

Giới thiệu Chị Nông Hạnh Phúc

Truyện Chị Nông Hạnh Phúc, chuyện nói về cặp vợ chồng kết hôn cũng được nhiều năm nhưng vẫn còn rất mặn nồng, tuy trước đây có là oan gia nhưng rồi cũng đầu lại vào đó.

Tình tình của họ rất hợp với nhau hay khiêu khích người khác, tuy anh chỉ là chàng mỗ lộn nhưng anh lại rất thật thà chất phác, còn cô thì tuy nhà giàu nhưng tình tình thì chẳng khác nào là con của một người nông dân, ăn nói thô lỗ.

Định mệnh đã cho hai con người ấy gặp nhau sau ba nhiều lần chạm trán cuối cùng thì cô ấy cũng về đội anh là người một nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Làm mai

Tiếng chuông coong coong vang lên, mọi người vốn đều đang làm việc trong ruộng, có một bộ phận nhỏ thẳng lưng lên, nhưng là phần lớn vẫn vui đùa làm việc vất vả, cảnh tượng như vậy bình thường là rất ít thấy, chẳng qua bây giờ là vụ gặt lúa mạch, mọi người đều nắm chặt hết thời gian gặt gấp lương thực. Nông dân có kinh nghiệm đều biết, thời tiết tháng sáu này tựa như mặt trời con, không nói chính xác được lúc nào thì có một trận mưa rào đến, lương thực một năm của mọi người đều trông cả ở bên trong.

Trưởng thôn cũng là người có kinh nghiệm nhiều năm, biết sáu tháng cuối năm bà con có thể qua được thoải mái một chút hay không thì trông vào lúc này đây, bởi vậy bên bờ cuộc họp, trong khoảng thời gian gặt lúa mạch này mỗi ngày làm thêm giờ ghi thêm cho ba công điểm, không nhiều, nhưng là cũng tương đương phần công điểm nửa ngày của một người phụ nữ rồi, cho nên cho dù đến giờ tan tầm, nhưng là già trẻ lớn bé của thôn Bàn Đào vẫn như cũ nán lại ở dưới ruộng không chuyển ố. Mỗi nhà nhiều nhất cũng chỉ phải một người trở về làm cơm trưa mà thôi.

"Hong Nhi, con về nấu cơm đi. Thời tiết này rất nóng, làm chút đồ mát mẻ là được." Mẹ của Ngô Hồng Nhi nhìn cái bụng hơi hơi có chút nhô ra của cô con dâu thứ ba, lại nhìn khuôn mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của con gái mình, ý nghĩ vốn định để cho nhà thẳng Ba nhân dịp trở về nghỉ ngơi một chút lại tiêu tan. Con gái nhà mình hai ngày nữa sẽ phải xem mặt, con bé da trắng, bị phơi đến đen nhem cũng không tốt. Nhà lão Hồ ở trang An Bình không tệ hơn nữa còn là chị dâu bà đất mới cho, nếu không phải ở mười lăm thôn này Hồng Nhi nhà bọn họ cũng là nỗi trội thì làm gì đến lượt.

Chẳng qua mẹ Ngô cũng biết mình thiên vị, có thể sẽ dẫn tới quan hệ giữa con dâu và con gái khó xử, nhưng là bà sinh ra được ba đứa con trai mới có một cô con gái này, hơn nữa Hồng Nhi từ nhỏ đến lớn đều vô cùng hiếu chuyện, không chỉ là bà ngay cả ông chồng và ba thằng con trai trong nhà cũng rất thương yêu cô. Chẳng qua rốt cuộc cố kỵ tâm tư của cô con dâu thứ ba, cũng xót cháu trai trong bụng con dâu, nói xong câu đó bèn lại nhanh chóng thêm một câu: "Thuận tiện rán quả trứng gà cho chị dâu con."

"Vâng," Ngô Hồng Nhi trả lời giòn giã, vội vàng làm xong công việc trong tay, vỗ vỗ đất trên người rồi đi trở về. Chẳng qua vừa mới đi được không bao xa, đã bị Vương Lan phía sau gọi lại, "Hong Nhi, chờ một chút, chúng ta cùng nhau trở về."

"Ai u bà chậm một chút, cẩn thận bụng." Ngô Hồng Nhi thấy Vương Lan đi hơi nhanh, vội vàng quay lại hai bước đỡ cô ấy, bởi vì gặt lúa mạch trên mặt đất khó tránh khỏi không bằng phẳng, Vương Lan đã có bầu năm tháng, giờ nếu như vấp ngã một cái không phải là đùa giỡn.

"Không sao, tôi đi vững chắc lắm đấy." Vương Lan cúi đầu cười sau đó nói.

Vương Lan và Ngô Hồng Nhi ở gần nhà nhau, từ nhỏ chơi cùng cho đến lớn, cho nên quan hệ rất thân thiết. Hai chị em cười cười nói nói đã đi được một nửa đường. "Hong Nhi, nghe mẹ tôi nói mẹ bà muốn làm mới nhà chồng cho bà rồi?" Mắt thấy đã sắp về đến nhà, Vương Lan đột nhiên đến gần bên tai Ngô Hồng Nhi nói.

Nói đến chuyện này, cho dù Ngô Hồng Nhi bình thường đủ lạnh lẽo, cũng có chút ngượng ngùng, trên mặt phủ lên một chút đỏ ửng nhàn nhạt. Nói tới kẻ từ sau khi cô tròn mười tám, đã bắt đầu lục tục có người giới thiệu nhà chồng cho cô. Chẳng qua cha mẹ cô không muốn gả con gái đi sớm như vậy, đợi đến năm nay cô tròn hai mươi mới lộ ra ý muốn tìm nhà chồng ra ngoài.

Lần này giới thiệu nhà họ Hồ gia là bác gái cô giới thiệu, bác gái cô chính là người trang An Bình, người muốn giới thiệu cho Ngô Hồng Nhi còn là cháu họ nội của bà. Cha Hồ là phụ trách nuôi lợn ở đội sản xuất, trên người có một tay nghề mỗ lộn lão luyện, bình thường lợn và các thứ đội sản xuất mỗ đều là ông làm. Bởi vậy cuộc sống của nhà họ Hồ trôi qua rất không tồi.

Chẳng qua điều kiện nhà họ Hồ không tệ không phải nguyên nhân căn bản mẹ Ngô Hồng Nhi vừa ý, mẹ cô coi trọng nhất một điểm của nhà họ Hồ chính là nhà họ Hồ chỉ có một đứa con trai, cũng chính là Hồ Quốc Đống muốn xem mặt với Ngô Hồng Nhi lần này. Mẹ của Hồ Quốc Đống tuy rằng rất mặn mê, nhưng là sinh một loạt con gái mới sinh được một đứa con trai. Hiện tại năm người con gái của nhà họ Hồ đều đã gả ra ngoài, gả cho gia đình cũng không tệ. Hoàn toàn không cần đến nhà mẹ đẻ giúp đỡ, hiện tại nhà họ Hồ cũng chỉ có ba nhân khẩu mà thôi.

Không có chị em dâu, không cần chung đụng cùng cô em chồng, còn có năm chị gái giúp đỡ cuộc sống sau này không biết có bao nhiêu bớt lo. Không ai có thể biết hơn mẹ của Ngô Hồng Nhi sự khổ sở của gia đình nhiều chị em dâu. Hồi đó khi bà vừa gả tới đây, bên trên có chị dâu, phía dưới có em dâu

và cô chồng chưa lấy chồng, khi đó cuộc sống lại khó khăn, vì một miếng ăn cũng muốn đánh vỡ đầu, khi đó trong nhà có một chút lương thực phải giấu ở trong một cái hốc nhỏ dưới giường gạch trong nhà, cả ngày nằm ở bên trên ngủ mới yên tâm. Bởi vậy con gái nhà mình dù như thế nào bà cũng không thể lại để cho con bé chịu khổ như thế.

Nhưng mà tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng là ở nông thôn nhà ai cũng không kiên nhẫn tìm những nhà đơn dòng kia, xảy ra chuyện ngay cả người giúp đỡ cũng không có. Nhà họ Hồ vừa lúc cào trúng chỗ ngựa của mẹ Ngô, Hồ Quốc Đồng mặc dù không có anh em ruột, nhưng là anh em con bác con chú cũng không ít.

Ngẫm lại những phân tích của mẹ cô cho cô, lại cân nhắc lời bác gái nói Hồ Quốc Đồng lớn lên đẹp trai, lại học một tay nghề nuôi lợn, mổ lợn của cha, hiện tại đã bắt đầu nhận ca của cha hẳn rồi, liền có chút ngượng ngùng gật gật đầu với Vương Lan, thuận tiện nói một chút tình huống của nhà họ Hồ với cô ấy.

Chẳng qua Ngô Hồng Nhi cảm thấy gia đình này không tệ, nhưng là Vương Lan hiển nhiên không cho là như vậy, "Còn tưởng rằng gia đình tốt cỡ nào chứ, còn không phải là nhà mổ lợn. Hồng Nhi bà còn nhớ Hứa Thành tôi từng nói với bà không, bây giờ anh ta còn nhớ thương bà đó. Mùa đông năm ngoái cũng đã khôi phục thi đại học, đợt thi đại học mùa hè năm nay anh ta cũng tham gia, Đỗ Quân nói năm ngoái anh ta không thi đỗ thuận túy là ngoài ý muốn, lần này nhất định là ổn thỏa, bà nếu là gả cho anh ta sau này sẽ là người thành phố, bà nói không hơn người mổ lợn kia?"

Hứa Thành Vương Lan nói tới này là một thanh niên trí thức ở thôn bên cạnh, là đồng hương của Đỗ Quân chồng của Vương Lan. Khi Đỗ Quân và Vương Lan kết hôn Hứa Thành cũng tới tham gia hôn lễ, bởi vậy đã gặp Ngô Hồng Nhi. Ngô Hồng Nhi khá đẹp da lại trắng, Hứa Thành liếc mắt một cái đã nhìn vào trong mắt, bởi vậy bèn nhờ Vương Lan nói hộ một chút.

Chẳng qua khi đó Ngô Hồng Nhi cảm thấy, Hứa Thành tuy rằng thanh tú hơn người trong thôn một chút, nói chuyện cũng nho nhã hơn, nhưng là bằng cái cơ thể kia chỉ sợ ngay cả túi lúa mạch nhỏ cũng không mang được kia, không giống như là người biết làm việc. Chồng của Vương Lan không phải là như vậy, tuy rằng hai người đã kết hôn, bây giờ Vương Lan cũng đã mang thai, nhưng là vẫn ở tại nhà mẹ đẻ, toàn dựa vào người nhà mẹ đẻ trợ cấp. Vương Lan to bụng mà vẫn phải ra đồng nhặt bông mạch còn không phải là bởi vì Đỗ Quân muốn tham gia thi đại học, cả ngày ở nhà ôn tập không đi làm, trong nhà ngoài nhà toàn phải dựa vào một mình cô ấy lo liệu. Cha mẹ cô ấy tuy rằng xót cô ấy, nhưng là mấy chị dâu kia của cô ấy không phải là dễ chiều.

Lại nói nòi nào úp vung này, Ngô Hồng Nhi mặc dù học đến tốt nghiệp trung học cơ sở, nhưng là tuyệt đối không đạt được trình độ có thể tham gia thi đại học. Hứa Thành thích cô chỉ là thích mặt cô mà thôi, nếu anh ta lên đại học trở về thành phố, một dân quê như mình nhất định sẽ bị người xem thường. Nếu như anh ta không thi đỗ đại học cũng không trở về thành phố được, bằng cơ thể như con gà con kia, ngay cả túi lúa mạch nhỏ cũng không xách nổi, cuộc sống sau này cũng đừng qua nổi.

Thật ra Ngô Hồng Nhi rất không hiểu Vương Lan, lúc trước vì sao một lòng một dạ muốn gả cho Đỗ Quân, thật ra Đỗ Quân đáng vẻ cũng chỉ như vậy, gầy đét xì mọ. Cha của Vương Lan là đội trưởng đội ba của bọn họ, ở trong thôn danh vọng không thấp, Vương Lan lớn lên cũng đẹp, lúc trước người tới cửa cầu hôn còn chỉ có nhiều hơn chứ không kém Ngô Hồng Nhi. Nhưng là cô ấy cứ thích cái loại lớn lên khó coi như Đỗ Quân, lúc trước làm cho cha Ngô tức đến muốn đánh rồi, nhưng là vẫn không thể làm cho cô ấy thay đổi tâm ý.

Rốt cuộc cha mẹ không lay chuyển được con cái, mùa hè năm ngoái Vương Lan đã kết hôn cùng Đỗ Quân. Mà Đỗ Quân, từ năm ngoái bắt đầu khôi phục thi đại học, vẫn rúc ở nhà đọc sách, mặc dù lần đầu tiên thi đại học không thi đỗ, nhưng là tinh thần của anh ta chẳng những không giảm, ngược lại thì càng thêm điên cuồng. Đàn ông toàn dựa vào đàn bà nuôi sống như vậy, Ngô Hồng Nhi thật đúng là chường mắt từ tận đáy lòng.

"Tôi đâu có xứng đôi với người ta, lại nói mẹ tôi quản rất nghiêm, nếu biết chuyện này thế nào cũng phải đánh gãy chân tôi cho coi, lần sau bà cũng đừng có nhắc lại những chuyện này nữa." Trong lòng suy nghĩ ngón ngàng, nhưng là Ngô Hồng Nhi vẫn là cố kỵ tình bạn với Vương Lan, không muốn bởi vì chuyện nhỏ này tổn thương hòa khí bèn tìm lý do từ chối nói. "Được rồi, tôi phải vội về nhà nấu cơm rồi, người trong nhà đều còn đang chờ đấy. Bà cũng mau mau đi về đi." Nói xong câu đó, Ngô Hồng Nhi chạy nhanh như làn khói.

"Này, Hồng Nhi" thấy Ngô Hồng Nhi chạy nhanh như tặc, Vương Lan thầm trách con ranh này không biết tốt xấu, sau này sẽ có lúc phải hối hận, sau đó đỡ eo cũng vào cửa nhà. Tuy rằng cố kỵ cô mang thai, đội sản xuất sắp xếp cho đều là việc nhẹ nhàng, chính là nhặt bông mạch ở phía sau, nhưng là tiếp tục thời gian dài như vậy cô cũng mệt mỏi hồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cô gái khéo tay

Bởi vì trên đường trì hoãn một thời gian ngắn với Vương Lan, sau khi về đến nhà Ngô Hồng Nhi nhanh chóng rửa tay nấu cơm. Trong nhà nhiều người, ba người anh trai đều đã cưới vợ, thằng đầu nhà anh cả bây giờ đã bảy tuổi rồi, thằng hai cũng ba tuổi. Con nhà anh hai năm nay năm tuổi. Chỉ có anh ba tuổi còn nhỏ hơn một chút, mùa xuân năm ngoái kết hôn, qua mấy tháng nữa lập tức cũng sẽ được làm cha rồi.

Cha mẹ nhà họ Ngô đều là người thông suốt, con trai vừa kết hôn là tách hộ luôn, bọn họ ở cùng anh ba, thật ra hiện tại cũng không có gì để chia, mọi người đều là kiếm công điểm, có trúng gà cũng phải tích góp bán lấy tiền, lúc trước hai anh trai trên Ngô Hồng Nhi phân ra ngoài cũng chỉ là mỗi người một căn nhà nhỏ, cái khác gần như không có. Chỉ như vậy trong tay hai cụ cũng chẳng còn lại gì.

Hai cụ nhà họ Ngô bây giờ mới ngoài năm mươi, làm việc cũng chẳng thua kém người trẻ tuổi. Cha Ngô mỗi ngày cũng là ổn định mười công điền, so với một số người tuổi trẻ nào đó còn lợi hại hơn, mẹ Ngô mặc dù kém hơn một chút nhưng là mỗi ngày kiếm sáu bảy công điền cũng là rất bình thường, hơn nữa còn có Ngô Hồng Nhi. Cho nên cho dù tách hộ, anh cả, anh hai nhà họ Ngô vẫn là thường xuyên mang theo vợ con đến nhà cũ ăn cơm. Thật ra cũng không khác biệt gì so với không tách hộ.

Vụ mùa bây giờ cũng không ngoại lệ, chỉ là người lớn đã có chín miệng ăn, lại nói còn có ba đứa nhỏ đấy. Rán một nồi lớn bánh bột ngô cũng không đủ ăn. Lưu loát rán bánh bột ngô xong, lại nấu chút cháo, Ngô Hồng Nhi lại bắt đầu làm rau.

Ở nông thôn đều có đất phân trăm, là chia theo đầu người, mỗi người không nhiều không ít mỗi người một phần. Nhà họ Ngô nhân khẩu nhiều, ước chừng được chia hơn một mẫu. Mảnh đất lớn như vậy đương nhiên không nở dùng để trồng rau, đều trồng lương thực lên. Bởi vì chăm sóc tỉ mỉ nên cũng không kém lương thực ngoài ruộng từ tế.

Ở nông thôn đều có sân vườn lớn, trong vườn được xới mấy luống rau trồng rau ngay ngắn chỉnh tề, ngay cả cổng nhà cũng trồng các loại rau xanh như dây mướp, bí đỏ. Ở nông thôn mọi người đều như vậy ai cũng sẽ không nói ai không đúng.

Nhìn một chút rau dưa trong nhà có, Ngô Hồng Nhi hái được nắm đỗ đũa, lại hái được chút dưa chuột và ớt xanh. Dưa chuột, ớt làm một món rau trộn, nắm ớt này nhà bọn họ là mẹ Ngô đặc biệt tìm người xin hạt giống, chỉ thả vào một chút đã vô cùng cay. Đỗ đũa thì là dùng mỡ lợn và khoai tây trong nhà cùng xào thành một món, tuy mẹ cô bảo làm thanh đạm một chút, nhưng là bây giờ chính là thời gian gặt lúa mạch, đều là dùng hết sức lực không ăn chút thức ăn mặn cũng không được. Trong nhà trái lại có thịt muối và lạp xưởng hun khói từ năm ngoái, chẳng qua một năm toàn bộ trông vào chút đồ này làm đồ ăn mặn đó, Ngô Hồng Nhi cũng không nở một ngày hai bữa đều ăn cái này, chỉ định buổi tối cắt một miếng thịt muối nhỏ làm đồ ăn, giữa trưa chỉ dùng chút mỡ lợn.

Xào rau xong thấy trời còn không muộn, Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Đứng nhìn món ăn làm không nhiều, nhưng là không chịu đựng nổi số lượng nhiều, một mình cô làm xong cũng không phải nhẹ nhõm như vậy. Nhớ tới mẹ cô dặn dò, Ngô Hồng Nhi lại lấy tí xút mỡ lợn làm một quả trứng gà rán cho chị dâu ba của cô. Nghĩ tới nghĩ lui lại lấy ra một quả trứng gà, thả vào trong bát quấy đều sau đó chia ra vào ba bát, lợi dụng tàn lửa làm ba phần nhỏ canh trứng gà.

Thừa dịp thời gian này cô lại vớt một chút dưa muối ra, dưa muối này còn là làm từ mùa thu năm ngoái, hương vị rất đậm, người nhà họ Ngô đều thích ăn cay, lúc trước khi Ngô Hồng Nhi và mẹ cô muối dưa tất cả đều là làm vị cay, mấy anh trai cô cầm một nhúm dưa muối là có thể ăn một cái bánh bột ngô.

Bày món ăn lên bàn canh trứng gà cũng xong rồi. Bây giờ trời nóng nực không sợ nguội, Ngô Hồng Nhi dứt khoát bung bánh bột ngô và đồ ăn ra ngoài đặt ở trên bàn nhà chính, chờ người một nhà trở về ăn cơm.

Cô vừa bung thức ăn lên bàn chưa đầy một lát, đã nghe thấy tiếng của ba cháu nhỏ: "Cô ơi, cô chúng con đã về."

Thấy cháu đầu nhà anh cả cô Ngô Đông một tay dắt em trai Ngô Tây, một tay xách một cái giỏ, bên cạnh còn đi theo Ngô Nam mới năm tuổi nhà anh hai cô, trong tay nhóc Ngô Nam cũng xách một cái giỏ chẳng qua thẳng nhỏ hơn Ngô Đông hai tuổi, vốn xách một cái giỏ đã khó khăn, hiện tại bên trong có chút bông mạch tăng thêm trọng lượng, thẳng bé gần như là lúi đi.

"Cô ơi cô xem bọn con nhặt được nhiều không?" Nhóc Ngô Nam vừa thấy Ngô Hồng Nhi đi ra đã vội vàng hiển vật quý. Lúc thu lúa mạch ở trong ruộng có một số bông mạch rất bình thường, sau khi đội sản xuất thu xong lúa mạch loại tốt cũng sẽ tổ chức người đi mót, chẳng qua bây giờ trẻ con cũng sẽ nhặt một chút, đại đội trên cơ bản cũng chỉ là mớ một con nết nhăm một con nết, suy cho cùng trẻ con cũng không nhặt được bao nhiêu. Nhưng là người lớn muốn đi nhặt trong đại đội thì không thể cho phép rồi, nếu là để vào mấy năm trước đây cũng phải bị phạt nặng.

Thấy ba đứa trẻ đứa nào cũng như con mèo hoa nhỏ, Ngô Hồng Nhi nhanh chóng múc một chậu nước phơi ở trong sân, cho ba đứa trẻ tắm rửa. Hiện tại mặt trời mạnh, nước nóng ấm cho trẻ con dùng vừa vặn. Hiện tại trẻ con đều nuôi qua loa, cánh người lớn đều bận rộn làm sao có thời giờ trông trẻ con, trên cơ bản nhà ai cũng là thẳng cả trông thẳng hai, thẳng hai dắt thẳng ba lớn lên thế đó.

Ba cháu nhỏ này Ngô Hồng Nhi cũng thường xuyên hỗ trợ trông nom, cho nên chăm sóc trẻ con hết sức quen tay hay việc, chỉ chốc lát sau đã tắm rửa sạch sẽ cho ba đứa trẻ. Bung ba bát canh trứng ra, ý bảo bọn họ mau ăn.

Về phần cô thì vội vàng để bông mạch ba đứa trẻ mót được phơi ở dưới ánh mặt trời, nơi đó đã có một chút rồi, đều là ba đứa nhỏ này mót được những ngày qua.

Canh trứng không nhiều, không lâu sau ba đứa nhỏ đã ăn xong rồi, Ngô Hồng Nhi dọn bát, nhìn ba đứa bọn họ một cái nói: "Biết nói như thế nào chứ?"

Ba đứa nhỏ đồng loạt bưng tay lên miệng nói: "Chúng con không có ăn canh trứng, cái gì cũng chưa ăn."

Thấy ba đứa trẻ lanh lợi như vậy, Ngô Hồng Nhi nhìn không được lần lượt xoa xoa đầu của bọn họ. Cũng không phải cô muốn cho ba đứa trẻ ăn mảnh, nhưng là chị dâu ba của cô cái gì cũng tốt chỉ là có chút hay so bì tỉ nạnh, nếu là biết cô thỉnh thoảng nấu canh trứng cho mấy đứa trẻ ăn còn không biết gầy vò như thế nào đâu, bây giờ cô chỉ nghĩ chờ chị dâu ba sinh con thì tốt rồi, khi đó chị ấy cũng không thể so đo với mấy thằng cu tóc để chòm này.

Ba đứa trẻ trở về không đầy một lát, người trong nhà đã trở về cả. Ăn cơm y như đánh giấc, để lại Ngô Hồng Nhi và Trần Hương Chi đang mang thai ở nhà thu dọn.

Hôm nay Trần Hương Chi làm việc ở ngoài đồng cả một buổi sáng hiển nhiên là mệt rồi, sắc mặt cũng có chút khó coi, như thế Ngô Hồng Nhi đâu còn dám để cho cô ấy hỗ trợ, mình cô rửa sạch bát đũa, Trần Hương Chi nghỉ ngơi một lát sắc mặt cũng khá được một chút, hai cô cũng vội vàng trở lại

ruộng. Bây giờ lúa mạch gần như đã thu xong rồi, cũng chỉ là bận rộn thêm mấy ngày nữa, về sau lại muốn một ngày kiếm được nhiều công điểm như vậy cũng không có cơ hội, cho nên cho dù Trần Hương Chi có hơi mệt, nhưng là vẫn phải cắn răng kiên trì. Về phần ba đứa trẻ bọn họ sức sống mạnh, ăn cơm xong là theo đám người lớn đi ra ruộng tiếp tục nhặt bông mạch. Bà nội nói, lúa mạch mới được đều làm bánh rau hẹ hộp cho bọn họ ăn.

Lại là bận rộn chừng mấy ngày, cuối cùng lúa mì cũng thu xong, ngô cũng trồng lên, mọi người cuối cùng mới có thể thở ra một hơi. Ngô Hồng Nhi mặc dù được mẹ cô thiên vị che chở, thời gian nóng nhất gần như đều không ra ruộng, nhưng là trên mặt cũng bị phơi đen một tầng, có chỗ còn nứt toác da.

Con gái trẻ đều thích đẹp, hơn nữa mắt thấy sẽ phải xem mắt rồi, Ngô Hồng Nhi bèn lén dùng nước vo gạo rửa mặt, thật ra dưa chuột lát cũng được, nhưng là đồ ăn trong nhà đều quý báu, đâu thể để cho cô lãng phí. Chỉ có thể dùng nước vo gạo dùng tạm. Chẳng qua hiệu quả của nước vo gạo cũng không kém, rửa vài ngày chỗ nứt da trên mặt cuối cùng cũng xẹp xuống.

Mẹ Ngô cũng là hiểu con gái nhà mình, từ nhỏ cô đã nhiều mưu ma chước quỷ, không nói cái khác dưa muối kia nhà mình chính là được cô chơi đùa ra được, còn đừng nói thực sự ăn ngon hơn của nhà người ta vài phần, dứt khoát cũng là kệ cô lăn qua lăn lại, nước vo gạo mà thôi, dù sao cũng không lãng phí thứ gì.

Mẹ Ngô chỉ là cho rằng con gái nhà mình thông minh, thật ra bà không biết cô con gái này nhà mình là hàng xuyên. Ngô Hồng Nhi là thai xuyên điển hình, khi cô còn nhỏ trí nhớ của đời trước không đầy đủ, chỉ là nhảy ra một chút đứt quãng, khi đó cô còn nhỏ, không biết đây là thế nào nên khóc cả ngày, cũng gầy vò người trong nhà không ít.

Đại khái là năm mười tuổi, có một lần Ngô Hồng Nhi chơi ở bên ngoài không cẩn thận đụng đầu vào một tảng đá, như vậy trí nhớ của cô mới đầy đủ. Thật ra đời trước của cô rất đơn giản, cô vừa ra đời đã bị bệnh viện kết án tử hình, kết luận cô sống không quá hai mươi tuổi. Bệnh của cô ở trên hệ thống miễn dịch, hơi một tí vi khuẩn là sẽ đòi mạng cô. Cô là đứa con đầu tiên của cha mẹ, điều kiện gia đình cũng tốt, vẫn chăm sóc cẩn thận từng li từng tí, lúc này mới chập vọt nuôi đến mười lăm tuổi. Nhưng là cô mười lăm tuổi trừ bệnh viện những chỗ khác gần như đều chưa từng đi, cả người cũng bởi vì tật bệnh mà gầy như bộ xương di động. Sau này có lẽ là em trai cô sinh ra có lẽ là cha mẹ của cô cả ngày sống cẩn thận từng li từng tí như vậy mệt mỏi rồi, năm mười sáu tuổi trong nhà bỏ qua trị liệu cho cô, mà cô cũng như lời dự đoán của bác sĩ sống không quá hai mươi tuổi, vào năm mười tám tuổi cô đã mất đi sinh mạng.

Tuy rằng sống nhiều hơn người khác mười tám năm, nhưng là đời trước Ngô Hồng Nhi gần như là một tờ giấy trắng, những kiến thức cô biết cũng chỉ là đọc trong sách. Thật ra trong nhà những loại sách hao phí tinh thần không cho cô xem nhiều lắm, cô có thể đọc được một ít tạp ký sinh hoạt mà thôi, cho nên bây giờ cô trừ có một ít tri thức không thuộc về thời đại này ra, cái khác gì đều không có, thậm chí ngay cả đi học cũng chỉ học được đến trung học cơ sở.

Đời trước mang đến cho cô không nhiều, nhưng là ở phương diện khác lại đúng là mang đến cho cô sự khác biệt. Nhất là ở phương diện thẩm mỹ, bởi vì nguyên nhân đời trước sinh bệnh suốt, cô đối với người cường tráng có chút thiên vị mù quáng, ở trong mắt cô cường tráng mới là đẹp, về phần Hứa Thành mảnh khảnh tuấn đạt tác phong nhanh nhẹn ở trong mắt cô xa xa không đẹp bằng mấy anh trai làm việc ở ngoài đồng cả ngày. Nếu như Vương Lan biết cô nghĩ như vậy chỉ sợ thật sự phải học máu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xem mắt

Vết nứt da trên mặt Ngô Hồng Nhi xẹp xuống không đến vài ngày, bác gái cô đã tới cửa rồi. Nói là đã quyết định ngày xem mắt, là vào buổi chiều ngày mai.

Vừa nghe nói thời gian gấp gáp như vậy, mẹ Ngô có chút nóng nảy: "Chị dâu, sao lại vội vã như vậy, chị xem vết phơi đen trên mặt con cún còn chưa bớt đi đâu, em còn định hai ngày này làm bộ quần áo cho con bé mặc, con bé này năm nay lại cao thêm, quần áo cũng có chút ngắn rồi."

Cuộc sống bây giờ khó khăn, rất nhiều đồ đều là bằng phiếu cung ứng, đương nhiên cho dù phiếu cũng chỉ cung cấp cho người thành phố, người nông thôn ngay cả tấm phiếu cũng rất khó kiếm đến tay. Muốn lấy chút phiếu vải cũng phải luân phiên nhau, còn có cái phải lấy tiền mua nữa cơ. Bởi vậy làm bộ quần áo cũng là rất không dễ dàng. Mọi người đều là mới ba năm cũ ba năm, chắp chắp vá vá lại ba năm. Cho dù là Ngô Hồng Nhi ở nhà hết sức được cưng chiều, hai bộ quần áo cô mặc bây giờ cũng là làm từ hai năm trước.

Con gái mười bảy mười tám tuổi chính là thời điểm phát triển, hai năm qua Ngô Hồng Nhi cũng cao lên năm centimet, tuy rằng cô rất khéo tay nới một chút đăng ten ở dưới quần áo, nhìn qua cũng là đẹp mắt. Nhưng là mẹ Ngô vẫn là cắn răng muốn cắt chút vải làm bộ quần áo cho con gái mặc.

Con gái lớn ở nông thôn không thịnh hành tự do yêu đương, thậm chí xem mắt nhiều còn có thể bị người nói, bằng không hai năm trước mẹ Ngô cũng sẽ không chối từ mấy nhà tới cửa làm mai.

Nhà họ Hồ lần này chỗ nào cũng vừa ý mẹ Ngô, lại là bác gái của Hồng Nhi giới thiệu, nói tới bác gái cô còn là cùng tộc với nhà họ Hồ, Hồng Nhi nhà bọn họ lại là cháu gái ruột, làm sao người làm bác gái này cũng không thể trơ mắt nhìn cháu gái nhảy vào hồ lửa. Cho nên mẹ Ngô đối với lần xem mắt này vô cùng coi trọng, cái gì cũng tính toán ổn thỏa, ai biết chị dâu bà đến làm rối loạn kế hoạch của bà.

Bà cũng từng có thời tuổi trẻ, đám người trẻ tuổi nghĩ gì bà cũng biết, ai không thích xinh đẹp. Không phải bà khoe khoang, con gái nhà bọn họ ở mười làng tám thôn này cũng là nổi trội, nhưng là chính vì vậy bà mới càng muốn ăn diện cho cô một chút. Mẹ Ngô lòng dạ cao, nếu là con gái nhà mình không bằng lòng thì thôi, nếu là nhà họ Hồ không bằng lòng bà lại không chịu được.

Hồ Xuân Hoa và cô em dâu này qua lại cả một đời rồi, chút tâm tư nhỏ nhọ kia của bà ấy vừa nhìn là biết. Bà cũng là người làm mẹ, phần tâm lòng người mẹ này cũng có thể hiểu được. Lại nói con bé Hồng Nhi này quả thật là đứa bé ngoan, xinh đẹp cũng giỏi giang, như thế nào cũng sẽ không để cho bà mới là bà xấu hổ. Hơn nữa lần này là nhà họ Hồ tìm bà trước, làm sao bởi vì con gái rậm đen một chút, không làm quần áo mới là không bằng lòng chứ, cô em dâu này của bà thuần túy chính là quan tâm sẽ bị loạn.

"Thím yên tâm, Hồng Nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, đám con gái mười làng tám thôn này cũng không mấy đứa có thể so sánh được. Lại nói Hồng Nhi của chúng ta khéo tay, thêm một tầng viền trên quần áo lộ ra vẻ vừa xinh đẹp lại hào phóng, không khác quần áo mới. Anh em chú bác tôi bên kia cũng là sốt ruột, sợ cô gái tốt như vậy để cho người khác giành trước." Hồ Xuân Hoa vốn miệng lưỡi lưu loát, bà nói như vậy, tâm lý sốt ruột của mẹ Ngô cũng đã dịu xuống vài phần, ngẫm lại cũng là con gái nông thôn không phải đều là kiểu này sao, vừa thu xong lúa mạch, nếu là không đến không chừng người ta còn tưởng rằng là cô gái lười dốt. Hơn nữa Hồ Xuân Hoa khen Ngô Hồng Nhi đến trên trời có dưới đất không, trong lòng bà vừa cao hứng cũng ưng thuận vụ này luôn.

Hai người thương lượng xong, ba giờ chiều mai, để cho hai đứa nhỏ gặp mặt ngay tại nhà Hồ Xuân Hoa. Đương nhiên lúc nói chuyện này, Ngô Hồng Nhi là không ở bên cạnh. Đây đều là chuyện của người lớn, cô cũng ngại nghe, chẳng qua thấy bác gái cô đến nhà, cô cũng là biết đại khái là chuyện gì.

Quả nhiên buổi tối lúc ăn cơm, mẹ cô đã nói thời gian gặp nhau cho cô biết. Cha Ngô và ba anh trai của Ngô Hồng Nhi cũng tỏ ý ngày mai muốn ở lại quan sát cho em gái một chút, kết quả bị mẹ Ngô quở trách một trận: "Ngày mai ba người các anh còn phải đi nộp thuế nông nghiệp giúp đội đấy, có cha này và mẹ ở đó là được, lại nói còn có vợ của các anh mà, ba ông lớn các anh xía vào làm gì." Lúc này hiển nhiên việc tốt, nộp thuế nông nghiệp lại gọi lương thực quang vinh. Đi ra ngoài một ngày không chỉ có thể có thể kiếm được công điểm, giữa trưa còn có thể ăn bữa ngon, thậm chí một số thắng cu mười bảy mười tám lên lên lấy chút lúa mạch đi quán cơm đổi bánh bao ăn, bị trưởng thôn nhìn thấy nhiều nhất là đá mấy phát. Nếu là thuận lợi còn có thể lái được chiếc máy kéo kia của đội, đây chính là vô cùng khó có được, trưởng thôn đối với chiếc máy kéo kia coi như hạ tị mĩ hơn cả tổ tông, không dễ dàng chịu để cho người khác chạm vào.

Việc tốt như vậy đám trẻ trâu trong thôn quả thực cũng muốn đánh vỡ đầu rồi, trong thôn không có cách nào chỉ có thể lần lượt thay phiên, ngày mai vừa lúc đến lượt ba anh em nhà họ Ngô.

Thấy mẹ Ngô nói như vậy, ba anh em nhà họ Ngô đều muốn phản bác, dù sao kiểm công điểm mặc dù quan trọng, nhưng là xem mặt em rể quan trọng hơn mà, lại nói bọn họ lớn như vậy rồi cũng không thiếu bữa cơm trưa kia. Nhưng là thấy trên mặt mẹ Ngô là không cho phép bọn họ nghi ngờ nên đành yên, cũng là việc xem mặt này chưa từng có mấy anh đã lập gia đình đi theo xía vào, đương nhiên ngoại trừ cha Ngô, cha ruột xem vài lần về tình về lý cũng là có thể tha thứ.

Ăn cơm tùm lum tùm la, một mình Ngô Hồng Nhi trở về nhà, trong lòng cô có chút rối bời, tuy rằng bình thường cô đủ lạnh lẽo nhưng là việc xem mặt này, thật đúng là "đại cô nương lên kiệu lần đầu", cũng không biết Hồ Quốc Đống là người như thế nào. Cha mẹ hẳn có để chung đụng hay không.

Cứ suy nghĩ lộn xộn như vậy, qua rất lâu cô mới mơ mơ màng màng mà ngủ. Vừa rạng sáng ngày hôm sau nhớ tới chuyện buổi chiều phải xem mặt, cô còn đặc biệt làm một cái mặt nạ dưa chuột xa xỉ. Mẹ Ngô khó được không nói cô lãng phí đồ.

Hơn hai giờ chiều, hai vợ chồng nhà họ Ngô mang theo ba chị dâu của Ngô Hồng Nhi đi đến nhà Hồ Xuân Hoa, bọn họ phải xem người trước, chỉ có hai lòng cã, mới có thể để cho hai đứa nhỏ gặp mặt.

Trong nhà không có ai, chỉ có một mình Ngô Hồng Nhi ở nhà trông ba cháu nhỏ, trong lòng cô hơi sốt ruột, ngần ngừ nửa giờ mà như đã qua một ngày. Cũng may mấy chị dâu cô rất nhanh đã trở về rồi, thấy dáng vẻ không yên lòng kia của Ngô Hồng Nhi, chị dâu cả của cô cười nói: "Mau, Hồng Nhi, đều ở nhà bác gái chúng ta chờ em đấy." Đây chính là Hồ Quốc Đống đã vào mắt mọi người nhà họ Ngô, nếu hai đứa nhỏ không có ý kiến, việc hôn nhân này cũng đã hoàn thành quá nửa rồi.

Nhà Hồ Xuân Hoa cách nhà Ngô Hồng Nhi không xa, cũng chỉ cách một ngõ nhỏ, chị dâu cả của Ngô Hồng Nhi thấy cô em chồng hơi đỏ mặt, hiển nhiên là ngượng ngùng, bèn lặng lẽ nói: "Yên tâm, là đứa tốt, xứng đôi với Hồng Nhi của chúng ta." Nhưng mà chị cũng chỉ kịp nói một câu, đã đến rồi.

"Ồi chào, Hồng Nhi của chúng ta tới rồi, mau vào." Thấy Ngô Hồng Nhi đến, Hồ Xuân Hoa vội vàng gọi. Ngô Hồng Nhi cảm thấy tiếng của bác gái cô thật đúng là to, trước đây thật đúng là không nhìn ra.

Chẳng qua cô vẫn là đi tới, lần lượt chào hỏi người Hồ Xuân Hoa giới thiệu. Nhà họ Hồ theo tới là bác gái, thím và hai chị gái của Hồ Quốc Đống. Trên bàn còn bày hạt dưa và kẹo hiển nhiên cũng là đàn trai mang đến. Xem ra thành ý của đàn trai có đủ, việc xem mặt này tuy rằng tập tục xưa nay là như thế, nhưng là bây giờ cung cấp khó khăn như vậy, rất nhiều gia đình cũng chỉ là mang chút ít các loại như lạc nhà mình tự rang, có rất ít mang kẹo.

Mấy người nhà họ Hồ Ngô Hồng Nhi nhìn cũng không tệ lắm, ít nhất hai chị gái của Hồ Quốc Đống nhìn rất ôn hòa, thấy cô cứ cười híp mắt suốt. Về phần Hồ Quốc Đống cô không dám nhìn kỹ, bao nhiêu người như vậy nếu cô dán mắt nhìn chăm chăm vào người ta, sẽ bị nói cô gái này không dè dặt. Chẳng qua nhìn trông cũng không tệ lắm, ít nhất còn ưa nhìn hơn mấy anh trai cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: chỗ

Hồ Quốc Đống thật ra cũng không có ưa nhìn như vậy, chỉ là vừa cao vừa cường tráng, nhìn trên người là thấy có sức lực. Người thế hệ trước chỉ thích người trẻ tuổi như vậy, hơn nữa Hồ Xuân Hoa muốn thúc đẩy mối hôn nhân này, bởi vậy mới khen hắn đẹp trai không ngừng, thật ra hắn cũng không có phù hợp với thẩm mỹ của con gái trẻ. Nếu như đối lại người khác nhất định không thích như vậy, dù sao thiếu nữ nào không hoài xuân đấy. Nhưng là ai bảo Ngô Hồng Nhi đặc biệt chứ, chỉ nhìn cơ thể này của hắn, cô đã cảm thấy rất tốt.

Ngô Hồng Nhi chào người xong, liền bị bác gái cô kéo tới bên cạnh, trong tay còn nhét mấy viên kẹo để cho cô ngọt miệng, Ngô Hồng Nhi đương nhiên sẽ không ngốc bỏ luôn kẹo vào miệng, cô chỉ để kẹo ở trong tay nắm chặt, nghe bác gái cô khen cô.

Cha mẹ cô thực ra cũng không có gặp người nhà đàn trai tới ở đây, chỉ là gặp mặt trước nhìn một cái, sau đó là tránh đi luôn. Ở nơi này chỉ là bác gái, thím và hai chị dâu cô. Hai bên nam nữ anh khen tôi, tôi khen anh, sau khi hàn huyên nửa giờ, chỉ nghe bác gái cô nói: "Chị xem hai đứa nhỏ này chỉ nhìn chúng ta nói, chúng ta cũng dành ra cho bọn họ một chỗ, để cho hai đứa nhỏ giao lưu một chút."

Hai trưởng bối đàn trai hiển nhiên cũng rất quen thuộc với Hồ Xuân Hoa, lập tức cười nói: "Đúng rồi, vẫn là cô suy nghĩ chu đáo." Nói xong lại vừa hàn huyên vừa đi ra cửa.

Tối qua Ngô Hồng Nhi vừa được mẹ cô phổ cập quá trình xem mắt, biết đây là tới phần quan trọng nhất. Cô sẽ đơn độc ở cùng Hồ Quốc Đống hơn nửa giờ, thật ra cũng chỉ là hỏi thăm nhau một chút gì đó. Sau đó lần xem mắt này đã gần gần kết thúc rồi.

Cô là đàn gái, cho nên cũng không mở miệng chỉ chờ Hồ Quốc Đống nói chuyện, nhưng là đợi đã năm phút đồng hồ, hắn chẳng hề nói một câu, Ngô Hồng Nhi không nhịn được ngẩng đầu nhìn Hồ Quốc Đống một cái, thấy hắn cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau, cũng đều cúi đầu rất nhanh.

Lại là một hồi im lặng, vào lúc Ngô Hồng Nhi không nhìn được lại muốn ngẩng đầu, Hồ Quốc Đống mới ấp a ấp úng cả buổi nói được một câu: "Anh, anh tên là Hồ Quốc Đống." Sau đó lại tịt.

Ngô Hồng Nhi thấy hắn giới thiệu tên, tuy rằng đã sớm biết rồi, nhưng là vẫn gật gật đầu nói: "Em tên là Ngô Hồng Nhi."

Thấy Hồ Quốc Đống không có ý nói gì thêm, ý nghĩ muốn để cho đàn trai gọi đề tài hiển nhiên không có cách nào thực hiện rồi, cho nên chỉ có thể tự mình mở miệng, giới thiệu một chút tình huống trong nhà, lại giới thiệu tình huống của mình một chút. Ngô Hồng Nhi tuy nói biểu hiện không có gì khác biệt với con gái thời kỳ này, nhưng là dù sao cô cũng là xuyên qua, lại nói thật ra người ở thời kỳ này cũng không nhất định tất cả đều ngược ngạo, như Vương Lan và Đỗ Quân chính là tự do yêu đương. Thời kỳ này xem mắt mặc dù là chính, nhưng là thanh niên ngầm qua lại cũng không phải là không có.

Ngô Hồng Nhi mở lời, Hồ Quốc Đống cũng thờ phào nhẹ nhõm, thật ra hắn vô cùng khinh bỉ chính mình, lúc còn rất nhỏ hắn đã dám một thân một mình chạy vào thành phố, ở trong thôn càng là một là một hai là hai, làm sao bây giờ ở trước mặt con gái người ta đến cả nói cũng không nói ra được.

Hắn đã nghe đến Ngô Hồng Nhi, trong mười làng tám thôn này có chuyện gì cũng không giấu được, thôn nào có con gái xinh đẹp đám bà cô bà bác kia đều biết rõ ràng, thậm chí mấy thằng thanh niên bọn họ cũng sẽ ngầm thảo luận một chút thôn nào có gái xinh. Ngô Hồng Nhi tuy rằng không thể đứng đầu bảng, nhưng là tần suất nghe được từ trong miệng mọi người cũng không thấp.

Hắn là con trai độc nhất trong nhà, mẹ hắn lòng dạ cao, như thế nào cũng phải tìm cho hắn một cô vợ mọi thứ đều tốt đẻ mấy chị em dâu một đầu. Lần này cũng là nỗ lực rất lớn mới nhờ được một thím cùng họ giới thiệu Ngô Hồng Nhi, bởi vậy đối với mối này hết sức coi trọng, thậm chí còn dùng đến vốn tích góp cho ngày Tết mua phiếu vải làm bộ quần áo mới cho hắn. Nhưng là hắn ngại quá long trọng, vẫn mặc bộ cũ. Bây giờ nhìn Ngô Hồng Nhi mặt mang ý cười đang ngồi ở cách đó không xa, Hồ Quốc Đống vô cùng hối hận, vì sao không thay bộ mới kia.

Đồng thời hắn lại cảm thấy mình thật sự là quá hèn nhất rồi, ngay cả nói cũng nói không lưu loát, phỏng chừng mối hôn nhân này nhất định không có hi vọng. Điều kiện nhà hắn tuy rằng không kém, nhà cửa cũng là mới xây, nhưng là mẹ hắn cũng nói, cô gái Ngô Hồng Nhi này xinh đẹp lại giỏi giang, còn rất nhiều nhà điều kiện tốt hơn nhà hắn tới cửa cầu hôn, nghĩ đến đây, chút vui vẻ trong lòng hắn bởi vì hai người bắt đầu nói chuyện lại tiêu tan đi rất nhanh.

Ba mươi phút nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài. Ở trong một giây, Hồ Quốc Đống đau đớn đồng thời hạnh phúc như trong một năm, thật ra hắn không biết ở trong mắt Hồ Xuân Hoa bọn họ, cũng chỉ nói được vài câu, thời gian đã trôi qua rồi.

Thật ra bởi vì vừa bắt đầu hai người im lặng, Hồ Quốc Đống cũng thật sự đón ý nói đùa với Ngô Hồng Nhi được vài câu, thậm chí Hồ Quốc Đống chỉ kịp nói một chút về cha mẹ mình, đến cả mấy chị gái hắn cũng chưa kịp nói, Hồ Xuân Hoa bọn họ đã đi vào rồi.

Phần sau là không có việc của Ngô Hồng Nhi rồi, cô được chị dâu hai của mình đưa về nhà trước, Hồ Quốc Đống nhìn cô mãi cho đến đi cũng không nhìn hắn một cái nào nữa, trong lòng nháy mắt nguội lạnh phần nửa, chút hi vọng duy nhất kia cũng không còn rồi.

Trên đường trở về chị dâu hai của Ngô Hồng Nhi trái lại không có hỏi cảm giác của cô thế nào, nhưng mà chị thấy, Hồ Quốc Đống tuy rằng nhìn còn được, nhưng là đứng chung một chỗ với cô em chồng nhà mình thì có chút không bằng được, điều kiện này của cô em chồng nhà mình đáng giá tìm được người tốt hơn.

Sau khi về nhà, Ngô Hồng Nhi chia mấy viên kẹo vẫn nắm trong tay cho ba cháu nhỏ, mình cũng không nhàn rồi, bắt đầu tiếp tục bận rộn việc trong nhà.

Mấy ngày hôm trước cô dùng quần áo cũ đóng để giày cho mấy cháu nhỏ, thêm mấy mũi nữa cũng là hòm hòm rồi.

Không qua bao lâu, cha mẹ cô và chị dâu cả cũng đã trở lại. Thấy Ngô Hồng Nhi vô cùng bình tĩnh đóng để giày ở đó, chẳng có chút khác thường nào cả, mẹ Ngô lộp bộp trong lòng, sợ con bé này không vừa ý, bằng không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy.

Mẹ Ngô cảm thấy đứa nhỏ Hồ Quốc Đống này không tệ, đáng vẻ cao cao to to tốt biết bao nhiêu, nhìn thấy là vui mừng, bởi vậy bà bèn dè dặt hỏi dò nói: "Hồng Nhi, con cảm thấy thế nào?" Sợ con gái nói ra không bằng lòng, bà lập tức thêm vào ý kiến của mình: "Mẹ cảm thấy rất tốt, ở nông thôn là phải như vậy mới có sức lực, con xem như cái bộ dáng nho nhã yếu ớt chả làm nổi cái gì của chồng con bé Vương Lan kia, mẹ nói với con, con nhóc con cũng đừng quyết định lắm."

Cha Ngô không nhìn nổi vợ ép con gái chuyển hướng, ông bèn ho khan một tiếng nói: "Con còn nhỏ, cho dù lần này không được còn có lần sau mà."

"Ông đây là nói cái gì, tôi đây còn không phải vì tốt cho con gái, ông xem con bé Lan nhà lão Vương kia bây giờ sống là cuộc sống gì, ưỡn cái bụng to còn phải đi kiếm công điểm không nói, còn phải chịu đựng con bực của chị dâu nhà mẹ đẻ, sau này con gái chịu cái tội này là ông vui mừng hả? Ông để cho ba con dâu nói, đứa bé kia thế nào?" Nói xong thì ánh mắt sáng quắc nhìn ba con dâu, rất có ý tứ các con không nói thật mẹ quyết không bỏ qua.

Thấy mẹ Ngô càn quấy nói bậy như vậy, cha Ngô bèn xoay người đi xem cháu trai, lười tranh cãi với bà, dù sao nếu con gái không bằng lòng, ông là sẽ không gặt đầu.

Vì sao bây giờ mẹ Ngô quyết định chú ý muốn tìm nhà chồng cho con gái, thật ra cũng là có nguyên nhân, bà tình cờ một lần nghe được con ranh Vương Lan kia muốn giới thiệu thanh niên trí thức cho con gái nhà mình, lúc đó bà thật là hận không thể và cho con nhóc kia một phát, thanh niên trí thức đó không phải dễ gả như vậy.

Thanh niên trí thức ở thôn Bàn Đào không nhiều, tổng cộng chỉ có ba người, còn có một người mấy năm trước đã về quê rồi, hiện tại còn lại chỉ có Đỗ Quân còn có một đứa con gái đã gả đến thôn bên cạnh. Thật ra dù toàn bộ thị trấn tổng cộng cũng chỉ có hơn mười thanh niên trí thức, hơn nữa đã về quê, hiện tại phỏng chừng đến cả mười người cũng chưa tới.

Người ở nông thôn đối với những người từ ngoài tới này cũng không có ác cảm gì, còn nhỏ tuổi mà từ quê nhà ngàn dặm xa xôi tới đây ở một mình, ngay cả người giúp đỡ cũng không có, nhìn rất đáng thương. Nhưng là nói thiện cảm cũng không nói tới, dù sao bọn họ cũng là người của hai thế giới.

Kể từ sau khi khôi phục thi đại học, mấy đứa nhỏ người thành phố còn lại, thật là như đánh tiết gà, không chỉ con rể kia của nhà họ Vương, nghe nói đứa con gái gả đến thôn bên cạnh kia cũng khốc hồ muốn thi đại học, ngay cả đứa con chưa tròn tuổi cũng chẳng thêm quan tâm. Trong lòng mẹ Ngô có loại dự cảm bất kê con rể kia nhà họ Vương thi được hay không thi được, con gái kia cũng không hưởng được phúc. Tề đại phi ngẫu [1] mà.

[1]Tề đại phi ngẫu: người từ hôn bày tỏ đồng dôi hoặc địa vị mình hèn mọn, không dám với cao. (Diễn cố - xem chú thích thêm bên dưới)

Thấy con bé Vương Lan kia chính mình nhảy hổ lửa còn không tính, còn muốn gieo họa con gái nhà bà, nếu không phải nể mặt lão Vương, Vương Lan lại là đứa bà nhìn lớn lên, bàn tay bà đã sớm vỗ lên mặt con bé rồi.

Chị dâu cả nhà họ Ngô lớn tuổi hơn một chút, cho nên ánh mắt của chị không khác mẹ Ngô lắm, lại nói chị cũng không muốn làm mất lòng mẹ chồng, bèn cười nói: "Con cảm thấy thằng bé kia con người cũng không tệ, thành ý cũng đủ, chỗ kẹo viên mang đến hôm nay nói ít cũng phải có hai cân Tàu ý chứ." (1 cân Tàu = ½ Kg)

Chị dâu hai nhà họ Ngô ngược lại nói: "Chi là đứa bé kia trên diện mạo có chút không xứng với Hồng Nhi." Em gái chồng bình thường có gì tốt đều giữ cho mấy đứa cháu, dùng trái tim đôi lấy tình cảm, chị dâu hai Ngô sợ cô út không bằng lòng, bèn nói ậm ờ một câu. Ngược lại là chị dâu ba nhà họ Ngô cậy đứa con trong bụng, hết sức thẳng thắn nói: "Theo con Hồng Nhi của chúng ta tướng mạo nhân phẩm nói người thành phố cũng không quá đáng, mẹ xem con bé nhà họ Vương kia còn không bằng Hồng Nhi nhà chúng ta đâu, lập tức sắp vào thành phố sống cuộc sống tốt đẹp rồi. Theo con Hồng Nhi nhà chúng ta cũng nên tìm người như vậy."

Mẹ Ngô tuy rằng cảm thấy Vương Lan là nhảy hổ lửa, nhưng là ở trong mắt con gái lớn, nàng dâu trẻ thôn Bàn Đào, quả thực cô ấy chính là rơi vào chỗ phúc rồi, sau này sẽ là người thành phố hẳn hoi, mọi người không biết vụng trộm hâm mộ bao nhiêu đâu.

"Con có biết cái gì? Đứa bé nhà họ Hồ kia cao cao to to tốt biết bao nhiêu, chỗ nào không được?" Sự kiện kia của Vương Lan đã sắp thành tâm bệnh của mẹ Ngô rồi, thấy cô con dâu thứ ba của bà còn nói như vậy, lập tức quở trách nói luôn. Bà chỉ sợ con gái nhà mình thật sự vừa ý thanh niên trí thức.

Đang lúc cả nhà sắp cãi nhau, Hồ Xuân Hoa vào cửa, trong tay còn cầm hạt dưa và kẹo. Vốn mấy thứ này đều là thuộc về người làm mai, nhưng là đầu năm nay kẹo đắt đỏ, bà cũng muốn cho đứa bé Quốc Đống kia thêm chút điểm, nên xách tới đây cho một nửa. Chị dâu chú bác kia của bà vừa rồi cũng lôi kéo tay bà khen Hồng Nhi không ít đâu, nếu là Hồng Nhi gặt đầu, mối hôn nhân này là thành rồi.

Chẳng qua vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng cô em dâu của bà mắng người, bà lắc lắc đầu, cô em dâu này của bà nếu nói con người cũng không tệ, chỉ là tính tình này quá nóng nảy rồi.

"Ai nha, chị dâu chị đến rồi. Chúng em đang nói chuyện này đây. Em cảm thấy đứa bé kia không tệ, chỉ là con bé Hồng Nhi kia, em hỏi cả buổi, con bé cũng không nói lời nào." Mẹ Ngô thấy Hồ Xuân Hoa tới đây, trong nháy mắt giống như là đã tìm được tổ chức.

Ngô Hồng Nhi tròn trắng mắt sau lưng, lời gì cô cũng chưa kịp nói đâu, mẹ cô đã nóng nảy mắng người rồi, lại nói nào có loa loa hỏi con có vừa ý đứa bé kia không như vậy.

Hồ Xuân Hoa cũng nghĩ như vậy, con gái mới lớn da mặt mỏng, trước mặt ba chị dâu, cô em dâu này của bà cứ hời trửng trợn như vậy, bảo đứa nhỏ nói như thế nào. Bà ngăm cho cô em dâu một ánh mắt yên tâm chút chớ nóng nảy, lời kéo tay Ngô Hồng Nhi nói: "Hồng Nhi, con nói cho bác gái, con có ý kiến gì không, nếu là không có bác gái sẽ thay con đồng ý nhé."

Ngô Hồng Nhi bèn ngượng ngừng cười cười, Hồ Quốc Đống này tuy rằng không thích nói chuyện lắm, nhưng là người lúc nhìn đến rất có cảm giác an toàn, bộ dạng cũng dễ nhìn, hơn nữa mẹ cô phân tích với cô nhiều như vậy, cô cảm thấy mọi chỗ cũng tốt, đây cũng không phải là đính hôn, về sau cho dù không bằng lòng cũng có thể lại rút lui. Đồi trước Ngô Hồng Nhi hâm mộ nhất là gì, chính là người cường tráng như Hồ Quốc Đống.

Thấy Ngô Hồng Nhi cười rồi, Hồ Xuân Hoa vỗ đùi, "Được, ngày mai bác sẽ đi trả lời cho người ta."

Mẹ Ngô vừa thấy con gái đã đồng ý, xoa xoa mồ hôi toát ra trên trán nói: "Con bé kia, sao không nói sớm, làm hại mẹ ra một đầu mồ hôi." Sau đó lại nói với Hồ Xuân Hoa: "Chị dâu, chỗ nhà trai người ta không có ý kiến chứ."

"Bọn họ có thể có ý kiến gì, chị dâu kia của tôi lúc đi còn khen Hồng Nhi không ngừng đấy. Được rồi, trời cũng không còn sớm, tôi đi về trước nấu cơm đây. Nhà họ Ngô mang đến nhiều hạt dưa và kẹo, mang đến một chút cho mọi người, cho đứa nhỏ ăn đi."

"Nào không biết xấu hổ này, chị dâu chị vẫn là cảm về đi, đây chính là cảm ơn bà mối." Mẹ Ngô nói.

"Trong nhà đã giữ lại, đủ ngọt miệng rồi, khi Hồng Nhi kết hôn, tôi nên được uống ly trà bà mối tử tế." Nói xong rồi cười rồi đi.

Diễn cổ

Thời Xuân Thu, Tề Hi công muốn gả con gái mình cho Thái tử Hốt của nước Trịnh. Thái tử Hốt từ chối nói: "Mỗi người đều có phối ngẫu của mình, nước Tề là một nước lớn, không phải là phối ngẫu của ta."

Sau lại bộ lạc Bắc Nhung xâm lấn Tề quốc, nước Tề cầu viện, Thái tử Hốt suất lĩnh quân đội nước Trịnh, trợ giúp nước Tề đánh bại Bắc Nhung. Tề Hi công lại nhắc tới chuyện này, Thái tử Hốt kiên quyết từ chối.

Người khác hỏi chàng, chàng nói: "Trước kia khi ta chưa giúp nước Tề việc gì, ta cũng không dám cưới con gái của Tề hầu. Hôm nay phụng mệnh phụ vương tới giải cứu khó khăn của nước Tề, cưới thế tử trở về, đây không phải là dùng quân đội nước Trịnh đổi lấy hôn nhân của mình? Dân chúng nước Trịnh sẽ nói ta như thế nào?" Rồi từ biệt mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Anh chàng cường tráng không được tự nhiên

Ngày hôm sau Ngô Hồng Nhi đáp ứng, Hồ Xuân Hoa liền vui vẻ đi nhà họ Hồ.

Bà vừa mới vào cửa, mẹ Hồ Quốc Đống đã ra đón, "Ai u, em gái, cô đến rồi? Thế nào, con gái người ta bên kia không có ý kiến chứ." Lý Quế Lan năm đó sinh một loạt con gái, đứng nhìn Hồ Quốc Đống mới làm mai, bà còn lớn hơn Hồ Xuân Hoa một tuổi. Lý Quế Lan nhìn thấy Hồ Xuân Hoa là thật nhiệt tình nào là rót nước nào là lấy đồ ăn, trong nước còn thả một ít đường trắng. Đầu năm nay đường đắt đỏ, bình thường người ta cũng chỉ là lúc đỡ trẻ con mới bỏ ra được một chút.

Thấy Lý Quế Lan thân thiết như vậy, Hồ Xuân Hoa biết ngay nhà trai bên này ý kiến không lớn.

"Ngày hôm qua Đống từ bọn họ vừa đi em liền đến nhà em dâu em, hai vợ chồng bọn họ đều không có ý kiến, dù là cô cháu gái kia của em cũng là một hơi đồng ý rồi. Bởi vậy sáng sớm đã qua đây. Đống từ đâu, thằng bé không có ý kiến chứ?" Hồ Xuân Hoa rất tự tin, bà cũng cảm thấy mối hôn nhân này chỉ cần Hồng Nhi không có ý kiến, vấn đề sẽ không lớn.

"Nói tới thằng nhóc thú này tôi chính là một bụng tức, tôi và anh cô cũng đều không phải là người ruột đẻ ngoài da, thằng nhóc này lại đập ba phát không ra quả rắm, tôi qua tôi hỏi thế nào nó cũng không nói, hỏi gấp thì nói không đồng ý. Hỏi nó vì sao lại không nói, cũng làm tôi điên lên. Hai chị em dâu tôi trở về đều nói, con bé kia ở mười lăm tám thôn này của chúng ta cũng là nổi trội, đợi một lát nữa thằng nhóc thú kia trở về cô làm cô cũng phải hỏi một chút, nó là chỗ nào không hài lòng, nếu là không nói ra được lời nào hay, xem tôi không vụt nó." Lý Quế Lan là thật sự sốt ruột, Ngô Hồng Nhi bà là đã thấy tận mắt, chỗ nào cũng tốt. Thằng nhóc thú này nhà bọn họ nhìn cũng không giống như là không hài lòng con gái nhà người ta, sao lại cần chết không đồng ý cơ chứ. Thằng bé ngốc này qua thôn này cũng không còn phòng trọ nào đâu, nhân phẩm tướng mạo như vậy cũng không hài lòng, còn muốn tìm thiên tiên hay sao.

Hồ Quốc Đống không đồng ý, điều này Hồ Xuân Hoa thật đúng là không nghĩ tới, Hồ Xuân Hoa vốn là tự tin tràn đầy cũng có chút không kéo xuống được mặt mũi. "Chị dâu chị nói thật cho em, Đống từ có phải vướng trộm với một đứa khác ở bên ngoài hay không, Hồng Nhi là cháu gái ruột của em, giờ nếu như làm không tốt, em cũng đừng làm người ở thôn Bàn Đào nữa rồi. Cô em dâu kia của em cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, vốn xem như bảo bối, nếu là thật sự có chuyện này, bà ấy có thể làm ra được chuyện liều mạng với em." Mấy năm nay nếp sống thoáng ra rồi, chuyện người trẻ tuổi lén qua lại cũng không phải là không có, Hồ Xuân Hoa không tìm ra lý do Hồ Quốc Đống không vừa ý Ngô Hồng Nhi, chỉ có thể nghĩ tới mặt này. Đây

nếu là sự thật còn phải kịp thời về nói cho nhà chú Hai, chỉ sợ cho dù như vậy người làm mai là bà cũng phải rơi vào tình cảnh trong ngoài không được lòng người.

Nghĩ đến đây sắc mặt Hồ Xuân Hoa cũng có chút khó coi, cao giọng hơn vài phần. Lúc trước đúng là nhà họ Hồ tới cửa xin bà giúp làm mai, kết quả thằng nhóc Quốc Đống này ngằm có một đứa, đây không phải là châm chọc người sao. Cho dù Lý Quế Lan là chị dâu, Hồ Xuân Hoa cũng mặc kệ mặt mũi

"Ai u em gái, cô cũng đừng có đoán mò, chị nào làm ra chuyện này. Bây giờ cả ngày Quốc Đống đi theo anh cô nuôi lợn đấy, lúc ngày mùa còn phải vào đội sản xuất, vẫn ở dưới mí mắt anh cô, nếu nó có chuyện đó cũng không giấu được. Tôi thấy nó đối với con gái người ta cũng rất hài lòng, ngày hôm qua tôi và hai cháu gái cô nói câu gì nó cũng nghe, chẳng qua là không nói lời nào, tôi đây không phải là sợ có phải ngày hôm qua hai đứa nhỏ có hiểu lầm gì hay không ư, thằng nhóc này bướng bỉnh, tôi cũng không hỏi ra được. Buổi trưa hôm nay cũng đừng có đi, ngày hôm qua anh cô lấy thịt lợn về, lát nữa chúng ta làm luôn, thuận tiện chị dâu cô hỏi một chút rốt cuộc nó đang không được tự nhiên cái nỗi gì." Lý Quế Lan thấy trên mặt Hồ Xuân Hoa có bất mãn vội nói. Thịt lợn này còn là chồng bà đặc biệt tìm cửa lấy được, đặc biệt chờ để chiêu đãi Hồ Xuân Hoa. Cũng chỉ người cả đời mổ lợn như ông ấy mới có mấy phần cửa nẻo như vậy. Người khác bây giờ muốn ăn thịt tươi vậy cũng không dễ dàng.

Hồ Xuân Hoa nghe bà nói như vậy cũng là đồng ý, ngược lại không phải vì mấy miếng thịt kia, bà chỉ là muốn xem thử rốt cuộc đứa bé Quốc Đống là nghĩ như thế nào. Hiện tại đừng nói mấy miếng thịt lợn, cho dù thịt rỗng bà cũng không có khẩu vị.

Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, Lý Quế Lan lập tức đi vào trong phòng bếp nấu cơm. Hồ Xuân Hoa tuy rằng tức giận, nhưng là cũng vào phòng bếp góp một tay, bây giờ bà cũng không nói những lời như Ngô Hồng Nhi một hơi đồng ý luôn gì gì đó nữa, nếu là Hồ Quốc Đống thật sự không bằng lòng, như thế nào cũng phải trở về bù đắp.

"Chị dâu, không phải em khoe khoang với chị, Hồng Nhi nhà chúng em thật sự là không tệ, trước không nói đáng đáp kìa, chính là năng lực kìa cho dù gả vào thành phố cũng gả được. Lần này cũng chính là bác gái là em này tới cửa, bằng không người ta làm sao ưng thuận lưu loát như vậy. Cô gái nhà chúng em cũng không phải là vừa lòng lắm, Đống tử của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là ít nói. Mấy cô gái trẻ tuổi ai không thích nghe lời nói dí dỏm."

Lý Quế Lan vừa nghe Hồ Xuân Hoa sửa lại ý, trên mặt chính là một trận cười khổ. Mới vừa rồi còn nói người ta một hơi đáp ứng luôn đó, hiện tại lại trở thành nể mặt bác gái. Thật ra bà đâu phải không biết cô bé Ngô Hồng Nhi này là thật sự tốt, em gái nhà mẹ đẻ bà là gả đến thôn Bàn Đào, coi như là nhìn cô gái này lớn lên. Bà chỉ sinh có một đứa con trai này, vốn là thấp hơn mấy chị em dâu một cái đầu, cưới vợ cho con trai bà là dùng hết sức muốn tìm mặt mũi trở về, ai biết Đống tử nhà bọn họ không để cho người bớt lo như vậy chứ.

Chẳng qua bà còn phải tiếp tục nói tốt cho Hồ Xuân Hoa, "Tôi cũng biết cô dốc sức giới thiệu, tôi cảm thấy Đống tử cũng không phải không hài lòng con gái người ta, thằng bé chỉ là da mặt mỏng, ngại nói mà thôi. Cô chớ thấy nó lớn lộc ngọc như vậy, nhưng là nói tới chuyện này thật đúng là lần đầu tiên. Cũng là tôi lòng dạ cao, vẫn muốn tìm một đứa tốt cho nó, vừa kéo một cái là kéo dài tới tới bây giờ." Thật ra Hồ Quốc Đống năm nay cũng chỉ hai mươi hai tuổi, nhưng là ai bảo người nông thôn đều kết hôn sớm đây, cái tuổi này cũng không tính là nhỏ rồi.

Bất kể nói như thế nào, Lý Quế Lan đây cũng là nói mềm giọng, lại còn tổ khổ, sắc mặt Hồ Xuân Hoa cuối cùng cũng hòa dịu xuống một chút.

Lý Quế Lan chuẩn bị bữa trưa thịnh soạn, khoai tây hầm thịt, đồ dưa trứng rán, còn có một món dưa chuột trộn, một món trứng sốt cà chua, còn chuẩn bị mấy cái mận tàu trắng tinh, chỉ bằng tiêu chuẩn này cũng không kém gì ăn tết rồi. Chờ cơm trưa dọn xong xuôi, chỉ chốc lát sau cha con nhà họ Hồ đã trở lại rồi.

Cha Hồ nuôi, mổ lợn cả đời, cơ thể rất là vạm vỡ, hiện tại tuy rằng đã sắp sáu mươi rồi, nhưng nhìn trên người vẫn đầy sức lực, Hồ Quốc Đống đi theo sau ông, hai người vừa nhìn chính là hai cha con.

Thấy Hồ Xuân Hoa ở đây, ánh mắt Hồ Quốc Đống co rút lại, nhưng là rất nhanh lại khôi phục bình thường. Thật ra hẳn cũng có thể đoán được kết quả, dù sao mình đúng thật là không xứng với người ta. Chẳng qua nghĩ đến khuôn mặt trắng nõn kia, khó tránh khỏi lại có vài phần ừ ừ. Thật ra hẳn rất yêu thích Ngô Hồng Nhi, diện mạo xinh đẹp không nói, còn rộng rãi. Đối với anh chàng nhà nông cả ngày làm ruộng, tiếp xúc với trại chăn lợn như Hồ Quốc Đống mà nói, lực sát thương của Ngô Hồng Nhi không thể không nói không lớn. Ai không muốn cưới cô vợ xinh đẹp cơ chứ.

Hồ Quốc Đống ừ ừ cúi đầu ở phía sau, ông Hồ đã đi lên nghênh đón. Ông vốn là có tên nghiêm chỉnh, nhưng là bởi vì thời gian dài mổ lợn nuôi lợn, người trong thôn liền đặt biệt hiệu cho ông, gọi là Hồ Lão Đồ, thường xuyên qua lại cũng là không ai gọi tên đúng của ông nữa.

Hồ Lão Đồ là người thẳng thắn rộng rãi, thấy Hồ Xuân Hoa ở đây trên mặt liền treo nụ cười nói: "Em gái tới rồi." Thấy Hồ Quốc Đống ừ ừ cúi đầu ở phía sau, ông liền đáp cho con trai một phát nói: "Ồ đó ừ ừ rụt rè làm gì vậy, còn không mau mau chào hỏi." Đứa con trai này từ khi xem mặt trở về là không thích hợp, cho dù là người làm cha tâm thô cũng đã nhìn ra.

Thằng nhóc này trông nửa sống nửa chết là vì sao, còn không phải là vì con gái bên kia người ta. So với Lý Quế Lan sốt ruột phát bực, Hồ Lão Đồ ngược lại là rất bình tĩnh, thằng nhóc này làm ra dáng vẻ nửa sống nửa chết này, còn không phải tự mình giận đối với mình, không chừng hồi hạn ngày hôm qua không mặc bộ quần áo mới vợ ông làm cho biết bao nhiêu đấy.

Tính thằng nhóc thúi này cũng thật giống cha nó. Hồi bọn họ còn trẻ cũng không tiến bộ như bây giờ, trước khi kết hôn còn để cho anh gấp mặt, dùng đùa, con gái nhà ai chưa đính hôn để cho anh nhìn không. Nhưng là cho dù như vậy, khi hôn sự năm đó gần gần định rồi, ông còn đặc biệt chạy đến trong thôn vợ ông để liếc mắt hai cái. Khi đó đều nghèo, ông cũng không có quần áo đẹp, cứ đi lòi thoi lếch thếch như vậy, kết quả bị Lý Quế Lan nhìn thấy, mặc dù biết Lý Quế Lan nhất định không biết ông là ai, nhưng là buồn phiền hồi hạn trong lòng ông thì khỏi phải nói, liên tục mấy ngày đều không được tự nhiên. Biểu hiện tối hôm qua của thằng nhóc này, Hồ Lão Đồ bày tỏ, quả thực giống như đúc cha nó.

Hồ Quốc Đống thấy cha hẳn nói như vậy, lúc này tiến lên chào người. Cho dù là tâm tình không tốt hơn nữa, cũng phải hiểu chuyện phải không. Tuy nói

tin tức bà cô này mang đến nhất định sẽ làm cho hắn không phải là vừa lòng lắm. Thực ra Hồ Quốc Đống cũng là nghĩ chắc như vậy rồi, hắn vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình trong đó, làm sao không ngẫm lại nếu Hồ Xuân Hoa mang đến không phải tin tức tốt, mẹ hắn có thể không tiếc như vậy, phải biết rằng chút bột mì kia, bình thường cũng chỉ mấy cháu ngoại tới, bà mới chịu cho ăn một chút.

Hồ Xuân Hoa còn đang không vui bởi vì chuyện Hồ Quốc Đống cự tuyệt, bởi vậy nhìn thấy Hồ Quốc Đống cũng không nhiệt tình giống như ngày hôm qua. Nhìn như vậy, lòng Hồ Quốc Đống lại càng nguội lạnh.

"Nào nào, mau vào bàn đi." Lý Quế Lan thấy bộ dáng kia của thằng nhóc nhà mình là đau đầu, nhưng là vẫn vội vàng tiếp đãi Hồ Xuân Hoa. Mấy người vào bàn, Lý Quế Lan cầm một cái bánh màn thầu to nhét vào trong tay cho Hồ Xuân Hoa nói: "Em gái, cô ném thử đây là tôi mới làm, ăn ngon lắm." Sau đó lại gấp hai gấp thịt to cho bà ấy.

Ăn lót dạ chút cơm, Lý Quế Lan mới nói với Hồ Quốc Đống: "Đống tử, cô con cũng đã tới, bà ấy cũng không phải người ngoài, con nói thật rất cuộc con có ý kiến gì hay không? Nếu con không nói, về sau cũng đừng hối hận." Lý Quế Lan cũng là kiên quyết rồi, bà nhọc lòng như vậy là vì ai, còn không phải là vì thằng nhóc thối không biết lo này.

Hồ Quốc Đống vẫn không nói chuyện, Hồ Lão Đồ tính tình nóng nảy, ném đĩa một cái rồi mắng: "Thằng nhóc thối này." Mắng xong là muốn cầm đũa giằng đánh người luôn, Hồ Quốc Đống bưng bình từ nhỏ, cho dù là con trai độc nhất, từ nhỏ đến lớn cũng bị đánh không ít. Để giằng, rồi vọt của cha hắn cũng không biết quất hắn bao nhiêu lần rồi.

Mất thấy cháu sẽ phải bị đánh, Hồ Xuân Hoa cũng bấp chập tức giận rồi, đưa hái xanh không ngọt, không bằng lòng thì thôi, giờ để cho đứa nhỏ bị đánh là chuyện gì, lại nói thanh niên đã lớn như vậy rồi, bởi vậy bà bèn khuyên nhủ: "Đứa nhỏ không bằng lòng thì thôi, em về nói cho nhà gái một tiếng, cũng không phải chuyện lớn lắm. Đây chỉ là không có duyên phận, không đáng đánh."

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: ô long

Hồ Quốc Đống vốn đang bị xị không nói lời nào, đột nhiên lại ngẩng đầu. Sao cảm giác lời này càng nói càng không đúng đây. Quả thực là hắn tự mình giận mình, đêm qua hắn gần như sôi trào một đêm không ngủ. Lúc thì cảm thấy bộ quần áo cũ mình mặc hôm qua khó coi, lúc thì lại cảm thấy bộ dáng mình cả buổi không nói nên câu quá mất mặt. Đêm qua không ngủ ngon, cả ngày hôm nay làm việc cũng không có sức lực.

Nếu là đặt vào bình thường, buổi sáng chỉ bánh bột ngô và dưa muối hắn cũng có thể ăn bốn năm cái, còn có thể húp hai bát cháo to, sáng sớm hôm nay thật sự là không có tâm tình, tùy tiện ăn một chút rồi bắt đầu đi làm việc luôn.

Giữa trưa trở về hắn cũng không có tâm tình nghe bà mới nói cái gì mà "lần này không thành không sao, lần sau cô giới thiệu cho một đứa tốt hơn." Những lời vô nghĩa đó, lần trước một thằng bạn nói khổ của hắn xem mắt bà mới chính là nói như vậy, hắn ở bên cạnh nghe được rõ ràng. Lúc ấy thấy thấy bộ dáng nửa chết nửa sống của thằng nhãi kia hắn còn cười nhạo người ta, đàn ông con trai sợ không cưới được vợ, làm gì làm ra bộ dáng kia.

Hiện tại Hồ Quốc Đống coi như là báo ứng rồi, phải, quả thực là hắn sẽ không cưới được vợ, chỉ bằng căn nhà gạch mới xây này của nhà hắn cũng có thể lấy được người không kém. Nhưng mà lại không cưới được Ngô Hồng Nhi. Hiện tại Hồ Quốc Đống hơi có chút 'tùng qua biển lớn, màng gì nước, chưa đến Vu sơn, chẳng biết mây'[1]. Dĩ nhiên, những lời này là có ý gì, Hồ Quốc Đống cũng không hiểu.

[1]Trích trong bài thơ Ly tư (Xa nhớ) của Nguyên Cẩn, tác giả làm để tưởng nhớ người vợ đã mất là Vi Tùng.

Nhưng Hồ Xuân Hoa vừa dứt lời hắn liền giật mình, làm sao nghe được ý nhà gái bên kia là không có ý kiến? Hồ Quốc Đống há hốc mồm, vốn ngày hôm qua Ngô Hồng Nhi ngay cả đầu cũng không quay lại đã đi mất, hắn còn tưởng rằng nhất định không thành được đây.

"Cô, nhà gái bên kia không có ý kiến à, ngày hôm qua khi cô ấy đi cũng không quay đầu, con cho rằng cô ấy không bằng lòng chứ?" Bây giờ Hồ Quốc Đống cũng chẳng kịp lo giả bộ buồn bực, có chút ngượng ngùng nói, nói xong còn gãi đầu một cái. Thật ra Hồ Quốc Đống tuy rằng hơi ít nói, nhưng là cũng không phải người vô tích sự, bình thường làm việc rất nhanh nhẹn dứt khoát, chỉ là ở trên việc này lại để tâm vào chuyện vụn vặt, cho là con gái người ta chướng mắt hắn, bởi vậy mới không được tự nhiên.

Thật ra cũng không trách Hồ Quốc Đống, bất kể vừa mất hay không vừa mất, một bên nam nữ trẻ tuổi xem mắt bị từ chối luôn là có chút mất mặt. Chung quy đều là cái tuổi "tuổi trẻ khí thịnh".

Rồi nói đến Hồ Xuân Hoa, nếu không phải trong lòng bà cảm thấy nhà họ Hồ nhất định không có ý kiến, cũng sẽ không vừa mở miệng nói luôn Ngô Hồng Nhi đã đồng ý, dù sao cũng phải cố kỵ chút mặt mũi của đứa nhỏ.

Hồ Quốc Đống vừa thốt ra lời kia, người khác còn có gì không hiểu. Lý Quế Lan một tay đánh luôn lên đầu Hồ Quốc Đống: "Con thằng nhóc thối này, có cái gì không nói gì còn vờ làm cao. Nếu không phải cô ruột con, xem con có thể cưới được vợ hay không."

Hồ Xuân Hoa cũng là buồn cười, bình thường về nhà mẹ đẻ, Đống Tử này nhìn cũng là đứa nhỏ rất chừng mực, bằng không tuy là Lý Quế Lan nhờ

người tìm tới cửa, bà cũng sẽ không đồng ý làm người mai mối này, dù sao Ngô Hồng Nhi là cháu gái ruột, bên này cũng là cháu, không làm tốt bà liền trong ngoài không được lòng người rồi. Hiện tại vừa nhìn cũng chỉ là tính khí trẻ con, thấy đứa nhỏ này mặt nên thấp thòm nhìn bà, sợ bà nói ra lời Hồng Nhi thật ra không bằng lòng, lòng bà cũng mềm nhũn luôn rồi. Năm đó khi còn là con gái ở nhà, cuộc sống khó khăn, ăn cũng ăn không đủ no, anh trai con chú bác Hồ Lão Đồ này có gì ăn cũng sẽ cho bà một miếng.

"Thằng bé ngốc, đám con gái da mặt đều mỏng, cho dù là trong lòng muốn hơn nữa cũng sẽ không cứ nhìn chăm chăm con trai lớn như con. Cô cũng nói thật với con, mấy cô cháu dâu kia của cô cảm thấy thân thể cao to này của con có chút không xứng đôi với cháu gái cô. Nhưng mà Hồng Nhi lại nói, con nhìn chính là người có thể sống cùng, thân thể này nhìn là yên tâm, gọi cái gì mà cảm giác an toàn. Cảm giác an toàn hay không có cảm giác an toàn bà cô già đây cũng không hiểu, nhưng là việc hôn nhân thế nhưng là Hồng Nhi tự mình gặt đầu. Con nói thật với cô, con bằng lòng không?" Hồ Xuân Hoa nói.

"Hề hề, " vừa nghe Hồ Xuân Hoa nói là Ngô Hồng Nhi tự mình gặt đầu, Hồ Quốc Đồng không nhịn được vui vẻ trong lòng. Trong lòng hân hoan khí vui sướng sung sướng sung sướng bốc lên, trên mặt cũng treo lên nụ cười ngây ngô. "Cô, con bằng lòng."

Thấy trên gương mặt đoàn chính kia của con trai ngốc nhà mình treo nụ cười như mộng ảo, Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ đều cảm thấy có chút không đành lòng nhìn thẳng. Hồ Lão Đồ nhìn con trai một cái, sau đó nói: "Nếu mày cũng bằng lòng, chuyện này cứ quyết định như vậy. Không nghe cô mày nói, mấy chị dâu nhà mẹ đẻ vợ mày đều còn chường mắt mày đấy, không có việc gì thì đi nhà họ Ngô gia với nhà cô mày thăm hỏi nhiều hơn, làm nhiều chút việc, để cho người ta cũng yên tâm."

"Đến thì không cần, về sau sống thật tốt với Hồng Nhi là được. Nếu là con không sống tử tế, cô cũng không tha cho con. Cô đây chính là đảm nhiệm nhiều việc như bảo đảm với mẹ vợ con. Nếu là sau này con không đứng đắn cô không thiếu được xử lý con." Hồ Xuân Hoa cũng nói.

"Chị dâu, Hồng Nhi và Đồng Tử nhà chúng ta đều là đứa bé ngoan, chờ hai đứa nhỏ kết hôn, chị cứ yên tâm mà hưởng phúc đi. Đến lúc đó hai đứa nhỏ lại sinh hai thằng cu, cuộc sống này thật là cái gì cũng không đòi." Thấy Hồ Quốc Đồng trịnh trọng gật gật đầu, Hồ Xuân Hoa thở phào nhẹ nhõm, mỗi hôn nhân này thật là biến đổi bất ngờ, cũng may thằng bé ngốc này không phải thật sự ngu, nếu là đứa tính tình nóng vội, mỗi hôn nhân này thật đúng là không thành được. Hiện tại chuyện gì cũng đã quyết định, Hồ Xuân Hoa cũng có tâm tư nói đùa rồi.

Lời này thật là nói đến trong lòng Lý Quế Lan, hiện tại ấy à, bà chỉ trông mong ôm cháu trai. Cháu ngoại trai gái tuy rằng không ít, nhưng là suy cho cùng không phải họ Hồ. Nghe Hồ Xuân Hoa nói như vậy, trong nháy mắt bà liền toét miệng cười nói: "Em gái cô nói quá đúng, bây giờ tôi chỉ trông mong Đồng Tử có thể nhanh chóng lập gia đình, sớm sinh cháu trai cho tôi bế."

"Em gái, cô nói lúc nào để cho hai đứa nhỏ đi ra ngoài chơi một vòng?" Nói xong cái này, Lý Quế Lan lại gấp hai gấp thịt cho Hồ Xuân Hoa, bảo bà mau ăn, sau đó mới nói.

Đi chơi này đúng là một mục cực kỳ quan trọng trong quá trình xem mắt, chỉ bằng gặp mặt một lần hiểu nhau dù sao vẫn ít, đi chơi chính là giữa hai người với nhau để hiểu nhau sâu hơn. Dưới tình hình chung đều là hai bên nam nữ cùng hai bên chị dâu cô chồng đi theo vào thành phố đi một vòng, nếu gia đình điều kiện tốt còn có thể mua bộ quần áo cho đàn gái, kém nhất cũng phải mua khăn quàng cổ gì đó.

Nếu lại không có ý kiến, chính là nam nữ hai bên nhận cửa, việc nhận cửa này là tương đương với đính hôn rồi, hai bên cha mẹ đều phải cho lễ gặp mặt. Nếu như gia đình chú trọng còn có thể có nghi thức đính hôn, nếu không chú trọng, trực tiếp là đến kết hôn rồi. Bây giờ cuộc sống khó khăn, những hình thức này đều là có thể bớt thì bớt, trên cơ bản nhận cửa cũng là tương đương với cuộc hôn nhân này ổn thỏa rồi.

Chẳng qua gia đình vì lễ hỏi cuối cùng đàm phán không thành cũng không phải là không có, rất nhiều gia đình toàn bộ dựa vào chút lễ hỏi kia cưới vợ cho con trai đó, đây đều là do nghèo làm cả.

"Chị dâu sao chị vội vã như vậy, mấy ngày nay đội sản xuất đang muốn chia lương thực đấy, chờ qua bận này đi. Yên tâm, con dâu này nên là của chị thì sẽ là của chị, không chạy được." Hồ Xuân Hoa vỗ vỗ tay Lý Quế Lan nói.

"Ừ phải, cô nói cũng đúng, đợi thêm hai ngày đi, tóm lại thời gian dài như vậy cũng đã chờ được rồi." Tuy rằng con trai đó mắt chờ mong, nhưng là mấy ngày này đúng là bận rộn, bà cũng đã đồng ý rồi, về phần thằng nhãi ngốc kia, chỉ bằng sức lực tối qua nó cứng đầu chết với bà, cũng nên để cho nó biết một chút, không có mẹ già này, thằng nhãi này muốn cưới vợ đến cửa cũng không có.

Sắp tới không thể đi ra ngoài chơi, Hồ Quốc Đồng hơi thất vọng, chẳng qua cũng chỉ là chuyện chậm vài ngày, có lẽ hẳn nên đi vào thành phố điều tra nghiên địa hình trước, xem xem chỗ nào chơi tốt nhất? Tha thứ thằng ngốc lần đầu tiên xem mắt đã gặp được người trong lòng này đi, bây giờ lý trí gì hẳn cũng không còn rồi.

Ăn uống no đủ, Hồ Xuân Hoa không về nhà mẹ đẻ mà về thẳng thôn. Cha mẹ bà mất cả rồi, đi cũng là đi đến nhà mấy anh em, hiện tại đã lớn tuổi như vậy rồi, bà cũng lười đi tìm phiền toái cho mấy anh em.

Thôn Bàn Đào mặc dù cách trang An Bình không xa, nhưng là chỉ dựa vào hai cái chân, đi đến trong thôn cũng giữa chiều rồi. Suy nghĩ một chút bà liền trực tiếp rẽ vào nhà Ngô Hồng Nhi.

Ngô Hồng Nhi đang bóc tỏi cùng mẹ cô ở đó, ở trong vườn trồng một luống tỏi tép to, bình thường chăm sóc chu đáo, thu hoạch không ít. Nhà họ Ngô làm tỏi ngọt, tỏi mặn cũng không tệ. Đàn ông hiến lương thực thì hiến lương thực, không đi hiến lương thực cũng đi trong đại đội xem tính công điểm rồi, hai mẹ con thì ở đây mặt đối mặt bóc vỏ, thuận tiện xử lý một chút. Sau đó là có thể ngâm tỏi rồi.

Thấy Hồ Xuân Hoa tiến vào, Thôi Vinh Mai liền chào hỏi: "Chị dâu tới rồi, nào nào mau ngồi."

"Nhà lão Vương này lại làm âm ỉ gì đấy, vừa vào ngõ đã nghe thấy con dâu cả nhà lão kêu gào?" Hồ Xuân Hoa có chút hóng hớt nói. Phụ nữ trung niên ở nông thôn am hiểu nhất một việc chính là “buồn dưa lê bán dưa hấu”, Hồ Xuân Hoa và Thôi Vinh Mai cũng không ngoại lệ.

"Đúng vậy, đã làm âm ỉ một buổi chiều rồi, " thấy Hồ Xuân Hoa hỏi như vậy, Thôi Vinh Mai cũng nổi hứng thú, bà cũng đã căn nhắc với con gái nhà mình rất lâu rồi, nhưng là nói ba câu con bé kia cũng không đáp lại một câu, bà cũng không có nói tiếp nữa. Bây giờ Hồ Xuân Hoa vừa lúc ghé đến chỗ ngựa của bà, nếu không tìm người lái nhai một chút bà cũng nghẹn chết rồi.

"Còn có thể vì cái gì, còn không phải chuyện con bé Lan và chồng nó. Bây giờ không phải sắp chia lương thực sao, con bé Lan đang làm âm ỉ bảo lão Vương bỏ tiền cho chồng nó đi thi đấy. Nghe nói là lại muốn thi đại học, Đỗ Quân cảm thấy trong nhà âm ỉ, muốn đi vào thành phố ở hai ngày trước thích ứng hoàn cảnh một chút. Nghe nói à, năm ngoái không thi đỗ cũng là bởi vì không thích ứng tốt. Vừa mở miệng là đòi năm mươi đồng tiền."

"Nhiều như vậy à? Mấy chị dâu nó chịu sao" Tiền lương một tháng của một công nhân mới hơn ba mươi, ở nông thôn một năm cũng không nhất định có thể tích góp được nhiều tiền như vậy.

"Chẳng phải là vậy hay sao, hai đứa Vương Lan và Đỗ Quân bình thường ăn của nhà họ Vương uống của nhà họ Vương, mấy nàng dâu kia của nhà họ Vương có thể nhịn đói rất tốt rồi, hôm nay Vương Lan vừa nói ra khỏi miệng, con dâu cả nhà lão Vương liền nổ khùng, nói không ngừng ‘con gái gả ra ngoài như nước hắt đi, cũng chưa từng nghe thấy con gái gả ra ngoài còn hăm hại nhà mẹ đẻ như vậy’. Con bé Vương Lan kia luôn miệng nói là vay, sau này nhất định trả, nhưng là cái bụng kia của nó đã lớn như vậy rồi, Đỗ Quân cho dù thi đỗ đại học cũng phải bao nhiêu năm mới có thể ra. Nuôi con không cần tiền? Đến trường không cần tiền? Tiền này nghĩ cũng biết, thừa tủy là mức nước đổ đi rồi. Em thấy mấy con dâu nhà họ cũng muốn nhanh chóng nói chuyện cho rõ ràng đây mà. Bằng không nãy đứa anh kia cũng sẽ không không nói lời nào chỉ nhìn vợ làm âm ỉ." Thôi Vinh Mai vừa nói, vừa phân tâm liếc nhìn con gái nhà mình, bà chính là muốn thông qua sự việc này nói cho Hồng Nhi, thanh niên trí thức gì đó kia đều không đáng tin.

"Aiz, nhà lão Vương này về sau có thể có cãi nhau nữa đấy. Lão Vương xót con gái, nhưng là cũng phải xem con trai con dâu có đồng ý hay không." Hồ Xuân Hoa có chút cảm thán nói.

Về phần Ngô Hồng Nhi cô rất bình tĩnh bóc tỏi, thật ra cô đâu phải không biết mẹ cô đây là đang gở cô chứ. Nói thật cô thật sự không có vừa ý Hứa Thành, không biết như thế nào, mẹ cô phòng cô cứ như phòng gai cấp kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hạnh phúc của Vương Lan

"Xem hai ta thế nào mà nói đến chuyện này, sáng hôm nay tôi trở về trang An Bình một chuyến, nhà họ Hồ bên kia đối với Hồng Nhi của chúng ta vô cùng hài lòng, chị dâu kia của tôi không ngừng thúc giục nói để cho hai đứa nhỏ đi ra ngoài chơi đó." Hồ Xuân Hoa không nói Ô Long[1] ở giữa kia ra, dù sao kết quả là trên dưới nhà họ Hồ đều hết sức hài lòng là được.

[1]Ô Long: có ý là hiểu lầm dẫn đến những tổn thất không cần thiết.

Trên mặt Thôi Vinh Mai phủ lên ý cười, bà biết ngay con gái nhà bà tốt như vậy, nhà họ Hồ bên kia nhất định sẽ không không đồng ý. Chẳng qua nhà gái là phải dè dặt một chút, bởi vậy bà bèn nói: "Đây cũng quá gấp gáp rồi, nãy ngày nữa rồi nói sau, chậm nhất là phải đầu tháng sau đi."

"Được, tôi cũng nghĩ như vậy, sao có thể nhanh như vậy." Hồ Xuân Hoa nói.

"Hồng Nhi đi bưng bát chè cho bác gái con." Thôi Vinh Mai cười nói. Đây là muốn sai Ngô Hồng Nhi đi nói thầm chút chuyện, dù sao có chuyện nói trước mặt con gái lớn không được tiện cho lắm. Ngô Hồng Nhi cũng biết ý này, nghe mẹ cô nói như vậy, bèn thuận tiện thu dọn một chút tôi đã được xử lý tâm tâm, vào phòng lại bưng bát chè cho Hồ Xuân Hoa, lấy cớ muốn ngâm tỏi, trốn ở trong phòng bếp không ra ngoài.

"Thím nó tôi nói cho thím, hôm nay đi nhà họ Hồ tôi lại đặc biệt xem xét, nhà cửa nhà họ Hồ kia đừng nói là nhà gạch mới xây năm ngoái, vừa to vừa thoải mái. Trong nhà còn nuôi hai đầu lợn to béo ục, hơn mười con gà, chị dâu kia của tôi nói đặc biệt chờ đến Tết mổ lợn cưới dâu, nghe nói à, anh trai chú bác kia của tôi cũng bắt đầu tìm cửa đôi phiếu xe đạp rồi, thím yên tâm ba chuyển một vang[2] này cho dù không mua đủ, xe đạp và máy may cũng tuyệt đối không thành vấn đề." Hồ Xuân Hoa đây là muốn thăm dò một chút Thôi Vinh Mai tính toán lúc nào lo việc cho hai đứa nhỏ.

[2] Ba chuyển một vang: là tên của bốn vật, một danh từ giai đoạn những năm 60 ~ 70 của thế kỷ XX. Bốn vật phẩm các gia đình hi vọng có khi đó, bao gồm: Máy thu thanh, xe đạp, máy may và đồng hồ đeo tay.

Căn nhà mới của nhà họ Hồ Thôi Vinh Mai là đã biết trước khi làm mai, ở nông thôn bây giờ nhà gạch cũng không nhiều, rất nhiều nhà đều là dùng đất làm phôi sau đó làm, nhà gạch có, nhưng mà ngay cả một non nửa cũng chưa tới. Cho dù là nhà họ Ngô nhiều lao động như vậy xây nhà cho ba con trai cũng đều là gạch phôi. Căn nhà này của nhà họ Hồ nói tới thật đúng là để người ngoài chú ý. Chẳng qua cũng không kỳ quái, nhà họ Hồ suy cho cùng chỉ có một thằng con trai. Không giống như là nhà họ Ngô, nhà này vừa xây là phải xây ba cái.

Nhưng mà Tết này kết hôn ngay có phải có chút quá nhanh hay không, dù sao bây giờ đã vào tháng sáu rồi."Tết này có phải có chút hơi sớm hay không, như thế nào cũng phải chuẩn bị đầy đủ cho hai đứa nhỏ." Thôi Vinh Mai có chút do dự nói.

"Không còn sớm, giờ còn hơn nửa năm đấy. Tình huống nhà họ Hồ thím cũng biết, chỉ một đứa con trai như vậy, hai cụ muốn cháu trai cũng sắp đến rồi. Thím nghĩ xem, không có cháu trai, những thứ tốt trong tay hai người kia còn không phải cho mấy đứa con gái và cháu ngoại. Tôi nói cho thím biết của cải của nhà họ Hồ cũng không tệ, lúc mấy đứa con gái kết hôn mỗi đứa một cái nhẫn vàng, lúc đó tôi đứng là nhìn thấy rõ ràng. Năm đứa con gái nhà bọn họ tuy rằng đều gả không kém, nhưng là điều kiện nhà đứa thứ ba cũng không phải tốt lắm, lần nào trở về không phải vừa ăn no vừa gói mang về. Anh trai kia của tôi xót cháu ngoại, ngày lễ ngày tết bao lì xì kia đều cho thật dày. Cô nghĩ xem, những thứ đó về sau không phải đều là của Hồng Nhi bọn họ, sớm kết hôn một chút có cháu trai ruột, cháu ngoại trai cũng sẽ không yêu thích như vậy nữa." Hồ Xuân Hoa nói với Thôi Vinh Mai.

Trong lòng Thôi Vinh Mai cũng là chột động, mặc dù bây giờ nói cái này còn hơi sớm, dù sao hai đứa nhỏ vừa mới gặp mặt một lần, nhưng là trên thực tế đã không còn sớm, loại quan hệ họ hàng này mang rủi ro cho người làm mai mối, đến một bước này cơ bản cũng đã thành. Chỉ cần không phải nam nữ hai bên có vấn đề lớn lao gì, hoặc là bởi vì chuyện lễ hỏi không thỏa thuận được, cuộc hôn nhân này cũng đã thành.

"Tôi nói với thím, thím cũng đừng quyết định sai, nếu là đợi một năm nữa, còn không biết trợ cấp ra ngoài bao nhiêu đồ đâu. Lại nói Hồng Nhi của chúng ta tuổi tác cũng không nhỏ rồi, qua năm chính là cô gái lớn hai mươi mốt rồi, thím xem trong thôn cô gái lớn như vậy có ai còn chưa có nhà chồng, đều là do người làm mẹ. Chỉ thím là mẹ ruột, con gái nhà người ta đều là nhặt được hay sao, cũng không ai giữ con gái đến hơn hai mươi tuổi." Hồ Xuân Hoa tiếp tục thuyết phục nói.

"Em và cha bọn nhỏ sẽ thương lượng một chút nữa. Chị cũng không phải không biết Hồng Nhi chính là tròng mắt lão ý, còn coi trọng hơn cả ba thằng con trai, vừa nói muốn gả con gái lão ấy đã dựng râu tròng mắt." Thôi Vinh Mai tuy rằng trong lòng đã bằng lòng vài phần, nhưng là vẫn nói như trước. Con bé kia nhà họ đừng nhìn bình thường rất hiểu chuyện, nhưng là cực kỳ có chủ kiến, người làm mẹ là bà có đôi khi cũng không làm gì được. Còn có hàng giả kia nhà bọn họ, coi con gái vô cùng quý báu, hận không thể Hồng Nhi lớn đến hai năm hai sáu tuổi mới làm mai, lần này nếu không phải bà bắt cứ giả nào cãi nhau với lão một trận, lại là người chị dâu là Hồ Xuân Hoa làm mai, hàng giả kia còn không đồng ý con gái xem mắt, cảm thấy con bé còn nhỏ đấy.

"Được, dù sao còn sớm mà. Tôi cũng chỉ là bàn một chút với thím trước. Được rồi, nhìn thời gian cũng không còn sớm, buổi trưa hôm nay không về nhà, cũng không biết giả trẻ trong nhà có chịu đói hay không đây, tôi đi về trước." Nói xong những lời cần phải nói, Hồ Xuân Hoa cũng liền chuẩn bị về nhà.

"Chị dâu, trong nhà tôi mới dỡ, trong nhà chị năm nay không trồng nhĩ, lấy chút về đi." Năm nay, tôi trong nhà Thôi Vinh Mai thu hoạch không ít, biết trong nhà Hồ Xuân Hoa không trồng, bèn lấy không ít cho Hồ Xuân Hoa mang về. Hồ Xuân Hoa cũng không khách khí, cầm lên rồi đi, ở nông thôn mấy thứ này cũng không hiếm lạ, trên cơ bản nhà nào cũng trồng.

Hồ Xuân Hoa đi rồi, Thôi Vinh Mai phì cười đứng lên đi nói thầm thì với con gái, những chuyện này bà cũng phải nhắc Ngô Hồng Nhi một chút.

Ở đây Thôi Vinh Mai đang nói kinh nghiệm làm dâu với Ngô Hồng Nhi, nhà bên cạnh Vương Lan xoa xoa đôi mắt đỏ rưng rưng, bụng một bát mì sợi vào phòng của bọn họ. Kỳ thi đại học năm bảy tám vào ngày hai mươi đến ngày hai mươi hai tháng bảy, hiện tại đã không còn nhiều thời gian rồi. Một lần năm ngoái kia bởi vì chuẩn bị không đầy đủ, Đỗ Quân không thi đỗ. Lần này là cơ hội duy nhất của hắn, nếu lại không thi đỗ, hắn cũng chỉ có thể ở tại nông thôn này cả đời.

Trong nhà Đỗ Quân chỉ là gia đình công nhân cực kỳ bình thường, suất công nhân của cha hắn cũng bị anh cả của hắn lấy, muốn trở về thành phố, hắn chẳng hề có biện pháp khác, chỉ có thể dựa vào tự mình cố gắng. Bởi vậy sau Tết hắn vẫn ở trong nhà không ra cửa, hận không thể cả ngày thức đêm đọc sách.

"Anh Quân nghỉ một lát ăn chút cơm trước đi, em nấu một bát mì sợi cho anh, phía dưới còn có một quả trứng gà luộc." Vương Lan nhìn Đỗ Quân vẫn ngồi ở nơi đó đọc sách, bèn lên tiếng cất ngang. Mấy chị dâu cô nao loạn một ngày, hai người bọn họ cơm trưa cũng không ăn được. Bản thân Vương Lan có thể chịu một chút áp lực, nhưng là tuyệt đối không thể để cho Đỗ Quân áp lực. Đỗ Quân không giống với bọn họ.

Thấy mắt Vương Lan đỏ đỏ, trong lòng Đỗ Quân cũng là không đành. Hắn kéo Vương Lan qua đỡ cô ngồi xuống, sau đó nói: "Để cho em chịu uất ức rồi." Đứng là chịu áp lực lớn, vừa rồi Vương Lan thể nhưng bị mấy chị dâu chỉ vào mũi mắng, từ nhỏ cô đã mạnh mẽ, cha mẹ lại chiều, đâu chịu nói con giận này, nhưng là vì Đỗ Quân, cho dù vô cùng khó chịu, cô cũng nhịn. Không có cách nào, bọn họ quá cần tiền, Đỗ Quân mua sách, mua giấy bút thậm chí ăn uống tiêu dùng mấy ngày dự thi, cái nào cũng phải tốn tiền.

Vốn trước khi Vương Lan kết hôn mẹ cô cũng cho tiền riêng, nhưng là từ khi hai người kết hôn tới nay, Đỗ Quân cả ngày đọc sách, căn bản không ra đồng, chẳng kiếm được tí công điểm nào, trong nhà ngoài nhà toàn dựa vào một người phụ nữ mang thai là Vương Lan lo liệu. Vương Lan lại thỉnh thoảng làm đồ ăn riêng cho Đỗ Quân, tuy rằng tiền riêng của cô có khoảng một trăm đồng tiền, nhưng là bây giờ cùng tiêu gần như không còn thừa lại cái gì. Chính vì vậy, cô mới có thể thừa dịp trong nhà thu lúa mạch, muốn vay cha mẹ cô ít tiền, ai ngờ bị mấy chị dâu cô làm ầm ĩ khó coi như vậy.

"Không có chuyện gì, em không uất ức. Anh Quân anh đừng lo lắng, bây giờ là cha không ở nhà, đợi buổi tối cha trở về, em lại nói với cha, từ nhỏ cha đã thương em, lại nói anh thi đại học đây cũng là việc lớn, ông ấy sẽ không không ủng hộ." Thấy trong mắt Đỗ Quân tràn đầy đều là quan tâm và đau lòng, trong nháy mắt Vương Lan đã đầy máu sống lại, chịu đựng vừa rồi tựa hồ cũng không quan trọng nữa, việc Đỗ Quân thi đại học mới là việc lớn.

"Thôi, trong tay chúng ta còn có mấy đồng tiền, cuốn sách tham khảo kia anh cũng không mua nữa. Đến lúc đó lấy chút lương khô từ trong nhà, kiên trì một chút cũng đủ rồi, anh không đành lòng để em chịu lại áp lực này." Nói tới Đỗ Quân đối với Vương Lan vẫn là thật lòng. Sức khỏe hắn yếu, còn nhỏ tuổi đã tới nông thôn, ngay cả miếng cơm nóng hổi cũng không đủ ăn. Cuộc sống trôi qua thật là khổ không thể tả.

Không chỉ như thế, chút công điểm hắn kiếm được kia trừ mình ăn ra, có đôi khi còn phải gửi về trong nhà một ít, trong nhà chỉ có một mình anh cả hắn có công việc, phía dưới còn có mấy em trai em gái nữa đấy. Có một khoảng thời gian hắn là cực kỳ sợ thư trong nhà đến, bởi vì thư trong nhà vừa đến cũng là có nghĩa hắn phải chịu đói bụng một khoảng thời gian rất dài. Khi đó hắn cảm thấy bầu trời của mình đều là tối om, phía trước không nhìn thấy một chút ánh sáng.

Vương Lan chính là vào thời điểm đó đi đến bên cạnh hắn. Cha Vương Lan là đội trưởng đội sản xuất, trong nhà nhiều lao động, cuộc sống thật sự là không tệ, bởi vậy Vương Lan cũng thỉnh thoảng trợ giúp hắn. Vương Lan giống như là một vệt nắng trong cuộc đời tối tăm của Đỗ Quân, nhưng là khi đó Đỗ Quân không muốn kết hôn với Vương Lan, bởi vì hắn tin tưởng vững chắc mình là sớm hay muộn sẽ trở về thành phố, Vương Lan mặc dù không tệ, nhưng mà lại không phải thích hợp lắm, bởi vậy hắn ngược lại là thường xuyên trốn tránh Vương Lan.

Nhưng là sau này Đỗ Quân bị bệnh nặng một trận, tất cả đều là Vương Lan chạy lên chạy xuống chăm sóc, con người khi bị bệnh là yếu ớt nhất, Đỗ Quân cũng không ngoại lệ, sau khi khỏi bệnh hắn liền ở cùng một chỗ với Vương Lan. Sau khi hai người kết hôn, bởi vì hắn muốn dự thi, Vương Lan liền một người gánh vác gánh nặng trong nhà, để cho hắn một lòng một dạ thi cử, vì thế đúng là chịu không ít áp lực. Chuyện hôm nay bị người chỉ vào mũi mũi như vậy tuy rằng xảy ra không nhiều, nhưng là ngầm bị oán giận trách mắng cũng không ít.

Đỗ Quân không phải là làm bằng sắt, được người đối xử toàn tâm toàn ý như vậy, hắn đối Vương Lan thật là vừa cảm kích lại đau lòng. Bây giờ nói lời nói cũng là thật tâm thật ý.

"Không được, sách của anh nhất định phải mua, anh yên tâm, cha đối với việc anh thi đại học cũng là tán thành, chờ ông ấy trở về em nài nỉ ông ấy nhất định không thành vấn đề. Lại nói chúng ta chỉ là vay tiền, cũng không phải là không trả. Chờ anh thi đỗ đại học trở về thành phố, chúng ta trả cho bọn họ gấp bội. Chị dâu bọn họ chính là mí mắt quá nông cạn. Đến lúc đó chúng ta chỉ cho cha, sẽ không cho các chị ấy." Vương Lan hùng hổ nói. Cô chính là như vậy, vĩnh viễn đều tin chắc Đỗ Quân nhất định có thể thi đỗ đại học, năm ngoái Đỗ Quân dự thi thất bại, chính mình cũng đã nản lòng, cô cũng không nản lòng.

Nhìn lời nói dí dỏm của Vương Lan, Đỗ Quân cũng đã cười, hắn nói: "Được, nghe em, ai bảo chị ấy chọc tức Lan Lan của chúng ta."

"Nào mau ăn cơm đi." Vương Lan được Đỗ Quân chọc cười rồi, ý bảo Đỗ Quân mau ăn mì sợi, bát mì này vẫn là cô chống đỡ ánh mắt khinh bỉ của mấy chị dâu mà làm đầy, chẳng qua cô không để ý.

"Nào, cùng nhau ăn đi. Một bát to như vậy anh cũng không ăn hết." Đỗ Quân thấy Vương Lan thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mì sợi một cái, trong lòng một trận chua xót. Nói tới Vương Lan kể từ sau khi mang thai chẳng ăn được thứ gì ngon, có chút lương thực tinh (bột mì trắng và gạo) cho hắn cả. Nói cho cùng nhà ai không tiếc ăn bột mì mãi đâu, một tô mì sợi này cũng là vô cùng không dễ dàng rồi.

Thấy Đỗ Quân gấp mì sợi đến bên miệng, Vương Lan ăn một miếng vô cùng ngọt ngào. Đôi vợ chồng son cứ anh một miếng em một miếng như vậy ăn hết mì sợi. Lúc này Vương Lan tuy rằng khổ nhưng mà lại là vô cùng hạnh phúc, rất lâu về sau, hạnh phúc trong khoảng thời gian này vẫn là động lực cho cô kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Năm cái bánh rau hẹ hộp

Năm nay thu hoạch không tệ, chờ sau khi nộp lương thực nghĩa vụ xong, ấn theo công điểm chia lương thực, nhà họ Ngô được chia không ít. Thôi Vinh Mai nhìn thấy lương thực đã vào trong hầm thì trong lòng vui vẻ, thấy ba cháu trai nhỏ vây quanh bà đòi ăn bánh rau hẹ hộp, bà cũng là đồng ý. Ba đứa nhỏ hiểu chuyện, chỉ là chỗ bông mạch bọn họ nhặt cũng đủ ăn bánh hộp một thời gian rồi.

Ở nhà họ Ngô nếu là làm sủi cảo, hấp bánh bao, trộn nhân bánh tất cả đều là Ngô Hồng Nhi làm, làm bánh rau hẹ hộp cũng không ngoại lệ. Trước tiên ra vườn cắt một bó rau hẹ to, rửa sạch, cắt vụn, đánh ba quả trứng gà, trong nhà không có tôm khô, nhưng mà lại có chút mực nhĩ, Ngô Hồng Nhi cũng chuẩn bị một chút rồi bắt đầu trộn nhân bánh. Nhìn ba quả trứng gà đánh xuống, Thôi Vinh Mai chính là một trận đau thịt, lại nhìn số dầu con gái dùng kia, tim bà cũng đau rồi. "Đưa con gái phá sản này, không trách được đều nói nhân bánh con trộn ăn ngon, lãng phí nhiều thứ tốt như vậy có thể ăn không ngon sao?"

Chẳng qua bà cũng không nói thêm cái khác, bà đã nhắc rất nhiều lần, nhưng là con bé này vẫn là đầu cứng đầu, bà cũng đã quen rồi, tóm lại cũng không thiếu ba quả trứng gà và một muôi dầu kia. Ngô Hồng Nhi trộn nhân bánh, Thôi Vinh Mai liền nhào bột, múc mấy bát bột mì lại thêm một nửa bột ngô, không có cách nào quá nhiều người, cho dù là vừa được chia lúa mì cũng không thể ăn uống thoải mái. Người khác không nói, chỉ là ba thằng con trai trong nhà là có thể ăn hết một chậu lớn bánh rau hẹ hộp đầy lu lu. Chờ bột nhào tằm tằm rồi, Thôi Vinh Mai lại bắt đầu nhóm lửa.

Bỏ một chút dầu ở đáy nồi, Ngô Hồng Nhi bắt đầu rán. Làm hình hộp, nhóm lửa và rán đều phải hết sức chú ý, lửa quá lớn dễ dàng cháy, người rán tay chân không lưu loát cũng dễ cháy. Chị dâu ba của Ngô Hồng Nhi bởi vì nguyên nhân lớn bụng, nên ở một bên làm những việc như cán vỏ, bao bánh. Về phần chị dâu cả và chị dâu hai bởi vì nguyên nhân hôm nay trong nhà vừa được chia lương thực, bây giờ đều trở về chỉnh lý lương thực rồi, đoán chừng phải qua một lát nữa mới qua đây.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy tính như vậy trong nhà anh Ba của Ngô Hồng Nhi nhất định sẽ chịu thiệt, dù sao cho dù hai người già làm giỏi hơn nữa cũng không chịu nổi cả một đại gia đình ăn ở đây. Trên thực tế Trần Hương Chi là hay ghen tỵ hiểu thấu nhất, cô chiếm chút lợi của người khác có thể, nếu là người khác chiếm của cô thì lại khó khăn. Bằng không Ngô Hồng Nhi làm canh trứng cho ba đứa cháu cũng sẽ không lén lút lút.

Giống như là tình huống hôm nay vậy, nếu Vương Vinh Hoa và Cao Quế Miên không lấy chút gì qua đây, Trần Hương Chi cũng sẽ không bỏ qua như

vậy đâu.

Quả nhiên đến giờ ăn cơm, Vương Vinh Hoa và Cao Quế Miên liền tới, chị xách hai cân ta thịt lợn, trong thôn không giống như là trong thành phố ăn thịt gì đó còn phải dựa vào phiếu mua, nếu có gia đình cùng thôn mổ lợn, cũng có thể mua chút ăn đỡ thèm, hoặc là dùng lương thực đổi cũng được. Lương thực vào thời gian này đúng là đồng tiền mạnh, không chỉ có thể đổi thịt lợn, hoa quả, trứng gà, đậu hủ toàn bộ đều có thể đổi.

Hôm nay cũng là đúng dịp, trong thôn có một nhà mấy ngày này muốn cưới con dâu, mổ một đầu lợn, dự định ăn một nửa bán một nửa, đúng lúc Vương Vinh Hoa chạy tới, chị liền cắt hai cân ta qua đây. Lúc ngày mùa vẫn luôn ăn cơm ở nhà chồng, cắt hai cân ta thịt cũng còn nói được, Vương Vinh Hoa là dâu cả trong nhà, chị không thích chỉ vì một tí tí món lợi cực nhỏ mà âm ỉ với nhà chú Ba. Lại nói hai đứa nhỏ trong nhà bình thường đều là mẹ chồng và cô út trông, cho dù không nhìn chị em dâu cũng phải nhìn mẹ chồng.

Tương đối với hai cân ta thịt của Vương Vinh Hoa, đồ Cao Quế Miên đem đến không xuất sắc cho lắm, chị cầm mười lăm quả trứng gà tới đây. Trứng gà trong xã mua bán thu mua là sáu xu một quả, mười lăm quả cũng chính là tám chín hào. Nhưng là nếu như đi vào thành phố ngâm bán thì không chỉ là con số này. Bởi vậy mười lăm quả trứng gà, không nhiều nhưng là không ít.

Lúc hai chị em dâu tới, nồi bánh hộp thứ nhất Ngô Hồng Nhi rán đã ra khỏi nồi rồi, ba đứa con nít bên cạnh đang vúi chân Ngô Hồng Nhi đòi ăn. Sợ bỏng đến đứa nhỏ, Ngô Hồng Nhi để bánh hộp vào trong bát cho bọn họ, bỏ lên bàn trong nhà chính để cho mấy đứa nhỏ ăn.

Bây giờ, Trần Hương Chi mang thai chính là thời điểm thèm ăn, cô thấy ba đứa nhỏ ăn mình cũng bắt đầu chảy nước miếng. Thấy Vương Vinh Hoa và Cao Quế Miên tới liền vội vàng nói: “Đến, chị cả thay ca một chút, em sắp thèm chết rồi.” Trần Hương Chi tuy rằng hơi tính toán chi ly, nhưng là con người lại hết sức ngay thẳng, có gì nói đó. Giống như là hiện tại cô muốn rảnh tay để ăn liền nói thẳng ra luôn, sẽ không giống như người khác tìm chút lý do như một mồi này, bụng không quá thoải mái này....

Wương Vinh Hoa để thịt trong tay lên thớt, lại rửa một tay nhận lấy công việc của Trần Hương Chi. Cao Quế Miên cũng rửa tay tiến lên hỗ trợ, chị cười nói: “Hồng Nhi của chúng ta tay nghề này thật là tuyệt, chị xem bánh hộp này rán khô vàng xốp giòn mà chẳng cháy chút nào. Em thì không được, Tân Thiết và Nam Nam nhà chúng em không ít lần kháng nghị với em chê em làm không ngon bằng Hồng Nhi làm.”

Thấy đồ Vương Vinh Hoa và Cao Quế Miên mang đến đều không kém, nhất là Vương Vinh Hoa còn cầm hai cân ta thịt tới đây, Trần Hương Chi cảm thấy vừa lòng, ăn bánh rau họ hộp cũng hết sức vui vẻ.” Không chỉ như thế, nhân bánh Hồng Nhi phối người bình thường cũng không phối ra được cái vị này. Aiz, cũng không biết chúng ta còn có thể ăn mấy lần nữa.”

“Thế có gì, sau này cả đại gia đình chúng ta đều đi trang An Bình ăn đi.” Vương Vinh Hoa cười nói. Ngô Hồng Nhi vừa đồng ý việc hôn nhân với nhà họ Hồ bây giờ đã bị trêu ghẹo rồi.

“Đúng rồi, nghe nói sân kia của nhà họ Hồ rộng rãi thoáng mát, cả đại gia đình chúng ta đi cũng chứa hết được.” Cao Quế Miên cũng cười nói.

Thấy con gái có chút ngượng ngùng, Thôi Vinh Mai bên nói: “Mấy người làm chị dâu các chị không có ai đứng đắn hết, đều tới đây trêu ghẹo Hồng Nhi, cẩn thận về sau nó cầm chổi đuổi các chị ra ngoài.”

“Mẹ, sao mẹ cũng đi theo mấy người chị dâu trêu loạn thế.” Ngô Hồng Nhi dậm chân một cái nói. Phụ nữ nông thôn mở miệng nói đúng là hết sức còi mồm, xuyên qua lâu như vậy, Ngô Hồng Nhi vẫn là động một cái là bị xấu hổ đến mặt đỏ tía tai, dù sao trước đây chỉ bằng tình trạng sức khỏe kia của cô, phòng cũng ít ra khỏi, ai cũng không có tâm tình nói đùa với cô.

“Được được được, không nói nữa. Nhà thằng cả mua thịt ở đâu thế, nhìn rất tươi.” Thôi Vinh Mai liền cười chuyển đề tài.

“Nhà thím ba Vương không phải là muốn làm việc vui sao, hôm nay mổ lợn, vừa lúc bị con gặp phải, liền cắt hai cân ta.” Vương Vinh Hoa nói.

“Ai u chẳng phải vậy, mấy ngày hôm trước cha con đã nói với mẹ bảo mẹ nhớ cắt hai cân, hai ngày nay nhiều việc, mẹ cũng quên mất. Vừa lúc nhìn còn rất mỡ, còn có thể ép được chút mỡ.” Thôi Vinh Mai vỗ đầu nói. Gặt lúa mì vất vả thời gian dài như vậy, bây giờ cuối cùng tất cả công việc cũng đã làm xong, Ngô Xuyên Từ liền muốn cải thiện một chút thức ăn cho cả nhà, chẳng qua trong thôn cũng không phải lúc nào cũng có thịt lợn, bình thường đều là nhà ai muốn mổ lợn thì sẽ nói trước lộ ra tiếng gió để cho mọi người mới có thể tới cửa mua, trước đó mấy ngày Ngô Xuyên Từ đã dặn Thôi Vinh Mai, kết quả bận rộn một cái, Thôi Vinh Mai lại quên mất. Vừa vặn để cho Vương Vinh Hoa gặp được mang cho.

“Xem ra con lợn này của nhà họ Vương không tệ, nếu không mẹ lại đi cắt một chút?” Nhìn thấy nhiều mỡ béo như vậy, Thôi Vinh Mai cũng động tâm tư, mỡ trong nhà không còn nhiều lắm, vừa lúc có thể rán chút mỡ lợn. Lúc này không phải là tình hình thịt nạc đắt, thịt mỡ không ai mua như mấy chục năm sau. Hiện tại trong bụng mọi người đều thiếu chất béo, mọi người đều thích mua thịt mỡ.

“Đừng đi nữa mẹ ạ, con lợn kia của nhà thím Ba tuy rằng không nhỏ, nhưng là người đi mua thịt rất nhiều, đoán chừng là vừa thu lúa mạch xong, trong tay mọi người thoải mái rồi, lúc con đi đã không còn thừa nhiều lắm. Có thể mua được chỗ thịt ngon này, vẫn là nhờ phúc của Hồng Nhi nhà chúng ta.” Nghĩ tới bộ dạng của Hồ Quốc Đống sau khi cắt cục thịt này cho mình bị người trêu ghẹo đồ bưng cả mặt, chị liền không nhịn được muốn cười.

“Lợn nhà thím Ba là Quốc Đống mổ giúp, nhìn thấy là con, thằng bé chọn luôn một chỗ béo nhất cắt cho. Mọi người là không thấy gương mặt kia của nó bị người trêu ghẹo đồ thành hình dạng ra sao, nó vốn đã hơi đen, mặt hơi đỏ cũng không nhìn ra được, nhưng là cuối cùng mặt nó trướng cả thành màu gan lợn, đỏ rực rực ai cũng nhìn ra được. Cũng làm con vui hỏng rồi.” Vương Vinh Hoa kể lại tình huống vừa rồi, chính mình lại không nhịn được bật cười.

Nghe đến đó Ngô Hồng Nhi cũng không nhịn được vui lên, trước mắt cô cơ hồ đều có thể xuất hiện gương mặt đỏ thắm kia của Hồ Quốc Đống, dưới tay không ổn định một cái, chiếc bánh rau họ hộp vốn đã rán vàng rực trong nháy mắt cháy luôn một miếng nhỏ.

“Đứa nhỏ này cũng là đứa thành thật không biết đề phòng, người khác không nói chỉ cái mồm kia của thím Ba con là có thể làm cho nó đỏ mặt nói không ra lời.” Thôi Vinh Mai nói, đám phụ nữ nông thôn này treu ghẹo đúng là hết sức lợi hại. Chẳng qua nghĩ đến Hồ Quốc Đống bây giờ đã thành thông gia với nhà mình, trên mặt cũng mang theo vài phần ý cười. Nhưng mà trái lại lại bỏ đi suy nghĩ ra ngoài mua thịt, cho dù là thịt còn thừa bà cũng không thể đi mua, nếu đi thật nói không chừng là sẽ bị nói là bà đi chiếm lợi rồi.

Tăng thêm mấy người, một chậu bánh rau hẹ hộp đầy lu lu rất nhanh đã làm xong. Thôi Vinh Mai lại nấu một nồi cháo rồi chuẩn bị ăn cơm, về phần thịt bà là không định ăn ngay bây giờ, như thế nào cũng phải để bà rán mỡ xong rồi lại nói.

Do dự nhiều lần, cuối cùng Thôi Vinh Mai để cho Ngô Tân Hội dùng giấy dầu bọc năm cái bánh rau hẹ hộp đưa qua cho Hồ Quốc Đống, bất kể nói như thế nào cũng biết hẳn đã đến trong thôn, trong nhà lại vừa lúc làm cái này. Nhưng là đi gọi hẳn tới nhà ăn cơm, hai đứa nhỏ đến cả cửa còn chưa nhận đâu, hiện tại tới cửa lại có vẻ có chút danh không chính ngôn không thuận, dứt khoát mang mấy cái bánh rau hẹ hộp cho hẳn về nhà ăn thôi.

Người nhà họ Ngô ở nơi này náo náo nhiệt nhiệt bắt đầu ăn cơm, Hồ Quốc Đống nắm chặt bao giấy dầu trong tay cũng đi xe bắt đầu đi về nhà. Mổ lợn ở trong thôn đúng là việc lớn, người có thể mổ không ít, nhưng là mổ có tốt hay không, có thể không lãng phí đồ hay không là phải nhìn người rồi. Hồ Lão Đồ là người có kỹ thuật tốt nhất trong cả công xã, người bình thường đều sẽ mời ông đi mổ. Hai năm qua Hồ Quốc Đống cũng bắt đầu nhận việc của cha hẳn, nếu Hồ Lão Đồ không đi được là hẳn đi. Chẳng qua hôm nay cha hẳn cũng không việc gì để làm, nhưng là vẫn bị hẳn giành việc. Giành của ông, bởi vì muốn đến thôn Bàn Đào, trên đường đến hẳn đã nghĩ nhớ đâu có thể nhìn thấy Ngô Hồng Nhi đó, tuy rằng hi vọng rất xa vời, nhưng là hẳn vẫn tới.

Tuy rằng cuối cùng cũng không gặp được, nhưng là hẳn sờ sờ bọc giấy giấu ở trước xe, hẳn cảm thấy lần này rất đáng giá, đây chính là của Hồng Nhi tự tay làm. Đối với năm cái bánh rau hẹ hộp này, mấy cái xương lợn to nhà họ Vương đưa và hai cân thịt hẳn mua ở bên cạnh kia là có vẻ nhỏ bé không đáng kể rồi. Chỉ là hai cân thịt, sao có thể so được với đồ ăn vợ tương lai tự tay làm.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Giấu riêng

Hồ Quốc Đống về nhà đưa xương lợn và hai cân thịt lợn cho mẹ hẳn, bao giấy dầu trong tay lại siết thật chặt không buông.

Lý Quế Lan không suy nghĩ nhiều, rất bình thường nói: "Cầm trong tay là cái gì, không phải nói không cho con mua đồ lung tung sao." Tuy rằng điều kiện gia đình không tệ, nhưng là Lý Quế Lan bình thường cũng là hận không thể một phần tiền bỏ thành hai nửa tiêu, nhìn thấy bao giấy dầu mỡ bóng loáng kia còn tưởng rằng Hồ Quốc Đống lại mua thứ gì về.

Hôm nay con Ba trở lại, nếu không phải như thế, bà cũng không nỡ lại mua hai cân thịt. Ở nông thôn mười ngày nửa tháng ăn tanh một bữa đã không tệ rồi, cách dăm ba ngày lại ăn thịt, dù nhà ai cũng không chịu nổi.

Thấy Hồ Quốc Đống nắm chặt bao giấy dầu kia không buông tay, Lý Quế Lan mới có hơi kỳ quái nói: "Thằng nhóc con làm gì vậy? Còn không mau bỏ đồ xuống, đi tắm rửa, nghỉ ngơi một lát là ăn cơm rồi. Một lát nữa mẹ còn phải hầm mấy cục xương này. Nhà họ Vương này cũng thật là keo kiệt, con xem mấy cục xương này róc sạch biết bao nhiêu, ngay cả bộ lông cũng không nỡ cho, chỉ lấy mấy cục xương nát như vậy đuổi người." Lý Quế Lan nhìn mấy cây xương róc sạch sẽ trong tay nói.

Bình thường Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ giúp mổ lợn, đương nhiên sẽ không lấy tiền bà con chòm xóm, nhưng là gia đình mổ lợn cũng sẽ cho chút đồ một chút. Thịt đương nhiên không nỡ cho, có gia đình quanh năm suốt tháng cũng không ăn được mấy lần thịt, nhưng cho hai cục xương lợn hoặc là cho lòng lợn, nội tạng lợn gì đó vẫn là rất bình thường. Bởi vậy Lý Quế Lan luyện thành một tay nghề làm lòng lợn và nội tạng lợn rất khéo, kể cả hầm canh xương cũng rất ngon.

Nhưng là những thứ này cũng không tính là cái gì, giò thủ và tai lợn kho Hồ Lão Đồ làm lúc cuối năm đó mới gọi là ăn ngon đấy, bạn mà được ăn sẽ không ngừng được miệng. Cuối năm cũng là thời gian Hồ Lão Đồ bận rộn nhất, thường xuyên có người tới đây nhờ ông qua giúp.

"Mẹ, mẹ làm hai cân thịt kia cho chị Ba và Nhị Dân Đại Nữu đi, đây là của nhà Hồng Nhi cho." Cầm bao giấy dầu, Hồ Quốc Đống hơi có vẻ nhăn nhó nói, còn là Hồng Nhi tự tay làm, những lời này bị hẳn nuốt xuống. Tuy rằng rất ngượng ngùng, nhưng là Hồ Quốc Đống vẫn là đặc biệt da mặt dày muốn ăn một mình.

"Ai u, thằng nhóc thú này còn chạy đến nhà họ Ngô người ta?" Lý Quế Lan há mồm mắng, lúc này còn chưa nhận cửa đâu mà tùy tiện tới cửa thì ra thể thống gì, đừng để cho người ta nói nhà mình không hiểu chuyện. Mặc dù biết hôm nay con trai giành việc của bố nó là có ý gì, nhưng là không nghĩ tới thằng nhóc thú này là gan lớn như vậy.

"Không, là chị dâu cô ấy đến mua thịt lợn nhìn thấy con, chờ lúc con đi cầm cho con mấy cái bánh. Cũng không phải đồ hiếm lạ gì, đó không phải là cầm thịt về rồi sao, mẹ làm cho chị Ba con và bọn nhỏ, trong bụng bọn nhỏ cũng không có thức ăn nặn." Trên mặt Hồ Quốc Đống nói như thường, không biết còn tưởng rằng bánh rau hẹ này khó ăn bao nhiêu đâu.

"Còn học được ăn mảnh rồi, lấy ra cho mẹ xem thử." Lý Quế Lan thấy thằng nhóc ngốc này nghiêm trang như sợ bà giành bao giấy dầu này của hắn, trái lại sinh ra vài phần tâm tư trêu đùa. Kéo bao giấy dầu Hồ Quốc Đống nắm chặt ở trong tay qua mờ ra nhìn một chút, rần vàng rức, tay nghề cũng là không tệ.

"Được rồi, được rồi, cái thằng nhóc thúi này, cho nè, cầm về đi. Về sau mày đừng ăn com mẹ mày làm." Thấy Hồ Quốc Đống sợ mình lấy của nó, Lý Quế Lan nhét luôn vào trong tay hắn sau đó làm bộ như hết sức tức giận nói.

"Hi hi," Hồ Quốc Đống cười hai tiếng, cầm bao giấy dầu vào trong phòng cất xong mới ra ngoài lấy lòng mẹ hắn nói: "Chị Ba con cùng hai đứa nhỏ đâu?"

"Bố con mang theo bọn họ đi mua đậu hủ rồi, ài, cuộc sống của chị Ba con trôi qua cũng là khó khăn." Nhắc tới đứa con gái thứ Ba này, Lý Quế Lan chính là lo lắng không thôi. Tuy rằng khó chịu vì sinh năm đứa con gái liên tiếp, nhưng là Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ lại không giống như những nhà khác coi con gái trở thành hàng lỗ vốn là đối đãi, mấy con rể đều là chọn đi chọn lại rất kỹ càng. Nhất là sau này khi sinh Tiểu Ngũ, hai người ngay cả tính toán kén rể tới cửa cho Tiểu Ngũ cũng đã làm. Chẳng qua sau này Hồ Quốc Đống sinh ra, quyết định này không thành hình.

Nói tới con rể Hồ Lão Đồ tìm cho năm đứa con gái đều không kém, cô cả Hồ Đào Nhi thì gả ngay tại thôn, chọn là gia đình giàu có lại hiền tình hiếu lý, chồng của Hồ Đào Nhi cũng thành thật làm được việc, cha chồng của Hồ Đào Nhi còn là đội trưởng đội sản xuất thôn An Bình, thuở nhỏ đã cùng Hồ Lão Đồ quan hệ mật thiết lớn lên. Năm thứ hai Hồ Đào Nhi gả qua thì sinh một thằng cu mập, từ đó coi như đứng vững chắc rồi. Hơn nữa Hồ Lão Đồ thỉnh thoảng giúp đỡ đôi chút, gả qua nhiều năm như vậy, Hồ Đào Nhi đã sinh ba đứa con rồi, còn chưa từng chịu một lần ức chế. Hơn nữa chị lại ghê gớm, hiện tại cho dù là mẹ chồng chị cũng không dám làm khó chị.

Cô Hai Hồ Hạnh Nhi là người xinh đẹp nhất trong nhà, gả đến trên trấn rồi, chồng của chị còn là ở xã mua bán. Ban đầu cuộc hôn nhân này không biết làm cho bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ. Chẳng qua Hồ Hạnh Nhi mặc dù là gái quê, nhưng là năm chồng chị chặt chẽ, tiền lương mỗi tháng phải nộp lên toàn bộ, hiện tại đôi vợ chồng trẻ cũng có hai đứa con, hơn nữa lại không sống cùng cha mẹ chồng, cuộc sống không biết có bao nhiêu tự tại.

Cô Tư Hồ Bình Nhi và cô Năm Hồ Mai Nhi đều lấy chồng mấy năm nay, hiện tại cuộc sống cũng đều không tệ, chẳng qua con của hai người còn nhỏ, bây giờ đang rất bận rộn một mối, bình thường số lần về nhà mẹ đẻ không nhiều lắm.

Duy nhất làm cho người bận tâm chính là cô Ba Hồ Lê Nhi, năm đó khi Hồ Lê Nhi lấy chồng, nhà chồng chị cũng không phải là cái dạng này. Nhưng là chờ Hồ Lê Nhi sinh Đại Nữ mới được hai năm, mẹ chồng chị đã mất. Tuổi cha chồng chị còn không lớn vẫn chưa tới năm mươi, qua một năm đã lại nhờ người tìm một quả phụ. Từ đó cha họ coi như cách lòng với mấy đứa con.

Người khác còn thôi, đều đã ra ngoài ở riêng rồi. Nhưng là Lý Chấn Lương Hồ Lê Nhi gả là con trai út trong nhà, hai cụ nhà họ Lý vốn định để cho con trai út chăm sóc lúc về già, bởi vậy đều ở cùng Hồ Lê Nhi. Vốn là việc rất tốt, cha chồng mẹ chồng không chỉ có thể kiếm công điểm còn có thể trông con cho, ai ngờ tới bà mẹ chồng sau lại là người đàn bà quấy nhiễu gia đình không yên.

Mấy năm này Hồ Lê Nhi cũng không có ngày dễ chịu, ngay cả khi sinh thằng hai trong tháng cũng là Lý Quế Lan tới cửa phục vụ.

Thật ra cũng không kỳ quái, mẹ chồng sau của Hồ Lê Nhi mang theo thằng con trai chưa cưới vợ, mẹ ta dồn hết sức muốn đem ngôi nhà Hồ Lê Nhi bọn họ ở kia cho con trai mình cưới vợ dùng. Nhà họ Lý tuy rằng nhiều con trai, nhưng là một đứa cũng không phải mẹ sinh, sau này cũng không trông cậy vào được bọn họ chăm sóc mình khi về già, duy nhất trông cậy vào chính là con trai mình, bởi vậy mẹ liền ra sức khuyến khích cha Lý.

Sau này đứa con trai kia của mẹ chồng sau của Hồ Lê Nhi mang đến cưới vợ cưới đến trong phòng bên của nhà Hồ Lê Nhi, mâu thuẫn càng tăng lên, người một nhà đánh nhau đánh tới tận trong công xã. Hồ Lê Nhi cũng là người đàn đá, cảm thấy không cho người vào cửa, chồng chị thì cầm dao thái rau ở phía sau, hai vợ chồng rất có tư thế muốn liêu mạng. Bên cạnh, mấy anh chị em của Lý Chấn Lương cũng chết không cho người vào cửa, thậm chí nhà họ Hồ cũng đi mấy cậu thanh niên trẻ tuổi làm chỗ dựa cho Hồ Lê Nhi.

Cuối cùng vẫn là bậc trưởng bối trong thôn không nhìn được, giải quyết vấn đề cho. Vợ chồng Hồ Lê Nhi chuyển ra khỏi nhà, về sau việc chăm sóc lúc già và làm chung của hai cụ nhà họ Lý cũng không cần hai người bọn họ lo. Tuy rằng bọn họ bên này người đông thể mạnh, nhưng là cha Lý dù sao cũng là cha của Lý Chấn Lương, hẳn cũng không thể thật sự đánh nhau với cha ruột mình đi. Có thể có biện pháp giải quyết như vậy đã là trưởng bối nhà họ Lý thấy cha Lý đích thực chẳng ra sao cả. Dù sao còn chưa từng nghe nói con trai nhà ai không chăm sóc cho cha mẹ lúc về già.

Bởi vậy, cuộc sống của Hồ Lê Nhi bọn họ cũng khó khăn lên, hai vợ chồng bọn họ tương đương với chỉ có cái thân mà ra ở riêng, chỉ được chia mấy cái bát một cái nồi sắt, ngay cả dao phay cầm tay cũng không có, nhà ở cũng là nhà người khác, đệm chần trong nhà dùng tất cả đều là đồ cưới của Hồ Lê Nhi. Tuy rằng đám người thân đều giúp đỡ cho ít tiền, nhưng là cách xây nhà còn kém một khoản rất lớn. Bình thường Hồ Lê Nhi nhịn ăn nhịn mặc, ngay cả miếng mỡ lợn cũng không nỡ ăn. Cũng may năm ngoái nhà cũng đã xây lên rồi, tuy rằng thiếu rất nhiều nợ, nhưng là cuối cùng là có hi vọng rồi.

Lý Quế Lan xót con gái, luôn muốn giúp đỡ một phen, nhưng là Hồ Lê Nhi cũng là người kiên cường, lúc nào mẹ chị cho thêm tiền cũng không cần. Bởi vậy Lý Quế Lan cũng chỉ có thể giúp đỡ một phen ở trên mặt ăn uống, lại thỉnh thoảng làm quần áo giày dép gì đó cho hai cháu ngoại. Bởi vậy hôm nay cô Ba tới, bà nào là cắt thịt nào là mua đậu hũ, bốn cô khác cũng không có đãi ngộ này.

Hồ Quốc Đống cũng biết sự khó khăn của chị gái mình, nghĩ tới mới vừa rồi mình còn giấu mấy cái bánh rau hẹ cũng là rất ngượng ngùng. Bởi vậy hắn bèn nói với mẹ hắn: "Kẹo mấy ngày hôm trước chị Hai con cầm về có còn không, mẹ chia một chút cho Đại Nữ và Nhị Đán, chúng ta cũng không có ai ăn."

"Biết rồi, thằng nhóc thối, chỉ mày là cậu ruột còn mẹ là bà ngoại sau hay sao. Đừng ở đây vương vãi, mẹ hầm cục xương lợn này cho, chờ cha mày mua đậu hủ về, lại hầm thức ăn. Hai đứa nhỏ cũng không biết bao lâu không ăn thịt rồi." Lý Quế Lan biết hẳn đây là ngượng ngùng rồi, thằng nhóc này bình thường không giữ đồ ăn tí nào, lần này coi mấy cái bánh như bảo bối thuần túy là bởi vì là của con gái người ta làm.

Vòng mây vòng ở trong nhà rồi lại tắm rửa một chút, Hồ Quốc Đống rớt cuộc là ngược ngược. Thừa dịp mẹ hắn đang nấu cơm không chú ý, đi xe đến xã mua bán cách nhà bọn họ không xa mua hai bao bánh ngọt về cho hai đứa nhỏ. Bánh ngọt trong xã mua bán chỉ có một loại, còn cứng rắn, bánh ngọt này hắn cảm thấy khó ăn, còn rất đắt, chẳng qua trẻ con trái lại là rất thích.

Hiện tại trong tay Hồ Quốc Đống cũng có được ít tiền. Chẳng qua phần chính còn ở trong tay mẹ hắn giữ. Trước đây hắn cũng không có bao nhiêu chỗ cần tiêu, cầm nhiều tiền như vậy cũng không cần thiết. Chẳng qua bây giờ Hồ Quốc Đống ngầm tính toán, về sau hắn vẫn phải là giữ lại nhiều tiền ở trong người một chút mới được, bằng không sau này mua chút đồ cho Hồng Nhi cũng không tiện. Nghe nói con gái cũng thích ăn kẹo và bánh ngọt gì đó. Mấy ngày nay hắn xem học hỏi kinh nghiệm của đám anh đã cưới vợ không ít, nghe nói thường xuyên mua chút đồ ăn cho con gái dùng là một việc vô cùng quan trọng.

Lý Quế Lan cũng không biết Hồ Quốc Đống đã có tâm tư giấu tiền riêng cóp cho vợ, nếu bà biết nhất định sẽ đập bẹp dí thẳng nhóc thôi có vợ quên mẹ này.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Đi chơi

Tháng bảy đối với rất nhiều người mà nói chỉ là một tháng vô cùng bình thường, nhưng là đối với Đỗ Quân mà nói, lại là hết sức khác biệt. Hạ tuần tháng bảy, mấy thanh niên trí thức Đỗ Quân và Vu Thành đều vào thành phố tham gia cuộc thi, Vương Lan muốn đi theo chăm sóc, nhưng là thứ nhất bụng của cô không nhỏ rồi, thứ hai thêm một người đi cùng cũng là thêm một phần chi tiêu, Vương Lan cầu xin cha cô cả buổi mới vay được hai mươi đồng, tuy rằng rất nhiều người thấy đã không ít rồi, nhưng là cũng vón vện đủ cho một mình Đỗ Quân dùng mà thôi, cho nên Vương Lan chỉ có thể nôn nóng bất an ở nhà đợi tin tức.

Trái ngược với sự nôn nóng của Vương Lan, cuộc sống của Ngô Hồng Nhi trôi qua hết sức yên ả, chẳng qua mấy ngày nay bác gái cô bắt đầu thu xếp chuyện cô và Hồ Quốc Đống đi chơi. Trời nóng như vậy, vừa đi chính là mồ hôi cả người, hơn nữa hiện tại một không có điều hòa, hai không có quạt điện, Ngô Hồng Nhi không có nhiều tinh khí thần đi ra ngoài chơi lắm. Nhưng mà bác gái cô nói, bên kia thức giục quá, bởi vậy cũng là định vào ba ngày sau.

Thôi Vinh Mai khề cần rặng làm một bộ quần áo cho con gái nhà mình. Áo hoa nhỏ tay lỡ, quần màu xanh thẫm. Áo tay lỡ là Ngô Hồng Nhi làm, hơi bó eo một chút, nhưng là cũng chỉ là một chút mà thôi, Ngô Hồng Nhi cũng không dám làm quá phận, bằng không sẽ bị người nói không đứng đắn.

Chẳng qua thời tiết này thật sự là quá nóng, hơn nữa còn phải mặc quần không phải là xanh thẫm thì chính là màu đen nóng chết người, vậy, quần đùi gì đó nghĩ cũng đừng nghĩ. Niên đại này quá bảo thủ rồi, cho dù là ở trong thị trấn, trên đường cái cũng không có người mặc màu sắc tươi sáng.

Thấy Ngô Hồng Nhi sau khi mặc quần áo mới vào càng thêm vẻ xinh đẹp, Thôi Vinh Mai vui mừng nở hoa, "Ai u, con gái nhà chúng ta đúng là xinh đẹp."

Trần Hương Chi cũng ở bên cạnh góp vui nói: "Thật là, đừng nói quần áo này bó eo một cái, thật sự có vẻ dễ nhìn hơn không ít. Nhưng mà vẫn là hơi rộng, Hồng Nhi eo nhỏ, nếu là bó thêm một chút thì càng đẹp." Trần Hương Chi nhìn bộ quần áo này của Ngô Hồng Nhi mắt đầy hâm mộ, cô đang tính toán mình sinh con xong cũng phải làm một bộ quần áo như thế.

"Đi đi đi, bớt ở đây ra ý tưởng ôi thiêu, con thấy con gái nhà ai mặc quần áo như vậy, cũng không sợ bị người chê cười." Thôi Vinh Mai biết cô con dâu út này nhà mình có chút tính tình trẻ con, liền mắng.

"Ngài đừng không hiểu, lần trước con vào thành phố còn nhìn thấy người ta có người mặc quần đồ đấy, chẳng lẽ cũng không đứng đắn hay sao?" Trần Hương Chi cũng không sợ mẹ chồng, cô sờ sờ bụng, đây chính là bùa hộ mệnh của cô, lập tức phản bác ngay. Nói tới năm nay cô cũng mới hai mươi bốn tuổi, hiện tại chính là thời điểm yêu cái đẹp, bởi vì tuổi tác gần, bình thường cũng hợp ý với Ngô Hồng Nhi nhất.

"Người khác tôi mặc kệ, nhưng là các chị cũng không thể mặc. Quần áo này mẹ thấy rất tốt, chờ ngày kia Hồng Nhi hãy mặc cái này. Mẹ giặt một chút cho con trước, ngày mai sẽ khô." Nói xong cầm quần áo đi ra ngoài.

Thấy Ngô Hồng Nhi nhìn sang cô, Trần Hương Chi bĩu môi, trong lòng len lén nói câu "Bà phong kiến." Chẳng qua nghĩ đến cái bụng to của cô, dù thế nào cũng phải qua một năm mới nữa có thể mặc được quần áo mới, cô lại có chút uể oải. Vẫn là Ngô Hồng Nhi an ủi mấy câu mới thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày đi chơi rất nhanh đã đến. Ngô Hồng Nhi bên này đi theo chị dâu Cả của cô còn có thím Ba, Hồ Quốc Đống bên kia đi theo chị Cả hắn cùng một thím trong họ nội, cộng thêm bà mối Hồ Xuân Hoa. Bảy người cuốn cuộn đi vào thành phố.

Mọi người đều đi xe đạp, chỉ có Ngô Hồng Nhi để cho chị dâu cô lái, cũng không phải trong nhà không đủ xe đạp, lúc ba anh em nhà họ Ngô kết hôn, cái khác mặc dù không có, nhưng là xe đạp lại mua cả. Nhưng là Ngô Hồng Nhi không biết đi. Nói tới chuyện này làm người ta thương cảm, Ngô Hồng Nhi cũng khóc không ra nước mắt.

Đời trước bởi vì nguyên nhân bị bệnh, đừng nói đi xe đạp, Ngô Hồng Nhi đến cả chạy bộ cũng chưa từng chạy. Đời này cô rất ít sinh bệnh, hơn nữa cô cực kỳ chú ý rèn luyện, có thể nói vô cùng khỏe mạnh. Nhưng là ở trên phương diện học đi xe đạp cô lại là mười chỗ thông chín chỗ, dốt đặc cán mai. Vì học cái này, cô bị ngã đau vài lần, đến bây giờ trên đầu gối vẫn còn có một vết sẹo nhàn nhạt đây nè.

Nhưng là cho dù là như thế, cô vẫn không có học được, lo tay không lo được chân, người khác giữ ở phía sau còn được, vừa buông tay là cô ngã luôn. Đến bây giờ lớn như vậy cười lên đi vẫn là xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay cả đứa trẻ con cũng không bằng. Sau lại cô dứt khoát không mất mặt nữa.

Thôi Vinh Mai thấy cô thật sự là không học được cũng đành thôi, dù sao trong thôn có rất nhiều người không biết đi xe đạp. Xe đạp này cũng không phải là nhà ai cũng có thể mua được.

Dọc theo đường đi thấy Hồ Quốc Đồng thỉnh thoảng liếc lại đây, Ngô Hồng Nhi hơi đỏ mặt. Trước đây cũng không có gì, nhưng là bây giờ đột nhiên cô cảm thấy không biết đi xe đạp cũng rất mất mặt.

Thật ra Hồ Quốc Đồng thật đúng là không nghĩ đến phương diện đó, hẳn chỉ là hi vọng mình có thể lái Ngô Hồng Nhi, nhưng là do dự cả buổi vẫn là ngại ngùng mở miệng, cho nên chỉ có thể thỉnh thoảng liếc mắt một cái, làm Ngô Hồng Nhi còn tưởng rằng hẳn cảm thấy mình không biết đi xe đạp rất quái lạ đây.

Cũng may đi hơn nửa giờ cuối cùng cũng đến, Hồ Quốc Đồng dẫn mọi người để xe đạp ở trước cửa xã mua bán, anh rề hắt là đi làm ở chỗ này, để xe ở đây rất an toàn. Thật ra cho dù là không để ở đây, xe cũng không mất được, xã hội bây giờ nếp sống rất tốt, việc trộm cắp gần như sẽ không xảy ra.

Cất xe xong, anh rề Hai của Hồ Quốc Đồng cũng đi ra chào hỏi, chẳng qua nói xong mấy câu, Hồ Đào Nhi đã bảo mọi người đi vào cửa hàng bách hóa xem thử, anh rề Hai của Hồ Quốc Đồng thấy vậy, nhanh chóng nhét mấy tờ phiếu lương thực phiếu vải gì đó cho Hồ Quốc Đồng, hiện tại anh đang làm việc tại xã mua bán, mấy thứ này kiếm được để hơn người bình thường một chút. Vợ anh dặn dò cả một buổi sáng, cậu em vợ duy nhất này làm mai, người làm anh rề như anh phải bày tỏ một chút. Trên trên chỉ có một cửa hàng bách hoá, bên trong cái gì cũng có bán, chẳng qua không có phiếu cũng không mua được.

Hôm nay Hồ Quốc Đồng cũng là nắm một đồng phiếu tới đây, mẹ hẳn tích góp nhiều năm như vậy chỉ chờ một ngày này thôi, hơn nữa hai năm qua chính sách rộng rãi rồi, có địa phương không cần phiếu cũng có thể mua được đồ, chỉ là giá tiền đắt hơn một chút. Ý của Lý Quế Lan là hôm nay mua cho Ngô Hồng Nhi bộ quần áo trở về.

Nhưng mà đi dạo một vòng Ngô Hồng Nhi cũng không có gì thích, thời kỳ này quần áo cũng chỉ là hai loại kia, dài dài rộng rộng còn không bằng tự mình làm đâu. Quan trọng nhất là người bán hàng bên trong thái độ rất chi là kém, một đám có bộ dáng lỗ mũi hếch lên trời.

Thấy Ngô Hồng Nhi không có cái thích, Hồ Quốc Đồng ngậm kéo kéo tay áo chị hắt, ý bảo chị tiến lên khuyên nhủ.

"Hồng Nhi không thích? Chị thấy bộ quần áo kia không tệ, em cảm thấy thế nào?" Hồ Đào Nhi nói.

Hồ Xuân Hoa bọn họ cũng đều nhảy mắt cho Ngô Hồng Nhi, ý bảo cô chọn một cái, khi ra ngoài chơi đàn trai đều sẽ mua chút đồ cho đàn gái, điều kiện tốt mua bộ quần áo, điều kiện không tốt cũng sẽ mua cho cái khăn quàng cổ gì đó. Lúc này thật sự không cần dè dặt.

Vương Vinh Hoa thấy Ngô Hồng Nhi đúng thực là không thích, cô em chồng này chị biết, khéo tay cũng cực kỳ chú ý, xem ra con bé là thật sự không thích. Bởi vậy chị bèn nói: "Nếu không chúng ta đi xem thử vài vóc, Hồng Nhi khéo tay, làm quần áo rất đẹp."

Chị vừa nói lời này ra, thím của Hồ Quốc Đồng vội vàng nói: "Phải phải phải, thím thấy những loại vải kia cũng rất tốt."

Đoàn người lại vội vàng liên tục chiến đấu ở những chỗ bán vải, Hồ Quốc Đồng lần này sờ đúng cửa, thấy Ngô Hồng Nhi thích một loại vải sợi tổng hợp, liền bảo người bán hàng cắt cho mấy thước, Ngô Hồng Nhi làm chiếc áo khoác ngắn mặc mùa thu là không thành vấn đề. Thấy Ngô Hồng Nhi như thế nào cũng không chịu chọn nữa, Hồ Đào Nhi lại cùng Vương Vinh Hoa chọn cho Ngô Hồng Nhi một miếng vải làm quần. Gom đủ một bộ quần áo, lúc mới thôi.

Dạo xong cửa hàng bách hoá, lại ăn cơm ở quán cơm của trấn trên, Hồ Quốc Đồng lại gọi cho Ngô Hồng Nhi bọn họ hai cân bánh ngọt mới đưa người về thôn Bàn Đào.

Ở trên đường về thôn, thấy tâm trạng em trai vô cùng tốt, Hồ Đào Nhi liền trêu ghẹo nói: "Đã thích con gái người ta như vậy rồi, xem xem cái bộ dạng gấp gáp kia của cậu lúc người ta vừa mới nói không cần quần áo, còn vừa mua là cắt một tấm sợi tổng hợp lớn như vậy, mẹ ta tích góp chút phiếu vải để dâng sao, thẳng nhóc thúi này."

Khi Hồ Quốc Đồng ra đời, Hồ Đào Nhi đã mười lăm mười sáu rồi, Hồ Quốc Đồng có thể nói là chị một tay nuôi lớn cũng không đủ. Sau này Hồ Đào Nhi gả đến bên thôn, quan hệ giữa hai người cũng không xa cách. Lúc Hồ Quốc Đồng bảy tám tuổi đi nhà chị gái ăn trực không ít, bởi vậy thấy Hồ Đào Nhi trêu ghẹo vài câu, chỉ là cười ngầy ngớ 'hì hì'. Hẳn âm thầm nhớ lại biểu hiện vừa rồi của mình, mua đồ rất chủ động, buổi trưa ở quán cơm biểu hiện cũng rất hào phóng, không có chỗ nào không tốt, cũng không biết biện pháp thẳng Kiến Tân kia nói có đáng tin hay không.

Lại nói Ngô Hồng Nhi bọn họ cũng đang ở nhà thảo luận về Hồ Quốc Đồng đây, thấy Ngô Hồng Nhi cảm về hai tấm vải, nhất là còn có một tấm sợi tổng hợp lớn như vậy, Thôi Vinh Mai rất cao hứng, xem ra nhà họ Hồ thật sự là rất vừa ý con gái nhà mình đây, sợi tổng hợp này giá cả đúng là rất cao, cũng chỉ là người thành phố mới có thể mặc loại vải như vậy. Người nông thôn khi kết hôn có thể làm chiếc quần áo sợi tổng hợp cũng có thể đắc ý rất lâu.

Càng miễn bàn trừ vải dệt, còn có hai cân bánh ngọt, Vinh Mai ngậm lại thẳng bé Hồ Quốc Đồng kia thật là nghĩ như thế nào cũng thấy tốt. Chẳng qua

bà thím đi theo Ngô Hồng Nhi lần này lại nói: "Đứa nhỏ này chỗ nào cũng rất tốt, chỉ là tay hơi lỏng, chị dâu chị không biết buổi trưa chúng em chỉ có bảy người, thằng bé kia gọi hẳn sáu món ăn, có bốn món đều là đồ ăn mặn, còn ăn được mằn thầu bột mì. Em ăn cũng có chút đau thịt, sau này Hồng Nhi phải nắm tiền chặt một chút, nếu không cứ tiêu thế này, cho dù là điều kiện gia đình tốt, cũng không tích cóp được tiền."

Ngô Hồng Nhi nghe thím cô nói như vậy, cúi đầu không nói chuyện, hôm nay Hồ Quốc Đống cứ dán mắt vào cô, ánh mắt kia nóng hừng hực, bây giờ cô còn có chút ngượng ngùng nữa đây.

Trần Hương Chi lại nói: "Xem thím nói kia, người ta ra tay hào phóng còn có sai? Nếu chỉ gọi hai món ăn, có phải thím lại muốn nói người ta bủn xỉn hay không." Trước đây cô còn cảm thấy Hồ Quốc Đống bộ dạng không ra gì cả, nhưng là bây giờ xem ra cũng không tệ lắm.

"Đứa nhỏ này cũng là đứa có mắt nhìn, đối với người khác tay hắt cũng không lỏng như vậy đâu, cũng chỉ là đối với Hồng Nhi của chúng ta mới như vậy. Chúng ta không phải đều là người nhà sao." Hồ Xuân Hoa cũng không cứng không mềm cho cô em dâu bà một cây đinh mềm, tuy rằng hôm nay Quốc Đống tốn không ít tiền, nhưng là người ta sẵn lòng, nào cần đến thím nói như vậy, hết lần này tới lần khác tỏ vẻ thím nổi bật.

Chẳng qua theo bản năng Thôi Vinh Mai đã coi Hồ Quốc Đống thành người trong nhà, tiền của nó còn không phải là của con gái mình, nghĩ tới buổi trưa ăn cơm dùng nhiều tiền như vậy, bà cũng có chút thịt đau, tuy rằng ngoài miệng không nói cái gì, nhưng là trong bụng vẫn là nghĩ về sau phải khuyên nhủ đứa nhỏ này, cũng phải dặn Hồng Nhi xiết chặt tiền lại, nhà ai có nhiều tiền có thể lãng phí thoải mái như vậy. May mắn nốt nhạc đệm nhỏ này Hồ Quốc Đống không biết, bằng không chỉ sợ thằng nhóc Hồ Kiến Tân kia sẽ xui xẻo rồi.

Chú thích:

1 thước = 1/3m

Tinh khí thần: tam bảo của cơ thể con người,

Tinh

Là phần tinh hoa của con người là cốt lõi của khí tiên thiên (do cha mẹ tạo ra) và khí hậu thiên (do ăn uống và hít thở dưỡng khí) kết hợp mà thành, không nên làm tiêu hao tinh lực trong các trò ăn chơi sa đọa, đặc biệt là đam mê nữ giới là điều úy kỵ trong khi luyện công và dễ làm tiêu hao cạn kiệt tinh lực.

Khí

Là phần thăng hoa do luyện tập làm Tinh hóa Khí, là nguồn năng lực nội sinh (Internal Power) nguyên ủy từ gió (cung Tốn) phía trên lồng ngực đưa xuống thối bùng lửa ở Tâm hỏa (Tim) và huyết Mệnh Môn (ngang giữa thắt lưng) hóa Tinh ở bể Thận là vùng Bàng Quang (Bọng đái) và Đan Điền (dưới rốn 3 phân) thành Khí bay lên tạo ra năng lượng cơ thể. Do vậy khi ngồi luyện thở (khí công) hay Thiền lâu ta có cảm giác có luồng hơi nóng xuất hiện ở bụng dưới (huyết Đan Điền) và vùng giữa bụng là như thế.

Thần

Là trạng thái cao nhất của năng lực nội sinh, cho nên sách nói luyện Thần hoàn hư là luyện cho Khí luân lưu khắp châu thân để tạo nên vận động có khí lực mạnh mẽ và hình hài có phong thái tinh anh.

Tinh – Khí – Thần của con người thường được ví như ngọn đèn dầu, nếu dầu tiêu hao hoang phí, tắt ngọn đèn cũng giống như đèn treo trước gió, sinh mạng hiểm nguy, chết lúc nào không biết, mấy lời khuyên cáo những người ham mê sắc dục nữ giới và có lối sống vô độ phóng túng là lời cổ nhân truyền lại không phân khoa học chút nào là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nửa đêm thì thăm

Buổi tối hôm đó ba anh em nhà họ Ngô không ngoại lệ lại ăn cơm cùng nhau. Chủ đề đương nhiên vẫn là Hồ Quốc Đống.

Thôi Vinh Mai chia cho ba cháu trai mỗi đứa một cái bánh ngọt, là loại chỉ có ở trấn trên, không khác bánh trung thu lắm, bên trong cũng có nhân, bên ngoài còn có vỏ xốp, so với loại bánh ngọt cứng rắn trong xã bọn họ ăn ngon hơn nhiều. Trần Hương Chi trông mà thèm, lấy cớ em bé trong bụng muốn ăn, cũng đa mặt dày đòi một cái.

Một bao bánh ngọt này cũng không có bao nhiêu, chia ra bốn cái, thoảng cái đã ít đi một non nửa. Thôi Vinh Mai hết sức đau lòng thu nó lại cất ở trong tủ bếp, sau đó mới bắt đầu lai nhai: "Đứa nhỏ này nha, cái gì cũng tốt chẳng qua là tay quá lỏng rồi, ông xem còn mua bánh ngọt, cái này đắt thế nào chứ. Còn không bằng mua hai túi kẹo đâu."

Chẳng qua Thôi Vinh Mai tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng là ngay cả loại thần kinh khá thô như Trần Hương Chi cũng biết mẹ chồng cô đối với Hồ

Quốc Đống là vô cùng hài lòng, càng miễn bàn người khác.

Mấy ngày nay ấn tượng của Ngô Xuyên Từ đối với Hồ Quốc Đống cũng thay đổi không ít, hai ngày trước đích thân ông đi trang An Bình hỏi thăm, nghe được mấy nhà, cũng không có một nhà nói Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống không tốt. Điều nói là Hồ Lão Đồ trượng nghĩa, Hồ Quốc Đống có năng lực, người làm cha thật trọng đến mức còn nghe ngóng cả người làm mẹ chồng là Lý Quế Lan, dù sao sau này thời gian chung đụng giữa con gái và mẹ chồng rất dài, cũng may Lý Quế Lan tuy rằng mạnh mẽ, nhưng không phải là người xấu gì, danh vọng ở trong thôn cũng rất cao.

Tuy rằng duyên tiếc con gái, nhưng cũng không thể để cho con bé thành bà cô già nha, bởi vậy mấy ngày nay khi Thôi Vinh Mai nhắc tới Hồ Quốc Đống, cuối cùng ông là có thể nói câu tốt lắm. Thấy Thôi Vinh Mai ở kia nhìn như oán giận thật ra khoe khoang cũng không nói cái gì, ông đối với sự hào phóng của Hồ Quốc Đống cũng rất hài lòng, hào phóng là vì cái gì, còn không phải coi trọng con gái nhà mình, tiền nhà ai không phải tích cóp từng xu một.

Lải nhải cả buổi, Thôi Vinh Mai thậm chí ngay cả chuyện làm việc cuối năm cũng nhắc hai câu, cuối cùng vẫn là thấy mấy cháu trai đều mệt đến mức không mở mắt ra được, mới đuổi Ngô Tân Quốc và Ngô Tân Thiết đi về.

Phục vụ hai đứa nhỏ chui vào trong chăn, Vương Vinh Hoa thay một chậu nước nóng cho Ngô Tân Quốc rửa chân, trong thôn còn chưa có điện, chẳng qua bên ngoài ánh trăng rất sáng, hai người cứ bận rộn ở nhà chính trong cảnh tối lù mù như vậy.

"Minh cũng đã gặp thằng bé nhà họ Hồ kia mấy lần, cảm thấy thế nào?" Làm chị dâu, chuyện em gái chồng xem mắt Vương Vinh Hoa là theo từ đầu tới giờ, thấy mẹ hần đã nhắc tới chuyện kết hôn rồi, Ngô Tân Quốc liền hỏi. Mặc dù là anh trai ruột, nhưng là hần còn chưa từng thấy Hồ Quốc Đống lần nào đâu.

"Rất tốt, bộ dạng cao cao to to, của cải cũng giàu có, lại nói chỉ một anh con trai, Hồng Nhi gả qua cũng bớt lo. Mấu chốt nhất là, em chính mắt thấy, thằng bé kia đối với Hồng Nhi của chúng ta là thật sự đề bụng, nhìn Hồng Nhi con mắt cũng không chuyển. Hôm nay trên đường đi vẫn luôn nhìn không rời mắt như vậy, nhìn đến Hồng Nhi của chúng ta cũng xấu hổ rồi." Vương Vinh Hoa cười nói. Qua năm chị ba mươi rồi, con cái cũng sinh hai đứa, cả ngày củi gạo dầu muối đã sớm không thêm đề ý những thứ tình tình yêu yêu kia rồi, theo chị tìm đối tượng này ấy à, vẫn nên tìm người kiên kiên định định có thể qua ngày, Hồ Quốc Đống cũng rất tốt.

"Ừm, tôi nghe cũng rất tốt, nhưng mà Hồng Nhi lòng dạ cao, tuy rằng ngoài miệng con bé không nói cái gì, cũng không biết trong lòng có ý kiến gì hay không." Ngô Tân Quốc lau lau chân, hắt nước bắn ra ngoài sau đó nói.

Wương Vinh Hoa cười khổ, điều kiện tốt như vậy còn không bằng lòng, còn muốn tìm cái dạng gì, chẳng lẽ còn muốn gả vào thành phố? Gia đình tốt như nhà họ Hồ em gái chị muốn gả cũng không được đâu.

Tuy rằng rất tốt, nhưng là Ngô Tân Quốc vẫn là nhìn ra được Vương Vinh Hoa sau khi nghe xong những lời này của mình, tâm tình không tốt lắm, biết chị nghĩ tới em vợ bên nói: "Việc hôn nhân của Vinh Quyên nhi còn chưa định được ư?"

Wương Vinh Quyên là em gái nhỏ nhất của Vương Vinh Hoa, điều kiện của nhà họ Vương không được tốt lắm, bộ dạng của Vương Vinh Quyên cũng là thô thô đen đen, giới thiệu mấy mối cuối cùng cũng đều không thành, kéo một cái là kéo đến hai mươi hai còn chưa định được gia đình nào. Thời kỳ này, con gái hai mươi hai tuổi ở nông thôn trên cơ bản đều đã lập gia đình, nếu kết hôn sớm, đứa nhỏ cũng đã biết đi mua nước tương rồi.

Chỉ vì chuyện này cha mẹ nhà họ Vương thật là lo lắng vỡ tim rồi, người chị gái đã lấy chồng như Vương Vinh Hoa cũng bận rộn theo không ít, nhưng là chuyện tìm nhà chồng này thật đúng là phải dựa vào duyên phận, duyên phận không đến cho dù là bọn họ sốt ruột hơn nữa cũng vô dụng. Hiện tại mắt thấy Ngô Hồng Nhi tìm nhà chồng, điều kiện tốt như vậy còn muốn chọn chọn lựa lựa, dù là quan hệ của Vương Vinh Hoa và cô em chồng không tệ, trong lòng bây giờ cũng không nhịn được chua chát.

"Chẳng phải là vậy hay sao, trước đó không lâu vừa mới giới thiệu một người lại không thành." Vương Vinh Hoa nói, "Minh nói Quyên Nhi trong nhà ngoài nhà đều là giới giang, làm sao làm mỗi một gia đình cứ khó khăn như vậy chứ."

"Ngày khác mình nói với bác gái một chút, xem bác ấy có gia đình nào thích hợp không." Nhắc tới em vợ Ngô Tân Quốc cũng là rất bất đắc dĩ, Vương Vinh Hoa tuy rằng cũng không phải xinh đẹp lắm, nhưng mà cũng là một gương mặt ngay ngắn, ngũ quan cũng coi như cân đối, lại nói bọn họ khi đó cũng không chú ý nhiều như bây giờ, xem nhiều nhất chính là có thể sống qua ngày lành hay không, Vương Vinh Hoa trong nhà ngoài nhà đều là một tay giới giang, cưới chị Ngô Tân Quốc cũng là rất hài lòng.

Nhưng là bộ dạng cô em vợ này so với Vương Vinh Hoa còn kém hơn rất nhiều, khuôn mặt không đẹp còn có một đôi mắt tam giác, bởi vì từ nhỏ đã làm việc ở ngoài đồng, cả người nhìn cũng rất thô ráp, thanh niên ai không muốn tìm người xinh đẹp, cứ dăm ba bận thành kéo dài như vậy. Chẳng qua hần cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cho Vương Vinh Hoa ý kiến, bảo chị tìm Hồ Xuân Hoa giúp đỡ một chút, Hồ Xuân Hoa bình thường cũng thích làm mai làm mối cho người ta.

Wương Vinh Hoa gật gật đầu, tốt xấu gì cũng là có hi vọng, chỉ mong em gái có thể tìm được gia đình sớm một chút, nếu không mấy cô vợ của anh em kia của chị cũng sẽ có ý kiến. Lười lại nghĩ đến vấn đề đáng ghét này, chị nói với Ngô Tân Quốc: "Xem ra mẹ là định năm nay làm công việc cho Hồng Nhi, đến lúc đó chúng ta cảm cho bao nhiêu đây?"

Mấy em trai kết hôn Vương Vinh Hoa và Ngô Tân Quốc đều lấy ra mười đồng, ở thôn Bàn Đào này cũng tính là nổi trội rồi. Nhưng là nhìn bộ dáng chồng thương yêu em gái như vậy, chỉ sợ chờ đến khi Hồng Nhi kết hôn còn phải hơn thế, hiện tại trong tay hai người Vương Vinh Hoa tổng cộng cũng không có năm mươi đồng, chị phải chuẩn bị trước một chút, sang năm Đông Từ nhà họ sẽ phải bắt đầu đi học rồi, thế nào cũng phải để lại một ít chứ.

Ngô Tân Quốc do dự một chút, hiển nhiên cũng biết của cải nhà mình không nhiều lắm, hơn nữa hần còn suy nghĩ nhiều hơn Vương Vinh Hoa một vấn đề, Hồng Nhi là em gái, Vinh Quyên nhi cũng là em gái, tuy rằng bây giờ Vinh Quyên còn chưa định được người nào, nhưng là tuổi tác dù sao đã lớn, chi

sợ vừa định xong là quất luôn, cũng không thể quá mức nặng bên này nhẹ bên kia nhì.

Hắn vốn hạ quyết tâm cho em gái hai mươi đồng, nhưng là nghĩ tới cái ví xẹp lép của mình, cũng không thể vì chuyện tiền mừng mà nhà mình không sống được, bèn nói: "Cho mười đồng đi, mình xem mà làm thêm cho Hồng Nhi vô gỏi, rèm cửa gì đó."

Nghe thấy chồng không cho quá tiền, Vương Vinh Hoa thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vô gỏi, rèm cửa cũng không rẻ, bây giờ vải là phải cần phiếu, cũng may vài hồi làm đầy tháng cho hai đứa nhỏ còn giữ lại một chút, vài bông chị dùng hồi kết hôn cũng còn giữ một tấm nhỏ, làm cái này là đủ rồi.

"Được, em làm trước, nhìn bộ dáng gấp gáp của nhà họ Hồ bên kia đoán chừng không đợi được đến sau tết rồi, chúng ta vẫn là chuẩn bị sớm một chút." Vương Vinh Hoa nói.

"Đúng vậy, cha ta cũng bắt đầu bảo tôi hỏi thăm có thể kiếm phiếu mấy may ở đâu, nếu quả như thật cuối năm làm việc này, thời gian còn rất khẩn trương. Chỗ mẹ ta nuôi hai đầu lợn, trong nhà còn có hơn mười con gà, phòng chừng món ăn mặn cũng đủ rồi, cũng không biết cái thảo trồng có đủ hay không, còn có miếng niềng gì đó cũng phải chuẩn bị trước." Ngô Tân Quốc nói. Nhà họ Ngô ở thôn Bàn Đào thuộc về nhà giàu, muốn gả con gái cũng phải cần không ít thứ đâu.

Một câu vô ý thức của Ngô Tân Quốc, làm cho trong lòng Vương Vinh Hoa quấy quả một cái, hồi bọn họ kết hôn ngay cả xe đạp cũng không có, vẫn là sau này kết hôn rồi mới mua, hiện tại em gái chồng kết hôn, cha chồng vậy mà nghĩ tới mua cho mấy may. Nhìn về mặt bình thường của chồng, phẳng phiu như mua mấy may dễ dàng như mua trứng gà, Đông Tử nhà chị đã bảy tuổi rồi, chị còn chưa dùng tới mấy may đâu.

Nhưng là Vương Vinh Hoa cũng không thể nói cái gì, nhiều lắm là trong lòng chua loét, đó là tiền riêng của cha mẹ chồng, lúc trước kết xong là ra ở riêng luôn, bây giờ bất kể cha mẹ chồng mua cái gì cho em gái chồng chị cũng không quản được. Hôn nửa chừng nhìn cha chồng chị bình thường rất ôn hòa, nhưng là đối với con gái duy nhất này lại rất quan tâm, chỉ cần chị nói một câu không đồng ý mà nói, chỉ sợ sau này cũng dùng nghĩ có được về mặt tốt từ chỗ cha mẹ chồng nữa.

"Nhà họ Hồ bên kia đoán chừng đã chuẩn bị tốt, hôm nay chúng em đi trấn trên, mắt nhìn thấy anh rể Hai làm ở xã mua bán kia của Quốc Đống nhét cho nó mấy tờ phiếu, đến lúc đó thực sự không được nhờ nhà họ kiếm phiếu chúng ta bỏ tiền là được." Vương Vinh Hoa nói.

"Xem chút nữa đi, ý của cha mẹ là xe đạp nhà họ mua, mấy may chúng ta kiếm. Chẳng qua mẹ cũng nói nhà họ Hồ đã bảo đảm rồi, mấy may và xe đạp nhất định đều mua cho được." Ngô Tân Quốc ngáp một cái, "Hai ta cũng là ở chỗ này lo nghĩ không đây, bây giờ ngay cả cửa còn chưa nhận đâu, không nói nữa, mau ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn đây." Chỉ chốc lát sau hắn đã ngủ rồi.

Thấy Ngô Tân Quốc đã ngủ, Vương Vinh Hoa thở dài cũng nhắm hai mắt lại, hôm nay mặc dù không ra đồng, nhưng là cũng không nhẹ nhàng, chỉ chốc lát sau chị cũng đã ngủ.

Hai người ngủ ngon, nhưng là Ngô Hồng Nhi bây giờ lại có chút không ngủ được. Cô cứ nhớ lại bộ dáng nhìn chăm chăm vào cô của Hồ Quốc Đống ở trên đường, người lớn như vậy không biết đi xe đạp đúng là rất mất mặt. Nhưng là sờ sờ vết sẹo trên đầu gối mặc dù nhạt nhưng là vẫn có thể thấy có chút không giống với chỗ da khác, cô lại có phần lùi bước, lỡ như lại bị ngã thì làm thế nào.

Lăn trên giường gạch hai vòng, Ngô Hồng Nhi thở dài, mình trừ không biết đi xe ra, biểu hiện của những điểm khác khác cũng rất tốt nhì. Thôi, lần sau thăm dò Hồ Quốc Đống một chút, nếu hắn thật sự để ý cái này mà nói, cùng lắm thì cô lại học một chút là được, không phải là bị ngã thôi sao. Thật ra không chỉ Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi cũng thấp thỏm bất an lắm, việc xem mắt này cả hai đời thật đúng là 'cô gái lấy lần đầu tiên lấy chồng', sợ mình chỗ nào làm không đủ tốt. Bằng không bằng sự không khéo của Ngô Hồng Nhi làm sao lại không rõ cô phiền não cái này thuần túy là tự mình tìm phiền toái cho mình thôi.

Chú thích thêm:

Từ 'ta' trong cha ta, mẹ ta là ta trong chúng ta nhé các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Khuê mật

Có đôi khi sự việc rất đúng lúc, khi anh con rể 'chân lông'[1] Hồ Quốc Đống chính thức tới cửa, chính là mấy ngày thư thông báo trúng tuyển của Đỗ Quân tới.

[1]Con rể 'chân lông': Con rể tương lai lần đầu tiên tới nhà cha mẹ vợ chân tay lông ngóng. Hiện giờ có nhiều nghĩ mở rộng nhưng chủ yếu là ý con rể chuẩn – mang theo yêu thích và đặc ý.

Chờ trường thôn đích thân đưa thư thông báo trúng tuyển đến nhà họ Vương, thôn Bàn Đào nho nhỏ lập tức nổ oanh. Đây là sinh viên đầu tiên của thôn Bàn Đào đó, bất kể trước đây mọi người thấy cuộc hôn nhân của Vương Lan và thanh niên trí thức Đỗ Quân này như thế nào, hiện tại đều hâm mộ không ngu yên rồi.

Thôi Vinh Mai tuy rằng ban đầu là hết sức không coi trọng đôi này, bây giờ cũng có chút chua loét. Vẫn là Ngô Xuyên Từ mắng cho bà một trận, bà mới khôi phục thái độ bình thường, đem nhiệt tình một lần nữa vùi đầu vào việc con rể chuẩn tới đây nhận cửa.

Bây giờ chính là thời điểm hái rau trái, rau dưa trong nhà rất nhiều loại, nhưng là con rể tới cửa như thế nào cũng không thể ăn đồ ăn chay hết chứ, trong thôn một chốc một lát không có ai mổ lợn, Thôi Vinh Mai định mổ con gà, hơn nữa cuối năm còn dư chút thịt muối, nhưng là nhìn như thế nào vẫn có chút không đủ. Bà không nhìn được cảm râm với Ngô Xuyên Từ: "Cha nó, nếu không đi trần trên mua chút thịt giá cao về, chỉ có một con gà cũng quá loãng rồi." Trần trên cũng có thịt giá cao không cần phiếu thịt, nhưng là giá cả kia đúng là rất đắt, bình thường là có rất ít người không tiếc tiền mua.

Ngô Xuyên Từ cũng cảm thấy như vậy, bèn nói: "Chờ ngày mai tôi cùng thằng Ba đi xuống lạch ngòi thử xem có thể mò được con cá nào hay không, Hồng Nhi làm canh cá dưa chua và nước nấu cá cũng không tệ, bất luận là làm cái nào cũng đều là một món ăn ngon. Nghe nói nhà lão Vương kia muốn mổ con lợn làm tiệc cơ động[2] cho chồng con Lan, cũng không biết là thật hay giả, lát nữa tôi qua hỏi một chút. Nếu là thật, chúng ta cất năm cân thịt cũng là gần đủ rồi."

[2]Tiệc cơ động: ai đến trước thì ăn trước

"Lão Vương thật đúng là bỏ được, việc này tốn hết bao nhiêu tiền." Thôi Vinh Mai nói, lợn này thế nhưng là khoản tiền thu duy nhất quanh năm suốt tháng của gia đình nông dân bọn họ, chút công điểm kiếm được ngoài ruộng kia cũng chỉ đủ ăn cơm. Muốn tích góp chút tiền chỉ có thể tìm kiếm từ trên người con lợn.

"Chẳng phải là đứa bé kia thi lên đại học rồi nha, như thế nào cũng phải ăn mừng một chút." Ngô Xuyên Từ nói.

"Cũng không biết sau này con bé Lan có thể hưởng phúc của chồng nó hay không, nhà họ Vương đối với chồng con bé thật là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi." Thôi Vinh Mai có chút cảm thán nói, một năm nay hai người Vương Lan bọn họ ăn của nhà họ Vương uống của nhà họ Vương, vừa muốn mua sách lại muốn dự thi, bây giờ còn muốn mổ lợn làm tiệc cơ động, cũng chả kém nuôi con trai là bao nhiêu.

"Bà bận phần tâm này làm cái gì, có công sức đó còn không bằng tính toán một chút cho con gái của chúng ta đi." Ngô Xuyên Từ nói.

"Xem ông nói kia, chúng ta chẳng phải là nói chuyện phiếm thôi sao, ông xem những món ăn này tôi đã tính toán tầm tầm rồi. Đúng rồi, rau trộn vẫn là đơn giản thôi, ngày mai lúc bố con ông đi lạch ngòi mò cá, thuận tiện kiếm chút cá bột nhỏ trở về, làm cá bột rán dầu cũng không tệ." Thôi Vinh Mai nguyệt Ngô Xuyên Từ một cái, sau đó nói. Thôn Bàn Đào nước cạn, trong thôn có mấy con lạch ngòi, bên trong có cá, chẳng qua cũng không phải dễ dàng mò được như vậy, bình thường cũng chỉ mò được một ít cá bột mà thôi.

"Sao bây giờ không chê tốn dầu rồi?" Trong nhà cũng đã làm cá con rán dầu, nhưng là món ăn này ăn ngon thì ngon, nhưng là vừa khó làm lại tốn dầu, Thôi Vinh Mai đương nhiên là không chịu để cho làm.

"Lão già mục nát này hôm nay có phải thế nào cũng phải tranh cãi với tôi hay không, bây giờ là lúc tiếc chút dầu kia sao? Mau, mau mau đi nhà họ Vương hỏi thăm một chút, nếu là nhà họ Vương thật sự mổ lợn chúng ta cũng bớt lo rồi." Thôi Vinh Mai phiền Ngô Xuyên Từ nên đuổi ông ra đi hỏi chuyện này.

Nhận cửa là việc lớn, như thế nào cũng phải đủ tám món nguội tám món nóng, thương lượng với con gái mình cả buổi, Thôi Vinh Mai mới cùng con gái dự tính ra danh sách, dưa chuột trộn bánh đúc đậu, lạc rang, cà chua trộn đường trắng, cá nhỏ rán vàng, ruột hun khói, rau trộn khoai tây xắt sợi, đậu hũ rán, rau xanh trộn, món nóng làm gà con hầm khoai tây, nước nấu cá, đồ dưa xào thịt, rau cần xào thịt, ớt xanh xào thịt, xào ba sợi, địa tam tiên[3], dưa chuột xào trứng gà. Mấy món đều là sở trường của Ngô Hồng Nhi.

[3]Địa tam tiên: món ăn truyền thống thường ngày của người Hán Đông bắc, sử dụng cà, khoai tây, ớt xanh tươi mới đầu mùa phối hợp với nhau.

Chờ Ngô Xuyên Từ mang về tin tức nhà họ Vương xác định sẽ mổ lợn và đã đặt năm cân thịt lợn, cuối cùng Thôi Vinh Mai cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu là không có thịt lợn, cái danh sách này bà cũng là dự tính vô ích rồi. Ngay cả món xà bần[4] cuối cùng cũng không làm được.

[4]Món xà bần: món ăn được trộn lại từ các món ăn thừa trong bữa tiệc

Ngày hôm sau Ngô Hồng Nhi đang nhào bột hấp màn thầu cùng Thôi Vinh Mai, Vương Lan tới cửa. Ngày mai chính là ngày chính thức Hồ Quốc Đống tới cửa, hai mẹ con định làm bánh màn thầu trước.

Thấy Vương Lan tiến vào, Thôi Vinh Mai đuổi con gái nói: "Đi đi, đám con gái các con đi chơi đi, tự mẹ làm là được."

Ngô Hồng Nhi đỡ Vương Lan vào trong phòng mình, bụng Vương Lan đã không nhỏ rồi, cách ngày sinh cũng chỉ là chuyện một hai tháng.

"Hôm nay tôi tới là nói với bà một tiếng, ngày kia nhà chúng tôi bày tiệc, tôi chỉ có một người chị em tốt là bà, bà cũng nhất định phải tới tham gia." Vương Lan ý cười đầy mặt nói. Trên mặt cô mang theo nụ cười hạnh phúc, mặt mày giãn ra, rõ ràng không giống với khi Ngô Hồng Nhi nhìn thấy cô ấy khoảng thời gian trước.

Trước đây Ngô Hồng Nhi thường xuyên chơi cùng Vương Lan, nhưng là từ sau khi Vương Lan quen biết Đỗ Quân thì toàn đi theo chuyển động sau Đỗ Quân, quan hệ với Ngô Hồng Nhi cũng là xa cách một chút. Chờ sau khi Vương Lan và Đỗ Quân kết hôn, cả ngày lo nghĩ kiếm sống cho gia đình, hơn nữa chuyện cô muốn giới thiệu Vu Thành cho Ngô Hồng Nhi bị Thôi Vinh Mai nghe được, vô hình trung bắt đầu ngăn cách hai người, dần dà hai người cũng là xa cách rồi.

Vương Lan là người kiên cường, trước đây cô sống khó khăn như vậy, cũng không muốn người khác nhìn cô chê cười, cho nên rất ít ra cửa. Hiện tại Đỗ Quân đã thi đỗ đại học, cuối cùng cô cũng nở mày nở mặt rồi, hôm nay bèn đích thân tới cửa muốn cho Ngô Hồng Nhi xem xem lựa chọn ban đầu của cô là chính xác cỡ nào, phải biết rằng lúc trước khi ở bên Đỗ Quân Ngô Hồng Nhi cũng không phải là tán đồng cho lắm, sau này cô giới thiệu Vu Thành cho Ngô Hồng Nhi, cô ấy cũng chẳng chớp mắt một cái đã từ chối. Tình cảm của hai chị em, bởi vì những chuyện này nên cũng xa cách dần dần.

Ngô Hồng Nhi đương nhiên biết sự kiện Đỗ Quân thi lên đại học sự, trong thôn cũng truyền xôn xao rồi. Cô cũng mừng thay Vương Lan, thấy Vương Lan đích thân tới cửa mời, cô bèn cười nói: "Được, ngày kia tôi nhất định qua. Vốn là cần phải đi nhà bà giúp đỡ một chút, nhưng là hai ngày này nhà tôi cũng có việc, chỉ có thể ngày kia qua thôi, bà cũng đừng để bụng." Nói tới đây Ngô Hồng Nhi còn hơi thẹn thùng, cô và Hồ Quốc Đống tiến triển rất nhanh, từ lần trước sau khi theo trường bồi trong nhà ra ngoài chơi một lần, cô và Hồ Quốc Đống lại đi ra ngoài chơi riêng một lần, thấy hai người đều không có ý kiến, Hồ Quốc Đống liền muốn đến nhà bọn họ nhận cửa, Ngô Hồng Nhi biết chờ cô đi nhà họ Hồ nhận cửa, việc hôn nhân của hai người là sẽ hoàn toàn chắc chắn rồi.

"Bà thật sự coi trọng Hồ Quốc Đống kia? Lúc trước tôi giới thiệu Vu Thành cho bà, bà chết sống không đồng ý, bây giờ thì tốt rồi, người ta thi đại học cũng đã thi đến thủ đô. Bà nói một chút, khi đó nếu bà đồng ý, sau này không chỉ là người thành phố, còn có thể đi thủ đô đấy, không thể tốt hơn làm ruộng ở nông thôn? Bà nói thử xem Hồ Quốc Đống kia có gì tốt, nói tới nói lui cũng chỉ là thằng mỗ lợn, đi theo hần sau này bà còn phải kiếm ăn ngoài đồng đó." Vương Lan có chút hận rèn sắt không thành thép, giờ còn có một chút cảm giác về sự ưu việt, sau này mình cũng chính là người thành phố rồi.

Nghe Vương Lan nói Hồ Quốc Đống như vậy, Ngô Hồng Nhi hơi mất hứng, nhưng là nghĩ tới Vương Lan cũng là muốn tốt cho mình, cô bèn nhẹ nhàng nói: "Tôi cảm thấy anh ấy rất tốt, ngày mai anh ấy đến bà có thể xem thử. Bộ dạng không kém trong nhà cũng không tồi, mấu chốt nhất là nhìn rất có cảm giác an toàn."

Làm khuê mật tốt cùng nhau chơi đùa với Ngô Hồng Nhi từ nhỏ đến lớn, ở phương diện nào đó, gu thẩm mỹ khá độc đáo của cô Vương Lan cũng biết một hai, không biết trong đầu cô nghĩ như thế nào, thủy chung cứng đầu cho là vóc người vạm vỡ mới chính là tốt. Vương Lan có chút đau đầu, trước đây cũng không cảm thấy, sao bây giờ giao tiếp khó như vậy chứ. "Được rồi, mặc kệ bà. Chính bà bằng lòng là được, ngày mai tôi cũng xem thử rốt cuộc là người như thế nào có thể vào được mắt của Hồng Nhi của chúng ta."

"Được rồi, không nói cái này nữa. Lúc nào thì anh rể nhập học, bà đi cùng không?" Ngô Hồng Nhi tuy rằng có ý nghĩ không giống với Vương Lan ở phương diện nào đó, nhưng là cô vẫn rất quan tâm cô bạn thân có quan hệ tốt nhất cả hai đời này, phải biết rằng đời trước bởi vì nguyên nhân cô bị bệnh, một người bạn cũng không kết được, đời này tuy rằng cũng có chị em khác, nhưng là bởi vì ở gần nhà Vương Lan nên quan hệ của hai người tốt nhất.

Nói tới cái này, về mặt Vương Lan có chút ảm đạm, Đỗ Quân thi đại học là thi ở quê nhà hần. Nhưng là bụng của cô đã lớn như vậy rồi, là dù sao đi nữa cũng không thể đi cùng Đỗ Quân, hơn nữa mặc dù bây giờ lên đại học không cần tiêu tiền còn được cho trợ cấp, nhưng là một mình Đỗ Quân cũng phải tiết kiệm, càng đừng nói mang theo cô và con.

Cô ngược lại là muốn đến nhà Đỗ Quân ở, cô còn chưa ra mắt cha mẹ chồng đâu. Nhưng là Đỗ Quân nói trong nhà hần chỉ có hai gian phòng, vừa có anh chị em lại có cháu trai cháu gái, ngay cả cha mẹ hần cũng phải dựng giường ngủ ở gian nhà giữa, Vương Lan đi căn bản không có chỗ ở, còn không bằng ở nhà tự tại, bởi vậy Vương Lan chỉ có thể tạm thời ở lại trong thôn. Chẳng qua Đỗ Quân cũng đã cam đoan với cô, chờ vừa tốt nghiệp có công việc sẽ lập tức đón cô đi.

"Cuối tháng tám là Đỗ Quân đi, nhưng mà cái bụng này của tôi không nhỏ rồi, mắt thấy sắp sinh, tôi ở lại trong thôn trước đã, đợi sau này em bé lớn hơn một chút anh ấy sẽ đón tôi qua." Tuy rằng suy nghĩ rất rõ ràng, nhưng là trên mặt Vương Lan vẫn khó nén được mất mát, thậm chí cô cảm thấy đứa con này đến có chút không đúng lúc, nếu không phải mang thai cô có thể đi theo Đỗ Quân rồi. Một người đàn ông như Đỗ Quân ngay cả người giặt giũ cho cũng không có.

Thấy về mặt Vương Lan có chút ảm đạm, Ngô Hồng Nhi bèn an ủi: "Cũng chỉ là gian khổ hai năm này, sau khi anh rể thi đỗ đại học đều là ngày lành đây." Tuy rằng Ngô Hồng Nhi đã làm người hai kiếp, nhưng là đối với lịch sử cô cũng không biết nhiều, khi đó xác thực cô thường xuyên đọc chút sách giết thời gian, nhưng mà lại chưa từng xem sách lịch sử, bình thường cũng chỉ là đọc chút sách bách khoa cuộc sống thỉnh thoảng lại lật chút sách dạy nấu ăn, ngay cả những thứ vô cùng thông thường như máy tính hay điện thoại di động cô cũng chưa từng sờ qua, bởi vì phóng xạ tổn hại vô cùng lớn đối với thân thể vốn là rách nát của cô. Bởi vậy cô cũng không biết sinh viên thời kỳ này sau này sẽ ra sao, chẳng qua đoán cũng có thể đoán được nhất định sẽ rất tốt.

Nghe Ngô Hồng Nhi an ủi mình, sắc mặt Vương Lan cũng dịu lại một chút, cô cũng là nghĩ như vậy, quãng thời gian trước khó khăn như vậy bọn họ cũng đã vượt qua, về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt. "Được rồi, tôi còn không biết cái này. Cũng chỉ là phải tách ra lâu như vậy có chút không nở mà thôi. Trời cũng không còn sớm, tôi đi về trước. Ngày kia bà nhớ phải qua đấy." Chậm chậm đứng lên, Vương Lan nói.

"Sẽ không quên được, tôi cũng đi qua đính tí không khí vui mừng của anh rể." Ngô Hồng Nhi vừa đỡ Vương Lan đi ra ngoài cửa vừa cười nói. Đưa Vương Lan đến đầu ngõ, thấy cô ấy vào cửa nhà rồi, Ngô Hồng Nhi mới trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhận cửa

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Thôi Vinh Mai đã dẫn ba cô con dâu bận rộn làm việc rồi, rửa rửa thái thái, ngay cả Trần Hương Chi cũng giúp nhóm lửa ở bên dưới, không dám ồn ào kêu mệt.

Cũng may chỉ chốc lát sau mấy chị em dâu Thôi Vinh Mai và cô em chồng Ngô Hồng Nhi cũng tới rồi, bọn họ đều là qua đây hỗ trợ từ sớm, trước bữa cơm trưa chú bác của Ngô Hồng Nhi cũng sẽ tới đây. Nhận cửa là việc lớn, họ hàng gần trên cơ bản đều phải mời đến, nếu không gọi, còn có người sẽ bới móc.

Ngô Xuyên Từ đã dẫn Ngô Tân Hội đi ra lách ngõ mò cá từ rất sớm, chẳng qua rõ ràng vận khí của hai người không tốt lắm, chỉ kiếm được một ít cá bột nhỏ, làm cá bột rán còn có thể, làm cá ăn món chính không cần nghĩ nữa. Thôi Vinh Mai bắt đắc dĩ, chỉ có thể gọi Ngô Hồng Nhi đang xấu hổ trốn ở trong phòng từ đời nào rồi, làm thời làm món khoai lang nhà tơ.

Món khoai lang nhà tơ này vẫn là lúc trước Ngô Hồng Nhi làm để dỗ cháu, ăn ngon thì ngon, nhưng mà lại rất tốn đường, bình thường Thôi Vinh Mai cũng không cho con gái làm cái này, bây giờ cũng là không có cách nào.

Gần mười một giờ, Hồ Quốc Đống do mấy trưởng bối trong họ dẫn theo, xách bao lớn bao nhỏ tới.

Bác cả của Ngô Hồng Nhi cũng chính là chồng của Hồ Xuân Hoa vội vàng dẫn mấy anh em tiếp đón, thôn Bàn Đào và trang An Bình cách nhau cũng không xa, cho dù không quen biết nhưng vẫn quen mặt, huống chi Hồ Xuân Hoa còn là con gái trang An Bình, mọi người vừa gặp mặt là trò chuyện sôi nổi vui vẻ hẳn lên.

Nhà họ Ngô bày hai bàn, bàn cho cánh đàn ông đặt ở trong nhà chính, bàn cho cánh chị em phụ nữ đặt ở phòng phía đông của nhà họ Ngô. Bây giờ còn chưa đến giờ ăn cơm, mọi người cũng chỉ là ăn chút hạt dưa, kẹo, thuận tiện khen ngợi hai bạn trẻ. Trong lúc này đám chị em phụ nữ có quan hệ không tệ với nhà Ngô Xuyên Từ ở thôn Bàn Đào liền sang đây xem con rể mới, phụ nữ nông thôn mở miệng nói chuyện chẳng để ý gì hết, chỉ chốc lát sau đã làm cho Hồ Quốc Đống đỏ bừng mặt, cũng may hân khá đen, thoát nhìn cũng không quá rõ rệt lắm.

Vương Lan cũng ưỡn bụng sang xem thử, chẳng qua nhìn trái nhìn phải cô vẫn là cảm thấy Hồ Quốc Đống quả thực không có cách nào so sánh được với Vu Thành, Vu Thành trông còn đẹp trai hơn Đỗ Quân nhiều, thoát nhìn vẫn nhã nhặn, Hồ Quốc Đống nhìn quả thực giống như là một con gấu đen to bự, thật không biết vì sao Hồng Nhi cứ cố chấp coi trọng hẳn.

Mười hai giờ trưa, chính thức ăn cơm, bưng rau trộn lên trước, cánh đàn ông uống rượu, cánh phụ nữ có thể uống thì uống hai chén, không thể uống thì uống nước. Ngô Hồng Nhi cũng ngồi cùng một chỗ với mọi người, nghe mấy trưởng bối nhà họ Hồ ra sức khen cô. Lúc thì nói cô xinh đẹp lúc thì nói cô khéo tay, quả thực khen cô thành một đóa hoa rồi.

Trưởng bối nhà họ Ngô bên này cũng khen Hồ Quốc Đống, hiểu chuyện, vững vàng, dù sao chính là tốt như thế nào như thế đó. Đợi đến món nóng đã lên một nửa, mọi người ăn cũng tâm tâm rồi, phần quan trọng đã tới.

Sở dĩ nói nhận cửa xong trên cơ bản cuộc hôn nhân của hai người đã xác định là bởi vì ngày nhận cửa này, hai bên nam nữ phải sửa miệng. Nói cách khác hôm nay Hồ Quốc Đống là phải gọi Ngô Xuyên Từ và Thôi Vinh Mai là cha mẹ mà không phải là chú thím nữa.

Hồ Xuân Hoa vừa là bà mới, lại là bác gái ruột của Ngô Hồng Nhi, đương nhiên là để bà làm việc này, trước tiên bà gọi đám phụ nữ ở bàn kia đến nhà chính ngồi vào chỗ, sau đó mới nói: "Nào, Quốc Đống, lại đây, " Bà chỉ chỉ Ngô Xuyên Từ nói: "Đây là cha con."

Hồ Quốc Đống tuy rằng vừa rồi bị làm cho mặt đỏ bừng, nhưng là lúc này lại rất thông minh, hết sức lớn tiếng gọi một tiếng: "Cha". Một tiếng rất lớn này của hắn, làm cho mấy bà thím vốn đang định bụng trên chộc Ngô Hồng Nhi cũng tịt họng rồi, nếu bọn họ nói tiếng quá nhỏ không nghe thấy, thuận tụy chính là mở to mắt nói dối đúng không.

Hồ Xuân Hoa cười cười, thẳng nhóc ngốc này thời khắc mấu chốt trái lại rất thông minh, thấy Ngô Xuyên Từ cho tiền sửa miệng, Hồ Xuân Hoa lại dẫn Hồ Quốc Đống đến bên cạnh Thôi Vinh Mai nói: "Đây là mẹ con."

Hồ Quốc Đống lại gọi một tiếng, Thôi Vinh Mai cũng cho một bao lì xì làm tiền sửa miệng.

Sau chính là các loại cô di chú bác, nhưng là những người này cũng chỉ là đi hình thức, là không cần cho tiền sửa miệng. Chờ nhận xong rồi, bác gái của Ngô Hồng Nhi kéo Ngô Hồng Nhi đến bên cạnh Hồ Quốc Đống nói: "Nào nào, cũng nhận Hồng Nhi đi."

Ngô Hồng Nhi bất ngờ không kịp chuẩn bị bị kéo đến bên cạnh Hồ Quốc Đống, hai người liếc nhìn nhau, Ngô Hồng Nhi cúi đầu thấp xuống, trong nháy mắt mặt Hồ Quốc Đống đỏ bừng. Một phòng người đều cười lên ha ha.

Làm xong một hồi này, việc nhận cửa hôm nay trên cơ bản cũng coi như hoàn thành rồi, Hồ Xuân Hoa lại bắt đầu bảo mọi người nói: "Nào nào nào, mau mau dùng bữa, món khoai tây hầm gà mẹ Hồng Nhi làm này vô cùng chính hiệu, mọi người cũng nhân lúc còn nóng mà ăn một chút." Gắp một cái đùi gà cho bác gái của Hồ Quốc Đống, lại gắp một cái cánh gà cho chị cả hắn, Hồ Xuân Hoa mới ngồi xuống tiếp tục ăn.

Món ăn mặn của nhà họ Ngô không ít, lại đa dạng, làm cho người nhà họ Hồ tới đây rất là hài lòng. Bình thường cho dù là ăn Tết cũng không ăn được phong phú đến mức này. Ăn Tết cũng chỉ là ăn bữa sủi cào, xào hai món nóng mà thôi.

Ăn uống no đủ lại hẹn với nhà họ Ngô thời gian cụ thể Ngô Hồng Nhi đi nhận cửa, đoàn người nhà họ Hồ mới cuộn cuộn mà đi.

Người nhà họ Hồ đi rồi, người nhà họ Ngô đều thở phào nhẹ nhõm, một ngày này bận rộn liên tục, thật là mệt chết người rồi. Không chỉ có là người mệt, lòng cũng mệt mỏi. Cánh phụ nữ giúp Thôi Vinh Mai thu dọn xong hỗn loạn, Thôi Vinh Mai lại mang cho mỗi người một ít món thịt, mọi người đều vui vẻ

về nhà.

Bọn họ tuy rằng buổi trưa ăn ở đây không ít thịt, nhưng là con trai con dâu, cháu trai cháu gái trong nhà đều chưa ăn, người làm mẹ làm bà con cháu chưa ăn, chính mình ăn vào cũng không ngon. Bọn họ nói ghét bỏ đồ thừa của người khác, đừng đùa, người nông thôn nào có chú ý nhiều như vậy, có thể ăn được một miếng thịt đã không tệ rồi. Lại nói toàn là người trong nhà, có cái gì mà ghét bỏ. Nếu không phải trời nóng đám thức ăn này cũng không để được, Thôi Vinh Mai còn không nỡ cho đấy, ba cô con dâu trong nhà đều không lên bàn, ngay cả ba đứa cháu trai cũng bị đưa đến nhà bà ngoại, mỡ gà mua thịt cũng chỉ Tết mới bỏ được.

Lại nói hôm nay là việc nghiêm chỉnh, tuy rằng đồ ăn làm đa dạng, nhưng là mọi người cũng không ăn được nhiều, bàn của cánh đàn ông bên kia càng vậy, rất nhiều món ăn đều thừa lại một nửa hoặc hơn thế.

Người đã tổng cổ xong rồi, Thôi Vinh Mai nhìn nhìn một chút đồ ăn còn lại, bèn bảo mấy cô con dâu hâm sơ qua lại mà ăn. Trần Hương Chi không đợi được hâm lại, gấp luôn một miếng thịt gà bỏ vào trong miệng, sau đó nói: "Mẹ, không cần hâm nóng, bây giờ trời nóng như vậy, lại nói cũng không nguội mà."

Trần Hương Chi đang thêm lửa, tuy rằng vừa rồi cô vừa nấu vừa ăn, nhưng là cũng chỉ là ăn chút đầu thừa đuôi theo mà thôi, thấy cô thật sự là quá thêm rồi, Vương Vinh Hoa lấy cho cô một bát món xà bần ăn trước. Cải thảo, miến, đậu hũ, thịt lợn, rong biển ninh cùng nhau thật là ngon chết người, nhưng là cho dù là đã ăn bát đồ ăn này, con sâu thèm trong bụng Trần Hương Chi cũng không tiêu bớt, ngược lại ăm ỉ càng lợi hại hơn.

Thôi Vinh Mai cũng biết sau khi cô con dâu út này của bà mang thai, khẩu vị vô cùng tốt, hơn nữa vô cùng thèm ăn, thấy cô ăn như hổ đói sói vồ cũng chỉ là cười, sau đó gọi Vương Vinh Hoa nói: "Nhà thẳng cả, mấy hôm nóng món xà bần cho mẹ một chút, mẹ cũng không thể ăn như nó được." Vừa rồi Thôi Vinh Mai vẫn luôn để ý mọi người dùng bữa, mình lại thỉnh thoảng đi đến phòng bếp xào thức ăn, tuy rằng bà đã lên bàn, nhưng trên cơ bản là không động tới chiếc đĩa. Thật ra Ngô Hồng Nhi cũng vậy, cũng chỉ gấp vài miếng rau trộn.

Món xà bần hâm lại xong mọi người cũng đều ăn một chút, Thôi Vinh Mai bảo Vương Vinh Hoa chưng canh trứng gà cho Ngô Hồng Nhi, Ngô Hồng Nhi không thích ăn đồ ăn thừa của người khác, cho dù là thịt cá cũng giống vậy, đã nhiều năm như vậy, người trong tộc trong thôn nếu làm công việc mà cháy hiệu hi thì sẽ chia chút đồ ăn thừa gì gì đó, Ngô Hồng Nhi tình nguyện ăn dưa muối cũng không muốn ăn.

Mọi người cũng ăn lưng lưng rồi, Thôi Vinh Mai lại bắt đầu chỉnh lý đồ nhà họ Hồ mang đến, đồ Hồ Quốc Đống mang đến không ít, có chừng sáu thước sợi tổng hợp, mấy bao bánh ngọt, còn có một tảng thịt. Mảnh vải tổng hợp kia bên trên có hoa văn hoa nhỏ li ti, vừa nhìn là biết chính là chuẩn bị cho Ngô Hồng Nhi.

Thôi Vinh Mai sờ sờ mảnh vải này, hài lòng gật gật đầu. Sắc hoa của bộ quần áo này cũng rất tươi vui, Hồng Nhi nếu kết hôn vào mùa đông năm nay, mảnh vải này vừa lúc làm chiếc váy xuân, gả cho người nếu như không có mấy bộ quần áo tử tế mà nói, ở nhà chồng cũng không ngượng đầu lên được.

Ba chị em dâu của nhà họ Ngô tuổi tác cũng không tính là lớn lắm, nhìn vải tốt như vậy, ai nhìn không yêu thích? Nhưng là cho dù là Trần Hương Chi cũng biết nếu dám mơ ước đồ của em gái chồng, thì cứ chờ bị mắng đi. Không thể không nói Trần Hương Chi tuy rằng bình thường tùy tiện tiện, nhưng là ở phương diện khác lại có chút trực giác của động vật nhỏ. Bình thường tham ăn chút không có gì, nhưng là nếu như tính toán lên cô em chồng, mẹ chồng cũng không phải là người không rồi.

Nhà họ Ngô cảm thấy nhà họ Hồ hào phóng, nhà họ Hồ cũng cảm thấy hôm nay nhà họ Ngô thiết đãi không tệ. Hôm nay chị Hai của Hồ Quốc Đống Hồ Hạnh Nhi cũng đi theo tới đây. Hồ Quốc Đống là đưa con trai khi Lý Quế Lan sinh năm đưa con gái liên tiếp mới sinh ra được, không chỉ là vợ chồng nhà họ Hồ, dù là mấy chị gái của Hồ Quốc Đống bình thường cũng coi cậu em trai này như tròng mắt. Em trai làm mới cưới vợ, là một việc lớn của nhà họ Hồ cùng với nhà năm chị em nhà họ Hồ, lần đó Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi đi ra ngoài chơi, Hồ Hạnh Nhi thật sự là bận quá không có thời gian đến, bằng không cũng phải đi theo.

Lần này cô có thời gian bèn theo tới đây, vào cổng nhà họ Ngô, ấn tượng của Hồ Hạnh Nhi đối với nhà họ Ngô cũng không tệ, trong sân nhà nông đều là đồ ăn nha, gà nê, lợn nê, có chút mùi là lạ cũng là rất bình thường, nhưng là trong sân nhà họ Ngô lại quét dọn sạch sẽ sắp xếp cũng rất hợp lý. Về phần cơm trưa hôm nay càng khiến hai mắt Hồ Hạnh Nhi tỏa sáng, đủ phong phú cũng lịch sự. Cho dù là bình thường tự xưng là từng trải cảnh đời ở trấn trên như Hồ Hạnh Nhi cũng không thể không nói một câu tốt. Vốn đã là hài lòng đối với cô em dâu tương lai này, qua lần này chị em nhà họ Hồ lại hài lòng hơn vài phần.

"Quốc Đống, cho con bao lì xì bao nhiêu?" Chờ trở về nhà rồi đưa trưởng bối trong tộc nhà họ Hồ về cả, Hồ Đào Nhi mới hỏi, tiền sửa miệng cũng là có ý nghĩa, nhưng là hiện tại không chú ý nổi cái đó, điều kiện gia đình tốt thì cho nhiều hơn chút, điều kiện kém thì cho ít hơn chút, ba đồng năm đồng đều có.

Hồ Quốc Đống thật ra không để ý cái này, nhưng là thấy mẹ hần và hai chị gái đều dán mắt nhìn hai bao lì xì trong tay hần không chớp mắt, Hồ Quốc Đống cũng chỉ có thể thuận theo ý dân mở bao lì xì ra xem thử. Mỗi người sáu đồng, cũng chính là tổng cộng cho mười hai đồng, thật không ít.

"Không tệ đó, xem ra nhà họ Ngô đối với thẳng nhóc ngọc cậu cũng rất hài lòng, cuối cùng cũng yên tâm rồi nhé." Hồ Đào Nhi cười trêu ghẹo nói. Sự coi trọng của em trai chị đối với cuộc hôn nhân này, làm sao người làm chị gái như chị không cảm giác được.

Nghe Hồ Đào Nhi trêu ghẹo, Hồ Quốc Đống cũng không giận, người nhà họ Ngô vừa lòng đối với hần, hần cao hứng còn không biết cao hứng đến đâu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bàn bạc cưới xin

Ngày Ngô Hồng Nhi đi nhà họ Hồ nhận cửa là định vào hai ngày sau ngày Hồ Quốc Đống đi nhà họ Ngô, Hồ Lão Đồ là người toàn tài, không chỉ có thể mổ lợn nuôi lợn, còn là đầu bếp, con gái một chuỗi như nhà họ Hồ, ở niên đại lấy sức lao động mà sống này còn trôi qua không tẻ lắm, không thể không nói trong này có công lao của Hồ Lão Đồ rất lớn.

Bình thường bất kể nhà ai có việc hiếu hi, Hồ Lão Đồ đều là cầm muôi (bếp trưởng), chỉ từ điểm này Hồ Lão Đồ có thể đảm bảo nhà mình thịnh vượng khai trai ăn thịt. Về phần đồ người ta ngầm cho thì càng không thể nói. Có đôi khi người khác cho ông một hộp thuốc, ông cũng không hút, tích cốp cầm đến xã mua bán để cho con rể bán, đây chính là một khoản thu nhập không nhỏ.

Hồ Lão Đồ vẫn luôn nắm vị trí cầm muôi ở thôn An Bình nhiều năm như vậy, không thể không nói tay nghề của ông đúng là không tệ, mà ông am hiểu nhất chính là tám bát lớn. Tám bát lớn là món ăn nổi tiếng của thời này, lịch sử thậm chí có thể ngược dòng đến hơn một ngàn năm trước. Tám bát lớn[1] có bốn món mặn bốn món chay, bởi vì đựng ở trong bát lớn nên được gọi là tám bát lớn.

[1]Tám bát lớn: món ăn truyền thống của người Mãn Thanh, tùy điều kiện từng vùng mà có những món khác nhau.

Trước đây ở nông thôn, vô luận là ma chay cưới xin hay là Tết lớn tết nhỏ, đều chú trọng ăn “tiệc”, mà tám bát lớn chính là món ăn áp trực sau cùng. Chẳng qua bởi vì hiện tại cung cầu eo hẹp, ăn thịt đã là không dễ, cũng chỉ có gia đình điều kiện tốt khi cưới nàng dâu mới có thể thịnh vượng ăn được tám bát lớn.

Vì chiêu đãi con dâu tương lai, Hồ Lão Đồ tự mình cầm muôi, món ăn áp trực chính là tám bát lớn, bốn bát thịt bì đồ mọng, thịt nạc mỡ đan xen, ăn vào miệng, không có một chút cảm giác béo ngậy. Bốn bát thức ăn chay, mùi vị cũng rất đủ. Rong biển bình thường thô cứng trở nên mềm mềm mại mại, miến ăn vào trong miệng trơn bóng thấm đầy hương vị canh thịt, mà đậu hũ mềm mềm thì mang hương vị canh nguyên chất thuần mỹ, củ cải bình thường cũng dẫn tới mọi người liên tiếp hạ đĩa.

Cho dù là Ngô Hồng Nhi lần đầu đến nhà mẹ chồng căng thẳng vô cùng, cũng bị món ăn sắc hương vị đều đủ này dẫn tới nuốt nước miếng không ngừng. Mấy người nhà họ Ngô đi theo cùng hiển nhiên cũng rất hài lòng. Tám bát lớn nói như vậy đã có mấy năm chưa được ăn rồi. Mấy năm trước quanh năm suốt tháng cũng chỉ đến Tết mới có thể ăn một bữa sủi cảo nhân thịt, hai năm này mọi người đều linh hoạt hơn một chút, có thể ăn được vài lần thịt, nhưng là cơ hội ăn thịt lớn như vậy thật đúng là không nhiều lắm.

Người nhà họ Ngô hài lòng một là thỏa mãn ham muốn ăn uống, thứ hai là vui mừng đối với việc người nhà họ Hồ thích Ngô Hồng Nhi như vậy. Nếu không phải hết sức hài lòng cô con dâu tương lai này, làm sao tốn sức lực lớn như vậy để chiêu đãi bọn họ. Không nói cái khác, chỉ nói rong biển này chỉ sợ cũng là nhờ người mang cho.

Người nhà họ Hồ chuẩn bị tí mĩ, Hồ Xuân Hoa tỏ ra cực kỳ có mặt mũi, sau khi ăn uống no đủ bà cười nói: “Về sau ấy à, chúng ta đã thành người một nhà rồi. Quốc Đống cũng không thể bắt nạt Hồng Nhi bằng không bác cũng không thể tha cho con.” Nói xong Hồ Quốc Đống, bà lại lôi kéo Ngô Hồng Nhi nói: “Hồng Nhi về sau cũng phải hiếu thuận bố mẹ chồng con thật tốt, bằng không bác cũng là không bỏ qua.” Vừa rồi com ăn được một nửa, Ngô Hồng Nhi đã sửa miệng rồi, hai cụ nhà họ Hồ cũng đã cho tiền sửa miệng, bây giờ nói bố chồng mẹ chồng rất bình thường.

“Về sau anh chị cứ coi Hồng Nhi là con gái nhà mình mà sai bảo, con bé nếu có chỗ nào làm không đúng cứ nói thẳng ra. Có câu nói con rể tốt được nửa đũa, một nàng dâu cũng có thể kham được một cô con gái.” Lâm trưởng bối đàn gái, Hồ Xuân Hoa nói lời này rất thích hợp. Lúc trước ở nhà họ Ngô, người nhà họ Hồ cũng bày tỏ bình thường cứ coi Hồ Quốc Đống trở thành con trai nhà mình mà sai bảo, nên đánh thì đánh cần mắng cứ mắng.

Thấy đôi bạn trẻ đều cúi đầu đỏ mặt, mọi người lại là một trận cười to. Lại nghỉ ngơi một lát, người nhà họ Ngô liền rời đi. Nhận cửa không thể đến tới mờ, thông thường hai ba giờ chiều là phải rời đi.

Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ mỗi người cho Ngô Hồng Nhi tám đồng tiền sửa miệng. Một là lấy ý “bát bát đại phát”, hai là nhà trai cho nhiều tiền hơn nhà gái, là tập tục cho tới nay.

Tuy rằng tiền không ít, nhưng là Thôi Vinh Mai cũng không đòi của con gái, bèn cho con gái làm tiền riêng. Con gái lớn hiện tại vừa bắt đầu có đối tượng, tuy nói bình thường hai người đi ra ngoài cũng đều là nhà trai bỏ tiền, nhưng là nếu một ít tiêu dùng nhỏ con gái lấy ra cũng là cần.

“Xem xem tôi nói không sai chứ, thằng bé Quốc Đống kia chính là lương xứng của con gái chúng ta, không nói cái khác chỉ nói phần coi trọng của hai cụ nhà họ Hồ đối với con gái chúng ta cũng khó có được.” Đừng xem thường tám đồng tiền này, trước đây ba anh em nhà họ Ngô kết hôn, bác ruột chú ruột cũng mới lấy ra năm đồng đấy.

“Được được được, biết bà lợi hại.” Mấy ngày nay ấn tượng của Ngô Xuyên Từ đối với Hồ Quốc Đống cũng rất tốt, cha mẹ nhà họ Hồ hiểu tình hiểu lý, chỉ một điều này là có thể làm cho cuộc sống sau này của con gái trôi qua thoải mái hơn rất nhiều.

“Nếu nhà họ Hồ đã nhờ bác gái nó nói nhiều lần muốn cuối năm làm công việc cho hai đứa nhỏ, bà cảm thấy thế nào?” Hiện tại hai đứa nhỏ cũng đã nhận cửa, tiếp theo chính là bàn bạc cưới xin rồi.

Bây giờ là đầu tháng tám âm lịch, đến lễ mừng năm mới cũng chỉ còn hơn ba tháng. Ngô Xuyên Từ có chút không muốn đặt thời gian gấp gáp như vậy

cho lắm, lại nói ông định kiếm phiếu máy may cho con gái, nhưng là hiện tại chẳng có chút tin tức nào.” Định gấp rút như vậy làm cái gì? Hai đứa nhỏ đều chưa lớn, đầu mùa xuân sang năm lại lo công việc cũng được.” Nông thôn đều thích làm việc vui vào mùa xuân, thứ nhất mỡ lợn có thể để lại qua Tết ăn, thứ hai đồ ăn cũng không hỏng nhanh như mùa hè.

“Sao lại chưa lớn, Hồng Nhi sang năm đã hai mươi mốt rồi, ông xem con bé Lan cũng chỉ lớn hơn Hồng Nhi một tuổi, qua hơn một tháng nữa chính là mẹ trẻ con rồi. Còn có Liễu Liễu nhà lão Trương, đứa nhỏ cũng có thể đi mua nước tương rồi. Lại nói nhà họ Hồ chỉ có một thằng cu Quốc Đồng này, hai vợ chồng nhà họ Hồ tuổi đã lớn như vậy rồi, có thể không yêu thích trẻ con?” Bây giờ Thôi Vinh Mai vẫn còn nghĩ đến lời Hồ Xuân Hoa nói với bà, hai cụ nhà họ Hồ thường trợ cấp con gái đấy. Bà cũng không tin, chờ có cháu trai ruột bọn họ còn bỏ được đồ cho con gái không để lại cho cháu trai.

Giống như là bà, tuy rằng con gái là bảo bối trong tay bà, nhưng là mấy đứa cháu trai càng là tròng mắt bà. Cho dù là thiên vị con gái hơn nữa, bà cũng không nghĩ tới cho cô tất cả tích cóp trong tay. Cháu trai cả nhà bọn họ năm nay đã bảy tuổi rồi, hai cụ nhà họ Hồ còn lớn tuổi hơn bà, hiện tại mới sờ tới bóng dáng con dâu, chỉ sợ hai vị thông gia tương lai kia của bà muốn cháu trai đến sắp điền rồi.

“Tôi nói với ông chỉ cần con gái chúng ta sinh một thằng cu mập mạp cho nhà họ Hồ, có thể đứng vững gót chân ở nhà họ Hồ rồi. Cuối năm kết hôn, mùa thu sang năm sinh con không lạnh không nóng vừa lúc.” Nếu quyết định chủ ý để cho hai bạn trẻ làm việc sớm một chút, Thôi Vinh Mai liền ra sức thuyết phục Ngô Xuyên Từ.

“Xem bà nói này, bà coi sinh con đẻ cái dễ dàng như gà đẻ trứng.” Ngô Xuyên Từ vừa nghe vợ ông đã nghĩ tới bước này liền phản bác, “Hon nữa, sinh con còn phân nam nữ gì chứ, làm sao bà biết thai đầu tiên của Hồng Nhi chính là con trai?”

“Phi phi phi, ông cái mò quạ đen này. Tôi dựa vào cái gì tin tưởng Hồng Nhi nhất định có thể sinh con trai? Ông không xem xem, ba cô con dâu của chúng ta sinh đều là con trai, lại nhìn tôi lúc trước cũng là sinh bốn thằng cu mới có Hồng Nhi. Nếu nói Hồng Nhi không thể sinh con trai cũng là thủy thổ của nhà họ Hồ bọn họ không tốt.” Nói tới chuyện này Thôi Vinh Mai cực kỳ đặc ý, con gái đều giống mẹ, bà có thể sinh con gái nhất định cũng không kém được. Phải nói Lý Quế Lan mất sức lực lớn như vậy đến nhờ Hồ Xuân Hoa làm mai, phỏng chừng điều này cũng là nguyên nhân bà coi trọng Hồng Nhi như vậy.

Lúc trước vừa kết hôn bà mang bầu ngay, sau đó liên tục sinh bốn đứa con trai, tuy rằng thằng Ba chưa có, nhưng là đó cũng không che dấu được sự thật bà có năng lực sinh con trai.

Lúc trước khi đặt mối hôn nhân này cho con gái, Thôi Vinh Mai đã nghĩ đến điều này, Lý Quế Lan liên tục sinh nhiều con gái như vậy, thiếu chút nữa cho con gái kén rể tới cửa rồi, cho dù là con gái nhà mình liên tục sinh con gái, bà ta cũng không thể vì lý do này gây khó dễ con bé.

“Đúng là đồ đàn bà không biết nói đạo lý, thôi không nói với bà nữa. Chờ qua một thời gian đến lúc trồng cái thảo đông, bà cũng trồng một phần đất ở trên đất phân trăm của chúng ta. Rau khô gì đó khác cũng phơi nhiều một chút. Nếu làm việc vui thì phải chuẩn bị nhiều rồi.” Cuối cùng Ngô Xuyên Từ cũng thỏa hiệp. Nhà bọn họ việc lớn Ngô Xuyên Từ làm chủ, việc nhỏ Thôi Vinh Mai làm chủ, nhưng là việc lớn cũng đều có thể bị Thôi Vinh Mai quấy thành việc nhỏ.

“Trong tay chúng ta có không đến hai trăm đồng, cuối năm nay phỏng chừng còn có thể lại được chia hơn một trăm nữa, nếu là của hồi môn cho Hồng Nhi chiếc máy may cũng không thành vấn đề, chẳng qua xe đạp này phỏng chừng chỉ có thể nhà họ Hồ mua rồi.” Ngô Xuyên Từ vừa tính tiền trong tay vừa nói.

“Bác gái con bé nói lúc trước nhà họ Hồ đã bảo đảm nhà họ Hồ mua toàn bộ xe đạp máy may cho hai đứa nhỏ rồi. Phiếu đồng hồ và phiếu máy ghi âm quá khó kiếm, lại nói kiếm ăn trong ruộng đồng cũng không dùng đến cái đó nên không mua nữa. Tôi thấy xe đạp và máy may cứ để cho nhà họ Hồ mua, nhà chúng ta làm hai cái tủ quần áo cho Hồng Nhi, lại làm bàn và bàn trang điểm, quần áo cũng mua cho hai bộ, lại cho Hồng Nhi năm mươi đồng áp đáy hòm, cái này không thể hơn máy may?” Thôi Vinh Mai hạ quyết tâm không tìm những thứ chẳng hề làm gì kia, tuy nói của hồi môn một cái máy may cực kỳ có mặt mũi, nhưng là chỉ chút mặt mũi kia nào có thực dụng bằng tiền thực sự nắm trong tay?

Lại nói nhà họ Hồ điều kiện tốt, lại chỉ có một đứa con trai như vậy, vợ chồng nhà họ Hồ phần đầu cả đời chính là hi vọng này, còn không làm đám cưới của con trai thật xinh đẹp? Điều kiện nhà họ Hồ vốn là tốt hơn nhà họ Ngô, máy may xe đạp không cần nhà mình nói, người ta chỉ sợ cũng phải mua đủ cho.

Ngô Xuyên Từ nghe vợ nói như vậy, cũng có chút động ý. Nói bừa nhưng cũng có lý, ông không thừa nhận cũng không được, để cho con gái nắm chút tiền thực sự trong tay có lẽ mới là tốt nhất.” Vậy được, chờ lúc nào chị dâu tới đây bà nói chuyện này cho chị ấy một chút, chẳng qua nếu là nhà họ Hồ không mua thì chúng ta mua, đồ con gái nhà người ta đều có, con gái của chúng ta không thể không có.” Điều này Ngô Xuyên Từ vẫn là kiên trì.

“Cái này còn cần ông nói, mặc dù hài lòng đối với nhà họ Hồ, nhưng là lễ hỏi gì gì đó này không đạt được yêu cầu của tôi, muốn kết hôn tôi cũng không thể thừa nhận.” Thôi Vinh Mai nói. Một lát sau không nghe thấy Ngô Xuyên Từ nói chuyện, quay đầu nhìn lại thấy ông đã ngủ, thâm nằng một tiếng: “Lão già này.” Sau đó bà cũng nhắm mắt, mấy ngày này vì chuyện hai đứa nhỏ nhận cửa, bà cũng mệt không nhẹ, bây giờ cuối cùng cũng có thể thoải mái một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thu hoạch vụ thu

Thời gian sau đó, nhà họ Ngô và nhà họ Hồ tiến vào thời kỳ bàn bạc cưới xin cho đôi vợ chồng trẻ. Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến lúc thu hoạch vụ thu rồi.

Trong lúc này Đỗ Quân ở trong sự hăm mộ của mọi người công hành lý rồi đi, đạp bước trên con đường mới của hắn. Tuy rằng không yên lòng cô vợ sắp sinh con trong nhà, tuy rằng đối với tương lai vẫn mờ mờ không xác định, nhưng là Đỗ Quân lúc này là tràn đầy hy vọng, hắn cảm thấy mình có thể tạo ra một tương lai tốt đẹp.

Sau khi Đỗ Quân đi được hơn nửa tháng, Vương Lan đã sinh một bé trai. Xét theo sự thương yêu đối với con gái và sự coi trọng đối với con rể, hai cụ nhà họ Vương đối với con gái đến là phục vụ cực kỳ tỉ mỉ, còn đặc biệt thịt hai con gà nấu canh cho Vương Lan xuống sữa. Nhưng là tiệc đầy tháng lại không làm cho đứa bé.

Nhà họ Vương đã tốn không ít tiền trên người Vương Lan rồi, Đỗ Quân lên đại học tuy rằng không tiêu tiền, nhưng là tiền đi đường cũng là người nhà họ Vương bỏ ra. Hai cụ nhà họ Vương vì trợ cấp con gái con rể đã sắp động đến tiền vốn quan tài rồi. Rồi lại nói sau này đứa bé muốn ăn muốn uống đều còn phải trong nhà trợ cấp. Tiệc đầy tháng bọn họ là không làm nổi.

Con trai ngay cả tiệc đầy tháng cũng không có, Vương Lan có phần tủi thân. Cho dù là những năm mất mùa loạn lạc trước đây, đứa con đầu lòng trong nhà đều phải làm mấy mâm đầy. Nhưng là tình huống trong nhà cô cũng biết. Chỉ có thể ôm con tự làm bầm: “Cực cung không sao, chờ cha có tiền đồ rồi nhất định bù cho con.”

Thời điểm thu hoạch vụ thu, con trai của Vương Lan vừa mới đầy tháng, nhưng là cô cũng chỉ có thể ra đồng làm việc. Cô có con nhỏ phải nuôi, còn phải trợ cấp Đỗ Quân, cô chỉ có thể coi mình là người sắt mà dùng. Nhưng là Vương Lan tràn đầy hi vọng vẫn cảm thấy mình có sức lực không dùng hết. Đỗ Quân nói, vừa thu xếp xong sẽ đón mẹ con cô qua.

Thu hoạch vụ thu còn bận rộn hơn vụ gặt lúa mạch, lúa mạch ngoài ruộng, cao lương, khoai lang, bông, lạc, tất cả phải thu, nhất là bông, mỗi ngày đều phải đi hái mới được. Ban ngày phải ra đồng kiếm công điểm, buổi tối tan ca, còn phải bớt chút thời gian chăm sóc lương thực đất riêng nhà mình, mọi người quả thực hận không thể nhiều hơn ra hai cái tay.

Thôn Bàn Đào có vườn hoa quả, là xưa kia lão tổ tông truyền xuống, bên trong có các loại cây ăn quả thường gặp như táo tàu, lê, táo ta, nghe nói trước đây cũng có chút cây ăn quả hiếm thấy, nhưng là hiện tại chỉ còn lại một ít hoa quả thường gặp thôi. Trường thôn chỉ huy cánh chị em phụ nữ tay chân lanh lẹ hái trái cây xuống. Sau khi thu gom phân loại xong, loại đẹp mã đem đến xã mua bán ở trấn trên bán. Loại xấu mã thì trực tiếp chia cho nhóm xã viên.

Quanh năm suốt tháng cũng là chỉ có khi hoa quả trong vườn trái cây chín, già trẻ lớn bé thôn Bàn Đào mới có cơ hội ăn được cái này. Dĩ nhiên, ở nông thôn sân vườn đều lớn, trừ rau dưa các loại, rất nhiều gia đình cũng sẽ trồng cây ăn quả, đây chính là thuộc về gia đình mình rồi.

Đội đến nộp lương thực nghĩa vụ xong, gần như mỗi người đều gầy vài cân. Nhưng cho dù là mệt, mọi người cũng vui vẻ, năm nay mùa màng tốt, trừ lương thực nghĩa vụ đã nộp, nhà nhà đều còn có thể còn lại không ít lương thực. Chẳng qua bây giờ chỉ chia lương thực, đến cuối năm mới có thể chia tiền, đến lúc đó mang tiền đến đội sản xuất mua sẽ được chia một miếng thịt lợn. Nếu anh kiếm được ít công điểm, như vậy ngại quá, anh phải trả tiền cho thôn rồi.

Ngày thôn Bàn Đào chia lương thực, đúng lúc Hồ Quốc Đống đến nhà Ngô Hồng Nhi. Từ hồi nhận cửa đến bây giờ đã rất lâu rồi, nhưng là hắn và Ngô Hồng Nhi chỉ gặp mặt qua một lần, vất vả lắm ngoài đồng mới không bận rộn như vậy nữa, Hồ Quốc Đống bèn xách theo chút đồ đến nhà vợ. Thấy trong nhà đang bận rộn, hắn cũng không khách khí, trực tiếp khiêng một túi ngô to dùng rồi đi trở về. Túi ngô to bấy giờ đều lớn, mỗi cái đều phải có hơn một trăm cân, nhưng là Hồ Quốc Đống khiêng lên đến rung cũng không rung, vững vàng chắc chắn.

Trong thôn có một chiếc máy kéo, nhưng là máy kéo kia là sinh mạng của trường thôn, trừ lúc nộp lương thực còn chả được dùng bao giờ. Cái duy nhất mọi người có thể sử dụng chính là mấy chiếc xe đẩy nhỏ. Nhưng là dù cho xe đẩy nhỏ này cũng phải xếp hàng dùng. Nhà họ Ngô nhiều lao động cường tráng, cũng lười lại xếp hàng, dứt khoát tự chuyển. Hiện tại lại tăng lên một lao động cường tráng là Hồ Quốc Đống, chỉ chốc lát sau toàn bộ ngô, khoai lang, đỗ tương, lạc, cao lương nhà họ Ngô được chia đã được mang về.

Thấy thân thể to lớn cường tráng của Hồ Quốc Đống mang lên một túi lương thực to như vậy bước đi, hai mắt Ngô Hồng Nhi sáng như sao. Nói người bị bệnh đều có chút bệnh trạng, tuy rằng đời này Ngô Hồng Nhi thân thể, sức khỏe khỏe mạnh, nhưng là chấp niệm đối với thân thể khỏe mạnh của cô lại vẫn vô cùng mãnh liệt.

Ngô Hồng Nhi cũng không chớp mắt một cái nhìn hắn chăm chăm, Hồ Quốc Đống cũng không phải khúc gỗ làm sao có thể không có cảm giác chứ. Hắn hơi ngưng ngừng, dưới chân cũng có chút lảo đảo. Thôi Vinh Mai thấy dưới lòng bàn chân hắn không ổn, cho rằng mệt đến hắn rồi, bèn nói: “Quốc Đống nghỉ ngơi một chút đi, đã chuyển được gần xong rồi, còn lại để cho mấy thằng anh con làm là được. Hồng Nhi con lấy khăn mặt cho Quốc Đống lau mặt.”

“Mẹ à, không cần đâu, lập tức có thể chuyển xong rồi, con không mệt.” Hồ Quốc Đống nói. Năm nay Hồ Quốc Đống mới hai mươi hai tuổi, chính là thời điểm sung sức, cho dù là làm mệt mỏi hơn nữa, sau khi nghỉ ngơi một đêm lập tức lại có thể vui vẻ nhảy nhót rồi. Chỉ là chuyển ít lương thực như vậy, thật đúng là việc nhỏ. Cơ mà cứ bị người trong lòng dùng ánh mắt nóng hừng hực nhìn chăm chăm, thật đúng là làm cho người ta ngưng ngừng. Nói xong cũng không đợi Ngô Hồng Nhi về nhà lấy khăn mặt đã vội vã chạy đi tiếp tục làm việc rồi.

Trần Hương Chi vác cái bụng to phơi nắng ở dưới mặt trời, lúc thu lúa mạch cô còn có thể xuống ruộng làm việc, nhưng là hiện tại bụng cô đã không nhỏ

rồi, hiện tại đã hơn bảy tháng, thỉnh thoảng chân phù chuột rút, bởi vậy lần thu hoạch vụ thu này tuy rằng người khác bận muốn chết, nhưng là cô vẫn sung sướng thoải mái ở nhà nghỉ ngơi.

Chẳng qua tuy rằng ở nhà nghỉ ngơi, nhưng là cô vẫn phải cho lợn ăn cho gà ăn nấu cơm rửa bát, chờ thời gian rảnh rồi còn phải xử lý rau trong nhà một chút, có thể phơi thành rau khô thì phơi, không thể phơi cũng phải nghĩ cách giữ được thêm một khoảng thời gian. Chẳng qua bây giờ vườn rau trong nhà đã được thu dọn tươm tươm rồi, cho nên Trần Hương Chi liền vác bụng ngồi ở chỗ đó phơi nắng.

Thấy Hồ Quốc Đống giúp làm việc bận trong bận ngoài, Trần Hương Chi nhìn không được nói: “Quốc Đống còn rất chịu khó.” Hồi đó khi cô và Ngô Tân Hội vừa đính hôn, hẳn cũng không thực sự giúp đỡ nhà bọn họ làm việc giống như Hồ Quốc Đống. Dù là bây giờ về nhà mẹ đẻ cô, Ngô Tân Hội cũng là ngồi như ông tướng, chả làm cái gì, không phải huyền thuyên thì là chờ ăn.

“Chẳng phải vậy, thằng bé Quốc Đống này thật không tệ, bây giờ đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy đã rất khó tìm rồi.” Hiện tại Hồ Quốc Đống ở trong mắt Thôi Vinh Mai chính là một đóa hoa, thật là nhìn như thế nào cũng thấy tốt. Thấy con dâu khen con rể, trong nháy mắt Thôi Vinh Mai tựa như tìm được quần đồng minh, nói với Trần Hương Chi hưng trí bừng bừng.

Ngô Hồng Nhi vừa nghe, nhìn không được vỗ trán, mẹ cô lại bắt đầu rồi, cả ngày đều phải lái nhai vài câu, như sợ người khác không biết bà tìm được con rể tốt. Ngô Hồng Nhi lười lại nghe mẹ cô nói đã không dưới một trăm lần, xoay người đi ra ngoài tìm Hồ Quốc Đống bọn họ. Bây giờ lương thực chỗ cha Ngô mẹ Ngô bọn họ đã chuyển gần xong rồi, phòng chừng hiện tại đang chuyển cho anh cả Ngô và anh hai Ngô bọn họ đây. Lương thực của hai anh em nhà họ Ngô là sẽ ít đi rất nhiều rồi, một là ít người, hai là bởi vì nguyên nhân hàng năm ăn cơm ở chỗ cha mẹ, mỗi lần Ngô Tân Quốc và Ngô Tân Thiết sang đều phải mang chút lương thực đến chỗ cha mẹ.

Đội tất cả mọi thứ đều xử lý gọn gàng rồi, Hồ Quốc Đống cũng đã ra một thân mồ hôi, nắng gắt cuối thu như mảnh hổ, lời này cũng không phải là nói sai.

Thôi Vinh Mai và Ngô Hồng Nhi vội vàng bưng nước rửa mặt rửa tay cho mấy người đàn ông trong nhà, Ngô Hồng Nhi đưa cái khăn mặt qua cho Hồ Quốc Đống. Người được mùi thơm nhàn nhạt trên khăn mặt, Hồ Quốc Đống biết ngay đây là khăn mặt của Ngô Hồng Nhi, hẳn không nhìn được toét miệng ra cười cười, cũng may khăn mặt che ở trên mặt người khác không thấy được, bằng không không thể thiếu sẽ bị người giễu cợt.

Lau mặt xong hẳn có chút không muốn trả khăn mặt trở về, vẫn là thấy Ngô Hồng Nhi chìa tay, hẳn mới lưu luyến không rời đưa qua.

“Năm nay mùa màng tốt, chúng ta cũng có thể qua một năm dư dả rồi.” Nhìn lương thực tràn đầy trong vò, Ngô Xuyên Từ tươi cười đầy mặt nói. Ở nông thôn gần như nhà ai cũng có mấy cái vò lớn làm bằng xi măng, mấy năm trước mấy cái vò lớn này có thể chứa được một nửa đã không tệ rồi, nhưng là năm nay gần như đã sắp lấp đầy. Đương nhiên năm dư dả này cũng vẫn là lấy bánh bột ngô làm chủ, mần thầu mì sợi gì đó cũng chỉ là thỉnh thoảng cải thiện một chút thức ăn mà thôi.

“Bà ơi, hôm nay chúng ta ăn sủi cảo đi.” Ba thằng cu nhà họ Ngô chơi đùa như điên cả một buổi sáng, đến giờ cơm trưa mới trở về, thấy ông nội nói như vậy bèn nói. Đừng tưởng rằng trẻ con còn nhỏ, bọn chúng biết nhiều lắm đấy. Hôm nay trong thôn chia lương thực, nếu bà nội cao hứng, nói không chừng sẽ làm chút đồ ăn ngon cho bọn họ.

“Được, mấy con mèo nhỏ tham ăn các con. Hôm nay sẽ làm sủi cảo cho các con.” Trong nhà có lúa mì vừa thu hoạch, lại nói con rể lại tới, bà cũng định bụng làm một chút đồ ăn ngon. Chẳng qua đáng tiếc là trong nhà không có thịt, chỉ có thể làm nhân chay thôi.

Ngô Tây lúc la lúc lác đi đến bên cạnh Hồ Quốc Đống ý bảo hẳn bế mình lên, mỗi lần Hồ Quốc Đống tới đây đều sẽ mang bánh ngọt để ăn cho bọn họ, Ngô Tây mới ba tuổi, chính là một đứa ăn hàng nhí ngốc nghếch đáng yêu đã sớm bị Hồ Quốc Đống thu mua rồi.

“Tây Tây, đừng dán vào dượng út con, hôm nay dượng làm việc cả một buổi sáng rồi, mệt vô cùng.” Thấy con trai nhà mình lại chạy đến bên cạnh Hồ Quốc Đống, Ngô Tân Quốc bèn nói. Thằng nhóc này tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng là một thân thịt kia cũng rất đầm, ôm lên cũng rất nặng tay.

“Anh cả, không sao. Thằng nhóc này đây là thân thiết với em.” Hồ Quốc Đống trái lại rất thích Ngô Tây, nói tới người nhà họ Ngô hẳn đều thích cả.

“Chú đừng chiều nó, thằng nhóc này chính là con khi con, kém xa thằng cả rồi.” Ngô Tân Quốc cười nói. Nói tới đứa con trai thứ hai này, Ngô Tân Quốc cũng rất bất đắc dĩ, hai người bọn họ đều là người ổn trọng, dù là con trai cả mặc dù mới bảy tuổi cũng không cần bọn họ bận tâm quá nhiều. Làm sao sinh được một thằng nhóc cả ngày đều hận không thể leo tường dờ ngói như vậy chứ. Mặc dù mới ba tuổi, nhưng là lực phá hoại của cu cậu đã rất thấy hiệu quả rồi, quả thực là không để ý một cái là nó có thể chọc trời rồi.

Ngô Tây tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng là cũng rất biết sắc mặt cha nó, tuy rằng trong miệng Ngô Tân Quốc nói không cho cu cậu làm ầm ĩ dượng út, nhưng là trên mặt hẳn lại cười, có thể thấy được không có tức giận, bởi vậy Ngô Tây liền i ở trên người Hồ Quốc Đống, cho đến khi Hồ Quốc Đống bảo đảm với cu cậu lần sau sẽ mang đến cho cu cậu loại bánh ngọt nó thích, rồi mới tụt từ trên người Hồ Quốc Đống xuống dưới, chạy đi chơi cùng mấy anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chỗ

Hồ Quốc Đống ở nhà họ Ngô suốt, ăn sùi cảo xong, lại đợi đến nửa buổi chiều lúc này mới đi về. Thật ra nếu không phải ăn cơm tối ở nhà họ Ngô không tốt lắm, hẳn đến là muốn ăn cơm tối ở đây rồi.

Hồ Quốc Đống dắt xe đạp, Ngô Hồng Nhi đi theo sau định tiễn hán đến cửa thôn. Hiện tại hai người đã đính hôn, cho dù là thân mật hơn một chút cũng sẽ không có người nói xấu. Dù sao mọi người đều đã từng là thanh niên mà. Đối với đôi vợ chồng trẻ muốn lập tức kết hôn như vậy, mọi người cho dù giễu cợt hai câu cũng là mang theo thiện ý tuyệt đối.

Chẳng qua tuy rằng hai nhà đã bắt đầu bàn bạc việc cưới xin cho hai người rồi, nhưng là cơ hội Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống tiếp xúc riêng vẫn không nhiều, đề tài càng là ít đến đáng thương, nói tới nói lui cũng chỉ là nói một chút đề tài thu hoạch ngoài đồng không tẻ, cháu nội cháu ngoại trong nhà nghịch ngợm gây sự...

Mất thấy sắp đi đến cửa thôn rồi, Hồ Quốc Đống mới nói: “Mấy ngày hôm trước mẹ anh tìm người xem rồi, nói hai mươi sáu tháng chạp là ngày tốt, em có ý kiến gì không?” Nói xong câu đó hẳn có chút khẩn trương, mũi cũng toát ra ít mồ hôi. Dường như là sợ Ngô Hồng Nhi nói ra lời từ chối, Hồ Quốc Đống lập tức còn nói thêm: “Anh rể Hai anh nhờ vào quan hệ kiếm được tờ phiếu xe đạp cho chúng ta, cơ mà đến Tết là quá hạn, cho nên, cho nên anh cảm thấy vẫn nên đặt ngày sớm một chút thì tốt hơn.”

Đáy lòng Ngô Hồng Nhi có chút muốn bật cười, Hồ Quốc Đống đây là ngay cả câu nói dối cũng không biết nói, phiếu xe đạp một phiếu khó cầu thậm chí giá cả còn cao hơn bản thân nó, ai có thể để nó tới sắp hết hạn chứ, lại nói cho dù là cuối năm quá thời hạn nếu như mùa xuân sang năm bọn họ tổ chức mà nói cũng không sao.

Thấy Ngô Hồng Nhi cúi đầu không nói lời nào, Hồ Quốc Đống liền tiếp tục bảo đảm nói: “Không biết cô đã nói với em hay chưa, chúng ta kết hôn nhà anh lại mua cho cái máy may, đồng hồ và máy ghi âm trước hết cũng không mua, dù sao chúng ta cũng không dùng tới. Chẳng qua nếu em muốn mà nói, cũng có thể mua. Mấy năm nay anh cũng tích cóp được chút tiền riêng, sau này, sau này giao cả cho em giữ.” Trên mặt Hồ Quốc Đống đỏ thắm, tuy rằng ở trong thôn năng lực làm việc của hắn cũng là nổi trội, nhưng là làm sao ở trên việc chung đụng với cô gái đã đính hôn, hẳn thật đúng là một tờ giấy trắng đơn thuần.

Trừ chuyện Hồ Quốc Đống có tiền riêng, sau này cũng dự định giao cho cô giữ ra, cái khác Ngô Hồng Nhi đều nghe Hồ Xuân Hoa nói qua rồi, thật ra trước thu hoạch vụ thu Hồ Xuân Hoa đã bắt đầu chạy hai đầu nhà họ Ngô và nhà họ Hồ, chuẩn bị định việc hôn nhân cho hai người. Nhưng là thu hoạch vụ thu đến, mọi người đều bận rộn người ngã ngựa đổ, trong khoảng thời gian ngắn cũng chẳng quan tâm nổi. Bởi vậy thu hoạch vụ thu vừa qua, hơi có một chút thời gian rảnh rỗi, Hồ Quốc Đống lại tới cửa.

Thật ra trong nhà Ngô Hồng Nhi đối với chuyện cuối năm tổ chức cưới xin cho hai người đã đồng ý rồi, thậm chí đã cho Hồ Xuân Hoa lời chắc chắn, hiện tại chỉ là thương lượng một chút đồ lễ hỏi các loại, nhà họ Hồ của cái không tẻ, nhà họ Ngô cũng sẽ không dùng công phu từ ngoại giống như là bán con gái, nếu không có biến cố gì lớn có lẽ hai người cuối năm kết hôn cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi, bởi vậy bây giờ Hồ Quốc Đống hoàn toàn không cần thiết phải hỏi thêm câu này nữa. Nhưng mà chẳng biết vì sao, Hồ Quốc Đống cứ muốn nghe được một câu trả lời chắc chắn từ trong miệng Ngô Hồng Nhi. Bỗng không trong lòng hắn cứ như cái bình đang lắc lư, không yên ổn được.

Thấy mặt hắn tuy rằng đỏ thắm, nhưng vẫn một bộ tư thế em không cho anh đáp án, anh sẽ kiên quyết không đi, Ngô Hồng Nhi hơi có vẻ bất đắc dĩ trong lòng, thật ra cô đã sớm phát hiện, Hồ Quốc Đống tuy rằng nhìn trông rất thật thà, tính tình cũng rất tốt, nhưng mà lại vô cùng cố chấp. Bởi vậy cô liền mang theo vài phần hờn dỗi và tức giận nói: “Nhìn anh trông đang hoảng như thế không nghĩ tới anh vậy mà còn giữ tiền riêng.”

Lúc này đầu Hồ Quốc Đống cũng sáng bừng, thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy, hắn bèn vội vàng nói: “Sau này tiền giao cả cho em giữ, một đồng anh cũng không giữ lại.” Nói xong thấy ven đường không có người, còn run run rẩy rẩy kéo tay Ngô Hồng Nhi lại.

Ngô Hồng Nhi kéo một chút, nhưng là Hồ Quốc Đống lại không buông tay. Hồ Quốc Đống cao lớn cường tráng, tay hắn cũng không ngoại lệ rất lớn, có thể bực lấy tay Ngô Hồng Nhi hoàn toàn. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân quanh năm làm việc nhà nông, nốt chai bên trên rất dày, bởi vì Ngô Hồng Nhi thường giãy dụa một chút, tay hai người liền có chút ma sát. Hai người mới nếm thử tư vị tình cảm chỉ có bởi vì một lần nắm tay đơn giản, trong lòng liền như là giấu một con thỏ nhỏ ‘thích thích’ nhảy nhót không ngừng.

Cứ lảng lạng chờ có tới ba bốn phút như vậy, thấy xa xa có bóng người tới đây, Ngô Hồng Nhi mới hất Hồ Quốc Đống ra như là lừa thiêu mông. Hai người đều giống như là làm chuyện gì xấu, Ngô Hồng Nhi lấy tay gạt gạt tóc bên tai như che giấu, Hồ Quốc Đống cũng mắt liếc lung tung.

“Trời cũng cũng không còn sớm, anh mau mau về đi thôi.” Ngô Hồng Nhi cố gắng hết sức làm cho mình có vẻ tự nhiên mà nói.

“Ừ, thế, anh đi đây. Qua một thời gian ngắn nữa anh lại đến.” Hồ Quốc Đống nói. Chẳng qua tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng là dưới chân hắn lại vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là định đợi Ngô Hồng Nhi đi mới đi.

“Được rồi, đi mau đi. Người ở ngoài xa hình như là Vương Lan, em đi nói với cô ấy vài câu.” Thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy, Hồ Quốc Đống mới vô cùng lưu luyến không rời mà lên xe rồi đi.

Thấy Hồ Quốc Đống đi xa rồi, Ngô Hồng Nhi liền vội vàng như bởi vì nhìn thấy Vương Lan đi tới nên cô bèn chờ ở một bên.

Sắc mặt Vương Lan có chút tiêu tụy, cô vừa sinh con không bao lâu đã phải ra đồng làm việc, tuy rằng hai cụ nhà họ Vương cũng cố sức để cho cô làm chút việc nhẹ nhàng, nhưng là việc đồng áng dù nhẹ nhàng hơn nữa cũng chẳng nhẹ nhàng tới đâu, hiển nhiên cô là có phần thấm mệt rồi.

“Sao sắc mặt kém như vậy?” Trước đây Vương Lan là cô gái hơi có vẻ đầy đặn, mặt cũng là mặt tròn, trên mặt còn có hai cái lúm đồng tiền nông nông, hơn nữa hai bím tóc dày đen nhánh, nhìn là tinh thần phấn chấn mạnh mẽ. Hiện tại có lẽ là bởi vì nguyên nhân sinh con bất tiện, bây giờ đem cắt bím tóc dày của mình tới tận cổ, hiện tại dùng một cái dây buộc tóc buộc lên lỏng lẻo, lộ ra vẻ hơi lộn xộn. Tuy rằng bởi vì mang thai sinh con, vóc người béo hơn

trước đây một chút, trên mặt lại hết sức tiêu tụy. Nhìn thấy Vương Lan như vậy Ngô Hồng Nhi không khỏi ngẩn ra.

“Không có gì, gần đây hơi mệt một chút.” Vương Lan mỉm cười, nhưng là trong nụ cười lại mang theo vài phần chua xót. Vốn cho rằng Đỗ Quân thi đỗ đại học thì sẽ bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của hai người, nhưng là không nghĩ tới cuộc sống bây giờ của cô trái lại càng khó khăn hơn vài phần.

Trước đây Đỗ Quân mặc dù phần lớn thời gian đều ở trong nhà đọc sách, nhưng là ngày mùa ngày màng cũng sẽ giúp một tay, cho dù là đoạn thời gian gần tới cuộc thi hán không có cách nào ra đồng đó, buổi tối mỗi ngày cô từ ngoài ruộng trở về hán cũng sẽ rót nước ấm giúp cô, cầm khăn lông bận rộn một phen. Khi đó tuy rằng cũng mệt mỏi, nhưng là chỉ cần thấy được hán cô sẽ như là có sức lực vô tận. Bây giờ Đỗ Quân đi rồi, trong nhà lại thêm một em bé chưa dứt sữa, mỗi ngày cô vừa phải kiếm công điểm, lại phải chạy về nhà cho con bú sữa, thật là vội đến mức chỉ muốn chia người ra làm hai. Có đôi khi trở về thấy con đói khóc oa oa không ngừng, Vương Lan quả thực hận không thể mình cũng khóc theo một trận.

Vừa rồi trùng hợp đi ngang qua nhìn thấy Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống, thấy hai người đang nói chuyện ngọt ngào ngào ngào, đột nhiên Vương Lan cảm thấy hai người đã từng cảm thấy không thích hợp lắm, bây giờ nhìn lại vậy mà vô cùng xứng đôi. Hồ Quốc Đống cao lớn, Ngô Hồng Nhi thanh tú.

“Đôi tình nhân ngọt ngào như vậy có phải ngày tốt đến gần rồi hay không?” Vương Lan nói.

“Ừm, gần gần rồi. Ý của nhà anh ấy là lo công việc vào cuối năm, mẹ tôi cũng đáp ứng rồi.” Ngô Hồng Nhi và Vương Lan đã từng là chị em tốt không có gì giấu nhau, nhưng là sau khi Vương Lan kết hôn đã xa cách hơn, chẳng qua loại chuyện này cũng không cần thiết phải giấu diếm.

“Cũng gần gần rồi, qua năm bà cũng đã hai mươi mốt rồi. Vừa rồi nhìn hai người đứng cùng nhau cũng rất không tệ. Hôm nay còn nghe mẹ tôi nói hán làm việc không cầu thả chút nào đâu đấy.” Nhìn khuôn mặt tươi cười hơi mang vài phần ngượng ngùng của Ngô Hồng Nhi, lại nghĩ tới bộ dáng xoắn xuýt vừa hải lòng vừa tiếc nuối của mẹ cô khi nhắc tới đối tượng của Hồng Nhi, lần đầu tiên Vương Lan có hoài nghi đối với lựa chọn lúc trước của mình, nếu lúc trước không chọn lựa Đỗ Quân có phải cô cũng sẽ không khổ cực như vậy hay không đây.

Hồi đó, trước khi cô và Đỗ Quân xác định quan hệ, trong nhà cũng đang tính toán việc hôn nhân cho cô, khi đó cha cô nhìn trúng một nhân tuyển, nghe nói còn là con trai nhà thôn trưởng thôn bên cạnh, tuy rằng trong nhà là nông dân điển hình, nhưng là của cải giàu có, người cũng thành thật được việc, Vương Lan tuy rằng chưa từng gặp, nhưng cũng có thể đoán được đại khái chính là dạng người như Hồ Quốc Đống đi. Cô vẫn luôn biết, người như vậy mới là nhân tuyển con rể lý tưởng của cha mẹ cô.

“Bây giờ anh rể vẫn tốt chứ, ở trường học hết thấy đều vẫn thuận lợi chứ?” Ngô Hồng Nhi hỏi.

Nghe Ngô Hồng Nhi nói như vậy, Vương Lan mới hồi phục tinh thần lại. Nghĩ tới Đỗ Quân cô đối với ý nghĩ vừa rồi của mình có chút chán ghét cũng có chút xấu hổ, làm sao cô có thể nghĩ như vậy chứ, mặc dù bây giờ cô khó khăn một chút, nhưng là tốt xấu gì cũng không lo ăn uống, Đỗ Quân mới là khó khăn hơn đây, mỗi tháng chỉ có chút trợ cấp kia, mỗi ngày cũng chỉ có thể cần dựa muối Ngật Đáp[1]. Lần trước viết thư về hán còn nói muốn ăn mì sợi mình làm. Ở trong thành phố lớn lại muốn ăn một bát mì sợi vô cùng bình thường, có thể thấy được hiện tại hán trôi qua gian nan cỡ nào.

[1]Dưa muối Ngật Đáp: Rau cải dùng muối ăn và một số loại gia vị ngâm chua, phơi khô sau khi chưng nấu.

Cho dù khó khăn như vậy, hán vẫn nghĩ tới sớm đón hai mẹ con bọn họ một chút đấy. Nghĩ đến đây trong nháy mắt Vương Lan đã vút chút mù mịt kia ra sau đầu, về mặt tươi cười nói: “Hiện tại anh ấy rất tốt, nghe nói không khí học tập trong trường học rất khẩn trương, mọi người học đều là mất ăn mất ngủ. Đỗ Quân nói anh ấy cũng không thể lạc hậu, tranh thủ học thêm chút tri thức, về sau để cho hai mẹ con tôi sống thật tốt.” Lúc này nụ cười trên mặt Vương Lan rõ ràng so với nụ cười khổ vừa rồi chân thành hơn rất nhiều, ngay cả vẻ tiêu tụy trên mặt tựa hồ cũng giảm đi không ít.

Nhìn thấy Vương Lan như vậy, Ngô Hồng Nhi thở phào nhẹ nhõm, xem ra cuộc sống của Vương Lan tuy rằng không dễ chịu, nhưng là cũng vẫn vui vẻ, ít nhất Đỗ Quân là một sinh viên đại học rồi, về sau chờ đợi đều là cuộc sống tốt đẹp của hai người.

“Vậy thì tốt quá, có lẽ qua một hai năm nữa anh rể có thể đón bà và con qua hưởng phúc rồi.” Ngô Hồng Nhi nói thật lòng thật dạ. Chẳng qua tuy rằng cô mừng cho Vương Lan nhưng không hâm mộ. Cuộc sống như Vương Lan không thích hợp với cô, sống lại một đời cuộc sống cô nghĩ tới cực kỳ đơn giản, không mong đại phú đại quý, nhưng mong bình an khỏe mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Làm chẵn cưới

Vương Lan và Ngô Hồng Nhi cũng không có thời gian nói chuyện quá lâu, em bé quá nhỏ thời khắc cần ăn sữa, ở bên ngoài thêm một lát Vương Lan cũng không yên được. Chia tay Vương Lan, Ngô Hồng Nhi về nhà ngay.

Thôi Vinh Mai đang phơi củ cải khô, Trần Hương Chi ngồi ở trên một cái ghế khá cao đóng đế giày, bụng quá lớn, ngồi loại ghế thấp bé sẽ bị ép bụng, sau này Ngô Tân Hội bèn làm cho cô cái ghế cao.

“Quốc Đống đi rồi?” Thấy con gái trở về khá trễ, Thôi Vinh Mai cũng không nói cái gì, đôi tình nhân đã sắp kết hôn ở chung hơn bởi dưỡng tình cảm nhiều hơn cũng là tốt.

“Vâng, đi rồi.” Ngô Hồng Nhi nghĩ tới bộ dáng hơi vô lại vừa rồi của Hồ Quốc Đống, nhin không được cười lên một tiếng.

Thấy con gái tâm tình tốt, Thôi Vinh Mai và Trần Hương Chi liếc mắt nhìn nhau, xem ra hai đứa nhỏ chung đụng không tệ, vốn đang sợ người tính tình lầm lì như Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi sẽ không thích đâu.

“Cha con và ba anh con đâu?” Ngô Hồng Nhi thấy trong nhà chỉ còn lại hai người mẹ cô và Trần Hương Chi bèn hỏi.

“Cha con bọn họ đi ra đất riêng của chúng ta bảo là muốn xem thử lúa mạch lên mạ chưa, hai chị dâu con dẫn ba thằng cháu của con về nhà rồi.” Thôi Vinh Mai nói. Ở nông thôn thì không có lúc nào rảnh rỗi, cho dù không cần ra đồng làm việc kiếm công điểm cũng phải đi đất riêng hoặc là vườn rau nhà mình làm việc.

“Hồng Nhi con qua đây ngồi một lát.” Thấy Ngô Hồng Nhi chuẩn bị đi vào trong phòng, Thôi Vinh Mai bèn gọi cô lại.

“Lúc này, bác gái con mới đến ở một lát mới đi, con và Quốc Đống cũng đã chung đụng thời gian dài như vậy rồi, mẹ cũng đã trao đổi với nhà họ Hồ định ngày hai mươi sáu tháng chạp cho con. Hôm nay bác gái con tới đây là nói thế này, nhà họ Hồ mua cho xe đạp và máy may, tiền lễ hỏi cho ba trăm đồng. Nhà họ Hồ hào phóng, vừa mở miệng chính là những ba trăm đó, tiền lễ mở hòm và lễ sửa miêng mẹ cũng ngại nói ra, cũng chỉ nói với bác gái con, để cho nhà họ Hồ bên kia nhìn mà cho. Con cảm thấy thế nào?” Thôi Vinh Mai nói với con gái.

Trần Hương Chi cũng lười đóng đế giày rồi, cô xách cái ghế cao kia đến bên cạnh hai mẹ con Ngô Hồng Nhi nói: “Hồng Nhi em đừng nói, nhà họ Hồ thật đúng là hào phóng, hồi chị kết hôn cũng chỉ một cái xe đạp và một trăm đồng tiền lễ hỏi, em bây giờ cũng gấp chị hơn hai lần rồi.” Hiện tại ở nông thôn kiếm tiền rất khó, cho dù một lao động cường tráng ở một thôn khá giàu có như thôn Bàn Đào mỗi ngày cũng chỉ có thể kiếm được mấy xu tiền, ba trăm đồng một gia đình coi như không ăn không uống cũng phải làm hơn một hai năm. Càng miễn bàn xe đạp và máy may.

Chẳng qua Trần Hương Chi nói xong rồi mới cảm thấy lời nói này của mình không đúng lắm, quả nhiên ánh mắt mẹ chồng chẳng tuyệt vời cho lắm. Sau khi âm thầm phi nhỏ một chút mình đứng là “người đàn bà chưa ngu ba năm”, Trần Hương Chi co lại ở một bên già thành chim cút thành thật đáng hoàng không nói thêm gì nữa.

“Con nghe mẹ hết.” Ngô Hồng Nhi trông thấy Trần Hương Chi rúc ở một bên không nói gì bèn cười nói, Thôi Vinh Mai thấy con gái đồng ý, cũng chẳng thêm trừng vợ thẳng Ba không biết chừng mực này nữa, lôi kéo con gái tiếp tục nói: “Nhà họ Hồ hào phóng mẹ và cha con cũng không keo kiệt, chúng ta đã làm hết đồ dùng trong phòng cho con rồi, lại làm thêm hai bộ quần áo cho con.”

Thấy lực chú ý của mẹ chồng chuyển khỏi người mình, Trần Hương Chi ngậm làm một động tác cảm ơn với Ngô Hồng Nhi.

Ngô Hồng Nhi nhìn thấy động tác nhỏ Trần Hương Chi làm thì cúi đầu cười, thật ra chị dâu Trần Hương Chi này cũng không tệ lắm, tuy rằng bình thường hay ghen tỵ hiểu thẳng, nhưng mà lại không có ý nghĩ gì xấu. Bằng không mẹ cô cũng sẽ không nói đến việc cưới xin của cô trước mặt chị ấy, dù sao đồ cưới gì đó bất kể mẹ cô cho nhiều hay cho ít, đều rất dễ nào loạn mâu thuẫn với con dâu.

Cuộc đàm phán hôm nay là bắt đầu việc cưới xin của Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống, bây giờ là tháng chín âm lịch, đến hai mươi sáu tháng chạp còn có hơn ba tháng, nghe vào tai tuy rằng thời gian không ngắn, nhưng mà lại cũng không dài, bởi vì kết hôn phải chuẩn bị thật sự là quá nhiều. Bất kể là nhà trai hay là nhà gái đều có một đồng lớn việc phải xử lý.

Giống như là trong nhà Hồ Quốc Đống, tuy rằng nhà ở là mới xây, nhưng là muốn cưới con dâu, Hồ Lão Đồ vẫn phải tìm một đám người sửa chữa trong nhà một tí nữa. Tường lại quét trắng một chút, trong sân viện dọn dẹp lại từ tể. Vừa giày vò chính là hơn nửa tháng. Nhà họ Hồ bận rộn, năm cô con gái nhà họ Hồ cũng bị chỉ huy xoay quanh, mua xe đạp, mua máy may, chọn mua đồ làm tiệc rượu kết hôn. Bây giờ cung cầu eo hẹp lạc còn dễ nói, nhưng là hạt dưa và kẹo cũng rất khó kiếm tới tay.

Anh rể hai của Hồ Quốc Đống liên tiếp hai tháng y như thằng cháu trai cả ngày đi theo sau người của xã mua bán để nhờ người ta để lại tất cả đám phiếu kẹo kia cho hắn, thái tọa (vợ đại nhân) trong nhà lên tiếng nếu không lấy được phiếu kẹo, sẽ để cho hắn ngủ cùng một phòng với con trai luôn.

Nhà họ Hồ bận túi bụi, nhà họ Ngô cũng bận rộn, con gái sắp lấy chồng, trong nhà phải làm chần, làm quần áo mới cho, Ngô Xuyên Từ còn phải cùng ba anh em nhà họ Ngô chặt hai gốc cây to trong sân nhà mình, sau đó làm gia cụ cho Ngô Hồng Nhi.

Phiếu vải nhà họ Ngô không nhiều, nhưng là không nói cái khác, bộ quần áo mặc trên người ngày kết hôn nhất định phải tốt, dù sao cả đời người chỉ một lần cơ hội như vậy. Bây giờ cũng không giống như là đời sau kết hôn ly hôn tùy tiện như vậy. Người bây giờ một khi đã kết hôn gần như không có khả năng ly hôn.

Vải sa tanh màu đỏ thắm làm chần cưới cho Ngô Hồng Nhi là Thôi Vinh Mai đã sớm tích góp cho con gái, cái này không cần dùng nhiều tiền đi mua. Hơn nữa bông trong chần cũng phải dùng bông của nhà họ Hồ mới được. Chần bông lại có ý nghĩa ‘thế hệ sau’, chỉ cần trong nhà có con trai thì như thế nào cũng sẽ không dùng bông nhà mình làm chần cưới cho con gái, nếu làm thì đó là tương đương với cho hết ‘thế hệ sau’ của nhà mình ra ngoài. Ngoài ra người làm chần cũng có chú trọng phải tìm những người già có con trai có con gái đầy đủ hết, như vậy mới may mắn.

Thôi Vinh Mai bình thường ở thôn Bàn Đào nhân duyên không tệ, bà muốn làm chần cho Ngô Hồng Nhi ới một câu là gom đủ ngay mấy người già trai gái đủ cả. Hiện tại thời tiết lạnh, mọi người dút khoát cùng nhau làm ở trên giường gạch, vừa làm vừa nói nói cười cười.

Hồ Xuân Hoa cũng tới, tuy rằng bà không còn cha mẹ, nhưng là dù sao bà tuổi đã lớn đến thế này rồi, cha mẹ không còn cũng rất bình thường, nhà bà trai gái thành đàn, coi như là người có phúc. Chẳng qua tuy rằng tới, bà lại không có góp tay giúp làm chần, người ở đây đã không ít, cũng không thiếu một người là bà, nấy ngày nay cả ngày bà chạy nhà họ Ngô chạy nhà họ Hồ, chạy đến chân cũng gầy đi không ít.

Thôi Vinh Mai hiển nhiên cũng biết mấy ngày nay chị dâu nhà mình một muốn chết rồi, bèn gọi Ngô Hồng Nhi đang ở phòng khác nói: “Hồng Nhi mau bung bát chè tới đây cho bác gái con, mấy ngày nay đã làm cho bác gái con một chết rồi.”

Mấy ngày nay Ngô Hồng Nhi cũng không nhàn rồi, cô đang bận làm đồ dùng kết hôn cho mình, tuy rằng chăn cưới là nhờ người có phúc tới làm, nhưng là cái khác là phải tự cô làm. Ga giường, vỏ gối, rèm cửa, màn, thậm chí cái ga bình thường đây ở trên chân, tất cả đều phải làm.

Lần này lễ hỏi nhà họ Hồ cho nhiều, ở cả thôn Bàn Đào cũng là số một số hai, bởi vậy mẹ cô mua sắm chuẩn bị đồ cũng cực kỳ hào phóng, mấy thứ ga giường các loại toàn bộ đều mua cho hai phần, cho dù là Ngô Hồng Nhi có hai chị dâu hỗ trợ, một chốc một lát cũng không làm xong.

Lại nói trong nhà còn có một vụ việc đây nè, đứa bé trong bụng Trần Hương Chi dự tính ngày sinh là vào cuối tháng mười một, mắt thấy sắp đến rồi. Thôi Vinh Mai mua sắm chuẩn bị đồ lấy chồng cho con gái đồng thời còn phải làm áo bông quần bông, chăn đệm cho cháu trai hoặc cháu gái tương lai, ngay cả tã ị em bé dùng cũng phải làm một đồng, đứa bé này sinh ra vào mùa đông, người mẹ ở cử trái lại không cần chịu tội, nhưng là tã của em bé là một vấn đề lớn, không có cách nào mùa đông không dễ khô mả. Bởi vậy hiện tại công việc may vá trên tay người nhà họ Ngô thật sự là không dừng lại được.

Thấy mẹ cô gọi cô, Ngô Hồng Nhi vội vàng bỏ việc trong tay xuống, lấy mấy bát chè tới cho mấy thím, bác gái đang làm chăn trong phòng uống, “Bác gái, thím trước tiên nghỉ một lát uống chút nước đi.” Bát của Hồ Xuân Hoa, Ngô Hồng Nhi còn tự mình bung đến trong tay bà.

“Hồng Nhi nên cảm ơn bác gái cháu thật tốt, bằng không lấy đâu ra mối tốt như vậy.” Một thím trong tộc Ngô Hồng Nhi nói. Nói tới thôn Bàn Đào ai không hâm mộ Ngô Hồng Nhi tìm được nhà chồng tốt, không nói cái khác, chỉ nói phần tiền lễ hỏi kia đã bỏ xa nhà người ta rồi.

Hiện tại tiền lễ hỏi trung bình cũng chỉ là chừng hai trăm đồng, nhưng là cũng không phải là không có nhà cho ba trăm, chỉ là ít mà thôi. Có điều trừ tiền lễ hỏi còn có xe đạp và máy may, đây đã đủ để cho con gái lớn, cô dâu trẻ thôn Bàn Đào chưa chết rồi.

Mẹ của Vương Lan bởi vì là hàng xóm tốt với nhà họ Ngô bao nhiêu năm như vậy rồi, bởi vậy lần này cũng ở đây, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như thế, bà cũng không khỏi có chút xót xa, nói tới con gái nhà mình từ nhỏ đã kề vai lớn lên với con bé Hồng Nhi này, hai mươi năm phía trước Hồng Nhi có thứ gì con bé cũng có.

Nhưng là ở trên chuyện quan trọng nhất của cả đời phụ nữ con bé lại chịu ảm ức lớn, tuy rằng khi đó bọn họ cũng làm hôn lễ cho đôi vợ chồng trẻ, nhưng là nhà họ Đỗ ngay cả một người cũng không tới, dĩ nhiên cũng không cho tiền nong gì đó, bọn họ tuy rằng cũng đã cố gắng hết sức, nhưng là đám cưới của con gái so với Hồng Nhi thấp hơn không biết mấy bậc, ít nhất tiền lễ hỏi, xe đạp, máy may, mấy thứ này con gái nhà mình một cái cũng không được sờ tới. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, bím tóc dày đen nhánh sáng bóng của Ngô Hồng Nhi, lại nghĩ tới đứa con gái cả ngày ăn trầu nuốt rau của mình, cho dù bà không chỉ một lần tự đắc vì có con rể là sinh viên đại học, hiện tại cũng cảm thấy khó chịu.

Bà đã sống quá nửa đời rồi, đương nhiên biết cái gì mà tình này yêu này đều là không vững chắc, có người biết nóng biết lạnh mới là quan trọng nhất. Con gái nhà mình tuy rằng từ nhỏ đã kề vai với Hồng Nhi, nhưng là ở trên việc lớn lại xa xa không thông thấu bằng Hồng Nhi nghĩ.

Ngô Hồng Nhi không chú ý đến ánh mắt hơi có vẻ chua sót của mẹ Vương Lan, cô đang bận ứng phó mọi người trên ghế. Phụ nữ nông thôn trên ghế người cũng là hết sức lợi hại, chỉ chốc lát sau Ngô Hồng Nhi đã bị mọi người trên cho mặt đỏ tới mang tai rồi, cô cảm thấy cả mặt đều nóng bừng. Vẫn là Trần Hương Chi ở ngoài phòng gọi một tiếng, Ngô Hồng Nhi mới thở phào nhẹ nhõm giống như giải thoát, bỏ lại một câu: “Con đi xem thử chị Ba có chuyện gì.” Sau đó chạy luôn ra ngoài như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kết hôn bận rộn

Nhà họ Hồ và nhà họ Ngô đều là họ lớn, nhà họ Ngô còn tốt hơn một chút, dù sao cũng là gã con gái cũng chính là ‘sinh khuê nữ’ thường gọi, rồi ren đúng là rồi ren, nhưng là rốt cuộc không phức tạp giống như là cưới dâu. Nhà họ Hồ thì không giống, chỉ một rẽ nằm độc đinh như vậy, lần đầu tiên cưới con dâu, Lý Quế Lan ấy là dùng hết sức muốn làm hôn lễ nở mây nở mặt cho con trai, đến khi vào tháng chạp, bà vội đến chân cũng sắp chạy gãy rồi.

Trong nhà thân thích nhiều, cô di chú bác gì đó đều phải báo tin đến, ở thời kỳ này giao thông cơ bản dựa vào đi bằng chân, thông tin cơ bản dựa vào gào lên, Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ quả thực hận không thể mọc thêm tám cái chân. Không có cách nào, loại việc này là phải tới cửa nói với người ta một tiếng mới có vẻ hiểu lễ nã.

Mùng tám tháng chạp hai con lợn béo mỡ màng to khỏe nhà họ Hồ nuôi quang vinh hiển thân, bởi vì mổ lợn, nhà họ Hồ liền vừa lúc thuận đường mời toàn bộ người quản lý hôn lễ, đầu bếp làm tiệc rượu, trưởng bối cùng tộc đi đón dâu tới. Hiện tại chú trọng cái này, nói là thứ đồ ăn, thật ra nói trắng ra cũng chỉ là tới mời anh một bữa tử tế, đến lúc đó anh nên làm việc tử tế cho tôi.

Lợn là Hồ Lão Đồ mổ, thuận tiện còn làm các món chuyên môn của ông như giò thủ, tai lợn kho..., chuẩn bị đến ngày kết hôn làm tiệc rượu dùng.

Lễ ra dựa theo quy củ tổ tiên xưa truyền xuống, món ăn trên tiệc cơ động bày lúc kết hôn đều là cố định, mấy người mấy nóng mấy mặn mấy chay, thậm chí là tám bát lớn và món xà bần áp trực cuối cùng cũng là lệ. Chẳng qua bây giờ mọi người sống cũng không dễ dàng, tiệc cơ động này tuy rằng vẫn bày, nhưng là làm bao nhiêu món ăn, chất lượng món ăn như thế nào thì mỗi người một ý.

Lần này nhà họ Hồ mở hai con lợn bự, hiển nhiên là chuẩn bị làm một trận náo náo nhiệt nhiệt, cơ mà Hồ Lão Đồ cũng đắn đo ở một mức độ, không thể quá phát triển không có giới hạn. Bây giờ thời tiết lạnh, bởi vậy Hồ Lão Đồ liền quyết định sáu món nguội, tám món nóng. Tuy rằng tám bát lớn không có nhưng mà lại tăng thêm một món Tứ Hi viên. Tứ Hi viên coi như là món ăn ngon trên tiệc rượu kết hôn, cái đó cũng toàn là thịt tràn đầy mà.

Về phần món chính tuy rằng màn thầu bột mì không ăn nổi, nhưng là Hồ Lão Đồ cũng đặt màn thầu làm bằng bột ngô trộn lẫn với bột mì. Tuy rằng không ăn ngon bằng màn thầu bột mì, nhưng là bình thường mọi người cũng là không nở ăn.

Mọi người thử một chút đồ ăn nhà họ Hồ chuẩn bị đều không khỏi giờ ngón tay cái lên, nhà họ Hồ chính là cẩn thận, đã có mấy năm chưa được ăn được loại tiệc rượu đủ tiêu chuẩn như vậy rồi.

Thật ra làm một đám cưới như vậy nhà họ Hồ cũng có chút cố hết sức, trong nhà đúng là có chút tiền, bản thân Hồ Lão Đồ là có tay nghề, hơn nữa con người lại biết thay đổi dựa theo tình hình khác nhau, tuy rằng mấy năm nay mọi người đều trôi qua túng thiếu, nhưng là ông vẫn tích cóp đủ tiền đồ cưới cho năm cô con gái và tiền cưới vợ cho cậu con trai, ngay cả tiền vốn quan tài của ông và Lý Quế Lan cũng đã tích cóp.

Nhưng là làm người ta bắt đắc dĩ là có tiền cũng không nhất định có thể mua được đồ nha, tuy rằng thời điểm mùa đông năm nay nói quốc gia bắt đầu cải cách mở cửa rồi, nhưng là hiện tại vẫn là cái gì cũng phải bằng phiếu, không có phiếu cho dù là muốn mua thêm chút bánh kẹo cưới cũng khó mà. Hồ Lão Đồ vì làm đám cưới cho con trai thật náo nhiệt nên nhân mạch tích cóp quá nửa đời này cũng đều dùng tới toàn bộ rồi.

Mở lợn cũng thử đồ ăn liền bắt đầu tiến hành chuẩn bị toàn diện. Bàn ghế đều phải đi mượn, mâm bát đĩa cũng phải mượn một đám tới đây, chẳng qua bây giờ cùng thôn tới ăn tiệc đều là mang theo ghế bát đĩa nhà mình tới đây, ăn xong rồi sau đó lại lấy đi. Nhưng là thân thích đường xa mà đến thì không thể như vậy, cho nên nhà họ Hồ nhất thiết phải mượn một số lớn đồ tới đây.

Không nên xem thường cái này, hiện tại cho dù là một cái bát bị mẻ mấy miếng, mọi người vẫn coi là bảo bối đấy, anh mượn đồ dễ dàng, nhưng là nhất định phải nhớ tất cả rõ ràng từ nhà nào mượn bao nhiêu cái, cái nào của nhà nào..., bằng không làm lẫn có thể sẽ gây ra mâu thuẫn, không có một chuyện vui lại trở thành chuyện phiền toái.

Còn có ngày kết hôn phải dùng xe lừa đến đón vợ, những người đón dâu dùng xe đạp cũng phải dặn trước.

Hai mươi ba tháng chạp nhà họ Hồ liền bắt đầu bận rộn đốt lửa hướng lên trời, hôm nay phải đắp bếp lò trước, chỉ dựa vào một cái bếp lò kia của nhà họ Hồ là tuyệt đối không đủ, Hồ Lão Đồ và Lý Quế Lan tính toán sơ bộ phải làm gần ba bốn mươi bàn tiệc rượu, trong sân và ngoài cổng cũng phải bày bàn, chia thành hai tốp ăn, tính như vậy một lần là phải mang lên đồ ăn cho hai mươi bàn, không có ba bốn cái bếp lò căn bản không kịp. Hơn nữa trừ xào rau còn phải có hai cái dùng để nấu cháo, hai cái dùng để đun nước rửa mâm rửa bát.

Mùa đông thức ăn là có thể dễ được, nhưng là trời lạnh mà, giúp rửa bát đều là con cháu trẻ trong tộc nhà họ Hồ, nhưng cũng phải đun nước nóng cho người ta, bằng không ai chịu thò tay vào trong nước buốt căm căm.

Tuy nói bếp lò cần xây có hơi nhiều, nhưng không chịu nổi nhân thủ cũng nhiều, không đến nửa buổi sáng đã làm xong.

Đun đầy mấy nồi nước lớn, người quản lý bắt đầu tiếp đón cánh phụ nữ tới đây giúp rửa mâm rửa bát từ sáng sớm. Ở nông thôn cưới vợ đều là như vậy, náo nhiệt ba bốn ngày cũng là ít. Trên cơ bản từ trước ba ngày làm việc vui trong nhà đã bắt đầu có người rồi. Một ngày trước hôn lễ buổi trưa là ninh món xà bần, buổi tối là phải chuẩn bị chút đồ ăn đơn giản để cho mọi người ăn một bữa. Đương nhiên chúng loại món ăn lúc này rất ít, phải đến buổi trưa ngày kết hôn đó mới là tiệc cơ động thực sự đấy.

Lý Quế Lan đang cùng mấy chị em dâu chỉnh lý đồ vật sáng sớm ngày mai phải đưa đến nhà gái, dùng thổ ngữ của Hồ Quốc Đống bọn họ nơi này gọi là “kéo mười sợi” cũng chính là chuẩn bị mười dạng vật phẩm đưa đến nhà gái, thuận tiện nhận đường ngày đón dâu phải đi. Mười loại đồ vật này cũng là rất có ý nghĩa, đầu tiên nhất định phải có quả táo ý nghĩa bình an như ý, sau đó phải có gà trống gà mái mỗi loại một con chia ra để cho một bé trai một bé gái ôm, đây là ý nghĩa vợ chồng mới cưới sau này sinh con nữ có nam có, khoa trương nhất trong mười món đồ này là nhất định phải có một cục đá ý nghĩa thật lòng thật dạ. Về phần cái khác không nhất định phải mang, nhưng là một loại thỏa thuận ngầm chính là nửa miếng thịt lợn.

Gom đủ mười loại đồ, lại dán lên trên chữ hỷ đỏ thắm, Lý Quế Lan lúc này mới đặt mông ngồi lên ghế bên cạnh, có thể thở ra một hơi rồi.

“Thật đúng là mệt chết tôi, trước đây tôi còn nghĩ nào có nhiều việc như vậy chứ, thật là không nghĩ tới thật sự là sắp bận tâm hỏng rồi.” Hai ngày này Lý Quế Lan bận rộn trong bận rộn ngoài hơn nữa sốt ruột thượng hỏa, ngoài miệng mọc một chuỗi dài bọt nước, hiện tại kéo tới nửa bên khế miệng đều sưng lên rồi.

“Đúng là việc lớn như kết hôn làm sao có thể nhẹ nhàng, chẳng qua thêm người nhập khẩu cho dù là bận rộn cũng vui về.” Bác gái của Hồ Quốc Đống nói. Khác với Hồ Lão Đồ và Lý Quế Lan chỉ có một đứa con trai, nhà bác cả Hồ sinh bốn đứa con trai, ba đứa trước đều đã cưới vợ sinh con, hiện tại chỉ còn sót một đứa nhỏ nhất, bình thường bà đi theo đứa nhỏ kia bận tâm không ít, có phần hiểu cảm giác bây giờ của Lý Quế Lan, tuy rằng ngoài miệng nói mệt, nhưng trong lòng lại là vô cùng vui vẻ. Nếu chẳng út nhà bọn họ có thể có đối tượng kết hôn thích hợp, bà cũng vui lòng bận rộn.

“Đúng rồi đúng rồi, cũng chỉ là bận rộn hai ngày này, về sau thím cũng chính là có con cháu phục vụ rồi.” Mấy chị em dâu cùng tộc đều vui vẻ nhìn nói đùa với Lý Quế Lan. “Chờ sang năm vợ Quốc Đống sinh cháu trai mập mạp cho thím bảo đảm thím vui không khép được miệng.”

Lý Quế Lan nghe mọi người nói như vậy, trên mặt cũng lộ ra nét mặt tươi cười, chẳng phải là bà và lão Hồ bận rộn trong bận rộn ngoài liêu chết liêu

sống còn không phải là vì một ngày này. Một nhưng là trong lòng cũng cao hứng.

Thím Ba Hồ đứng ở một bên không nói chuyện, cơ mà hiển nhiên sắc mặt bà không phải dễ nhìn cho lắm, ngày mai “kéo mưới sọt” hai đứa bé ôm gà Lý Quế Lan không dùng mấy cháu trai và cháu gái của bà, một đứa nhà bác Cả một đứa nhà chú Tư, chỉ né một mình nhà bà ra. Ôm gà thế nhưng phải cho bao tiền lì xì, tối thiểu cũng được một đồng, gia đình hào phóng không chừng còn có thể được hai đồng. Đây cũng không phải là số lượng nhỏ mà. Nhưng là hết lần này tới lần khác Lý Quế Lan không chọn người từ trong mấy đứa đòi cháu nhà bà, điều này làm cho trong lòng thím Ba Hồ rất không dễ chịu.

Nếu Lý Quế Lan biết thím Ba Hồ đang suy nghĩ cái gì nhất định sẽ một cái tát và vào mặt bà ta đi, món lợi gì cũng muốn chiếm, cũng không nhìn xem lúc nào rồi. Hai đứa bé ôm gà đều phải nhỏ tuổi, năm sáu tuổi thích hợp nhất, hơn nữa mọi người đều thích may mắn, tốt nhất chọn đứa bé trong nhà nhiều con trai. Mấy đứa bé trong đám trẻ con nhà chú Ba đều không còn nhỏ, cháu gái nhỏ nhất kia tuổi thì thích hợp, nhưng là mẹ con bé liên tiếp sinh ba đứa con gái, bà là bị điên mới để cho con bé tới đây ôm gà, đây không phải là nguyên rủa con dâu của mình sao.

Chẳng qua bây giờ Lý Quế Lan không biết, bà đang nghe mọi người nói về cuộc sống tuyệt vời con cháu quán bên chân sau này đây. Lần này mặc sức tưởng tượng tựa như tìm cho Lý Quế Lan thuốc kích thích, nhất thời bà cảm thấy lưng cũng không mỏi chân cũng không đau nữa, lập tức lại tinh thần phấn chấn đi ra ngoài làm việc. Trong nhà một đồng lớn việc đây, không thể rồi bà được.

Sáng sớm ngày mai việc nhận đường còn chưa nói rõ ràng đâu, lúc kết hôn đi đón dâu và lúc rước dâu về không thể đi một đường, đây cũng là có nghĩa không thể đi con đường cũ.

“Cha nó, việc nhận đường ông đã dặn dò xong chưa?” Nhìn thấy Hồ Lão Đồ vội vội vàng vàng tới đây, Lý Quế Lan một phát túm lại bạn già nói, không tự mình xác nhận một chút làm sao bà cũng không yên lòng.

“Đã dặn dò xong rồi, bà yên tâm đi.” Hồ Lão Đồ còn rối ren hơn Lý Quế Lan đây, căn bản không kịp nói chuyện với Lý Quế Lan, nói một câu để cho bà yên tâm rồi vội vã rồi đi.

“Lão già này thật là, “ thấy Hồ Lão Đồ ngay cả phản ứng với bà cũng không muốn phản ứng, Lý Quế Lan thầm mắng một câu, tiếp tục đi làm việc khác.

Làm vai nam chính lần này, Hồ Quốc Đống cũng không thoải mái. Hắn không có anh em ruột giúp đỡ, cho nên rất nhiều việc cho dù hắn là chú rể cũng phải tự mình làm, chẳng qua cũng may anh em ruột không có, nhưng là anh em họ lại không ít, hơn nữa mấy anh rể cũng ra đủ sức, tuy rằng vội nhưng cũng là vội có trật tự.

Chẳng qua Hồ Quốc Đống tuy rằng không ngừng tay, nhưng là cả người lại choáng váng, đến bây giờ hắn còn có chút không dám tin tưởng ngày mai là có thể cưới được Ngô Hồng Nhi cơ đấy. Đối với hắn mà nói mộng đẹp sắp trở thành sự thật không phải là vui mừng thật sự mà là sợ đây thật chỉ là một giấc mộng sớm hay muộn sẽ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trước khi cưới

Nhà họ Hồ bận rộn, nhà họ Ngô cũng bận tui bụi. Không giống với nhà họ Hồ chỉ cần chuẩn bị một đám cưới, nhà họ Ngô còn phải làm tiệc đầy tháng cho con trai mới sinh của nhà anh Ba Ngô Tân Hội. Rất khéo, Trần Hương Chi là hai mươi sáu tháng mười một sinh con, kém hôn kỳ của Ngô Hồng Nhi vòn vẹn một tháng.

Ở nông thôn làm tiệc đầy tháng cho em bé, nhưng cũng không phải là làm vào ngày đứa trẻ đầy tháng đó, trên cơ bản đều là ngày thứ mười hai hoặc là ngày thứ mười tám sau khi đứa bé được sinh ra. Bởi vì trình độ cuộc sống hạn chế, cũng chỉ có đứa con đầu mới có thể hưởng thụ được đãi ngộ tiệc đầy tháng, đứa khác chỉ là người một nhà náo nhiệt một chút là được.

Đương nhiên là có một loại tình huống ngoại lệ, đó chính là giống như nhà Hồ Quốc Đống, liên tiếp sinh mấy đứa con gái, vất vả lắm mới sinh được một đứa con trai, rất nhiều gia đình đều thích làm một bữa lớn.

Bởi vì muốn làm tiệc đầy tháng cho cháu trai, nhà họ Ngô bèn mổ lợn trước. Nhà họ Ngô chỉ nuôi một đầu lợn, không có nó, lợn cũng phải ăn lương thực, nhà họ Ngô tuy rằng sẽ không đói bụng, nhưng là phân ra một phần lương thực để nuôi một con lợn nữa áp lực cũng không nhỏ.

Chẳng qua tuy rằng chỉ có một con lợn nhưng là bởi vì chăm sóc tốt, con lợn này của nhà họ Ngô cũng nuôi béo tốt cực kỳ, một nửa làm tiệc đầy tháng, một nửa làm tiệc rước gả con gái cũng đủ rồi.

Từ khi cháu trai út sinh ra, Thôi Vinh Mai liền bận tới mảy tới mảy, một chút thời gian rảnh rỗi cũng không có, đồ cưới của con gái phải mua sắm, con dâu ở cũ phải chăm sóc. May mà mẹ Trần Hương Chi là người hiểu tình hiểu lý, biết nhà họ Ngô muốn gả con gái thật sự là bận rộn không dứt ra được, cũng rút ra thời gian ở chỗ này nửa tháng, bằng không Thôi Vinh Mai quả thực cũng không biết làm gì mới phải.

Ở nông thôn mẹ chồng không nói đạo lý hơn nữa cũng phải chăm sóc con dâu ở cũ cũng phải trông cháu trai, huống chi Thôi Vinh Mai cũng không phải

đám mẹ chồng ác độc kia, thai này của vợ thằng Ba là bà chăm sóc từ đầu đến đuôi, tuy rằng Trần Hương Chi bình thường hơi tính toán chi ly, nhưng là dù sao trong bà cô con dâu ở tại một nhà Thôi Vinh Mai thiên vị nhất vẫn là cô.

Bây giờ ngẫm lại Thôi Vinh Mai quả thực cũng không biết đoạn thời gian hạn không thể mọc thêm bốn cái tay này là làm sao trôi qua được, chẳng qua cũng may mọi việc trái lại rất thuận lợi, tiệc đầy tháng của cháu trai làm xong rồi, hôn lễ của con gái cũng đến đoạn cuối.

Mấy trưởng bối nhà họ Ngô kiểm tra đồ cưới của Ngô Hồng Nhi một lần nữa, những thứ này ngày mai là phải cùng kéo đến nhà Hồ Quốc Đống, nếu là thật có chỗ nào sơ xuất, Ngô Hồng Nhi ở nhà chồng có thể bị làm trò cười rồi, không chừng có thể để cho người nhắc cả đời.

Đồ cưới của Ngô Hồng Nhi rất nhiều, món lớn có các loại gia cụ như bàn, tủ đứng, bàn trang điểm, giá chậu rửa mặt..., món nhỏ có các loại đồ dùng chậu rửa mặt, ly trà, khăn lông, lược, gương, kéo..., đáng được nhắc tới là trong những thứ này trừ kéo chỉ có một cái ra, những cái khác đều là thành đôi. Những vật này là màu đỏ thắm vui mừng, toàn bộ dùng gói đỏ bọc lấy. Bên trong bọc còn đều để một ít tiền xu lấy may mắn. Trừ chỗ đó ra còn có bốn cái chân bông, hai cái đệm giường, góc chân và góc đệm cũng đều được Thôi Vinh Mai may một đồng tiền vào.

Thật ra không chỉ là đồ cưới, ngay cả đôi giày Ngô Hồng Nhi đeo lúc kết hôn cũng được nhét một tờ tiền giấy vào ở dưới lót giày, đây đều là tập tục hơn nữa còn là đã được tính gần phải để ý cẩn thận, không biết có bao nhiêu chú trọng đâu.

Bộ quần áo kết hôn Ngô Hồng Nhi mặc trên người là tự cô làm, áo bông màu đỏ thắm, quần màu đen, giày cổ bông màu đen, bảo hoàn toàn không có cách nào so sánh với áo cưới trắng, áo dài Hồng Kỳ đời sau, nhưng cho dù là như vậy bộ quần áo kết hôn này của cô cũng được không ít người hâm mộ. Phiếu vải rất khó kiếm, rất nhiều người thậm chí kết hôn cũng phải mượn quần áo của người khác mặc.

Hiện tại rất ít người mặc quần áo màu tươi sáng, cô dâu trẻ mới cưới mặc áo bông đỏ không có gì, nhưng là năm thứ hai mặc quần áo màu đỏ như vậy nữa sẽ có người nói không đúng đắn, bởi vậy một chiếc áo bông đỏ thời gian có thể mặc thật sự là quá ngắn, rất nhiều người không nỡ lãng phí số tiền này, dứt khoát mượn luôn của người khác mặc một chút là được rồi.

Nhưng là Ngô Hồng Nhi lại không cho là như vậy, tuy rằng cô cũng không có để ý hưởng thụ vật chất lắm, nhưng là kết hôn đối với cô mà nói là một khoảnh khắc cực kỳ quan trọng, nếu ở một ngày này cũng không thể diện cho mình hơn một chút, có lẽ cô sẽ vô cùng tiếc nuối.

Yêu cầu của con gái cũng không khác người, lúc ba cô con dâu kết hôn cũng đều mặc quần áo mới đó, Thôi Vinh Mai đương nhiên sẽ không ép con gái bảo bối của mình ở trên vấn đề này.

Bởi vậy Ngô Hồng Nhi có thể làm một bộ quần áo vô cùng có cảm giác thời đại, cho đến rất lâu về sau cái áo bông đỏ này vẫn vững vàng mà đặt ở dưới đáy hòm quần áo của cô.

“Em dâu, nhanh lên một chút nhà họ Hồ kéo mười sọt tới rồi.” Tiếng Hồ Xuân Hoa vang dội truyền vào trong nhà, Thôi Vinh Mai vội vàng giao công việc trong tay cho hai cô con dâu, rồi chạy vội vã ra ngoài.

Bên ngoài người quản lý đã mang người bắt đầu chuyển đồ xuống rồi, đứa bé ôm gà tới đang chìa tay đòi bao lì xì, Thôi Vinh Mai mặt mang nụ cười nghênh đón, nhét cho hai đứa bé mỗi đứa một bao lì xì, lại một đứa một nắm kẹo, lúc này mới đẩy hai đứa nhỏ đi.

Nhà họ Hồ đi theo kéo mười sọt tới là dựng của Hồ Quốc Đống, ở đây ông coi như là người quản lý, nam nữ hai bên bàn bạc con đường đón dâu xong, lại xác định thời gian ngày mai, người nhà họ Hồ lúc này mới vội vã trở về.

Bên ngoài rất náo nhiệt cũng rất lộn xộn, nhưng là đối với Ngô Hồng Nhi mà nói việc cô có thể làm gần như không có, chỉ cần ở trong phòng tránh xấu hổ là được, mấy chị em thân thiết của Ngô Hồng Nhi cũng tới rồi, mọi người ăn hạt dưa và kẹo, nói hi hi ha ha không ngừng.

“Hồng Nhi em có khăn không khăn, ngày chị kết hôn cũng sắp khăn trương chết, cứ muốn đi vệ sinh, ngay cả trên đường đến nhà anh ấy chị vẫn còn muốn đi đây.” Nói chuyện là Ngô Cúc, một chị em cùng tộc với Ngô Hồng Nhi, hai người bởi vì là nguyên nhân một gia đình, bình thường đi lại cũng rất gần, Ngô Cúc lớn bằng Ngô Hồng Nhi, nhưng là mùa xuân năm nay đã kết hôn rồi. Thấy đáng về Ngô Hồng Nhi sắc mặt bình thường một chút cũng không khăn trương, Ngô Cúc không nhịn được hỏi. Con bé này cũng quá bình tĩnh đi, lúc trước cô cùn khăn trương đến chân run lập cập.

Ngô Hồng Nhi kéo ra một nụ cười, cô dâu phải không khăn trương, bắt đầu từ ngày hôm qua lòng bàn tay cô đỏ mề hôi lạnh suốt, tuy rằng cả hai đời cộng lại cô cũng đã là người hơn ba mươi tuổi, nhưng là việc kết hôn lập gia đình này thật đúng là một chút kinh nghiệm cũng không có. Nếu không phải thời cơ không thích hợp cô còn muốn đi ra ngoài chạy hai vòng xoa dịu một chút.

“Đừng rồi, nghe nói thôn An Bình nháo cô dâu cũng rất lợi hại. Một bà chị họ tao gả đến thôn An Bình. Bồi lên mặt chị ấy đỏ ối là đỏ, may mà khi đó nhân thủ cùng tới tay chân lưu loát vừa hành lễ xong dùng luôn một cái áo khoác ngoài bọc chị họ tao lại, nửa ôm bỏ chạy luôn, bằng không chỉ sợ bà chị họ kia của tao đến cả giày cũng không giữ được.” Một khuê mật thân thiết khác là Trần Thúy Thúy dường như sợ trong lòng Ngô Hồng Nhi không đủ sợ hãi, tiếp tục thêm mắm thêm muối nói.

“Đây cũng còn coi như là tốt, hồi chị Cả tao kết hôn vừa xuống xe khăn trùm đầu đã bị người lôi, vẫn là anh rể tao lấy hai hộp thuốc lá trong nhà mới đổi về được.” Nghe đến câu này, nụ cười trên mặt Ngô Hồng Nhi rốt cuộc không giữ được nữa rồi.

Ba anh trai cô đều đã lấy vợ, cô đương nhiên biết ở nông thôn lúc làm đám cưới nháo lợi hại, cô dâu ở nhà chú rể bị nháo, buổi chiều chú rể cùng cô dâu trở về cũng sẽ bị ngược rất thảm, có một số bác gái già chuyên thích nháo con rể, trực tiếp xách người lên lăn qua lăn lại trên mặt đất, dùng cái bao tải to bọc lấy chú rể dùng các trò lên con rể có thể nói đa dạng chồng chất. Bình thường nhìn rất chọc cười, nhưng những chuyện này xảy ra ở trên người mình là biết rốt cuộc là cảm thụ gì.

Thấy sắc mặt Ngô Hồng Nhi cũng thay đổi rồi, Vương Lan bèn cười nói: “Được rồi, chúng mày đừng hù dọa nó, mày mặt mũi Hồng Nhi cũng trắng bệch cả rồi. Thật ra nào có nghiêm trọng như vậy, mọi người cũng chỉ là đùa giỡn một chút mà thôi.” Vương Lan an ủi vỗ vỗ tay Ngô Hồng Nhi nói.

Hôn lễ của Vương Lan là làm tại thôn Bàn Đào, mọi người đều là một thôn đương nhiên sẽ không chọc cô, dù là Đỗ Quân rất nhiều người kiêng dè thân phận của hắn, tuy rằng cũng bày ra mấy trò đùa nhỏ nhưng cũng không có đùa vui ồn ào lợi hại, cũng chỉ là lúc tối mấy bạn đồng hương của Đỗ Quân đến nháo động phòng làm cho Vương Lan bị làm khó một phen, bởi vậy cô thật đúng là không cảm thấy có cái gì.

“Đúng rồi, em yên tâm người đưa thân thím tìm cho em đều rất lợi hại, không nói ai khác chỉ nói anh Ngốc, thân thể kia của anh ấy đứng yên một chỗ cũng có thể vững vàng mà che chở cho em.” Ngô Cúc nghe xong lời Vương Lan nói, vừa nhìn Ngô Hồng Nhi quả nhiên thấy nụ cười trên mặt cô đã không thấy rồi, bèn an ủi nói.

Vương Phương cũng chính là cô gái nói giầy của chị cô bị rút vừa rồi, nghe được lời Vương Lan nói có chút mất hứng, cô và Vương Lan mặc dù là cùng tộc nhưng là hai người lại cực kỳ không hợp, lúc trước Vương Phương đối với Đỗ Quân cũng có hai phần ý tứ như vậy, dù sao thân phận người làm công tác văn hóa của Đỗ Quân lực sát thương đối với cô gái trẻ cũng là rất lớn. Không biết mấy thanh niên trí thức Đỗ Quân là tình nhân trong mộng hoặc là đối tượng thầm mến của bao nhiêu cô gái nông thôn đâu.

Nếu khi đó Đỗ Quân không kết hôn trực tiếp lên đại học sau đó rồi đi, phần tương tư đơn phương đã từng kia có lẽ chỉ là một đoạn hồi ức vô cùng bình thường của Vương Phương mà thôi, sẽ không gọi ra chút gợn sóng nào. Nhưng là người đã từng là người thương trong mộng thành chồng của Vương Lan, Vương Lan lại gần ở bên cạnh, đối với Vương Phương mà nói quả thực giống như là kéo thân tượng xuống khỏi thần đàn, cô không nghĩ cái khác, chỉ là nhìn Vương Lan cực kỳ không vừa mắt.

Nhưng là hôm nay bọn họ tới đây là thêm không khí vui mừng, Vương Phương không nói gì thêm, chỉ là nói lầm bầm ở trong lòng: “Mày đương nhiên không có chuyện gì rồi, ai sẽ nháo với mày chứ, đều là một thôn mà.”

“Nói như chúng mày tao cũng không dám kết hôn rồi, thực sự có lợi hại như vậy à, không phải chỉ kéo khăn trùm đầu bôi đồ mặt gì đó thôi sao, làm sao thôn An Bình nháo kinh khủng như vậy chứ.” Triệu Mi Lệ vẫn luôn không nói câu nào khác không ra nước mắt nói, cô một mực không nói chuyện ngược lại không phải ít nói, thuần túy là bị dọa. Hôn kỳ của Triệu Mi Lệ định vào tháng hai sang năm, gia đình gã tới cũng là ở thôn An Bình, nhà cô ở thôn An Bình không có thân thích bình thường cũng không có đi lại, đây cũng là lần đầu tiên nghe nói cái này, vốn đối với hôn nhân tràn ngập khát khao, bây giờ cô vừa nghe đến cái này ngay cả khát khao cũng không có còn lại toàn là khăn trương.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đón dâu

Ngô Hồng Nhi vốn là có chút khăn trương khiến lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, bị mấy chị em thân thiết hù dọa một cái như vậy, cả buổi tối cũng có chút đứng ngồi không yên. Đợi mọi người đi cả rồi, cũng gần mười một giờ, nhưng cô vẫn không có mảy may ý buồn ngủ nào.

Vất vả lắm công việc mới tầm tầm, Thôi Vinh Mai mới rút ra rảnh rồi đến xem thử tình huống của con gái. Ở nông thôn đón dâu đều sớm, hiện tại cũng đã gần mười hai giờ rồi, phòng chường chộp mắt một cái, bốn năm giờ là phải thức dậy bận rộn.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Thấy Ngô Hồng Nhi ngơ ngác ngác ngồi ở trên giường gạch, Thôi Vinh Mai bèn nói: “Hơn bốn giờ sẽ phải rời giường, phòng chường cũng chỉ có thể chộp mắt một lát. Ngày mai cũng rất mệt người đấy, con không đi ngủ sớm một chút ngày mai sẽ không kiên trì nổi.” Thôi Vinh Mai nói. Ngày tổ chức hôn lễ bất kể là cô dâu hay là chú rể đều phải mệt không nhẹ, Thôi Vinh Mai đã qua thời điểm đó đương nhiên biết cái này.

“Mẹ, con hơi khăn trương. Hôm nay nghe bọn họ nói thôn Bàn Đào nháo cô dâu rất lợi hại.” Đối với mẹ mình không có gì khó nói, Ngô Hồng Nhi liền nói thẳng.

“Không có việc gì, mẹ đã dặn dò xong rồi, vừa hành lễ xong, các anh con sẽ che chở con lập tức bỏ chạy ngay, bằng vào cơ thể kia của anh Ngốc con, con còn sợ cái gì?” Thăng Ngốc là anh họ của Ngô Hồng Nhi, bởi vì cả người cao cao to to nhìn có chút khờ, tất cả mọi người liền đặt biệt hiệu cho hắn gọi là thăng Ngốc. Thôi Vinh Mai chính là biết thôn An Bình nháo cô dâu lợi hại. lúc này mới có ý để thăng Ngốc ở trong đội đưa thân.

Hiện tại thân nhân đưa thân của nhà gái là có sáu nam bốn nữ, trong đó hai trai hai gái là theo trường bồi qua, bốn nam hai nữ là anh trai chị dâu ngang vai ngang vế, bốn anh trai này cũng là có ý nghĩa hộ giá hộ tống cho cô dâu. Anh ruột của Ngô Hồng Nhi đi hai người, còn lại chính là hai anh họ. Hai chị dâu cũng là chị dâu trong họ. Về phần mấy chị dâu ruột Trần Hương Chi vừa mới ra tháng con vẫn còn nhỏ không tiện ra ngoài, Vương Vinh Hoa và Cao Quý Miên đều phải ở lại trong nhà hỗ trợ.

Suy nghĩ một chút sắp xếp những nhân viên này, trong lòng Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng ổn định hơn một chút, tuy rằng nháo cô dâu nháo đến lợi hại, nhưng là nhiều nhất cũng chỉ là trêu chọc lợi hại hơn một chút, cũng sẽ không gây ra chuyện lớn đâu nhĩ. Dù sao đây là làm việc vui mà.

“Ngẫm lại thời gian trôi qua thật là nhanh, dường như ngày hôm qua con vẫn là một đứa bé thôi, bây giờ đã sắp kết hôn rồi.” Thôi Vinh Mai nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc của con gái hơi có chút cảm thán nói.

“Mẹ, “ Bao nhiêu năm như vậy, Thôi Vinh Mai đối với Ngô Hồng Nhi thật có thể nói là nâng trong lòng bàn tay đặt ở trên đầu quả tim, cho dù là mình không ăn cũng phải bỏ chút đồ đó vào trong miệng cô, Ngô Hồng Nhi mặc dù là mang theo ký ức đời trước, nhưng là vẫn coi Thôi Vinh Mai như mẹ ruột của mình mà đối đãi, ngẫm lại sẽ phải rời khỏi gia đình sinh sống hơn hai mươi năm đến một chỗ hoàn toàn không biết, mặc dù biết đây là một giai đoạn nhất định phải trải qua của đời người, nhưng là trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút mờ mịt luống cuống, lại có chút lưu luyến không rời, thấy Thôi Vinh Mai như vậy bèn không nịn được chui vào trong lòng mẹ cô như hồi còn bé.

“Đã lấy chồng lập gia đình chính người người lớn rồi, không thể giờ trò trẻ con giống như trước nữa, có điều nếu quả thật bị ám ức con cũng không cần chịu đựng, bất kể là mẹ và cha con hay là ba anh trai con đều không có đạo lý để cho con chịu ám ức. Chẳng qua nhà chồng con quan hệ đơn giản, vừa không có chị em dâu lại không có em gái chồng chưa lấy chồng, chỉ cần sống thật tốt với chồng con, cuộc sống sau này cũng không làm khó được đến đâu.”Thôi Vinh Mai sờ sờ tóc con gái nói.

Tuy rằng con rể là ngàn chọn vạn chọn, nhưng đã đến giờ khắc này bà vẫn vô cùng lo lắng, lo lắng con gái có phải có thể trôi qua dễ chịu hay không, lo lắng sau này con gái có thể chịu ám ức hay không. Vài lời mặc dù đã dặn dò không dưới mười lần, nhưng là bà vẫn muốn nói, chỉ sợ đứa nhỏ này chịu thiệt, đại khái tất cả người mẹ gả con gái trong thiên hạ đều là giống nhau nhĩ.

Ngô Hồng Nhi gật gật đầu, mẹ nói cô đều biết, con đường trong nhà đã trải xong cho cô rồi, có thể sống tốt hay không, thì phải xem chính cô thôi.

“Nào, tiền này là áp đáy hòm mẹ và cha con cho, ai con cũng không được nói mình giữ, về sau tiêu tiền cũng tiện. Đàn bà là phải chứa chút tiền riêng, ngay cả con rể con cũng không được nói cho.” Thôi Vinh Mai lấy từ trong túi ra một tá mười đồng tiền giấy được bọc bằng khăn tay, nhét vào trong tay Ngô Hồng Nhi.

Tuy rằng tiền lễ hỏi nhà họ Hồ cho không ít, nhưng là đồ cưới Thôi Vinh Mai và Ngô Xuyên Từ chuẩn bị cho con gái cũng dày, loại trừ đồ cưới lại làm tiệc rượu, ba trăm đồng tiền kia phỏng chừng cũng tiêu gần hết. Một trăm đồng tiền này thuần túy là tiền đường lão của hai cụ nhà họ Ngô. Bởi vì sợ mấy cô con dâu có ý kiến, Thôi Vinh Mai mới len lén cho.

“Mẹ, mẹ đây là làm cái gì? Trong tay con có tiền, mẹ và cha giữ đi.” Ngô Hồng Nhi thấy mẹ cô cho cô tiền liền vội vàng từ chối, trong tay cô cũng có mấy chục đồng tiền tiền riêng, lại nói cha mẹ cô chính là kiếm ăn ở trong ruộng đất, hàng năm công điền liều chết liều sống mới tích lũy được ít tiền, lại bởi vì liên tiếp làm việc vui cho mấy đứa con này cũng tiêu bảy tám phần rồi. Hiện tại chỉ sợ thật sự không còn bao nhiêu, nếu cô lấy số tiền này, hai cụ sau này không biết có bao nhiêu khó khăn. Tuy rằng ba anh trai cô nhìn đều không tệ lắm, nhưng là ở nông thôn không thiếu sói mắt trắng cưới vợ quên mẹ.

“Được rồi, đừng chối nữa. Lát nữa lại để cho chị dâu ba con nghe thấy. Mẹ và cha con còn giữ lại tiền mà, lại nói hai chúng ta cũng không phải không làm nổi. Con đến thôn An Bình chưa quen cuộc sống nơi đó, trong tay nếu như không có ít tiền làm cái gì cũng không tiện. Lại nói nếu sau này chúng ta thật sự không có, con còn có thể tro mắt nhìn chúng ta ăn đói mặc rách hay sao?”Thôi Vinh Mai cứng rắn nhét tiền vào trong tay con gái mình nói.

Nghe mẹ cô nói như vậy, Ngô Hồng Nhi không có cách nào chỉ có thể nhận lấy tiền. Chẳng qua cô tính toán về sau tìm cơ hội nhất định phải trả lại.

“Được rồi, mau nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải dậy sớm đó.” Thấy con gái cất tiền xong rồi, Thôi Vinh Mai liền đứng dậy. Mặc dù có ngàn vạn lời muốn nói với con gái, nhưng bà vẫn nịn được. Nếu không ngủ nữa chỉ sợ đứa nhỏ này ngày mai phải đội quăng mất thềm làm cô đau.

Trải qua một phen khuyên giải này của Thôi Vinh Mai, trong lòng Ngô Hồng Nhi cũng thả lỏng không ít, sau khi Thôi Vinh Mai đi, trái lại rất nhanh đã ngủ mất.

Mùa đông trời sáng rất muộn, nhưng là nhà họ Ngô lại náo nhiệt rất sớm. Sáng sớm bảy tám người phụ nữ nông thôn đã tới đây giúp nấu cơm rửa rau, bữa sáng của mọi người cũng sẽ ăn ở nhà Ngô Hồng Nhi.

Trong phòng của Ngô Hồng Nhi cũng sớm đã náo nhiệt rồi, cô thay lên bộ quần áo mới kia, áo bông màu đỏ thắm nổi bật lên người còn tươi đẹp hơn hoa. Ngày hôm qua Vương Phương đã mang tới một cây son môi một cây bút kẻ lông mày và một ít phấn định trang điểm cho Ngô Hồng Nhi, nhưng mà lại bị Ngô Hồng Nhi từ chối. Trình độ trang điểm bây giờ rất làm cho người ta không dám khen tặng. Mặt trắng bệch, miệng to như chậu máu nhìn là thấy đáng sợ, hết lần này tới lần khác mọi người lại cảm thấy đây là một, quả thực quá khiêu chiến thần kinh của con người.

Thấy Ngô Hồng Nhi không muốn, mọi người cũng không có miễn cưỡng, dù sao bây giờ người trang điểm không nhiều, ở một số địa phương lạc hậu không chừng sẽ nói người trang điểm là không đứng đắn nữa đấy. Ngô Hồng Nhi vốn là rất xinh đẹp, tóc được cô cuốn lên hơi phức tạp, bên trên cài một đóa hoa đỏ, hơn nữa một thân bộ đồ mới, cả người nhìn xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi. Trái lại cũng không cần trang điểm tăng thêm màu sắc nữa.

Ngô Hồng Nhi trang điểm xong, Thôi Vinh Mai vừa mới dứt cho cô ăn một quả trứng gà, tiếng pháo tết bên ngoài đã nổi lên.”Đón vợ tới rồi.” Cùng với tiếng pháo còn có tiếng huyền náo liên tiếp.

Hôm nay Hồ Quốc Đống mặc cũng rất sáng sủa, chẳng qua vừa vào cửa sân trên mặt đã bị người nhà họ Ngô bên này bôi cho một mặt hoa, ngay cả trên cổ cũng vậy. Cũng may mọi người biết trên người hắn mặc chính là quần áo mới, đều tránh quần áo của hắn ra. Trên mặt tuy rằng rực rỡ một chút, nhưng là trên người trái lại rất xuất sắc.

Hiện tại không có những màn cầu hôn đời sau kia, giai đoạn đàn trai biểu lộ trung tâm cho đàn gái, đôi vợ chồng trẻ đập đầu cho hai cụ nhà họ Ngô xong, Hồ Quốc Đống liền bế Ngô Hồng Nhi đã trùm khăn trùm đầu lên xe lừa.

Đúng vậy, xe lừa, lúc này xe hoa vừa không phải là kiểu hoa tám người khiêng trước đây cũng không phải là Mercedes-Benz đời sau, mà là một chiếc xe lừa. Đây là nhà họ Hồ mượn từ đội sản xuất thôn An Bình tới. Trên người con lừa còn buộc một bông hoa đỏ to tướng. Trên ván xe trải một cái chăn sa

tanh đỏ chói, Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống là ngồi ở bên trên. Trừ đó ra còn có một thím trong tộc của Ngô Hồng Nhi và một chú trong tộc nhà họ Hồ đánh xe.

Về phần người khác đều đi xe đạp buộc hoa đỏ. Đi theo sau đoàn xe đạp là một chiếc máy kéo, để bên trên đều là đồ cưới của Ngô Hồng Nhi. Chiếc máy kéo này cũng là Hồ Lão Đồ lao lực trăm cay nghìn đắng mới mượn được từ chỗ trưởng thôn. Nếu không phải ông buông bỏ cái mặt già của một đời, cũng không mượn được cái này.

Ở trên đường đi tới thôn An Bình, trời đã sáng, trên đường gặp được người đi đường, bất kể là quen biết hay là không quen biết đều sẽ đi lên, xin điều thuốc hoặc là xin mấy cái kẹo, đây cũng chính là để dính dính không khí vui mừng. Cho nên trong đội ngũ đón dâu của nhà họ Hồ có người chuyên phát kẹo và thuốc lá các loại cho người đi đường.

Dọc theo đường đi phát bánh kẹo cưới ra, đoàn người náo náo nhiệt nhiệt đã đến cổng nhà họ Hồ. Vừa vào ngõ nhỏ nhà họ Hồ đang sống, tiếng pháo ‘bùm bùm’ liên vang lên. Hồ Xuân Hoa là bà mối, bà đã sớm tới bên cạnh xe lừa chờ cô dâu xuống xe. Cô dâu không thể xuống đất, cho nên nhất thiết phải Hồ Quốc Đống bế vào trong nhà cho.

Cơ mà trang An Bình không hổ là bị mọi người cho rằng thôn thích nháo cô dâu, xe lừa của Ngô Hồng Nhi bọn họ vừa dừng lại, Hồ Quốc Đống cũng còn chưa kịp xuống xe, khăn trùm đầu của Ngô Hồng Nhi đã bị một nàng dâu trẻ kéo chạy mất. Nàng dâu kéo được của cô dâu là có thể đổi kẹo ăn, nếu không phải Ngô Hồng Nhi mặc chính là giày bông cô có dây buộc, không kéo được, chỉ sợ giày cũng phải bị người kéo chạy.

Hồ Quốc Đống cũng xót vợ, thấy khăn trùm đầu của cô bị người kéo, lại có người muốn kéo giày, lập tức luống loát nhảy từ trên xe lừa xuống, bế Ngô Hồng Nhi lên rồi xông luôn vào trong nhà. Mọi người thấy đều cười ha ha không ngừng.

Nếu là đặt ở trước kia, Hồ Quốc Đống không thể làm vậy được, cô dâu xuống kiểu phải có thời gian cụ thể, nhưng là hiện tại không xem trọng phong kiến mê tín nữa rồi, hẳn cứ xông vào bên trong như vậy, mọi người cũng chỉ là cười mà thôi. Bởi vậy Ngô Hồng Nhi chưa bị làm khó dễ gì đã vào phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hôn lễ

Thôn An Bình nháo cô dâu có lợi hại hơn nữa, cô dâu vào nhà rồi ai cũng không thể theo vào trong, chẳng qua đám con trai tầm tuổi Hồ Quốc Đống đều xoa tay âm thầm chuẩn bị, chờ lát nữa diễn lễ xong nhất định không thể nhẹ nhàng tha cho bọn họ. Thằng Hồ Quốc Đống này nếu như không che kín như vậy, không chừng bọn họ còn không có dùng sức lớn như vậy đâu. Càng che chở bọn họ càng phải nháo.

Chẳng qua cho dù Hồ Quốc Đống tay chân luống loát ôm người vào nhà, nhưng là trên mặt Ngô Hồng Nhi vẫn là không thể tránh khỏi bị bôi đỏ rục. Vừa vào phòng, Hồ Quốc Đống vừa đặt Ngô Hồng Nhi vào trên giường gạch, còn chưa kịp nói chuyện đã bị Hồ Xuân Hoa bảo đi múc nước rửa mặt cho Ngô Hồng Nhi.

Ngô Hồng Nhi bọn họ ở là phòng tân hôn Lý Quế Lan đặc biệt sửa chữa cho hai người Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống, bên trong quét dọn sạch sẽ, ngay cả tường cũng quét vôi trắng. Gia cụ nhà Ngô Hồng Nhi làm cho đã sớm đặt ở trong phòng, tuy nói đồ cưới là hôm nay mới kéo tới, nhưng là các loại vật lớn giống như là gia cụ lại đã sớm kéo qua rồi. Hôm nay cũng chỉ là kéo một ít đồ vụn vặt cùng một ít hôm rỗng mà thôi. Từ trước đến giờ mọi người đều làm như vậy, cũng không có gì kỳ quái lắm.

Bởi vì là cả phòng tân hôn đều được trang trí không khí vui mừng, trên tường còn có báo ảnh em bé trắng trẻo mập mạp Lý Quế Lan nhờ nhiều người mới lấy được, dán vào vị trí đối diện chính giữa giường gạch. Từ trong bức tranh này mọi người có thể rõ ràng cảm nhận được nguyện vọng thâm thiết của Lý Quế Lan đối với việc bế cháu trai.

Ngô Hồng Nhi dùng nước ấm Hồ Quốc Đống bung tới rửa mặt sạch, lúc này mới xem như thở ra một hơi, tuy rằng có tác dụng an ủi của Thôi Vinh Mai tới hôm qua, nhưng là từ lúc ngồi lên xe lừa đến bây giờ, sợi dây đàn trong lòng cô vẫn căng chặt, bây giờ rửa mặt, lại thấy bên cạnh đều là người nhà, trong lòng mới xem như nhẹ nhõm một chút.

Trong phòng tân hôn cũng chính là bốn nữ đưa thân đến và mấy người trong tộc của nhà họ Hồ đi đón dâu ở cùng Ngô Hồng Nhi, trong đó còn có chị gái của Hồ Quốc Đống, tuy nói không phải quen thuộc lắm, nhưng cũng đã gặp vài lần. Về phần đám nam đưa thân đều được sắp xếp đến trong phòng khác, cũng có người chuyên tiếp đón.

Chẳng qua mới thoải mái không được bao lâu, lại có mấy người phụ nữ tiến vào, một người trong đó còn bưng một cái nắp chậu bên trên còn để mấy bát sủi cào. Trong đó một bát bên trong có hai cái sủi cào còn dùng dây đỏ buộc vào. Nói tới cái này thì không cần không nhắc tới, tập tục của Ngô Hồng Nhi bọn họ nơi này còn tiếp tục sử dụng tới tận bây giờ.

Mấy bát sủi cào này thật ra không phải cho mọi người ăn, cũng chỉ là một ý nghĩa như vậy. Chỉ có Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống mỗi người có thể ăn một cái buộc tơ hồng, sủi cào sống.

Sau khi sùi cảo tiến vào Hồ Quốc Đống cũng bị gọi vào, mặt hắn tuy rằng vừa rửa qua, nhưng là hiện tại chỗ bị bôi trên mặt vẫn còn đỏ. Lẽ ra ở trong nhà chủ rể mọi người đều là nháo cô dâu, nhưng là chủ rể che chở cô dâu quá kín đáo chặt chẽ, một đám con trai đã sớm xoa tay lăm le tỏ vẻ vậy cũng chỉ có thể nháo chủ rể.

Một đôi cô dâu chủ rể bị mọi người đẩy tới ngồi cùng chỗ, hai người mỗi người gấp một cái sùi cảo lên dựa theo chỉ thị của Hồ Xuân Hoa cắn một miếng, sau đó trao đổi với nhau lại ăn một miếng, cho đến khi Ngô Hồng Nhi trả lời sinh hay không sinh[1], Hồ Quốc Đống mới được một đám đội quân tóc dài thả ra.

[1] Sinh đồng âm với sống, sùi cảo làm là nửa chín nửa sống, khi ăn phải sùi cảo sống cô dâu hô lên là sinh, tượng trưng có thể sinh được con, sùi cảo hoặc bánh trôi tượng trưng cho con cái.

Ăn xong sùi cảo lập tức có người tiến vào thu dọn bàn, bắt đầu dọn thức ăn lên. Bình thường đều là mười một giờ bắt đầu diễn lễ, cho nên người đưa thân trong nhà Ngô Hồng Nhi tới đều muốn ăn cơm thật sớm. Diễn lễ xong bọn họ còn phải chạy về bên nhà gái nữa đấy.

Bàn tiệc cho người nhà mẹ đẻ cô dâu xưa nay là tốt nhất, trên mỗi bàn tiệc đều còn có một cái chân giò, bàn tiệc này ở trong vùng này coi như là nổi trội rồi.

Hai thím cùng tộc nhà họ Ngô tới thấy nhà họ Hồ nhà cửa rộng rãi, phòng ở thì dọn dẹp cũng tinh xảo, mẩu chốt là người nhà họ Hồ cũng vừa ý Hồng Nhi, bởi vậy cũng bắt đầu khen mỗi hôn nhân này Hồ Xuân Hoa làm tốt lắm, có một số người trong nhà có con gái cũng gần đến tuổi, đã bắt đầu ngoài sáng trong tối hỏi thăm Hồ Xuân Hoa có nhân tuyển tốt nào hay không.

Ăn uống tiệc tùng, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu rất nhanh đã đến hơn mười giờ. Đồ ăn trên bàn tiệc tuy rằng đã ít đi một phần, nhưng cũng không phải là ăn ghê lắm. Hôm nay là chính sự, cho dù là tham thết hơn nữa, cũng không thể ăn uống thả cửa ở chỗ nào. Đi theo cô dâu ra ngoài đại biểu chính là thể diện của cô dâu. Nếu truyền ra ai, nhà ai lúc cưới vợ người nhà mẹ đẻ ăn ngon ngả ngớn nghiêng y như tám đời chưa từng được ăn, ăn sạch cả mâm, vậy thì thật là mất mặt chết đi được.

Hơn nữa trở về thôn Bàn Đào nhà họ Ngô nhất định cũng chuẩn bị cơm canh ngon cho bọn họ đó, không cần thiết ở chỗ này mặt mặt xấu hổ. Việc đưa thân này nói tới cũng là một việc vẻ vang, nếu danh tiếng mặt mặt này truyền đi, về sau ai còn có thể tìm anh.

Bọn họ không ăn nhiều, Ngô Hồng Nhi thì càng không ăn nhiều lắm rồi, tuy rằng không ai qua đây nháo, nhưng là thỉnh thoảng có người tới đây nhìn cô như là nhìn gấu trúc, cô nếu còn có thể khẩu vị vô cùng tốt, vậy tố chất tâm lý phải mạnh mẽ tới mức nào chứ.

Mười một giờ diễn lễ chính thức bắt đầu, trong sân rộng nhà họ Hồ phía đông xây một dãy bệ bếp, ở trước phòng lớn đã bày xong bàn lễ, phía dưới bày hai cái ghế, trên mặt đất cách cái ghế không xa trải một cái đệm, đây chính là sự chuẩn bị diễn lễ cần.

Trước bàn là hai người quản lý, trong tay của một người đang cầm là danh sách người đã sớm viết xong, trên bàn trước một người khác bày vớ và bút, hiển nhiên là lát nữa sẽ đăng ký danh mục quà tặng.

“Mọi người im lặng nào, chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ rồi. Bỏ tiền đứng lên phía trước, không bỏ tiền sát ra sau một chút.” Người nói chuyện là người đang cầm danh sách người trong tay, ông cũng là trưởng thôn của thôn An Bình Hồ Đại Mậu.

Ông vừa nói lời này ra mọi người lập tức liền cười vang, mặc dù bây giờ rất lạnh, gần như đều không thò tay ra ngoài, nhưng là sự nhiệt tình của mọi người vẫn không giảm chút nào.

Hai người Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống là đứng ở trước cái đệm, Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ đã sớm bị người ả ngồi ở trên ghế trước đệm, hai người hôm nay còn tham hơn chủ rể và người chăm sóc cô dâu, trên quần áo đều là màu đỏ, trên mặt trên cổ vậy thì càng không cần nói rồi.

“Được, bây giờ chúng ta chính thức bắt đầu, đầu tiên cô dâu chủ rể dập đầu cho cha mẹ.” Tiếng Hồ Đại Mậu vang dội, làm việc này quả đúng là vô cùng thích hợp.

Hành lễ cho cha mẹ chồng là phải quỳ xuống, Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Quốc Đống quỳ xuống hành lễ cho hai cụ. Đầu này không đập không, Ngô Hồng Nhi vừa được Hồ Quốc Đống đỡ đứng dậy, Lý Quế Lan đã cho Ngô Hồng Nhi một cái nhẫn vàng đeo ở trên tay.

Hồ Lão Đồ làm cha, đương nhiên ông sẽ không cho con dâu đồ trang sức gì, chỉ cho một cái bao lì xì, nhưng nhìn dày độ của bao lì xì kia hiển nhiên không thấp hơn giá trị của nhẫn vàng. Sự hào phóng của bố chồng mẹ chồng trong nháy mắt dẫn phát ra hàng loạt tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người.

“Bên dưới cúi đầu cho bác cả bác dâu cháu.” Trừ cha mẹ ruột, người khác là không cần quỳ xuống, cũng chỉ là khom người là được rồi.

Bác cả của Hồ Quốc Đống lấy ra một tờ tiền giấy mười đồng, đây cũng không phải là số lượng nhỏ rồi. Cũng chính là nguyên nhân Hồ Lão Đồ chỉ có một anh con trai này, nếu nhiều như thế nào ông cũng sẽ không lấy ra nhiều tiền như vậy. Mười đồng tiền phải tích góp bao lâu chứ, công nhân trong thành phố một tháng mới hơn ba mươi đồng đấy.

Nhưng là hiển nhiên Hồ Đại Mậu cũng không muốn buông tha cho bác dễ dàng như vậy, “Lại cúi đầu cho bác cả bác dâu cháu”, “Cúi đầu cho bác cả cháu” “Cúi đầu cho bác dâu cháu” cho đến khi móc tiền trong túi hai vợ chồng bác cả Hồ gần hết rồi, Hồ Đại Mậu mới nói “cuối cùng lại cúi đầu cho bác cả bác dâu cháu” đây coi như là triệt để moi túi hai người không còn một mảnh. Về phần những họ hàng gần khác cũng đều là như thế, nhất là làm chú bác cô chị, gần như đều bị Hồ Đại Mậu móc sạch sẽ.

Dần dần về sau mọi người lấy tiền ra cũng ít đi, cũng chỉ là một đồng, những người này tuy rằng cũng là trong tộc nhưng là quan hệ đều xa, lúc đến những người này, mọi người cũng là biết là nghĩ thức sắp kết thúc rồi. Đám con trai xem lễ bên dưới bắt đầu áp sát lên phía trước, chuyên tâm nhất định phải rút giày của cô dâu để đổi thuốc hút. Người đưa thân bên nhà họ Ngô cũng bắt đầu tụ lại bên cạnh Ngô Hồng Nhi, chuẩn bị vừa hành lễ sau cùng xong, lập tức mang theo Ngô Hồng Nhi chạy luôn, quy củ của bọn họ nơi này chỉ cần chạy đến ngoài cửa là không được náo loạn nữa.

Nói tới đoạn khoảng cách này cũng không phải là dài lắm, nhưng là không chịu đựng nổi nhiều người mà, chưa biết chừng sẽ bị người nào đó kéo lại.

Cũng may Thôi Vinh Mai đã sớm nghĩ tới điều này, nam đưa thân cứ tới ai nấy đều cao to đen hoi, nhất là thằng Ngốc vừa đứng chỗ đó, thân thể to lớn kia không có mấy người có thể đè hấn lại được.

“Cúi đầu cho anh trai chị dâu cháu” Hồ Đại Mậu vừa dứt lời, anh cả của Ngô Hồng Nhi trùm áo khoác ngoài đã sớm chuẩn bị trước lên đầu Ngô Hồng Nhi, thằng Ngốc nửa ôm Ngô Hồng Nhi xông luôn ra ngoài. Cùng lúc đó mấy nữ đưa thân mỗi người vung một nắm to kẹo đã sớm chuẩn bị trước, rất nhiều người vội vàng khom lưng nhặt, ở vô hình trung này lại giảm bớt áp lực cho mấy người đàn ông.

Có điều cũng không phải mọi người đều sẽ bị kẹo dụ dỗ, cũng chỉ là trẻ con và phụ nữ mới có thể thích cái đó, mấy thằng cu lớn nhích nhích nhích xông về phía Ngô Hồng Nhi bọn họ, chỉ muốn kéo một chiếc giày của cô dâu xuống.

Vài bước đường ngắn ngủn, cứ thế hao phí mấy phút mới bị đoàn người nhà gái xông ra. Ngô Hồng Nhi được anh cả cô dùng áo khoác ngoài che kín mít, trừ mặt bị nghẹn đỏ thì không có gì, nhưng là mấy người đàn ông nhất là bốn tiểu bối đều chật vật không chịu nổi, áo bông của thằng Ngốc cũng bị kéo lòi ra cả bông. Trình độ nháo cô dâu ở thôn An Bình hưng tàn không phải bàn cãi.

Chẳng qua chỉ cần chạy ra khỏi cửa là không có người náo loạn nữa, lúc này Hồ Quốc Đống cũng chen ra ngoài, chẳng qua hấn lại thay một bộ quần áo hơi cũ, vừa rồi cô dâu bị người nháo ở nhà hấn, hấn đến nhà họ Ngô càng chẳng khá hơn chút nào, phụ nữ mọi người còn có thể bận tâm một chút, đàn ông đương nhiên là muốn náo loạn thế nào thì náo loạn thế ấy. Quần áo mới đi qua trở về cũng đã thành quần áo cũ.

Hồ Quốc Đống mang theo mấy anh em hỗ trợ chần rượi, đoàn người đi xe đạp quay trở lại thôn Bàn Đào. Trên đường quay lại không có xe lửa, Ngô Hồng Nhi ngồi ở trên xe của Hồ Quốc Đống, hiện tại coi như là danh chính ngôn thuận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ăn cơm thừa

Đoàn đưa thân nhà họ Ngô ở nhà họ Hồ bị chính chật vật không chịu nổi, vào nhà họ Ngô, Hồ Quốc Đống cũng không tốt hơn chỗ nào, vừa vào cổng đã bị người vây lấy, mấy thằng con trai đứa túm cẳng đứa túm chân, trước tiên bắt người ngồi xôm một hồi.

Chỉ cái này cũng chưa hết, mấy thím thích náo nhiệt còn đặc biệt lấy cân và bao tải tới, muốn cân chú rể. Còn có người góp vui lột giày của Hồ Quốc Đống xuống, bắt Hồ Quốc Đống đi mua kẹo ăn, nhưng là tiền này còn không thể tự mình bỏ ra, bắt hấn phải xin hai cụ nhà họ Ngô. Về phần mấy anh em đi theo Hồ Quốc Đống đến tình huống cũng không khá hơn chút nào, đến đoạn uống rượu kia chỉ là chần rượi đã có mấy thanh niên trượt chân xuống dưới gầm bàn rồi.

Thấy Hồ Quốc Đống bị trêu chọc chật vật không chịu nổi, Ngô Hồng Nhi cũng không có gì đau lòng, chung quy mọi người tuy rằng nói đùa nhưng mà lại biết vừa phải, tuyệt đối sẽ không đùa quá trớn. Quả nhiên đến ba bốn giờ chiều lúc phải về nhà họ Hồ, tuy rằng bị trêu chọc thê thảm, nhưng là trừ mấy người đi theo uống say, Hồ Quốc Đống lại không có vấn đề gì lớn, còn có thể vững vàng mang theo Ngô Hồng Nhi.

Chẳng qua Ngô Hồng Nhi để ý đến, trên đường trở về thỉnh thoảng hấn sẽ hoạt động trên chỗ ngồi một chút, hiển nhiên là vừa rồi bị ngồi xôm. Chẳng qua lúc mọi người đùa cũng chú ý đúng mực, trước hết để cho cái mông chạm đất, bên trên đó thịt nhiều nhất cũng chỉ là đau một chút, qua một hai ngày là khỏi, sẽ không thương gân động cốt.

“Anh còn tốt chứ?” Ngô Hồng Nhi ngồi nghiêng ngả trên chỗ ngồi phía sau Hồ Quốc Đống, có điều không tùy tiện không biết xấu hổ ôm hông của hấn, chỉ kéo chéo áo của hấn.

Nghe thấy Ngô Hồng Nhi nhỏ giọng hỏi thăm, Hồ Quốc Đống nhếch miệng cười nói: “Không có việc gì, anh da dày thịt béo mà, lại nói mọi người cũng chú ý đúng mực, tuy rằng nhìn đùa rất ghê gớm, nhưng là cũng không dùng đến bao nhiêu sức lực.” Thật ra Hồ Quốc Đống thật sự cảm thấy khá tốt, tuy rằng mấy ngày nay cực kỳ bận cực kỳ mệt nhưng là hấn vẫn cảm thấy trên người tựa hồ có sức không bao giờ cạn. Chỉ cần vừa nghĩ đến hôm nay có thể cưới được Ngô Hồng Nhi, hấn thậm chí hận không thể buổi tối không ngủ được đi ra ruộng đuổi thỏ.

“Em cũng mệt mỏi rồi nhì, chúng ta lập tức là về đến nhà rồi.” Hồ Quốc Đống cảm thấy mình chỉ nói một câu nhạt nhẽo như vậy không tốt, lại bồi thêm một câu.

Ngô Hồng Nhi thật ra cũng rất mệt, không riêng gì mệt trên thân thể, trên tâm lý cũng mệt mỏi. Bắt đầu từ buổi sáng hôm nay cô vẫn luôn xách theo quả tim sợ xảy ra điều gì sai lầm, nhưng mà cũng may từ lúc bắt đầu đến bây giờ hết thấy đều tiến triển thuận lợi, không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Cho tới bây giờ Ngô Hồng Nhi mới xem như thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc không để ý nói với Hồ Quốc Đống, cô lại nói: “Vẫn tốt, không phải mệt lắm, hôm

nay em cũng không làm cái gì.”

Lúc Ngô Hồng Nhi bọn họ trở lại nhà họ Hồ, người đã giải tán gần hết rồi. Chẳng qua còn có không ít người đang bận rộn thu dọn đồ đạc. Nhìn thấy bọn họ trở về, Lý Quế Lan lập tức hô: “Trở lại rồi? Mau vào phòng nghỉ ngơi một chút đi nhé.”

“Mẹ, con thay quần áo khác rồi qua đây hỗ trợ nhé.” Lúc gọi Lý Quế Lan là mẹ Ngô Hồng Nhi có chút không được tự nhiên, trên mặt cũng hơi ửng đỏ.

Một tiếng gọi mẹ này làm cho Lý Quế Lan quả thực không khép được miệng, bà tươi cười đầy mặt nói: “Không cần không cần, con mau về phòng nghỉ ngơi đi, Quốc Đống còn không mau đưa vợ con vào nghỉ ngơi một chút. À đúng rồi, Hồng Nhi có đói bụng không, trong nhà đồ ăn gì cũng đầy đủ, lát nữa để cho Quốc Đống bung một chút qua cho con.”

“Không cần, con không đói bụng.” Thấy Lý Quế Lan bảo cô đi về nghỉ, Ngô Hồng Nhi cũng không nói gì thêm, suy cho cùng nào có cô dâu ngày đầu tiên vào cửa đã để cho làm việc, cô vừa nói như vậy cũng chỉ là ý tứ một chút mà thôi. Có điều cô thật sự không đói bụng, buổi sáng cô dâu ra cửa đều phải ăn hai quả trứng gà, sau này cô lại ăn một chút ở nhà họ Hồ, trở về nhà họ Ngô mẹ cô sợ cô đói lại bung một bát đồ ăn cho cô, hiện tại thật sự rất no.

“Vậy mau mau đi về nghỉ ngơi đi, trong phòng các con mẹ đã sớm thu dọn xong rồi.” Lý Quế Lan nói. Bây giờ thấy Ngô Hồng Nhi là bà nghĩ ngay đến cháu trai, ánh mắt kia rất chi là nóng bỏng, quả thực hận không thể trong bụng Ngô Hồng Nhi có thể bọc bánh bao ngay ngày mai. Cho dù không phải cháu trai cháu gái cũng được mà, bà sinh nhiều con trai như vậy, không cảm thấy con gái có cái gì không tốt, tựa như con cả nhà bọn họ bình thường còn không phải luôn chăm lo trong nhà, cũng không kém con trai bao nhiêu.

Ngô Hồng Nhi nghe lời vào phòng, Hồ Quốc Đống cũng đi vào theo. Nhà của nhà họ Hồ là mới xây, vì bọn họ kết hôn còn đặc biệt quét tường trắng lại một lần, đồ vật bên trong cũng đều là mới. Tuy rằng hôm nay người đến người đi làm cho căn phòng có chút lộn xộn, nhưng là vừa rồi Lý Quế Lan nhìn phòng tân hôn đang tốt đẹp bị biến thành có chút bần thiêu, liền nhanh chóng thu dọn một chút.

Chẳng qua bà bận rộn hận không thể có tám cái tay, cũng chỉ dọn dẹp đại khái một chút ngoài mặt, nhìn kỹ trong góc nhỏ còn có mảnh vụn nhỏ như vò hạt dưa linh tinh. Có lẽ là thói quen đời trước mang đến, Ngô Hồng Nhi vẫn luôn rất chú ý vệ sinh. Mặc dù chỉ là một ít rác rưởi nhỏ cô cũng có chút không chịu được, bèn tự động thu dọn lại phòng.

Mới bắt đầu Hồ Quốc Đống vẫn theo sau Ngô Hồng Nhi, thuận tiện giúp Ngô Hồng Nhi chuyển cái chổi lấy cái khăn lau gì đó, “Anh đi giúp cha mẹ bọn họ một chút đi, bên ngoài phòng chừng những việc phải làm cũng không ít.” Thật ra Ngô Hồng Nhi là bởi vì Hồ Quốc Đống cứ đảo quanh theo sau cô làm cho Ngô Hồng Nhi có vài phần không được tự nhiên lắm.

“Hi hi, “ Hồ Quốc Đống sờ sờ đầu trông rất dân, sau đó nói: “Vậy anh đi giúp cha mẹ bọn họ trước.” Thật ra vừa rồi hắn đã muốn đi ra ngoài hỗ trợ, chẳng qua là sợ Ngô Hồng Nhi ở trong này không được tự nhiên nên mới đi theo sau mà thôi. Hắn không có anh em ruột giúp đỡ, tuy rằng mấy anh rể cũng không tệ, nhưng là rốt cuộc không thể sai bảo như con trai ruột, cho nên hắn vẫn là rất lo lắng một đồng việc trong nhà.

Hồ Quốc Đống đi ra ngoài, Ngô Hồng Nhi thở phào nhẹ nhõm, cứ có cái đuôi theo ở phía sau làm cái gì cũng không tiện. Nhìn một đám vô chân vô đệm trong nhà đều là màu đỏ thẫm, trên giường gạch còn đóng đồ cưới của cô, nghĩ sớm hay muộn cũng phải thu dọn, cô dứt khoát dọn dẹp một thể.

Trong nhà tủ quần áo hồi môn đưa tới còn trống không, Ngô Hồng Nhi liền thu dọn một chút quần áo của mình, thuận tiện bỏ vào cái chần chưa đắp tới và một ít đồ vụn vặt chưa dùng tới. Đợi đến khi trời dần dần sẫm tối, cô đã dọn dẹp trong phòng tươm tươm rồi.

Đúng lúc này Hồ Quốc Đống bung hai bát đồ ăn và hai cái bánh bao tiến vào. Tối hôm nay trong nhà còn có một ít người làm giúp tới dùng cơm, sợ Ngô Hồng Nhi ngượng ngùng, Hồ Quốc Đống chọn một ít thức ăn ngon bung đến cho Ngô Hồng Nhi, để cho cô ăn ở trong phòng.

Một bát xà bần to, một bát đồ dưa khô xào thịt, trong món xà bần phần lớn đều là thịt, đậu hũ và miến, cải thảo có nhưng cũng đều là lá cải trắng, ở trong nồi thức ăn lớn chọn ra được một bát như vậy Hồ Quốc Đống cũng mất một phen công sức.

“Đói bụng không, ăn cơm trước đi.” Hồ Quốc Đống đề đề lên bàn sau đó nói. Thấy trong phòng sạch sẽ chỉnh tề hơn vừa rồi không ít, Hồ Quốc Đống biết Ngô Hồng Nhi này giờ vẫn không nghỉ ngơi, vừa âm thầm cảm thán cô vợ nhà mình thật là người cần mẫn, vừa hơi mang ân cần nói, “Trong phích nước có nước nóng, anh mang một chút nước nóng cho em rửa tay rửa mặt?”

Ngô Hồng Nhi gật đầu, một dãy phòng của nhà họ Hồ có bốn gian phòng, Căn phòng đầu tiên phía tây hơi nhỏ hơn, bên trong để các loại đồ như phích nước nóng, chậu rửa mặt, giá..., bình thường Ngô Hồng Nhi bọn họ rửa mặt là ở chỗ này. Căn phòng thứ hai phía tây chính là phòng ngủ của Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống. Căn phòng lớn nhất ở giữa kia là chính phòng, ngoài cùng phía đông là phòng của hai cụ nhà họ Hồ. Về phần trong sân còn có sương phòng (hai gian nhỏ ở hai đầu), bên trong có phòng bếp, còn có một gian phòng có thể ngủ, đây là chuẩn bị để ngừa năm cô con gái nhà họ Hồ trở về ở.

Ngô Hồng Nhi đánh giá xung quanh phòng, tuy rằng phòng ngủ của bọn họ không lớn bằng phòng của hai cụ nhà họ Hồ, nhưng là nơi này kề bên một căn phòng nhỏ lại càng tiện hơn, nếu rửa mặt gì đó đều cùng một chỗ với cha mẹ chồng, cũng rất lúng túng.

Tắm đơn giản một cái, Ngô Hồng Nhi bắt đầu ăn cơm chiều, Hồ Quốc Đống nhân lúc cô rửa mặt lại bung hai bát cháo tới đây, sợ cô chỉ ăn màn thầu và thức ăn bị nghẹn. Thấy ánh mắt Hồ Quốc Đống sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô, chính mình lại không động đũa, Ngô Hồng Nhi bèn hỏi: “Anh không ăn à?” Bị nhìn chăm chăm vào như vậy, đừng nói Ngô Hồng Nhi không đói bụng cho dù là đói cũng không nuốt trôi.

“Lát nữa anh ăn, em ăn trước đi. Ăn nhiều chút thịt.” Thấy Ngô Hồng Nhi chỉ gấp cải thảo, Hồ Quốc Đống không nhịn được gấp một miếng thịt đặt ở trong bát cho cô. Hắn đã từng ăn cơm với Ngô Hồng Nhi vài lần, biết so với mọi người đều thích ăn thịt mỡ, cô thích ăn thịt nạc hơn, bèn gấp một miếng

thịt nạc cho cô.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi ăn nửa cái mìn thầu, lại húp một bát cháo, thức ăn cũng ăn một ít. Cơ mà so sánh với hai bát đầy lu lu Hồ Quốc Đống bụng tối, cô cũng chỉ ăn một tí ti mà thôi.

“Ăn no rồi? Ăn cũng quá ít rồi.” Thấy Ngô Hồng Nhi đáng thương nhìn hần, Hồ Quốc Đống ngoài buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, vợ hần ở trên phương diện ăn cơm quả đúng là không được. Ở nông thôn làm việc nặng, lượng cơm ăn của phụ nữ cũng chẳng ít hơn đàn ông bao nhiêu, hai cái bánh bao một bát đồ ăn chỉ là lượng cơm ăn rất bình thường, nhưng là người này nhà họ ngay cả một nửa của người ta cũng không ăn được. Âm thầm quyết định về sau nhất định phải làm cho cô vợ nhà mình ăn nhiều thêm một chút, nhưng là trước mắt lại không tiện ép cô. Hồ Quốc Đống cầm đũa lên, cũng không ghét bỏ quét tất cả đồ ăn còn lại của Ngô Hồng Nhi vào trong bụng mình, ngay cả bát cháo gạo còn lại kia của cô cũng húp nốt.

Vốn là hần đang muốn đi ra ngoài ăn, thấy Ngô Hồng Nhi còn lại nhiều như vậy nên dứt khoát ăn luôn ở đây. Tuy rằng mìn thầu có chút không đủ, nhưng là đồ ăn nhiều, hần cũng ăn no bảy tám phần rồi.

Thấy Hồ Quốc Đống không e dè ăn cơm thừa của cô, Ngô Hồng Nhi có chút trợn mắt há hốc mồm sau đó cũng hơi ngượng ngùng, tuy rằng ở nhà cha mẹ cô cũng thường xuyên ăn cơm thừa đồ ăn thừa của cô, nhưng là dù sao đây cũng không giống, nếu là cô, cô tuyệt đối sẽ không ăn đồ thừa của Hồ Quốc Đống. Thật ra Ngô Hồng Nhi không biết đây chỉ là bắt đầu, về sau còn rất nhiều cơ hội Hồ Quốc Đống ăn cơm thừa đồ ăn thừa của cô nữa cơ.

“Anh bụng đồ ra ngoài, em nghỉ ngơi trước một chút, đoán chừng lát nữa sẽ có người tới đây làm âm ỉ em cũng không nghỉ được.” Nói xong Hồ Quốc Đống đi ra ngoài y như bị chó đuổi.

Ngô Hồng Nhi cũng nghe ra được ý chưa hết trong lời nói của hần, lát nữa đoán chừng có người sẽ tới đây nháo động phòng. Mà buổi tối hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nháo động phòng

Hiện tại trong thôn đều không có điện, bình thường buổi tối mọi người đều là đốt đèn dầu hỏa, cây nến gia đình bình thường không dùng nổi, ngay cả đèn dầu hỏa cũng là có thể không đốt thì không đốt, đi ngủ sớm.

Hôm nay là việc vui, trong phòng của Ngô Hồng Nhi bọn họ đốt hai cây nến, trái lại thật ứng với ý động phòng hoa chúc. Hiện tại một đồng lớn nam nam nữ nữ đang vây quanh ở trong phòng của Hồ Quốc Đống bọn họ nháo động phòng đó, trong phòng nhỏ nhỏ thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng cười to, còn có người hô lớn hôn một cái hôn một cái liên tiếp.

Lý Quế Lan bọn họ là trường bối, nháo động phòng đều là thanh niên, bởi vậy bọn họ cũng không đi vào. Nghe thấy tiếng cười lớn thỉnh thoảng truyền ra từ bên trong, Lý Quế Lan không nhịn được nói với Hồ Lão Đồ: “Ông xem đám trẻ con này nào loạn ghê gớm, trời cũng không còn sớm có cần đi nhắc nhở một tiếng hay không?”

“Bà đi thêm loạn cái gì, mọi người đều có chừng mực, gần đến giờ thì sẽ giải tán. Ai mà không từng trải qua thời điểm này. Hồi chúng ta kết hôn còn có người nghe lén nữa đây.” Hồ Lão Đồ nói rất bình tĩnh.

“Lão già không đứng đắn này, nói gì thế.” Lý Quế Lan thấy Hồ Lão Đồ nói như vậy nhất thời trên mặt nóng hừng hực. Năm đó bà chẳng biết cái gì, đêm kết hôn hôm đó có người nghe lén cũng không biết, thật là làm trò cười không ít, đến bây giờ nhớ tới còn ngượng ngùng đấy.

Thời gian hai người nói chuyện, người trong phòng đã giải tán rồi. Tuy rằng đùa nhưng là đều dẫn đến đúng mực thôi, mọi người vui một chút là được rồi. Thật sự đùa quá trớn mọi người ai cũng khó coi. Chẳng qua lúc đi ra mấy người đã kết hôn đều không nhịn được dùng ánh mắt mập mờ nhìn Hồ Quốc Đống, nhìn đến Ngô Hồng Nhi cũng không dám ngẩng đầu lên.

Vắt và lăm mới tiền hết người đi, Lý Quế Lan cười nói với con trai con dâu: “Được rồi, cũng đã mệt mỏi một ngày rồi, mau đi nghỉ ngơi đi. Trong phích nước có nước nóng, Quốc Đống chuẩn bị nước rửa chân cho Hồng Nhi.” Nói xong bà đi đóng cửa luôn. Chẳng qua đi tới cửa, bà để phòng tiện thể đi ra sau nhà xem thử, quả nhiên nhìn thấy mấy thằng cu đang nghe lén ở phía sau phòng của Hồ Quốc Đống bọn họ.

Phòng ở ở nông thôn cách âm cũng không tốt, dấn lỗ tai lên tường có thể nghe thấy trong phòng nói chuyện. Mấy thằng nhóc thói này hiển nhiên là tính toán lại nghe lén. “Mấy thằng nhóc thói chúng mày làm gì vậy, không có một đứa nào đứng đắn?” Lý Quế Lan cười mắng.

“Hề hề, thím chúng ta chính là đã từng trải qua.” Hồ Kiến Tân dẫn đầu vừa thấy Lý Quế Lan lập tức nói. Sau đó đưa mắt ra hiệu cho mấy người bên cạnh, chạy nhanh như chớp. Vốn đang định xem thử khúc gỗ Hồ Quốc Đống này vào động phòng như thế nào đây, hiện tại chỉ có thể thôi rồi.

Bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, trong phòng nghe được cực kỳ rõ ràng, Ngô Hồng Nhi vốn đang bị Hồ Quốc Đống kéo tay cứng đờ, vội vàng rút tay lại, Hồ Quốc Đống cũng ngẩng người vài giây, cơ mà lúc này Hồ Quốc Đống cực kỳ nhanh trí khó có được tiếp tục lôi kéo tay Ngô Hồng Nhi an ủi: “Không có việc gì, mẹ đã đuổi bọn họ đi rồi, bọn họ không dám trở lại nữa.” Chẳng qua ở trong lòng Hồ Quốc Đống lại mắng Hồ Kiến Tân đến máu

chó đầy đầu, âm thầm hạ quyết tâm về sau nhất định cho thằng đó biết tay, lúc này mới tiếp tục dỗ dành Ngô Hồng Nhi.

Đòi người có bốn điều mừng, hạn hán đã lâu gặp cam lộ (sương ngọt), tha hương gặp người quen cũ, đêm động phòng hoa chúc, tên đề bảng vàng, tối hôm nay đối với Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi mà nói thật là một ngày đặc biệt, ngọt ngào trong đó quả thực không thể dùng lời nói mà hình dung được. Một đêm mà qua, trời rất nhanh đã sáng.

Ngô Hồng Nhi dậy sớm bao nhiêu năm như vậy cũng đã quen rồi, đến giờ đó nhất định có thể mở mắt, chẳng qua buổi sáng hôm nay lại có chút ngoại lệ, ngày hôm qua cô mệt vô cùng, buổi sáng tuy rằng đã tỉnh nhưng không muốn mở mắt. Hồ Quốc Đống khỏe như trâu, sáng sớm trái lại thần thanh khí爽. Chẳng qua thấy bộ dạng không mở nổi mắt của Ngô Hồng Nhi, hần dút khoát cũng chợp mắt theo Ngô Hồng Nhi một lúc.

Cuối cùng vẫn là Ngô Hồng Nhi cảm thấy thời gian không còn sớm thực sự ngượng ngừng ngủ tiếp, lúc này mới đẩy Hồ Quốc Đống dậy. Người làm dâu không giống với làm con gái ở nhà. Người làm mẹ cảm thấy không có việc gì, người làm mẹ chồng rất có khả năng sẽ cảm thấy ngứa mắt.

Hồ Quốc Đống thấy Ngô Hồng Nhi dậy, hần cười ha hả đứng lên mặc quần áo. Hần trái lại không có ngượng ngừng gì, tỉnh bơ mặc quần áo. Trước đây Hồ Quốc Đống có lẽ còn có ngượng ngừng, nhưng là hiện tại Ngô Hồng Nhi đã là vợ hần, một ông lớn như hần còn thẹn thùng cái gì, hơn nữa mùa hè ở nông thôn có rất nhiều người cởi trần đi qua đi lại.

Hần hào phóng như vậy trái lại làm cho Ngô Hồng Nhi xấu hổ, dù sao bây giờ không tối om tối mù như tối hôm qua cái gì cũng không nhìn thấy, hiện tại trời đã sáng rồi. Chờ Hồ Quốc Đống mặc xong quần áo đi rửa mặt, Ngô Hồng Nhi mới vội vội vàng vàng mặc quần áo lên.

Hôm nay cô không mặc bộ quần áo mới ngày hôm qua nữa mà là mặc một bộ hơi cũ, hôm nay việc phải làm không ít, trong nhà cũng còn có một đồng hồ loạn dây, mặc bộ quần áo mới kia nữa thì quá lãng phí rồi. Ngay cả hai bím tóc dày hay chải trước đây cũng buộc thành một cái, dù sao cũng là phụ nữ đã kết hôn không phải là con gái chưa chồng nữa.

Lúc hai người thu dọn xong đi ra, Lý Quế Lan đã làm xong bữa sáng. Làm là cháo vụn ngô, thức ăn là đồ thừa tiệc rượu ngày hôm qua còn lại. Tuy rằng cho người đến làm giúp không ít, nhưng là nhà họ Hồ vẫn còn lại rất nhiều, sáng sớm hôm nay Lý Quế Lan đã lấy hai món ăn nóng đơn giản.

Thấy mẹ chồng đã làm xong, Ngô Hồng Nhi ngượng ngừng nói: “Mẹ, về sau buổi sáng con thức dậy nấu cơm là được. Hôm nay dậy hơi muộn.”

“Không sao, cũng không có gì để làm, cái gì cũng có sẵn chỉ hâm nóng một chút là được. Đợi đến khi lại mặt rồi cho dù là con muốn nhàn hạ mẹ cũng không đồng ý đâu, hai ngày này thì thôi.” Lý Quế Lan cực kỳ thẳng thắn nói. Nhà bọn họ không nhiều quy củ như vậy, bà cũng không phải mẹ chồng độc ác muốn bắt chẹt con dâu đến sứt sáo. Nói thật, bọn họ chỉ có anh con trai này, về sau chỉ trông cậy vào hai người dưỡng lão cho đấy, không đối xử tử tế với người ta sau này già rồi người ta bỏ mặc thì làm thế nào.

Nói là nuôi con trai dưỡng già, nhưng là chờ bà nằm liệt trên giường gạch rồi, vẫn phải là con dâu hầu hạ, con trai hầu hạ lão già còn được, hầu hạ bà vẫn là con dâu tiện hơn. Lý Quế Lan nghĩ thông suốt, đối xử với con dâu cũng là thêm khoan dung và mấy phần thật lòng. Chỉ cần Ngô Hồng Nhi chịu sống tử tế, bà làm thêm chút việc bớt chút việc cũng có cái gì, về sau những gia nghiệp này còn không phải đều là của cháu trai nhà bà.

Thấy mẹ chồng thông tình đạt lý như vậy, Ngô Hồng Nhi cũng lộ ra nụ cười vài phần thật lòng, nếu người một nhà có thể hòa hòa thuận thuận vậy thì không thể tốt hơn. Trước đó cô còn sợ mẹ chồng chỉ có một đứa con trai này sẽ không dễ ở chung đâu.

“Đúng rồi mẹ ơi, sao không thấy mấy chị gái?” Đêm qua loạn thành một đoàn Ngô Hồng Nhi cũng không chú ý đến mấy bà chị chồng, hiện tại buổi sáng thấy chỉ có bốn người bọn họ, lúc này mới có chút nghi ngờ hỏi. Hồ Quốc Đống không có anh em ruột, nghe nói lần này làm việc vui mấy chị gái anh rể đều là ra sức lớn, lẽ ra hiện tại cho dù là không ở đây cả ít nhất cũng phải có một hai người mới đúng chứ.

“Mấy đứa chúng nó à, đều là trên có già dưới có trẻ, giờ đã đến cuối năm trong nhà đều là một đồng việc, chiều hôm qua thấy không có việc gì mẹ đã đuổi hết chúng nó đi rồi. Chị Tư chị Năm con trong nhà con cái đều chưa lớn, con Tư lại mang bầu, một đứa ở chỗ này cũng không giúp được cái gì, chúng ta còn phải hầu hạ nó.” Lý Quế Lan thấy Ngô Hồng Nhi nhớ đến người trong nhà thì cảm thấy đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, dù sao năm cô con gái mặc dù không tệ, nhưng là sau này chưa biết chừng có việc gì chỉ trông vào người nhà mẹ đẻ cho chỗ dựa đấy.

Cơ mà nhắc tới mấy cô con gái này, Lý Quế Lan không nhịn được lại nghĩ đến Hồ Lê Nhi. Mấy năm nay nhà Lê Nhi một xu tiền cũng hạn không thể bề thành hai nửa mà tiêu, vất vả lắm nợ một khoản lúc này mới làm được nhà, cuộc sống cũng có bước ngoặt. Nhưng là lão già kia nhà bọn họ lại bị mụ vợ xúi giục gây chuyện. Vậy mà bắt đầu đòi mấy đứa nhỏ tiền đường lão.

Lý Quế Lan cũng không rõ trước đây làm sao lại không nhìn ra vị thông gia này không cần thể diện như vậy. Lúc trước khi đuổi con trai út ra khỏi nhà đã nói trước về sau không cần dưỡng lão cho bọn họ, mới qua không đến hai năm vậy mà như không có chuyện gì tới cửa đòi tiền đường lão, còn mỗi người một trăm đồng tiền một năm, cũng không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi.

Đừng nói hiện tại lão ta mới hơn năm mươi tuổi, chính là thời điểm làm việc, cho dù là hiện tại lão ta bảy tám mươi không làm được, hai vợ chồng Lê Nhi không lấy tiền cũng không có người nói bọn họ không hiếu thuận. Vì mụ vợ kẻ, đuổi hết con dâu cháu trai cháu gái ra khỏi nhà, ngay cả cái chân cũng không cho, nếu không phải nhà bọn họ có người đi, Lê Nhi cũng mạnh mẽ, đồ cưới của Lê Nhi không chừng cũng đã bị tham ô rồi. Đây cũng không phải là việc con người làm ra. Không biết còn tưởng rằng mấy đứa nhỏ nhà họ Lý đều không phải là con trai ruột của lão già Lý đâu.

Hơn nữa hồi đó khi ra ở riêng, hai đứa nhỏ cũng đề phòng, trên đơn ở riêng ngay cả trường thôn cũng ký tên, hai đứa nhỏ nếu muốn cho chút đồ là bọn họ hiếu thuận, nếu không cho ai cũng không nói được gì. Con Ba này nhà bọn họ năm đó lúc ở nhà chính là đứa đánh đá, trước đây có thể cầm dao thái rau không cho con trai kẻ của bố chồng nó cưới vợ vào cửa, hiện tại độc môn độc viện tự mình làm chủ nhà mình rồi, lại càng sẽ không chịu khinh bỉ. Nghĩ đến đây trong lòng Lý Quế Lan lại thoải mái hơn một chút, cho dù lão ta có nhảy nhót hơn nữa cũng chỉ là ghé thăm người một chút mà thôi.

“Lát nữa ăn cơm xong để cho hai cha con bọn họ thu dọn bếp lò trong sân cho. Mẹ sẽ dọn mấy thứ linh tinh lẻ tẻ này lại, hôm nay đã hai mươi bảy rồi, ngày mai các con lại về lại mặt, cũng là đến Tết rồi.” Thấy ăn gần xong rồi, Lý Quế Lan bèn nói với Ngô Hồng Nhi.

Làm việc vui vào cuối năm có chỗ tốt cũng có chỗ xấu, chỗ xấu là càng thêm rối ren, chỗ tốt là rất nhiều thứ là có thể chuẩn bị cùng nhau, nói chẳng hạn như nhà họ Hồ, lợn đã mổ, mần thầu đã hấp xong cả rồi, đồ ăn gì đó ăn trong tháng giêng cũng đã chuẩn bị xong. Thậm chí lỗ tai lợn, giò thủ cũng làm xong một thể. Hiện tại chỉ còn lại thu dọn hỗn loạn một chút, so với đồ rất nhiều gia đình chuẩn bị ăn tết thì đơn giản hơn nhiều.

“Được ạ.” Trên mặt Ngô Hồng Nhi mang theo nụ cười trả lời, cơm nước xong xuôi cũng chủ động thu dọn bát đũa, ngay cả Hồ Lão Đồ vẫn im lặng ăn cơm không lên tiếng ở bên cạnh cũng ngậm gật gật đầu, cô con dâu này là người hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngày đầu tiên sau cưới

Tuy rằng hôm qua không ít người tới làm giúp, nhưng là làm xong một cái đám cưới này, vẫn để lại cho nhà họ Hồ một cục diện rối rắm vô cùng lớn. May mắn bàn ghế mượn hôm qua đã trả, hiện tại còn lại chỉ là một ít đồ dọn lại trong nhà. Bềnh không lượng công việc sẽ còn lớn hơn nữa.

Hai mẹ chồng nàng dâu Ngô Hồng Nhi đầu tiên muốn thu dọn chính là một ít đồ ăn. Ở nông thôn món tết thường chuẩn bị món xào trước, sau đó đặt ở trong một cái chậu lớn, dù sao như thế nào cũng không hỏng được, lúc nào ăn lúc đó mức, như vậy vừa bớt việc lại tiết kiệm đồ. Chẳng qua bởi vì điều kiện nhà họ Hồ tốt hơn một chút, nên ít khi làm như vậy, bình thường đều là ăn đồ tươi, nhất là lúc con gái trở về rất nhiều đồ ăn đều là làm mới, dù sao đồ ăn nấu đi nấu lại ăn ngon hơn nữa cũng không bằng đồ tươi mới.

Nhưng mà một ít đồ trộn gì đó đều là làm trước. Chẳng hạn như món ngon sở trường của Hồ Lão Đồ là giò thủ và tai lợn kho, trước đây ông thường làm nhiều một chút thuận tiện chia một chút cho mấy cô con gái mang về. Năm nay bởi vì Hồ Quốc Đống lấy vợ, cho nên trong nhà mổ hết hai con lợn to mập. Nhưng là cho dù mổ hẳn hai con lợn to mập mập thịt lợn để lại cũng không thể dư dả như năm ngoái.

Trong nhà ẩm ỉ mấy ngày, chỉ là bày tiệc rượu đã ăn gần hết cả một đầu lợn, ngày đó còn kéo đi một phần cho nhà Ngô Hồng Nhi, hiện tại nhà họ Hồ chỉ còn lại nửa con lợn. Hơn nữa đầu lợn và chân lợn các loại của nửa đầu lợn này hết sạch rồi. Bởi vậy lợn này trái lại thật sự không có gì để xử lý. Chẳng qua chia cho năm cô con gái thịt thủ lợn và tai lợn kho các loại là dùng suy nghĩ.

Thật ra đồ ăn thừa cũng không có gì, hiện tại mọi người rất ít được ăn chất béo, vất vả lắm mới có thể ăn một bữa cỗ vậy nên mở rộng bụng ra mà ăn, có người da mặt dày thậm chí còn bung về nhà. Tuy rằng nhà họ Hồ làm cỗ rất tốt, nhưng là cũng bị mọi người ăn bảy tám phần. Chút đồ ăn còn lại kia cũng đều bị Lý Quế Lan đưa cho mấy chị em dâu đến làm giúp. Dù sao người ta bận rộn theo ba bốn ngày cũng không thể để cho người ta về tay không. Mùa đông tuy nói đồ không hỏng, nhưng là có một số đồ ăn để lâu rồi cuộc cũng không phải là tốt cho lắm, còn không bằng cầm đi đền đáp.

Bây giờ trong nhà còn lại chỉ là thức ăn đã làm chưa lên bàn và món xà bần còn thừa lại. Lý Quế Lan cùng Ngô Hồng Nhi cất hết món xà bần vào trong một cái chậu sứ to chuẩn bị giữ lại từ từ ăn, trong món xà bần mặc dù là cải thảo chiếm đa số, nhưng là bên trong vừa có thịt lại có đậu hũ và miếng cải nào cũng là thứ tốt. Cái này nếu ăn lúc bình thường mà nói cũng là rất xa xỉ.

Về phần mấy mâm thức ăn thừa ra kia, có thể giữ được thì giữ lại, không giữ được thì chỉ có thể thừa dịp mấy ngày này ăn. Ban đầu khi chuẩn bị bàn tiệc chỉ có thể chuẩn bị dưới tình huống theo hướng dồi dào, thiếu lại không được. Dù sao thừa còn có thể nhà mình giữ lại ăn, nếu thiếu có thể bị mất mặt xấu hổ rồi. Cũng may nhà họ Hồ làm coi như chuẩn xác, chỉ dồi dào ba mâm mà thôi.

Về phần các loại khác như hành gừng, cải thảo, khoai tây, khoai lang cũng đã xử lý xong, nên để ở hầm thì để ở hầm, nên đặt ở phòng bếp thì đặt ở phòng bếp. Mẹ chồng nàng dâu hai người bận rộn suốt cả một ngày, lúc này trong nhà mới miễn cưỡng xem như thu thập thỏa đáng. Bởi vì sợ không làm xong, ngay cả cơm trưa cũng là tùy tiện tạm bợ.

Buổi tối mẹ chồng nàng dâu hai người mệt tề liệt rồi, cơm chiều chính là Hồ Lão Đồ làm, nói thật Hồ Lão Đồ bởi vì là nguyên nhân đầu bếp, làm đồ ăn còn lưu loát hơn Lý Quế Lan, hơn nữa hương vị còn ngon hơn. Ngô Hồng Nhi nhìn thấy có chút than thở không thôi, phải biết ở nhà bọn họ Ngô Xuyên Từ là chưa bao giờ xuống phòng bếp. Thậm chí là mấy ông anh trai của cô cũng không mấy khi vào phòng bếp, triệt triệt để để làm ‘quan từ xa nhà bếp’. Thậm chí một số thân thích của cô cũng là như thế, Ngô Hồng Nhi còn tưởng rằng đàn ông đại để là như thế đấy, không nghĩ tới bố chồng nhà mình trái lại là ngoại lệ.

“Không chỉ cha con biết làm, tay nghề của Quốc Đống cũng không kém. Đợi ngày nào đó bảo nó làm hai món sở trường cho con nếm thử, tuy rằng so với cha con còn hơi kém hóa hầu, nhưng là mấy loại món chính làm cũng không tệ.” Lý Quế Lan thấy vẻ mặt Ngô Hồng Nhi ngạc nhiên bèn cười nói, thuận tiện cũng thêm chút điểm cho con trai mình ở trước mặt con dâu.

Tuy rằng chỉ một mụn bảo bối như vậy, nhưng là Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ đối với Hồ Quốc Đống tuyệt đối không tính là cưng chiều. Năm nay Hồ Quốc Đống mới hai mươi hai cho dù là qua tết cũng mới hai mươi ba, nhưng là bản lĩnh của Hồ Lão Đồ hẳn đã học được bảy tám phần rồi. Bất kể là mổ lợn nuôi lợn hay là làm đầu bếp, hẳn đều làm rất tốt. Cho dù là hiện tại phân thặng này ra riêng hẳn cũng có thể dựa vào tay nghề của mình sống thật tốt, vợ con cũng đều có thể nuôi sống. Đường nhiên đây cũng là mong muốn của hai cụ nhà họ Hồ.

Gắp hai miếng đồ ăn Hồ Lão Đồ tự mình làm, Ngô Hồng Nhi nhìn không được híp híp mắt hưởng thụ, thật sự ăn rất ngon. Tay nghề của mẹ cô không tính là xuất sắc, ngay cả cô tuy rằng thường được người khen thông minh khéo tay, nhưng là so sánh với hạng đầu bếp như Hồ Lão Đồ còn kém xa.”Ăn ngon thật.” Ngô Hồng Nhi nói từ tận đáy lòng.

“Ăn ngon thì con ăn thêm chút đi, con bé này con ăn quá ít rồi.” Lý Quế Lan gắp hai miếng thức ăn vào trong bát cho Ngô Hồng Nhi sau đó nói. Cũng đã từng làm nằng nặc, bà sợ Ngô Hồng Nhi sẽ ngượng thò đĩa ăn không đủ no. Đĩa nhỏ này nhìn cũng không gây lắm, chính là loại thân hình được mọi người thích kia, tuy rằng không mập, nhưng là trên người cũng có chút thịt nhỏ, khuôn mặt cũng là tròn tròn, nhìn là có phúc khí. Chẳng qua hai bữa cơm này Ngô Hồng Nhi ăn cũng không tính là nhiều, Lý Quế Lan biết ngay cô đây là có chút xấu hổ rồi.

Trừ Lý Quế Lan Hồ Quốc Đồng cũng thỉnh thoảng gắp hai gắp thức ăn cho cô, hần và mẹ hần cùng một tâm tư, sợ vợ hần sẽ ăn không đủ no. Vừa gắp thức ăn cho cô, hần vừa âm thầm chú ý Ngô Hồng Nhi thích ăn cái gì. Hôm nay trên bàn có một món tai lợn trộn rau, một món khoai tây lát xào thịt, còn có món xà bần còn thừa lại ngày hôm qua. Mà Ngô Hồng Nhi hiển nhiên thích món khoai tây lát xào thịt kia hơn, tần suất động đũa với món ăn này cũng cao hơn một chút.

“Lát nữa ăn xong hai người các con cứ nghỉ sớm chút đi, ngày mai thức dậy sớm một chút còn phải lại mặt đấy.” Lý Quế Lan đợi cơm chiều ăn được bảy tám phần bèn dặn đôi vợ chồng son. Lại mặt là việc lớn, ở cổ đại không lại mặt cũng không tính là làm xong hôn lễ, hiện tại tuy rằng không chú ý nhiều như vậy, nhưng vẫn là rất chú trọng việc này.

“Đồ đã chuẩn bị xong cho hai con, mua hai bao bánh ngọt, hai chai rượu, còn có một tảng thịt lợn, Hồng Nhi con xem còn thiếu gì.” Lý Quế Lan cười nói. Bà tự nhận là ba thứ đồ này cũng rất quý trọng. Có rất nhiều gia đình con gái lại mặt chỉ mang trứng gà.

Quả nhiên Ngô Hồng Nhi cũng rất hài lòng, cô cười nói với Lý Quế Lan: “Đề cho mẹ tiêu pha rồi, nào cần mua nhiều đồ như vậy. Trong nhà vừa làm đám cưới thịt lợn nhất định còn có, nếu không thịt cứ giữ lại trong nhà ăn đi.” Tuy rằng vừa lòng, nhưng là trong miệng Ngô Hồng Nhi vẫn là từ chối nói.

“Cái này đâu có giống, trong nhà con có là trong nhà có, nhưng đây là các con hiếu thuận lại không giống nhau. Được rồi, hai con đi nghỉ ngơi đi. Bát đĩa để mẹ dọn. Hôm nay bận rộn cả ngày con cũng mệt mỏi rồi, ngày mai còn phải dậy thật sớm.” Lý Quế Lan cảm thấy nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái, xem xem hiểu chuyện biết bao nhiêu. Cả người đang thoải mái, Lý Quế Lan thấy Ngô Hồng Nhi chuẩn bị đứng dậy giúp thu dọn bát đĩa, bèn khoát tay tỏ vẻ tự mình làm là được rồi.

Thấy vợ mình vừa rửa bát còn vừa hát ngâm nga, Hồ Lão Đồ không nhịn được nói: “Cao hứng như vậy à, không biết còn tưởng rằng là bà kết hôn đấy.”

“Đi chết đi, lão già chết bầm nhà ông cứ nói những lời già mà không kính, tôi đây không phải là thấy hai đứa nhỏ tốt, trong lòng cao hứng sao. Chỉ cần vừa nghĩ đến sang năm có thể có cháu trai cả bể, tôi đây như sức lực vô tận.” Lườm Hồ Lão Đồ một cái, Lý Quế Lan tiếp tục hát ngâm nga cọ nời rửa bát. Chỉ cần con dâu nhanh chóng có bầu, cho dù để bà cả ngày làm việc, bà cũng cam tâm tình nguyện.

Hai người được Lý Quế Lan khuyên về phòng cũng đúng là rất nghe lời, về phòng tắm rửa đơn giản, hai người liền nằm lên giường gạch. Hôm nay Ngô Hồng Nhi là thật sự mệt, tuy rằng chỉ làm trợ thủ bên cạnh Lý Quế Lan, nhưng là cũng không chịu đựng nổi làm lắm việc mà. Hơn nữa ngày hôm qua cô lại mệt, hiện tại vừa nằm xuống là không muốn động nữa, chỉ muốn ngủ.

Đối lập với Ngô Hồng Nhi sức cùng lực kiệt, Hồ Quốc Đồng trái lại đầy tinh thần, thấy Ngô Hồng Nhi đáng thương nằm ở chỗ đó, hần bèn nói: “Mệt muốn chết rồi nhì, nếu không anh xoa bóp bà vai cho em nhé?”

Ngô Hồng Nhi ngẩng đầu nhìn hần một cái, suy nghĩ một chút trái lại không có từ chối.

Hồ Quốc Đồng sức lực lớn, ấn đến bà vai tuy có chút đau, nhưng mà lại rất thoải mái. Ngô Hồng Nhi cũng sắp không nhịn được rên rỉ ra tiếng rồi. Bởi vì ấn quá thoải mái, chỉ chớp lát sau cô đã ngủ mơ mơ màng màng rồi.

Ngô Hồng Nhi thì thư thái rồi, nhưng là Hồ Quốc Đồng lại khó chịu. Đêm qua hần mới khai trai, hiện tại đang cao hứng, vốn hần cũng không động tâm tư gì, dù sao Ngô Hồng Nhi quá mệt rồi, nếu hần lại ép buộc chỉ sợ cô không chịu nổi. Nhưng là hiện tại thấy Ngô Hồng Nhi ngủ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơn nữa thỉnh thoảng thoải mái rên nhẹ một tiếng, làm cho hần khó tránh khỏi có chút tâm viên ý mã[1].

[1]Tâm viên ý mã: hình dung tâm tư người phiêu bạt tẩu loạn, khó khống chế như vượn như ngựa. Suy nghĩ giống như con khi đang nhảy, ý thức giống như con ngựa đang chạy, không khống chế được. Hình dung trong lòng nghĩ đông nghĩ tây, không an tĩnh được.

Nhìn không được đưa đầu đến gần bên cạnh Ngô Hồng Nhi, hướng về phía cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của cô gặm một cái, cơ mà thấy cô bởi vì bị quấy rầy mà nhú mồm, Hồ Quốc Đồng lại đề chút ảo tưởng trong lòng kia xuống. Ngày mai còn phải đi nhà họ Ngô đấy, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt đi. Nếu như ngày mai tinh thần cô không tốt, có khi lại làm cho mẹ vợ hiểu lầm cuộc sống của cô ở nhà mình không dễ chịu.

Lại ấn bà vai cho Ngô Hồng Nhi một lát, cảm thấy bà vai của cô không kéo căng như vậy nữa, Hồ Quốc Đồng lúc này mới dừng tay. Giường gạch trong nhà đốt nóng hằm hập, nhưng là Hồ Quốc Đồng vẫn sợ vợ mình buổi tối có thể bị lạnh, lại đắp thêm cho hai người một cái chăn, lại ôm Ngô Hồng Nhi vào trong lòng tìm cho cô vị trí thoải mái, mình mới nhắm mắt đi ngủ.

Ngày hôm sau hai người đều dậy rất sớm, Ngô Hồng Nhi ngủ ngon một đêm cảm thấy tinh khí thần đã tốt lên rất nhiều, hiện tại dù sao còn trẻ bất kể bao nhiêu mệt, chỉ cần ngủ một giấc là có thể trở lại bình thường. Ăn cơm xong, Ngô Hồng Nhi để cho Hồ Quốc Đồng lái xe đạp, xách bao lớn bao nhỏ Lý Quế Lan chuẩn bị cho, đi lại mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 25: Lại mặt

Sáng sớm Thôi Vinh Mai đã bắt đầu nhìn ra ngoài cửa, bình thường con gái ở bên cạnh cảm giác cũng không có gì, hiện tại đột nhiên không xoay quanh ở bên cạnh nữa, cứ cảm thấy đôi chút vắng vẻ.

Vợ anh Ba Trần Hương Chi vừa ra thán, thấy mẹ chồng cô vòng tới vòng lui ở cửa bên không nhìn được nói: “Mẹ, mẹ đừng quanh quanh ở cổng nữa, trời rất lạnh. Lúc cần phải trở về dĩ nhiên là trở về rồi. Mẹ cứ xoay quanh ở bên ngoài cũng không về được mà.”

Thôi Vinh Mai không nhìn được mặt già đỏ lên, tuy rằng bà biết đạo lý này, nhưng là vẫn muốn nhìn ra ngoài cổng hai cái.

Cuối năm nhi mọi người đều bận rộn, lại nói hiện tại cũng không có chú ý nhiều như vậy. Cho nên hôm nay Ngô Hồng Nhi lại mặt cũng không gọi người khác, chỉ một đại gia đình nhà họ Ngô. Đêm kể, người đến cũng thật không ít, chỉ trẻ con đã bốn đứa, cộng thêm ba anh em Ngô Tân Quốc và ba cô con dâu, một bàn căn bản là không ngồi đủ.

Thôi Vinh Mai xoay mòng mòng ngoài cổng, Trần Hương Chi mang theo em bé vừa đầy tháng không rảnh ra tay nào được, bởi vậy chỉ là Vương Vinh Hoa và Cao Quý Miên bận rộn nấu ăn ở phòng bếp, trong nhà vừa làm đám cưới đồ ăn gì cũng có, muốn làm ra một bàn thức ăn ngon thì hết sức dễ dàng. Tối hôm qua Thôi Vinh Mai đã dọn đồ, hôm nay nhất định làm ra một bàn ngon, từ hôm nay trở đi Ngô Hồng Nhi về nhà thì chính là khách rồi.

“Ai u, tới rồi.” Thôi Vinh Mai nhìn cái bóng xa xa kia giống như là Hồ Quốc Đống, kết quả vừa nhìn thật đúng vậy. Bà liền cao hứng: “Lão già, mau ra đây, Hồng Nhi bọn họ trở lại rồi.”

Cùng với một tiếng này của Thôi Vinh Mai, Ngô Xuyên Từ cùng ba anh em nhà họ Ngô vốn đang ở trong phòng cũng đi ra, phía sau còn đi theo mấy thằng cu nghịch ngợm trong nhà. Thật ra trong lòng Ngô Xuyên Từ đã sớm như mèo cào, sờ dĩ vừa rồi cứ chờ ở trong phòng, chẳng qua là muốn bùng cái giá cha vợ mà thôi. Hiện tại Thôi Vinh Mai cho ông bậc thang xuống, ông cũng xuống đến là gọn gàng nhanh nhẹn.

Vương Vinh Hoa cùng Cao Quý Miên vốn đang bận rộn ở phòng bếp cũng buông công việc trong tay ra đón tiếp em gái chồng, một đám người vui vẻ náo nhiệt.

Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống vừa vào ngõ đã thấy cha mẹ anh chị dâu cô đều chờ ở cổng, vội vàng từ ghế sau xe xuống dưới, nói: “Cha, mẹ sao mọi người lại ra ngoài chờ. Bên ngoài trời rất lạnh mà.” Đúng là lạnh, cái gọi là vào đông ngày rét; hiện tại chính là thời điểm lạnh nhất trong một năm, vừa rồi lúc hai người ra cửa còn chưa thấy thế nào, hiện tại đã tung bay đầy bông tuyết nhỏ rồi.

“Không có gì, chúng ta đều mặc dày, mau mau vào phòng đi, xem một đường đóng băng này. Ngày hôm qua còn êm đẹp hôm nay đã roi tuyết rồi.” Thôi Vinh Mai sờ sờ tay Ngô Hồng Nhi cảm thấy lạnh lẽo như băng, bèn lôi kéo con gái con rể đi vào trong nhà.

Tuy rằng không có lò sưởi, nhưng là bởi vì giường gạch đốt nóng hồi, trong phòng trái lại rất ấm áp. Bảo Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống cởi giày lên giường gạch ấm áp, lại rót cho hai người mỗi người chén nước ấm tay, thấy trên người hai người đã có khí nóng hồi, Thôi Vinh Mai lúc này mới yên tâm.

Ba thằng nhóc nghịch ngợm Ngô Đống đã sớm vây quanh bao lớn bao nhỏ Ngô Hồng Nhi mang tới rồi, nhìn thấy bánh ngọt lại là một trận hoan hô. Nhất là Ngô Tây hiện tại vừa mới có thể chạy lưu loát, nhưng là trình độ tham ăn lại không phân cao thấp với mấy anh trai.

“Con nói xem, các con còn mang nhiều đồ tới đây như vậy làm gì, trong nhà cái gì cũng có, Quốc Đống chờ lúc đi lại cảm về cho cha mẹ con, trong nhà không thiếu cái này.” Nhìn thấy con gái cầm bao lớn bao nhỏ trở về, Thôi Vinh Mai đầu tiên là cao hứng, xem ra con gái mình không bị áp lực ở nhà chồng, sau đó chính là một trận lo lắng, con bé này không biết tiết kiệm như vậy, nếu cha mẹ chồng nó có ý kiến thì làm thế nào?

“Mẹ, đây vốn chính là mua về hiếu kính ngài, chúng con cảm về mẹ con sẽ đánh con, nào Tiểu Tây Từ ăn bánh ngọt.” Hồ Quốc Đống cười hề hề nói với Thôi Vinh Mai. Thấy mấy đứa nhỏ lượn vòng quanh hai bao bánh ngọt kia, bèn xé ra một bao chia cho chúng nó mỗi đứa một cái.

“Wow, “ ba thằng cu lấy được đồ ăn ngon, cao hứng hô một tiếng “Cám ơn dương út” rồi chạy đi như một làn khói. Nếu không chạy, chỉ sợ bánh ngọt này sẽ bị Thôi Vinh Mai đòi về. Tuy rằng cuối cùng bánh ngọt sẽ để cho bọn nó ăn vào miệng, nhưng là bà nội toàn để bánh ngọt tới cứng rắn ăn không ngon mới chịu cho bọn nó.

“Ba thằng nhóc thôi này, “ Thôi Vinh Mai thấy ba thằng nhóc chạy còn nhanh hơn thỏ liền cười mắng một câu “Quốc Đống con chỉ biết chiều chúng nó, đám nhóc con nghịch ngợm này là không thể nuông chiều. Đồ đắt quá đều cho chúng nó lãng phí rồi.” Mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích, Thôi Vinh Mai nhìn Hồ Quốc Đống như thế nào cũng thấy thuận mắt.

Nhưng mà cuối cùng vẫn nói với hai người: “Về sau hai đứa các con cũng không cần cầm bao nhiêu thứ tới nhà như vậy, chúng ta cái gì cũng không thiếu. Vợ chồng son các con mới kết hôn, trong tay cũng không có bao nhiêu tiền, nên tiết kiệm một chút.” Đã là người qua hơn nửa đời người, Thôi Vinh Mai là đầy một bụng kinh nghiệm muốn chia sẻ với đôi vợ chồng son.

“Mẹ, không sao, tiền mua chút đồ cho ngài chúng con vẫn phải có.” Ngô Hồng Nhi cười nói. Đêm kết hôn đó Hồ Quốc Đống đã giao kho vàng nhỏ hân tích nộp cho cô. Nói thật cũng không nhiều, chỉ có không đến ngoài năm mươi đồng tiền. Nhưng là ngấm lại vật giá bây giờ, một cân thịt lợn loại một

cũng mới mấy hào, Hồ Quốc Đống có thể tích góp được số tiền kia cũng coi như rất tốt rồi.

Trong tay Ngô Hồng Nhi còn có tiền cô bình thường để dành được và tiền áp đáy hòm mẹ cô cho, tổng cộng là hơn một trăm, tiền của hai người tổng cộng là hơn hai trăm một chút, so với tiền tiết kiệm mười mấy năm của nhiều gia đình còn nhiều hơn đấy. Lại nói bọn họ bình thường ở ở nhà ăn ở nhà, cũng không tiêu tới, mua chút đồ cho mẹ cô mới tốn bao nhiêu.

Thật ra trước đây Ngô Hồng Nhi cũng hiếu kì, nhà họ Hồ chỉ có một đứa con trai quả thực là gánh vác nhẹ, nhưng là ít con trai đồng nghĩa với lao động khỏe mạnh trong nhà cũng ít, tại thời đại lấy sức lao động làm chủ này, lao động thiếu mang đến gánh nặng gần như chính là trí mạng cho một gia đình, tuy rằng không đến mức đói bụng, nhưng là cuộc sống của nhà họ Hồ cũng không đến mức nhẹ nhàng như vậy mới phải.

Sau này mới biết được Hồ Lão Đồ trừ ngày mùa ra đồng kiếm công điểm, bình thường ở đội sản xuất nuôi lợn mỡ lợn cũng đều có thêm vào công điểm, như vậy là tương đương với một người hai phần công, công điểm đương nhiên cũng là gấp hai. Hiện tại Hồ Quốc Đống đã trưởng thành, cũng đi theo con đường của cha hắn, một người kiếm được công điểm có thể tương đương được với hai lao động khỏe mạnh.

Cũng không phải là không có người ghen tị, nhưng là nuôi lợn mỡ lợn này coi như là một môn kỹ thuật sống, mặc dù mọi người đều biết nuôi, nhưng là không phải ai cũng có thể nuôi tốt như vậy. Ai dám gây chuyện ở phương diện này, phải biết trong thôn hàng năm đều phải nộp lên số lượng thịt lợn sống nhất định, đều là lấy từ trong đội sản xuất ra, nếu xảy ra vấn đề thể nhưng phải bù từ chỗ nhà mình vào. Ai bỏ được cái này, phải biết rằng trong nhà tiền thu quanh năm suốt tháng trông cả vào trên người con lợn. Bởi vậy phần việc thu nhập cao này của Hồ Lão Đồ xem như là công việc lâu dài rồi.

Cái này còn là thứ yếu, trong thôn bất kể là kết hôn hay là làm tiệc đầy tháng cầm muối đều là Hồ Lão Đồ, đây cũng không phải là làm không, lần nào không được vài thứ? Bởi vì có tầng quan hệ con rể Hai kia, rất nhiều thứ có được Hồ Lão Đồ đều bán, đây chính là một khoản thu nhập lớn. Giá tiền của thứ không cần phiếu có thể mua được còn cao hơn không chỉ gấp đôi so với thứ dùng phiếu mua được.

Mỡ lợn cả đời, như thế nào cũng có chút bí quyết, bình thường trong nhà mỡ lợn, Hồ Lão Đồ ngay cả giá tiền cũng có thể nhiều hơn nhà người ta một phần rất lớn.

Bằng những thứ đó giúp nhà họ Hồ không chỉ gả năm cô con gái náo náo nhiệt nhiệt, của cải để lại cho con trai độc nhất cũng đầy đủ.

“Con nhóc con chính là không lo liệu việc nhà không biết cùi gạo đất, đợi sau này có con, chỗ nào cũng phải tiêu tiền. Quốc Đống con bé này từ nhỏ đã được chiều hư rồi, sau này con cũng không thể cái gì cũng theo nó.” Thôi Vinh Mai nói tới nói lui vẫn là muốn để cho Hồ Quốc Đống đối tốt một chút với con gái nhà mình.

“Mẹ, Hồng Nhi rất tốt, mẹ con cũng khen cô ấy không ít.” Hồ Quốc Đống cười ha hả, thật ra không phải hắn nói lời xã giao, cả nhà bọn họ thật sự cảm thấy Ngô Hồng Nhi rất tốt.

Bốn cha con nhà họ Ngô vốn vẫn đang nghe bọn họ nói chuyện thấy Hồ Quốc Đống biết nói chuyện như vậy, cũng đều cười theo, coi như thẳng này thức thời.

“Cha, mẹ, cơm đã gần xong rồi, chúng ta ăn cơm đi.” Thấy thời gian không còn sớm, Vương Vinh Hoa bèn vào phòng để xem xem lúc nào thì ăn cơm.

“Nhìn mẹ vừa nói là không đóng miệng lại được, đói bụng không, chúng ta mau ăn cơm.” Thôi Vinh Mai vội nói.

Trong nhà nhiều người một bàn không hết, dứt khoát bày luôn hai mâm ở trong phòng của hai cụ nhà họ Ngô, năm người đàn ông bày một bàn mâm ở dưới đất, cánh phụ nữ mang theo trẻ con bày một mâm ở trên giường gạch.

Trần Hương Chi vốn vẫn ở trong phòng mình suốt, lúc ăn cơm mới qua đây. Đương nhiên đứa bé cũng được cô bế tới. Bé Ngô Bắc mới hơn một tháng, cơ mà cả người trái lại béo núc ních, lúc Trần Hương Chi mang thai ăn được nhiều miệng cũng tham ăn, sau khi sinh con sữa cũng rất tốt, bởi vậy bé Ngô Bắc ăn sữa chẳng khó khăn tạo nào.

Trong nhà ba cháu nhỏ đều là Ngô Hồng Nhi một tay nuôi lớn, chỉ có đứa nhỏ này bởi vì lúc ra đời hôn kỳ của cô đã đến rất gần, tuy rằng cũng giúp chút việc, nhưng là ra sức cũng không nhiều, thấy Trần Hương Chi vừa tới thì lập tức nhận lấy đứa bé: “Bác Bắc đã lớn như vậy rồi. Trẻ con thật là mỗi ngày một lớn.”

Trần Hương Chi trái lại có chút yên tâm giao con vào trong tay Ngô Hồng Nhi, còn trêu ghẹo nói: “Tiểu Viên Tử của chúng ta cho cô bế một cái, sang năm để cho cô con cũng thêm thẳng cu mập.”

Lời này nói đến trong lòng tai Thôi Vinh Mai rồi, “Lời này Hương Chi nói đúng, chờ lát nữa con lấy một bộ đồ bé con mặc trước đầy tháng cho Hồng Nhi mang về, chờ Hồng Nhi đi về rồi để ở dưới gối, cái này cũng rất linh nghiệm đấy, bảo đảm sang năm sẽ thêm một thẳng cu mập mập.” Hiện tại mấy con trai đều đã cưới vợ sinh con trai, bây giờ Thôi Vinh Mai lo nghĩ duy nhất chính là con gái sớm ngày sinh thẳng cu, cuộc sống này của bà cũng yên ổn rồi.

Ngô Hồng Nhi đỏ bừng mặt, lúc này mới là ngày thứ ba cô kết hôn, sao mẹ cô đã nhắc tới cái này. “Mẹ, xem mẹ nói kia?” Thấy Hồ Quốc Đống đang nói chuyện sôi nổi với mấy anh em nhà họ Ngô ở bên dưới, hiển nhiên không chú ý đến chỗ bọn họ bên này, Ngô Hồng Nhi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tác giả có lời muốn nói: mọi người ủng hộ nhiều hơn nha ! !

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 26: Tiếp tế

“Cái này có cái gì khó nói.” Thôi Vinh Mai nói, nhưng là rút cuộc cố kỵ con gái mình da mặt mỏng, không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Mọi người ăn uống tiệc tùng, làm con rể mới, Hồ Quốc Đống bị bốn cha con nhà họ Ngô chuốc cho say mềm, nằm ở trên giường gạch đến không dậy nổi. Cha con nhà họ Ngô uống cũng không ít, ăn cơm xong thì tất cả về nhà nằm. Ngay cả Ngô Xuyên Từ cũng uống say.

Thôi Vinh Mai mắng vài tiếng, rồi để cho mấy cô con dâu tự đi thu xếp đàn ông nhà mình. Về phần Ngô Xuyên Từ và Hồ Quốc Đống thì được thu xếp nằm ở trên giường gạch, bà thì dẫn Ngô Hồng Nhi đi phòng của Ngô Hồng Nhi trước khi lập gia đình nói chuyện thì thầm.

Một vài lời trước khi Ngô Hồng Nhi chưa lập gia đình không dễ nói, nhưng là sau khi lập gia đình là phải dặn dò tốt. Đạo giữa vợ chồng, đạo giữa mẹ chồng nàng dâu đều là một môn học vấn, bao nhiêu năm như vậy Thôi Vinh Mai không dám nói mình đã học thông, nhưng là nói chút kinh nghiệm cho con gái nghe vẫn là có thể. Ít nhất có thể để cho con bé bớt đi một ít đường vòng.

Ba bốn giờ chiều, Hồ Quốc Đống mới miễn cưỡng tỉnh rượu, bên ngoài trời cũng không tốt, bông tuyết nhỏ tuy rằng rơi không lớn, nhưng là chưa từng dừng lại, trên mặt đất cũng rơi xuống một tầng mỏng manh. Vì không muốn sờ soạn đi tối, hai người thừa dịp trời vẫn sáng đi luôn, sùi cào cũng chưa ăn được, tuy rằng tối hôm qua Thôi Vinh Mai đã trộn nhân bánh xong rồi.

Lại mặt xong, Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống cũng tỉnh là đi xong tất cả thủ tục kết hôn. Bọn họ lại mặt xong chính là hai mươi chín tháng chạp, vì Tết là càng ngày càng đậm. Bởi vì hai người mới kết hôn, đồ Tết phải chuẩn bị gần như không có, chỉ là quét tước vệ sinh trong nhà một chút, lại chuẩn bị một bữa cơm tất niên là được.

Thậm chí là cơm tất niên cũng không cần Ngô Hồng Nhi làm, xuống bếp là Hồ Lão Đồ, Ngô Hồng Nhi cũng chỉ là theo ở phía sau giúp một tay, nói tới cái Tết đầu tiên gả đến nhà chồng còn thoải mái hơn ăn Tết ở nhà. Trước đây trong nhà nấu cơm làm sùi cào cũng đều phải cô tới làm phần chính.

Sáng sớm Ngô Hồng Nhi đã cùng Lý Quế Lan băm nhân sùi cào ở nhà chính, căn cứ vào tập tục, đêm ba mươi phải ăn sùi cào, trong tháng giêng thân thích tới trong nhà cũng phải ăn sùi cào, cho dù là một thân thích cũng không có, mừng năm, mừng mười cũng phải ăn, năm cô con gái nhà họ Ngô, mừng hai đều đất cả nhà đi về nên ăn không ít sùi cào đâu, đám nhân sùi cào này đều phải băm ra trước, không thể không nói đây là một công trình vô cùng vĩ đại.

Trong tháng giêng thông thường mọi người đều là ăn sùi cào nhân cải thảo thịt lợn, thịt lợn quý giá, ai cũng không nỡ bỏ vào nhiều, chỉ có thể bỏ thêm chút cải thảo cho xong việc. Chẳng qua cho dù là như vậy mọi người cũng thích ghê gớm, dù sao bình thường ngay cả chút bột mì kia cũng không nỡ ăn đâu.

Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống đều đi tới đại đội rồi, đến Tết trong thôn sẽ chia tiền, còn được chia chút thịt lợn. Đội sản xuất nuôi mấy chục đầu đầy, trước khi Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống kết hôn đã mổ rồi, trừ chỗ nhất định phải nộp lên, một người cũng có thể được chia hơn một cân, năm nay nhà họ Hồ hẳn là có thể được chia ba bốn cân. Dĩ nhiên sang năm có lẽ sẽ nhiều hơn một chút, bởi vì sang năm trong nhà thêm một người là Ngô Hồng Nhi. Nếu vận khí tốt còn có thể thêm một đứa nhỏ.

Lương thực của đội sản xuất tuy rằng đã sớm phát rồi, nhưng là cuối năm mới có thể kết sổ cuối cùng. Gia đình kiếm được ít công điểm không chừng không chỉ sẽ không phát tiền, còn phải đền tiền vào. Nhưng cho dù là như vậy mọi người cũng tình nguyện đền vào, dù sao chút tiền phát kia cũng không mua được lương thực ngang hàng ở bên ngoài.

Nhà họ Hồ tuy rằng ít người, nhưng cha con nhà họ Hồ bình thường đều là gánh hai phần công, hơn nữa trong nhà Lý Quế Lan trái lại vừa được phát một trăm đồng, về phần miếng thịt lợn xách về kia cũng là loại một, thịt mỡ nhiều thịt nạc ít bình thường ở chỗ mua thịt lợn, một miếng thịt lợn như vậy thường bị mọi người tranh đoạt đấy. Cũng chính là Hồ Lão Đồ là chuyên môn làm cái này, nếu là người khác cũng không chiếm được loại ưu việt này.

Lý Quế Lan cầm miếng thịt lợn kia, nói: “Đồng đá ở bên ngoài trước đi, trong tháng giêng cũng tiện ăn tươi mới, rồi rồi còn có thể rán chút mỡ.” Mùa đông bên ngoài nước đóng thành băng, quả thực chính là tủ lạnh thiên nhiên, đừng nói là đông lạnh được mười ngày tám ngày cho dù là một hai tháng loại nhiệt độ này cũng không thành vấn đề.

Về phần một trăm đồng tiền kia, Lý Quế Lan lại lấy ra hai mươi đồng đưa cho Ngô Hồng Nhi nói: “Tiền Quốc Đống kiếm vợ chồng son các con giữ lại một nửa đi, mẹ cho các con giữ một nửa. Có điều bình thường cũng phải tiết kiệm một chút, chúng ta kiếm ăn trong ruộng, quanh năm suốt tháng kiếm chút tiền cũng không dễ dàng.” Lý Quế Lan vốn không muốn cho đôi vợ chồng son, bà chỉ có một cậu con trai như vậy, cho dù là bà cầm tiền sau này cũng đều là của hai người bọn họ, nhưng là giấu lại hai đứa nhỏ trong tay không cầm ít tiền rút cuộc cũng không tiện, bèn cho chúng nó một nửa.

Ngô Hồng Nhi nhìn Hồ Quốc Đống một cái, thấy hần gật đầu, cô cũng là thuận thế nhận tiền. Ở nhà mẹ đẻ cô cũng là như vậy, mấy anh trai vừa kết hôn mẹ cô đã giao đại quyền tài chính ra hơn phân nửa. Giữ lại một chút cũng đều trợ cấp ở trên mặt ăn uống của anh trai và chị dâu.

Thấy con dâu nhận, Lý Quế Lan gật gật đầu về phòng đi cất kỹ tám mươi đồng còn lại rồi mới ra ngoài tiếp tục băm nhân sùi cào.

Băm trộn bốn bắp cải thảo, Lý Quế Lan mới nói dừng tay, ăn cơm tối hòa hoãn một chút, Ngô Hồng Nhi cảm thấy tay mình quả thực đã sắp không nâng

lên nổi. Nói tới một mực cầm dao thái rau băm kênh kếch, cũng không phải một việc dùng ít sức.

Cắt hai mươi đồng xong, Ngô Hồng Nhi nằm ở trên giường gạch động một cái cũng không muốn động. Cô nằm ở trong phòng, Hồ Quốc Đống vốn cũng muốn vào phòng lại bị mẹ hắt gọi lại.

“Quốc Đống, con đứng lại một chút, mẹ có lời nói với con.” Lý Quế Lan nói.

“Sao thế mẹ?” Hồ Quốc Đống dừng bước lại nói.

“Thì là ngày mai đã ba mươi Tết rồi, trong nhà chị Ba con cũng không biết có thể qua cái tết trọn vẹn hay không, nếu không ngày mai con đi đưa hai mươi đồng qua cho chị Ba con?” Lý Quế Lan lo lắng nói. Tuy rằng cưới dâu làm cô tốn không ít tiền, nhưng là thu lễ hồi lại thu về thêm một phần, cho nên trong nhà cũng có tiền, hôm nay lại vừa được phát một trăm, trong nhà ăn cái Tết dư dả là không thành vấn đề.

Nhưng thân là mẹ, mình sống dễ chịu còn không được, bất kể là đứa con nào sống không tốt, bà cũng có chút ăn không ngon ngủ không yên, bốn cô con gái khác bà đều không bận tâm, lo lắng duy nhất chính là con Ba, vốn trong nhà đã khó khăn, Hồ Quốc Đống kết hôn còn lấy ra phần tiền hơn mười đồng, bà chỉ sợ Hồ Lê Nhi vì không để mắt mặt, ngay cả ăn Tết cũng không xong.

Việc trợ cấp con gái này nói trước mặt con dâu rồi cuộc không tốt lắm, thôn bọn họ còn có con gái con dâu vì mấy quả trứng gà mà đánh nhau đấy, huống chi là tiền. Bởi vậy bà dứt khoát gọi Hồ Quốc Đống lại.

“Được ạ, ngày mai con đi tới chỗ chị Ba xem thử. Ngai tiện thể thu thập chút đồ ăn, con cầm qua luôn. Ngày mai ba mươi rồi, chị sợ cũng không có gì bán rồi.” Hồ Quốc Đống đồng ý vô cùng sáng khoái. Hắn vốn thân với các chị gái, cũng không có thấy việc này có cái gì không bằng lòng.

Thấy Hồ Quốc Đống đáp ứng rồi muốn đi về luôn, Lý Quế Lan vội vàng nói: “Con đừng về là đi nói với vợ con, tránh cho con bé không dễ chịu trong lòng. Dù sao cũng là trợ cấp chị chồng đã lấy chồng.”

“Mẹ, mẹ nghĩ gì thế, Hồng Nhi không phải người tâm nhãn nhỏ như vậy.” Hồ Quốc Đống vừa nghe là nhú chân mày, hắn không tán thành gạt vợ mình, nếu cuối cùng vẫn bị vợ biết, là giống như không coi cô ấy là người trong nhà, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy vợ mình là người có thể vì hai mươi đồng kia mà tính toán chi li.

“Mày biết cái gì, mẹ ăn muối còn nhiều hơn mày ăn cơm đấy, bảo mày làm thế nào thì thế đó; ngày mai mày cứ nói đi trấn trên mua chút pháo, lẳng lặng mà về.” Lý Quế Lan có chút hận rên sắt không thành thép nói. Thằng ngu này nào biết cong cong queo queo trong lòng đàn bà. Cho dù là hào phóng hơn nữa, dính đến mặt tiền nông, cũng không hào phóng nổi.

“Biết rồi, biết rồi. Con vào phòng trước, mẹ nhớ để cửa cho cha con, cha phải một lát nữa mới có thể trở về cơ.” Hồ Lão Đồ không chỉ phụ trách mổ lợn, chia thịt lúc cuối năm cũng là ông đến chia, tay nghề lão luyện hơn ba mươi năm, gần như không cần cân, ông có thể đại khái ước đoán số cân không sai nhiều lắm. Thôn An Bình nhiều người, đến bây giờ còn có người xếp hàng đợi lĩnh thịt lợn nữa cơ. Bởi vậy Hồ Quốc Đống về trước, để lại Hồ Lão Đồ ở đây làm việc cho mọi người.

Vào phòng thấy Ngô Hồng Nhi một mình nằm ở trên giường gạch, Hồ Quốc Đống cười, mặc dù mới kết hôn vài ngày, hắn cũng đã nhìn ra. Người này nhà bọn họ tuy rằng tay chân lưu loát làm việc cũng nhanh nhẹn, nhưng là trong khung lại có chút lười nhác, lại có chút yếu ớt, thời gian chung đụng ngắn còn không có cái gì, thời gian dài có thể cảm nhận được.

“Sao rồi? Một mình à.” Mấy ngày nay hai người chung đụng tự nhiên rất nhiều, như bây giờ, Hồ Quốc Đống vô cùng tự nhiên nửa đỡ Ngô Hồng Nhi dậy, để cho cô dựa vào mình, xoa nắn cánh tay cho cô, nếu là đặt ở mấy ngày trước hắn có thể không làm ra được.

Ngô Hồng Nhi được ẵm đến rên rĩ thoải mái, thật ra từ khi kết hôn đến bây giờ cô vẫn chưa hồi lại sức lực, cả ngày đều bận trong bận ngoài, buổi tối có thời gian còn phải phối hợp với Hồ Quốc Đống mà năm ầu tã, ngâm lại Tết còn phải đi lại với một đồng lớn thân thích, cô liền hận không thể nằm bất động ở trên giường.

“Em cô gái lười này, ráng nhịn là được rồi, ra giếng chỉ sợ em nghỉ cũng chán.” Hồ Quốc Đống cười nói. “Đúng rồi, ngày mai anh muốn đi ra ngoài một chút, em còn thiếu cái gì, anh đến chỗ anh rể Hai tìm kiếm cho em.” Tuy rằng hầu hết chỗ bán đồ đều đóng cửa, nhưng là chỗ anh rể Hai hẳn hẳn là sẽ có cửa nẻo.

“Nào còn có cái gì muốn mua, anh đừng lãng phí tiền, đúng rồi ngày mai anh muốn đi ra ngoài làm gì?” Ngày mai đã ba mươi tết rồi, bình thường không có việc quan trọng, là không có người sẽ đi ra ngoài nữa.

Thấy Ngô Hồng Nhi hỏi cái này, Hồ Quốc Đống do dự một chút, rốt cuộc là nói thật, hắn cũng không muốn gạt cô. “Ngày mai anh muốn đi chỗ chị Ba xem thử, thuận tiện đưa chút đồ qua cho chị ấy, trong nhà chị Ba căn cơ mỏng, chúng ta kết hôn tiền mừng cũng hơi nhiều, không biết Tết này có thể ăn tử tế hay không.” Hồ Quốc Đống nói, nhưng rốt cuộc là đề phòng, không nói muốn cho chị hắn hai mươi đồng, chỉ nói đưa chút đồ. Nói xong hắn liền nhìn chằm chằm vào Ngô Hồng Nhi bằng ánh mắt sáng quắc, sợ trên mặt cô hiện ra vẻ không bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ba mươi tết

Nghe Hồ Quốc Đống nói như vậy, Ngô Hồng Nhi bưng tỉnh, cô nói như thế nào lại cảm thấy người này sau khi tiến vào lại có cảm giác không được tự nhiên như lúc mới quen đây. Phải biết hồi bọn họ mới quen tuy rằng Hồ Quốc Đống khá thẹn thùng, nhưng là đợi đến khi hai người quen thuộc nhất là sau khi kết hôn, vẫn biểu hiện khá tích cực, rất ít lại có loại biểu cảm muốn nói lại thôi kia, hôm nay đoán chừng là vì cái này mới tiếp tục bắt đầu không được tự nhiên đi.

Đối với việc người nhà họ Hồ muốn tiếp tế Hồ Lê Nhi, tuy rằng Thôi Vinh Mai khá kiêu kỳ, trước khi cưới cũng cần nhẫn với Ngô Hồng Nhi suốt bao đời ý chút. Nhưng là nói thật, thật ra Ngô Hồng Nhi không hề có ý kiến gì. Nói như thế nào đây, Hồ Lê Nhi là con gái nhà họ Hồ, giống như là cô là con gái nhà họ Ngô, nếu cuộc sống sau này của cô có khó khăn, nhà mẹ đẻ cô tiếp tế cô một chút rất bình thường, tuy nói con gái gả đi như hắt nước ra ngoài, nhưng là thân sinh cốt nhục này không phải dễ dàng hắt ra như vậy.

Hơn nữa, tiền này lại không phải cô bỏ ra, tiền của hai cụ nhà họ Hồ, bọn họ muốn cho ai, một cô dâu vừa gả tới như cô có thể nói được cái gì, nếu làm âm ỉ, chỉ sợ cả nhà cũng nhìn cô không thuận mắt rồi.

“Được ạ, thật ra anh nên đi sớm một chút, ngày mai đã ba mươi rồi, không biết còn chỗ bán đồ hay không?” Ngô Hồng Nhi nói. “Nếu không anh cứ lấy chút đồ trong nhà, dù sao đồ trong nhà chúng ta chuẩn bị cũng nhiều.” Dĩ nhiên, tiền riêng trong tay cô lại là tuyệt đối không thể lấy ra.

“Được, ngày mai anh sẽ bảo mẹ thu thập một chút cho anh, cũng không thể cảm quá nhiều, chị Ba chúng ta tính tình cứng rắn cho nhiều chị ý cũng không muốn.” Thấy vợ mình quả nhiên như hấn dự đoán, không chỉ không so đo chút nào, còn bảo mình cho thêm Hồ Lê Nhi đồ, trong nháy mắt Hồ Quốc Đống cảm thấy mình viên mãn rồi. Ngay cả động tác xoa bóp bả vai cho Ngô Hồng Nhi dưới tay cũng dịu dàng không ít.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lý Quế Lan thu thập chút đồ cho Hồ Quốc Đống, thực phẩm chín trong nhà làm, cũng có hai cân thịt lợn nhiều mỡ ít nạc, lại cho hấn hai mươi đồng, tuy nói mỗi loại cảm cũng không nhiều, nhưng là cộng lại cũng không ít. Vợ vàng ăn sáng xong, Hồ Quốc Đống liền đi đưa cho Hồ Lê Nhi.

Lý Quế Lan đương nhiên cũng từ chối con trai mình biết việc Ngô Hồng Nhi không ngại mình trợ cấp con gái, bà lắc đầu, đám đàn ông đâu có biết cong cong queo queo trong lòng phụ nữ, cho dù là thật sự để ý, cô dâu mới đến cũng không thể nói ra lời ‘không muốn cho’.

Gần trưa Hồ Quốc Đống trở về, còn mang về nửa rô trứng vịt muối, đây là Hồ Lê Nhi muối. Vốn Hồ Quốc Đống không định lấy, dù sao chỗ trứng vịt muối này cả nhà chị Ba cũng chỉ ăn lễ ăn Tết mới bỏ được ăn hai quả, bình thường đều phải tích góp đôi tiền, như vậy sao hấn có thể lấy? Chẳng qua con người Hồ Lê Nhi khá có khí phách, nếu hấn không lấy, Hồ Lê Nhi có thể trả về tất cả đồ hấn đưa qua. Không có cách nào Hồ Quốc Đống chỉ có thể nhận lấy. Bất kể nói như thế nào nửa rô trứng vịt muối này giá trị cũng ít hơn đồ hấn đưa qua nhiều.

Đáp lễ nửa rô trứng gà này làm cho Ngô Hồng Nhi cảm thấy con người Hồ Lê Nhi không tệ, thật ra Ngô Hồng Nhi không sợ có thân thích nghèo, chỉ sợ họ vừa nghèo lại không có cốt khí.

Buổi tối ba mươi Tết tiếng pháo cũng không có quá nhiều, so sánh với pháo hoa đủ loại đủ kiểu đời sau lại càng không so được. Hiện tại mọi người ăn cơm còn không đủ ăn đâu, nào có tiền dư dả mua pháo, cũng chỉ là một số gia đình điều kiện tốt sẽ đốt một chút, có một ít bọn nhỏ sẽ bỏ chút tiền tiêu vặt mua chút pháo tết đốt, trong thôn bọn nhỏ cũng chỉ lúc lễ mừng năm mới mới có chút tiền tiêu vặt.

Buổi tối ba mươi tết phải ăn sủi cảo, nhân cái thảo thịt lợn, chấm vào chút dấm chua, nguyên Hồ Quốc Đống đã ăn ba bát lớn. Ngô Hồng Nhi ăn được ít cũng ăn hơn một bát. Hiện tại ăn bữa sủi cảo đối mọi người mà nói cũng là xa xỉ, cũng chỉ là tết lớn tết nhỏ mọi người mới bỏ được ăn một bữa. Không có cách nào, bất kể là bột mì hay là thịt lợn đều là thứ đắt đỏ.

Thật ra cuộc sống của mọi người bây giờ đều là như thế, rất nhiều người thành phố sống còn không bằng người nông thôn đâu, người nông thôn ít nhất ăn rau từ trong vườn rau nhà mình là có thể ăn được, nếu gặp đúng dịp không chừng còn có thể mua chút thịt lợn rẻ. Người thành phố thì không giống vậy, hàng năm chỉ chút phiếu như vậy, có người còn phải được thân thích nông thôn tiếp tế cơ đấy.

Bởi vì là ăn tết, Lý Quế Lan cũng cho mọi người ăn thoải mái. Tròn hai mâm sủi cảo lớn bị bốn người ăn hết sạch sành sanh, chỉ để lại một mâm để sáng mừng một Tết ăn.

Ăn uống no đủ, người một nhà bắt đầu ngồi quanh một chỗ nói chuyện phiếm. Đêm ba mươi phải gác đèn, hiện tại ngay cả điện cũng không có, trừ tán gẫu mọi người còn thật không có gì có thể làm. Nếu như là bình thường còn có thể đi chơi bài gì đó, nhưng là ba mươi tết là ngày đoàn viên, mọi người đều phải ở nhà đón giao thừa, cho dù là anh muốn chơi cũng không có ai chơi với anh.

Nói là nói chuyện phiếm thật ra phần lớn cũng chính là Lý Quế Lan nói, Hồ Lão Đồ đã là người làm bố chồng người ta, trước mặt con dâu cũng không tiện nói nhiều. Ngô Hồng Nhi là con dâu mới nói những chuyện linh tinh ở bên ngoài để làm cho người nhà chồng không thích, về phần Hồ Quốc Đống hiển nhiên là không mọc sợi dây thần kinh tán gẫu kia. Bảo hấn nghe còn được.

“Sáng sớm ngày mai khi chúc tết, các con cứ đi cùng Quốc Lương bọn họ, đi thế hệ trước trước, sau đó chú bác trong nhà các con cũng phải đi cả. Hồng Nhi mồm miệng nhanh nhẹn một chút. Đây là cái tết đầu tiên đứng ra các con đều được cho bao lì xì.” Lý Quế Lan kéo tay Ngô Hồng Nhi dặn dò.

Sáng mừng một Tết chúc tết là việc lớn, sống đến cái tuổi này như Hồ Lão Đồ bọn họ đã không cần ra ngoài mấy rồi. Cũng chỉ đầu buổi trưa đi một vòng chỗ mấy trưởng bối trong tộc, cái khác thì chờ tiêu bồi tới cửa để chúc tết. Mà Lý Quế Lan sợ đi lôi kéo tay Ngô Hồng Nhi dặn dò, một là vì tiền dập đầu của cô dâu mới, hai là vì để cho Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống biết chúc tết nhất định phải chúc toàn bộ.

Nhà họ Hồ bọn họ ở trang An Bình là thế gia vọng tộc, người trong thôn chiếm một nửa còn muốn hơn. Chẳng qua tuy rằng đều là họ Hồ, cũng chia xa gần, những họ hàng xa kia tuy rằng vẫn là một gia đình, nhưng là quan hệ huyết thống đã có thể ngược dòng đến rất xa rồi. Những người đó cho dù là xa chút cũng không có gì. Nhưng là những họ hàng gần kia nhất định phải tới. Trường bối trong họ Hồ bọn họ còn có người chuyên so đo cái này, lễ mừng năm mới chúc tết, ai đi ai không đi họ nhớ rõ ràng chi li, nếu anh không đi, câu lên ông ta có thể trực tiếp tìm đến nhà.

Hai vợ chồng Hồ Quốc Lương, anh họ của Hồ Quốc Đồng đã từng xảy ra một lần như vậy, hai đứa lúc tết nhất phỏng chừng cũng bận rộn vắng đầu rồi, lúc chúc tết, lại quên mất một ông chú cùng tộc của Hồ Lão Đồ bọn họ, kết quả ông cụ tính khí nóng nảy, trưa hôm đó đã tìm đến chỗ cha của Hồ Quốc Lương, dạy bảo cha hẳn một trận, đơn giản chính là tiểu bối không hiểu chuyện, không tôn kính người già...

Cha của Hồ Quốc Lương Hồ Lão Sinh đã hơn sáu mươi còn bị ông chú họ hơn tám mươi tuổi dạy bảo y như cháu trai, rất chi là mất mặt, nhưng cái này thì có cách gì, là con trai con dâu nhà lão không đúng, không chỉ gọi con trai nhà mình đến trước mặt ông cụ dạy dỗ một trận, còn nhận lỗi với ông cụ không ngừng.

Sau khi chuyện này xảy ra, đám thế hệ trẻ gần như đều bị trong nhà xách lỗ tai giáo dục, người khác bắt kể nói như thế nào, nhìn thấy ông bà cụ thể hệ ông nội, thái độ nhất định phải cung kính. Thôi Vinh Mai sợ con trai con dâu nhà mình không hiểu chuyện cũng gây ra chuyện, bèn lôi kéo tay Ngô Hồng Nhi dấn dò.

Ngô Hồng Nhi nghe xong sự việc này, thật cũng không kỳ quái, nhà bọn họ cũng từng xảy ra chuyện tương tự đó, năm đó Ngô Tân Hội vào thành phố trở về, bởi vì đi xe không thấy được một thím trong tộc đi qua ven đường, hai người cứ vụt qua như vậy. Thím này lập tức gọi ngay hẳn lại nói: “Thằng Ba, nhìn thấy thím mà làm như không nhìn thấy đúng không?”

May mắn Ngô Tân Hội cư trú, vội vàng giải thích một phen, lại dựa vào một cái miệng khéo léo dỗ vạ thím này cao hứng, sự việc này mới coi như qua được. Thật ra chuyện như vậy cũng không hề kỳ quái, ở nông thôn cực kỳ chú trọng cái này.

Thấy Ngô Hồng Nhi tiếp thu, Lý Quế Lan lại dấn dò tỉ mỉ ngày mai gia đình nào sẽ cho tiền dập đầu, gia đình nào sẽ không cho hoặc sẽ cho hai cái kẹo.... Ở nông thôn trên cơ bản cũng chỉ là tết mới cho trẻ con tiền mừng tuổi, đến lúc mười mấy tuổi trên cơ bản cũng sẽ không cho. Chẳng qua Tết đầu tiên mới cưới thân thích cũng là sẽ cho tiền dập đầu, nhưng là cũng chỉ là Tết thứ nhất mà thôi. Trước đây đều là Lý Quế Lan cho nhà người khác, hiện tại cuối cùng cũng đến lượt nhà mình rồi.

“Hồng Nhi đừng nghe mẹ con, cái gì gọi là không cho đủ tuyệt đối không tha cho bà ta. Cho bao nhiêu thì con lấy bấy nhiêu, đâu so đo nhiều như vậy chứ.” Hồ Lão Đồ thấy vợ mình càng nói càng không ra gì thì không nhịn được nói. Xem xem bà ấy đây là nói cái gì, nào có tính toán ngay trước mặt con dâu như vậy, cũng không ngại mất mặt.

Hồ Lão Đồ còn mấy người anh em, cháu trai trong nhà mỗi anh em ít nhất cũng có hai đứa, phía trước mấy cháu trai sau khi kết hôn, lúc Tết dẫn vợ đến chúc tết, Thôi Vinh Mai mỗi người cho hai đồng. Nhà bọn họ chỉ một đứa, đứng ra thím, bác cháu của Hồ Quốc Đồng nói gì cũng phải trả lại hết cho nhà bà mới đúng.

Một người đàn ông như Hồ Lão Đồ cũng không để ý mấy đồng lẻ này, cho nhiều cho ít một chút thì có gì, đám đàn bà này chính là tính toán chi ly như vậy. Bình thường tính toán như vậy thì cũng đành, trước mặt con dâu còn nói như vậy, Hồ Lão Đồ cũng không nhìn được rồi.

“Ông biết cái gì, cái gì gọi là không để bụng mấy đồng lẻ kia, một năm chúng ta mới có thể tiết kiệm được mấy đồng? Chẳng lẽ tiền của chúng ta là gió lớn thổi tới hay sao. Ông nói mặt mũi nói tình thân với người ta, người có nói với ông không? Tôi mặc kệ, nếu tiền dập đầu bọn họ cho Quốc Đồng và Hồng Nhi ít, sau này bọn họ cưới con dâu nữa ông xem tôi còn lấy tiền ra hay không? Hồng Nhi con nói mẹ nói đúng không?” Lý Quế Lan cũng không nhìn được loại tính tình chẳng so đo cái gì của Hồ Lão Đồ, thấy Hồ Lão Đồ nói như vậy cũng chẳng thêm giữ mặt mũi cho Hồ Lão Đồ ở trước mặt con dâu lập tức nói. Ở nông thôn ma sát nhỏ giữa chị em dâu là nhiều nhất, mặc dù lúc có việc đều sẽ hỗ trợ, nhưng là bất hòa ngầm lại vẫn tồn tại. Nếu không khi đó vì sao Thôi Vinh Mai biết Hồ Quốc Đồng không có anh em ruột liền bằng lòng gả con gái tới đây như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Lễ mừng năm mới

Cha mẹ chồng cãi nhau không phải một nàng dâu nhỏ mới gả tới như Ngô Hồng Nhi có thể xen vào, thấy Lý Quế Lan bảo cô phân xử, Ngô Hồng Nhi bắt buộc dĩ chỉ đành phải quang ánh mắt nhờ giúp đỡ về phía Hồ Quốc Đồng, căn cứ vào kinh nghiệm nhìn các chị dâu và mẹ mình chung đụng mấy năm qua, lúc này Hồ Quốc Đồng chuyển hướng đề tài là thích hợp nhất rồi.

Thật ra Lý Quế Lan cũng không nhất định là muốn hỏi cô đúng sai, rất có thể chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi, nếu cô thật sự ngu ngốc nói lung tung một cái, đây mới là không hiểu chuyện đó. Nhưng là cứ bơ mẹ chồng như vậy hiển nhiên cũng không thể nào nói nổi, bởi vậy Hồ Quốc Đồng đổi chủ đề là tốt rồi.

Nhưng là điều này cũng phải xem hai người có cái ăn ý này hay không, Ngô Hồng Nhi có chút bất đắc dĩ, nói tới thời gian cô và Hồ Quốc Đồng chân chính chung đụng cũng chỉ là mấy ngày đã kết hôn này, trước khi kết hôn cho dù là đi chơi cũng có một đám người đi theo, không biết Hồ Quốc Đồng có thể hiểu được ý của cô hay không.

Nhìn thấy vợ mình quăng tới ánh mắt tội nghiệp, Hồ Quốc Đống có chút buồn cười lại có chút thương tiếc, tuy rằng hắn không phải là con gái, nhưng là đối với ý nghĩ của vợ mình cũng có thể hiểu được một hai, chỉ sợ không có một năm nửa năm, Hồng Nhi ở nhà mình đều phải cẩn thận dè dặt.

Chị Ba hẳn tuy là người mạnh mẽ dám cầm dao thái rau không cho con trai kế của lão cha chồng chị cưới vợ vào nhà, nhưng là lúc mới gả qua, ngay cả ăn bát cơm thứ hai cũng phải do dự cả buổi. Chị Hai hẳn hiện tại ở nhà nói một là không có hai, ngay cả mẹ chồng chị cũng phải cho chị vài phần mặt mũi, nhưng là lúc vừa gả qua, ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám. Vì vậy đối với Ngô Hồng Nhi Hồ Quốc Đống luôn là đặc biệt chiều chuộng, chỉ sợ cô chịu tủi thân như năm chị gái mình.

Thấy cô bị câu hỏi của mẹ hẳn làm khó, Hồ Quốc Đống bèn nói: “Mẹ, tốt nhất mẹ còn cần nhẫn nại với cha con, đừng nói cái này nữa. Mẹ còn chưa nói mừng hai làm thế nào đâu, nếu các chị con cũng là mừng hai trở về chỉ sợ cũng không gặp được.” Đề tài này Hồ Quốc Đống chuyển có chút gượng ép, nhưng là cũng may Lý Quế Lan cũng biết ba mươi tết cái nhau cùng lão già không tốt lắm, lại nói con dâu còn ở đây, như thế nào cũng phải chờ chút mặt mũi cho lão già, bà bèn xuống theo cái thang Hồ Quốc Đống dựng. “Mẹ đã nói với mấy chị gái mày rồi, chúng nó mừng bốn trở về. Đến lúc đó chúng ta nào nhiệt một trận từ từ.” Ngô Hồng Nhi là Tết đầu tiên cũng không thể để cho cô nhân nhượng mấy chị chồng đi, chỉ phải để cho con gái nhượng bộ.

“Vây cũng được, đến lúc đó con uống hai chén với mấy anh rể, hai ngày kết hôn đó, để cho bọn họ bận rộn không ít.” Hồ Quốc Đống cười nói.

“Uống cái gì mà uống, để chị Hai mày nghe được nó lại vụt mày.” Lúc này Lý Quế Lan là triệt để không nghĩ tới vụ vừa rồi kia. Bà chính là một người như vậy, nóng nảy tới nhanh nhưng là đi cũng nhanh.

Hồ Lão Đồ thấy lực chú ý của Lý Quế Lan bị dời đi thăm thờ phào nhẹ nhõm, cũng không phải ông sợ bà, nhưng là tốt nhất cái nhau ảm ỉ quá khó coi, lại nói ở trước mặt con dâu, thân làm cha chồng như ông như thế nào cũng phải chú ý hình tượng một chút mới đúng, mẹ già này cứ cần quấy không đâu.

Ngô Hồng Nhi cũng là hướng về phía Hồ Quốc Đống cười một cái cảm kích, vừa rồi vấn đề đó cô thật sự là khó trả lời, Hồ Quốc Đống có thể giúp cô giải vây là không thể tốt hơn.

Lý Quế Lan bị chuyển dời lực chú ý đến trên người mấy cô con gái, lại lại nhai nhắc tới mấy cô con gái, Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ đã nghe không dưới mười lần, nên nghiêng người ở trên giường gạch ngủ gà ngủ gật, Ngô Hồng Nhi muốn biết một chút tình huống trong nhà trái lại nghe được mùi ngon.

Thời gian thoáng một cái đã qua, rất nhanh đã tới mười hai giờ tối, bên ngoài có rất nhiều tiếng pháo đồng thời truyền đến, làm cho cha con nhà họ Hồ giật mình một cái. Hồ Quốc Đống đứng lên cũng đốt mấy bánh pháo, thế này mới cùng Ngô Hồng Nhi đi về nghỉ, hiện tại ngủ còn có thể ngủ được chừng sáu giờ đó.

Rửa mặt đơn giản xong, Ngô Hồng Nhi mệt không khí, Hồ Quốc Đống vừa rồi còn chớp mắt được một lát, Ngô Hồng Nhi lại một mực tán gẫu với Lý Quế Lan đến tận bây giờ, hiện tại cô quả thực đứng cũng có thể ngủ.

Cơ mà hiển nhiên Hồ Quốc Đống không có ý nghĩ để cho cô ngủ luôn bây giờ, hắn một phát túm lấy Ngô Hồng Nhi đang định nhào lên giường gạch cười nói: “Chuyện vừa rồi, em không cảm ơn anh một chút sao? Nếu không lần sau anh sẽ không giúp em đâu.”

Ngô Hồng Nhi muốn chửi mẹ nó, ai nói Hồ Quốc Đống đang hoang, còn có ai nói hắn không giỏi nói chuyện, làm sao sau khi kết hôn phát hiện hắn y như trở thành một người khác thế, không nói cái khác chỉ nói mấy lần hắn nói sang chuyện khác vừa rồi kia, không có trình độ nhất định cũng không làm được nha.

“Em cảm ơn anh thế nào đây, nếu không em cũng xoa bóp vai cho anh, nhưng là bây giờ em buồn ngủ không mở mắt nổi rồi.” Ngô Hồng Nhi chớp một đôi mắt to, nỗ lực giả vờ đáng yêu, cô biết Hồ Quốc Đống không chịu nổi cái này nhất. Mặc dù giả bộ nai tơ có chút không hợp lắm.

Hồ Quốc Đống duỗi cánh tay ra, bế Ngô Hồng Nhi lên, “Nào phải cần tới em bóp bả vai, anh xoa bóp cho em.” Nói xong còn tựa như trêu chọc trẻ con, ném Ngô Hồng Nhi lên trên hai lần.

Ngô Hồng Nhi bị Hồ Quốc Đống một phen nhắc lên, còn ném lên trên hai lần sợ tới mức thiếu chút là kêu ra tiếng. Nói thật Ngô Hồng Nhi cũng không có gầy, vóc người cô chỉ có thể vừa đến một mét sáu, nhưng mà lại có chừng một trăm cân ta (=50 kg), thuộc về loại con gái khung xương rất nhỏ, nhưng là trên người lại đầy thịt kia. Nhưng Hồ Quốc Đống là ai, người khỏe mạnh hai trăm cân ta lúa mạch cũng có thể khiêng lên nhẹ nhàng bước đi, bế một người chỉ có một trăm cân ta như Ngô Hồng Nhi, nói thật đó thật như chơi đùa cùng trẻ con. Mỗi khi lúc này Ngô Hồng Nhi lại có chút buồn rầu, mặc dù là nhìn thuận mắt, nhưng là thân man lực này có đôi khi cảm thấy thật là quá không đáng yêu.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống đã thức dậy. Ngô Hồng Nhi lại tìm chiếc áo bông đỏ cô mặc ngày kết hôn ra mặc vào, tóc cũng búi sơ qua một chút, vừa trang điểm như vậy, lộ ra vẻ vừa có sự trẻ trung thanh xuân của cô gái trẻ tuổi lại có sự chững chạc của phụ nữ đã lập gia đình, cô hết sức hài lòng. Về phần Hồ Quốc Đống cũng đổi lại bộ quần áo mới mặc ngày kết hôn đó.

Việc thứ nhất đối vợ chồng son ra khỏi cửa phòng chính là chúc tết cho Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ, làm cho hai cụ cao hứng không khép được miệng, mỗi người cho một bao lì xì to.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, đôi vợ chồng son lại đi ra ngoài hội họp với mấy anh em họ của Hồ Quốc Đống cùng đi chúc tết trong thôn. Tập tục ở nông thôn, lúc còn là con gái ở nhà là không thể đi ra ngoài chúc tết, chỉ có làm vợ người ta mới có thể đi ra ngoài. Nhưng là Ngô Hồng Nhi đối với quy trình này lại rất quen thuộc, cũng chính là đi một nhà thăm hỏi, trước tiên chúc tết cho người ta, quan hệ gần cho bao lì xì, quan hệ xa cho hạt dưa hoặc là kẹo, sau đó lại nói vài câu xã giao, nói ví dụ như đứa nhỏ này thật anh tuấn, về sau thường tới nhà chơi các loại. Chờ tiếp như vậy sau mấy phút là có thể đi ra ngoài.

Làm nằng dẫu mới, thật ra Ngô Hồng Nhi không cần nhiều lời gì, chỉ cần vào lúc Hồ Quốc Đống nói cho cô biết đây là ai, cô ngọt miệng gọi một câu, sau đó sẽ chúc tết, người ta lại sẽ bắt đầu khen cô, chờ khen tầm năm sáu phút, bọn họ cũng có thể đi một nhà khác. Nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, bởi vì rất nhiều cô dâu mới da mặt mỏng, cần bản không gọi ra được người, gọi một lần đều kiểm được cái bao lì xì to. Chẳng qua Ngô Hồng Nhi lại không có cổ kỵ này, không phải là gọi người sao, cũng sẽ không thiếu đi miếng thịt nào.

Cứ đi đi vòng vòng như vậy, mãi cho đến hơn mười một giờ mới cuối cùng cũng đi xong, Ngô Hồng Nhi day day mặt, cô cảm thấy mặt mình quả thực cũng sắp cười cứng rồi.

Đội đến về đến nhà, không ngờ tới trong nhà đang có khách, là mấy cháu trai và cháu dâu nhà chú Ba của Hồ Quốc Đống đến chúc tết. Bọn họ còn mang theo mấy đứa trẻ con, một đứa nhỏ nhất còn bị mẹ nó ôm vào trong ngực nữa cơ, nhìn cũng là lớn bốn năm tháng, trời lạnh như vậy bế con ra ngoài đi từng nhà từng nhà, chỉ vì được chút tiền mừng tuổi, thật không biết là nghĩ như thế nào. Ai cũng không phải người ngu, bế đứa bé nhỏ như vậy ra ngoài vì cái gì, còn không phải vì tiền.

Ngô Hồng Nhi đời trước sinh ra đã có bệnh, cho nên cô đối với thân thể khỏe mạnh cực kỳ xem trọng, tiền không có có thể kiếm lại, nhưng là nếu sức khỏe không có, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô ích. Cho nên đối với cách làm như vậy cô hết sức không thể tán đồng.

“A, xem chú và thím các con đã về rồi, mau đi chúc tết cho bọn họ.” Người bế em bé kia thấy Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Quốc Đống tiến vào vội vàng nói với mấy đứa trẻ.

Ngô Hồng Nhi thật đúng là không biết chị ta, cô chỉ gặp qua mấy chị gái anh rể của Hồ Quốc Đống, anh chị dâu trong họ thấy được cũng đều là của nhà bác Cả Hồ Quốc Đống, mấy người này thật đúng là một người cũng không nhận ra.

Thấy Ngô Hồng Nhi một mặt mờ mịt, Lý Quế Lan bèn nói: “Đây là anh trai chị dâu nhà chú Ba con.” Nhiều hơn hoàn toàn là một câu cũng không muốn nói. Lý Quế Lan cũng tức giận đó, quy củ trong thôn chưa kết hôn không coi là trưởng thành, bởi vậy bất kể là việc hiếu hi hay là lễ mừng năm mới cho tiền mừng tuổi đều không cần cho riêng một phần, chỉ cần theo trong nhà là được. Nhưng sau khi kết hôn sẽ là người lớn, cái gì cũng phải tham dự, đương nhiên cho bọn nhỏ tiền mừng tuổi cũng phải cho thôi.

Nhưng là mình cho là một chuyện, bị người ép buộc cho lại là một chuyện khác. Bình thường bà là không hợp với nhà chú Ba nhất, trước đây lễ mừng năm mới mấy đứa nhỏ này chúc tết xong là đi ngay, nhưng là hôm nay lại ngồi liền hơn nửa giờ, mới bắt đầu bà còn khó hiểu, làm sao hôm nay mặt trời mọc ra từ phía tây rồi, bây giờ vừa nhìn, thì ra là vì tiền mừng tuổi của hai vợ chồng Quốc Đống.

Cũng chỉ một ổ da mặt dày như nhà chú Ba mới có thể làm được chuyện không mặt không mũi này, không nói nhớ thương đến tiền mừng tuổi của nàng dâu mới cho, đến tính toán lên tiền của người ta. Cho dù là một đứa nhỏ cho một xu, bảy tám đứa nhỏ này cũng phải gần một đồng đấy.

Thấy sắc mặt Lý Quế Lan như băng pha màu, Ngô Hồng Nhi cũng đại khái đoán ra là chuyện gì, may mắn cô đã đề phòng, chuẩn bị ít tiền để ngửa ngó nhờ, nếu không cũng thật mất mặt rồi. Cũng không thể đem tiền người khác cho mình trong túi cho đi, cái này của mình cũng không phải là tiền mừng tuổi đơn giản, còn bao gồm lễ gặp mặt ở bên trong, ít nhất cũng phải một hai đồng, mừng tuổi cho trẻ con, một hai xu là được, năm xu là hết mức rồi.

Mấy đứa nhỏ tới đây chúc tết, Ngô Hồng Nhi lấy mấy bao lì xì nhỏ từ trong túi ra, cho bọn nhỏ mỗi đứa một cái, ngay cả đứa lớn hơn năm tháng kia cũng không ngoại lệ. Đám bao lì xì này là hồi cô ở nhà thừa dịp trong nhà có giấy đỏ làm, bên trong có một xu, hai xu cũng có năm xu, có điều xét thấy sắc mặt của Lý Quế Lan, Ngô Hồng Nhi thống nhất cho bọn nhỏ bao lì xì nhỏ một xu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Năm chị em nhà họ Hồ

Ngô Hồng Nhi làm bao lì xì nhỏ xinh xắn đẹp đẽ, bọn trẻ con đều rất thích, nhưng là cũng bởi vì tiền bị bọc trong bao lì xì, mọi người cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền. Người ôm em bé kia bấu môi vừa định nói chuyện, lại bị người lớn tuổi hơn một chút phía sau chị ta kéo lại.

“Thím Hai, chú Hai chú thím xem giờ cũng không còn sớm, trong nhà vẫn chờ nấu cơm đó, chúng cháu đi về trước. Hồng Nhi và Quốc Đống không có việc gì thì tới nhà chơi nhé.” Đỗ Quế Hoa có chút lúng túng vừa kéo em dâu vừa nói. Nói xong còn nháy mắt với người đàn ông nhà mình ý bảo hấn mau đứng lên rồi đi, khó trách lúc đến chị dâu Cả nói mình thân thể không thoải mái, không có tới chỉ sai con tới, thì ra là tính toán cái này. Nhà lão Tam này không có da mặt thật là xấu hổ chết người, hiện tại quả thực chị hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thấy bọn họ nói muốn đi, Lý Quế Lan cũng không ngăn cản, Đỗ Quế Hoa biết đây là nhất định lại làm cho thím Hai chán ghét, bèn vội vàng kêu một đoàn người rồi đi.

Bọn họ đi qua một lúc lâu, Lý Quế Lan vẫn có chút tức xì ra khỏi, hai cha con nhà họ Hồ ai cũng không dám tiến lên đi chọc tổ ong vò vẽ, bằng không ngay cả Tết cũng ăn không xong, mong một đầu năm ai muốn đi động cái rui ro này. Sau lại vẫn là Ngô Hồng Nhi cầm một xấp tiền mừng tuổi nói với Lý Quế Lan: “Mẹ, ngài xem, hôm nay thu được không ít tiền đập đầu đầu, ngài thu đi.” Tiền quả đúng là không ít, nhà họ Hồ chỉ có một rể mồm duy nhất là Hồ Quốc Đống, vốn nên cho một hai đồng đều tăng lên gấp đôi, bốn gia họ Hồ lại nhiều, cộng lại cũng có gần ba mươi đồng tiền.

Nghe được cái này sắc mặt Lý Quế Lan mới đẹp hơn một chút, “Hai vợ chồng các con cầm đi, đây đều là hai con kiếm được, nhà thân thích nhiều trẻ con, chỉ cho tiền mừng tuổi cũng phải cho không ít đâu.”

Lý Quế Lan lại hỏi tỉ mỉ mỗi nhà đại khái đều cho bao nhiêu tiền, lúc này mới đi theo Hồ Lão Đồ đi phòng bếp làm trợ thủ. Nói tóm lại mọi người cho tiền dập đầu coi như nói qua, cũng chỉ nhà lão Tam keo kiệt cho hai đồng thôi, hơn nữa nhà bọn họ hôm nay đến một đồng trẻ con kia, chỉ sợ nhà bọn họ còn lỗ tiền đấy.

Có điều qua lại với nhà lão Tam nhiều năm như vậy, Lý Quế Lan sớm không ôm hi vọng gì đối với cô em dâu thứ Ba này, đại khái ngoài mặt không để người khác chê giễu cũng là được rồi. Bà nhiều hơn hai đồng, bà không giàu được, bớt đi cũng không đói chết. Tội gì quá để ý tự tìm phiền toái cho mình đây.

Mong một đầu năm mức độ phong phú của bữa trưa tất nhiên không cần phải nói, ngày hôm sau Hồ Quốc Đống đi theo Ngô Hồng Nhi trở về nhà mẹ đẻ cũng là được nhiệt tình khoản đãi. Thời gian sung sướng luôn là trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã đến mừng bốn tháng giêng là lúc chị em nhà họ Hồ muốn trở về chúc tết.

Hôm nay năm cô con gái đều muốn trở về, sáng sớm Lý Quế Lan đã vui vẻ không khép được miệng, một mình bà chỉ huy cả nhà xoay quanh, lúc thì bảo Hồ Lão Đồ lại thêm hai món ăn các con gái thích nhất, lúc thì bảo Ngô Hồng Nhi lấy cả hạt dưa, kẹo còn có bánh ngọt trong nhà ra, chuẩn bị cho cháu ngoại trai cháu ngoại gái ăn. Ngay cả Hồ Quốc Đống vẫn luôn không liên quan ở bên cạnh cũng bị Lý Quế Lan sai việc bảo hắt mau chóng đốt giường lò, đồ cho lạnh đến bọn nhỏ. Một buổi sáng trong nhà đều là gà bay chó sủa không yên.

Hồ Đào Nhi bởi vì gả ngay tại thôn, rất sớm đã tới đây hỗ trợ, người nhà mẹ đẻ ít, hôm nay người tới lại nhiều, chỉ sợ cha mẹ chị bận quá, nhất là Lý Quế Lan bà vừa gấp gáp là dễ dàng bốc hỏa, vừa bốc hỏa là mắng người. Người không qua được tạm thời cũng chỉ có một mình Hồ Đào Nhi, nhà mẹ chồng chị bên kia hôm nay cũng có không ít thân thích, chồng chị còn đang bận rộn ở nhà đấy. Lát nữa chị sẽ qua đây giúp xong còn phải trở về xem thử, cho dù không ăn cơm ở nhà cũng phải đi một vòng.

“Mẹ, thế nào, đứa nhỏ Hồng Nhi này được chứ?” Hồ Đào Nhi nhìn Ngô Hồng Nhi đang xếp mâm ở bên ngoài hỏi. Trong nhà Hồ Đào Nhi có ba đứa con, năm nay đã gần bốn mươi rồi, có thể nói là nửa người mẹ của Hồ Quốc cũng không đủ. Cô nói Ngô Hồng Nhi là đứa nhỏ cũng không hề kỳ quái, thẳng cả nhà bọn họ năm nay đã mười lăm tuổi rồi, cũng chỉ kém Ngô Hồng Nhi năm sáu tuổi mà thôi.

“Hiện tại mới được vài ngày có thể nhìn ra cái gì? Có điều đứa nhỏ này nhìn trái lại rất tự nhiên, không phải loại tính tình ưỡn ẹo ẹo ẹo kia. Máu chốt nhất là Quốc Đống ưng ý, Quốc Đống không nhìn thấy một cái là muốn tìm ngay, thẳng em con tính tình gì con cũng biết, có thể làm cho nó khấn trương như vậy, có thể thấy được là vừa ý rồi. Mẹ chỉ có một rề mằm như vậy, nó vui vẻ mẹ sẽ vui vẻ.” Lý Quế Lan vừa làm việc vừa nói.

Hồ Lão Đồ tuy rằng làm món chính, nhưng là cơm, mằn thầu cùng một ít thức ăn lót dạ đều được Lý Quế Lan làm, Ngô Hồng Nhi chỉ làm trợ thủ ở phía sau, hai mẹ con nói cái gì là nói thì nói thắm chẳng ai chú ý đến.

“Xem ngài nói kia, tuy rằng Quốc Đống thích là một mặt, nhưng là con dâu này còn phải hợp ý với mẹ mới được. Lại nói con nhìn cũng được, làm việc rất nhanh nhẹn.” Hồ Đào Nhi nói.

“Ừm, nếu thật sự là loại tính tình ưỡn ẹo ẹo ẹo kia mới thật chết người đó, mẹ tình nguyện nó đánh đá một chút cũng không muốn loại đập ba phát không ra được quả rắm.” Bản thân Lý Quế Lan tính tình nhanh nhẹn, đương nhiên cũng chường mắt cái loại tính tình ‘bí đồ’ kia. (bí đồ: trông rất chất phác, chỉ người hèn yếu)

“Vừa nghe lời này của mẹ là con biết đứa nhỏ Hồng Nhi này còn nói được, nếu năm nay Hồng Nhi có thể thêm đứa nhỏ thì con yên tâm rồi.” Hồ Đào Nhi nhìn công việc sắp xong rồi, bèn rửa tay chuẩn bị về nhà xem thử. Người kia nhà chị tuy nói làm việc nhà nông là tay lành nghề, nhưng là đã nhiều năm như vậy ngay cả cháo ngô cũng chưa từng nấu, trong nhà không biết thế nào rồi đây.

“Ai nói không phải đâu, bây giờ mẹ cũng chỉ ngóng trông bé cháu trai, quả thực không được thì con cún cũng được. Trước nở hoa sau kết quả có nhiều mà.” Lý Quế Lan nói. Thấy Hồ Đào Nhi rửa tay biết chị là muốn đi về bên nói: “Lát nữa các con qua đây sớm một chút, mấy đứa Hạnh Nhi phòng chừng cũng sắp về rồi.”

“Được, con về đi một vòng rồi sẽ quay lại. Vương Lập ngay cả cái bát cũng chưa từng rửa, con chỉ sợ anh ấy gây trở ngại chứ không giúp được gì.” Nói xong chị vội vã đi luôn.

Hơn mười giờ sáng, mấy chị em nhà họ Hồ lần lượt tới. Trong năm chị em nhà họ Hồ xinh đẹp nhất là Hồ Hạnh Nhi, Hồ Hạnh Nhi ba mươi có lẻ rồi, bởi vì vẫn sống ở trấn trên, gần như không ra đồng, cho nên thoạt nhìn còn trẻ hơn Hồ Lê Nhi nhỏ hơn chị ba tuổi rất nhiều.

Hồ Hạnh Nhi là hộ khẩu nông thôn, chị không có công việc, trấn trên cung cấp eo hẹp, không công tác là có nghĩa là có một người ăn không uống không, lẽ ra nàng dâu như vậy ở nhà chồng là sẽ không được chào đón. Nhưng là trên thực tế Hồ Hạnh Nhi lại là địa vị đứng đầu trong nhà. Không chỉ nắm chồng của chị Triệu Cường chặt chẽ, ngay cả mẹ chồng chị cũng cho Hồ Hạnh Nhi vài phần mặt mũi.

Không có cách nào, Hồ Hạnh Nhi sinh cho nhà họ Triệu duy nhị hai đứa cháu trai, trong nhà Triệu Cường mặc dù có ba anh em, nhưng là đều sinh con gái, mẹ Triệu quả thực coi hai đứa con trai nhà Hồ Hạnh Nhi thành tròng mắt, đồng thời đối với mẹ của tròng mắt đương nhiên cũng xem trọng vài phần. Ngay cả bình thường Hồ Hạnh Nhi cùng Triệu Cường cãi vã, mẹ Triệu đều nói chuyện bênh vực Hồ Hạnh Nhi.

Tương phản với Hồ Hạnh Nhi, cuộc sống của Hồ Lê Nhi là sẽ vất vả hơn rồi, đến bây giờ trong nhà còn có một phần nợ nần, hai đứa con đứa đầu đã bắt đầu học tiểu học, đứa thứ hai vừa sang năm cũng sẽ học lớp Dục Hồng[1], đây đều phải tiêu tiền. Chẳng qua Hồ Lê Nhi lại là người có cốt khí cũng

chịu được khổ, tuy rằng cuộc sống gian nan như vậy, nhưng lại cũng không có bị cuộc sống đè cong lưng, sau lưng vẫn ưỡn thẳng tắp như trước, trong mắt cũng đều là kiên nghị.

[1]Lớp Dục Hồng: lớp học bồi dưỡng mầm non cách mạng thời cách mạng Văn Hóa Trung Quốc, tương đương với nhà trẻ hiện nay.

Về phần hai người Hồ Bình Nhi và Hồ Mai Nhi đều là hơn hai mươi tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất trong cuộc đời, bởi vì hôn sự chọn không tệ, cuộc sống bây giờ cũng coi như thoải mái. Cô Năm Hồ Mai Nhi và Hồ Quốc Đống tuổi tác gần nhất, hiện tại mới hai mươi tuổi, trong nhà đứa nhỏ cũng mới hơn một tuần tuổi một chút, bởi vì còn chưa có bị cuộc sống ma luyện quá nhiều, cả người cô nhìn còn có chút trẻ con.

Đến khi cả nhà Hồ Đào Nhi cũng tới đây, phòng ở của nhà họ Hồ gần như là sắp kín hết. Không kể bốn người Ngô Hồng Nhi bọn họ, chỉ người lớn đã mười người, trẻ con từ lớn đến bé cũng có chín người, tính như vậy tổng cộng hơn hai mươi người, hai mâm cỗ cơ hồ cũng không chứa đủ.

Cũng may bọn nhỏ lớn nhất cũng chính là con trai cả của nhà Hồ Đào Nhi năm nay cũng mới mười lăm, năm sáu tuổi bảy tám tuổi càng là chiếm phần lớn, đứa kia nhà Hồ Mai Nhi còn bé chỉ có thể ăn chút lương thực phụ thôi, cho nên chen chúc một chút cũng là chứa đủ.

Trên bàn cánh đàn ông còn tốt, bọn họ cũng chỉ là uống rượu dùng bữa, trên bàn cánh phụ nữ thì náo nhiệt rồi, trẻ con lú ra lú rú đứa thì muốn ăn cái này đứa thì muốn ăn cái kia loạn thành một đoàn, thậm chí còn có đứa thường lượn lờ trên bàn cánh đàn ông tìm chút thức ăn ngon ăn. Cánh đàn ông chỉ lo uống rượu, tốc độ dùng bữa đương nhiên không thể so sánh với phụ nữ và trẻ em một lòng dùng bữa, rất nhiều thức ăn ngon trên bàn cánh phụ nữ đã sớm không còn, nhưng là trên bàn cánh đàn ông còn tràn đầy, bởi vậy bọn nhỏ liền chạy hai nơi làm công nhân vận chuyển.

Có điều lúc này Ngô Hồng Nhi lại không thể nhàn rồi, cô vẫn luôn bận rộn làm việc ở trong phòng bếp. Món nóng đều là ăn bao nhiêu nấu bấy nhiêu, mọi người ăn ở bên trong, hai người Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống thì bận rộn ở trong phòng bếp.

Vốn là Hồ Lão Đồ làm món nóng, nhưng là các con gái con rể vừa đến đây, Hồ Lão Đồ cũng muốn trò chuyện với bọn họ, lười lại vào phòng bếp để xào thức ăn, Hồ Quốc Đống cũng coi như học được bảy tám phần tay nghề của Hồ Lão Đồ, bởi vậy nên do Hồ Quốc Đống đến xào thức ăn. Đương nhiên tám bát lớn là Hồ Lão Đồ đã làm xong từ trước, chỉ cần hâm nóng lại một chút là được rồi.

Hai ngày này Ngô Hồng Nhi ăn đầy bụng đều là chất béo, đối với việc không thể lên bàn ăn cơm cũng không có gì để ý lắm, nhất là sau khi Hồ Quốc Đống qua đây xào món nóng, đôi vợ chồng son ở trong phòng bếp vừa nói vừa cười, so với ở bên ngoài bị một đồng lớn người nhìn còn tự tại hơn.

Ở bên ngoài mọi cử động đều bị mọi người nhìn chăm chăm, cho dù là tố chất tâm lý của Ngô Hồng Nhi mạnh mẽ hơn nữa cũng cảm thấy rùng mình.

Cơ mà Ngô Hồng Nhi cảm thấy tự tại, Hồ Quốc Đống lại cảm thấy cô chịu áp lực, nhưng là quy củ từ trước tới nay đều là như vậy, các chị gái đi về nhà mẹ đẻ cũng không thể cho bọn họ đi làm việc chứ, lại nói cha mẹ gần gũi với các chị gái một chút rất bình thường, bởi vậy chỉ có thể tui thân Ngô Hồng Nhi rồi, mang theo tâm lý bồi thường, mỗi khi Hồ Quốc Đống xào chín một món, đều phải cho Ngô Hồng Nhi nếm thử, y như đồ dành một đứa trẻ. Làm Ngô Hồng Nhi quá thực dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tin tức mới

Mẹ con nhà họ Hồ ngồi một chỗ, mặc dù náo nhiệt cực kỳ, nhưng là mọi người cũng chỉ là nói chút chuyện nhà cửa, chủ đề của phụ nữ đơn giản chỉ là con cái, đàn ông và gia đình mà thôi. Năm cô con gái nhà họ Hồ trừ cô thứ Ba cuộc sống khổ một chút, người khác trôi qua cũng còn không tệ, ngay cả Hồ Lê Nhi mặc dù cuộc sống khó khăn, nhưng là cũng thuần túy là khó khăn trên mặt vật chất, tình cảm của cô và Lý Chấn Lương là khá tốt, hai đứa nhỏ trong nhà cũng rất hiểu chuyện.

Mà chủ đề cánh đàn ông đàm luận thì nghiêm túc một chút, nhất là sau khi nghe được Triệu Cường nói tin tức mới.

Nhà Triệu Cường ở trấn trên, bình thường lại đang làm ở xã mua bán, cho nên tin tức của hắn hết sức linh thông, mọi người cũng chưa từng có khả năng nghi ngờ tới tin tức hắn nói. Nhưng là lần này ngay cả Hồ Lão Đồ cũng không nhịn được hỏi: “Cường Tử, con nói đây là thật?”

Thấy bốn anh em đồng hao cũng đều ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, Triệu Cường vốn đang chém gió phàn phật, trong lòng có chút rùng mình, lập tức cũng không như mọi người nữa, bèn trực tiếp nói: “Đúng là thật, đây là mừng một Tết lúc con đến nhà chú út con chúc tết chú út con nói, nghe nói là tin tức truyền đến từ bên trên. Nghe nói hiện tại đã có thôn chia ruộng đến hộ, chỉ đợi để nghiệm thu thành quả thôi. Chú út con nói, lần này quốc gia là muốn có cải cách lớn, nội trong mấy năm nhất định có thể đến chỗ chúng ta.”

Chú út của Triệu Cường công tác ở chính quyền huyện, nếu ông ta nói như vậy, tính khả thi của chuyện này là thật sự quá lớn rồi. Chia ruộng đến hộ, chỉ cần nghĩ một chút mọi người cũng không nhịn được kích động trong lòng. Mặc dù còn là chuyện chưa thấy bóng dáng, vẫn làm cho con sóng trong lòng mọi người sục sôi.

Năm anh con rể của nhà họ Hồ trừ Triệu Cường ra đều là nông dân lành nghề, hơn nữa trên căn bản toàn là người thành thật, ngày mùa ngày màng đều là xuất lực lớn. Song cũng chính bởi vì như thế, bọn họ mới càng thêm hiểu nếu có thể quả thật chia ruộng đến hộ, sẽ là một thay đổi lớn cỡ nào.

Không phải nói đời sản xuất không tốt, nhưng là nói thật bên trong đúng là có một bộ phận người đục nước béo cò, chính là có một nhóm người này ở đó, tính tích cực làm việc của mọi người mới càng thêm thiếu. Tôi có làm hay không cũng là như vậy, tội gì tôi còn phải làm đây. Nhưng nếu như là của nhà mình thì không giống rồi, không nói cái khác, chỉ là hoa màu trong đất phần trăm mỗi nhà được chia mọc còn tốt hơn hoa màu trong ruộng đồng chính thức, cũng có thể thấy được vấn đề.

Kích động nhất ở đây thì phải kể đến Lý Chấn Lương rồi. Lý Chấn Lương có sức trên người cũng chịu được khổ, nhưng là làm từ đầu năm đến cuối năm, chút tiền hán kiếm được cũng chỉ đủ cho cả nhà ăn cơm một năm, hơn nữa ăn được cũng đều là lương thực phụ. Không nói cái khác, hai đứa nhỏ suốt cả năm ngay cả sùi cào cũng không ăn được mấy lần. Tết lần này nếu không phải cậu em vợ đem ba mươi đưa qua chút đồ, bốn miệng ăn một nhà bọn họ đoán chừng cũng chỉ là gói một chút sùi cào cho qua thôi.

Qua Tết năm nay Hồ Lê Nhi cũng mới ba mươi tuổi, nhưng nhìn lại không khác Hồ Đào Nhi hơn chị sáu tuổi nhiều lắm, ngồi cùng một chỗ với Hồ Hạnh Nhi càng giống chị là chị mà Hồ Hạnh Nhi là em hơn.

Nhìn vợ như vậy, nói thật so với đánh Lý Chấn Lương một trận còn khó chịu hơn, hồi đó Lê Nhi ở quanh vùng này cũng là ‘một nhà có nữ trăm nhà cầu’, nhưng là kể từ sau khi gả cho hán hình như chưa từng sống qua mấy ngày thư thái. Ngay cả đồ cưới cũng đều trợ cấp hết cho nhà mình. Nếu không phải hán cần, một cái nhẫn vàng duy nhất còn lại trong tay chị cũng muốn bán.

Đối mặt với hoàn cảnh quần bách như vậy, Lý Chấn Lương thật sự là muốn tìm một biện pháp thay đổi. Nói thật thật đúng là bị hán tìm được một cách, đó chính là vào thành phố bán rau.

Nói đến cũng là tình cờ, lần đó Lý Chấn Lương mang theo một đồng rau trong nhà trồng đi thăm bà con, vừa lúc đi qua nội thành, hán vốn chỉ là muốn dừng lại mua bao bánh ngọt, không nghĩ tới lại bị người khác cản lại. Là một bác gái già, bà ấy muốn mua rau trong tay hán, thậm chí nói ra có thể dùng các loại phiếu định mức để trao đổi.

Khi đó Lý Chấn Lương thật có chút sững sờ, nhưng là hán cũng biết bây giờ là không cho phép tiểu thương buôn bán riêng, nếu như bị bắt đúng là phải ngồi tù. Nhưng là điều kiện trao đổi của vị bác gái này đề xuất thật sự là quá hấp dẫn người, cuối cùng Lý Chấn Lương vẫn là không nhận được đến nhà vị bác gái này để lại toàn bộ số rau. Dĩ nhiên thu hoạch cũng là phong phú, bác gái không chỉ cho hán tiền, còn cho hán mấy tờ phiếu vải. Hán vui mừng đến ngay cả khi về nhà bước đi cũng là飘飘.

Loại chuyện này có một thì có hai, mỗi khi trong nhà thật sự là quá mức khó khăn, hán sẽ vào nội thành một chuyến. Dần dần mà thật đúng là làm cho hán lần mò ra một chút cửa ngõ đi tới. Trước kia hán cũng biết trong thành phố có chỗ bán đồ giá cao, nhưng là một thường dân chỉ biết trông trộm như hán thật đúng là không biết tình huống cụ thể, cho dù là đồ giá phải chăng nhà hán cũng không mua nổi huống chi là giá cao.

Nhưng là kể từ sau khi đánh bạo vào thành phố tìm cơ hội mới, hán mới phát hiện thì ra việc bán đồ này thật sự có chỗ có thể kiếm lời, chỉ là một cọng rau trong mắt nhà mình chẳng đáng cái gì lại có thể đổi lại nửa cân thịt cho nhà mình. Hơn nữa mấy năm này trong thành phố kiểm tra cũng không phải chặt lắm, mọi người cũng đều muốn sống phải không, đối với rất nhiều người tới bán các loại nhu yếu phẩm cuộc sống như mì, gạo, thịt, trứng, rau dưa... đều là nở một con mắt nhắm một con mắt. Lý Chấn Lương còn phát hiện người lên lút đi bán đồ thực ra cũng không ít, có người làm bạn, Lý Chấn Lương cũng là lớn gan lên một chút.

Chẳng qua việc bán rau này cũng chỉ là nghề phụ, rau ở nông thôn không ít, nhưng là tí đất phần trăm trong nhà Lý Chấn Lương cũng bị trồng lương thực cả rồi, rau trong nhà ăn toàn bộ trồng ở trong vườn, thỉnh thoảng cầm một chút ra ngoài bán còn được, nhưng là nếu như bán lâu dài như vậy, trong nhà ăn cái gì.

Nếu quả thật có thể chia ruộng đến hộ, hán tin tưởng chỉ cần hán chịu xuống công sức, tuyệt đối có thể xử lý ổn thỏa đất trong nhà, thuận tiện còn có thể dọn ra mấy phần đất trợ cấp trong nhà. Chỉ cần vừa nghĩ tới có thể dựa vào sức lực của mình để cho cuộc sống trong nhà tốt lên, Lý Chấn Lương cảm thấy lưng cũng có thể uốn thẳng được mấy phần.

“Nghe nói còn không chỉ một loại này đâu, hình như quốc gia còn đề xuất yêu cầu cải cách mở cửa, sau này tự mình cũng có thể làm buôn bán rồi.” Thấy cha vợ cùng mấy vị anh em đồng hao đều lộ vẻ mặt trầm tư, Triệu Cường lại bỏ xuống một quả bom. Cơ mà điều này hiển nhiên không có hấp dẫn người khác, bất kể Triệu Cường nghĩ như thế nào, nhưng là ở trong lòng người dân quê, ruộng đất chính là sinh mạng, bọn họ cũng không trông cậy vào có thể làm buôn bán, chỉ cần có thể có vài mẫu đất là vui vẻ không thôi rồi.

Trên bàn nữ Hồ Hạnh Nhi xa xa mà nghe được Triệu Cường lại đang chém gió phần phật bèn nói: “Triệu Cường, anh lại nói lung tung cái gì đấy.” Hồ Hạnh Nhi xinh đẹp, tính tình cũng mạnh mẽ, chị nhìn không ưa nhất khi Triệu Cường ba hoa. Thấy hán ba hoa khoác lác, cho dù không có nghe rõ cụ thể hán nói cái gì, nhưng là trực giác lại nói bệnh cũ của hán lại tái phát rồi.

Bị Hồ Hạnh Nhi nói như vậy trước mặt bao nhiêu người, Triệu Cường cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, hán sợ vợ cũng không phải là ngày một ngày hai. Bạn nói mất? Năm đó khi hán vừa kết hôn đã sớm nát không còn rồi. Năm đó vừa kết hôn khi Hồ Hạnh Nhi mang thai đứa đầu, hán cũng bởi vì không có đức hạnh, suýt tí nữa bị Hồ Hạnh Nhi đánh cho vỡ đầu rồi. Chờ sau đó Hồ Hạnh Nhi một phát sinh được con trai, ngay cả cha mẹ trong nhà vẫn luôn đứng về phía hán đều phản bội vào phe cháu nội, từ đó địa vị của Triệu Cường ở nhà coi như là đến điểm thấp nhất lịch sử, sau đó Hồ Hạnh Nhi lại sinh thẳng hai, hán coi như là hoàn toàn không còn khả năng tung mình.

Có điều Triệu Cường cảm thấy không có gì, nhưng là Lý Quế Lan lại tát bốp cho Hồ Hạnh Nhi một cái, “Sao dám ăn nói như thế với chồng mày?” Lý Quế Lan vẫn cho rằng, bất kể ở nhà như thế nào, nhưng là ở bên ngoài nhất định phải cho người đàn ông nhà mình thể diện. Bất kể là dân quê mùa hay là quan lớn chỉ cần là đàn ông cũng không có người không cần thể diện.

“Mẹ, sao mẹ đánh con?” Hồ Hạnh Nhi rất âm ỉ nói.

“Còn làm sao đánh chị, tôi cũng đã nói với chị bao nhiêu lần rồi, ở bên ngoài cũng không thể không cho người đàn ông nhà chị thể diện như vậy.” Lý Quế Lan nghiêm mặt nói, chẳng qua rốt cuộc bà giảm thấp âm thanh, không muốn để cánh đàn ông đang thảo luận ở phía ngoài nhà chính nghe được. Thực ra vừa rồi nếu không phải Triệu Cường có chút đắc ý vênh váo to tiếng một chút, trong nhà cũng không nghe thấy.

“Mẹ, con đã nói với ngài, Triệu Cường là kẻ da mặt dày đó, cái thứ lòng tự ái này anh ấy căn bản không có.” Hồ Hạnh Nhi thấy mẹ chị lại nói cái này, bèn dừng dừng như không nói.

“Da mặt dày cái gì, tôi đã nói với chị là không có đàn ông không cần thể diện, lại để cho tôi nhìn thấy chị làm mất mặt người đàn ông nhà mình ở bên ngoài xem, tôi sẽ không tha cho chị.” Cô con gái thứ hai này từ nhỏ đã có chủ ý, sợ chị không đề lời của bà ở trong lòng, Lý Quế Lan cũng có mấy phần nghiêm túc mà nói.

“Mẹ nói rất đúng, Hạnh Nhi, chỉ người mặt như anh rể mày, ở trước mặt người ngoài còn ra vẻ ta đây đó, hướng chỉ người hình thức như Cường Từ, mày đừng nhìn chú ấy không so đo với mày là không đề ở trong lòng.” Hồ Đào Nhi nói, nói xong chị nhìn mấy em gái khác, “Mấy đứa chúng mày cũng vậy, bất kể ở nhà cái cọ thể nào, ở bên ngoài đều phải để cho người đàn ông không có trở ngại trên mặt thể diện.”

Ở nhà họ Hồ Hồ Đào Nhi là con cả trong nhà, nói chuyện có quyền uy tuyệt đối, cơ hồ đứa em gái nào cũng từng bị chị sửa chữa. Hiện tại mặc dù đều lấy chồng sinh con rồi, nhưng là dạy bảo bọn họ, Hồ Đào Nhi vẫn không hề áp lực.

Hồ Hạnh Nhi thấy mình chỉ nói có một câu lại đưa tới, mẹ và chị Cả đồng thời dạy dỗ, liền có chút ỉu xiu trả lời. Mẹ chị còn thôi, chị cả Hồ Hạnh Nhi chị là sợ thật, khi còn bé bởi vì chị là con gái, cho dù là phạm lỗi cha chị cũng không nổi đánh, mẹ chị mặc dù tính tình nóng nảy, nhưng cũng là xót con, tất yếu cũng là qua. Chỉ có Hồ Đào Nhi đánh không hề nương tay, hồi còn bé Hồ Hạnh Nhi còn bướng hơn cả con trai, vì thế bị chị cả chị đánh không ít, đến bây giờ chị nghĩ lại vẫn còn sợ hãi đây này.

Bên ngoài Triệu Cường thấy cô vợ nhà mình chỉ nói một câu đã tắt tiếng, ngấm cảm thán một tiếng mẹ vợ uy vũ, bèn tiếp tục nói, bộ dáng mấy anh em đồng hao tập trung tinh thần làm cho hắn cực kỳ có hứng nói tiếp. Dù sao có mẹ vợ ở đây, Hạnh Nhi cho dù là Tôn Ngô Không cũng không trốn thoát được Ngũ Chi Sơn của mẹ vợ.

Mọi người đang náo nhiệt, Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi tiến vào, trong tay còn bung món xà bần và bánh màn thầu, đến lúc này bữa cơm trưa này cũng đến gần phần cuối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mang thai

“Hồng Nhi đừng bận rộn nữa, thừa dịp còn nóng hổi mau ăn một chút.” Thấy Ngô Hồng Nhi bận rộn trong bận rộn ngoài chia màn thầu mức cháo cho mọi người, Hồ Đào Nhi bèn gọi. Người làm dâu chính là như vậy, phải chờ người ta ăn tằm tằm rồi, mới có thể lên bàn ăn cơm. Lúc này rất nhiều đồ ăn không phải ăn hết thì chính là đã nguội, Hồng Nhi cũng chỉ có thể ăn chút món xà bần và màn thầu.

Chẳng qua cũng may vừa rồi ở phòng bếp Ngô Hồng Nhi đã ăn không ít, hiện tại cũng chỉ là hóp một bát cháo loãng, lại ăn một chút thức ăn là được.

Ăn cơm trưa xong lại thu dọn xong, trời đã không còn sớm. Lại nói tán gẫu một lúc, năm chị em nhà họ Hồ mới dắt cả nhà ai về nhà người ấy. Mùa đông trời tối sớm, cho dù là đi về sớm cũng đã tối rồi.

Chiều dài xong năm cô con gái nhà họ Hồ, những ngày còn lại Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi cũng không có thoải mái bao nhiêu, mỗi ngày không phải thăm viếng thì chính là tiếp đãi khách khứa, chung quy năm nay vừa kết hôn, tất cả thân thích đều phải đến, chờ đến lúc cuối cùng bọn họ cũng thoải mái có thể thở ra một hơi, tháng giêng đã sắp qua rồi.

Ngô Hồng Nhi gả đến nhà họ Hồ cũng qua một tháng, một tháng này Ngô Hồng Nhi cùng ba người nhà họ Hồ chung đụng coi như không tệ. Hồ Lão Đồ là cha chồng, tiếp xúc với Ngô Hồng Nhi không tính là nhiều. Lý Quế Lan tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng cũng là người nói đạo lý. Hồ Quốc Đống thì càng không cần phải nói, hận không thể cụng bái Ngô Hồng Nhi, trong nhà ngoài nhà cũng không để cho cô bận tâm chút nào.

Mỗi ngày Ngô Hồng Nhi cũng chỉ là cho gà ăn, làm cơm, giặt giũ quần áo của cô và Hồ Quốc Đống, quần áo của vợ chồng già Lý Quế Lan không cần tới cô động tay. Nói thật ra còn thoải mái hơn so với hồi còn làm con gái ở nhà, ở nhà mẹ đẻ chỉ riêng làm cơm cho nhiều người như vậy cũng phải làm người mệt không nhẹ.

Qua tháng giêng lúc về nhà mẹ đẻ, ngay cả Thôi Vinh Mai cũng nói Ngô Hồng Nhi lên cân. Ngô Hồng Nhi vốn chính là mặt tròn nhỏ nhắn, cả tháng giêng nuôi ăn ngon uống ngon, trên người tạm thời không nói. Mặt đã trắng mập một vòng.

“Cái con bé này đi nhà mẹ chồng không nói gầy, làm sao còn béo lên.” Lúc Thôi Vinh Mai nhìn thấy con gái bèn trêu ghẹo nói. Cô dâu khác vừa lấy chồng hoặc nhiều hoặc ít luôn có thể có chút không thích ứng, có gầy hay không còn khó nói, nhưng là béo rõ ràng như vậy hiển nhiên hiếm thấy. Vốn Thôi Vinh Mai còn lo lắng Hồng Nhi sẽ nhớ nhà, nhưng là nhìn thấy cô thoải mái như vậy quả thực không biết nói gì cho phải.

“Mẹ, mẹ không biết cha chồng con làm cơm ăn ngon thế nào đâu.” Ngô Hồng Nhi cười nói. Chỉ cần nghĩ một chút đến móng lợn kho Hồ Lão Đồ làm, bây giờ cô cũng đã chảy nước miếng rồi.

Thôi Vinh Mai cảm thấy Ngô Hồng Nhi béo, nhưng là Hồ Quốc Đống lại cảm thấy rất tốt, bèn nói với Thôi Vinh Mai: “Thật ra cũng không béo bao nhiêu, chỉ là mặt tròn một chút. Chẳng qua gần đây khẩu vị của Hồng Nhi thật sự rất tốt, mẹ con nói, có thể ăn là phúc.” Nhớ tới hôm mừng hai tháng hai Ngô Hồng Nhi muốn ăn gai dầu muốn đến ngủ không yên, Hồ Quốc Đống cũng hơi buồn cười.

Gai dầu (https://vi.wikipedia.org/wiki/Gai_dầu)

Kết hôn gần hai tháng Hồ Quốc Đống cũng phát hiện, Hồng Nhi nhà họ tuy rằng bình thường nhìn rất rộng lượng rất biết xử lý các mối quan hệ, nhưng là trên bản chất vẫn còn trẻ con, có đôi khi làm nũng còn lợi hại hơn Đại Nữu nhà chị Ba. Cho dù là trẻ con cũng sẽ không bởi vì chưa ăn được thứ nào đó muốn ăn mà ngủ không yên mà âm ức khóc, người này nhà bọn họ thì làm ra được.

“Được rồi được rồi, anh mau đi làm việc đi, mình em ở đây là được rồi.” Ngô Hồng Nhi hiển nhiên cũng là nghĩ đến đoạn lịch sử đen tối trước đó không lâu, hơi có chút thẹn quá hóa giận nói.

Lần này Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi tới thôn Bàn Đào là bởi vì trong thôn có một nhà mấy ngày sau muốn làm đám cưới, mời Hồ Quốc Đống đến mở lợn giúp, đầu năm cuối năm nhiều người kết hôn, trong tháng giêng Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống đều không yên ổn. Vừa vặn lần này là đến thôn Bàn Đào, Hồ Quốc Đống bèn đưa Ngô Hồng Nhi đến cùng.

“Được, mẹ ạ, vậy con đi trước nhé.” Thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy, thời gian cũng đúng là có chút không còn sớm, Hồ Quốc Đống bèn thuận thế đứng lên, đi đến nhà nhờ mở lợn kia. Lợn lúc này đều là cuối năm không mở giữ lại, cũng không lớn được bao nhiêu thịt hơn trước tết, nhưng là không có cách nào, ai bảo đặt ngày kết hôn đến bây giờ đây.

Thấy Hồ Quốc Đống đi rồi, Thôi Vinh Mai hỏi ngay: “Thế nào, người nhà chồng con vẫn hòa khí cả chứ.” Thật ra thấy gương mặt hồng hào tron bóng của con gái, Thôi Vinh Mai đã đại khái biết cuộc sống của con gái nhất định trôi qua không kém. Nếu kém khí sắc cũng sẽ không tốt như vậy.

“Rất tốt, cha mẹ chồng đều rất ôn hòa, con cũng trôi qua rất tự tại. Có điều mẹ ơi con rất có thể mang thai rồi, tháng này trên người con cũng chưa tới.” Nhà họ Ngô hiện tại không có ai, nhắc tới cũng khéo, cả nhà Ngô Tân Hội hôm nay cũng đi nhà cha vợ, Ngô Xuyên Từ cũng đi ra ngoài tản bộ rồi. Vừa vào xuân là phải bận rộn ruộng đồng, khi đó chỉ sợ cũng không có thời gian, bởi vậy rất nhiều người đều thừa dịp hiện tại ngoài đồng không việc mau chóng về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Chỉ có một mình mẹ cô, Ngô Hồng Nhi cũng không có gì xấu hổ, trực tiếp nói luôn với Thôi Vinh Mai. Cô đã sớm chú ý đến mình không đúng lắm rồi, nhất là sau khi qua tháng giêng, cứ cảm thấy như ăn không đủ no, có đôi khi đột nhiên nghĩ tới ăn thứ nào đó là phải lập tức ăn vào miệng, nếu không ăn được quả thực khó chịu muốn khóc.

Giống như là hồi mừng hai tháng hai đó, bởi vì ngày đó trong tộc nhà họ Hồ có một người kết hôn, Lý Quế Lan cũng không chú ý luộc gai dầu, vốn ban ngày Ngô Hồng Nhi không cảm thấy có cái gì, nhưng là buổi tối đột nhiên Hồ Quốc Đống nhắc tới một câu, cô liền muốn ăn đến ngủ không yên giấc, sau này lại càng âm ức rơi nước mắt, làm Hồ Quốc Đống sợ tới mức nào là dỗ nào là khuyên, ngày hôm sau còn đặc biệt chạy đến nhà Hồ Đào Nhi bưng tới một ít, cô mới thôi.

Kết hợp tình huống lúc mấy chị dâu mang thai hơn nửa tháng này kinh nguyệt của cô lại chưa tới, Ngô Hồng Nhi cũng có phán đoán.

“Ai u, vậy nhất định đúng rồi. Đã nói với mẹ chồng con hay chưa.” Thôi Vinh Mai vừa nghe con gái nói tới cái này trên mặt cũng vui vẻ nở hoa rồi, thêm dính nhập khẩu luôn là chuyện tốt, hơn nữa bộ dạng nhà chồng của con gái chính là sớm sinh con sớm tốt, nhà bọn họ lại không phải không nuôi nổi.

“Còn chưa đâu, con đây không phải là sợ không đúng, làm trò cười sao.” Với mẹ ruột có thể muốn nói gì thì nói đó, nhưng là với mẹ chồng thì không giống. Nếu ngộ nhỡ không phải nào loạn chế cười còn rất mất mặt.

“Vậy được, lát nữa mẹ dẫn con đi sở vệ sinh huyện (tương đương với trạm y tế và cấp cao hơn là y tế dự phòng ở mình) kiểm tra một chút, nếu là thật sự mang thai về sau con phải chú ý hơn một chút. Ba tháng đầu em bé còn chưa ổn định đâu.” Thôi Vinh Mai cũng biết nàng dâu nhỏ vừa mới vào cửa này da mặt đều mỏng, giống như hồi bà mới có bầu thẳng cả, cũng là không dám nói với mẹ chồng, cũng trở về nhà mẹ đẻ mới nói.

Chẳng qua việc mang thai sinh con này ở nông thôn thật đúng là không tính là việc lớn, rất nhiều thai phụ đã sắp sinh còn ra đồng làm việc như thường đây, chỉ cần qua thời kỳ chưa ổn định ba tháng đầu, thời gian khác nên làm gì thì làm cái đó. Mấy nàng dâu nhà họ Ngô cũng đều là trải qua như vậy.

Có điều con gái mang thai em bé đối với Thôi Vinh Mai mà nói là một việc hết sức bình thường, nhưng là đối với Hồ Quốc Đống mà nói thì không phải rồi. Chờ hán làm xong việc xách theo mấy cân thịt lợn còn có nấy cục xương to về, lúc nghe nói vợ mình mang thai hơn một tháng cả người đều bối rối.

Mãi cho đến khi hai người cần phải về nhà, Hồ Quốc Đống còn mông lung, đi đường cũng là chân tay luống cuống. Thấy cái dạng này của hán, Thôi Vinh Mai đầu tiên là dở khóc dở cười, sau đó mới nói: “Quốc Đống, việc mang thai này cũng không phải việc lớn gì, con thả lỏng một chút. Con không tập trung như vậy đừng để trên đường trở về lại làm ngã Hồng Nhi.”

Hồ Quốc Đống nghe Thôi Vinh Mai vừa nói như vậy thì càng khản trương, đối với Ngô Hồng Nhi và xe đạp này quả thực có chút cảm giác không cách nào xuống tay được, hán kéo ra một nụ cười cứng nhắc nói với Thôi Vinh Mai: “Mẹ, nếu không, nếu không con để xe đạp vào nhà trước, mẹ tìm cho con cái xe đẩy nhỏ để con đẩy Hồng Nhi về?”

Thấy Hồ Quốc Đống không hề có ý nói đùa, Thôi Vinh Mai cùng Ngô Xuyên Từ liếc mắt nhìn nhau, bình thường như thế nào cũng không nhìn ra đứa nhỏ này buồn cười như vậy, chẳng qua chỉ là mang thai, cũng không phải là sắp sinh. Còn tìm cái xe đẩy nhỏ đẩy về, đâu có cần phải dùng tới trận thế lớn như vậy. Ngô Hồng Nhi cũng bắt đầu đi vô cùng, nếu sớm biết như vậy còn không bằng đi trở về sau đó mới nói với hân.

Cuối cùng thấy Hồ Quốc Đống thật sự là có phần không ở trạng thái bình thường, Ngô Xuyên Từ chỉ có thể đi nhà hàng xóm mượn một cái xe đạp lại Ngô Hồng Nhi, Hồ Quốc Đống đi xe một mình. Máy cày thật lớn và xương lớn vốn định để lại nhà họ Ngô cũng xách về cho đôi vợ chồng trẻ.

Hồ Quốc Đống vốn còn đang cực lực từ chối, nhưng là nghe Thôi Vinh Mai nói: “Cầm về đi, cho Hồng Nhi bồi bổ thân thể. Bây giờ nó là một người ăn cho hai người.” Hân cũng đành nhận lấy. Tuy nói trong nhà có thịt để lại từ tết, nhưng là nhất định không so được với đồ tươi này, lần sau lại đến nhà mẹ vợ mua thêm cho bà chút đồ tốt khác là được.

Nghĩ đến đây hân lại có chút hối hận, vừa rồi nên mua một cái giò lợn về, hân nhớ thai phụ nên ăn cái này. Dọc theo đường đi trong đầu rối loạn ngổn ngang lại mơ mơ màng màng, Hồ Quốc Đống đi xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo đi theo sau Ngô Xuyên Từ trở về nhà.

Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ thấy là ông thông gia đưa đôi vợ chồng trẻ trở về còn đang kỳ quái, nhưng là vừa nghe Hồ Quốc Đống nói, Ngô Hồng Nhi mang thai, việc này quả thực làm cho hai cụ cao hứng hồng rồi. Sự kiện Ngô Hồng Nhi mang thai này, ở nhà họ Ngô là việc vui, nhưng cũng không làm người ta kích động như vậy, dù sao bất kể là Thôi Vinh Mai hay là mấy cô con dâu nhà họ Ngô đều là kết hôn qua mấy tháng là mang thai ngay. Nhà họ Ngô vốn là chưa từng lo lắng ở trên chuyện mang thai này.

Nhưng là nhà họ Hồ thì không giống, Hồ Quốc Đống thế nhưng là độc đinh Lý Quế Lan hơn bốn mươi mới sinh được, nhà người ta bốn mươi có thể bế cháu trai rồi, bà cũng phải chờ đến hơn sáu mươi, cơ hồ từ ngữ gì cũng không thể hình dung tâm tình cấp bách muốn bế cháu trai của bà. Ngô Hồng Nhi mang thai đối với nhà họ Ngô mà nói chỉ là một tin tức làm cho người vui mừng, nhưng là đối với nhà họ Hồ mà nói tầm ảnh hưởng của nó quả thực không thua gì động đất cấp tám.

Lý Quế Lan cao hứng quả thực không biết nói cái gì cho phải, Hồ Lão Đồ cũng kích động nói tốt không ngừng, nếu không phải trời tối trên đường trở về không an toàn, thế nào ông cũng phải lôi kéo Ngô Xuyên Từ uống hai chén.

Trên đường trở về nghĩ tới bộ dáng cả nhà họ Hồ hân không thể đặt Hồng Nhi nhà bọn họ lên bàn cũng, Ngô Xuyên Từ hơi buồn cười lắc đầu. Chẳng qua kể từ sau khi con gái lấy chồng trái tim vẫn nhắc lên của ông cuối cùng cũng để xuống, bất kể nói như thế nào, con gái cuối cùng cũng không gả sai người.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hưởng phúc

Xuân về khắp nơi, qua Tết trời rất nhanh đã ấm áp rồi. Vừa vào xuân đội sản xuất đã tổ chức mọi người bắt đầu ra đồng làm việc, cày bừa vụ xuân là một mặt, lúa mì vụ đông ngoài đồng cũng phải tưới nước. Mọi người lại bắt đầu cả ngày làm việc ở ngoài đồng.

Ngày hôm đó tan tầm xong Lý Quế Lan không vội vã về nhà mà là hái rau dại ở trên bờ ruộng.

“Chị dâu Quế Lan làm sao tan tầm rồi mà vẫn chưa về nhà thế?” Có người qua đường thấy Lý Quế Lan vừa nhổ rau dại vừa cười một mình bèn không nhịn được hỏi.

“Vợ thằng Quốc Đống không phải mang thai sao, đứa nhỏ này ngày hôm qua nói muốn ăn sùi cào nhân tề thái, tôi hái tề thái gói cho con bé một chút.” Kể từ sau khi biết Ngô Hồng Nhi mang thai, Lý Quế Lan là cả ngày cười không khép được miệng, quả thực lúc bà ở một mình cũng có thể bật cười. Trước đây là em bé hơi nhỏ tháng không dám nói ra ngoài, nhưng là hiện tại đã hơn ba tháng, thai của Ngô Hồng Nhi cũng ổn định, Lý Quế Lan mới không có cố kỵ, quả thực hân không thể tuyên bố với người trang An Bình bà sắp được bế cháu rồi.

“Ai u đây chính là chuyện tốt mà, mang thai mấy tháng rồi? Chị dâu thật là có phúc khí, vợ thằng Quốc Đống cũng là đứa có phúc khí, lúc này mới gả vào đến chưa tới nửa năm nhì.” Người nói chuyện với Lý Quế Lan cũng là thông minh, thấy Lý Quế Lan cao hứng đến mức này, bèn nói thuận theo bà.

“Có hơn ba tháng, đứa nhỏ này thai tượng tốt, cũng không nôn nghén, chỉ là cả ngày muốn ăn những thứ ly kỳ cổ quái, thím nói gả lão Hồ ở nhà hầm cho nó nó không muốn ăn, cứ muốn ăn sùi cào nhân tề thái tôi gói.” Lý Quế Lan cũng cho rằng Ngô Hồng Nhi là đứa có phúc khí, gần như là vừa kết hôn là mang thai, mấu chốt nhất là phản ứng nôn nghén mặc dù có, nhưng cũng chỉ là vài ngày rồi qua. Bây giờ ăn cái gì cũng thấy ngon.

Duy nhất làm cho người dờ khóc dờ cười là đứa nhỏ này sau khi mang thai khẩu vị thay đổi rất nhiều, cứ muốn ăn những thứ linh tinh, cổ tình anh hầm móng lợn cho nó, hầm gà trống tơ cũng không thấy nó ăn thêm mấy miếng. Thi đó ngày hôm qua còn nói muốn ăn sùi cào tề thái, tề thái không phải thứ quý báu gì, năm sáu mươi mất mùa đói kém khi đó mọi người còn có thể coi chúng nó là bảo bối, nhưng là hiện tại mùa xuân trên bờ ruộng đi đâu cũng có thể hái một bó to.

“Đây cũng là nguyên nhân nhà chị dâu com nước tốt kéo theo con dâu cũng tốt, như nhà người ta thai phụ nào không thừa dịp mang thai ăn nhiều chút đồ ngon.” Hiện tại giờ này chính là giờ tan tầm, thấy hai người Lý Quế Lan đang nói chuyện ở đây, mấy người bình thường chung đụng tốt cũng vây quanh

tới.

“Nào có, đĩa nhỏ này trái lại không thích thứ quý báu gì, gói cho nó bát hỗn độn, đổ chút dấm chua, nó có thể ăn hai tô đầy ắp.” Lý Quế Lan thấy cây tẻ thái trong tay không ít rồi bèn đứng lên nói.

cnc32 bát hỗn độn

bát hỗn độn

“Ai u, thích ăn chua, xem ra nhất định là thằng cu mập mập rồi.” Nghe Lý Quế Lan nói như vậy, có người nói ngay. Ở nông thôn đều xem trọng con trai, nhất là lúc này con trai trưởng thành chính là lao động khỏe mạnh, con gái lớn lấy chồng chính là người của nhà người ta rồi.

“Cái gì mà thằng cu hay không thằng cu, bất kể là nam hay nữ còn không phải đứa nhỏ của nhà họ Hồ tôi. Trời cũng không còn sớm, trong nhà vẫn chờ tôi nấu cơm đây, tôi đi về trước đây.” Hái tẻ trên bờ ruộng xong, đặc biệt nhặt bộ phận tươi mới đặt ở trong rổ rau đã sớm chuẩn bị trước, Lý Quế Lan bèn cáo từ mọi người.

Thật ra Lý Quế Lan cũng cảm thấy thai này của con dâu là con trai, chỉ nhìn sức con bé ăn cái loại chua kia không muốn sinh con trai cũng khó. Có điều trong lòng nghĩ như vậy là một chuyện, nói với người khác như thế nào lại là một chuyện khác. Bà cũng không giống nhóm người nào đó, cả ngày tuyên dương khắp thôn, con dâu nhà mình có thai là con trai kết quả sinh ra lại là con gái. Quả thực xấu hổ chết người.

Xách một rổ tẻ thái về đến nhà, Lý Quế Lan lại nhìn thấy Ngô Hồng Nhi đang xách nửa thùng thức ăn cho lợn muốn cho lợn ăn, bèn vội vàng để đồ trong tay xuống, tiếp nhận cái thùng xách trong tay cô nói: “Ai u, tiểu tử tông không phải đã nói với con rồi sao, những việc nặng này con cũng đừng làm, cẩn thận đụng đến bụng. Con ở nhà chỉ cho gà ăn, hái rau hái cỏ là được rồi, cho lợn ăn gì gì đó chờ chúng ta về sẽ cho ăn, chỉ thiếu một chút một lát như vậy cũng sẽ không đói bụng đến chừng đó.” Bởi vì suy xét đến tháng mười năm nay Ngô Hồng Nhi sinh con, đến cuối năm trong nhà còn phải làm tiệc đầy tháng, đầu xuân nhà họ Hồ lại bắt hai con lợn con nuôi.

Thấy Lý Quế Lan đổ thức ăn cho lợn vào trong máng lợn, Ngô Hồng Nhi cười cười nói: “Mẹ, không sao, con khỏe mà, làm sao bởi vì cho lợn ăn sẽ mệt được. Thật ra con ra đồng cũng không sao. Năm đó lúc mấy chị dâu con mang thai cũng vẫn ra đồng kiếm công điểm như thường, đều là đến lúc sắp sinh mới nghỉ ngơi.”

Bởi vì Ngô Hồng Nhi mang thai, cho nên lúc mới bắt đầu cày bừa vụ xuân năm nay, cả nhà đều không đồng ý cho cô ra đồng, dùng lời Hồ Quốc Đống nói chính là một ngày đại khái cô cũng có thể kiếm được sáu bảy điểm, hần làm thêm chút là có rồi. Phải biết cha con nhà họ Hồ cũng đều là kiếm được công điểm. Hơn nữa cha chồng Hồ Đào Nhi là đội trưởng đội sản xuất của bọn họ, nên rất dễ dàng xin nghỉ. Người khác bận việc, Ngô Hồng Nhi chỉ cần ở nhà dọn dẹp một chút, nấu cơm là được. Ngay cả làm quần áo nhỏ cho con cũng không cần cô làm, Lý Quế Lan đã sớm trông mong làm quần áo nhỏ cho cháu trai cả rồi, lúc bà không có việc gì quả thực kim không rời tay.

“Con cứ ở trong nhà nghỉ ngơi tử tế, dưỡng tốt thân thể sinh cháu trai mập mập cho mẹ là được. Kiếm công điểm không cần con, cha con và Quốc Đống hai người cũng có thể làm đó.” Lý Quế Lan cười nói. Có điều sợ con dâu có áp lực bà bèn tiếp tục nói: “Con đừng nghe mẹ cả ngày cháu trai cả cháu trai cả, thật ra cháu trai cháu gái đều giống nhau, mẹ và cha con không để ý cái này, năm đó mẹ liên tục sinh năm chị em Đào Nhi bọn họ, cha con cũng không nói gì.”

Ngô Hồng Nhi cười gât gât đầu nói: “Con biết.” Thật ra trong lòng cô đang suy nghĩ, lừa quỷ ư, sao có thể không để ý, nếu là thật sự không để ý thì sẽ không cả ngày giắt cháu trai cả ở khoe miệng. Nhưng Ngô Hồng Nhi cũng biết hiện tại lo nghĩ cái này cũng vô dụng, là nam hay là nữ từ một khắc mang thai kia đã định rồi. Lại nói thật ra cô thật sự không trọng nam khinh nữ, bất kể là nam hay nữ đều là bảo bối của cô.

“Hôm qua không phải con muốn ăn sùi cào nhân tẻ thái sao? Hôm nay mẹ hái được một chút, chúng ta làm luôn bây giờ, chờ cha con bọn họ trở về chúng ta cũng đã làm gần xong rồi.” Mấy ngày hôm trước đội sản xuất vừa bắt một đám lợn con tới, mấy ngày nay Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống đều đang bận những việc này, lợn con vừa bắt tới phải chăm sóc tỉ mỉ, chết một con cũng chính là tiền. Thật ra nếu không phải năm nay trời âm sớm, hai cha con phải canh chừng ở chuồng lợn của đội sản xuất cả đêm.

Lý Quế Lan nói không sai, lúc mẹ chồng nàng dâu hai người gói sùi cào gần gần xong, Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ đã trở lại. Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, tinh thần của hai người Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống đều không tệ. Hồ Quốc Đống lại càng có vài phần đắc chí hài lòng, nửa năm này thực sự cưới được cô vợ vừa ý, vợ lại lập tức mang thai quả thực không ai hạnh phúc hơn hẳn rồi. Hơn nữa hiện tại cuối cùng hần cũng khôi phục bình thường, không giống lúc vừa biết Ngô Hồng Nhi mang thai, lúc ấy ngay cả đi đường tay chân cũng luống cuống.

Hồ Lão Đồ bởi vì người làm cha chồng phải tránh tị hiềm, cũng không tiện giống như bạn già cả ngày nhìn chằm chằm vào bụng con dâu, chẳng qua cứ hai ngày là ông phải dặn dò Ngô Hồng Nhi một câu, “Muốn ăn gì thì nói với mẹ con, đừng tiếc chút đồ kia.” Hôm nay vẫn là như cũ, trên bàn cơm Hồ Lão Đồ bèn nói: “Mấy ngày nữa cha sẽ đi trấn trên làm tiệc rượu cho người ta, nghe nói có cá tươi, nếu không cha mua về hai con nhé?”

Mặc dù là nói như vậy trước mặt mọi người, nhưng thật ra ông chính là đang rẽ cong hỏi, Hồng Nhi con muốn ăn cá không, nếu như muốn ăn thì mua cho con hai con về hầm canh húp?

Nói thật loại không biểu hiện quan tâm ở trên mặt như Hồ Lão Đồ càng làm cho người ta có áp lực hơn loại hờ hờ ra mặt như Lý Quế Lan. Chỗ bọn họ có lạch ngòi ăn cá cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng bây giờ là mùa xuân cá trong thôn có thể bắt được đều là cá bột con, các loại cá to cực kỳ đắt, đừng nói ở nông thôn, cho dù là thị trấn cũng có rất ít người ăn nổi.

“Không cần đâu cha, bây giờ trong nhà rất nhiều đồ ăn ngon. Nếu tiện cha cứ mua cho con chút ô mai lần trước mua về.” Ngô Hồng Nhi biết nếu cô không nói muốn ăn cái gì, Hồ Lão Đồ nhất định phải kiếm hai con cá trở về, bèn từ chối. Về phần loại lý do như cá quá đắt thì cũng không cần nói.

“Được, ô mai đó chính là kiếm được từ trong xã của anh rể Hai con, khi nào muốn ăn cũng có.” Hồ Lão Đồ cười híp mắt nói. Chẳng qua hiển nhiên ông cũng không có bởi vì lời Ngô Hồng Nhi mà thay đổi ý tưởng, chỉ là trên cơ sở vốn muốn mua hai con cá lại tặng thêm ô mai mà thôi.

Ăn com xong, Lý Quế Lan khuyên Ngô Hồng Nhi đi nghỉ ngơi, còn mình ở đây rửa bát. Chẳng qua cuối cùng vẫn là không rửa xong, bị Hồ Quốc Đống nhận lấy. Đàn ông nhà họ Hồ tuy rằng đều là vóc dáng cao to, nhưng là làm việc nhà bếp đều ra hình ra dạng.

Buổi tối trở về nhà, hai người nằm ở trên giường gạch, Hồ Quốc Đống vừa sờ cái bụng hơi hơi nhô ra của Ngô Hồng Nhi vừa nói một ít lời nhảm mỗi ngày nhất định phải nói: “Hôm nay cảm giác vẫn tốt chứ? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Nếu em không thoải mái chỗ nào thì nói với mẹ, muốn ăn gì cũng phải nói thẳng không nên ngượng ngùng.”

Ngô Hồng Nhi đầu đầu gật gật đầu, những lời này mới bắt đầu có lẽ còn có thể cảm động, nhưng là sau khi nghe mấy chục lần không chê đáng ghét đã là kết quả cô hết sức nhẫn nại rồi.

Nói tới thai phụ đòi trước của Ngô Hồng Nhi còn yếu ớt hơn cô bây giờ rất nhiều, người khác không nói chỉ nói đến người mẹ đòi trước của cô, lúc mang thai cho dù là một cọng lông vũ rơi vào trên người bà cũng sẽ bị bà làm cho long trời lở đất. Chẳng qua đòi này có lẽ là bởi vì nguyên nhân tố chất thân thể đều tốt cả, mọi người đối với thai phụ cũng không phải là cẩn thận từng li từng tí như vậy, các thai phụ làm chút việc trong khả năng rất bình thường. Coi trọng thai phụ như là nhà họ Hồ nói thật còn không nhiều lắm.

Vốn Ngô Hồng Nhi còn không có cảm thấy mang thai có cái gì, thậm chí trước khi kết hôn cô cũng không để ở trong lòng lời mẹ cô nói tranh thủ sớm một chút mang thai đẻ bé, chỉ là nghĩ hết thấy tùy duyên là được. Nhưng nhìn tình huống trong nhà bây giờ, cô không thể không thừa nhận Thôi Vinh Mai nói đúng. Hồ Quốc Đống có lẽ không phải, nhưng là hai cụ nhà họ Hồ quả thực sau khi cô mang thai mới rõ ràng coi cô thành người nhà họ Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ông nội chuẩn mua vải bông

Hồ Lão Đồ cuối cùng vẫn làm theo ý mình, sau hai ngày bận rộn ở trấn trên trở về, không chỉ xách về hai con cá mập, mua ô mai Ngô Hồng Nhi muốn, thậm chí còn mua mảnh vải về. Hồ Lão Đồ tuy rằng lời gì cũng không có nói, nhưng là mọi người đều rõ ràng, đây là mua cho em bé.

Hiện tại loại vải phổ biến nhất là sợi tổng hợp, nhưng sợi tổng hợp người lớn làm quần áo còn được, làm quần áo trẻ con lại không thích hợp lắm, làn da trẻ em mềm mại, vẫn là mặc chất vải mềm một chút mới tốt. Mảnh vải Hồ Lão Đồ mua về này là thuần bông sờ rất mềm mại, màu sắc cũng khó có được thích hợp cho trẻ con mặc, nhưng vừa nhìn là biết không rẻ. Hồ Lão Đồ có thể làm ra chuyện mua vải này có thể thấy được sự coi trọng và chờ đợi đối với đứa trẻ sắp giáng sinh này.

Chẳng qua bây giờ không phải là đòi sau, quần áo của trẻ con mặc đều không hết. Hiện tại là thời điểm mới ba năm cũ ba năm may may vá vá lại ba năm, loại chất vải giá tiền này đừng nói là cho trẻ con, cho dù là người lớn cũng không nỡ lãng phí. Ngay cả Lý Quế Lan luôn coi đứa nhỏ làm trọng nhìn mảnh vải này cũng đau lòng.

Hồ Lão Đồ bị mọi người nhìn cũng có chút ngượng ngùng, bèn nói: “Đây là trùng hợp gặp, thấy này loại vải này bán rẻ, tôi mua luôn một mảnh, gần đây mọi người không phải đang làm áo bông chăn bông gì gì đó cho đứa nhỏ sao, cứ dùng cái này làm đi.” Nói xong ông ho khan hai tiếng che giấu nói: “Mẹ nó, ngày ngày hôm trước vợ thằng Đống không phải là nhắc tới canh cá chua gì gì đó sao, bà làm cho con bé đi, tôi đặc biệt chọn hai con cá mập hơn đây.”

Con trai và con dâu có lẽ không biết tâm tư của lão già, nhưng Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ đã sống cùng nhau hơn nửa đời người còn có thể không biết? Giá rẻ cái gì, vừa nghe chính là gạt người. Thật là coi bà là trẻ con hay sao? Chỉ sợ mua chút đồ này đã tiêu hết tiền kiếm được hai ngày này rồi, bằng không làm giúp hai ngày, làm sao có thể chẳng hề cảm thấy khác về? Phải biết tay nghề làm tiệc cưới của Hồ Lão Đồ ở mười dặm quanh vùng này cũng là nổi tiếng, ở trong thôn nhờ giúp đều phải cho mấy hộp thuốc lá, còn phải cho cầm về không ít món thịt. Lần này là đi trấn trên, lại càng không thể ít rồi. Nhưng lão già này trở về không giao một đồng, những thứ khác cũng không lấy, hiển nhiên là tiêu hết tiền rồi.

Chẳng qua lão già cũng là thương cháu trai, năm nay ông đã hơn sáu mươi rồi, nếu như là kết hôn sớm, chỉ sợ đời thứ tư cũng đã có, nhà bọn họ giờ mới là đời cháu thứ nhất, lão già coi trọng cũng khó tránh khỏi, nói tới nói lui cũng là bà không háng hái tranh giành, nếu không phải liên tiếp sinh nhiều con gái như vậy, sao lão già có thể thêm cháu trai đến như thế, dù sao cháu ngoại dù nhiều hơn nữa thân hơn nữa, cũng không phải họ Ngô, chớ bọn họ già rồi cũng sẽ không đường lão, tổng chung (lo ma chay) cho bọn họ.

Nghĩ đến đây chút đau lòng kia trong lòng Lý Quế Lan cũng ép cả xuống, không phải là mua mảnh vải sao, nhà bọn họ cũng không phải không mua nổi. Cháu nội bà chẳng lẽ còn phải mặc đồ thừa của con nhà người khác hay sao. Nghĩ như vậy, Lý Quế Lan càng thêm cảm thấy mình nghĩ không sai, bà cười nhận lấy vải để vào trong phòng, lại đi phòng bếp xử lý cá. Bà định hôm nay làm trước một con, một con khác giữ lại ngày mai nấu chút canh cá cho Ngô Hồng Nhi ăn. Hiện tại trời đã ấm, cá cũng không để được bao lâu, dứt khoát nấu tất luôn.

Có thể tưởng tượng, bữa tối hôm đó của Ngô Hồng Nhi cũng hết sức phong phú, tuy rằng lúc Hồ Lão Đồ hỏi cô muốn ăn cái gì cô hiểu chuyện từ chối, nhưng là hiện tại đã bày lên bàn rồi, cô còn từ chối cái gì. Lại nói cho dù là cô muốn từ chối, bé quý tham ăn trong bụng kia cũng luyện tiết để cho cô

không ăn, chỉ món canh cá dưa chua kia bung lên, cô cơ hồ cũng đã thèm đến chảy nước miếng ra rồi.

Ngô Hồng Nhi mang thai, nhà họ Ngô cũng coi trọng, mặc dù biết nhà họ Hồ nhất định sẽ không bạc đãi con gái mình, nhưng người làm mẹ lúc nào cũng không yên lòng. Lúc Ngô Hồng Nhi vừa kiểm tra ra mang thai, khi đó Hồ Quốc Đống đã muốn mượn cái xe đẩy nhỏ đẩy người về, nghĩ cũng biết trước khi con của cô đầy ba tháng, người nhà họ Hồ tuyệt đối sẽ không yên tâm để cô về nhà mẹ đẻ, bởi vậy chỉ có thể Thôi Vinh Mai tự thôi.

Lần đầu tiên Thôi Vinh Mai đến nhà họ Hồ là sau nửa tháng Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi trở về từ nhà họ Ngô, bà mang theo con dâu cả Vương Vinh Hoa đến, Trần Hương Chi con còn nhỏ, Cao Quế Miên lại mang bầu, cho nên chỉ một mình Vương Vinh Hoa đi theo cùng. Thấy con gái nhà mình ăn ngon miệng, cũng không có phản ứng nôn ọe gì, Thôi Vinh Mai cũng yên tâm. Vốn bà còn lo lắng con gái sẽ không quen hoặc là lơ như muốn ăn cái gì ngại mở miệng mà chịu ảm ức.

Nhưng vừa đến mới biết được, đây có thể chịu ảm ức chỗ nào, Ngô Hồng Nhi cái gì cũng không cần nói nhà họ Hồ đã com canh ngon hầu hạ, cô vừa lộ ra ý muốn ăn cái gì là vội vàng làm cho. Việc nặng cang là không cần làm, Ngô Hồng Nhi vừa chia tay, mẹ chồng cô quả thực còn khắt khe hơn cả con gái mình. Đây không phải chăm sóc thai phụ quả thực chính là hầu hạ tổ tông.

Dù là Thôi Vinh Mai tự xưng mình là mẹ ruột cũng không dám nói bà phục vụ chu đáo hơn Lý Quế Lan, bởi vậy Thôi Vinh Mai ăn một bữa cơm trưa tại nhà họ Hồ rồi trở về. Bà ở đây lâu trái lại có vẻ như không tin thân gia. Thân gia đã làm được đến mức này rồi, bà còn có thể nói gì.

Nhưng là vừa qua hơn một tháng, Thôi Vinh Mai ở nhà lại có chút đứng ngồi không yên. Tính một chút bụng Hồng Nhi bây giờ cũng sắp bốn tháng rồi, vốn cho rằng đầy ba tháng đôi vợ chồng son sẽ trở về, nhưng mấy ngày hôm trước con rê đã tới, mà con gái lại không trở về. Con rê tâm tình rất tốt, còn xách không ít thứ tới cho trong nhà, tin tức mang đến cũng là Ngô Hồng Nhi hết thảy đều tốt. Có điều Thôi Vinh Mai không gặp được con gái luôn là không yên lòng. Tuy rằng Quốc Đống nói tình trạng sức khỏe Hồng Nhi rất tốt, phản ứng nôn nghén cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng không gặp được trong lòng cứ lo lắng.

Cơ mà mắt thấy trong đồng đang bẻ bộn, Thôi Vinh Mai cũng bận quá không có thời gian đi qua, vất vả lắm chờ trận cây bừa vụ xuân này qua, Thôi Vinh Mai mới đi nhà con trai cả một chuyến, muốn bảo Vương Vinh Hoa cùng bà đi trang An Bình một chút.

Nghe mẹ chồng nói như vậy, Vương Vinh Hoa trái lại một hơi đáp ứng luôn. Thật ra chị còn không lo lắng em gái chồng sẽ sống không tốt ở nhà chồng. Không nói cái khác, chỉ nói lần bọn họ qua khoảng thời gian trước đó, khi đó Hồng Nhi vừa mới hơn hai tháng thôi, cả nhà họ Hồ đã như hầu hạ tổ tông. Em gái chồng thậm chí nói với mẹ chồng mỗi sáng sớm đều có thể ăn được trứng gà, cách hai ngày có thể ăn một bữa thịt, bình thường ở nhà cũng không cần làm việc gì, cuộc sống dễ chịu quả thực làm cho người là chị dâu như chị cũng có chút hâm mộ.

Thôi Vinh Mai cũng tính là mẹ chồng tốt, nhưng là so sánh với mẹ chồng Hồng Nhi thật đúng là kém xa. Người ta đồ quả thực còn dễ bụng hơn cả đối với con gái ruột đó.

Có điều chị lại không thể nói như vậy với mẹ chồng, Vương Vinh Hoa thuận thế lục ra hai bộ áo bông nhỏ mình làm nói: “Vừa vặn lúc con rảnh rồi cũng làm cho đứa nhỏ hai bộ áo bông, là làm theo cỡ lúc Đông Đông chúng nó ba bốn tháng, nhân cơ hội lần này cũng đem qua cho Hồng Nhi đi.” Ngô Hồng Nhi sinh con vào tháng mười, ra tháng chỉ sợ cũng sắp vào tháng chạp rồi, bởi vậy Vương Vinh Hoa làm hai bộ áo bông nhỏ này đều là vô cùng dầy, Thôi Vinh Mai đưa tay sờ sờ, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hài lòng, nói tới vẫn là nhà thẳng cả hiểu chuyện nhất.

“Được, mẹ cũng biết nhà họ Hồ không bạc đãi nó, mấy ngày hôm trước Quốc Đống đến nói con bé này một bữa có thể ăn ba bốn quả trứng gà đó, nhà họ Hồ bỏ ra nhiều sức để cho nó ăn như vậy có thể bạc đãi nó chỗ nào, nhưng là trong lòng mẹ chính là không bỏ xuống được mà. Nhìn một cái mẹ cũng sẽ không lo lắng cho nó nữa.” Thôi Vinh Mai cười nói.

“Xem mẹ nói kia, con cũng già tới đây nhiều năm như vậy rồi, thời gian dài không quay về mẹ con còn nhớ thương đó, Hồng Nhi mới lấy chồng lại mang thai, ngại lo lắng cũng là phải. Nếu Hồng Nhi không tới được, chúng ta đi thăm em ấy nhiều chút là được. Chúng ta qua còn có thể cùng ăn hỏi với Hồng Nhi đó.” Câu cuối cùng, Vương Vinh Hoa còn nói đùa không lớn không nhỏ.

“Bình thường thấy con vững vàng vàng, không nghĩ tới con cũng là đứa hay trêu ghẹo, được rồi, sáng sớm ngày mai con cứ qua nhà đi, chúng ta cùng đi.” Thôi Vinh Mai cười mắng Vương Vinh Hoa một câu rồi muốn rời đi, bà cũng phải gói chăn, quần áo trẻ con làm mấy tháng này cho Ngô Hồng Nhi, ngày mai vừa lúc đem cả qua. Thật ra mấu chốt nhất là bà không biết đi xe đạp, nếu biết đi xe mà nói tự bà cũng có thể đi qua.

Thôi Vinh Mai vốn vội vã về nhà chuẩn bị, nhưng là trên đường trở về, lại xa xa mà nhìn thấy Vương Lan một tay ôm con một tay xách túi lớn túi nhỏ, “Ai u, cún Lan trở lại rồi, tại sao trở về cũng không gửi điện báo thông báo một tiếng để cho người trong nhà đi đón cháu, nhìn cháu bế con trong tay còn túi lớn túi nhỏ một chét rồi nhì, nào đưa đồ cho thím thím xách cho.” Thấy Vương Lan một đầu đầy mồ hôi, Thôi Vinh Mai vội vàng tiếp nhận túi đồ trong tay cô, sau đó nói.

Trên mặt Vương Lan chợt lóe vài tia mắt tự nhiên sau đó nói: “Cháu nghĩ trong nhà bây giờ chính là thời điểm bận rộn, dù sao đường cũng không bao xa nên không bảo nhà đi đón.”

“Cha đứa nhỏ còn tốt chứ? Nghe mẹ cháu nói cháu vào thành phố đi thăm người đàn ông nhà cháu rồi, sao ở vài ngày đã trở lại thế, mang theo đứa nhỏ đi một chuyến vất vả bao nhiêu nên ở thêm hai ngày chứ.” Thôi Vinh Mai nói.

“Anh ấy cũng bận rộn, con cũng nhớ nhà nên trở lại.” Vương Lan nói.

Có Thôi Vinh Mai hỗ trợ, hai người rất nhanh đã đến cửa nhà Vương Lan, thật ra vốn quãng đường còn lại cũng không bao xa. “Thật là cảm ơn thím, thím vào nhà nghỉ một lát đi.” Đến nhà, Vương Lan cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hỏi han Thôi Vinh Mai vài câu.

“Thím không đi đâu, cháu mang theo đứa nhỏ mau đi về nghỉ ngơi một chút đi, nhìn đứa nhỏ cũng mệt lắm rồi.” Thôi Vinh Mai từ chối nói, Vương Lan và đứa nhỏ nhìn đều có chút mệt, hiện tại bà nào tiện đi vào quấy rầy, thấy mẹ Vương Lan đi ra đón, bà lại hàn huyên với mẹ Vương Lan vài câu rồi trở về nhà. Vừa đi về nhà bà vừa nghĩ, con bé Vương Lan này thật là quá thích giầy vò, đứa nhỏ này còn chưa đầy một tuần đầu mà đã ôm đứa nhỏ giầy vò lung tung rồi, vốn lúc ở nhà khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé kia còn tròn trịa mập mạp, mất thấy đã gầy đi không ít, nhìn là khiến cho người đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thăm

Thật ra lần này Vương Lan mang con đi thăm Đỗ Quân cha mẹ Vương là không đồng ý. Con gái muốn đi bọn họ không quản nhưng là con còn nhỏ như vậy, đi quãng đường xa như thế lỡ như có chuyện gì thì làm sao bây giờ? Đứa bé này từ khi sinh ra chính là mẹ Vương chăm bẵm, Vương Lan không xót bà còn xót đó.

Chẳng qua tính bướng bỉnh của Vương Lan nổi lên, ai cũng không ngăn được. Từ lần trước Đỗ Quân viết thư về nói nhớ con trai cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn đưa con qua cho Đỗ Quân nhìn một chút, nhất là sau đó Tết nhất Đỗ Quân cũng không trở về, chút nhớ nhung này trong lòng cô cũng càng lợi hại hơn.

Tết Đỗ Quân không về một là vì tiết kiệm chút tiền xe kia, hai là nhiều năm không ăn tết ở nhà rồi, người trong nhà không nỡ để cho hán trở về. Cứ như vậy hán cũng đành ở lại nhà ăn tết.

Vương Lan không ngờ, Đỗ Quân bây giờ là sinh viên, lại không phải thanh niên trí thức nghèo khó ngay cả cơm cũng ăn không đủ no còn nhờ mình tiếp tế năm đó nữa. Hiện tại cô ở lại quê, nói câu không dễ nghe, ngộ nhỡ Đỗ Quân có ngoại tâm cô cũng khóc tiếng Mán đi.

Chính vì vậy cô mới niềm tin kiên định nhất định phải qua xem thử, không vì cái khác, chỉ vì tuyên thệ chủ quyền của mình một chút, cũng nói cho người bên cạnh Đỗ Quân là hán có vợ có con rồi, người khác đừng nghĩ cách giành hán. Hơn nữa tình cảm của cô và Đỗ Quân thời gian dài như vậy cũng không phải tùy tiện nói, cô tin tưởng hiện tại tình cảm của Đỗ Quân đối với cô là thật, nhưng về phần có thể chịu được sự khảo nghiệm của thời gian hay không thì phải xem mệnh rồi, mà Vương Lan cô lại không nhận mệnh. Cho dù là Đỗ Quân có ngoại tâm, cô cũng phải chặt đứt ngoại tâm của hán.

Căn cứ vào lý do này, bất kể mẹ Vương nói như thế nào Vương Lan cũng kiên trì muốn mang con qua một chuyến, cuối năm cốp được một chút tiền cũng đều tiêu hết toàn bộ rồi. Mẹ Vương Mầu nổi giận dứ khoát buông lời nói không bao giờ quản chuyện của cô nữa, bởi vậy lần này Vương Lan trở về mới không gửi điện báo cho gia đình, đi từng chút một trở về.

Thời gian Vương Lan ở chỗ Đỗ Quân cũng không dài, hơn nữa thời gian qua lại cũng đã hơn nửa tháng, cô ở chỗ Đỗ Quân tính ra cũng mới mười ngày. Không phải cô không muốn ở thêm một đoạn thời gian, thật sự là chỗ Đỗ Quân không tiện. Nhà họ Đỗ chỉ là gia đình công nhân bình thường, một đám người chen chúc ở một căn nhà nhỏ nhỏ. Theo Vương Lan, căn nhà kia của nhà họ Đỗ cộng lại cũng không rộng rãi bằng gian giữa nhà cô, ở trong một căn nhà như vậy cô cũng có chút không thờ nổi.

Nhưng cho dù là như vậy người thân của Đỗ Quân còn một bản mặt cao cao tại thượng, Vương Lan nhìn trong lòng vừa nhàm chán vừa buồn cười. Cũng không biết người nhà họ Đỗ là dựa vào cái gì làm ra một bản mặt như vậy. Rõ ràng đối với đồ cô mang đến một mặt ham muốn, nhưng là lúc nhận còn ra vẻ ta đây cô mà nhận.

Phải, cô đối với Đỗ Quân là mười phần nhân nhượng thậm chí còn có mấy phần thấp kém, nhưng đó cũng chỉ là một mình Đỗ Quân mà thôi. Thật coi cô là bùn niết đầy sao. Nếu bọn họ thật nghĩ như vậy, vậy thì sai lầm rồi. Vương Lan cô xưa nay cũng không phải là một người dễ bắt nạt. Nếu cô thật là một người yếu đuối, đã sớm bị nước bọt của đám chị dâu dìm chết rồi. Một đứa con gái đã lấy chồng như cô ở nhà mẹ đẻ không nói, cha mẹ còn phải thỉnh thoảng trợ cấp, đặt ở chỗ nào chị dâu cũng không thể nhìn. So sánh với trình độ nói chuyện khó nghe của phụ nữ nông thôn, ý khinh bỉ ngoài sáng trong tối của nhà họ Đỗ căn bản không được Vương Lan để vào mắt.

Cô không nợ nhà họ Đỗ cái gì, ngược lại nhà họ Đỗ còn nợ cô. Đỗ Quân là Vương Lan cô ăn trầu nuốt rau một tay cung cấp ra được, đừng nói nhà họ Đỗ chỉ là gia đình công nhân bình thường, cho dù nhà bọn họ là quan lớn, cô cũng có tự tin.

Chẳng qua nhà họ Đỗ thật sự là quá chen chúc, chỗ Đỗ Quân cũng không ở được, ở nhà khách thì có thể, nhưng là đó cũng là tiền, tiền tích cốp trong tay Vương Lan cũng không nhiều, tới đây một chuyến đã tiêu hết bảy tám phần chỗ tiền vặt và làm mới dành dụm được. Đỗ Quân đi học là không cần tiền, nhưng mỗi tháng chỉ một chút trợ cấp như vậy, cho dù là ăn cơm hán cũng phải tính toán tỉ mỉ, bởi vậy tuy rằng không nỡ, nhưng sau vài ngày chen chúc ở nhà họ Đỗ, Vương Lan lại mang con trở về.

Mẹ Đỗ Quân trái lại muốn giữ đứa nhỏ lại, nhưng Vương Lan há có thể chịu, trước khi đi mẹ chồng nàng dâu hai người vì chuyện đứa nhỏ còn có chút tranh chấp. Chẳng qua cha mẹ ruột của Vương Lan cũng không lay chuyển được cô, chỉ là mẹ chồng lần đầu tiên gặp thì càng không lay chuyển được rồi.

Cứ như vậy Vương Lan liền trở về, mẹ Vương nhìn thấy con gái âm thầm trở về, cháu ngoại lại gầy đi nhiều như vậy. Thật sự là có chút bức bối, con gái nhà người ta đều là áo bông nhỏ, còn đứa này nhà bà là của nợ.

Nhưng cho dù là của nợ thì thế nào, rốt cuộc là miếng thịt trên người rơi xuống, Vương Lan gấp gáp nói vài câu. Mẹ Vương bỏ luôn lời nói độc ác lúc trước ‘không bao giờ quên cô nữa’ sang một bên. Không nhận được bắt đầu hỏi tình huống của Đỗ Quân như thế nào.

Mẹ Vương cũng sợ nha, con rể có tiền đồ là chuyện tốt, nhưng ngộ nhỡ thật là Trần Thế Mi, Lan Lan nhà họ phải làm sao bây giờ. Bà thỏa hiệp với việc Vương Lan mang con đi thăm Đỗ Quân lại làm sao không phải là bận tâm đến điều này. Nếu là lúc trước tìm gia đình ở gần đây giả, làm sao có nhiều lòng lo không hết như vậy.

Chỉ nhìn cuộc sống bây giờ của Hồng Nhi nhà lão Ngô, ai không nói là rơi vào trong ổ phúc. Nghe ý Thôi Vinh Mai Hồng Nhi đã mang thai, cả nhà họ Hồ kia đều xoay quanh con bé, ngoài đồng không cho đi chi đề cho ở nhà dưỡng thai, ngay cả lão Hồ cũng tự mình xuống bếp nấu cơm cho con dâu cả ngày đấy.

Lại nghĩ tới Lan Lan nhà bọn họ, con bé cũng là kết hôn không lâu thì mang thai ngay, nhưng là ườn cái bụng nên ra đồng thì ra đồng, nên kiếm công điểm thì công điểm như thường, trong nhà có chút đồ gì tốt cho Đỗ Quân ăn toàn bộ. Hiện tại vất vả lắm Đỗ Quân hết khổ rồi, vợ chồng ở riêng hai nơi không nói, còn phải thời khắc lo lắng Đỗ Quân lỡ như là con sói mất trắng thì nên làm cái gì bây giờ. Tuy nói sau này Lan Lan là người thành phố hẳn hoi, nhưng là những vất vả chịu đựng lúc trước mẹ Vương cũng không biết có đáng giá hay không.

Ý nghĩ của mẹ con nhà họ Vương tạm thời không nhắc tới, vừa rạng sáng ngày hôm sau, Vương Vinh Hoa đã mang theo Thôi Vinh Mai đi tới trang An Bình. Trang An Bình cách thôn Bàn Đào không xa, chặng đường đi xe đạp cũng chỉ là hơn nửa giờ, mẹ chồng nàng dâu người đi sớm, lúc bọn họ đến nhà họ Hồ, nhà họ Hồ đang ăn sáng thôi. Bữa sáng của Ngô Hồng Nhi như thường lệ là tiêu chuẩn cao nhất, một bát canh trứng gà tràn đầy, bên trong điểm xì dầu lại nhỏ chút dầu vừng, nhìn là khiến cho người ta vô cùng có cảm giác thèm ăn.

Hiện tại bụng Ngô Hồng Nhi đã có hơn năm tháng, phản ứng nôn nghén hơi hơi có một chút trước đây cũng đã sớm qua. Hiện tại cô ăn cực kỳ tốt, một ngày phải ăn bốn năm bữa. Có điều khẩu vị bây giờ của cô cũng trở nên rất kỳ quái, vốn ăn canh trứng gà cô chưa bao giờ cho đậm chua, nhưng là hiện tại mới ăn mấy miếng, cô đã cảm thấy hương vị không đúng, bát Hồ Quốc Đống cho thêm non nửa bát đậm chua lúc này mới ăn ngon được.

Đang ăn được một nửa, Thôi Vinh Mai bọn họ liền qua đây. “Ồi chào ôi, thông gia tới rồi.” Lý Quế Lan vừa thấy hai người Thôi Vinh Mai cùng Vương Vinh Hoa là nhanh chóng để bát com xuống đứng lên tiếp đón luôn. “bà đã ăn cơm chưa? Nếu không ngồi ăn một chút, chúng tôi đây cũng là vừa ăn.”

Ngô Hồng Nhi thấy mẹ cô và chị dâu cả tới cũng vội vàng đứng lên đón, tính một chút cũng lâu lắm không gặp mẹ cô rồi. Nhưng Hồ Quốc Đống sợ cô có cái gì ngoài ý muốn nên không muốn cô ra cửa, có đôi khi cô nhắc tới về nhà mẹ đẻ thăm một chút, hẳn sẽ nói đón Thôi Vinh Mai qua cho cô. Nhà họ Ngô đông cháu như vậy, tạm thời mẹ cô đã bận rộn rồi, cho nên Ngô Hồng Nhi cũng không đồng ý để cho Hồ Quốc Đống đi đón mẹ cô. Bởi vậy sau khi mang thai vẫn là mẹ cô đến thăm cô được một lần, sau đó thì cũng chưa gặp nữa. Hồ Quốc Đống trái lại đi qua vài lần.

“Mọi người ăn đi, chúng tôi ăn ở nhà rồi. Tôi nghĩ tôi đã rất lâu rồi không có tới thăm nên qua đây thăm một chút.” Thôi Vinh Mai giao đồ xách trên tay cho Hồ Quốc Đống cất xong, lúc này mới ngồi ở một bên. Ngắm quan sát vài lần bữa sáng của Hồ Quốc Đống cùng Lý Quế Lan, bọn họ ăn đều là bánh ngô, dưa muối còn có cháo bột ngô, chỉ Ngô Hồng Nhi là một bát canh trứng gà to. Thôi Vinh Mai gật gật đầu, xem ra đứa nhỏ Quốc Đống này nói không sai, nhà họ Hồ thật đúng là không bạc đãi Hồng Nhi.

“Đến thăm cũng tốt, bà xem con bé Hồng Nhi này thân mình mỗi ngày mỗi nặng, để cho nó về nhà chúng tôi cũng không yên lòng, về sau không có việc gì thông gia bà cứ đến thăm nhiều hơn. Hồng Nhi đây là thai đầu tiên, phòng chừng trong lòng con bé cũng là sợ.” Lý Quế Lan nói, thật ra không phải bọn họ không yên lòng, là thằng bé Quốc Đống kia không yên lòng, bình thường Hồng Nhi hơi hơi đi xa một chút nó cũng phải đi theo. Tuy rằng nó và lão già coi trọng cái thai này của Hồng Nhi, cả ngày hầu hạ ăn ngon uống ngon, nhưng là bọn họ đã sinh sáu đứa rồi còn kiên quyết giữ con dâu ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không để cho con bé về. Có tình đứa nhỏ Quốc Đống này lại lên con búống bình, bà chỉ có thể giải thích một hai.

“Xem thông gia bà nói kia, bà chăm sóc tốt con bé này tôi yên tâm còn không kịp đâu, bà xem cái mặt tròn của đứa nhỏ này, vừa nhìn là biết ông bà thông gia chăm sóc tốt.” Thôi Vinh Mai cũng cười nói.

Hai người lại khen lẫn nhau một lát, Thôi Vinh Mai mới cùng Ngô Hồng Nhi đi vào trong phòng của bọn họ nói chuyện. Hồ Lão Đồ sáng sớm đã đi rồi. Bây giờ trong nhà chỉ có Hồ Quốc Đống và Lý Quế Lan. Lý Quế Lan sai Hồ Quốc Đống đi mua chút thịt về chiều đãi mẹ vợ, bản thân bà cũng tìm cơ đi ra ngoài hái rau, xem như cho hai mẹ con Ngô Hồng Nhi và Thôi Vinh Mai thời gian ở riêng. Hai mẹ con đã lâu không gặp như vậy rồi, như thế nào cũng phải muốn nói chút lời tận đáy lòng.

Vào phòng của Ngô Hồng Nhi, Thôi Vinh Mai lấy từng thứ từng thứ mình mang đến cho Ngô Hồng Nhi xem. Có bọc chăn trẻ con, áo bông quần bông, giày đầu hồ con, áo khoác nhỏ, một đồng lớn linh tinh lang tang. Thôi Vinh Mai còn chỉ hai bộ áo bông Vương Vinh Hoa làm kia cho Ngô Hồng Nhi xem.

“Thật là cảm ơn chị dâu, còn để cho chị tốn kém rồi.” Bông này vải này đều là tiền. Hơn nữa bây giờ đưa đến cũng không giống với sau khi sinh đưa tới, đến lúc đó Vương Vinh Hoa còn phải cho một phần nữa.

“Xem em nói kia, không phải là hai chiếc áo bông thôi sao, nào cần nói cảm ơn chứ.” Vương Vinh Hoa cười nói.

“Xem ra mẹ chồng con đối xử với con rất tốt? Thế nào gần đây vẫn tốt chứ, vốn còn tưởng rằng đây ba tháng con nhất định phải về thăm nhà một chút cơ, không nghĩ tới chỉ một mình Quốc Đống đi về, có phải khi đó thân thể có cái gì không thoải mái hay không?” Thôi Vinh Mai hỏi.

Tác giả có lời muốn nói: thật ra kết cục của Vương Lan và Đỗ Quân rất đặc biệt, mọi người không nên xem thường cô ấy, thật ra cô ấy không phải là một nhân vật yếu đuối.

Mở: À, hôm nay mở xem lại mấy chương đầu và phát hiện ra một vấn đề vốn cứ lẩn cẩn trong lòng mở rất lâu, chính là bà TVM này chỉ có 4 người con,

3 trai 1 gái và chẳng có đứa nào chết yểu cả. Bởi vậy mỗi sẽ sửa lại thành: sinh được 3 thằng con trai mới sinh được 1 cô con gái, và thằng thứ ba chết yểu thành thằng thứ ba chưa chắc chắn nhé. hihi

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Muốn sinh

“Con vẫn rất tốt, chỉ là Quốc Đống có chút không yên lòng không muốn để cho con đi lại xung quanh mà thôi. Thật ra con ở nhà cũng sắp nghẹn chết rồi. Từ lúc mang thai con nhiều nhất là đi qua bên cạnh, chỗ khác đều còn chưa có đi qua đâu.” Ngô Hồng Nhi bủn rủn môi oán giận nói với Lý Quế Lan.

“Con con bé này là đang ở trong phúc mà không biết phúc, đây còn không phải Quốc Đống lo lắng cho con. Người khác muốn có đái ngộ như con mong cũng không mong được đâu, con còn oán giận. Chẳng qua thằng bé Quốc Đống này cũng quá cẩn thận rồi, con cũng đừng cả ngày ở nhà không đi lại, bằng không lúc sinh con sẽ phải chịu tội.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng- mập- tròn- mềm của con gái nhà mình Thôi Vinh Mai nói.

“Vâng, con biết rồi. Mỗi ngày ở nhà con cũng không hoàn toàn là ngồi, cũng thường xuyên giúp mẹ chồng con bọn họ làm chút việc nhà, mỗi ngày cũng đi lại một tí.” Ngô Hồng Nhi cũng biết cả ngày không chuyển động đối với thai phụ cũng không phải là một chuyện tốt, tuy rằng không ra cửa nhiều lắm, nhưng ở nhà cô cũng thường xuyên chuyển động một chút, dù sao sân trong nhà cũng lớn.

“Mọi chuyện con đều tốt là được, vốn ở nhà mẹ còn lo lắng cho con ngộ nhờ có cái gì không thích ứng. Bây giờ nhìn qua mẹ cũng yên tâm rồi.” Thôi Vinh Mai vỗ tay Ngô Hồng Nhi nói.

Ai ngờ một câu nói đơn giản như vậy lại làm cho Ngô Hồng Nhi rơi nước mắt. “Ồ hay, đây là thế nào? Nhà họ Hồ có người làm khó con, hay là chỗ nào không thoải mái?” Thấy Ngô Hồng Nhi đột nhiên rơi nước mắt, Thôi Vinh Mai vốn đang treo nụ cười trên mặt cũng cứng lại rồi.

Trong lòng Vương Vinh Hoa cũng cả kinh, gả vào nhà họ Ngô đã nhiều năm như vậy chị còn chưa từng thấy cô em chồng khóc vài lần đâu, chợt thấy cô rơi nước mắt, Vương Vinh Hoa cũng giật mình, vội vàng đi lên khuyên cô. Đây chẳng lẽ thật chịu ảm ức gì, nhìn bộ dáng vừa rồi cũng không giống mà.

Thật ra Ngô Hồng Nhi cũng không biết ý nghĩ bây giờ của cô là như thế nào, chịu ảm ức đương nhiên là không có khả năng, người nhà họ Hồ quả thực là muốn cùm bái cô, Hồ Quốc Đống càng là hận không thể buộc cô lên thất lung quần. Nhưng nguyên nhân vì phần coi trọng này lại làm cho Ngô Hồng Nhi vốn vẫn luôn rộng lòng lại có chút khấn trương, lỡ như cái thai là đứa con gái thì làm thế nào? Lỡ như đứa nhỏ này giống như cô đời trước vừa sinh ra đã có bệnh thì làm thế nào? Lỡ như sau này đứa nhỏ không làm người thích thì làm thế nào? Từng giả thiết này cả ngày quanh quẩn ở trong đầu Ngô Hồng Nhi làm cho cô càng ngày càng nóng lòng.

Vốn lúc vừa có thai tâm trạng Ngô Hồng Nhi vô cùng bình thường, nhưng cùng với thời gian kéo dài, đứa nhỏ lớn dần cô cũng không bình tĩnh nổi nữa. Đây cũng không phải là thời đại cô sinh sống đời trước, mang thai còn phải làm rất nhiều kiểm tra, lúc sinh càng là một đồng lớn bác sĩ vây quanh.

Bây giờ căn bản không có kiểm tra tiền sản như vừa nói, gia đình điều kiện tốt nhiều nhất cũng chỉ là đi sơ vệ sinh nhờ mấy bác sĩ gà mờ kia kiểm tra cho một chút, điều kiện kém thì từ lúc mang thai đến lúc sinh căn bản sẽ không đi bệnh viện. Thậm chí hiện tại sinh con đều là sinh tại nhà. Trần trên cửa bọn họ chỉ có một cái bệnh viện quy mô coi như tạm tạm, nhưng là bác sĩ bên trong nói thật cũng chẳng ra sao. Cái khác chính là mấy cái sơ vệ sinh, nghe nói bác sĩ bên trong đều là gà mờ, kiểm tra sức khỏe còn được, nhưng là thật bàn về vấn đề đỡ đẻ còn không bằng những bác gái kinh nghiệm phong phú trong thôn đâu.

Trong lòng Ngô Hồng Nhi rất sợ hãi, nhưng những lời này cô không thể nói với Lý Quế Lan, cũng không có khả năng nói với Hồ Quốc Đống. Vốn Hồ Quốc Đống nếu không ngăn cản cô về nhà mẹ đẻ, cô nói một chút với Thôi Vinh Mai, Thôi Vinh Mai lại khuyên giải cô một chút có lẽ sẽ chẳng có chuyện gì đâu, nhưng là lâu như vậy ngay cả nhà cô cũng chưa từng trở về, sự sợ hãi lo lắng này liền nghẹn xuống ở trong lòng. May mà Thôi Vinh Mai đến kịp thời, nếu qua mấy tháng nữa thế nào cô cũng phải dọa mình ra sự cố mất.

Thôi Vinh Mai vốn thật đúng là cho rằng đứa nhỏ này bị ảm ức gì, nhưng nghe cô vừa nói nguyên do thật là dở khóc dở cười. Đứa nhỏ này cứ nghĩ lung ta lung tung cái gì.

“Con đó mẹ thấy chính là rảnh rồi, cũng là Quốc Đống quá chiều con rồi, nên để cho con ra đồng làm việc một mỗi cả ngày, trở về nằm ở trên giường gạch căn bản không muốn nhúc nhích, con cũng sẽ không suy nghĩ lung tung nữa. Đầu tiên cha chồng mẹ chồng nói với con nhất định phải sinh con trai sao?” Thấy Ngô Hồng Nhi lắc đầu, bà mới tiếp tục nói: “Năm nay con mới hai mươi một tuổi, đâu có cần đến lo lắng vấn đề này. Chờ con liên tục sinh bốn năm đứa con gái lại đến lo lắng vấn đề này cũng không muộn.”

“Còn có cái gì gọi là lỡ như đứa nhỏ sinh ra có bệnh làm thế nào? Con xem thôn chúng ta hàng năm sinh con nhiều như vậy, ai không phải khỏe mạnh, ai không sinh được.” Ngô Hồng Nhi vừa mở miệng Thôi Vinh Mai biết ngay đứa nhỏ này là hù dọa mình rồi, bà bèn cố hết sức dùng thái độ dửng dưng như không an ủi cô, “Con yên tâm, việc sinh con cũng giống như tới tháng, không đáng sợ như vậy. Năm đó khi chúng ta còn trẻ có người còn sinh con ở ngoài đồng nữa cơ. Nếu con thật sự sợ hãi chờ ngày con sinh để cho Quốc Đống gọi mấy bác sĩ từ sở vệ sinh sở tới đây trông chừng không phải không có việc gì rồi.” Hiện tại trong sở vệ sinh có người chuyên môn đỡ đẻ, có điều so sánh với đứa con gái trẻ tuổi mọi người phổ biến vẫn là tin tưởng người già trong thôn hơn. Chẳng qua bây giờ trong thôn rất nhiều gia đình để cho bà mụ đỡ đẻ xong lại để cho người đỡ đẻ của sở vệ sinh lau chùi sạch khử trùng cho sản phụ, đây cũng là mới ra đời và phát triển hai năm nay, nghe nói như vậy sẽ làm cho sản phụ và em bé khỏe mạnh hơn.

Vương Vinh Hoa cũng an ủi Ngô Hồng Nhi nói: “Hồng Nhi em không cần phải sợ, em xem chị đã sinh hai đứa con không phải vẫn khỏe mạnh như thường. Hơn nữa, bệnh viện trên có một bác sĩ già nghe nói đỡ đẻ rất lợi hại, nếu em quả thực sợ hãi, nhà em rể cũng có quan hệ ở trên, đến lúc đó lại nhờ người mời vị bác sĩ già kia đến, cam đoan không hề có vấn đề gì.”

Được mẹ và chị dâu cô khuyên bảo liên tiếp, cuối cùng Ngô Hồng Nhi cũng đã ngừng nước mắt. Thật ra cô cũng biết mình đây thuần túy là không có việc gì tìm phiền toái cho mình, nhưng là chỉ cần vừa nghĩ tới cô lại phiền lòng, nhìn thấy mẹ cô càng là âm ức ghê gớm, phỏng chừng cũng có liên quan với sự nắn cảm khi mang thai. Chẳng qua được hai người khuyên giải một phen như vậy, tâm trạng Ngô Hồng Nhi quả thực đã khá lên nhiều. Ít nhất đứng ngồi không yên khoảng thời gian trước là không còn rồi.

Vốn định ăn cơm trưa rồi trở về luôn, Thôi Vinh Mai bởi vì lo lắng cũng không có đi ngay, một mực nán lại đến hơn ba giờ chiều mới chào về. Chẳng qua từ đó, Thôi Vinh Mai cũng chịu khó đến nhà họ Ngô hơn một chút. Cô gái nhà họ Từ nhỏ đã khác người, tí tuổi đã muốn có các loại đồ như khăn mặt, bàn chải đánh răng... của riêng mình, vốn tưởng thành còn tưởng rằng tật xấu này của con bé đã sửa lại, nhưng hiện tại vừa nhìn vẫn là giống như hồi còn nhỏ, Thôi Vinh Mai sống nửa đời người cũng chưa thấy thai phụ nào sẽ lo lắng những vấn đề như em bé có thể sinh ra được hay không, có bệnh hay không... lo lắng đến rơi nước mắt.

Tuy rằng làm Thôi Vinh Mai sợ tới mức cả ngày lo lắng đề phòng, nhưng từ ngày đó trở đi Ngô Hồng Nhi lại giống như là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, trong lòng cũng giống như đã dòi đi được tảng đá lớn vẫn luôn đè nặng. Mãi cho đến trước đêm sinh cũng không bận tâm nữa.

Ngày Ngô Hồng Nhi sinh là vào tháng mười âm lịch, mùa đông năm nay đến khá sớm, vào tháng mười đã rơi vài trận tuyết tuy rằng rơi cũng không lớn, nhưng Ngô Hồng Nhi cũng không dám tiếp tục đi lại ở trong sân nữa, hiện tại bụng của cô đã lớn cực kỳ rồi, nếu ngộ nhờ vấp ngã một cái cô có mà khóc cũng không có chỗ để khóc.

Song Lý Quế Lan lại thái độ khác thường bắt Hồ Quốc Đống lôi kéo Ngô Hồng Nhi đi nhiều một chút, nói là lúc sinh con sẽ dễ dàng hơn. Chẳng qua mỗi lần nhất định phải có Hồ Quốc Đống đi theo, cái bụng kia của Ngô Hồng Nhi bây giờ một mình Lý Quế Lan cũng không kéo được cô.

Vào tháng mười Lý Quế Lan đã sắp xếp việc Ngô Hồng Nhi sinh con xong xuôi, cũng nhờ con rể Hai Triệu Cường tìm quan hệ với vị bác sĩ khoa phụ sản ở trên kia, chỉ chờ Ngô Hồng Nhi sinh. Nhưng đứa bé này lại là đứa chậm chạp, tháng mười đã qua hơn nửa cũng không thấy Ngô Hồng Nhi có dấu hiệu sinh con.

Vốn là lui hết công việc mở lộn chỉ chuẩn bị ở nhà chờ cháu trai cả ra đời, Hồ Lão Đồ ở nhà canh chừng nửa tháng Ngô Hồng Nhi cũng không động tĩnh, cuối cùng cũng đã buông tha ở nhà canh chừng tiếp tục đi làm việc của ông. Chẳng qua Hồ Quốc Đống vẫn canh chừng ở trong nhà như cũ. Nói không khoa trương kể từ khi vào tháng mười Hồ Quốc Đống ngủ tới cũng hận không thể mở một con mắt ngủ, bảo hấn đi ra ngoài làm việc hấn cũng không lòng dạ đó còn không bằng ở nhà canh chừng đâu.

Sự việc chính là trùng hợp như vậy, ngày đầu tiên Hồ Lão Đồ đi ra ngoài làm việc Ngô Hồng Nhi lại muốn sinh. Sáng hôm đó Ngô Hồng Nhi cảm thấy bụng hơi đau, nhưng cũng không để ý, gần đây bụng của cô thỉnh thoảng co rút đau đớn một cái, mới bắt đầu cô cũng tưởng là sắp sinh, nhưng mỗi lần đều là lừa hòa (một loại lừa bài trong mạt chược), hiện tại cô cũng đã bình tĩnh rồi.

Vốn cô còn nghĩ đau một con hấn là sẽ qua, nhưng không nghĩ tới lần này vậy mà tới thật, nhớ tới sáng sớm hôm nay lúc cha chồng đi mẹ chồng còn an ủi ông nói hôm nay nhất định sẽ không sinh bảo ông yên tâm tâm đi đi, Ngô Hồng Nhi liền lộ ra một nụ cười khổ, đứa nhỏ thật đúng là đứa nghịch ngợm phá phách.

Nhưng rất nhanh cô cũng chẳng kịp lo đứa bé này có phải đứa nghịch ngợm hay không rồi, một con đau dữ dội khác với lúc trước ập đến, Ngô Hồng Nhi vội vàng kêu hai tiếng gọi Hồ Quốc Đống cùng Lý Quế Lan đang làm việc ở ngoài phòng.

Lý Quế Lan tổng cộng sinh sáu đứa con, còn chăm sóc ở cũ cho mấy cô con gái, vừa nhìn bộ dáng này của Ngô Hồng Nhi là biết đây là sắp sinh rồi, bà cũng ngậm cảm thán một tiếng làm sao trùng hợp như vậy, rồi bắt đầu sắp xếp công việc đỡ đẻ cho con dâu.

Thấy Hồ Quốc Đống đứng ngây ngốc ngờ ngác, một bộ dáng không biết làm sao, Lý Quế Lan đẩy hấn một cái bảo hấn nhanh chóng đi gọi Hồ Đào Nhi qua đây hỗ trợ, bảo Vương Lập nhanh chóng đi sơ vệ sinh sơ tìm người đỡ đẻ. Quan trọng nhất là nhanh chóng đi mời mấy người muốn giúp một tay đã sớm thương lượng xong qua đây. Sai Hồ Quốc Đống đi rồi, thấy tình huống Ngô Hồng Nhi còn tốt, Lý Quế Lan lại nắm chặt thời gian làm cho cô một tô chè trứng gà luộc, từ khi bắt đầu đến khi đứa nhỏ sinh ra có thể có một thời gian rất lâu đó, không ăn chút gì đó bổ sung thể lực sao được.

Chờ chè trứng gà luộc của Lý Quế Lan bùng lên bàn, Hồ Đào Nhi cũng vội vàng vàng chạy tới, “Mẹ, thế nào rồi? Vương Lập đã đi sơ vệ sinh tìm người đỡ đẻ rồi, thím Phạm bọn họ tới chưa? Hồng Nhi thế nào?” Mùa đông lạnh căm mà Hồ Đào Nhi chảy ra một đầu mồ hôi vừa nhìn chính là chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sinh con

Thím Phạm là một bà đỡ ở trang An Bình, trẻ con mười dặm quanh vùng này gần như đều là bà đỡ để giúp, kinh nghiệm rất chi là phong phú, vào tháng mười Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ đã xách đồ đi nhà bà chào hỏi trước rồi, chỉ chờ một ngày sinh này thôi.

Hồ Đào Nhi vừa dứt lời, Phạm Quế Hoa đã bị Hồ Quốc Đống nửa kéo tới, hàng xóm nhà họ Hồ cũng nghe thấy được động tĩnh trong nhà, có mấy người qua đây hỗ trợ. Mọi người đun nước thì đun nước, hỗ trợ chăm sóc thai phụ thì chăm sóc thai phụ, trái lại để Hồ Quốc Đống rảnh rỗi ở đó.

Hồ Đào Nhi đi ra buồng nước ấm thấy thẳng ngực này cứ ngơ ngác đứng ở cửa như vậy, bèn nói: “Quốc Đống, cậu đi phòng bếp đun nước nóng đi, đun nhiều một chút. Yên tâm đi, thím Phạm nói, thai vị của Hồng Nhi rất đúng, vừa rồi con bé còn ăn một tô chè trứng luộc đây lu nữa đấy.”

Hồ Đào Nhi vừa nói xong, lại nghe thấy một tiếng hét của Ngô Hồng Nhi, Hồ Quốc Đống run rẩy một cái, sau đó tóm tay Hồ Đào Nhi nói: “Chị ơi, hân là rất nhanh là có thể sinh ra chứ.” Lúc nói lời này, chân Hồ Quốc Đống cũng có chút mềm, đây là lần đầu tiên hắn thấy người sinh con đó, lúc năm chị gái sinh con hắn cũng đều là sau khi sinh mới qua. Bây giờ Ngô Hồng Nhi ‘a a’ một tiếng, chân của hắn lại run một cái. Đáng về mềm yếu này của hắn sau này cũng bị Hồ Đào Nhi chê cười không ít, đương nhiên hiện tại hắn đứng là không biết.

“Nào có nhanh như vậy chứ, còn sớm mà, trước khi trời tối sinh đã không tệ rồi. Được rồi được rồi, nhìn tí tiền đồ này của cậu còn không lớn gan bằng Hồng Nhi đâu, con bé nhìn còn trấn định hơn cậu.” Hồ Đào Nhi ngó lại bên trong cũng lười nhìn bộ dáng mềm yếu không có tiền đồ này của Hồ Quốc Đống. Chị dặn Hồ Quốc Đống một câu ở đây đun nước cho từ từ, sau đó buồng nước vội vã đi luôn.

Hồ Đào Nhi sinh nhanh hơn nhiều so với dự liệu của Hồ Đào Nhi, bởi vì lúc mang thai dinh dưỡng bổ sung tốt, bình thường cũng chú ý rèn luyện, vừa mới giữa trưa em bé đã sinh ra rồi. Thằng cu trắng trẻo mập mạp, tiếp nhận đứa bé, Lý Quế Lan cao hứng đến miệng không khép lại được, nói tốt không ngừng.

Hồ Đào Nhi thấy bộ dáng vui mừng kia của mẹ chị, cũng vui mừng mà rơi nước mắt. Chẳng qua chị vẫn chú ý thím Phạm và người đỡ đẻ của sở vệ sinh kia xử lý tốt công việc sau khi sinh cho Ngô Hồng Nhi, lúc này mới cười vỗ tay Ngô Hồng Nhi nói: “Vất vả cho em rồi.”

Hồ Quốc Đống đã sớm nghe thấy động tĩnh, từ trong phòng bếp đi ra bắt đầu trông chừng ở bên ngoài, nhưng thấy đứa nhỏ tựa hồ đã ra đời mà vẫn không có người đi ra nên không nhận được gõ cửa nói: “Mẹ, chị cả, Hồng Nhi thế nào rồi, em bé thế nào rồi?”

“Ôi chào, con xem chúng ta chỉ mãi lo cao hứng đến quên mất cha đứa nhỏ ở bên ngoài rồi.” Một thím trong họ của Hồ Quốc Đống nói. Lý Quế Lan cũng tạm thời lấy lại tinh thần từ trong niềm vui mừng khôn xiết có được cháu trai, thấy Ngô Hồng Nhi hét thấy mạnh khỏe liền đưa em bé cho Hồ Đào Nhi bảo chị chăm sóc hai mẹ con, thế này mới gọi đoàn người đi gian ngoài.

Lý Quế Lan đưa hai cái bao lì xì đã sớm chuẩn bị xong cho thím Phạm và hai nhân viên đỡ đẻ tới hỗ trợ đỡ đẻ, thấy hai người thu rồi lại nói với mấy người trong tộc đến hỗ trợ: “Buổi trưa hôm nay trong nhà rồi ren cũng không kịp mời mọi người ăn cơm, buổi tối nhất định đến nhà để lão Hồ làm thêm mấy món ăn cho chúng ta cũng vui vẻ một phen.”

Hồ Quốc Đống thấy mẹ hắn đi ra nhưng mà lại chỉ lo hân huyên với mấy thím chẳng thèm để ý đến hắn, bèn hỏi: “Mẹ, thế nào rồi a?” Hiện tại đầu óc hắn lại vô cùng tốt, mẹ hắn cao hứng đến bộ dáng kia không cần đoán cũng biết là đã sinh con trai, hiện tại hắn chỉ lo lắng đứa nhỏ thế nào thôi.

“Chao ôi, Quốc Đống cháu có hậu rồi, vợ cháu sinh cho cháu thằng con trai trắng trẻo mập mạp rồi. Vợ cháu cũng là đứa có hậu, sinh thuận lợi vô cùng, hiện tại hai mẹ con đều tốt.” Thím Phạm vừa mới thu bao lì xì thật dày của nhà họ Hồ, trong lòng vui vẻ bèn nói với Hồ Quốc Đống.

“Thật? Vậy cháu, vậy cháu.” Trong khoảng thời gian ngắn quả thực Hồ Quốc Đống kích động đến không biết nói cái gì cho phải. Cho đến khi Lý Quế Lan tiễn hết người đi hắn còn đang đứng cười ngây ngô ở cửa.

“Thằng ngực còn đứng ở cửa làm gì, mau vào đi xem con trai của mày một chút đi.” Bây giờ đã sớm không còn kiêng kỵ đàn ông không thể vào phòng sinh rồi, có đôi khi bận rộn chưa đầy tháng sản phụ đã ra đồng rồi đấy.

Chạng vạng Hồ Lão Đồ xách chút món thịt làm tiệc rượu còn thừa lại ngâm nga khúc hát đang chậm rãi đi về, phía sau Vương Lập đi xe đuổi theo nói: “Cha, lão ngài còn đang đứng đỉnh ở đây ư, mau về đi thôi, hôm nay vợ Quốc Đống sinh rồi.” Vương Lập đây là vừa báo tin vui từ nhà mẹ đẻ của Ngô Hồng Nhi ở thôn Bàn Đào trở về, vừa vào thôn lại thấy được cha vợ đang nhàn nhã thoải mái bèn vội nói.

Miệng lưỡi của Vương Lập lại kém xa Triệu Cường, nhìn cái miệng vụng về cái lưỡi kém cỏi của hắn nè, vốn là một việc rất vui nói ra từ trong miệng hắn lại làm cho Hồ Lão Đồ có xúc động muốn đập hắn hai cái, gì gọi là ông còn đang đứng đỉnh đây, thằng ngu này. Chẳng qua Hồ Lão Đồ cũng chẳng kịp so đo với hắn cái này, vội vàng nói ngay: “Sinh gì? Sao lại đột nhiên sinh như vậy, sáng sớm hôm nay lúc sắp đi mẹ anh còn nói không hề có tí dấu hiệu nào mà.”

“Đã sinh thằng cu mập, lúc này con vừa mới báo tin từ nhà mẹ đẻ của vợ Quốc Đống trở về. Phòng chừng cha đi không được bao lâu thì bắt đầu, nghe Đào Nhi nói sinh rất thuận lợi hơn một giờ trưa đã sinh con ra rồi.” Thật ra Vương Lập cũng không biết tình huống cụ thể, em dâu nhà mẹ đẻ của vợ sinh con sao hắn có thể sán lên chứ, hôm nay hắn chỉ làm chân chạy vội trong vội ngoài thôi. Mới bắt đầu là đi sở vệ sinh đón người đỡ đẻ sau đó lại đi thôn Bàn Đào báo tin, cũng chỉ lúc buổi trưa nghe được Hồ Hạnh Nhi nói mấy câu như vậy.

Hồ Lão Đồ nhìn con rể cả hoàn toàn không ý thức được lại đâm vào ngực ông một dao một cái, có chút ưu thương nhàn nhạt, lúc trước sao ông lại làm mối con gái cả của ông cho thằng ngu này, ông đợi ở nhà nhiều ngày như vậy chỉ là muốn chờ cháu trai cả sinh ra, hôm nay ông vừa đi ra ngoài cháu trai cả lại ra đời ngay, thằng ngu này còn nói toạc ra, chẳng lẽ không biết điều này đối với ông nội mang một quả tim hết sức chân thành như ông mà nói là kích thích bao nhiêu sao.

Có điều bây giờ hiển nhiên không phải lúc nói chuyện này, Hồ Lão Đồ ném đồ vào trong tay Vương Lập rồi vội vã đi trở về, cháu trai cả à, Hồ Lão Đồ

ông cũng có cháu trai rồi.

Hậu quả Vương Lập luống cuống tay chân với đồ Hồ Lão Đồ ném tới, vội vàng đi xe đuổi theo Hồ Lão Đồ, nhưng là Hồ Lão Đồ thân thể rất khỏe mạnh, cho đến khi hắn về đến nhà cũng không đuổi kịp Hồ Lão Đồ đang sót ruột trông thấy cháu nội.

“Cháu trai cả nè, trông thật giống người nhà lão Hồ chúng ta.” Hồ Lão Đồ cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ, bây giờ thằng cu mắt cũng còn chưa có mở nhưng đã làm cho Hồ Lão Đồ vui mừng có chút không khép miệng lại được. Ông cẩn thận từng li từng tí vạch tả lót của em bé ra, xác định thật là cháu trai, trên mặt đã tươi cười đến có chút đần độn rồi.

Lý Quế Lan cũng thấy được động tác của ông, lườm ông một cái nói: “Còn sợ tôi lừa ông à, mau đưa đứa bé cho tôi đi, tôi bế đứa bé về. Trẻ con thân thể yếu đuối, hiện tại trời lạnh như vậy, nếu không phải đồ hàng già như ông nhất định đòi nhìn nó làm sao tôi chịu bế ra.” Lý Quế Lan nói.

Tuy rằng đây là cháu trai ruột, nhưng Hồ Lão Đồ là cha chồng người ta, con dâu đang ở cử ông cũng không thể đi vào phòng sinh xem cháu trai, Lý Quế Lan bọc cháu trai chặt chẽ kín đáo rồi mới bế ra để cho Hồ Lão Đồ nhìn một cái. Nhưng cũng không dám ra bế ra ngoài bên ở trong phòng bọn họ.

Bởi vì suy đoán mấy ngày này Ngô Hồng Nhi sẽ sinh cho nên mấy ngày nay giường lò của nhà họ Hồ đều đốt vô cùng nóng hổi, trong phòng thật ra chẳng hề lạnh, nhưng Lý Quế Lan cũng có chút lo lắng, trẻ con vừa sinh ra rất yếu ớt, lỡ như bị lạnh bọn họ khóc cũng không có chỗ khóc đi.

Hồ Lão Đồ thấy Lý Quế Lan nói như vậy có chút không nỡ lại nhìn đứa nhỏ hai cái nữa mới giao đứa nhỏ cho Lý Quế Lan.

Thấy bộ dáng luyến tiếc đó của lão già, Lý Quế Lan không nhịn được cười nói: “Được rồi được rồi, cháu trai này cũng không chạy được, sau này có đây lúc cho ông bế, bây giờ ông còn không bằng nhanh chóng suy nghĩ một chút lấy cho cháu trai cái tên gì đây.” Lúc trước hai cụ ngầm đặt một đồng lớn tên, nhưng cụ thể chọn cái nào còn chưa quyết định đâu.

Lý Quế Lan nói như vậy Hồ Lão Đồ cũng bị dẫn tâm thần đi, đứng nha, trước đây lấy cho đứa nhỏ nhiều tên như vậy, nhưng bây giờ ngẫm lại cái nào tựa hồ cũng có chút không tốt, còn phải lại cân nhắc lấy một cái tên xứng với cháu trai của ông mới được.

Lý Quế Lan thuận thế nhận nhận đứa nhỏ ôm vào trong phòng của Ngô Hồng Nhi. Ngô Hồng Nhi tuy rằng lúc vừa sinh xong là tỉnh táo, nhưng sinh con dù sao cũng là một việc cực kỳ hao phí thể lực, sinh xong không bao lâu thì ngủ, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại đâu, Hồ Quốc Đống vốn đang canh giữ ở bên cạnh, nhưng vừa mới rồi bị Lý Quế Lan sai ra ngoài mua thức ăn, tối hôm nay còn phải chiêu đãi người tới đây hỗ trợ, như thế nào cũng phải chuẩn bị mấy món cho ra hồn mới được. Bởi vậy hiện tại chỉ một mình Hồ Đào Nhi trông chừng ở đây.

“Còn ngủ ư?” Lý Quế Lan nhẹ nhàng mà đặt đứa bé ở bên cạnh Ngô Hồng Nhi, nhỏ giọng hỏi.

“Vâng, là ngủ liền không tỉnh, có thể thấy được cũng là một lăm rồi.” Tiếng của Hồ Đào Nhi cũng cực kỳ nhỏ sợ đánh thức Ngô Hồng Nhi. “Hôm nay còn sinh rất thuận lợi, con còn tưởng rằng như thế nào cũng phải đến nửa buổi chiều cơ không nghĩ tới giữa trưa đã sinh rồi.” Người nông thôn sinh con tuy nói dễ dàng, nhưng có thể thuận lợi như vậy còn không nhiều lắm.

“Ừ phải, đứa nhỏ này cũng là đứa có phúc.” Vốn Lý Quế Lan đã thích Ngô Hồng Nhi, hiện tại Ngô Hồng Nhi gả vào còn chưa đầy một năm đã sinh cho bà cháu trai cả, hiện tại địa vị của Ngô Hồng Nhi ở trong lòng bà lại cao hơn rồi. Bà nhìn Ngô Hồng Nhi đang ngủ say sưa lại nhìn một chút cháu trai cả bên cạnh cô không nhịn được nói: “Con xem đứa nhỏ này trông quả thật là giống Quốc Đống của chúng ta, vừa nhìn chính là người nhà họ Hồ chúng ta.” Thật ra trẻ con vừa sinh ra còn chưa mở mắt đâu, sao có thể nhìn ra giống ai, nhưng Lý Quế Lan chính là nhìn như thế nào cũng cảm thấy cháu trai cả giống con trai bà.

“Con xem như là phát hiện ra rồi, vốn ngài đã thích Hồng Nhi, hiện tại Hồng Nhi lại sinh cháu trai cho ngài, về sau trong nhà này ngay cả chỗ cho chúng con đặt chân cũng không còn rồi.” Hồ Đào Nhi biết tâm trạng mẹ chị đang tốt bèn giả vờ ghen nói.

“Ừ phải, về sau ở trong lòng mẹ, vị trí thứ nhất chính là cháu trai cả của mẹ, vị trí thứ hai chính là Hồng Nhi, đám đòi nợ các chúng mày đều ném ra sau đi.” Lý Quế Lan cười dí trán Hồ Đào Nhi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiệc đầy tháng

Ngô Hồng Nhi trên đầu bao vải đỏ, vừa ăn đậu tương hầm móng lợn mẹ cô bón cho cô vừa ngậm bầu môi, thứ này ăn ngon hơn nữa cũng sẽ chán, vì để thức sữa cho cô, những ngày qua Hồ Lão Đồ dồn sức hầm móng lợn, ninh canh xương uống cho cô. Hơn nữa com trong tháng chú ý bớt dầu bớt muối, mùi vị này thật là đã chán nay càng chán hơn.

Thấy Ngô Hồng Nhi uống non nửa bát thì không uống nữa, Thôi Vinh Mai vỗ con gái một cái nói: “Mau uống đi, chỉ con lăm chuyện, người khác muốn ăn còn không ăn được đâu.” Thật đúng là, nếu không phải trong nhà Hồ Lão Đồ làm chính là cái này, cũng có thể kiếm được thịt lợn, làm sao ăn tốt như vậy. Rất nhiều thai phụ khi mang thai không ăn được cái gì, lúc ở cử mới có thể ăn ăn.

“Mẹ, bây giờ con chỉ muốn ăn một miếng dưa muối trong nhà làm. Mỗi ngày không phải ăn gạo kê trứng gà thì là ăn canh móng lợn, con sớm ăn chán rồi.” Ngô Hồng Nhi bị mẹ cô ép ăn hết nửa bát canh còn lại, lúc này mới có chút âm ức nói. Cô hoàn toàn không cần ăn mấy thứ này thức sữa có được không, bởi vì trong khi mang thai tâm bỗ tốt, sữa của cô đứa nhỏ cần bản ăn không hết, có đôi khi còn phải nặn ra nếu không sẽ trưởng đau vô cùng.

Thôi Vinh Mai không nhìn được bóp trán, bà phải nhìn bằng không thể nào cũng phải cho con bé này hai cái vả. Đây chính là thân tại trong phúc mà không biết phúc điển hình.

Hôm nay là tiệc đầy tháng của con trai Ngô Hồng Nhi, anh bạn nhỏ Hồ Kiệt, đoàn người nhà họ Ngô trừ Cao Quý Miên tháng đã không nhỏ người khác đều tới, hiện tại chính là thời điểm ăn cơm trưa, người khác đều uống tiệc rượu ở bên ngoài, Thôi Vinh Mai bởi vì lo lắng cho con gái nên không đi ra ngoài, bà ở đây chiếu cố Ngô Hồng Nhi thuận tiện nói một chút lời tri tâm.

Mặc dù bây giờ bên ngoài lộn xộn nhưng Lý Quế Lan cũng không quên cô con dâu đang ở cử này, bữa trưa của Ngô Hồng Nhi cũng là đã chuẩn bị xong từ trước. Thôi Vinh Mai thấy Ngô Hồng Nhi ăn cơm xong rồi, lúc này mới lấy danh mục quà tặng nhà mình đi ra ngoài đưa cho Ngô Hồng Nhi. Vừa rồi người đến người đi nên bà không có cảm ra bên ngoài.

Theo phong tục kết hôn bên này của bọn họ tiền lễ nhà mẹ đẻ của cô dâu bên kia phải giữ lại, nhưng con gái làm đầy tháng lại là phải tặng quà lễ cho con gái. Bởi vì lúc kết hôn nhà gái phải làm tiệc rượu, nhưng làm đầy tháng nhà gái sẽ dẫn thân thích nhà mình cùng tới nhà chồng của con gái ăn cỗ.

Hiện tại làm đầy tháng đồ tặng tới đều không chênh lệch nhiều lắm, mấy chị dâu của Ngô Hồng Nhi đều là hai cân đường đỏ, hai cân bánh ngọt, năm cân mì sợi, ba thước (=1/3m) vải bông, các loại khác mỗi nhà mỗi khác căn cứ theo thân thích xa gần. Người làm bà ngoại là Thôi Vinh Mai trên cơ sở đồ này cô con dâu mang đến còn thêm một rô trứng gà. Bạn cũng chớ xem thường những đồ này, thời kỳ này mấy thứ này đều xem như một khoản lớn rồi. Không nói cái khác chỉ nói hai cân đường đỏ kia chính là vật quý giá đó.

Hiện tại mấy thứ này đều để tại trong sân nhà họ Hồ, cũng giống như khi kết hôn phải dán danh mục quà tặng ra, những thứ này cũng phải triển lãm ra cho mọi người xem một chút, nếu người nhà mẹ đẻ mang đồ quá kém, làm nặng đầu ở nhà mẹ chồng cũng sẽ mất mặt. Chẳng qua đồ bày ở trong sân, danh mục quà tặng Lý Quế Lan lại giao cho Ngô Hồng Nhi.

“Danh mục quà tặng này con cầm, về sau nhà người ta có công việc trong lòng con cũng có cơ sở.” Lý Quế Lan nói. Loại danh mục quà tặng này trong tay người lớn tuổi đều có vài bản, thân thích nhà ai có việc hiếu hỉ thì toàn chiếu theo danh sách này để làm. Nếu lúc con trai nhà anh kết hôn người ta gửi cho anh ba đồng tiền lễ, nhưng đến lúc người ta làm việc vui anh lại gửi hai đồng, chuyện này có thể thành trò cười rồi. Ở nông thôn mọi người tính toán rõ ràng nhất đối với loại qua lại này, kém một xu cũng sẽ nhắc tới anh một đời.

“Đúng rồi, hiện tại chị dâu Hai con thế nào ạ? Đến bây giờ con cũng không về nhà được thăm chị ấy một chút.” Thái của Cao Quý Miên nhỏ hơn Ngô Hồng bốn tháng, hiện tại cũng là hơn sáu tháng rồi.

“Aiz, thái này của chị dâu Hai con cũng gian nan hơn trước. Lúc ba bốn tháng qua thực là ăn cái gì nôn cái đó, bây giờ cuối cùng cũng khá hơn một chút. Mẹ thấy sức gầy vò này mười phần là con gái, năm đó lúc mang thai ba anh trai con cũng là chẳng có việc gì, mà lúc mang thai cái đồ quý đời nọ con lại bị hành hạ không ít.” Nhà họ Ngô không giống với nhà họ Hồ, nhà họ Hồ thích con trai, nhưng nhà họ Ngô bởi vì nhiều con trai, con gái là quý giá hơn một chút. Đồng lứa này của Ngô Hồng Nhi bọn họ chỉ có một bé gái là Ngô Hồng Nhi, đợi đến ba anh trai của Ngô Hồng Nhi, hiện tại cháu trai đã có bốn đứa nhưng là con gái một đứa còn chưa có đâu. Cho nên lúc nói tới Cao Quý Miên mang thai có thể là bé gái, Thôi Vinh Mai chẳng những không có mất hứng trên mặt còn có chút ý cười.

“Cái này cũng không nhất định, ngài không gặp chị chồng con lúc vừa mang thai cũng là ăn cái gì nôn cái đó, đến hơn sáu tháng còn nôn cực kỳ ghê gớm đó, khi đó làm mẹ chồng con lo lắng mãi, đến cuối cùng cũng là sinh con trai.” Ngô Hồng Nhi nói là cô Tư nhà họ Hồ, lúc cô vừa gả tới đây Hồ Bình Nhi đã mang thai bốn tháng rồi, hiện tại đứa nhỏ đã hơn sáu tháng.

“Nói tới mấy chị chồng này của con trái lại đều rất có phúc khí.” Thôi Vinh Mai nói. Thời kỳ này còn có chút ý nghĩ trước đây, ở trên việc sinh con rất nhiều người đều cho rằng con gái giống mẹ, Lý Quế Lan sinh một đám con gái rất nhiều người cũng đều ngầm đoán chị em nhà họ Hồ có thể cũng như vậy hay không. Chẳng qua năm chị em nhà họ Hồ trái lại rất may mắn, trừ cô Ba và cô Tư thai đầu tiên sinh đều là con trai, cho dù là Hồ Lê Nhi và Hồ Bình Nhi tuy rằng thai đầu tiên sinh là con gái nhưng là thai thứ hai cũng đều là con trai. Cho nên Thôi Vinh Mai mới có loại cách nói này.

“Chỉ là đứa thứ ba số khổ một chút, “ Thôi Vinh Mai tiếp tục nói. Số lần bà đến nhà chồng con gái cũng không ít, phải nói năm cô con gái nhà họ Hồ gả tốt nhất đương nhiên phải kể tới đứa thứ hai, những người khác đứa đầu, đứa thứ tư, đứa thứ năm đều không chênh lệch nhiều lắm, chỉ đứa thứ ba nhìn khó khăn hơn một chút.

Ngô Hồng Nhi gả vào nhà họ Hồ cũng gần một năm đối với tình huống nhà họ Hồ Lê Nhi cũng hiểu đôi chút, nói thật hiện tại trái lại cô rất bội phục chị Ba này. Nếu đối lại cô gặp được tình huống như của Hồ Lê Nhi còn không biết có thể sống được như chị ấy bây giờ hay không. Năm đó khi hai người bọn họ dọn ra ngoài thật sự chỉ có chút đồ cưới kia của Hồ Lê Nhi và hai đứa nhỏ gào khóc đòi ăn, những thứ khác không hề có một cái gì.

Hiện tại nhà họ Hồ Lê Nhi xây cất nhà cửa lên, nợ nần cũng còn không nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ là khó khăn hai năm này, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt. Hơn nữa anh rể Ba Lý Chấn Lương vừa nhìn chính là người giỏi giang.

“Đúng rồi mẹ, mấy ngày hôm trước con nghe nói hình như chỗ chúng ta muốn chia ruộng đến hộ, thôn chúng ta có tin tức không?” Tin tức này trước đây vẫn là Triệu Cường bọn họ ngầm nói một chút, nhưng không nghĩ tới năm nay lại loan truyền mọi người biết cả rồi, ngay cả người cả ngày ở nhà dưỡng thai ở cử như Ngô Hồng Nhi cũng nghe được phong phanh vài phần.

“Con cũng nghe nói rồi? Hiện tại âm ỉ sôi sục cũng chẳng ai biết thật giả. Có điều mẹ nghe trưởng thôn nói lần này có mười phần là thật, nghe nói có địa phương năm ngoài đã chia rồi, thu hoạch năm nay rất tốt đấy.” Đối với việc chia ruộng này trong thôn phần lớn đều là tán đồng, nhưng cũng có một

nhóm người đục nước béo cò bụng bít quen rồi, nhắc tới chia đất bọn họ là la hét không đồng ý đầu tiên, cho nên tuy rằng chuyện muốn chia đất này sau thu hoạch vụ thu năm nay đã loan truyền xôn xao rồi, nhưng đến bây giờ người nào trong thôn cũng không có cách nói cụ thể.

Chẳng qua Ngô Hồng Nhi dù sao cũng là người sống hơn một đời, tuy rằng đời trước cô vẫn sống u mê dần dần, nhưng cũng biết việc chia đất này là chuyện sớm hay muộn, nhưng cụ thể cũng không biết bắt đầu từ năm nào.

Phải nói cô chú ý chuyện này vẫn là Lý Quế Lan nói trước đó không lâu cơ, Ngô Hồng Nhi vừa sinh con được vài ngày, Lý Quế Lan quả thực hận không thể cả ngày ôm cháu trai không buông tay, cho dù là cắt dái của anh bạn nhỏ Hồ Kiệt bà cũng cảm thấy thơm. Ngày đó cũng là thời gian Lý Quế Lan khen cháu trai như thông lệ, “Cháu trai cả nhà chúng ta thật là đũa có phúc khí, nếu sang năm thật sự chia đất trong nhà còn có thể thêm một phần đất theo đầu người đó.”

Ngô Hồng Nhi vẫn sống mơ mơ màng màng bị Hồ Quốc Đống nuôi như lợn con lúc này mới ý thức được thì ra tin tức mới tết năm ngoái Triệu Cường nói hiện tại đã âm ỉ ghê gớm tới vậy.

“Mẹ, mẹ muốn chia hay là không muốn chia ạ?” Ngô Hồng Nhi có chút tò mò hỏi.

“Đương nhiên là muốn chia, nhà chúng ta nhiều lao động khỏe mạnh như vậy, nếu là chia thật chỉ sợ lương thực trong nhà cũng sẽ không để hết được.” Thôi Vinh Mai đương nhiên là muốn chia, nhà bọn họ con trai nhiều cháu trai cũng nhiều, nếu là chia thật, trong nhà tính thế nào cũng đều được lợi.

“Có điều nếu chia thật chỉ sợ nhà các con sẽ phải khó khăn hơn một chút.” Thôi Vinh Mai nói. Hiện tại thông gia tuy rằng ít lao động khỏe mạnh, nhưng hai cha con nhà họ Hồ bình thường lại là một người kiếm hai phần công điểm, tính như vậy cũng không có ít hơn so với gia đình bình thường, nhưng nếu quả thật chia đất chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt rồi. Hiện tại con gái có thể bởi vì mang thai cả ngày ở nhà nghỉ ngơi, nhưng về sau chỉ sợ cũng khó rồi. Nghĩ đến đây Thôi Vinh Mai lại có chút bức hòa, trước đây suy xét chu đáo tất cả các phương diện, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có chuyện chia đất này.

Thôi Vinh Mai tuy rằng lo lắng, nhưng Ngô Hồng Nhi lại không nghĩ như vậy. Thật ra đoạn thời gian trước sau khi chuyện chia đất này truyền đến cha chồng cô cùng Hồ Quốc Đống sớm đã có ý tưởng rồi, hai năm này biến hóa rất lớn, không chỉ có là một chuyện muốn chia ruộng này, quốc gia muốn cải cách mở cửa, đối với việc bắt buôn bán nhỏ cũng không chặt lắm. Trước đây nhà nhà nuôi lợn nuôi gà số lượng đều có ghi lại, nhưng là hai năm qua anh nuôi thêm hai con, trong đại đội cũng chỉ là mở một con mất nhăm một con mất. Năm nay sau khi tin tức từ chỗ của chú Triệu Cường truyền đến đường như quốc gia cũng chẳng quản nữa, anh muốn nuôi bao nhiêu thì nuôi bấy nhiêu.

Chia ruộng rồi chỉ sợ đám lợn của đội sản xuất cũng sẽ không nuôi được nữa, Hồ Lão Đồ nhìn ra cơ hội từ chỗ này, hiện tại đang định sau này nuôi thêm mấy con lợn đó, tổ tiên nhà họ Hồ chính là mổ lợn, chẳng qua cũng chỉ Hồ Lão Đồ bây giờ còn làm nghề ban đầu. Ước mơ của Hồ Lão Đồ lúc còn nhỏ chính là trưởng thành làm hộ lớn nuôi lợn, tuy rằng lúc còn trẻ bởi vì các loại nguyên nhân không có cách nào thực hiện, nhưng hiện tại có khả năng này, ông liền có chút rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nuông chiều

Hồ Lão Đồ có chút rục rịch, Hồ Quốc Đống cũng không phải loại giá áo túi com, hiện tại chính là thời điểm hắn có thể làm, hơn nữa trong nhà có vợ có con, hắn càng hận không thể kiếm thêm chút tiền. Thậm chí lúc Hồ Lão Đồ chưa nói ra ý tưởng của ông Hồ Quốc Đống đã từng ngầm đề cập với Ngô Hồng Nhi.

Hồ Quốc Đống tuy rằng bình thường lúc gặp phải chuyện của Ngô Hồng Nhi sẽ làm chuyện ngu ngốc, nhưng trong xương hần lại là một người cực kỳ cường thế lại còn có chủ nghĩa đàn ông, hần chưa từng nghĩ để cho Ngô Hồng Nhi làm việc kiếm tiền, ở trong mắt hần để cho vợ con sống cuộc sống thật tốt tất cả đều là việc của một mình hần. Lúc trước Ngô Hồng Nhi mang thai đi ra đồng tưới nước một ngày làm cho Hồ Quốc Đống nổi giận hiềm thấy, từ đó cho đến tận khi Ngô Hồng Nhi sinh đứa riêng trong nhà hần đều là tự mình đi làm cả đêm.

Ở trong mắt Hồ Quốc Đống, nếu vợ con sống không tốt chính là người làm chồng là hần không có bản lĩnh, cho nên tết năm ngoái sau khi từ chỗ Triệu Cường nghe nói muốn chia ruộng đến hộ cùng với phân tích tình thế quốc gia sau này, Hồ Quốc Đống đã bắt đầu kế hoạch về sau nên làm cái gì ở trong đầu. Thật ra nếu không phải Ngô Hồng Nhi mang thai sinh con hơn nửa trong thôn bây giờ còn chưa có động tĩnh chia ruộng chỉ sợ bọn họ đã sớm chuẩn bị rồi.

Cứ như vậy Hồ Lão Đồ cũng ngầm chào hỏi trước với chỗ bắt lợn con hàng năm hợp tác với đội sản xuất, nếu sang năm đội sản xuất thật không nuôi lợn nữa, nhà bọn họ sẽ nuôi. Nếu sang năm đội sản xuất còn muốn nuôi, bọn họ lại chờ một chút. Dù sao trước đây những việc này từ đầu tới đuôi đều là Hồ Lão Đồ làm, không ai quen thuộc hơn ông.

Chẳng qua đây cũng chỉ là tính toán lúc Hồ Quốc Đống nhàn rỗi không có việc gì nói với Ngô Hồng Nhi, hiện tại hết thấy đều chưa xác định, Ngô Hồng Nhi cũng thôi không nói tường tận với Thôi Vinh Mai, ngược lại an ủi: “Mẹ, không có chuyện gì, nếu quả thật chia theo đầu người, phỏng chừng đất nhà chúng con được chia cũng không nhiều tới đâu, nhất định sẽ không mất. Lại nói trong nhà thật ra bình thường cũng không hoàn toàn sống dựa vào ruộng đất, ngai quên cha chồng con cùng Quốc Đống đều là người có tay nghề, về sau bằng vào cái này chúng con cũng ăn không hết. Cho dù là chia ruộng đến hộ, cũng không thể sẽ không nuôi lợn không làm việc mừng chứ.” Ngô Hồng Nhi biết ý nghĩ của Thôi Vinh Mai, không phải là cảm thấy hai cụ nhà

họ Hồ tuổi tác cũng đã lớn, về sau nếu quả thật chia đất, gánh nặng sẽ ở trên người hai người Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống mà thôi.

Thôi Vinh Mai nghe Ngô Hồng Nhi nói như vậy, cảm thấy con gái nói thật ra rất đúng. Điều kiện của thông gia sở dĩ sống được tốt như vậy cũng chẳng phải dựa vào chút công điểm kia. Công điểm kiếm được những gia đình đông người hơn nhà họ Hồ hơn đứt, nhưng mười dặm quanh vùng này điều kiện tốt hơn nhà họ Hồ lại có mấy nhà đây? Nhà ai có thể nghỉ ba ngày hai bữa là có thể bữa thịt như nhà họ Hồ? Chỉ sợ cho dù người thành phố cũng không đạt tới trình độ cuộc sống như thế.

Chỉ nói Hồng Nhi nhà bọn họ ở cử lần này, con gái mới sinh bà đã tới đây ở một đoạn thời gian, đúng là thấy tận mắt thông gia cả ngày bụng đồ móng lợn hầm và canh xương các loại vào trong phòng con gái. Thôi Vinh Mai tự xưng không phải một bà mẹ chồng khắt khe, điều kiện gia đình cũng không tệ, nhưng hồi trước lúc ba cô con dâu sinh, bà cũng chỉ là vào lúc con dâu ở cử hầm mấy con gà cho con dâu tắm bổ, trừ cái đó ra nhiều nhất làm chút chè trứng gà các loại, về phần lúc mang thai nhiều lắm chỉ là ở trên mặt đồ ăn chiếu cố một chút mà thôi. Chỉ như vậy nhà mẹ đẻ của con dâu cũng đều hết sức hài lòng đó.

Nghĩ đến đây Thôi Vinh Mai cũng biết mình đây là lo nghĩ không đâu, bèn cười nói: “Cũng là mẹ lo nghĩ không đâu, không nói cái khác chỉ nói tay nghề kia của cha chồng con cũng không đối được hai mẹ con con. Về sau con chỉ cần ăn chỉ cần uống, chăm con thật tốt là được.”

“Sao giọng điệu nói chuyện của ngài và con rẻ ngài giống nhau thế.” Nhớ tới trước khi sinh con có một lần Ngô Hồng Nhi hỏi Hồ Quốc Đống tính toán sau này, lý do thoái thác của Hồ Quốc Đống, quả thực giống mẹ cô như đúc.

“Điều này nói rõ chồng con đối tốt với con, con ranh thói thân ở trong phúc lại không biết phúc. Con xem mấy chị em kia của con đứa nào có cuộc sống yên vui sung sướng như con? Ai mà không gả đến nhà chồng vừa phải hầu hạ cha mẹ chồng, hầu hạ chồng con mình, còn phải ra đồng kiếm công điểm, cũng chỉ có con chẳng phải lo cái gì còn phải để cho chồng con hầu hạ con.” Thôi Vinh Mai cười nói.

Đối với con gái mình bây giờ bà là hoàn toàn yên tâm rồi, một năm này đối với tính tình của Quốc Đống bà cũng có mấy phần hiểu rõ, đó là người thật sự thật sự thương con gái nhà mình, chỉ cần con bé này sau này không gây vò đến tận cùng, cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ sẽ không kém.

Sau tiệc đầy tháng cuộc sống của Ngô Hồng Nhi lại khôi phục yên ả, một đoạn thời gian còn lại cô cũng thành thật co rúc ở trong phòng tiếp tục ở cử. Tiệc đầy tháng tuy rằng đã làm, nhưng khi đó là làm vào ngày thứ mười hai đứa bé sinh ra đời, cách ngày cô ra tháng còn rất sớm đó.

Mấy ngày mới sinh là Thôi Vinh Mai ở đây phục vụ, nhưng bà cũng chỉ ở bảy tám ngày rồi đi, trong nhà một đồng việc lớn nhỏ cái nào cũng không rời được bà. Sau khi bà đi cũng chính là Lý Quế Lan và Hồ Quốc Đống thay phiên nhau chăm sóc Ngô Hồng Nhi.

Nói là thay phiên, thật ra phần lớn thời gian đều là Lý Quế Lan tới chăm, mỗi ngày ban ngày bà gần như đều ở trong phòng Ngô Hồng Nhi bọn họ, cũng chỉ là lúc Hồ Lão Đồ trở về mới có thể bế đứa bé đến trong phòng của bọn họ cho Hồ Lão Đồ nhìn một cái ôm một cái, không có cách nào nghe nói Hồ Lão Đồ bây giờ không ôm cháu trai cả một cái buổi tối quả thực ngủ không yên.

Lý Quế Lan thì càng khoa trương, nếu không phải ban đêm Ngô Hồng Nhi còn muốn cho đứa nhỏ bú sữa, quả thực bà hận không thể bế đứa nhỏ đến trong phòng bọn họ. Bất kể bà đang làm cái gì chỉ cần đứa nhỏ vừa khóc, bà nhất định chạy tới ngay lập tức.

Chuyện làm cho Ngô Hồng Nhi cảm thấy ảo tưởng tan vỡ nhất vẫn là sự kiện Hồ Lão Đồ giặt tã cho đứa nhỏ, bởi vì trong tháng cô không thể đụng vào nước lạnh, cho nên tã của em bé đều là Lý Quế Lan đem ra ngoài giặt. Mặc dù là mùa đông, nhưng người làm bà nội là Lý Quế Lan lại hết sức chú ý, tuyệt đối sẽ không giống như có gia đình em bé vừa tiểu là đặt tã em bé ở trên đầu giường dùng giường sưởi sấy, chờ khô tiếp tục dùng. Mặc dù nước tiểu của em bé không bẩn, nhưng thời gian dài cũng có mùi khai. Lý Quế Lan đều là vừa tiểu là nhanh chóng thay ngay, thay xong thì mang đi giặt, ngày đông lạnh giá cũng không ngoại lệ.

Ngô Hồng Nhi vẫn luôn cho rằng là Lý Quế Lan giặt, chờ ra tháng nhìn thấy Hồ Lão Đồ giặt tã cho em bé, Ngô Hồng Nhi chính là giặt náy người, tuy rằng cho tới giờ Hồ Lão Đồ vẫn luôn đối xử với cô rất hòa khí, nhưng Ngô Hồng Nhi lại luôn cảm thấy cha chồng cô là người rất nghiêm túc, không nghĩ tới ông giặt tã cũng không qua loa chút nào. Chờ lúc cô lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc chuẩn bị tự mình tới giặt, Lý Quế Lan lại ngăn cô nói, “Không có việc gì, bình thường ông ấy cũng giặt giũ không ít.”

Sự việc này thật sự làm cho Ngô Hồng Nhi rất cảm động, Hồ Quốc Đống là cậu con trai duy nhất Lý Quế Lan bốn mươi tuổi mới sinh, nhưng cha chồng đối với hắn lại không hề nuông chiều tí nào, trái lại còn vô cùng nghiêm khắc, bằng không Hồ Quốc Đống cũng không thể hơn hai mươi tuổi đã học được bảy tám phần tay nghề của Hồ Lão Đồ. Bởi vậy có thể thấy được Hồ Lão Đồ là một người cực kỳ có nguyên tắc.

Nhưng ở trên mặt đối xử với bé Hồ Kiệt, Hồ Lão Đồ lại hoàn toàn không phải là bộ dáng như đối với Hồ Quốc Đống. Ở trên vấn đề đối xử với cháu trai hết thấy nguyên tắc của Hồ Lão Đồ đều không phải là nguyên tắc, lúc trước chỉ là lấy tên cho đứa nhỏ ông đã sửa đi sửa lại mấy chục lần. Bình thường Hồ Lão Đồ tuy rằng cũng rất coi mở, nhưng một khi thấy đứa nhỏ ông sẽ cực kỳ vui vẻ, còn là sự vui vẻ quả thực không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Chỉ cần đứa nhỏ vừa khóc, cho dù là ông đang ăn cơm cũng sẽ lập tức để bát cơm xuống tới xem một chút.

Hành vi nuông chiều rõ ràng như vậy làm cho Ngô Hồng Nhi có chút đau đầu, hai ông bà cụ đều như vậy sau này đứa nhỏ có thể dạy dỗ như thế nào đây. Không trách thế hệ trước đều nói ‘cách đời thân’, xem ra lời nói này thật không sai, ngay cả người như Hồ Lão Đồ là một người cực kỳ giỏi giang ở trong mắt nhiều người cũng không thể ngoại lệ, thì càng đừng nhắc tới người khác.

Dùng lời Lý Quế Lan để nói, Hồ Lão Đồ bây giờ còn nhiệt tình hơn mấy năm trước nhiều, chung quy Hồ Lão Đồ có tài giỏi hơn nửa năm nay đã hơn sáu mươi rồi, rất nhiều việc tương tự với mô hình bình thường ông đều là có thể chối thì chối, thật sự không thể chối được thì để cho Hồ Quốc Đống làm, ông cũng chỉ là ở bên cạnh nhìn. Ngay cả giúp người làm cỗ, nếu không phải người quen mời, ông cũng rất ít đi, bình thường đều là Hồ Quốc Đống cùng người khác đi qua giúp một tay. Hồ Quốc Đống đi cũng nhận được đồ nhưng lại kém xa, nếu như Hồ Lão Đồ đi chính là lấy một phần đầu, Hồ Quốc Đống còn kém xa lắm cơ.

Nhưng từ lúc bé Hồ Kiệt sinh ra, Hồ Lão Đồ lại phơi phới như mùa xuân thứ hai, mỗi ngày đều bận rộn, chờ Ngô Hồng Nhi ở cữ xong trên cơ bản cũng đã vào tháng chạp, cũng chính là thời kì cao điểm làm việc mừng, hai cha con nhà họ Hồ cũng không có một ngày nhàn rỗi, cả ngày không phải mỗ lộn thì là có gia đình làm việc mừng, hiện tại Hồ Lão Đồ cũng không có thể chối thì chối giống trước đây. Dùng lời Lý Quế Lan để nói chính là lão già này bắt đầu tích cóp tiền cho cháu trai rồi.

Có đôi khi nhìn gương mặt mập mạp của bé Hồ Kiệt, Ngô Hồng Nhi sẽ nghĩ đứa nhỏ này sau này cũng không biết có thể bị chiều hư hay không. Bây giờ đứa nhỏ này mới được hai tháng mà tính tình cũng có chút bá đạo rồi, nói thí dụ như lúc cu cậu bú sữa mẹ ăn một cái cũng phải lấy tay che một cái khác, nếu lúc cu cậu ngủ tiểu hoặc là bị đánh thức thì sẽ phát cáu khóc đến vang rung trời, nếu lúc cu cậu chưa muốn ngủ bạn dỗ như thế nào cu cậu cũng không ngủ.

Ngô Hồng Nhi chính là một người không nhìn nổi trẻ con chịu áp lực, hồi là con gái ở nhà mẹ cô cũng đã nói cô quá chiều mấy đứa cháu nhỏ, hiện tại con của cô, đương nhiên cô càng là chỉ có hơn chứ không kém, một chút áp lực cũng không muốn để cho thằng bé chịu.

Nuôi trẻ con giống như là dưỡng dục cây non, nếu không chặt đứt những cành cây nó phân ra rất có khả năng nó sẽ mọc nghiêng, bởi vậy ở trong quá trình trưởng thành của một đứa trẻ nhất định phải có người đóng vai mặt đen có người đóng vai mặt trắng. Nhưng cô là đã định trước không đảm đương nổi vai trò người mẹ nghiêm khắc rồi, trong nhà lại có ông nội bà nội vô cùng chiều trẻ con, tựa hồ mặt đen chỉ có thể một mình Hồ Quốc Đồng đóng. Nghĩ đến đây Ngô Hồng Nhi không nhịn được mặc niệm cho Hồ Quốc Đồng ba phút. Giáo dục con trai là không có lỗi, nhưng giáo dục con trai xong lại phải bị ông nội của con trai cũng chính là cha của hắn giáo dục, thật sự là quá ngược tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Muốn chia đất

Mùa đông năm 1979 trời lạnh cực kỳ sớm, nhưng trong lòng thôn dân thôn An Bình lại sùng sục sùng sục như đun một bình nước sôi. Trước đó không lâu trong thôn đã mở một lần đại hội rồi, lần đó mở cuộc họp rất đơn giản chính là giải thích cho mọi người một chút cái gì gọi là phân ruộng đến hộ, cùng với thành quả thu được của thôn đã phân ruộng đến hộ năm ngoái, thuận tiện lại tranh thủ một chút ý kiến của người trong thôn, rốt cuộc là muốn phân đất hay không phân.

Thật ra trong lòng trưởng thôn cũng không chắc, tuy rằng bên trên đã đưa xuống văn kiện, cũng biết hộ được phân ruộng năm nay thu hoạch cũng không tệ, nhưng sống qua bao nhiêu năm như vậy rồi, tuy rằng cảm thấy phân đất là chuyện tốt, nhưng trong lòng ông cũng là ngổn ngang trăm mối. Cán bộ lãnh đạo trong thôn trước cuộc họp đã cãi nhau ầm toĩ rồi, chờ lúc cả thôn cùng họp càng là cãi nhau tung trời.

Mọi người có nói phân đất tốt, có nói phân đất không tốt, người nông thôn nói chuyện vốn là không lịch sự, nói đến nóng nảy quả thực còn có thể đánh nhau. Không đầy một lát đã có mấy nhóm người lấy gây toĩ. Có thể nghĩ cái hội nghị này cuối cùng cũng chính là tan rã trong không vui.

Nhưng cho dù là tan rã trong không vui cũng làm cho mọi người trong lòng không bình tĩnh được, trước đây nhiều nhất là mọi người bàn tán một chút, hiện tại đều rõ cả ra ngoài, rất nhiều người đều biết cho dù năm nay không phân được cũng chỉ là chuyện mấy năm này, có gia đình cũng bắt đầu ngầm đi ra ruộng xem thử rốt cuộc đất chỗ nào tốt.

Nói là phân đất theo bình quân, nhưng đất này cũng có tốt có xấu, ruộng đất chính là gốc rễ của người nông thôn, cái khác còn thôi, vì chuyện phân đất vốn là cả nhà cũng có thể đánh nhau thành đầu chó.

Qua không đến nửa tháng hội nghị toàn thôn lần thứ hai lại tổ chức, lần này không phải nghe ý kiến của mọi người mà là trực tiếp tuyên bố kết quả, trong thôn vừa vào xuân sang năm thì chia đất luôn, ấn theo đầu người mà tính, một người một mẫu hai phân, không nhiều không ít, bất kể anh là trẻ con vừa ra đời hay là người già trên bảy mươi đều là như nhau.

Vốn thôn trưởng còn hơi do dự, nhưng hiện tại bên trên đã đưa xuống văn kiện chính thức rồi, còn do dự cái gì? Sớm hay muộn cũng phải làm mà, nếu như vậy còn không bằng làm sớm để cho mọi người có cái chuẩn bị. Anh không phục? Không phục cũng vô ích. Có điều tuy rằng đầu xuân sang năm sẽ phân đất, nhưng lương thực trong ruộng lại phải mọi người cùng nhau thu theo như năm ngoái, sau khi nộp thuế lương thực xong mới xem như thật sự thuộc về anh.

Về phần đồ của đội sản xuất cũng đều quy về tập thể trước, anh muốn dùng có thể đi đội sản xuất mượn. Mà lợn, dê, gà vịt các loại đội sản xuất nuôi hàng năm sang năm cũng sẽ không nuôi nữa, sau này mọi người nhà mình muốn nuôi như thế nào thì nuôi như thế đó.

Sau khi họp xong, các thôn dân xôn xao một loạt. Tuy rằng trước đây đã có chuẩn bị sớm, nhưng đột nhiên cứ quyết định như vậy mọi người vẫn còn có chút không thể tiếp thu. Vất vả lắm tiếp nhận rồi, có vài người lại bắt đầu tính toán một chút. Vốn dự định mùa xuân sang năm sẽ kết hôn cũng bắt đầu vội vàng muốn làm đám cưới cho con trai trước tết, thêm một nạng đầu là thêm một mẫu hai phân đất đó.

Nhà có con trai nghĩ cách này, nhà có con gái cũng không phải kẻ ngu, nhà ai không muốn thêm phần đất đây, chỉ vì việc này không biết bao nhiêu hôn sự bị đàm phán không thành rồi.

Cưới dâu là một chuyện, những người bây giờ đang mang thai thì càng sốt ruột bốc hỏa. Ý trong thôn là vừa vào xuân thì chia đất luôn, chia đất theo như hộ khẩu, dự tính ngày sinh vừa vặn muộn hơn một tháng không biết có bao nhiêu sốt ruột, phải biết một tháng này thế nhưng là hơn một mẫu đất đỏ. Hơn một mẫu đất này có thể làm ra bao nhiêu lương thực đây, nhà vừa đúng dịp này gấp đến độ cả mắt rồi, quả thực hận không thể đưa nhỏ trong bụng có thể nhảy ra ngay lập tức.

Chị dâu Hai nhà mẹ của Ngô Hồng Nhi vừa đúng dịp gặp phải thời gian này, đến tết bụng Cao Quý Miên là gần tám tháng rồi. Nếu không có việc gì bất ngờ, cuối tháng hai hoặc là đầu tháng ba âm lịch sang năm đứa bé trong bụng của chị sẽ ra đời. Lúc này vừa lúc chính là đầu xuân, nếu tốt số, đứa bé trong bụng của chị có thể kịp được phân đất, nếu không kịp cũng chỉ là thiếu một chút nữa.

Thôi Vinh Mai râu oí là râu, nếu là kém xa bà cũng cam lòng, nhưng vốn vẹn chỉ là chuyện một ngày hai ngày như vậy, nghĩ như thế nào cũng thấy không cam lòng. Lúc đến thăm con gái và cháu ngoại bà cũng than thở.

Vấn đề này Ngô Hồng Nhi cũng không biết nên khuyên như thế nào mới tốt, chấp niệm của người nông thôn đối với ruộng đất là không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, đừng nói hơn một mẫu cho dù là vài phần đất cũng không thể buông tha. Loại chấp niệm thâm căn cố đế này tuy rằng Ngô Hồng Nhi sớm đã bị thời đại này đồng hóa, nhưng vẫn không thể có cảm nhận như bọn họ.

Ở cái nhìn của Ngô Hồng Nhi ruộng đất không có, chỉ cần có một đôi tay luôn có thể tìm ra một lối thoát, nhưng là ở cái nhìn của Thôi Vinh Mai bọn họ không có ruộng đất quả thực như không có mạng. Để cho Thôi Vinh Mai cam tâm tình nguyện buông tha hơn một mẫu đất quả thực còn làm cho bà khó chịu hơn móc ruột móc tim bà.

Lý Quế Lan trái lại có chút lý giải ý nghĩ của Thôi Vinh Mai, đến bây giờ bà còn đặc ý cháu trai cả nhà mình là đứa có phúc khí đấy. Nếu cháu trai cả của bà chậm thêm ba bốn tháng mới sinh ra, hiện tại xoắn xýt chính là bà rồi. Bà thông gia đừng lo lắng, tôi thấy nhà thằng Hai nhà bà cũng là đứa có phúc khí, hiện tại cũng gần tám tháng rồi, nhất định có thể kịp. Cho dù là thật sự không kịp, phỏng chừng cũng chỉ lệch một hai ngày, đến lúc đó nói với trưởng thôn một chút hân là không có vấn đề lớn, “Thôi Vinh Mai nói.

Cán bộ đại đội cũng không phải không có tình người như vậy, loại tình huống như nhà họ Ngô chỉ cần nói từ tế với người ta một chút, khả năng cứu vẫn vẫn là rất lớn.

“Cũng chỉ có thể làm như vậy.” Thôi Vinh Mai thở dài, thông gia nói cũng có thể xem là một biện pháp tốt, nhưng mà nhiều người mất tap, lỡ như đứa nào có ý xấu chỉ sợ chuyện này sẽ không thành được. Trong thôn hạng người đại gian đại ác không có, nhưng cũng là tồn tại những kẻ không muốn thấy người khác tốt chuyên giờ trò xấu xa với người khác.

Thật ra Thôi Vinh Mai rõ là suy nghĩ nhiều rồi, thật đến lúc đó rất nhiều nhà vì có được một mảnh đất tốt mà làm âm ỉ rất nhiều, chút việc kia nhà bà hoàn toàn không tính là cái gì. Chẳng qua đây đều là việc về sau.

Thôi Vinh Mai cũng không muốn cuối năm thêm phiền toái cho con gái mình, oán trách vài câu rồi đi về, chuyện khác còn có thể nỗ lực, nhưng chuyện sinh con này lại không phải cố gắng là có thể làm được.

Cuối năm Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ bận oí là bận, vốn Hồ Lão Đồ bởi vì tâm tư tích góp tiền cho cháu trai mới sinh nên nhận hết cả những việc trước đây không nhận, vốn đã bận, hiện tại trong thôn vừa có ý kiến chia đất, vốn không có ý định kết hôn cũng vội vàng kết hôn. Tuy nói có gia đình không muốn bớt đi một mẫu đất kia của con gái mà đàm phán hôn sự không thành, nhưng loại tình huống này cũng chỉ là ví dụ, phần lớn gia đình cho dù là trong lòng ghen ghét, vì con gái sau này có thể sống thoải mái một chút cũng đều đồng ý. Bởi vậy cha con nhà họ Hồ lại càng bận rộn, căn bản chính là làm việc liên tục ở ngoài trời.

Ngô Hồng Nhi cùng Lý Quế Lan thì ở trong nhà chuẩn bị đồ ăn tết nhân tiện chăm sóc đứa nhỏ, phần trước nói đến mặc dù mới hơn hai tháng nhưng bé cưng Hồ Kiệt có thể nhìn ra là đứa tinh tinh lớn rồi, Ngô Hồng Nhi vì chăm thằng nhóc này thật là chịu tội lớn, trước đây cô cũng không biết chăm một đứa nhỏ có khó khăn như vậy.

Ban ngày thì còn thôi, lúc đứa nhỏ này làm âm ỉ Lý Quế Lan còn có thể giúp một tay. Nhưng buổi tối lại khổ Ngô Hồng Nhi rồi. Nửa đêm đói bụng, khóc, tiểu, khóc, ị lại khóc. Nếu như là tính tình ngoan ngoãn, thay tã cho nó hoặc là cho nó bú cũng có thể ngủ rồi, nhưng đứa nhỏ này hết lần này tới lần khác tinh tinh lớn tinh dậy sẽ khóc vang rung trời không có nửa giờ là dỗ không được. Trong tháng bởi vì Ngô Hồng Nhi cũng phải dưỡng, cho nên không phải Thôi Vinh Mai ở bên cạnh chăm sóc thì là Lý Quế Lan phục vụ, Ngô Hồng Nhi còn không cảm thấy mệt như vậy. Chờ ra tháng Hồ Quốc Đống chuyển về, đôi vợ chồng trẻ này liền gặp họa rồi.

Hồ Quốc Đống làm việc mệt mỏi, mỗi ngày trở về gần như vừa kẻ vào gối là có thể ngủ, Ngô Hồng Nhi vì để cho hắn ngủ thêm một lát nên luôn là cô tới chăm con, bởi vậy lúc vừa đến tết Ngô Hồng Nhi vốn là tròn trịa bóng mượt ra giường lại gầy đi không ít, gần như không có gì khác biệt với khi làm con gái ở nhà. Nhưng lại làm cho Hồ Quốc Đống đau lòng không thôi.

Thật ra buổi tối mỗi ngày Ngô Hồng Nhi chăm con ngủ không ngon, Hồ Quốc Đống ngủ được cũng không khá hơn chút nào, đứa nhỏ khóc oa oa đừng nói Hồ Quốc Đống cùng một phòng không ngủ được, dù là hai cụ Hồ Lão Đồ ở tại phòng cách vách cũng không ngủ được á. Chỉ mới hơn hai tháng Lý Quế Lan đã không biết nói bao nhiêu lần bà và con dâu ở cùng nhau, để cho Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ ở cùng nhau. Thậm chí nếu không phải đứa nhỏ buổi tối phải bú sữa mấy lần, Lý Quế Lan còn muốn ôm vào trong phòng bọn họ chăm sóc.

Nhưng Lý Quế Lan nghĩ thì tốt, mình và con dâu ở cùng nhau vừa có thể chăm sóc đứa nhỏ, còn có thể để cho con trai ngủ ngon giấc, chuyện một công đôi việc mà. Có điều Hồ Quốc Đống lại không nghĩ như vậy, vất vả lắm cưới được vợ có thể có vợ con làm ấm đầu giường rồi, làm sao có thể vì một chút khó khăn nhỏ nhỏ lại chuyển đi ngủ cùng cha hắn đây. Cha hắn gầy khô khô quả thực vang rung trời, sao có thể so sánh được với vợ thơm thơm mềm mềm đây. So sánh như vậy cho dù là buổi tối bị con đánh thức vài lần cũng không thể tính là cái gì rồi.

Bởi vậy nhà họ Hồ vẫn luôn là cảnh tượng như vậy, lúc nửa đêm đứa nhỏ khóc, Ngô Hồng Nhi thức dậy mơ mơ màng màng cho con bú sữa, thay tã cho nó, đứa nhỏ khóc được một chốc một lát là không dừng lại được, Hồ Quốc Đống xót vợ nửa đêm còn phải bế con đi đi lại lại không ngừng, nên mình cũng thức dậy chăm con cùng, đã thế đồng thời hai cụ nhà họ Hồ còn ở ngoài cửa hỏi gấp gáp: “Thế nào rồi, đứa nhỏ làm sao còn khóc vậy, có cần cha (mẹ mầy) vào xem thử hay không?”

Tình kiên nhẫn của hai cụ nhà họ Hồ nhiều nhất cũng chỉ có mấy phút, nếu đứa nhỏ còn khóc, Lý Quế Lan sẽ nói: “Quốc Đống, Hồng Nhi à mẹ đi vào nhé.” Cho dù là mẹ ruột nửa đêm vào phòng con trai con dâu cũng phải kiêng dè một chút, Hồ Lão Đồ thì càng là chỉ có thể lo lắng suông ở bên ngoài.

Chờ vát vả lăm mới đỡ được tiểu tử tông này, mấy người ngủ một lát lại bắt đầu ngày mới rồi. Nửa đêm khi sốt ruột bốc hỏa Hồ Lão Đồ cũng sẽ cảm thán với Lý Quế Lan tính tình đứa nhỏ này thật sự là quá lớn, nhưng đã đến ban ngày ông sẽ lại đổi ý, “Bé trai là phải tính tình lớn chút mới tốt chứ, loại tính tình yếu ớt kia tôi cũng không thích. Cứ phải như vậy, mới là cháu trai của Hồ Lão Đồ tôi đây, ha ha.”

Lý Quế Lan: đúng rồi, bé trai phải có chút tính tình.

Ngô Hồng Nhi:

Hồ Quốc Đống:

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Gây chuyện

Bởi vì nguyên nhân đầu xuân là sẽ phân đất, lễ mừng năm mới trôi qua có chút lộn xộn, ngay cả ra giếng thăm người thân mọi người vừa mở miệng cũng là vấn đề này.

Qua tết mùa xuân liền tới rất nhanh, trước hai ngày phân đất, Cao Quý Miên sinh con gái. Thật là làm cho cả nhà họ Ngô đều thờ phào nhẹ nhõm. Khói mù bao phủ ở trên đầu nhà họ Ngô vào dịp tết cuối cùng cũng đã qua.

Phân đất là việc lớn của mỗi thôn dân, cũng là một việc phiền toái. Vừa vào xuân trưởng thôn đã dẫn mấy đội trưởng đội sản xuất cùng mấy người trong thôn đề cử ra bắt đầu đo đạc ruộng đất. Đây cũng không phải là một công trình nhỏ, vừa đo là đo chừng mấy ngày.

Nói là ấn theo đầu người chia một người một mẫu hai phân đất, nhưng tình huống nhân khẩu và ruộng đất của mỗi thôn đều không giống nhau. Giống như là trang An Bình ruộng đất nhiều hơn một chút, ruộng đất trừ chia cho các thôn dân còn có thể thừa lại một ít, bởi vậy thật ra cơ hồ chia đến trong tay mọi người là một người chừng một mẫu ba. Mà thôn Bàn Đào thì không giống, ruộng đất của thôn Bàn Đào ít mà nhân khẩu lại nhiều, thực tế cũng chỉ có một mẫu chia đến trong tay mỗi người.

Nhà họ Hồ cộng thêm bé yêu Hồ Kiệt vừa đầy nửa tuổi cũng chỉ năm người, được chia sáu mẫu năm phân đất. Mà người nhà họ Ngô được chia nhiều hơn, ước chừng được chia mười ba mẫu, là gấp đôi nhà họ Hồ. Chẳng qua tương ứng với nhân khẩu nhà họ Ngô cũng nhiều hơn nhà họ Hồ rất nhiều, cho dù là thể hệ nhỏ hơn một vai cũng đều là con trai, tính như vậy cũng không biết rốt cuộc nhà ai tốt hơn.

Ruộng đất có tốt có xấu, vì không gây nên mâu thuẫn giữa mọi người, mỗi thôn đều áp dụng phương pháp như nhau, đó chính là bốc thăm. Bốc được tốt là số đỏ, bốc được không tốt cũng chỉ có thể trách mình. Nhưng cho dù trong thôn đã cố gắng hết sức để cho mọi người đều hài lòng, nhưng gia đình được phân ruộng đất kém hơn vẫn mỗi ngày đến cửa nhà trưởng thôn nào loạn.

Trưởng thôn có cách gì, đây đều là bốc thăm, thẳng hai nhà ông còn là bốc được một mảnh đất cát đáy, ông không bắt nó nhận như thường. Mới bắt đầu lúc có người đến nhà trưởng thôn nào loạn trưởng thôn còn có thể có thiện ý giải thích khuyên bảo người đó, chờ về sau người tới càng ngày càng nhiều bị làm cho phiền không dứt, sau đó ông dứt khoát mắng đuổi người đi hết “Cứ đến tìm tôi, các người mọc cái tay thôi tôi có cách gì. Chính anh không bốc được cái thăm tốt, tôi còn có thể cướp đất tốt của nhà người khác để chia cho anh hay sao. Nhà tôi cũng có một mảnh đất cát, các người tìm tôi khóc, tôi tìm ai khóc đây.”

Ở trong thôn, trưởng thôn thôn An Bình rất được người tôn trọng, ông nổi giận một trận mọi người đến là dâng hoàng cả rồi. Gia đình được chia đất cần muốn xúi giục trưởng thôn chia lại một lần nữa, trước nhưng là không nói cái khác chính là trong thôn quyết định đại đa số người đều không đồng ý, ai không sợ sẽ bị phân phải đất cần. Bởi vậy cũng chỉ có thể không giải quyết được gì như vậy thôi.

Có điều tuy rằng ruộng đất này có tốt có xấu, nhưng lúc đang bốc thăm trưởng thôn đều là cố gắng hết sức phối hợp, nói chẳng hạn như một mảnh đất tốt là dính cùng một chỗ với một mảnh đất kém. Nói chẳng hạn như ruộng đất thật sự là quá mức cần cỗi lúc đo đạc bọn họ sẽ rộng rãi, nói là một mẫu thật ra cũng có một mẫu hai ba. Cho dù chịu thiệt cũng không thiệt bao nhiêu.

Nhà họ Hồ là Hồ Lão Đồ bốc thăm, không tốt cũng không xấu. Năm mẫu là đất tốt, nhưng mảnh một mẫu năm kia lại hết sức cần cỗi cũng chỉ có thể trông chút khoai lang cao lương....

Bốc được cái này người nhà họ Hồ cũng không nói gì, trước tết Hồ Lão Đồ đã nói xong với trưởng thôn rồi, bãi đất đội sản xuất nuôi lợn trước đây sẽ

cho Hồ Lão Đồ dùng, đương nhiên cái này không dùng không, hàng năm phải trả ba mươi đồng tiền thuê. Dĩ nhiên phân lợn lưu lại trong chuồng lợn nhà họ Hồ nuôi nếu các thôn dân muốn dùng cũng phải cho cái giá hữu nghị.

Hoa màu một cành hoa, toàn dựa phân đương gia[1], chỉ cần có đầy đủ phân bón cho đủ là đất cần hơn nữa cũng có thể từ từ dưỡng tốt. Nhà người khác có lẽ sẽ phát sầu lấy phân ở đâu, dù sao hiện tại không phải là đời sau đủ loại phân hóa học cái gì cần có cũng có, có thể sử dụng cũng chỉ là phân chuồng mà thôi. Có điều việc này đối với Hồ Lão Đồ đã sớm tính toán năm thứ nhất sẽ nuôi mười con lợn mà nói thật đúng là không tính cái gì.

[1]Hoa màu một cành hoa, toàn dựa phân đương gia: một phương thức canh tác cây nông nghiệp, ý là muốn hoa màu tốt thì phải bón phân.

Đối với hành động nuôi lợn số lượng lớn như vậy của nhà họ Hồ, đám người trong thôn có ghen tỵ, có hăm mộ, cũng có kính nể. Nhưng đầu sao không phải ai cũng có thể bạo tay như Hồ Lão Đồ. Nuôi mười con lợn không nói cái khác, chỉ là lương thực đã là một khoản lớn. Thật ra Hồ Lão Đồ mua mười con lợn con này cũng là rất xoắn xuýt, cũng không phải tiếc tiền, chỉ sợ đến giai đoạn sau không đủ lương thực cho lợn ăn. Vì nuôi lợn thậm chí ông định trồng toàn bộ khoai lang lên hơn một mẫu đất trong nhà kia.

Chỗ nuôi lợn của đội sản xuất ban đầu là Hồ Lão Đồ một tay xây lên, đừng nói là nuôi mười con lợn bình thường nuôi hai mươi con cũng rộng rãi vô cùng, biết rõ chuyện phân đất trong thôn rồi, Hồ Lão Đồ chọn ngay mười con lợn con trở về để cho bọn chúng an cư ở trong chuồng.

Vì tiết kiệm chút lương thực, người nhà họ Hồ đều bắt đầu ra ngoài cắt cỏ cho lợn, ở nông thôn gần như chỗ nào cũng là cỏ cho lợn, chỉ cần chịu bỏ công sức một lát là có thể cắt được một sọt. Bé yêu Hồ Kiệt hiện tại cũng hơn sáu tháng có thể ăn dặm được một chút rồi, cho nên bây giờ Ngô Hồng Nhi miễn cưỡng có thể rảnh tay, bình thường đưa nhỏ là để cho Lý Quế Lan ở nhà trông, cô đi ra ngoài làm việc.

Tuy rằng ý Lý Quế Lan là để cho Ngô Hồng Nhi ở nhà trông con bà đi ra ngoài, nhưng năm nay Lý Quế Lan đã hơn sáu mươi rồi, Ngô Hồng Nhi nào làm ra được chuyện mình ở nhà nghỉ ngơi để cho bà đi làm việc, trước đây là không có cách nào, hiện tại đưa nhỏ cũng có thể rảnh tay rồi, người làm bà nội như Lý Quế Lan chăm sóc còn tỉ mỉ hơn cả người làm mẹ là cô cơ, cô rất yên tâm.

Ngày hôm đó Ngô Hồng Nhi đang cắt cỏ ở đầu thôn trên, đột nhiên một thím trong họ gọi cô nói: “Vợ Quốc Đống sao cháu còn làm việc ở chỗ này thế, mẹ chồng cháu đang tìm cháu khắp thôn đấy, mau về đi thôi.”

Một tiếng đột nhiên này thật là dọa Ngô Hồng Nhi rồi, cô còn tưởng rằng là đứa nhỏ đã xảy ra chuyện gì, cảm liền đứng lên chạy về luôn, ngay cả sọt cũng không kịp cầm, cuối cùng vẫn là bà thím cùng họ này cầm về cho cô.

Ngô Hồng Nhi chạy về nhà thấy con chẳng có chuyện gì ngoan ngoãn được Lý Quế Lan bế, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Chẳng qua đứa nhỏ tuy rằng không có chuyện gì, nhưng về mặt của Lý Quế Lan lại không đúng lắm, thấy đứa nhỏ a a gọi Ngô Hồng Nhi cũng không có trêu chọc nó như bình thường.

“Mẹ, đây là thế nào?” Ngô Hồng Nhi cẩn thận từng li từng tí hỏi. Cô vừa dứt lời Hồ Quốc Đống cũng vào cửa, đằng sau còn đi theo mấy anh em họ nội, Hồ Lão Đồ cũng theo ở phía sau. Tư thế đàng đàng sát khí này quả thực chính là muốn đi kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Thấy bọn họ tới, về mặt Lý Quế Lan mới hơi dễ nhìn một chút nói với Ngô Hồng Nhi: “Hồng Nhi à, chúng ta đi trang Đại Lý một chuyến, con ở nhà trông Đàn Đàn từ tế nhà, buổi trưa hôm nay không cần nấu cơm cho chúng ta đâu.” Đàn Đàn là nữ danh của bạn nhỏ Hồ Kiệt.

Trang Đại Lý, Ngô Hồng Nhi giật mình, đây là Hồ Lê Nhi lại xảy ra chuyện rồi. Hơn nữa nhìn chuyện này còn không nhỏ, việc này còn cần người nhà mẹ đẻ đi qua rồi.

Con gái đã lấy chồng bị ám ức ở nhà chồng nhà mẹ đẻ đánh đến cửa rất bình thường, nhưng đó cũng phải là chuyện lớn, nếu chỉ là một chút chuyện nhỏ lông gà vớ tỏi người nhà mẹ đẻ mà đánh tới cửa còn chưa đủ mất mặt đâu.

Ngô Hồng Nhi ngầm ước lượng trị số vũ lực của bọn họ bên này, một hàng đàn ông vạm vỡ, rất tốt. Nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu mấy người phụ nữ. Dù sao đàn ông có thể đánh đàn ông, nhưng là đánh phụ nữ cũng không dễ nhìn. Vốn là nếu nhà họ Hồ đồng anh em, mấy cô con dâu cộng thêm Lý Quế Lan là dư dả, nhưng hiện tại chỉ có một nàng dâu trẻ là Ngô Hồng Nhi, sức chiến đấu của nhà họ Hồ ở trên mặt phụ nữ thật sự là không đủ nhìn.

“Mẹ, nếu không con giao Đàn Đàn cho chị dâu cả họ con trông rồi đi cùng mọi người nhé.” Ngô Hồng Nhi mặc dù biết sức chiến đấu của mình khá yếu ớt, nhưng là chỉ để cho Lý Quế Lan đi cùng thật sự là không yên lòng, mẹ mẹ chồng kế kia của Hồ Lê Nhi không phải là hạng tốt đẹp gì, bằng không cũng sẽ không có khả năng chèn ép một người như Hồ Lê Nhi ngay cả nhà cũng không cần tay trắng ra khỏi nhà.

“Không cần đâu, mẹ gọi thím Ba con cùng với mấy chị dâu họ con nhà thím ấy rồi, bác dâu con cũng đi cùng, người đủ nhiều rồi, con ở nhà trông Đàn Đàn, buổi tối làm thêm mấy món ăn.” Lý Quế Lan thấy con dâu hiểu chuyện như vậy, trên mặt vốn đang đen ghê gớm cũng dịu đi vài phần.

Chẳng qua đứa nhỏ Hồng Nhi này da mặt mỏng không phải là đối thủ của mẹ yêu quái già kia nhà họ Lý, Lý Quế Lan không chút nghĩ ngợi đã để cô ở nhà.

Nghe Lý Quế Lan nói thím ba cô cũng đi, Ngô Hồng Nhi thở phào nhẹ nhõm, hơn một năm này cô cũng biết bàn về đánh nhau chửi nhau để thím ba này của cô làm đúng là gà chọi trong gà trống rồi. Chẳng qua mẹ chồng cô cũng đã thả vũ khí có tính sát thương quy mô lớn là thím Ba cô ra rồi, có thể thấy được chuyện trong nhà chị Ba không nhỏ, nghĩ đến đây Ngô Hồng Nhi không nhịn được trong lòng lại lo lắng vài phần.

Thật ra Ngô Hồng Nhi không đoán sai, chuyện này thật đúng là không nhỏ. Hôm nay là Hồ Lê Nhi đặc biệt truyền nhi về nhà báo người nhà họ Hồ qua, đây là lần đầu tiên.

Mà nguyên nhân xung đột lần này không vì cái gì khác chi vì phân đất. Trang Đại Lý, tên như ý nghĩa người họ Lý chiếm đại đa số trong thôn, nói tới trưởng thôn trang Đại Lý còn là bác cả trong tộc của Lý Chấn Lương. Một đồng chuyện rách nát kia của nhà Lý Chấn Lương người trong thôn cũng không có ai không biết, Lý lão đầu kia đầu óc như bị lửa đá trường thôn cũng biết rõ ràng.

Lần này phân đất, trưởng thôn vì không để cho ông em họ này lại hồ đồ, còn đặc biệt lưu tâm, nếu như đã phân nhà thì tách ra bóc, không phân nhà thì người đứng đầu gia đình bóc. Lúc trước nhà họ Lý phân nhà hận không thể chia rõ ràng từng sợi tóc trên đầu, trưởng thôn nghĩ lần này chắc sẽ không gây chuyện nữa đi.

Nhưng ông đã nghĩ lầm rồi, người có ý xấu cho dù ông có suy nghĩ chu đáo hơn nữa cũng có thể gây sự.

Lúc trước sau khi Lý lão đầu đuổi cả nhà Lý Chấn Lương đi thì ở cùng mẹ vợ kế và thằng con mẹ mang đến, khi đó bóc thăm là Lý lão đầu bóc, chẳng qua có lẽ là nguyên nhân làm việc trái với lương tâm, tay của Lý lão đầu được gọi là thối mà, một mảnh đất xấu nhất trong thôn vô cùng trùng hợp lại để cho lão bóc được.

Cái này đừng nói mẹ kế không ưng ý ngay cả Lý lão đầu cũng rầu muốn chết. Nhưng nếu muốn tìm người đổi là tuyệt đối không có khả năng, ai cũng không phải là kẻ ngu. Bị vợ xúi bẩy, Lý lão đầu lại nghĩ cách giành của mấy người con trai.

Hồi đó khi cả nhà Lý Chấn Lương chuyển từ trong nhà cũ ra là tay trắng ra khỏi nhà, phân nhà ở riêng không cần đường lão cho Lý lão đầu, Lý lão đầu còn ký tên hẳn hoi. Bởi vậy lần này lão cũng không nghĩ cách giành của nhà Lý Chấn Lương, chẳng qua âm thầm dương sai cuối cùng lại liên lụy đến một nhà Lý Chấn Lương, còn thiếu chút nữa làm mất đứa nhỏ Hồ Lê Nhi vừa mang.

Lúc này Hồ Lê Nhi thật sự tức giận rồi, trước đây chị còn cầm dao thái rau đòi liều mạng với người khác, lần này dứt khoát nhờ người mang tin về cho nhà mẹ đẻ, không nói rõ ràng đồng chuyện rách nát này chị dứt khoát mang theo Lý Chấn Lương và hai đứa nhỏ về nhà họ Hồ ở rě luôn, dù thế nào đi nữa ở nhà mẹ đẻ cũng có một miếng cơm ăn cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hồn chiến

Lúc người nhà họ Hồ chạy tới trang Đại Lý thì nhà họ Lý đang đánh thành một đoàn. Nhà họ Lý cộng thêm thằng con trai mẹ kế Lý Chấn Lương mang đến tổng cộng bốn anh em, ngoài ra Lý Chấn Lương còn có một chị gái, chị nghe được tin nhà mẹ đẻ lại âm ỉ cũng tới rồi, lại cộng thêm người nhà mẹ đẻ của đám con dâu quả thực rối loạn lung tung.

Bởi vì mấy ngày hôm trước Hồ Lê Nhi bị tức đến thiếu chút nữa mất con, Lý Chấn Lương dứt khoát để cho chị ở lại nhà mình đừng đi ra, tự mình hẳn tới nhà cũ. Chẳng qua Hồ Lê Nhi sợ Lý Chấn Lương chịu thiệt, nên để cho Đại Nữu đi theo qua, một khi tình huống có gì không đúng thì lập tức trở về gọi chị. Đại Nữu mặc dù mới bảy tám tuổi, nhưng con cái của người nghèo sớm lo liệu việc nhà, hiện tại cô bé cũng có thể giúp trong nhà không ít việc rồi.

Nói tới Lý Chấn Lương và Hồ Lê Nhi, lần này hai người cũng là gặp tai bay vạ gió. Vốn là Lý lão đầu và mẹ kế của Lý Chấn Lương tìm cách giành là anh cả Lý Chấn Quốc, nhưng đứa nhỏ nhà Lý Chấn Quốc đã mười bảy mười tám rồi, qua mấy năm nữa đứa nhỏ sẽ phải cưới vợ, trong tay đang khó khăn đó, đầu thế đối đất tốt nhà mình cho cha hẳn, lại nói năm đó lúc cha Lý đuổi hai người Lý Chấn Lương ra ngoài bọn họ cơ bản cũng đều lạnh tâm rồi.

Bởi vì nguyên nhân Lý Chấn Lương là con út, năm đó cha Lý thế nhưng là ngay cả đầu ngón tay cũng không nỡ động đến hẳn. Nhưng là bây giờ vì một người ngoài vậy mà có thể để cho đứa con trai út thương yêu nhất tay trắng ra khỏi nhà, đừng nói bảo Lý Chấn Quốc đổi ruộng tốt nhà mình cho cha hẳn để cho lão đi nuôi mẹ kế, hẳn không đi ra mộ khóc mẹ ruột hẳn đã không tệ rồi.

Vì thế Lý Chấn Quốc đối với cha hẳn dứt khoát là áp dụng chính sách không thêm đếm xỉa tới, bất kể ông nói cái gì, tôi chính là không phản ứng với ông, ông nói tôi không hiểu thuận, được, ông đem đất cho tôi trồng về sau tôi có một miếng cơm ăn thì nhất định sẽ không để ông đói. Không cần nghĩ điều này cũng không có khả năng, cho dù là chỗ cha hẳn đồng ý, mẹ kế hẳn cũng sẽ không đồng ý. Vì vậy sự việc cứ giằng co như thế.

Chẳng qua Lý Chấn Quốc có thể nhịn, Vương Vinh Tâm không phải là dễ chọc như vậy, tuy rằng lần này nhà mình không có tổn thất gì, nhưng là rốt cuộc mặt mũi bị bôi nhọ không được để nhìn cho lắm. Con trai cả nhà Vương Vinh Tâm cũng sắp cưới vợ rồi, có người đàn bà quấy nhiễu gia đình không yên như vậy ai muốn gả con vào? Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, Vương Vinh Tâm dứt khoát móc nối với ba chị em dâu. Tóm lại là không thể để cho một nhà Lý Chấn Cường cũng chính là thằng con trai mẹ kế nhà họ Lý mang đến kia được như ý.

Lúc Vương Vinh Tâm đi đến nhà Hồ Lê Nhi đứng lúc lại để cho vợ Lý Chấn Cường nhìn thấy, về nhà Từ quả phụ liền khóc lóc với Lý lão đầu: “Lão già ông xem, ông xem, nhà thằng cả thuần túy chính là không muốn để cho chúng ta dễ chịu, chính nó không đối cho chúng ta thì thôi, còn móc nối thằng Hai thằng Ba. Ông còn luôn miệng nói cái gì mà thằng cả cũng là bất đắc dĩ, nó có cái gì bất đắc dĩ chứ, con cái đã lớn như vậy. Chúng ta già rồi, nhà Chấn Cường cũng chỉ có một con bé hai tuổi, người già trẻ nhỏ, cuộc sống sau này qua thế nào đây.”

“Được rồi được rồi, xem bà nói kia, tôi là cha bọn chúng sau này chúng còn có thể không nuôi tôi hay sao. Chúng ta mặc dù có một mảnh đất kém một

chút, nhưng là một mảnh khác khá tốt. Cứ như vậy đi.” Mấy ngày hôm trước con gái trở về mắng vào mặt lão một trận, Lý lão đầu cũng hơi cụt hứng.

“Nuôi ông, ông quên khi đó ông cùng thằng Ba ký cái gì ư, sinh lão bệnh tử tất cả đều không quản. Cứ nói tôi thiên vị con mình, nhưng lão già Chấn Cường cũng là họ Lý, sau này nhập cũng là phần mộ tổ tiên nhà họ Lý ông. Ông suy nghĩ một chút bình thường Chấn Cường hiểu thuận ông bao nhiêu, so với lão cha đã chết của nó không biết tốt hơn bao nhiêu. Ông nghĩ một chút mấy đứa thằng cả chúng nó lại nghĩ tới Chấn Cường, cũng không thể cứ bỏ qua như vậy.” Từ quả phụ vừa gạt lệ vừa nói.

Lý lão đầu vốn là đầu óc cũng không minh mẫn lắm, bằng không cũng sẽ không vì con vợ mà đuổi con ruột, cháu ruột ra khỏi cửa. Trước đây khi mẹ Lý Chấn Lương còn sống có bà lo nghĩ trong nhà, tuy rằng cuộc sống không giàu có nhưng là cũng trôi qua không tệ, bằng không nhà họ Hồ cũng sẽ không gả Hồ Lê Nhi vào. Chẳng qua mấy năm nay mẹ Lý Chấn Lương mất, quả phụ một lòng chuẩn bị tiền cưới vợ cho con trai mụ, cho nên không chỉ là nhà Lý Chấn Lương, ngay cả cuộc sống của Lý lão đầu bọn họ cũng càng ngày càng khó khăn.

Thấy Từ quả phụ nói như vậy Lý lão đầu cũng nghe vào trong lòng, lão ngẫm lại cũng phải, nếu là mấy thằng con trai về sau thật sự bỏ mặc lão, lão cũng chỉ có thể trông cậy vào một mình Chấn Cường, thằng nhóc chết tiết Chấn Lương kia bây giờ đối với lão còn mũi không phải mũi mặt không phải mặt đây.

Bởi bị xúi giục như vậy, Lý lão đầu liền cả ngày đến nhà ba anh con trai làm loạn, trước đây còn ngại đi nhà Lý Chấn Lương, hiện tại lão cũng chẳng quản cái gì, mỗi ngày tới cửa không phải khóc con trai không hiểu thuận thì là làm âm ỉ ngay ở cửa. Làm cho ba anh em nhà họ Lý quả thực tức đến không biết nói cái gì cho phải.

Có một lần lúc lòi kéo ở trước cửa nhà Lý Chấn Quốc Từ quả phụ dẫn con dâu đầy Vương Vinh Tâm một cái, Hồ Lê Nhi cũng trật eo, thiếu chút nữa làm bị thương đứa nhỏ trong bụng. Lúc này Hồ Lê Nhi cùng Vương Vinh Tâm đều nổi giận. Vương Vinh Tâm đã hơn bốn mươi bị đẩy một cái, trên mặt cũng bị cào một vết, trên mặt chị chỗ nào có thể được. Ngay tối hôm đó trở về nhà mẹ đẻ, buổi sáng ngày hôm sau anh em nhà họ Vương mang người đánh tới cửa.

Nhà vợ của Lý Chấn Cường là Thôi Hương Mai và nhà mẹ đẻ của Từ quả phụ cũng không cam lòng yếu thế, thấy người nhà họ Vương tới, bọn họ cũng đều mang người tới đây. Hồ Lê Nhi cùng vợ của anh hai là Tào Quế Hương sợ chồng mình chịu thiệt cũng đều gửi tin về nhà mẹ đẻ. Hôm nay nhà họ Lý thuận tụy chính là hỗn chiến.

Hồ Quốc Đống bọn họ vừa đến đã thấy được là đánh thành hỗn loạn rồi, ngay cả Lý Chấn Lương cũng đang chống đỡ với người nhà họ Thôi, Hồ Quốc Đống ngay cả nói cũng chưa nói, tiến lên một đám nện luôn cho Lý Chấn Cường xuống đất. So sánh với Hồ Quốc Đống một thân cơ bắp, Lý Chấn Cường là y như con gà con.

Bây giờ là đánh hỗn loạn, tuy rằng Lý Chấn Cường bị gạt ngã xuống đất, người nhà họ Thôi cùng người nhà họ Từ cũng không rảnh tay đến hỗ trợ. Vốn bọn họ còn là thế lực ngang nhau, người nhà họ Hồ vừa đến tình thế lại thay đổi.

Thấy người đàn ông nhà mình bị đánh, Thôi Hương Mai lập tức đi lên cào luôn Hồ Quốc Đống. Hồ Quốc Đống tuy rằng cao to, nhưng thật đúng là không tiện ra tay với một người đàn bà như ả, nhất thời không đề phòng còn bị ả cào một phát lên mặt.

Lúc này Trần Lan Từ là thím ba của Hồ Quốc Đống cũng không đứng yên rồi, tuy rằng bình thường bà và Lý Quế Lan cũng không hợp, nhưng ra ngoài dù sao vẫn là người một nhà, hơn nữa bà cũng thích tham gia loại náo nhiệt này, nếu bàn về cãi nhau và đánh nhau với người khác, bà lớn như vậy thật đúng là chưa từng gặp qua đối thủ đâu. Ngầm cho Lý Quế Lan một cái ánh mắt chị nhìn là được rồi, Trần Lan Từ một tay túm luôn lấy tóc Thôi Hương Mai, ý vào một thân thịt đặt Thôi Hương Mai ở dưới, một cái tay hung hăng túm chặt tóc ả không buông, một tay còn lại còn không ngừng véo lên người ả, “Con dĩ non, mày là đồ không biết xấu hổ, mày đó là nhào lên người ai đấy, đó là người đàn ông của mày sao. Tao lớn như vậy đến bây giờ còn chưa từng thấy người không biết xấu hổ như mày, vừa thấy đàn ông là nhào lên đầu. Hôm nay tao sẽ thay mẹ mày dạy mày một chút cái gì gọi là quy củ.”

Bị Trần Lan Từ đặt ở dưới thân, Thôi Hương Mai bị tức đến nổi huyết nữa thì không thở nổi, ả rõ ràng là giúp đỡ cho người đàn ông nhà mình làm sao đến miệng của mụ già này lại thành quyền rũ đàn ông rồi.

Tuy rằng Thôi Hương Mai bình thường cũng đủ đánh đá, nhưng là dù sao ả cũng là nàng dâu trẻ vừa kết hôn không được mấy năm, so sánh với người nhiều năm mắng khắp thôn không có đối thủ như Trần Lan Từ thật là kém xa. Bị Trần Lan Từ mắng như vậy, mặt ả tưởng đến đồ bưng cần bản không biết cãi lại như thế nào. Hơn nữa một bàn tay Trần Lan Từ túm tóc ả, một bàn tay chuyên véo vào chỗ đau trên người ả, ả đau chỉ có thể kêu oai oái. Cô con dâu thứ ba của Trần Lan Từ được bà chân truyền cũng ở một bên trợ trận, thỉnh thoảng học mẹ chồng chị hạ tứ thủ véo vào chỗ mềm trên người Thôi Hương Mai.

Về phần Từ quả phụ vừa rồi mụ còn điệu võ dương oai nhưng là hiện tại đã sớm bị mấy người đàn bà nhà họ Vương quật ngã rồi, Lý Quế Lan cũng ở bên trong, Vương Vinh Hoa cùng Hồ Lê Nhi bọn họ dù sao có cái danh phận mẹ chồng nàng dâu không thể đánh, nhưng Lý Quế Lan lại là ngang hàng với mụ, cho dù bà cào hoa mặt Từ quả phụ, người khác nhiều nhất nói bà một câu lợi hại.

Con trai con gái của bà đều đã lập gia đình, cháu trai nhỏ duy nhất còn chưa đầy tuổi, thanh danh cho dù bị cho là ghê gớm thì có gì, lần này thế nào bà cũng phải chề phục mụ đàn bà này.

Lý lão đầu thấy vợ mình bị đánh còn kêu thảm thiết liền muốn tiến lên kéo ra, lại bị Hồ Lão Đồ một tay chặn lại, “Chú em Lý, ông làm như vậy cũng không được, đây đều là chuyện của đàn bà bọn họ, một người đàn ông như ông tiến lên làm gì.” Lý lão đầu là cha ruột của Lý Chấn Lương chỉ cần lão tiến lên, cho dù là không muốn cũng phải buông ra. Nhưng con gái nhà mình chịu nhiều uất ức bao nhiêu năm như vậy, nếu không cho bọn họ một trận nhớ đời, thật sự là khó giải mối hận trong lòng Hồ Lão Đồ.

Bị Hồ Lão Đồ một tay túm lấy, về mặt Lý lão đầu có chút ngượng ngùng, nhưng lão cũng có chút suy nghĩ tức giận bất bình, bị đánh là vợ tôi đương

nhien ông không lo lắng. Chẳng qua nhìn thử nắm tay sắt của Hồ Lão Đồ, Lý lão đầu lại có chút lùi bước, lão đã lớn tuổi như vậy bị nắm một quả không phải là đùa giỡn. Hồ Lão Đồ này ai chẳng biết, hồi ông ta còn trẻ đánh nhau ở đây ông ta nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất.

Cuối cùng vẫn là con gái nhà Lý Chấn Lương dẫn đường bồi trong thôn cùng hậu sinh trẻ tuổi trong tộc mới kéo được đám người đang hỗn chiến này ra.

Lý Thục Quyên thấy trên mặt mấy anh em đều bị thương, dù là mẹ kế hay gây chuyện kia của chị cũng bị cào đầy mặt hoa. Về phần Lý Chấn Cường lại càng bị đánh thê thảm, tựa hồ quả đấm của Hồ Quốc Đống đều chào hỏi lên đầu gối. Mà cha chị trừ quần áo bản thân một chút cái khác không có chỗ nào không ổn, bèn nói: “Cha, cha có thể sống yên ổn vài ngày hay không, cả ngày làm loạn như vậy cha không ngại mất mặt chúng con còn ngại mất mặt đây.”

“Còn bà nữa, đừng không sống yên ổn cả ngày gây chuyện. Tuy rằng bà đã gả vào nhà họ Lý, nhưng bà cứ gây chuyện như vậy bà hãy từ đâu cút về nơi đó cho tôi. Đừng cho là tôi đã lấy chồng là không trị được bà.” Lý Thục Quyên kiên quyết ác độc với Từ quả phụ luôn gây chuyện ở trong nhà này rồi, nếu không phải mẹ luôn gây chuyện nhà họ Lý bọn họ có thể trở thành bộ dáng cha không phải cha con không phải con như bây giờ sao. Nếu là mẹ chị còn sống nào có nhiều chuyện như vậy. Nghĩ đến đây Lý Thục Quyên không nén nổi bi thương trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giải quyết

Từ quả phụ tuy rằng bị đánh không nhẹ, nhưng mẹ cũng không sợ Lý Thục Quyên. Lúc trước sau khi mẹ chiếm được nhà cũ cho con trai mình, con ranh chết tiệt này cũng tới đây náo loạn một trận, cuối cùng thế nào; còn không phải như ý mẹ. Nói như thế nào đi nữa mẹ cũng là mẹ của Lý Thục Quyên, mẹ kế chẳng lẽ không phải là mẹ?

Thấy Lý Thục Quyên nói mẹ như vậy, Từ quả phụ liền khóc lóc với Lý lão đầu nói: “Lão già, ông xem tôi sống là cuộc sống gì. Từ lúc gả vào nhà họ Lý tôi đã làm trâu làm ngựa cho nhà họ Lý, bây giờ lại bị Thục Quyên chỉ vào mũi mắng. Nếu như vậy tôi sống còn có ý nghĩa gì, còn không bằng chết đi cho xong.” Nói xong lại muốn đập xuống đất. Một khóc hai nháo ba thất cổ từ xưa đến nay đều là trò quen thuộc của phụ nữ nông thôn.

Bên cạnh, Thôi Hương Mai vội vàng tiến lên kéo mẹ, “Mẹ, mẹ cũng đừng nghĩ luẩn quẩn. Mẹ chết rồi con với Chấn Cường phải làm sao đây.” Thôi Hương Mai cũng có phần được chân truyền của phụ nữ nông thôn, một câu nói, khóc, kêu ra này thật là khôi, thừa, chuyển, hợp[1], ngay cả hát hí khúc chỉ sợ cũng học không được giống y xì đúc như vậy.

[1] Khôi, thừa, chuyển, hợp: thứ tự cách viết văn thời xưa: khôi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc. Ý chỉ rất có kết cấu mạch lạc.

Lý Thục Quyên tuy rằng nhớ thương người nhà mẹ đẻ, nhưng hiện tại chị cũng có con trai có con gái, trong nhà ngoài nhà còn lo liệu không xuể, đâu thể cứ lo cho nhà mẹ đẻ mãi được. Lần trước chính là thừa dịp chị ở cũ, cha chị liền đuổi cả nhà thằng Ba ra khỏi cửa, lần này không để ý một cái trong nhà lại đánh thành một đoàn.

Nhìn người nhà mẹ đẻ tới làm chỗ dựa cho mấy chị em dâu ở bên cạnh, nhìn mấy anh em cả người mang thương tích, lại nhìn Từ quả phụ bởi vì chị nói mấy câu mà khóc lóc với Lý lão đầu. Lý Thục Quyên đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, chị ngồi phịch xuống đất vỗ chân khóc lớn “Mẹ ơi, nếu mẹ vẫn còn thì tốt biết bao nhiêu, đứa con không mẹ là cây cò mà, mẹ bỏ mấy đứa chúng con mấy năm này, em trai và các anh trai ngay cả một ngày sống yên ổn cũng không có. Sớm biết còn không bằng khi đó mẹ mang chúng con theo cùng, cũng đỡ cho chúng con phải chịu chèn ép, tức giận này.”

Vương Vinh Tâm cùng Tào Quế Hương thấy em gái chồng như vậy, cũng ngồi dưới đất khóc lớn. Dĩ nhiên nếu không phải chị em dâu hai người có kỹ mặt mũi, không muốn làm quá mức khó coi ngay trước mặt nhiều người như vậy, vừa lăn lộn dưới đất vừa khóc sẽ càng có hiệu quả hơn.

Mới vừa rồi còn đánh thành một đoàn hiện tại trong nháy mắt lại tràn đầy tiếng khóc. Lý lão đầu vốn bởi vì lời khóc lóc kể lể của Từ quả phụ còn có chút động dung, nhưng sau đó thấy con gái nhà mình bắt đầu khóc mẹ nó, lão lại có chút xấu hổ. Dù rằng hiện tại Lý lão đầu bị Từ quả phụ nắm mũi đất đi, nhưng đến tận bây giờ trong lòng lão vẫn nhớ tới sự tốt đẹp của mẹ ruột Lý Chấn Lương bọn họ. Năm đó mẹ Lý ôm đồm trong nhà ngoài nhà, lão chỉ cần ra đồng làm việc kiếm công điểm là được, căn bản không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy. Nghĩ tới người vợ đã mất, Lý lão đầu cũng không khỏi nghĩ là bà ấy còn thì thật tốt.

“Thằng Ngốc, chú xem chú đây là làm chuyện gì, lúc trước khi hai đứa Chấn Lương dọn ra ngoài tôi đã từng nói với chú, sống cho đàng hoàng, chú không có nghe hiểu phải không?” Trường thôn thấy tiếp tục như vậy quả thực không tốt, bèn đứng ra nói. Nhiều người ngoài thôn ở đây như vậy, truyền ra danh tiếng trang Đại Lý bọn họ cũng thôi.

Có điều trường thôn mặc dù là nói chuyện với Lý lão đầu, nhưng nhìn đến lại là Từ quả phụ. Bị trường thôn nhìn hung tợn, Từ quả phụ vốn đang khóc to nấc một cái, nuốt tiếng khóc xuống.

Lý lão đầu thấy trường thôn nói như vậy cũng không nói chuyện, trường thôn là anh em con chú bác của lão, nói tới quan hệ hai nhà còn rất gần. Hiện tại trong thôn trường bồi đều mất gần hết rồi, ông vừa là trường thôn lại là anh cả của Lý lão đầu, ra mặt là thích hợp nhất rồi.

“Hiện tại ngay trước mặt người nhà mẹ đẻ của mấy vị cháu dâu tôi cũng tỏ thái độ, sự việc lần này hãy coi như chưa từng xảy ra, về sau Thăng Ngốc cũng sẽ không nói tới chuyện này nữa. Mọi người đều yên tâm đi. Chủ nói đi Thăng Ngốc?” Trương thôn cho rằng bất kể nói như thế nào, đuổi người nhà mẹ đẻ của mấy cháu dâu đi trước rồi hẵng nói. Người nhà mẹ đẻ của mấy đứa con dâu đều tới, đây là lần đầu tiên trang Đại Lý bọn họ gặp đây.

“Việc này không thể được, vậy Chấn Cường của chúng tôi bị đánh trận này chẳng phải bị đánh vô ích? Chấn Cường của chúng tôi đã là người của nhà họ Lý, bác cả nó bác cũng không thể bắt công như vậy.” Người nhà mẹ đẻ của Từ quả phụ và Thôi Hương Mai tuy rằng bị đánh không nhẹ, nhưng là vẫn hét lên. Nếu chuyện gì cũng không làm được, trận đánh này bọn họ chẳng phải là bị đánh không rồi.

“Không phục à, không phục lại tiếp.” Hồ Quốc Lương, anh họ cả của Hồ Quốc Đồng cũng là người nóng tính, nghe mấy người bọn họ nói như vậy, bốp răng rắc nắm tay, rất có ý lại nện cho bọn họ một trận nữa.

Vừa bị Hồ Quốc Lương uy hiếp như vậy, thấy người nhà họ Vương cùng người nhà họ Tào ở bên cạnh cũng nhìn chăm chăm như hồ rình mồi, người nhà họ Từ và người nhà họ Thôi lập tức tắt tiếng.

“Thăng Ngốc, chủ nói.” Trương thôn nói.

“Em không có gì để nói, nhưng sau này mấy đứa chúng nó cũng không thể bỏ mặc em.” Lý lão đầu lo lắng không thể nói. Lão cũng biết hôm nay trải qua trận âm ỉ lần này, muốn cho mấy thằng con trai không có khúc mắc trong lòng là không thể nào.

Trương thôn hung tợn trừng Lý lão đầu một cái, trong lòng tự nhủ nói chủ còn biết sợ mấy thằng con trai bỏ mặc chủ à. Nhưng trong lòng ông nghĩ như vậy miệng lại không thể nói như vậy “Chấn Quốc, mấy anh em các cháu nói sao?”

“Chỉ cần cha cháu không làm âm ỉ, mấy anh em chúng cháu đương nhiên là nên hiếu kính như thế nào thì hiếu kính như thế đó.” Lý Chấn Quốc nói. Bên cạnh Lý Chấn Đồng cùng Lý Chấn Lương cũng gật đầu đồng ý ý kiến của anh cả. Thật ra lời này của Lý Chấn Quốc cũng đã tính toán, nên hiếu kính thế nào thì hiếu kính thế đó, không nên hiếu kính thì không hiếu kính.

“Chú cũng nghe thái độ bọn nhỏ bày tỏ rồi, về sau thì đừng làm âm ỉ nữa.” Trương thôn vỗ bả vai Lý lão đầu một cái nói. “Mọi người cũng giải tán cả đi, về sau ấy à, chúng ta còn là thân thích, cũng không thể vì chút chuyện nhỏ này mà thương tổn tình cảm của chúng ta. “Nói xong trương thôn lại gật đầu tỏ ý với Hồ Lão Đồ một cái, trương bối nhà gái của mấy cháu dâu đến không ít, nhưng trương bối nam lại chỉ có một mình Hồ Lão Đồ. Bạc làm cha tự mình tới đây, xem ra là bị tức không nhẹ. Nghĩ tới cô vợ hào phóng nhanh nhẹn kia của Chấn Lương, trương thôn lại thở dài

Thấy trương thôn nói như vậy, mọi người cũng là thuận thế xuống bậc thang này. Dù sao tuy rằng bọn họ tới để làm chỗ dựa, nhưng mà lại không muốn làm cho con gái mình không trụ nổi ở nhà chồng.

Lý Chấn Lương thấy anh Hai chị dâu Hai dẫn người nhà mẹ đẻ đi, bèn tiếp đón Hồ Lão Đồ bọn họ nói: “Cha, mẹ, vào nhà nghỉ một lát đi. Lê Nhi ở nhà nghỉ ngơi đó, con không để cho cô ấy đi ra. Hai đứa nhỏ cũng đang ở nhà.” Vừa rồi thấy bên ngoài loạn thành bộ dáng này, Lý Chấn Lương mặc dù biết là Hồ Lê Nhi để cho Đại Nữu đi ra xem tình huống, nhưng rốt cuộc hấn đã đuổi nó về. Nếu không cẩn thận một cái đụng phải con hấn cũng không có chỗ để khóc.

“Lê Nhi không sao chứ, tin nhờ gửi chỉ nói nó bị đẩy trật eo một cái, cụ thể cũng không nói rõ ràng, còn có em bé mấy tháng rồi, sao lại không truyền tin về cho nhà.” Vừa rồi loạn như vậy không kịp nói chuyện, hiện tại Lý Quế Lan mới vội vàng hỏi.

“Đã hơn hai tháng, nghỉ trong nhà nhất định cũng bận rộn nên chưa nói. Tình huống bây giờ của Lê Nhi khá tốt, để bác sĩ sở vệ sinh khám nói là chỉ lắc một cái, nghỉ ngơi từ từ mấy ngày là được.” Lý Chấn Lương cũng không có sợ bị người nhà mẹ đẻ của vợ quở trách mà nói giảm nói tránh tình huống của Hồ Lê Nhi. Thật ra Hồ Lê Nhi tuy rằng bị ngã một cái, nhưng bởi vì thể cốt chị khỏe mạnh cũng không có bao nhiêu vấn đề. Chẳng qua chuyện này cũng làm cho hai người hoảng sợ, mấy năm nay vì xây nhà hai người ngay cả con cũng không dám muốn, hiện tại Nhị Đan đã sắp đi học mới có bầu đứa thứ ba, bất kể là Lý Chấn Lương hay là Hồ Lê Nhi đều rất cao hứng.

Vốn là Lý Chấn Lương còn muốn đi đón mẹ vợ đến thăm Hồ Lê Nhi vài ngày, nhưng Hồ Lê Nhi nói cu cháu nhà mẹ đẻ còn nhỏ, mẹ chị khẳng định không đi được, lại nói đây đã là cái thai thứ ba của chị rồi, hiện tại cũng chỉ là vừa mang thai cũng không phải là sắp sinh không cần làm quá mức như vậy, hai người lúc này mới không gửi tin về nhà mẹ đẻ, ai ngờ lại xảy ra chuyện đầu.

Lý Quế Lan nghe Lý Chấn Lương nói như vậy mới thở phào nhẹ nhõm. Nói: “Lần này cứ để cho Lê Nhi cùng hai đứa nhỏ về ở với mẹ hai ngày, chờ chuyện nhà con giải quyết hoàn toàn rõ ràng hẵng để cho chúng nó trở về.” Mặc dù biết không phải là lỗi của con rể, nhưng Lý Quế Lan cũng khó tránh khỏi giận chó đánh mèo.

“Vâng, “ Lý Chấn Lương cười khò, hấn biết mẹ vợ đây là tức lắm rồi, năm đó lúc bọn họ bị tay trắng đuổi ra ngoài, mẹ vợ cũng không nói lời đón vợ hấn đi. Có điều nghĩ vợ đi nhà mẹ vợ dưỡng thân thể một chút, đợi em bé ổn định rồi trở về cũng là tốt, bởi vậy tuy rằng nụ cười trên mặt vô cùng chua xót, nhưng Lý Chấn Lương vẫn đồng ý.

Một đám người đến nhà Lý Chấn Lương cũng không có nán lại bao lâu, làm âm ỉ một trận như vậy, trời đất cũng sắp tối rồi. Lý Chấn Lương và Hồ Lê Nhi trái lại muốn mời mọi người ăn cơm ở đây, nhưng Lý Quế Lan lại nói: “Thôi, mẹ đã dặn Hồng Nhi làm cơm tối rồi, chúng ta về nhà mới ăn.” Thật ra nói trắng ra, Lý Quế Lan cũng là muốn để cho nhà con gái tiết kiệm chút đồ, bọn họ hơn chục người này, người nào cũng ăn gói, nếu ăn thoải mái, một bữa này có thể ăn hết lương thực chừng mấy ngày của cả nhà bọn họ. Hơn nữa, nếu không làm chút món ngon, chỉ sợ em dâu bà cũng không làm. Còn có mấy cháu trai trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, bất kể nói như thế nào cũng phải làm chút đồ ngon khao một bữa.

Người ta giúp việc cho anh, nếu anh chỉ tùy tiện làm chút đồ đuổi đi, xem về sau ai còn có thể tới giúp anh làm việc. Bọn xem Trần Lan Từ bình thường không hợp với bà như vậy, hiện tại cần đến bà ấy hỗ trợ, bà ấy còn không không nói gì đã tới đây luôn như thường, đây là Lý Quế Lan biết làm người.

Lý Quế Lan nói như vậy, mọi người nhà họ Hồ đương nhiên cũng sẽ không có ý kiến. Lý Quế Lan giúp Hồ Lê Nhi thu thập mấy bộ quần áo, đóng gói cả con gái và hai cháu ngoại đi cùng. Tuy rằng Hồ Lê Nhi cũng không muốn đi, nhưng thấy thái độ mẹ chị vô cùng kiên quyết, không có cách nào chỉ có thể đi theo. Hồ Lê Nhi nghĩ dù sao bây giờ chuyện trong nhà cũng giải quyết tàm tàm rồi, chờ qua mấy ngày nữa chị sẽ trở lại.

Lý Chấn Lương đưa vợ và người nhà cha vợ đi, tùy tiện ăn tạm miếng cơm lại cho lợn gà ăn, cầm chút đồ rồi đi tới nhà Lý Chấn Quốc, vừa rồi ba anh em đã nói trước đến nhà bác cả trường thôn ngồi một chút, bất kể nói như thế nào chuyện ngày hôm nay thật là làm phiền trường thôn, bằng không còn không biết náo loạn như thế nào nữa đâu.

Mồ: mồ làm chương này trong tình trạng hai mắt chỉ chực nhắm, híc, mọi người để ý soát lỗi giùm mồ nha

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cơm tối

Lúc một đám người nhà họ Hồ về đến nhà, Ngô Hồng Nhi đã chuẩn bị đồ ăn tàm tàm rồi, hôm nay vừa lúc có mỡ lợn nên cô mua mấy cân thịt lợn, lại đi đôi hai cái đậu, có thịt có trứng, cũng đủ rồi. Nói tới nếu là vào hai năm trước, khi đó mua đồ cũng không dễ dàng như vậy, bắt đầu từ năm ngoái bất kể là mua đồ hay là bán đồ cũng dễ dàng hơn trước đây nhiều.

Ngô Hồng Nhi thấy một đám người cuối cùng cũng trở lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đây cũng không phải là làm cái khác mà là kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, Hồ Quốc Đống tuy rằng to con, Ngô Hồng Nhi vẫn hơi lo lắng. Ở nông thôn đánh nhau có đôi khi đánh cũng rất ác, mấy ngày hôm trước hai anh em họ nội thôn Lâm chỉ vì tranh một cái bờ ruộng mà đánh nhau vỡ cả đầu.

Hồ Quốc Đống bọn họ vừa vào cửa, Ngô Hồng Nhi đã im hơi lặng tiếng quan sát Hồ Quốc Đống một cái, Hồ Quốc Đống thật ra không bị thương tích gì, nhưng trên mặt lại bị Thôi Hương Mai cào vài phát, Thôi Hương Mai xuống tay cũng ác, mới vừa rồi còn không hiện cái gì, bây giờ đã phồng lên rồi. Một vết từ mũi đến trên khóe mắt kia cực kỳ dễ thấy, bên trên còn rướm tơ máu, bởi vậy có vẻ hơi chật vật. Ngoài ra mấy anh em họ nhà họ Hồ hoặc nhiều hoặc ít cũng chịu chút thương tích, có một người khóe mắt còn xanh đen.

Mấy người phụ nữ thì không có gì, Trần Lan Từ thậm chí còn có chút đắc ý há hê đang nói cái gì đó với Lý Quế Lan. Hồ Lê Nhi cùng hai đứa nhỏ theo ở phía sau sắc mặt cũng đều còn tốt, thấy bộ dáng bọn họ thế này trái tim vẫn căng thẳng của Ngô Hồng Nhi cũng ‘bùm’ một tiếng thả lỏng, tuy rằng trên mặt Hồ Quốc Đống hơi ghê, nhưng là sự việc hẳn đã giải quyết tàm tàm rồi.

“Mẹ, mọi người đã trở lại. Đầu mệt rồi nhì, rửa tay chúng ta ăn cơm đi.” Ngô Hồng Nhi tiến lên nói.

“Ừ, mọi người cũng đều đói bụng rồi, sửa soạn một chút thì ăn cơm. Đứng rồi Đần Đần đâu?” Đã ở bên ngoài nửa ngày, Lý Quế Lan lại bắt đầu không yên lòng cháu trai cả rồi.

“Nó vừa ăn no ngủ rồi.” Ngô Hồng Nhi vừa đổ nước đưa khăn mặt cho mấy người vừa nói. “Nào, Đại Nữ, Nhị Đần qua chỗ mẹ rửa tay, chúng ta lập tức ăn cơm rồi.”

“Cháu dẫu cháu đi gọi mấy đứa nhỏ cùng chú Ba cháu đến đi, thím và chị dẫu cháu đều qua đây, bây giờ bọn họ nhất định còn chưa ăn cơm, chú Ba cháu người này ngay cả cháo vụn ngô cũng không biết làm, so sánh với cha chồng cháu cũng không cách nào so sánh được, cháu gọi cả bọn họ tới, chúng ta tùy tiện ăn tạm một miếng ở đây là được rồi.” Thấy Ngô Hồng Nhi đang rửa tay cho hai đứa nhỏ, Trần Lan Từ bèn nói. Bà ta nói tự nhiên như ruồi, chẳng hề có tí ngượng ngùng nào, còn ăn tạm một hai miếng, không biết còn thật cho rằng bà ta chỉ là ăn dưa muối hóp cháo vụn ngô thôi.

Lý Quế Lan nghe thấy Trần Lan Từ nói như vậy, khóe miệng giật giật một cái. Cho dù vừa rồi ở trang Đại Lý Trần Lan Từ biểu hiện tốt như vậy, bây giờ Lý Quế Lan cũng không nhịn được thầm nói một tiếng thật là chó không đòi được ‘cái gì đó’.

“Quốc Đống, con qua chỗ bác cả con một chuyến, gọi cả bác cả con cùng bọn nhỏ đến đây đi, hôm nay chúng ta cùng nhau náo nhiệt một chút.” Lý Quế Lan nói, nếu gọi chú Ba, chỗ bác Cả cũng không thể tránh né rồi.

Ngô Hồng Nhi tuy rằng ngoài miệng vui vẻ đáp lời, nhưng trong lòng lại có chút phát khổ, ba gia đình cộng lại bao nhiêu người chứ, tuy rằng cô tính toán theo lượng cơm ăn của đàn ông nhà họ Hồ nên cơm tối làm không ít, nhưng như thế nhiều lắm thêm được một người, tính như vậy nguyên mâm thau cũng không đủ ăn.

Lý Quế Lan hiển nhiên cũng nhìn ra con dâu cười mất tự nhiên, bèn thừa dịp người khác không để ý nhìn cô một cái trấn an, loại chuyện này Lý Quế Lan đã gặp qua nhiều lần, giao tiếp với Trần Lan Từ thì không thể dựa theo kinh nghiệm bình thường.

Sau khi Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Quốc Đống đi ra ngoài gọi người, Lý Quế Lan vào nhà nhìn cháu trai cả một chút trước, thấy thằng nhóc này bốn chân chồng vó ngủ say sưa ở trên giường, bên cạnh giường gạch còn dùng gối đầu chặn lại, cho dù đứa nhỏ lăn lộn cũng sẽ không ngã xuống đất, lúc này mới yên tâm đi phòng bếp làm việc.

Đồ ăn Ngô Hồng Nhi làm không ít, bên cạnh nồi còn có cải thảo đã rửa đã cắt, đậu cùng miếng thịt hiền nhiên là định lát nữa dùng để nấu. Trong chiếc nồi sắt bên cạnh đây một nồi mằn thầu nhào hai loại bột, đây cũng là Ngô Hồng Nhi vừa hấp.

Tính toán một chút đồ trong tay, Lý Quế Lan lại nhào một chậu bột mì lớn, chuẩn bị nướng chút bánh nướng ăn. Bấy giờ bột mì không nhiều nhà bỏ được ăn, là lương thực tinh (bột mì + gạo trắng) hàng thật giá thật. Một chậu bánh nướng to như vậy đem ra ngoài không hề mất mặt. Bụng đồ ăn Ngô Hồng Nhi đã làm xong lên, bác cả Hồ và chú ba Hồ cũng đã dẫn con cái tới. Hồ Lão Đồ lại cầm hai bình rượu đi ra, ba đại gia đình ngồi kín cả ba cái bàn lớn, đã như vậy đám trẻ con nhỏ tuổi hơn một chút còn không có chỗ ngồi, chỉ có thể ngồi ở trên đùi người lớn nhà mình.

Lý Quế Lan Ngô Hồng Nhi và Hồ Lê Nhi đều không lên bàn, bọn họ đang bận làm thêm đồ ăn ở phòng bếp, vừa rồi đồ ăn Ngô Hồng Nhi chuẩn bị cũng không đủ. Thấy có chút không hay, Lý Quế Lan dứt khoát chịu đựng thịt đau mổ một con gà đẻ trứng trong nhà, hiện tại trời ẩm gà mái vừa đẻ trứng nhiều lên, lúc giết gà tay Lý Quế Lan cũng hơi run. Hồ Lê Nhi bởi vì sức khỏe không tốt lắm, nên chỉ là giúp nhóm lửa ở bên dưới, chủ yếu chính là mẹ chồng nằng nạnh Ngô Hồng Nhi hai người làm việc.

Nướng đầy một chậu lớn bánh lại hầm một con gà, lúc mới miễn cưỡng tiếp đón xong nhiều người như vậy. Chờ mọi người ăn uống no đủ, mẹ chồng nằng nạnh hai người thu dọn xong mớ hỗn độn thì trời đã rất muộn rồi.

“Được rồi, con mau về phòng đi, Đản Đản đã ngủ lâu như vậy phòng chừng sắp náo loạn rồi.” Lý Quế Lan thấy Ngô Hồng Nhi còn muốn đun nước nóng rửa chân cho hai đứa nhỏ bèn nói: “Còn có vết thương trên mặt Quốc Đống con tìm chút rượu trắng lau cho nó, con bé con dâu nhà họ Thôi kia nhí xuống tay còn rất ác. Nước tự chúng ta đun là được rồi.”

“Vâng mẹ, ngài cũng nghỉ ngơi sớm chút.” Thấy Lý Quế Lan nói như vậy, Ngô Hồng Nhi cũng ngừng tay, cô bắt đầu nhớ thương con từ lâu rồi, vừa rồi bởi vì có việc suốt nên cô đã dỗ con, hiện tại qua đây lâu như vậy đứa nhỏ nhất định đói bụng rồi.

Ngô Hồng Nhi vào phòng trước tiên là nhìn con một chút, bạn nhỏ Hồ Kiệt đã dậy đang méo mếu định khóc đây, về phần Hồ Quốc Đống vừa rồi uống rượu không ít, hiện tại đã ngủ mơ màng màng rồi.

Ngô Hồng Nhi bế con lên suy nghĩ lại cho nó bú sữa, đồ mãi đứa nhỏ này vẫn không ngủ, phòng chừng mới vừa rồi là ngủ nhiều, thấy mắt cu cậu mở thao láo, cu cậu thấy Ngô Hồng Nhi nhìn nó bằng vẻ mặt bó tay còn khanh khách cười không ngừng, Ngô Hồng Nhi chột chột cái mũi nhỏ của cu cậu nói: “Con chính là đồ quý sủ.” Thấy cu cậu thật sự là không chịu ngủ, Ngô Hồng Nhi dứt khoát đặt cu cậu ở trong giường gạch lại cho cu cậu cảm đồ chơi nhỏ để cho cu cậu tự chơi.

Hiện tại bạn nhỏ Hồ Kiệt hơn sáu tháng, ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, chín tháng lò dò biết đi, tuy rằng còn chưa bò được, nhưng là ngồi dậy lại rất vững chắc, ngay cả Lý Quế Lan cũng nói đứa nhỏ này xương cốt cứng rắn, học đi nhất định rất nhanh.

Thấy đứa nhỏ vui vẻ tự chơi tự cười, Ngô Hồng Nhi cũng yên tâm rồi. Cô đi ra ngoài bưng một chậu nước ấm tới đây cho Hồ Quốc Đống lau mặt. Đáp khần lông nong nóng lên mặt, Hồ Quốc Đống có phút chốc tỉnh táo, hần lỏi kéo tay Ngô Hồng Nhi có phản nùng nịu nói: “Vợ ời.”

“Đừng nói chuyện, há miệng chính là mùi rượu hôi mùi, cũng không biết rửa ráy một chút rồi mới ngủ.” Ngô Hồng Nhi vừa lau mặt lau tay cho Hồ Quốc Đống vừa nói.

“Không hôi, em ngủ thử.” Hồ Quốc Đống vừa ngẩng đầu vừa ôm cổ Ngô Hồng Nhi kéo xuống. Còn gặm hai cái lên mặt Ngô Hồng Nhi như chứng thực.

“Anh đó, mau buông ra, con còn ở bên cạnh đây.” Thấy Hồ Quốc Đống gặm mặt cô y như chó con gặm xương, Ngô Hồng Nhi dờ khóc dờ cười nói.

Hồ Quốc Đống hiện đang say rồi, đâu có quan tâm Ngô Hồng Nhi nói cái gì, tóm lại cứ ôm không buông tay. Lúc Ngô Hồng Nhi lôi cánh tay của hắn từ trên cổ xuống, quả thực ra mồ hôi đầy đầu. Đang muốn mắng hắn vài câu, người ta sớm đã ngủ tít mít rồi.

Ngô Hồng Nhi lấy rượu trắng cùng vải sạch hung hăng xoa xoa mấy vết trên mặt Hồ Quốc Đống, thấy Hồ Quốc Đống co rúm lại một cái không có ý thức, lúc này mới thả nhẹ tay như hả hận.

Hiện tại trên mặt Hồ Quốc Đống đã khá hơn nhiều, bởi vì nguyên nhân thời gian đã qua rất lâu, những chỗ phồng lên vừa rồi đã xẹp xuống, lưu lại mấy vảy máu nhỏ nhỏ.

Lao lực hầu hạ Hồ Quốc Đống xong, lại đổ nước tắm xong, Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một ngày này cũng là rất mệt người. Chẳng qua vừa vào phòng nhìn thấy cảnh tượng trên giường gạch lại có vài phần dờ khóc dờ cười. Vừa rồi sợ không chú ý một cái con ngã từ trên giường gạch xuống đất, Ngô Hồng Nhi bèn nhét bé yêu Hồ Kiệt vào bên chân Hồ Quốc Đống, có chân to dài của Hồ Quốc Đống chặn còn an toàn hơn rào chắn. Nhưng hiền nhiên bé yêu không biết cái thứ chắn đường này là cái gì, đang ôm chân to của cha cu cậu gặm đây.

“Có thói hay không, con còn gặm chân cha con.” Bé con lên lại dùng khăn lông sạch sẽ lau miệng cho con, Ngô Hồng Nhi cười nói. Trẻ con đều là đụng phải cái gì là cho luôn vào trong miệng, nhưng hiền nhiên gặm chân thói của Hồ Quốc Đống thật đúng là không nằm trong phạm vi tiếp nhận của Ngô Hồng Nhi. Ngô Hồng Nhi không khỏi có chút may mắn, may mắn vừa rồi cô đã rửa chân cho Hồ Quốc Đống, bằng không càng không chịu được rồi.

Bé yêu Hồ Kiệt cũng không biết vừa rồi cu cậu đã làm chuyện mất mặt gì, thấy mẹ nó bế nó lên nó còn vui vẻ cười ‘khanh khách’ “Mẹ vẫn cứ chẳng quan tâm con hiện tại có thể cùng nhau chơi đùa vui vẻ rồi chứ.”

Một nhà ba người vui vẻ ấm áp, trong phòng bên kia Lý Quế Lan đang lôi kéo Hồ Lê Nhi nói chuyện, Hồ Lão Đồ cũng đã uống say, ngã xuống là ngủ luôn. Lý Quế Lan đắp chăn cho ông rồi đi ra phòng con gái. Hai đứa Đại Nữu và Nhị Đản cũng đã ngủ từ lâu rồi, chỉ có Hồ Lê Nhi còn thức, thấy Lý

Quế Lan tiến vào, Hồ Lê Nhi chẳng hề kỳ quái hiển nhiên là biết mẹ chị nhất định sẽ tới đây.

Lý Quế Lan vừa đi vào là quả trách Hồ Lê Nhi: “Con nói xem con con bé đáng chết này mang thai còn giấu trong nhà, lần này nếu không phải xảy ra chuyện lớn như vậy con còn định giấu suốt có phải hay không.” Có điều cổ kị hai đứa cháu ngoại đang ngủ, Lý Quế Lan là thấp giọng nói.

“Mẹ, không có chuyện gì, con đây đã là thai thứ ba có thể có chuyện gì. Đản Đản mới hơn nửa tuổi, Hồng Nhi cũng còn trẻ, mẹ đâu có rảnh tay.” Hồ Lê Nhi nói.

“Không có chuyện gì có thể suýt nữa thì làm mất con?” Lý Quế Lan vừa nghe Hồ Lê Nhi nói như vậy bèn nói: “Lần này Chấn Lương không làm rõ chút chuyện rồi bồng bong trong nhà kia thì con cũng đừng đi về, cứ ở đây dưỡng tử tế.” Miếng thịt từ trên người rơi xuống, biết con gái bị âm ức, cũng không có một người mẹ nào có thể nhịn.

“Đừng, ngài xem chuyện trong nhà cũng giải quyết tầm tầm rồi, con ở nhà vài ngày rồi về. Ở lâu con không yên tâm trong nhà, Hồng Nhi phòng chừng cũng có ý kiến.” Hồ Lê Nhi nói.

“Chấn Lương là người đã lớn như vậy rồi còn có thể đói bụng được nó sao? Chỗ vợ Quốc Đống con cũng đừng lo lắng, bây giờ trong nhà vẫn là mẹ quản lý đó, lại nói Hồng Nhi cũng không phải người tính toán chi ly như vậy.” Lý Quế Lan nói.

“Mẹ, ngài còn xem con như bần nặn mà. Con chỉ là ngày đó bị động thai một chút, dưỡng hai ngày là được rồi. Trong nhà con vừa trồng không ít rau, ở đây suốt con cũng không yên lòng.” Hồ Lê Nhi cũng là người có mệnh lao tâm khổ trí, muốn đẻ cho chị nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi nổi.

“Aiz, con chính là mệnh vất vả. Con xem Hạnh Nhi cả ngày chẳng bận tâm cái gì trôi qua thoải mái bao nhiêu.” Có cô con gái này Lý Quế Lan cũng không biết nói cái gì. “Con cầm lấy tiền này, về sau ăn nhiều chút đồ tốt, mang thai cũng không thể cả ngày ăn dưa muối. Con xem Đản Đản bây giờ lớn được tốt bao nhiêu.” Lý Quế Lan đưa cho Hồ Lê Nhi ba mươi đồng tiền nói.

“Không cần thật sự không cần, mẹ mùa đông năm ngoái chúng con chỉ ừ giá đỡ bán giá đỡ cũng kiếm được không ít, còn trả sạch hết nợ nần rồi. Chờ rau trong vườn thu hoạch, chúng con có thể tích góp được ít tiền rồi. Cha con muốn nuôi lợn chính là lúc dùng tiền, ngài giữ đi.” Không có nợ nê cả người, nói tới cái này hai mắt Hồ Lê Nhi cũng tỏa sáng.

“Được rồi bảo con cầm thì cứ cầm, đây là cho cháu ngoại mẹ chứ không phải cho con. Mẹ đi đây con cũng mau nghỉ ngơi đi.” Nhét tiền vào trong tay Hồ Lê Nhi, Lý Quế Lan vội vàng đứng dậy đi luôn. Dù sao Hồ Lê Nhi cũng không phải ngày mai sẽ đi ngay, sau này có khối thời gian nói chuyện.

Thấy mẹ mình sợ mình trả lại tiền cho bà nên đi thật nhanh, Hồ Lê Nhi nhìn tiền trong tay thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bán giá đỡ

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào trong sân nhỏ nhà họ Hồ, mí mắt Ngô Hồng Nhi giật giật, ngày hôm qua ngủ hơi muộn, nhưng Ngô Hồng Nhi đã có thói quen dậy sớm nên đến giờ vẫn là thức dậy.

Đản Đản cũng đã thức dậy, chẳng qua cu cậu không làm ầm ĩ đang ôm chân mình tự tiêu khiển đấy, còn thỉnh thoảng cười ha ha hai tiếng. Bọn nhỏ Hồ Kiệt sinh ra chính là cục cưng của ông nội bà nội, mới bắt đầu tính tình của cu cậu rất lớn, động một tí là tiếng khóc rung trời. Khi đó Ngô Hồng Nhi còn vô cùng lo lắng. Nhưng lớn hơn tính tình của cu cậu trái lại đã tốt lên rất nhiều, mặc dù còn nhỏ tuổi đã hiện rõ tính tình nghịch ngợm của cu cậu, nhưng chỉ cần đảm bảo cho cái miệng nhỏ của cu cậu mát mẻ sạch sẽ, bụng nhỏ không đói bụng, tự cu cậu có thể chơi rất high. Tuy rằng sẽ không sợ nhưng mình lại thường xuyên lăn qua lăn lại. Lúc trước khi cu cậu mới học được lật người, phòng chừng chính mình cũng là ngạc nhiên, người khác không động đến cu cậu, tự mình lại quay cuồng cả nửa buổi chiều.

Hồ Quốc Đống còn đang ngủ, vẩy máu trên mặt đã đọng lại, nhìn vấn đề không lớn, chỉ cần dưỡng tử tế vài ngày đến cả sẹo cũng sẽ không để lại. Thật ra cho dù có sẹo cũng không có gì, đàn ông nông thôn đã kết hôn mặt còn không quan trọng bằng một đôi tay. Đàn ông ấy à trước tiên bị người chú ý là hán có sức lực hay không, có thể kiếm tiền hay không, chẳng ai sẽ để ý trên mặt hán có phải có vết sẹo nhỏ hay không.

Thấy Hồ Quốc Đống thân nhiên ngủ rất say, Ngô Hồng Nhi nghĩ tới bộ dáng uống say lại bắt đầu chà chà vô lại của người này đêm qua, không nhịn được nhéo mũi Hồ Quốc Đống.

“Anh biết ngay em muốn làm chuyện xấu.” Hồ Quốc Đống chợt mở mắt ra, cầm lấy tay Ngô Hồng Nhi nói.

“Được đó, anh vậy mà lại giả bộ ngủ.” Ngô Hồng Nhi ăn cắp còn la làng, từ trên giường gạch tay chân lư loát nhảy lên. Đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, nếu để cho Hồ Quốc Đống bắt được thì sẽ không dễ thoát thân rồi. Hôm nay Hồ Lê Nhi ở đây, Ngô Hồng Nhi cũng không muốn đùa vui ồn ào với hán ở đây mặt mặt trước chị chồng.

Thấy vợ chạy rồi, Hồ Quốc Đống đưa tay ôm lấy con trai mập giống như con rùa nhỏ đang nằm ngửa ở trên giường gạch cố gắng muốn ngồi dậy nhưng

mà như thế nào cũng không ngồi nổi, “Mẹ con xấu hổ phải không?” Thấy con trai bối vì được hân hạnh lên mà cười khanh khách không ngừng, Hồ Quốc Đống ném con trai lên mấy cái thật cao, dĩ nhiên bởi vì con còn nhỏ hân chỉ là hơi dùng một tí sức lực.

Hồ Lê Nhi thức dậy đã nghe thấy tiếng cười của hai cha con từ trong phòng truyền tới, không nhận được nói với Lý Quế Lan: “Mẹ, mẹ xem hai cha con Quốc Đống và Đản Đản vui vẻ chưa kìa.”

“Ừ đúng vậy, đứa nhóc Đản Đản này chính là đứa thích chỗ đông người, ai đùa nó nó cũng vui cười không ngừng.” Vừa nhắc đến cháu trai Lý Quế Lan lại không nhận được mặt mày hớn hờ: “Con không biết mẹ bế nó một cái, mặt to của nó cũng cười đến híp cả lại. Ngày nào cha con không chơi đùa với nó thì cũng không thể yên tâm ngủ. Nói tới cháu trai, kinh nghiệm của Lý Quế Lan quả thực một bộ lại một bộ.

Tuy rằng Ngô Hồng Nhi và Hồ Lê Nhi đều đã thức dậy, nhưng bữa sáng lại là Lý Quế Lan tự mình làm. Thấy mẹ chồng đang làm bữa sáng Ngô Hồng Nhi bèn cho gà ăn, tưới rau, quét tước cửa nhà, bận rộn không biết trời trăng gì nữa. Lợn trong nhà đều được Hồ Lão Đồ thả nuôi một chỗ, cũng bớt việc cho Ngô Hồng Nhi. Về phần người già Hồ Lão Đồ thấy thiếu, sáng sớm đã đi chõm đám lợn con của ông rồi.

Thấy Ngô Hồng Nhi bận rộn khí thế ngất trời, Hồ Lê Nhi bèn muốn đi lên hỗ trợ, Ngô Hồng Nhi nhớ đến chị có thai bèn nói với Hồ Lê Nhi: “Chị Ba, chị nghỉ ngơi một lát đi, ở đây cũng không có bao nhiêu việc, em làm xong ngay đây.” Lý Quế Lan cũng nói: “Đúng đó, Lê Nhi con đi xem thử hai đứa nhỏ, phòng chừng cũng sắp dậy rồi.”

Hồ Lê Nhi không có cách nào đành phải vào phòng xem hai đứa nhỏ, Đại Nữu nhà họ Lý hiện tại đã bắt đầu lên lớp Dục Hồng rồi, nhưng lớp Dục Hồng còn không giống với lớp một, trong nhà nếu như có việc vài ngày không đến trường, giáo viên căn bản sẽ không quản. Chẳng qua Hồ Lê Nhi cũng không có ý định ở nhà mẹ đẻ lâu. Ngày hôm qua đi theo trở về thuần túy là muốn tránh một chút đầu sóng ngọn gió mẹ chồng kể chị bị đánh không nhẹ. Ai biết người này có thể lại làm ra trò gì hay không đây. Trước đây chị tất nhiên là không sợ, nhưng hiện tại chị mang thai cũng không ổn định, vẫn là trốn tránh một chút thì tốt hơn.

Chờ mấy đứa nhỏ dậy cả rồi, người một nhà bắt đầu ăn sáng.

Từ lúc Ngô Hồng Nhi mang thai bữa sáng nhà họ Hồ vẫn có phần riêng, Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Lê Nhi mỗi người một quả trứng gà luộc, ba đứa nhỏ mỗi đứa một bát canh trứng gà. Dĩ nhiên bạn nhỏ Hồ Kiệt chỉ có thể ăn một chút xíu, cu cậu ăn thừa lại cũng là của Ngô Hồng Nhi. Bữa sáng của hai cụ nhà họ Hồ cùng Hồ Quốc Đống chính là như bình thường, bánh bột ngô, cháo vụn ngô và dưa muối. Chút đồ ăn thừa còn lại tới qua Lý Quế Lan cũng hâm nóng lên một chút.

Ngô Hồng Nhi còn ở thời kỳ nuôi con bằng sữa mẹ, Lý Quế Lan cho cô ăn bữa riêng là theo thói quen rồi, Hồ Lê Nhi lại hơi ngượng ngùng. Mỗi lần về nhà mẹ đẻ mẹ chị lại làm đồ ăn ngon cho chị, hiện tại cũng bắt đầu để cho chị ăn đồ tiêu chuẩn riêng rồi. Thấy hai đứa nhỏ ăn canh trứng gà như hổ đói sôi vồ, trứng gà luộc Hồ Lê Nhi cũng không nuốt xuống, đưa quả trứng gà này cho hai đứa nhỏ chia nhau. Trứng gà trong nhà đều bị chị tích góp bán lấy tiền, mặc dù có lúc cũng cho bọn nhỏ ăn một quả, nhưng dù sao cũng không nhiều. Chẳng qua về sau sẽ tốt lên rồi, Hồ Lê Nhi nghĩ tới nợ nần trong nhà đã trả hết, trong lòng cũng khoan khoái không thôi.

Mùa đông năm ngoái ừ giá đỡ thật đúng là một ý nghĩ đột nhiên, chị chị là nghe chồng thỉnh thoảng nói tới lúc mua bán rau mùa thu có bao nhiêu náo nhiệt nên chợt có ý tưởng, mùa đông ngay cả ở nông thôn cũng chỉ có các loại đậu dưa để trừ tồn như cải thảo và củ cải khoai tây..., trong thành phố thì càng không cần phải nói, chỉ sợ một là cái trắng cũng phải dùng tiết kiệm. Nếu ừ chút giá đỡ bán thì như thế nào đây?

Mới bắt đầu hai vợ chồng cũng không dám làm nhiều, thứ giá đỡ này cho dù vào mùa đông cũng không dễ được, đậu tương tuy rằng hàng năm đều có thể được chia một chút, nhưng là thứ này vừa có thể ép dầu lại có thể xay đậu hũ lúc tết nhất còn có thể rang chút hạt đậu cho bọn nhỏ đỡ thèm.

Ai ăn mãi cái trắng cũng có lúc ăn chán, có nhiều giá đỡ tươi mới nhìn qua trong veo như nước hấp dẫn người vô cùng thế này. Hai người chẳng ai ngờ rằng Lý Chấn Lương mang theo chút giá đỡ đó đến trấn trên không đến một giờ đã bán xong. Mà cái này còn có rất nhiều người không mua được hỏi thăm lần sau lúc nào tới. Non nửa giò giá đỡ ước chừng bán được hơn hai đồng, trừ chi phí còn kiếm được hơn một đồng. Phải biết rằng làm việc một ngày ở đội sản xuất tính xuống một người đàn ông cũng chỉ kiếm được mấy hào mà thôi.

Sự nhiệt tình của hai người trong nháy mắt đã bị châm lên, Hồ Đào Nhi ở nhà ừ giá đỡ, Lý Chấn Lương lại đem đi trấn trên bán. Đậu tương, đậu xanh đều có thể ừ. Đến tết hai người dùng đậu tương và đậu xanh trong nhà không còn một hạt. Đương nhiên ví tiền cũng phồng lên rồi.

Chẳng qua sự tình cũng không phải thuận buồm xuôi gió như vậy, đầu tiên bọn họ phải giấu người trong thôn, giá đỡ đối với người thành phố mà nói là mới mẻ, nhưng rất nhiều người nông thôn cũng biết ừ, nếu biết cái này kiếm được tiền nói không chừng sẽ có người làm theo. Bắt đầu từ năm ngoái bán đồ cũng không xiết chặt như trước đây, và lại trời lạnh như vậy, hai người cả ngày cũng chịu không ít tội nào là mớ nước lạnh nào là đi sớm về tối.

Chẳng qua một phần trả giá một phần thu hoạch, nợ nần trong nhà cuối cùng cũng trả hết sạch. Nghĩ đến đây khẩu vị của Hồ Lê Nhi cũng tốt lên không ít.

Có điều buổi sáng này hiển nhiên là không thanh tịnh được, bữa sáng còn chưa ăn xong, Hồ Đào Nhi đã vội vã chạy tới rồi. Ngày hôm qua lúc Hồ Lê Nhi nhờ người mang hộ tin đến, Lý Quế Lan vốn cũng là muốn gọi con gái cả, nhưng đúng dịp, ngày hôm qua Hồ Đào Nhi cùng Vương Lập đi thăm người thân, tới qua lúc về đến nhà trời đã đen ngòm, chị cũng biết em gái đã được cha mẹ chị đón về nên buổi tối không qua đây, buổi sáng và vội hai miếng cơm rồi vội vã chạy tới luôn.

Hồ Đào Nhi vừa vào cửa đã quở trách Hồ Lê Nhi một trận: “Mày nói xem, năm chị em chúng ta cũng không có đứa nào như mày, làm sao lúc là con gái ở nhà mày còn y như quả ớt gió, hiện tại con cái đã lớn như vậy rồi lại học được xảy ra chuyện giấu trong nhà. Mày và con Hai khi còn nhỏ cả ngày chui ngủ cùng một ổ chăn, sao mày lại không thể học một ít tính cách kia của nó.”

Lúc Hồ Hạnh Nhi ở nhà còn là cô gái nhỏ hơi có mấy phần e lệ, nhưng ở nhà chồng chị lại không chịu một chút áy náy nào. Lần trước chị bởi vì cãi nhau với Triệu Cường mẹ chồng chị xót con trai nói chị vài câu, Hồ Hạnh Nhi lập tức mang theo hai đứa nhỏ về luôn, vừa lúc hai đứa nhỏ nghỉ đông không cần đi học. Chị ở nhà mẹ đẻ nhàn nhã thoải mái, nhưng làm Triệu Cường suốt ruột vô cùng. Không có cách nào bà cụ nhớ cháu trai mà, một ngày không thấy lại bắt đầu lải nhải nhắc mãi, Triệu Cường bị lải nhải hai ngày, tự mình tới cửa tới đón không tính còn bồi thêm một mảnh vải bông mẹ hắn cho cho vợ xin nhận lỗi lúc này mới đón được vợ con đi. Ngay cả Lý Quế Lan cũng cảm thấy con gái nhà mình làm ầm ĩ hơi quá đáng.

Hồ Lê Nhi nghe Hồ Đào Nhi nói như vậy trên mặt có vài phần cười khở, tình huống này của chị căn bản không giống với chỗ chị Hai, chị Hai làm như vậy là bởi vì có nắm chắc, nhà họ Triệu cũng chỉ có hai cháu trai như vậy, người làm bà nội không xa nổi một ngày. Nhưng bà mẹ chồng kẻ kia của chị còn ước gì đứa nhỏ nhà bọn họ đều mang họ Hồ ý chứ. Cho dù chị làm đến long trời lở đất thì có thể thế nào, còn không bằng thương lượng thật tốt với Chấn Lương đâu.

Ngô Hồng Nhi thấy ba mẹ con trò chuyện vui vẻ, Hồ Lê Nhi cũng đích thực không có chuyện gì, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hôm nay nhà mẹ đẻ cô còn có việc nữa đây. “Mẹ, nếu không có việc gì, hôm nay con trở về nhà mẹ đẻ ạ.” Ngô Hồng Nhi hôm nay về nhà mẹ đẻ là đã nói trước với Lý Quế Lan. Hôm nay cháu gái nhỏ của cô đầy tháng. Ở nông thôn chỉ có đứa con đầu trong nhà mới làm tiệc đầy tháng, nhà chị dâu Hai cô đầy cũng là đứa thứ hai, tiệc đầy tháng đương nhiên không có làm. Chị là định vào ngày đứa nhỏ đầy tháng cả nhà ăn chung một bữa cơm. Khoảng thời gian trước mọi người đều vội vàng chuyện phân đất, Ngô Hồng Nhi chỉ đi thăm một chút vào ngày thứ năm đứa nhỏ ra đời. Lần này nếu không trở về nữa chị sợ khó coi. Dù sao đứa nhỏ chỉ có một người cô là cô.

“Không có việc gì con mau đi đi, thay mẹ gửi lời thăm hỏi tới mẹ con. Mặc cho Dần Dần dày một chút, đứng rồi, hãy mặc bộ quần áo len con đan đi. Xuân ô thu đông[1], chớ để gió mát buổi sáng làm lạnh đứa nhỏ.” Lý Quế Lan cũng biết nhà mẹ đẻ của con dâu có việc, vốn Ngô Hồng Nhi đã nói với bà không trở về rồi, nhưng bị Lý Quế Lan từ chối. Lê Nhi cũng không có chuyện lớn gì, chỉ tới ở nhà mẹ đẻ như bình thường, sao có thể không cho con dâu về nhà mẹ đẻ đây. Chẳng lẽ chỉ có việc nhà mình là việc của nhà người ta đều không phải hay sao?

[1]Xuân ô thu đông: một câu thành ngữ, ý chỉ mùa xuân không cần cời áo rét vội, mùa thu không cần mặc áo rét sớm.

Tác giả có lời muốn nói: có chút Tạp Văn, chương này viết thật khó khăn. . .

Chú thích thêm:

Đơn vị tiền tệ Trung Quốc: Nhân dân tệ, viết tắt RMB, CYN, biểu tượng ¥

Đơn vị điểm:

- Đồng (tiền giấy): sử dụng hàng ngày: 元- Hán Việt: nguyên; phồn thể: 圓-viên; giản thể: 圆-viên; phát âm: yuan.

- Hào (tiền xu): (角, jiao, giác) hoặc (毛, máo, mao)

- Xu (tiền xu): (分, fēn, phân)

1 đồng = 10 hào = 100 xu

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hàng ngày

Nhà họ Ngô tuy nói không làm tiệc đầy tháng cho đứa nhỏ, nhưng hôm nay cũng rất náo nhiệt. Người nhà mẹ đẻ của Cao Quý Miên, cả đại gia đình nhà họ Ngô, lại thêm một đám trẻ con chạy tới chạy lui chơi đùa, tràn đầy cả sân.

Một nhà ba người Ngô Hồng Nhi vừa đến đây, Thôi Vinh Mai đã tiến lên đón, kéo tay Ngô Hồng Nhi nói: “Đến rồi? Còn tưởng rằng hôm nay hai con không đến được đây.” Ở nông thôn căn bản không có khả năng có bí mật, cho dù là ăn thịt ăn rau cũng có thể truyền khắp thôn ấy chứ, huống chi chuyện đó của nhà chồng Hồ Lê Nhi gây ra.

Thôi Vinh Mai cũng nghe được phong thanh, còn nghĩ đứa con gái và con rể này nhất định không qua được, không nghĩ tới hai người tuy rằng đến muộn nhưng mà lại cũng đã tới rồi.

“Sự việc đã giải quyết hòm hòm rồi, ở nhà cũng không có việc gì lớn nên mẹ chồng bảo chúng con về trước.” Trước mặt nhiều người như vậy Ngô Hồng Nhi cũng không nói tí mĩ với Thôi Vinh Mai, dùng một câu ậm ờ cho qua chuyện.

Thôi Vinh Mai cũng biết đây không phải là lúc nói chuyện, thấy Dần Dần xoay xoay cái cổ nhỏ không ngừng nhìn ngó xung quanh, bà bèn cười nhận lấy cháu ngoại nói: “Ồi chào ôi, con xem Dần Dần của chúng ta chẳng sợ người lạ tí nào.” Trẻ con hơn sáu tháng bắt đầu làm động tác gì đều đáng yêu ghê

góm. Hón nữa đứa nhỏ da trắng giống Ngô Hồng Nhi, mặc một bộ quần áo len đan màu xanh nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn béo ú có vẻ cực kỳ đáng yêu.

Người xung quanh cũng khen đứa nhỏ này xinh đẹp không ngừng, lấy các loại ưu điểm của cha mẹ nói. Cho nên Hồ Quốc Đống nghe được cũng cảm thấy vinh hạnh, có điều từ trước tới giờ hẳn là người chịu khó, bèn nói với Thôi Vinh Mai: “Mẹ, nếu không thì con đi nấu vài món nhé.” Hồ Quốc Đống học bảy tám phần tay nghề của Hồ Lão Đồ, làm đồ ăn rất không tệ.

Đàn ông nhà họ Ngô đều là người ngồi ghế dài không biết giúp đỡ, bởi vậy đối với Hồ Quốc Đống thật là mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích, “Không cần, cha con bọn họ đều ở trong nhà hàn huyên đó, con cũng đi qua đi. Nấu nướng gì đó có chị dâu con cùng hai người thím và bác gái là được.”

Đây Hồ Quốc Đống vào nhà, Thôi Vinh Mai không nhịn được khoe khoang với người bên cạnh: “Đứa nhỏ này chính là quá chịu khó, mỗi lần tới đây cho dù trong nhà không có việc cũng phải tự mình nghĩ ra chút việc để làm.”

“Đúng đó, đúng đó. Vừa nhìn là biết đứa nhỏ chịu khó.” Người bên cạnh phụ họa Thôi Vinh Mai nói.

Ngô Hồng Nhi thấy mẹ cô lại bắt đầu khoe khoang con rể, bèn nói: “Mẹ, con vào nhà thăm chị dâu Hai con một chút.”

“Ừ, con đi đi.” Thôi Vinh Mai khoát tay nói với con gái.

Ở nông thôn rất ít người có thể ở cử được đầy tháng, Cao Quý Miên cũng không ngoại lệ. Thời điểm chị sinh con đúng lúc trong thôn phân đất, đừng nói một mình Thôi Vinh Mai nhấp nhừng, dù là Cao Quý Miên đang trong tháng cũng không yên được. Không có cách nào, ở trong phòng căn bản không ngồi yên được. Chỉ cần là người nông thôn thì không có người không nhớ thương đất nhà mình. Bởi vậy vốn vẹn không đến hai mươi ngày, Cao Quý Miên đã ra khỏi phòng. Cũng may thể cốt chị vốn khỏe mạnh, hơn nữa mọi người cũng đều cố kỵ tình trạng sức khỏe của chị. Cho nên sắc mặt Cao Quý Miên lúc này coi như không tệ.

Thấy Ngô Hồng Nhi bế con tiến vào, Cao Quý Miên cười nói: “Hồng Nhi tới rồi?” Ngô Hồng Nhi cũng vội vàng chào hỏi Cao Quý Miên và người trong phòng.

Ngồi trong phòng Cao Quý Miên là mấy người nhà mẹ đẻ chị, hai chị dâu và một cô em gái của chị, mẹ Cao Quý Miên ở bên ngoài tán gẫu với Thôi Vinh Mai không ở trong phòng. Lúc Ngô Hồng Nhi chưa lấy chồng tình cảm với Cao Quý Miên cũng không tệ, nhìn thấy cô tới cũng hết sức vui mừng.

“Đến đây, tới xem một chút Đại Nha của chúng ta, bọn họ đều nói đứa nhỏ này trông rất giống cô.” Cao Quý Miên cười nói.

“Đó là đương nhiên, đây là cháu gái của em mà.” Ngô Hồng Nhi vẫn là lúc đứa nhỏ vừa ra đời gặp một lần, khi đó đứa nhỏ ngay cả mắt còn chưa mở, cả người đều nhiều nếp nhăn giống như con khỉ nhỏ, căn bản không có khả năng nhìn ra được giống ai. Hôm nay nghe Cao Quý Miên vừa nói cô cũng nổi lên hứng thú. Cô bế con trai đi về phía cháu gái nhìn một chút, con bé đang ngủ say, tuy rằng nhắm mắt nhưng mặt mày đúng là có bóng dáng của Ngô Hồng Nhi.

Mặc dù mọi người đều nói Hồ Kiệt giống Ngô Hồng Nhi, nhưng trên thực tế đứa nhỏ này lại là mười phần bộ dáng của người nhà họ Hồ, mày rậm mắt to mũi cao thẳng, ngay cả chiều cao của cu cậu cũng vậy, mặc dù mới sáu tháng nhưng vóc dáng đã không nhỏ rồi. Nói tới trái lại Đại Nha giống Ngô Hồng Nhi hơn một chút.

“Chị dâu, thật đúng là rất giống. Cơ mà Đại Nha trưởng thành nhất định xinh đẹp hơn em. Khuôn mặt bé giống chị, không giống em là mặt tròn.” Ngô Hồng Nhi nói. Vì để nhìn gần đứa nhỏ, Ngô Hồng Nhi bèn đặt bạn nhỏ Hồ Kiệt lên giường gạch, chính cô cũng ngồi ở bên lề giường gạch.

Bạn nhỏ Hồ Kiệt nơi nào từng gặp em bé nhỏ như vậy, cu cậu nhướng mày lên có chút tò mò, không nhịn được muốn đưa tay với, nhưng bây giờ cu cậu còn chưa tiến hóa đến hàng ngũ loài bò sát căn bản không có khả năng với đến, thấy mẹ nó đang nói chuyện trông cực kỳ vui vẻ lại không nhịn được a a vài tiếng với cô.

“Ái chà, Đan Đan đây là muốn nhìn em gái à.” Cao Quý Miên nhìn thấy động tác của đứa nhỏ cũng hơi buồn cười, bèn muốn bế cu cậu đến gần con gái mình một chút.

“Chị dâu, chị cứ mặc kệ nó, thằng nhóc này rất nghịch, đừng để cho nó đụng tới em bé.” Ngô Hồng Nhi cũng không dám để thằng nhóc nghịch ngợm nhà mình gần Đại Nha, thằng nhóc này cả ngày cái gì cũng nhét vào miệng. Mấy ngày hôm trước cô không để ý một cái thằng nhóc này vậy mà đi gặm chân Hồ Quốc Đống. Đại Nha vừa mới đầy tháng, cũng không thể để cho thằng nhóc nghịch ngợm này nghịch. Tuy rằng lực phá hoại của nó còn rất nhỏ.

“Nhìn cô nói kia, đứa nhỏ nhỏ như vậy có thể làm cái gì. Nào, Đan Đan, mẹ Hai bế một cái.” Nói xong bế luôn thằng nhóc vẫn đang ngó về hướng bên này lên.

“Bộ quần áo len này là cô đan hả, thật khéo tay.” Cao Quý Miên thấy quần áo len trên người Đan Đan vừa đẹp lại có vài phần đồng thú là biết đây là ra từ tay cô em chồng. Em gái chồng từ trước đến nay khéo tay đây là mọi người đều biết, mấy năm trước lúc cô còn là con gái ở nhà làm quần áo nhỏ trẻ em cho mấy đứa cháu không ít.

Mấy năm trước thiếu vải cực kỳ từng thiếu, nhưng chỉ dựa vào đan đan tết tết cô có thể làm được một bộ quần áo không tệ. Áo nhỏ năm đó cô làm cho Nam Nam bây giờ mặc cho Đại Nha cũng không khó coi. Còn có giày đầu hồ mang tới lúc Đại Nha vừa ra đời cũng là hết sức tinh xảo.

“Nói tới cái này suýt nữa em quên, em còn dùng len sợi đan đôi giày nhỏ cho Nha Nha đó, bây giờ đeo vừa vặn.” Ngô Hồng Nhi cầm lấy cái túi mang

theo bên người của mình qua, tạp nham bên trong đều là đồ của bạn nhỏ Hồ Kiệt. Cô tìm ra đôi giày em bé tinh xảo từ bên trong, giày dùng len sợi chính là cùng loại với đồ Đan Đan đang mặc, ở trên mặt giày chỉ dùng sợi len màu đỏ nhạt móc một đóa hoa. Nhìn cực kỳ tinh xảo đáng yêu.

Hiện tại mọi người phổ biến mặc ba màu đen, lam, xám, ở đâu từng thấy giày trẻ em xinh đẹp tinh xảo như vậy, Ngô Hồng Nhi vừa lấy giày ra, người nhà mẹ đẻ của Cao Quý Miên cũng đều chặc chặc khen ngợi.

Nói tới làm đôi giày này cũng là ngẫu nhiên. Hiện tại len sợi quý giá, mầu chốt nhất là màu sắc đẹp như vậy căn bản không mua được. Đây là Hồ Hạnh Nhi đặc biệt mang đến cho cháu nhỏ. Nhìn len sợi màu sắc tươi tắn, Ngô Hồng dứt khoát dùng phương pháp kiếp trước trong lúc nhàm chán học được làm một bộ quần áo hết sức đáng yêu cho con trai. Về phần một chút làm giày này là còn thừa lại, cô tâm huyết dâng trào liền muốn làm đôi giày cho cháu gái, bởi vì len thừa không nhiều Ngô Hồng dứt khoát dùng sợi len khác đan bông hoa ở bên trên, không nghĩ tới lại càng xinh đẹp hơn.

Có cái này làm đột phá khẩu, một phòng người hàn huyền suốt đến lúc cần phải ăn cơm trưa mới gián tán. Ba người phụ nữ một sân khấu, vền vền là một đôi giày, mọi người đều có thể trò chuyện đến hăng say.

Ăn cơm xong lại thu dọn tàn cục, Ngô Hồng Nhi liền đi theo mẹ cô về nhà ngồi một lát, về phần Hồ Quốc Đống thì tiếp tục nói chuyện phiếm cùng cha vợ và anh vợ bọn họ ở nhà Ngô Tân Thiết.

Hai mẹ con cũng có gần một tháng không gặp, tất nhiên cũng là nói không hết chuyện, vừa đi trở về Ngô Hồng Nhi vừa nói với mẹ cô chuyện nhà Hồ Lê Nhi. Chuyện liên quan đến chị chồng của con gái, Thôi Vinh Mai cũng là lo nghĩ.

Đi tới cửa, xa xa nhìn thấy mẹ Vương Lan dẫn mấy đứa bé chơi ở bên ngoài, Ngô Hồng Nhi thấy đứa nhỏ nhất kia cũng chỉ là chừng hai ba tuổi, bèn hỏi: “Mẹ, đứa bé kia là của nhà Vương Lan hả?” Nói tới Vương Lan và Ngô Hồng Nhi lúc chưa kết hôn quan hệ rất tốt, nhưng là sau khi từng người kết hôn có gia đình mới, hơn nữa cũng không ở chung một thôn nên dần dần xa cách. Kết hôn hơn một năm nay tới nay, Ngô Hồng Nhi đầu tiên là mang thai lại là số lần mang con về nhà mẹ đẻ cũng không nhiều, số lần gặp Vương Lan cũng càng ít đi.

“Ừ phải, đứa bé này trông rất giống con Lan. Không giống chồng nó lắm.” Thôi Vinh Mai nói.

“Nói tới con cũng rất lâu không gặp cô ấy rồi, bây giờ cô ấy còn tốt chứ?” Ngô Hồng Nhi nói. Ngô Hồng Nhi và Vương Lan tuy rằng từng là khuê mật tốt, nhưng tính tình lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Vương Lan hoạt bát có tinh thần mạnh dạn đi đâu, Ngô Hồng Nhi dịu dàng tính tình cũng khá vững chắc.

“Aiz, nói tới nó mẹ cũng không biết nói gì, còn bé này sau tết để con lại đây rồi đi vào thành phố tìm Đỗ Quân rồi. Ngay cả phân đất cũng không trở về. Hộ khẩu của nó và con nó đều ở trong thôn chúng ta, cũng được chia hai mẫu đất, hiện tại chú Vương con bọn họ giúp gieo trồng.” Đối với Vương Lan Thôi Vinh Mai cũng không biết nói như thế nào cho phải, phụ nữ nông thôn tâm mắt cũng không rộng, cả ngày tâm tâm niệm niệm đơn giản chỉ là con cái và chồng mà thôi. Vốn bà cho rằng Vương Lan chỉ là nhớ chồng nó đi qua thăm một chút, nhưng lại không nghĩ tới đứa nhỏ này vừa đi chính là non nửa năm, ngay cả con cũng vứt cho mẹ nó. Đều là mẹ, dứt khoát bỏ con lại như vậy có thể thấy được cũng là người lòng dạ sắt đá.

“Mấy chị dâu kia của cô ấy chịu á?” Ngô Hồng Nhi hỏi. Thật ra Vương Lan cùng mấy chị dâu liên tục có mâu thuẫn cũng không phải vấn đề của một mình Vương Lan, mấy bà chị dâu kia của cô ấy cũng không có một người để đối phó.

“Có cái gì không bằng lòng? Con Lan có hai mẫu đất đấy, sản(*) cũng không cần, chỉ nhờ thím Vương con trông giúp đứa nhỏ là được. Đứa nhỏ mới hai tuổi có thể ăn bao nhiêu? Cuối cùng còn không phải đều là của bọn họ.” Thôi Vinh Mai nói. “Chỉ là tội nghiệp đứa bé kia, cha mẹ đều không ở bên cạnh, cho dù chú Vương thím Vương con đều thương nó, cũng không cách nào so được với cha mẹ ruột.”

(*)Sản (tiếng Phú Thọ :D): từ gốc 打的糧食, là phần lương thực gia đình mượn ruộng phải trả cho gia đình cho mượn.

Ngô Hồng Nhi nghe đến đó không nói chuyện, Vương Lan khi còn bé chính là một người có chí khí. Khi đó bất kể làm cái gì cô ấy đều muốn đứng đầu, người khác có cái gì thì cô ấy nhất định phải có tốt hơn. Ngô Hồng Nhi lại khác, có lẽ là nguyên nhân hai kiếp làm người, cô có chút thích ứng trong mọi hoàn cảnh, được chăng hay chớ, có lẽ chính là bởi vì như thế hai người mới chung đụng tốt như vậy nhỉ. Nếu hai người đều là cây kim so với cọng râu, mỗi ngày không cãi nhau đã không tệ rồi.

Ngô Hồng Nhi vẫn luôn cho rằng tính cách không chia tốt xấu, từ trước đến giờ cô không cảm thấy tính tình Vương Lan không tốt, nhưng tính cách như vậy về sau nhất định sẽ sống khá mệt mỏi. Mà cô, sống lại một đời vốn chính là may mắn vô cùng to lớn, cô chỉ cần hưởng thụ thật tốt phần may mắn này là được.

Tác giả có lời muốn nói: thật ra tính cách Ngô Hồng Nhi lấy từ chính bản thân Ban Ban, tính cách Vương Lan là một người bạn học của Ban Ban. Mà bây giờ Ban Ban rõ ràng không lẫn lộn được tốt bằng người ta. . .

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sinh bệnh

Bởi vì lo lắng trong nhà, thời gian một nhà ba người Ngô Hồng Nhi ở nhà mẹ đẻ cũng không dài, ba bốn giờ chiều đã về rồi.

Hồ Lê Nhi ở nhà mẹ đẻ đối với sinh hoạt của Ngô Hồng Nhi bọn họ cũng không có mang đến thay đổi bao nhiêu, thậm chí bởi vì có Hồ Lê Nhi thỉnh thoảng giúp một tay, Ngô Hồng Nhi trái lại nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Không thể không nói Hồ Lê Nhi là một người rất dễ ở chung, ngay cả hai đứa nhỏ đều được chỉ giáo dục rất tốt, trẻ con đều là cực kỳ ham ăn, nhất là nhà Hồ Lê Nhi điều kiện không tốt, trẻ con như vậy nên tham hơn mới đúng, nhưng mỗi lần nhà họ Hồ làm đồ ăn gì ngon, hai đứa nhỏ đều không có bất kỳ tranh đoạt gì.

Chẳng qua rất nhanh cô đã không ung dung nổi, Đản Đản ngã bệnh. Mùa xuân ẩm còn se lạnh, là thời điểm dễ dàng sinh bệnh nhất, nhất là trẻ con bởi vì sức đề kháng yếu lúc này càng là thời kỳ bọn chúng phát bệnh cao. Dù rằng Đản Đản bình thường rất khỏe mạnh, nhưng lần này cũng không tránh được bị cảm mạo.

Lúc trời còn lạnh Đản Đản còn nhỏ, bởi vậy vẫn bị bắt ở trong phòng, hiện tại trời ấm lên, thẳng thóc này cũng là đứa yêu thích náo nhiệt, không có chuyện gì là kéo cổ muốn đi ngoài, có lẽ là ở bên ngoài bị lạnh, bởi vậy liền phát sốt cao. Lúc Đản Đản nóng lên là nửa đêm, từ lúc có con Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống buổi tối ngủ rất nông, thật sự là đứa nhỏ nửa đêm vừa phải ăn sữa lại muốn đi tiểu, qua hơn nửa năm hai người làm cha mẹ cho dù là ngủ cũng phải mở một con mắt.

Lúc nửa đêm Ngô Hồng Nhi đột nhiên nghe thấy tiếng con khóc vùng dậy luôn, vội vàng bế con dậy sờ một cái, quả nhiên là lên cơn sốt rồi. Hồ Quốc Đống cũng mơ mơ màng màng ngồi dậy theo Ngô Hồng Nhi nói: “Sao thế?”

“Sốt rồi.” Tiếng Ngô Hồng Nhi hơi run rẩy, đối với bệnh tật cô luôn là có chút e ngại không rõ tên, đời trước cô chính là bị ốm đau hành hạ đến chết.

Hồ Quốc Đống vừa nghe xong cũng phát hoảng, vội vàng đứng lên tìm thuốc cho con. Trong nhà có trẻ con, gần đây lại là mùa cảm cúm thường xảy ra nhiều, Lý Quế Lan bên chuẩn bị một ít thuốc cảm cúm ở nhà, chẳng qua đứa nhỏ nhỏ như vậy nên uống cái gì, uống thế nào? Hồ Quốc Đống cầm hai bao thuốc cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Động tĩnh của hai vợ chồng hơi lớn, chỉ chốc lát sau Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ cũng đã thức dậy: “Quốc Đống à, Đản Đản đây là thế nào?”

“Mẹ, đứa nhỏ hơi sốt, ngại mau tới đây xem thử.” Trong giọng nói của Ngô Hồng Nhi mang theo tiếng khóc.

Cho dù bình thường biểu hiện thành thực hiểu chuyện hơn nữa, Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống đều vẫn là thanh niên hơn hai mươi gặp phải chuyện thì hai mắt tối sầm, vào thời điểm này chỉ còn lại có hoảng loạn. Không có cách nào Đản Đản thật sự rất ít sinh bệnh, hiện tại đột nhiên phát sốt, hai người đều nóng nảy rồi.

Lý Quế Lan vừa nghe cháu trai bị bệnh vội vàng vàng khoác bộ quần áo rồi đi vào luôn. Bà vừa vào phòng là vội vàng xem đứa nhỏ. Đứa nhỏ khỏe mắt rung rung, đang nhỏ giọng khóc thút thít, đứa nhỏ này từ khi sinh ra đã khỏe mạnh, khóc lên cũng là kéo to giọng. Hiện tại bộ dáng tội nghiệp này, quả thực là như cầm dao khoét tim Lý Quế Lan vậy. “Ồi chao ôi, làm bậy nha. Để bà nội ôm một cái.”

Lý Quế Lan sờ sờ trán đứa nhỏ, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù là phát sốt nhưng cũng không có sốt nặng. Lý Quế Lan nuôi sáu đứa con, trên cơ bản vừa sờ là chắc chắn. “Hai đứa các con là trông con như thế nào, đứa nhỏ sốt lên mới biết được, may mắn con sốt không nghiêm trọng, nếu không hai đứa các con tha hồ mà khóc.” Tuy rằng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Lý Quế Lan vẫn là dạy bảo đôi vợ chồng trẻ một trận.

Thấy Hồ Quốc Đống còn đang ngờ ngác cầm hai bao thuốc ở đó, Lý Quế Lan bèn nói: “Đừng đứng ngu ngốc ở đó nữa, đứa nhỏ nhỏ như vậy sao có thể uống cái đó.” Chẳng qua rút cuộc là đau lòng con trai, Lý Quế Lan thấy đôi vợ chồng trẻ đều là sắc mặt sốt ruột bèn nói: “Chuyện không lớn lắm, phỏng chừng chính là nguyên nhân ban ngày dính chút gió, lát nữa nấu chút hành gừng nước đường cho đứa nhỏ uống là được rồi.”

Hồ Lão Đồ biết cháu trai phát sốt cũng không đợi được ở bên ngoài nữa rồi, nhưng đã hơn nửa đêm, Hồ Lão Đồ sốt ruột hơn nữa cũng không thể vào phòng con dâu, bởi vậy ông ho khan hai tiếng ở ngoài phòng rồi nói: “Mẹ nó à, Đản Đản thế nào rồi?”

“Không có chuyện gì, lão già ông đi đun chút nước nóng, lại cho đứa nhỏ dùng hành gừng cùng đường đỏ đun nước nóng uống. Ra mồ hôi là không có việc gì rồi.” Lý Quế Lan nói xong, Hồ Lão Đồ liền vội vã đi làm việc luôn.

Ở nông thôn khám bệnh khó khăn, nhưng kinh nghiệm từng nuôi mấy đứa nhỏ đều phong phú, một chút cảm vặt căn bản không cần uống thuốc, dùng chút phương thuốc dân gian nhỏ là có thể trị tốt.

Nhà chính hơn nửa đêm lần qua lần lại như thế, Hồ Lê Nhi nghe thấy động tĩnh cũng vội thức dậy xem xem đã xảy ra chuyện gì. Chờ sau khi vào phòng mới biết được là cháu trai phát sốt. Thấy em dâu bình thường khôn khéo hào phóng khéo mắt đều mang theo nước mắt, Hồ Lê Nhi bèn an ủi: “Không có chuyện gì đâu Hồng Nhi ạ, trẻ con phát sốt nhẹ là rất bình thường, cũng không cần uống thuốc, lát nữa em dùng cồn chà xát lòng bàn chân lòng bàn tay cho nó, lại cho đứa nhỏ uống nhiều nước đồ mồ hôi là được.”

Hồ Lê Nhi nói thật đúng là không sai, năm đó lúc chị mang thai đứa thứ hai, bởi vì một đồng chuyện rách nát kia của nhà chồng, cả ngày sốt ruột bốc hỏa, lúc đứa nhỏ sinh ra cũng không có khỏe mạnh như con bé đầu. Thời điểm chưa đầy một tuần tuổi thường xuyên đau ốm bệnh vặt linh tinh. Khi đó hai vợ chồng tay trắng từ trong nhà chuyển ra, ngay cả chỗ ở cũng là mượn, nào có tiền khám bác sĩ, đều là Hồ Lê Nhi chăm sóc cẩn thận từng li từng tí như vậy mới tốt lên. Hiện tại đứa nhỏ đã lớn tráng kiện khỏe mạnh như thường rồi.

Chỉ chốc lát sau Hồ Lão Đồ đã bung hành gừng nấu thành nước đường tới đây. Tuy rằng đã bỏ đường đỏ vào, nhưng bên trong hành gừng có một chút vị cay, Đản Đản vốn là không thoải mái, thứ đồ uống khó uống như vậy căn bản là không uống, cầm thìa đút tới miệng là phun ra luôn. Liên tục thử vài lần đều không bòn vào được, nước mắt Ngô Hồng Nhi liền rơi xuống.

Đứa nhỏ khó chịu khóc, mẹ nó ở một bên khóc theo, hai mẹ con khóc đến một người lợi hại hơn một người. Bộ dáng thế này làm cho Lý Quế Lan cùng Hồ Lê Nhi đều bất đắc dĩ. “Lê Nhi con ôm đứa nhỏ, mẹ tới bên.” Hồ Lê Nhi chăm đứa nhỏ là vô cùng có kinh nghiệm, khẽ bóp mũi đứa nhỏ một cái, Lý Quế Lan đổ luôn nước đường vào. Hai mẹ con hợp tác cho Đản Đản uống một bát nhỏ, lại dùng cồn lau gan bàn chân lòng bàn tay cho đứa nhỏ hơn nửa giờ, lại sờ đứa nhỏ đã bớt nóng không ít.

“Được rồi, Lê Nhi con còn có thai đấy, mau đi nghỉ ngơi đi. Tối hôm nay mẹ trông ở đây.” Thấy trên mặt Hồ Lê Nhi mang theo mệt mỏi không thể tránh khỏi, Lý Quế Lan bèn nói. Sợ đứa nhỏ nửa đêm lại lên cơn sốt, bà là thế nào cũng không yên lòng trở về ngủ. Về phần hai đứa Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi bình thường nhìn một đứa vững chắc hơn một đứa, nhưng con vừa nhúm bệnh mới biết được một đứa không đáng tin hơn một đứa.

Hồ Lê Nhi thấy đích xác không có chuyện gì nữa, Ngô Hồng Nhi cùng Lý Quế Lan cũng không ngừng bảo chị đi nghỉ ngơi bèn đi trở về. Sau khi Hồ Lê Nhi đi về nghỉ, Lý Quế Lan đuổi Hồ Quốc Đống đi phòng ngủ của bọn họ, bà và Ngô Hồng Nhi cùng nhau chăm sóc đứa nhỏ.

Lần qua lần lại như vậy đã sau nửa đêm rồi, mẹ chồng nàng dâu hai người cũng không dám ngủ, chỉ có thể ở một bên chợp mắt một chút, hai người ai cũng không ngủ ngon. Chẳng qua cũng may buổi sáng Đản Đản đã hoàn toàn hạ sốt. Chỉ là vẫn hơi ỉu xiu, nhìn cũng không hoạt bát như bình thường. Lúc thân thể khỏe mạnh, Đản Đản ăn cái gì cũng ngon ngon nhồm nhồm, hiện tại cho dù là sữa mẹ nó cũng chẳng buồn ăn một ngụm.

Lý Quế Lan cũng không dám bế đứa nhỏ đi ra ngoài chơi nữa, chỉ để cu cậu ở nhà, dĩ nhiên hành gì nước đường uống thường xuyên, nước sôi uống nhiều. Qua hai ba ngày thẳng nhóc này lại sinh long hoạt hổ rồi.

Có điều lần này cu cậu sinh bệnh hiển nhiên đã hù dọa Ngô Hồng Nhi, lúc chăm con đã tinh tế hơn bình thường rất nhiều. Cô là cực kỳ thấu hiểu nỗi khổ khi bị bệnh, cô sợ ngã bệnh càng sợ con ngã bệnh. Vừa bận rộn một cái rất nhanh đã đến lúc gặt lúa mạch mùa hè.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Anh con rể thành phố

Hồ Lê Nhi cũng không có ở nhà họ Hồ bao lâu, cơ hồ là bệnh của Đản Đản vừa khỏi, Lý Chấn Lương đã tới đón người. Hồ Lê Nhi không yên lòng trong nhà khăng khăng đòi đi, Lý Quế Lan thấy đồng chuyện thôi nát kia của nhà họ Lý cũng giải quyết hòm hòm rồi, sức khỏe con gái cũng ổn định lại, nên cũng không có cố giữ lại để cho bọn họ đi.

Nói thật cảm giác Lý Quế Lan đối với anh con rể Lý Chấn Lương này cũng không tệ lắm, con người Lý Chấn Lương thành thật cũng thương vợ, chỉ là trong nhà chuyện phiền lòng quá nhiều. Nhưng trong nhà nhiều chuyện phiền lòng cũng không phải là lỗi của Lý Chấn Lương, nói tới mệnh của hắn mới là khổ đấy, nghĩ đến đây Lý Quế Lan cũng mềm lòng rồi.

Một người đàn ông ở nhà một mình chỉ sợ ngay cả miếng cơm nóng hôi cũng không được ăn. Chính là hai cha con Hồ Lão Đồ, đừng nhìn hai người một tay nấu nướng tốt, nhưng trừ lúc trong nhà có người tới sẽ xuống bếp nấu vài món, bình thường đồ ăn cũng đều là Lý Quế Lan cùng Ngô Hồng Nhi làm. Lúc trước khi Ngô Hồng Nhi chưa gả tới đây nếu bà có việc gì không ở nhà, hai cha con này tình nguyện ăn bánh bột ngô uống nước lã cũng không chịu nổi lửa.

Vào hạ rất nhanh đã đến vụ thu hoạch lúa mạch, vụ thu hoạch lúa mạch năm nay cực kỳ khác biệt, xung quanh ruộng đồng đều là bóng dáng bận rộn, tuy rằng lúa mạch vẫn là mọi người cùng nhau thu, nhưng sau khi thu hoạch lúa mạch xong đất đai này sẽ chia cho mọi người. Nhà ai cũng muốn thu dọn xong đất nhà mình sớm một chút sau đó nhanh chóng gieo mạ, chung quy kém một ngày sẽ kém một ngày việc đó. Về sau thu hoạch cũng không còn là của tập thể nữa mà là của nhà mình. Người làm ruộng cả đời trong lòng ai không có tính toán nhỏ nhặt đâu.

Vì cái này hai ngày trước trong thôn gặt lúa mạch đã náo loạn mấy vụ mâu thuẫn không lớn không nhỏ, cuối cùng dứt khoát nhà nào thu lúa mạch trong ruộng nhà nấy, như vậy ai cũng sẽ không nói nhiều.

Biện pháp này của trưởng thôn không tệ, cánh thôn dân đều cả ngày ở ngoài ruộng như bom tiết gà, loại lao động phát ra từ nội tâm này và loại làm việc dựa vào thêm công điểm đổi lấy kéo dài thời gian kia là không giống nhau. Loại trạng thái tinh thần này từ bất luận trên mặt kẻ nào cũng có thể nhìn ra rất rõ ràng. Một người cùng với không có cố gắng rất rõ ràng. Nhìn thấy loại trạng thái này, lão trưởng thôn kể từ sau khi chia đất cứ thấp thỏm bất an cuối cùng cũng yên tâm. Có sự nhiệt tình lớn như vậy lo gì lương thực không được mùa.

Nhà họ Hồ đất nhiều người ít, trong nhà còn có một em bé chưa dứt sữa không đến một tuổi cần người trông, sức lao động trong nhà tính hết nước hết cái cũng chỉ có ba người, còn một là phụ nữ một là người già. Trước đây lúc kiếm công điểm không nhìn ra, hiện tại khuyết điểm ít người đã lộ rõ. Gia đình có ba bốn đứa con trai chỉ có ngại không đủ đất, nơi nào sẽ có vấn đề sợ làm không xong đâu. Có điều cũng may Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống đều làm được việc, nhất là Hồ Quốc Đống sức lực trên người như là dùng không hết, làm việc một người có thể chấp hai người.

Gặt lúa mạch chưa được hai ngày, Hồ Hạnh Nhi đã dẫn Triệu Cường trở về hỗ trợ. Về phần hai đứa cháu trai mẹ Triệu không chịu để cho về cùng. Nói tới con trai cả của Hồ Hạnh Nhi hiện tại cũng không nhỏ, trẻ con lớn như vậy nếu ở nông thôn cũng có thể làm bằng nửa người lớn. Vốn Hồ Hạnh Nhi cũng định mang hai cậu con trai về, bất đắc dĩ mẹ Triệu như thế nào cũng không chịu. Hai đứa cháu trai trong nhà là thịt trong tim mẹ Triệu cha Triệu, đừng nói để cho bọn họ ra đồng, dù chỉ là làm một chút việc nhà mẹ Triệu cũng không nỡ. Thật ra đừng nói cha Triệu mẹ Triệu, ngay cả hai anh em của Triệu Cường cũng hết sức thương yêu hai đứa cháu này. Dùng lời của bọn họ mà nói về sau cũng chỉ trông vào Đại Bảo Nhị Bảo dưỡng già. Về phần

Triệu Cường, có cháu trai cả ở trước mắt ngược lại không có quý báu như vậy nữa. Bởi vậy liền bị Hồ Hạnh Nhi mang đến cái tạo lao động.

Triệu Cường tuy rằng cưới vợ nông thôn, nhưng làm việc ruộng đồng thật đúng là cô gái lớn lên kiêu lần đầu. Cầm liềm cắt chưa được hai cái, trên đôi tay kia cũng đều là vết máu rộp. Đừng nói so sánh với Hồ Quốc Đống, hẳn ngay cả Ngô Hồng Nhi và Hồ Hạnh Nhi cũng kém hơn. Người ta đã gạt rất xa rồi. Hắn còn đang cúi đầu lết đây nè.

Có một anh con rể người thành phố vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của Lý Quế Lan, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dờ khóc dờ cười thôi. Nhưng thấy bộ dáng đứa nhỏ này đỏ bừng cả khuôn mặt, trên mặt còn dính mấy vết bùn, cắt một liềm lúa mạch lại đau nhe răng nhếch miệng, Lý Quế Lan thật sự là không đành lòng, cũng sợ hãi bị một bên nói: “Cường Tử à, con tới đây trông Đản Đản đi, đứa nhỏ này nghịch ngợm vô cùng, mẹ cũng sắp không bẻ nổi rồi. Hai ta đổi một chút, lát nữa lại đổi lại.”

Người sáng suốt vừa nhìn là biết đây là Lý Quế Lan tìm bạc thang xuống cho Triệu Cường, dù sao Lý Quế Lan tuy rằng đã có tuổi, nhưng đừng nói trẻ con dù là xuống ruộng cũng chẳng có vấn đề gì. Hơn nữa đứa nhỏ nằm ở trong xe đẩy nhỏ bằng gỗ ông nội nó làm cho, căn bản là không cần bế.

Hồ Hạnh Nhi một mực cắt lúa mạch ở phía trước cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ mặc kệ mắt mắt xấu hổ này, Triệu Cường có chút lúng túng cười cười với mẹ vợ, nhưng rốt cuộc vẫn đưa liềm cho mẹ vợ, mình đi trông Đản Đản. Nông cụ trong ruộng đều có hạn, nhà họ Hồ ít người, liềm được chia đến cũng không nhiều, hẳn giữ một cái mẹ vợ chỉ có thể ở một bên nhìn lo lắng xuống. Nói thật hẳn ở đây cũng thuần túy là làm trò ngại chứ không giúp được gì còn không bằng để cho mẹ vợ làm đầu.

Vỗ vỗ đất trên người, Triệu Cường đi tới dưới bóng cây trông cháu nhỏ, thẳng nhóc này tựa hồ như biết Triệu Cường đã làm cái gì, phì phì phun về phía hắn mấy cái bong bóng, về mặt thẳng nhóc kia thật là muốn bao nhiêu khinh thường thì có bấy nhiêu khinh thường.

Thu lúa mạch xong liền muốn trồng ngô ngô các loại luôn, đây cũng là một hồi giầy vò, Hồ Hạnh Nhi đâu sao sống an nhàn sung sướng đã nhiều năm như vậy rồi, Ngô Hồng Nhi trước đây làm việc đồng áng cũng không phải là nhiều lắm, tuy rằng Hồ Quốc Đống cố gắng hết sức tự mình làm hết việc nặng, nhưng chờ đến lúc việc đồng áng làm hòm hòm rồi, hai người vẫn là đều đen gầy đi một tầng.

Thời gian Trương Cường ở lại trang An Bình cũng không dài, dù sao ở trấn trên hắn còn có một phần công việc ở xã mua bán mà, hai năm trước đây cũng là một công việc béo bở, nếu không phải gia đình có ô dù căn bản không được phân tới đó làm việc. Hai năm này tuy nói không được ưa thích như vậy nữa, nhưng dù sao cũng là một công việc ổn định, Triệu Cường là thế nào cũng không thể bỏ. Bởi vậy hắn chỉ tới nhà họ Hồ giúp hai ngày bận rộn nhất, thật ra nói hỗ trợ cũng không đúng, ai bảo hắn chẳng biết cái gì cũng chẳng làm được cái gì đây.

Đội thu thập lúa mạch ngoài ruộng xong, Lý Quế Lan liền bắt đầu đuổi con gái nhà mình, “Được rồi được rồi, thời gian mày ở đây cũng không ngắn rồi, mau mau về đi, ở đây lâu mẹ chồng mày dù coi trọng mày hơn nữa cũng có ý kiến.”

“Không có chuyện gì đâu mẹ ơi, mẹ chồng và cha chồng con mẹ còn không biết, chỉ cần có Đại Bảo Nhị Bảo ở bên cạnh hai người bọn họ mới chẳng quan tâm người khác đâu. Hi hi, con ở lại đây là có việc muốn nói với cha mẹ.” Hồ Hạnh Nhi nói. Thấy Hồ Lão Đồ và Lý Quế Lan đều một bộ dáng chờ chị nói chuyện, Hồ Hạnh Nhi cũng không hề khách khí nói: “Mẹ, ngài cho con vay chút tiền đi.”

“Mày cần tiền làm cái gì?” Lý Quế Lan có phần khó hiểu nói. Nói tới bốn cô con gái còn lại ai vay tiền Lý Quế Lan cũng không kỳ quái, duy chỉ có Hồ Hạnh Nhi mở miệng bà phải hỏi một câu. Triệu Cường mỗi tháng đều có hơn bốn mươi đồng tiền lương, cha chồng mẹ chồng chị hai người đều có lương hưu, hai vợ chồng bọn họ không cần cho hai cụ tiền dưỡng già không nói, hai cụ còn thường xuyên trợ cấp bọn họ. Lý Quế Lan như thế nào cũng không nghĩ ra được cô con gái thứ hai vay tiền làm gì.

“Mẹ, mẹ cũng biết Triệu Cường mỗi tháng chỉ có chút tiền lương cố định đó, Đại Bảo Nhị Bảo cũng càng lúc càng lớn. Con phải tính toán một chút cho mai sau chứ. Cho nên con nên nghĩ tới mở một cửa hàng mặt tiền bán quần áo nhỏ. Cơ mà tiền vốn không đủ mới nghĩ vay hai cụ một chút.” Hồ Hạnh Nhi nói.

Mặc dù bây giờ quốc gia mặc hộ cá thể rồi, nhưng hộ cá thể vẫn rất bị người kỳ thị. Con Ba cùng con rể Ba đến trấn trên bán rau đó là không còn cách nào khác, nhưng con Hai cũng muốn làm hộ cá thể, Lý Quế Lan cũng có phần do dự. Bà cũng không phải ngại mất mặt gì đó, nói tới nhà mình năm nay không phải nuôi mười đầu lợn, áp thêm hai ổ gà con sao. Nhưng cả nhà con rể quả thực đều là công việc ổn định, con gái làm việc này, Lý Quế Lan đoán thân gia chắc chắn sẽ có ý kiến.

“Tiền cũng không phải không có, chẳng qua mày đã nói với cha mẹ chồng mày chưa? Cường Tử biết không?” Lý Quế Lan hỏi.

Vừa nghe mẹ chị hỏi cái này, ý cười trên mặt Hồ Hạnh Nhi tắt ngấm, Triệu Cường trái lại không có ý kiến gì, thật ra cha chồng chị ý kiến cũng không lớn, chỉ là bà mẹ chồng kia của chị kiên quyết không đồng ý, còn nói cái gì mà “Nếu mẹ Đại Bảo Nhị Bảo là hộ cá thể chị để cho hai đứa nhỏ làm người như thế nào ở bên ngoài?...”, nhớ tới cái này Hồ Hạnh Nhi lại tức giận.

Nhìn thấy vẻ mặt này của con gái Lý Quế Lan còn có cái gì không hiểu, “Tiền cũng không phải không thể cho mày vay, nhưng mày phải thương lượng xong với nhà chồng đã. Nếu vì cái này mà gây ra mâu thuẫn với nhà chồng thì mẹ cũng không chiều theo.” Thật ra Lý Quế Lan cũng cảm thấy con gái nhà mình giầy vò vớ vẩn, phụ nữ ấy à, ở nhà hầu hạ người già trẻ con là được, kiếm tiền đều là chuyện của đàn ông. Triệu Cường cũng không phải không thể kiếm, đâu có cần đến chị xuất đầu lộ diện ở bên ngoài.

“Cha, cha hãy nói đi?” Từ nhỏ đến lớn chỉ cần Hồ Hạnh Nhi đã mở miệng, cha chị hầu như sẽ không có không đồng ý. Còn nhớ năm đó khi chị còn nhỏ rất thích một cái kẹp hoa, nhưng cái kẹp hoa đó rất đắt, trong nhà lại nhiều con gái, mẹ chị như thế nào cũng không nỡ mua, sau này vừa nói với cha chị, ngày hôm sau Hồ Lão Đồ mua về cho luôn. Còn có lần kết hôn đó, bởi vì chị nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay của chị dâu cả nhà chồng tương lai vô cùng thích, cha chị cứ thế thêm một chiếc đồng hồ đeo tay vào trong đồ cưới.

Có điều lần này Hồ Lão Đồ hiển nhiên cũng nhất trí với ý kiến của Lý Quế Lan, “Hạnh Nhi nghe mẹ con, trước hết thương lượng với nhà chồng con xong hẳn nói, cha giữ lại tiền cho con.” Đối với ý tưởng của con gái Hồ Lão Đồ không có ý kiến, thậm chí ông còn muốn chờ hai năm này nuôi lợn kiếm được tiền cũng đến trấn trên mở một cửa hàng thịt lợn đó. Chẳng qua con gái đã lấy chồng chính là người nhà khác, tâm tư Hồ Lão Đồ tuy rằng đồng ý nhưng là rốt cuộc không có đồng ý.

Thấy cha mẹ đều không đáp ứng, Hồ Hạnh Nhi cũng không có cách nào, chỉ có thể âm ức rồi đi. Chẳng qua Hồ Hạnh Nhi cũng người cố chấp, mặc dù mọi người đều không đồng ý, nhưng chị vẫn không buông tha, chỉ là ở trong lòng nghĩ nếu không đồng ý thì nài cho đến khi bọn họ đều đồng ý mới thôi.

Thấy Hồ Hạnh Nhi đi rồi, Lý Quế Lan nhìn không được nói với Hồ Lão Đồ: “Ông nói đứa nhỏ này cả ngày nghĩ gì thế, sống yên ổn không thích cứ thích giày vò vớ vẩn. Nói tới đều là ông nuông chiều.”

Thấy Lý Quế Lan kéo đề tài đến trên người ông, Hồ Lão Đồ bèn nói: “Nói giống như chi có một mình tôi chiều nó ý. Tôi đi ra chuồng chòm lợn một chút đây.” Nói xong đi luôn.

Lão già chết tiết này, Lý Quế Lan cười mắng một câu, rồi tiếp tục làm công việc trên tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đau lòng

Thật ra tính cách năm cô con gái nhà họ Hồ một người lợi hại hơn một người thật đúng là do Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ một tay dạy dỗ. Năm đó nhà họ Hồ không có con trai, đầu năm nay không có con trai thì như thấp người khác một đoạn. Khi đó hai người đã sắp bốn mươi, đối với việc sinh con trai cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, vì không để cho năm cô con gái về sau lấy chồng bị âm ức, hai người dạy cho tính cách năm cô con gái một người mạnh mẽ hơn một người. Gia đình nhiều con trai con gái tính tình mềm yếu một chút không có gì, bị âm ức anh em nhà mẹ đẻ có thể đánh lên tận cửa, nhưng nhà mẹ đẻ không có anh em, chỉ có thể chính mình lợi hại hơn một chút để cho mình không chịu âm ức.

Khi đó cũng không phải không có ai khuyên bọn họ ôm một đứa nhỏ từ bên ngoài về. Trước đây là lưu hành việc này, không có con trai ôm cũng phải ôm một đứa trở về. Nhà họ Hồ điều kiện tốt, đừng nói ôm một đứa từ bên ngoài dù là xin một đứa từ chỗ anh em trong tộc cũng có người sẵn lòng. Khi đó thật sự là quá khổ, rất nhiều gia đình ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, gia đình đông con dù là bé trai cũng không có quý giá lắm. Còn có gia đình thật sự sống không nổi mang con đến chỗ không có người quen biết vứt nữa cơ.

Lúc trước Lý Quế Lan cũng động tâm tư muốn xin một đứa con từ nhà Hồ lão tam, nhưng mà lại bị Hồ Lão Đồ khuyên, có con trai hay không có con trai ở trong cái nhìn của Hồ Lão Đồ đều là mệnh, nếu ông không có cái mệnh này ông cũng sẽ nhận, cùng lắm thì cho Tiểu Ngũ kén rể tới cửa. Đứa nhỏ ôm đến cho dù là cháu ruột cũng không được tự nhiên. Về sau đứa nhỏ trưởng thành nếu lỡ như biết sẽ rất lúng túng.

Cứ như vậy, ở dưới tình huống hai người vốn đều đã chết tâm muốn cho con gái kén rể, Hồ Quốc Đống ra đời. Nhưng tính tình của năm cô con gái cũng đã dưỡng thành. Một đứa lợi hại hơn một đứa, một đứa có chủ ý hơn một đứa. Không cái nói khác chỉ nói đến sự việc năm đó Hồ Hạnh Nhi kết hôn với Triệu Cường, Hồ Lão Đồ cũng không đồng ý lắm. Tề đại phi ngẫu, ba đời nhà bọn họ đều là kiếm ăn trong ruộng, mà nhà họ Triệu lại là người thành phố. Vào những năm bảy mươi tám mươi, giữa người nông thôn và người thành phố quả thực giống như là cách một dải ngân hà.

Nhưng Hồ Hạnh Nhi tự có chủ ý, chỉ vừa ý Triệu Cường, hai người thực sự không có cách nào mới đồng ý. Có điều mấy năm đầu hai người kết hôn, Hồ Lão Đồ tiếp tế cô con gái thứ hai này không ít. Người thành phố nhìn về vàng, nhưng bình thường ngay cả ăn rau xanh cũng không để dành, càng miễn bàn cái khác. Hồ Hạnh Nhi mặc dù là cô con gái nông thôn, nhưng từ nhỏ gia đình cũng chưa từng thiếu chị ăn uống, bởi vì nguyên nhân Hồ Lão Đồ có tay nghề, cách năm ba bữa còn có thể ăn bữa thịt lợn. Có thể nói lúc làm con gái ở nhà, chị ăn uống còn tốt hơn khi gả vào thành phố.

Sau khi chị kết hôn, mỗi lần trở về Lý Quế Lan đều để cho chị mang đồ về, cứ như vậy mặc dù chị là người nông thôn nhưng ở nhà chồng cũng có thể thẳng được lưng. Sau lại liên tiếp sinh hai cậu con trai, cái lưng này lại càng uốn được thẳng tắp. Bởi vì lấy chồng không phải chịu giày vò gì, vẫn còn y như trước đây.

Có điều dạy dỗ được năm cô con gái tính cách cường thế cũng không đại biểu Lý Quế Lan là thích con dâu như vậy, bởi vậy lúc chọn vợ cho Hồ Quốc Đống, bà liếc mắt nhìn là nhìn trúng ngay Ngô Hồng Nhi dịu dàng hào phóng. Thật ra trong cái nhìn của Lý Quế Lan, phụ nữ ấy à là phải giống như cô con dâu nhà mình mới đúng cơ.

Ngô Hồng Nhi cũng không hùng hùng hổ hổ như mấy cô con gái, tính tình rất dịu dàng, nhưng có lần nào Quốc Đống không nghe lời nó? Mấy đứa nhà mình kia nhất là con Tư và con Năm cả ngày hò hò hét hét, vì chút chuyện to như quả rắm mà đánh nhau với chồng mình, cuối cùng còn không phải chi như vậy.

Lúc Hồ Quốc Đống xách một quả dưa hấu lúc trở về lại thấy mẹ hắn đang cau mày suy nghĩ cái gì đó bèn nói: “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế, sao chỉ có một mình mẹ vậy?” Việc đồng áng làm tầm tầm rồi, hôm nay trong thôn nộp lương thực, Hồ Quốc Đống liền đi theo. Trên đường về hắn nhìn thấy trên đường có bán dưa hấu bèn thuận tay mua một quả. Hồng Nhi nhà họ rất thích ăn các loại hoa quả này, sức ăn thịt trái lại không lớn. Hắn đang muốn trở về khoe thành tích đó, nhưng không nghĩ tới chỉ nhìn thấy một mình mẹ hắn.

“Cha mày đi trại chôm lợn rồi, chị Hai mày đã về nhà. Đần Đần buồn ngủ, vợ mày vừa mới vào phòng lừa nó ngủ rồi.” Lý Quế Lan thấy con trai nói chuyện mới từ trong suy nghĩ miên man vừa rồi lấy lại tinh thần. Thấy trong tay hắt xách một quả dưa hấu bèn nhận lấy rồi nói: “Còn rất to, sớm biết nên bảo chị Hai mày ăn dưa hấu xong rồi hăng đi.” Hiện tại lương thực khan hiếm, địa phương trồng dưa hấu không nhiều, dưa hấu này cho dù ở phía Tây cũng coi như là thứ hiếm lạ.

Tắm rửa mồ hôi trên người ở trong sân xong, Hồ Quốc Đống liền vào nhà xem Ngô Hồng Nhi và con trai. Vừa vào đã thấy cả hai người ngủ rất ngon, Đần Đần ngủ giãy tay giang chân ngửa mặt lên trời, bởi vì trời nóng, trên người mặc cái yếm nhỏ, chẳng qua hiển nhiên là sợ cu cậu cảm lạnh, Ngô Hồng Nhi dùng áo gối đắp bụng cho cu cậu. Ngô Hồng Nhi tương phản ngủ khá đáng thương, cô là dựa vào chăn ngủ, bên cạnh tay còn có đế giày mới đóng một nửa, xem ra là làm được một nửa thì ngủ mất.

Trong khoảng thời gian này Ngô Hồng Nhi rất mệt mỏi, nhà họ Hồ ít người, cho dù là có Hồ Hạnh Nhi đến hỗ trợ người vẫn thiếu như thường, bởi vậy Ngô Hồng Nhi liền không thể giống như trước ở nhà mẹ đẻ còn có thể tranh thủ trốn việc như vậy nữa. Cô da trắng, cho nên rất sợ nắng, hiện tại trên mặt lại nê da rồi, trên tay cũng có một ít vết thương nhỏ bởi vì cắt lúa mạch tạo thành. Cả người cuộn tròn ngủ ở trên chăn, nhìn đến là đáng thương.

Vừa nhìn như vậy lại làm Hồ Quốc Đống đau lòng không thôi. Hồng Nhi nhà họ lần này thật là chịu tội lớn rồi.

“Hồng Nhi, Hồng Nhi, tỉnh tỉnh mau nằm lại rồi ngủ tiếp.” Thấy cô nghèo cổ khó chịu, Hồ Quốc Đống bèn nhẹ nhàng đẩy đẩy bả vai của cô nói.

Ngô Hồng Nhi ngủ nông, lại nói con còn ở bên cạnh đó, Hồ Quốc Đống đẩy cô một cái giật mình tỉnh luôn. Chẳng qua mơ mơ màng màng thấy là Hồ Quốc Đống, con còn đang ngủ ngon, cô lăm bầm hai tiếng rồi lại ngủ.

Ngô Hồng Nhi là mệt thật, qua một vụ gặt lúa mạch cân nặng của cô đã gầy hơn so với hồi còn con gái. Ban ngày phải làm việc ở dưới ruộng, buổi tối còn phải trông con, ngủ cũng không ngủ đủ. Nhưng không làm cũng không được, mẹ chồng cô lớn tuổi như vậy rồi còn lăm hăng say làm đó, cô cũng không thể để cho người già làm còn mình đi ngủ. Vất vả lăm mới xong việc, cô thật là động một cái cũng không muốn động.

Thấy động tác Ngô Hồng Nhi mở mắt ra lại lập tức khép lại, Hồ Quốc Đống dờ khóc dờ cười, thấy thật sự là gọi không tỉnh, hắt dút khoát trực tiếp bắt đầu bế người lên, muốn đặt cô lên giường gạch để cho cô nằm thẳng mà ngủ. Nhưng Ngô Hồng Nhi thấy hắt vẫn ảm ỉ cô ngủ lẩn qua lẩn lại không dứt, chờ lúc Hồ Quốc Đống đặt cô lên giường gạch cô dút khoát ôm cổ hắt không buông tay.

“Em mệt, cánh tay đau, chân cũng đau.” Ngô Hồng Nhi nhắm mắt vừa treo ở trên người Hồ Quốc Đống không xuống vừa nói. Thật ra bình thường Ngô Hồng Nhi là rất ít nũng nịu, nhưng là hôm nay cô vốn đang ngủ mơ mơ màng màng, lại cộng thêm trong khoảng thời gian này quả thực cô mệt vô cùng bèn làm ra hành động như vậy.

Hồ Quốc Đống cúi đầu nhìn nhìn Ngô Hồng Nhi đang ôm cổ hắt, bởi vì nguyên nhân buồn ngủ khòe mắt cô còn có chút nước mắt, nghe cô nói nũng nịu thật là làm cho trái tim Hồ Quốc Đống sắp tan chảy rồi.

Dứt khoát hắt cũng không đặt người lên giường gạch nữa, ôm như ấp trứng, vừa bóp cánh tay cho cô vừa nói: “Xoa bóp cho em được không, cô bé ngốc sao lại không biết trốn chút việc chứ.”

Hồ Quốc Đống xoa bóp cho Ngô Hồng Nhi rất thoải mái, cô vốn đang hết sức buồn ngủ chỉ chốc lát sau đã ngủ thật. Bởi vậy cô không nghe thấy những lời Hồ Quốc Đống nói thầm ở bên tai này. Nếu nghe được cô nhất định sẽ rất cảm động trước, sau đó lờ mờ một cái, đất nhà mình hắt còn trốn việc thì thành loại người gì rồi.

Dĩ nhiên nếu Lý Quế Lan nghe được nói không chừng cảm xúc sẽ càng thêm kích động, chuyện cảm chối đập Hồ Quốc Đống một trận cũng rất có thể sẽ xảy ra. Chẳng qua may mắn hai người ai cũng không nghe thấy.

Ngô Hồng Nhi ngủ một giấc hết sức thoải mái, sau khi tỉnh dậy ngay cả cánh tay và chân đau nhức đến không nâng nổi cũng dễ chịu hơn không ít. Mở mắt vừa nhìn con không ở bên cạnh, dọa cô giật mình. Chẳng qua sau đó lại nghe thấy tiếng cười của thằng nhóc này, lúc này Ngô Hồng Nhi mới thờ phào nhẹ nhõm, xem ra là được bé đi chơi rồi.

Lúc Ngô Hồng Nhi đi ra thẳng nhóc Đần Đần này đang bò vui sướng ở trên một cái chiếu chúc Lý Quế Lan trải cho. Bởi vì làn da của trẻ con khá non nớt, bởi vậy ở trên chiếu chúc còn trải một cái đệm hơi cũ. Đây cơ hồ là trò chơi cần thiết mỗi ngày của Đần Đần. Hiện tại Đần Đần đã được gần chín tháng, ngay từ nửa tháng trước cu cậu đã bắt đầu bò tới bò lui ở trên giường gạch, ở yên một lát cũng không có, có đôi khi Ngô Hồng Nhi cũng hoài nghi, nếu không phải trông kỹ chỉ sợ nó còn có thể tự mình bò đi mất rồi.

Đần Đần đang mừng rỡ, hiển nhiên cu cậu cũng đã nhìn thấy Ngô Hồng Nhi, cu cậu giơ cánh tay nhỏ lên kêu a a hai tiếng với Ngô Hồng Nhi, tựa hồ đang chào hỏi cô.

“Hồng Nhi dậy rồi? Chờ cha con về chúng ta sẽ ăn cơm.” Lý Quế Lan thấy Ngô Hồng Nhi đi ra bèn nói. Vừa rồi Lý Quế Lan đã làm xong cơm, vốn muốn gọi Ngô Hồng Nhi dậy, nhưng Hồ Quốc Đống nói Hồng Nhi đang ngủ ngon, Lý Quế Lan nghĩ dù sao Hồ Lão Đồ cũng còn chưa về nên không có gọi cô nữa.

Lời Lý Quế Lan không có ý khác, nhưng Ngô Hồng Nhi lại xấu hổ. Cô ngủ một lèo đến giờ này để cho mẹ chồng làm cơm tối, cả nhà vẫn chờ cô, cho dù là mẹ ruột cô biết cũng sẽ mắng cô. “Mẹ, sao mẹ không gọi con dậy làm. Mấy ngày nay ngài cũng rất mệt.” Ngô Hồng Nhi nói, sau đó lại trừng mắt nhìn Hồ Quốc Đống một cái, người này cũng là không có mắt nhìn, cũng không biết gọi cô dậy nấu cơm.

Hồ Quốc Đống sờ mũi một cái, hắt nào nỡ gọi cô dậy, sau khi Đần Đần dậy, sợ đánh thức cô hắt còn đặc biệt mang Đần Đần ra ngoài chơi đó.

Lý Quế Lan cũng không phải người so đo như vậy, chỉ là nghĩ con gái bây giờ kém xa bọn họ hồi còn trẻ, hồi bà còn trẻ làm việc nhà nông cũng chẳng hề kém cạnh đàn ông. Quốc Đồng xót vợ đều không nỡ để cho vợ nó làm việc nặng cũng đã mệt thành bộ dáng này. Chẳng qua bà cũng nhìn ra con dâu là một thật cũng không phải là trốn việc bèn nói: “Không có chuyện gì, người trẻ tuổi ngủ nhiều, lại nói mấy ngày nay con cũng mệt mỏi rồi. Ngủ thêm một lát cũng là nên.”

Nghe Lý Quế Lan nói như vậy, Ngô Hồng Nhi mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mẹ chồng tuy rằng cũng là mẹ, nhưng tóm lại là không cách nào so sánh được với mẹ ruột. Hồ Quốc Đồng là con trai độc nhất, muốn chia ra sống một mình là căn bản không có khả năng, vì cuộc sống sau này trôi qua được thoải mái một chút, cô cũng không thể làm mất lòng mẹ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mệt rãi rồi

Kể từ khi Ngô Hồng Nhi ngủ quên lần đó, tình huống chẳng những không chuyển biến tốt đẹp ngược lại liên tục vài ngày giữa trưa lên con buồn ngủ, có đôi khi quả thực ngồi cũng có thể ngủ.

Ngày hôm đó cô đang gỡ chăn cùng Lý Quế Lan ở trên giường gạch, đang làm việc mí mắt lại trĩu xuống ghê gớm, tựa hồ chỉ cần vừa buông lỏng là sẽ dúi vào nhau. Nhưng nhìn xem công việc trên tay, Ngô Hồng Nhi cố gắng mở mở mắt, hiện tại không thể ngủ.

Tháo giặt chăn bông là một việc lớn, mùa đông trời rất lạnh, nếu dùng nước nóng lại quá tốn củi, bởi vậy Lý Quế Lan luôn tháo giặt chăn bông vào mùa hè. Thật ra không chỉ là chăn bông, ngay cả quần áo bông của mọi người, áo khoác nhỏ, chăn nhỏ của Đan Đan, thừa dịp tiết trời ẩm áp cũng phải đều tháo ra.

Lý Quế Lan thấy hai mí mắt của Ngô Hồng Nhi cũng đã sắp dính lại rồi, bèn nói: “Hồng Nhi, nếu là quá buồn ngủ thì đi ngủ một lát đi. Mình mẹ làm cũng được.”

Ngô Hồng Nhi ngượng ngừng cười cười sau đó nói: “Không có chuyện gì, mùa hè chính là dễ ngủ gật, cũng chỉ là một lúc này, qua lúc này cũng là tốt rồi.” Ngô Hồng Nhi thăm nói thăm xem ra đoạn thời gian trước thật là quá mệt rồi, nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy vẫn chưa lấy lại được sức.

Chẳng qua ngủ suốt hiển nhiên là không thực tế lắm, ở nông thôn gần như không có thời gian rảnh rỗi, chỉ là thu lúa mạch cùng thu hoạch vụ thu là đã làm cho người ta mất hai cái mạng. Trừ cái đó ra còn phải nuôi lợn nuôi gà, bình thường bớt chút thời gian còn phải làm dưa muối, làm tương gạo. Nếu nói tỉ mỉ việc này cũng không có gì, nhưng việc đồng áng không chỉ có riêng là thu hoạch mà thôi, làm cỏ, tưới tiêu, bắt sâu, tía cây, thiếu một loại nào cũng không được. Bởi vậy thời gian duy nhất có thể rảnh rỗi cũng chính là tháng bảy tháng tám nóng nhất và tháng chạp cùng tháng giêng lạnh nhất.

Mùa đông là thời kỳ gia đình nông thôn tập trung làm việc vui, mà giữa hè chính là thời gian phụ nữ nông thôn tháo tháo giặt giặt.

Mấy ngày này Ngô Hồng Nhi và Lý Quế Lan cũng là có nhiệm vụ, trừ tháo giặt chăn bông xong còn phải vò vàng làm áo bông cho Đan Đan. Thăng nhóc này gần như mỗi ngày mỗi lớn, chờ đến mùa đông là gần tròn một tuổi rồi, áo bông làm lúc trong tháng năm ngoái đều không thể mặc vừa nữa, toàn bộ đều phải làm một lần nữa. Hơn nữa quần áo bông trẻ con cũng mặc sớm, đám người lớn còn mặc rất mỏng cơ, chúng nó đã phải mặc áo bông mỏng rồi.

“Mùa hè chính là làm cho người ta chẳng có tinh thần, con xem Đan Đan của chúng ta cũng bị nóng không có tinh thần.” Lý Quế Lan cười nói. Đan Đan hiện tại cũng bị nóng đến ứ ể oải, hiện tại đang ngủ ngon đó. Cũng chỉ có buổi sáng cùng với buổi tối lúc mát mẻ thăng nhóc này mới có thể lên tinh thần.

Hiện tại cũng không giống như đời sau muốn điều hòa có điều hòa, muốn quạt điện có quạt điện. Thật ra cho dù là có phòng chường cũng không có người sẽ bỏ được mà dùng. Một xu một que kem cũng không mấy người nông thôn bỏ được mà ăn, nhiều nhất cũng chỉ là cho đứa nhỏ trong nhà ăn đỡ thèm mà thôi. Đến thị trấn nếu người lớn có thể mua một chai nước uống có ga ba xu cho phòng chường là có thể làm cho bọn nhỏ khoe khoang rất lâu rồi.

“Đúng vậy, thăng nhóc này phòng chường cũng là buổi tối nó quá lợi hại.” Mùa hè trời quá nóng rất nhiều gia đình đều ngủ ở trên nóc nhà, thậm chí còn xảy ra chuyện đêm dài yên tĩnh có người ngủ say như chết rơi từ trên nóc nhà xuống. Chẳng qua nhà cửa bây giờ đều thấp, cho dù là rơi từ trên nóc nhà xuống cũng không xảy ra chuyện lớn lắm. Bởi vậy mọi người vẫn ngủ ở trên nóc nhà như trước.

Một cô dâu mới kết hôn hơn một năm như Ngô Hồng Nhi đương nhiên sẽ không tùy tiện chạy lên nóc nhà ngủ, có điều buổi tối mỗi ngày cũng đem con lên nóc nhà chơi một lát, chờ thời tiết hết nóng lại về phòng ngủ cũng là chuyện thường ngày. Trên nóc nhà mát mẻ, Đan Đan ban ngày ngủ nhiều buổi tối lại hoạt bát, mỗi ngày đều nó không ngừng.

“Đúng rồi mẹ, ngài xem nhân lúc làm áo bông cho Đan Đan có cần con làm cho chị Ba hai bộ áo bông nhỏ không, lúc chị Ba con sinh có thể đang lạnh đó.” Chính xác là dự tính ngày sinh cái thai thứ ba của Hồ Lê Nhi vừa lúc vào trong tháng chạp. Đối với người khác mà nói tháng chạp ở cữ là hưởng phúc, dù sao ở cữ không thể tắm rửa cũng không thể gội đầu, nếu như là vào mùa hè trên người thế nào cũng phải hôi rình, nhưng đối với Hồ Lê Nhi mà nói trong tháng chạp ở cữ lại không phải tin tức tốt lắm.

Thứ nhất chị không có mẹ chồng chăm sóc trong tháng cho chị, về phần mẹ mẹ chồng kể kia không cho chị ngọt ngào chị đã muốn niệm a di đà Phật rồi.

Thứ hai Hồ Lê Nhi hiện tại tách ra ở riêng, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều trông cậy vào chị, trong tháng chạp nhiều việc lại rối ren, chị ở cữ chẳng làm được cái gì chỉ sợ trong nhà sẽ phải lộn xộn rồi.

Vốn Lý Quế Lan đang lo lắng vì vụ việc này, hiện tại vừa nghe trong lòng lại buồn bực không thôi. “Con nói một chút, chị Ba con đây là cái mệnh gì, ngay cả mang thai cũng không đứng dịp như vậy. Làm cho nó hai bộ đi, của cái nhà nó mỏng, phòng chừng cũng không nở mua mới cho con, nhất định là dùng lại đồ của Đại Nữu và Nhị Đản.” Ở nông thôn đều là như vậy, đứa thứ hai mặc của đứa thứ nhất, đứa thứ ba mặc của đứa thứ hai, cũng chỉ đứa thứ nhất mới có thể mặc quần áo mới. Chẳng qua trẻ con mới sinh này, mặc chiếc áo bông mới cũng là vô cùng bình thường, chỉ có gia đình quả thật hết sức khó khăn mới có thể một bộ quần áo mới cũng không làm cho đứa nhỏ.

Nếu là trước đây lúc con trai chưa kết hôn Lý Quế Lan còn có thể đi chăm sóc trong tháng cho con gái, nhưng bây giờ bà đã có con dâu như thế nào cũng phải kiêng dè một chút. Hôn nữa cháu trai bà hiện tại cũng nhỏ, nào có đạo lý bà nội bỏ mặc cháu nội đi chăm sóc con gái ở cữ đâu. Bây giờ Lý Quế Lan nói lời này thật ra cũng chính là vòng vèo kể khổ với Ngô Hồng Nhi, con xem nhà chị Ba con điều kiện kém, con cũng đừng so đo quá nhiều.

Lý Quế Lan cũng là không có cách nào, bây giờ vì một đồng tiền cũng có đầu người đánh thành đầu chó, đây đều là cái nghèo làm ra, nếu không phải nghèo như vậy, mọi người phòng chừng cũng sẽ không quá mức tính toán chi ly. Tuy rằng Hồng Nhi nhìn đều chung đựng rất tốt với mấy cô con gái, nhưng lẽ đâu trong lòng nó khó chịu thì sao.

Thật ra Lý Quế Lan đây thuần túy là suy nghĩ nhiều, Ngô Hồng Nhi đã chủ động đề xuất làm áo bông cho con nhà Hồ Lê Nhi rồi thì làm sao mất hứng đây. Nói thật, mấy chị gái của Hồ Quốc Đống đều đối với Hồ Quốc Đống rất tốt, có thứ gì tốt đều nhớ tới Đản Đản, cho dù là có qua có lại Ngô Hồng Nhi cũng sẽ không so đo cái này. Hai bộ áo bông của trẻ con có thể sử dụng bao nhiêu thứ?

“Không sao đâu mẹ ạ, trong tháng chạp ở cữ cũng có chỗ tốt, đến lúc đó ngoài ruộng vườn cũng không có bao nhiêu việc, ngải vừa lúc có thể đi chăm sóc chị Ba vài ngày.” Biết Lý Quế Lan là nghĩ như thế nào, Ngô Hồng Nhi bèn an ủi.

“Aiz, bỏ lại trong nhà mẹ nào yên tâm.” Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng khóe miệng Lý Quế Lan vẫn là mang nụ cười. Khi đó ánh mắt bà chọn con dâu thật là không tệ, Hồng Nhi trừ làm việc nhà nông yếu một chút ra quả thực không có chỗ có thể xoi mói.

Hôn nữa không làm giới thì thế nào, không phải ai sinh ra cũng làm giới, lúc trước mấy đứa con gái nhà họ ở nhà cũng được nuông chiều ghê gớm, hiện tại chẳng hề kém cạnh người khác. Dù là bà năm đó mới gả tới đây cũng không thiếu bị người chê cười đâu. Dần dần cũng là tốt lên.

Nói xong chuyện nhà chuyện với Lý Quế Lan, Ngô Hồng Nhi mới coi như miễn cưỡng nhắc lên tinh thần, một buổi chiều hai người tháo xong giặt xong toàn bộ mấy cái chăn và áo bông mùa đông, bận suốt đến buổi tối mới kịp thờ ra một hơi.

Bởi vì quá nóng, buổi tối nhà họ Hồ dứt khoát ăn mì lạnh. Nào đưa chuột sợi lại rán dầu ớt (sa tế), chính là một món ăn phụ không tồi. Thật ra nếu có tương vừng thì càng tốt, nhưng một tí vừng trong nhà kia lại là bảo bối, Lý Quế Lan ngay cả mài dầu vừng cũng tiếc cang miễn bàn tương vừng. Chẳng qua không có tương vừng lại có tương đậu nành Lý Quế Lan tự mình làm ăn cũng rất mỹ vị.

Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống mỗi người đều ăn ba bát loa mì, Lý Quế Lan cũng ăn hai bát. Ngay cả Đản Đản ăn chút mì cũng ăn đến say sưa, chỉ có Ngô Hồng Nhi bụng bát mì trộn lên trộn xuống cuối cùng mới ăn chậm rì rì xong.

Cơm nước xong xuôi Ngô Hồng Nhi cũng không có cùng đi lên nóc nhà hóng mát, trái lại đi về phòng, cô thật sự là buồn ngủ, vốn cho rằng qua buổi trưa con buồn ngủ kia đã tốt hơn nhiều, nhưng không nghĩ tới lại càng buồn ngủ. Vừa lúc hiện tại Lý Quế Lan dẫn Đản Đản đi chơi, cô có thể nhân cơ hội ngủ một lát.

Thấy Ngô Hồng Nhi một mình lặng lẽ không một tiếng động vào phòng, Hồ Quốc Đống nhủ nhủ mảy, sau đó cũng theo vào. Mấy ngày nay vợ hẳn không thích hợp lắm, cả ngày nhìn cũng không có tinh thần gì. Mấy ngày hôm trước hẳn còn tưởng rằng là gặt lúa mạch bị mệt, nhưng bây giờ nhìn lại không giống lắm, dù sao đã qua thời gian dài như vậy rồi còn như thế, sẽ không phải là ngã bệnh chứ.

Chờ Hồ Quốc Đống vào phòng, Ngô Hồng Nhi đã nằm xuống rồi. Thời tiết nóng nực, trong phòng có chút oi bức, nhưng Ngô Hồng Nhi lại nằm ở đó không nhúc nhích, ngay cả cái quạt cũng không quạt, Hồ Quốc Đống thấy thế bèn nói: “Hồng Nhi, đây là thế nào, có phải là có chỗ nào không được thoải mái hay không? Nóng như vậy còn nằm ở trong phòng, nếu không đi với anh lên nóc nhà hóng mát một lát.” Nóc nhà ở nông thôn đều là một nhà nối với một nhà, từ trên nóc nhà nhà mình có thể đi nhà người ta, bởi vậy hiện tại bên trên rất náo nhiệt, đều là ăn cơm tối đi ra hóng mát.

Bây giờ Ngô Hồng Nhi chỉ muốn ngủ, đối với việc tán gẫu với bao nhiêu người kia không có hứng thú tí nào bèn nói: “Em buồn ngủ lắm, ngủ trước một lát, anh đi lên chơi đi.”

“Sao mấy ngày nay lúc nào cũng mệt rồi, có phải mấy ngày hôm trước mệt nhọc hay không. Nếu không ngày mai anh rút thời gian dẫn em đi sở vệ sinh khám thử?” Hồ Quốc Đống sờ sờ trên trán Ngô Hồng Nhi chỉ có chút mồ hôi, trái lại không phát sốt, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút lo lắng, cứ buồn ngủ suốt thế này cũng không phải chuyện tốt mà.

“Không cần em đây chỉ là mùa hè buồn ngủ, trước đây cũng như vậy, chờ qua mùa hè sẽ tốt hơn.” Ngô Hồng Nhi giải thích, cơ mà hiển nhiên cô là cực kỳ buồn ngủ, một câu nói phía sau có chút mơ mơ hồ hồ. Sau khi nói xong cô lại không lên tiếng nữa, hiển nhiên là ngủ rồi.

Thấy Ngô Hồng Nhi đã ngủ, Hồ Quốc Đống dùng tay gạt gạt tóc trên mặt cho cô, thấy tóc cũng hơi ướt, hiển nhiên là bị nóng, bèn tiện tay cầm một cái quạt quạt gió cho cô. Vừa quạt hẳn vừa nghĩ trạng thái mấy ngày nay của Ngô Hồng Nhi, nghĩ như thế nào cũng không thích hợp lắm.

Chẳng qua tuy rằng Ngô Hồng Nhi nói không có chuyện gì, nhưng Hồ Quốc Đống vẫn không yên lòng, hạ quyết tâm ngày mai nhắc một tiếng với mẹ hẳn, nếu qua vài ngày vẫn là cái dạng này nói cái gì cũng phải dẫn cô đi sở vệ sinh khám thử.

Chương 50: chương 50. Lại mang thai

Edit: Trạch Mỗ

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Ngô Hồng Nhi còn ngủ, Hồ Quốc Đống đã đi nói một chút sự không bình thường của Ngô Hồng Nhi gần đây với Lý Quế Lan.

Lý Quế Lan vừa nghe, trong lòng cũng là lắc lư một cái, bà có tuổi rồi, cuộc sống từng trải đương nhiên không phải loại thanh niên vừa mới kết hôn như Hồ Quốc Đống có thể so sánh được. Mấy ngày nay Ngô Hồng Nhi không bình thường bà cũng chú ý tới, nhưng căn bản không nghĩ tới phương diện kia, dù sao bây giờ Đản Đản mới được chín tháng.

Chẳng qua bây giờ vừa nghĩ như vậy, thật là càng nghĩ càng phải, con bé Hồng Nhi này mặc dù hơi yếu ớt nhưng lại không phải một đứa lười biếng, nhưng mấy ngày nay trạng thái của đứa nhỏ này nhìn như thế nào cũng không đúng lắm. Không có việc gì là buồn ngủ, sức ăn cũng nhỏ, thật đúng là nói không chính xác. Nghĩ đến đây Lý Quế Lan lại không nhịn được vui vẻ, trong bát vốn đang đánh một quả trứng gà chuẩn bị nấu canh trứng gà cho cháu trai cả lại thêm một quả chuẩn bị để cho Ngô Hồng Nhi ăn, nếu quả thật mang thai phải bồi bổ nhiều hơn.

Có điều sợ vui công toi một trận, Lý Quế Lan cũng không nói với Hồ Quốc Đống, chỉ nói là mình sẽ chú ý sự việc này rồi đuổi hán đi.

Nhân lúc hai cho con Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống đều không có ở đây, Lý Quế Lan kéo Ngô Hồng Nhi vẫn đang trong trạng thái tinh thần không tốt lắm sang một bên nói: “Hồng Nhi, nghe Quốc Đống nói mấy ngày nay con lúc nào cũng buồn ngủ, nói cho mẹ một chút cảm giác thế nào. Có phải lại mang thai hay không?”

Ngô Hồng Nhi vốn là đang lừ đừ lừ đừ chợt ngẩng đầu một cái, cô thật đúng là không nghĩ tới phương diện này. Cơ mà ngẫm lại gần đây trạng thái của cô thật sự rất giống hồi mang thai Đản Đản. Bởi vì sau khi sinh con xong kinh nguyệt của cô cũng không chính xác lắm, lại nói bây giờ cô còn đang cho con bú, cô chỉ là cảm thấy gần đây rất dễ mệt mỏi, thật đúng là không nghĩ tới có thể là đã mang thai.

Nghĩ tới khả năng này, Ngô Hồng Nhi nhìn không được buồn bực, tuy rằng cô đã sớm có chuẩn bị sinh mấy đứa con, nhưng cũng không có ý định nhanh như vậy đã sinh. Đản Đản hiện tại mới hơn chín tháng, bây giờ cô lại sinh thêm một đứa căn bản không rảnh tay nổi, lại nói bây giờ cô còn đang trong thời kỳ cho con bú nữa. Bởi vậy Ngô Hồng Nhi ôm một tia hi vọng nói với Lý Quế Lan: “Mẹ, không thể nào. Con bây giờ còn cho Đản Đản bú mà. Có khả năng chính là khoảng thời gian trước mệt nhọc.”

“Cái gì mà không thể nào, mẹ nói với con cái này rất bình thường, con dâu nhà thím Trường Lan con vừa sinh đứa thứ nhất còn chưa được năm tháng đã lại mang thai đứa thứ hai rồi. Còn chị dâu họ Ba của con nữa cũng là con mới sáu tháng cũng lại mang bầu.” Lý Quế Lan cười ha hả nói. Bà chỉ có một đứa con trai đương nhiên hi vọng con trai có thể có thêm mấy đứa con rồi, dĩ nhiên hiện tại con trai đã có cháu trai cả rồi, thai thứ hai này con dâu sinh nam sinh nữ đều không sao cả.

“Ôi chao, đã mang thai Đản Đản sẽ phải cai sữa rồi, chẳng qua thằng nhóc này cũng đã hơn chín tháng, cai sữa cũng không có bao nhiêu chuyện. Chỉ là chỉ sợ thằng nhóc này lại phải làm âm ỉ một phen rồi.” Lý Quế Lan cười ha hả nói, nghe bà nói giọng điệu này phảng phất như đã mười phần xác định Ngô Hồng Nhi mang thai.

“Mẹ, nếu không chúng ta đi sở vệ sinh khám một chút đi, ngộ nhỡ nếu như không phải không phải làm trò cười rồi.” Ngô Hồng Nhi cố giả giọng hơi cuối nói, bây giờ cô còn ôm một tia hi vọng, nếu nhỡ không phải đâu.

“Đừng, đừng. Chúng ta giờ đi khám thử luôn, dù sao cũng không xa.” Lý Quế Lan cười nói, bà cũng nóng lòng muốn xác định con dâu có phải lại mang thai hay không. Con dâu nhà ai miễn đề cũng là một hạng mẹ chồng có thể ganh đua so sánh. Tuy rằng bà ít con trai, nhưng con dâu hiểu chuyện lại xinh đẹp, vừa vào cửa đã sinh cho bà cháu trai không nói, đứa thứ hai còn nhanh như vậy đã mang thai, Lý Quế Lan gần như đã có thể cảm thụ được, ánh mắt hâm mộ của người trong thôn rồi.

Bởi vì sở vệ sinh cũng không xa, mẹ chồng nàng dâu hai người cũng không đợi hai cha con nhà họ Hồ, sửa soạn một chút rồi bế Đản Đản ra ngoài. Bởi vì sợ Ngô Hồng Nhi mệt, Lý Quế Lan kiên trì tự mình bế đứa nhỏ, căn bản không để cho Ngô Hồng Nhi mớ vào. Trời quá nóng cho dù là buổi sáng cũng rất nóng, lúc đến sở vệ sinh Lý Quế Lan nóng đến mồ hôi đầy đầu đầy mặt.

Cơ mà chút mồ hôi này tính là cái gì, chờ lúc bác sĩ thật xác định Ngô Hồng Nhi đã mang thai hơn một tháng, Lý Quế Lan thậm chí cảm thấy mình có thể lại bế Đản Đản chạy mấy vòng nữa cơ.

Trái ngược với niềm vui mừng khôn xiết của Lý Quế Lan, tâm tình Ngô Hồng Nhi hơi có vẻ phức tạp, mặc dù có con cô cũng rất cao hứng, nhưng đứa bé đến nhanh như vậy lại làm cho cô có chút trở tay không kịp. Chẳng qua cũng may lòng dạ Ngô Hồng Nhi rất thoáng, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng mang thai cũng đã mang rồi cô còn có thể làm sao? Trên đường trở về, cô cũng đã vô cùng bình tĩnh tiếp nhận chuyện mình lại mang thai này.

“Hong Nhi, bây giờ con có muốn ăn cái gì hay không? Nếu không chúng ta liền hầm con gà. Khoảng thời gian trước nhất định là mệt nhọc cho nên mới có thể dễ dàng mệt mỏi như vậy, hồi mang thai Đản Đản cũng không dễ dàng mệt mỏi như vậy. Con hãy nghe mẹ nói trong khoảng thời gian sau này cũng đừng làm cái gì. Nghi ngơi thật tốt. Hiện tại đúng là thời điểm nguy hiểm nhất, nhân viên vệ sinh kia không phải cũng nói để cho con nghỉ ngơi nhiều hơn.” Lý Quế Lan vừa về nhà ngay cả mồ hôi cũng không kịp lau đã vội bắt đầu rồi.

Ngô Hồng Nhi thấy bộ dáng lo lắng này của Lý Quế Lan có chút dở khóc dở cười, ngày hôm qua cô còn vội đến vội đi đó, hôm nay chẳng lẽ có thể thành giấy dán rồi. “Mẹ, không có chuyện gì nào yếu ớt như vậy, con không sao đâu.”

“Được, con nghỉ một lát trước, mẹ đi nấu cơm.” Thấy cháu trai ngoan ngoãn bò tới bò lui ở trên giường gạch, Ngô Hồng Nhi cũng không có việc gì, Lý Quế Lan vui vẻ đi làm cơm trưa. Sợ Ngô Hồng Nhi khẩu vị không tốt, Lý Quế Lan đặc biệt ninh một nồi cháo, lại làm hai món nhẹ nhàng mát mẻ.

Chờ giữa trưa cha con nhà họ Hồ từ ngoài ruộng trở về lại nhìn thấy một màn này làm cho hai người đưa mắt nhìn nhau, Lý Quế Lan vừa bận rộn ở phòng bếp vừa hát nhỏ, hai cha con rất nghi hoặc làm sao tâm tình tốt như vậy?

“Mẹ, sao mẹ cao hứng như vậy, có chuyện vui gì à?” Hồ Quốc Đống nói. Tuy rằng gặt lúa mạch đã sớm qua, nhưng hiện tại ngoài ruộng mầm ngô mọc ra rồi, cô cũng là từng mảng từng mảng, bởi vậy thời gian mẹ chồng nàng dâu hai người Lý Quế Lan ở nhà làm việc, hai cha con nhà họ Hồ đều làm việc ở ngoài ruộng. Dĩ nhiên cô đại ngoài ruộng xới lên lợn có thể ăn, vừa lúc có thể cho lợn trong nhà ăn.

Cha con họ Hồ nhỏ mấy sọt cỏ to đến trại nuôi lợn rồi mới trở về, mặc dù mỗi một buổi sáng đã đều có chút mệt không nhẹ. Chẳng qua thấy Lý Quế Lan cao hứng như vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm vài phần.

“Vì sao cao hứng như vậy, trong nhà lại muốn thêm người nhập khẩu rồi có tính là chuyện vui hay không?” Lý Quế Lan cười nói.

“Cái gì?” Hồ Quốc Đống tròn tròn mắt.

“Thật á.” Tương phản với vẻ mặt tròn tròn của Hồ Quốc Đống, sự phấn chấn trên mặt Hồ Lão Đồ là hết sức rõ ràng rồi.

“A cái gì mà a? Không phải sáng sớm hôm nay mày nói với mẹ vợ mày không thoải mái lắm sao, mẹ dẫn nó đi sở vệ sinh khám thử. Kết quả nhân viên vệ sinh người ta nói đã mang thai hơn một tháng rồi. Thăng nhóc mày được lắm.” Lý Quế Lan nói.

“Hề hề, hề hề.” Hồ Quốc Đống sờ sờ đầu ngốc ngốc. Đối với việc mẹ mình khen mình có bản lĩnh cũng là hết sức đắc ý. Có điều hiện tại hần hơi chóng mặt, trừ cười ngây ngô ra cũng không biết nói cái gì nữa.

“Hong Nhi đâu, con đi nhìn cô ấy một cái.” Hồ Quốc Đống mê mê man man nói. Nói xong là vội vã đi vào trong nhà luôn.

“Cái thằng này.” Lý Quế Lan nhìn thoáng qua bóng dáng Hồ Quốc Đống cười nói.

Lúc Hồ Quốc Đống vào phòng, Ngô Hồng Nhi đang ở đó ngủ gà ngủ gật, nhưng bởi vì con ở bên cạnh cô cũng không dám ngủ, chỉ có thể đầu gật không ngừng y như gà mổ thóc.

Nhìn thấy vợ con, đầu óc Hồ Quốc Đống đang mê man cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, hần rón rén đi đến bên giường gạch sờ sờ bụng Ngô Hồng Nhi, kết quả lại bị Ngô Hồng Nhi hét lên tay một cái.

“Thế nào rồi? Chỗ nào không thoải mái?” Hồ Quốc Đống thấy Ngô Hồng Nhi mở mắt ra còn té tay hần một cái bèn nói. “Khoảng thời gian trước chẳng ai biết em mang thai, bằng không như thế nào cũng không thể để cho em đi làm những việc nặng ngoài đồng đó. Nếu là chỗ nào không thoải mái em cứ nói với mẹ, đừng chịu đựng.” Ngấm lại sự mệt mỏi lúc ngày mùa đoạn thời gian trước Hồ Quốc Đống liền có chút lo lắng rồi.

“Em cũng là, đã là người làm mẹ rồi, làm sao mang thai vậy mà không biết chứ.”

“Anh còn nói sao, đều tại anh. Đản Đản còn chưa đầy mười tháng đâu đã phải cai sữa.” Tuy rằng đã sớm suy nghĩ rõ ràng rồi, nhưng hiện tại Ngô Hồng Nhi vẫn là không nhịn được cho Hồ Quốc Đống mấy cái lườm nguýt. Nếu không phải hần cả ngày quần lấy cô, đâu có lại mang thai nhanh như vậy chứ.

“Được được, trách anh trách anh. Có điều đó cũng là mảnh đất này của em tốt á.” Hồ Quốc Đống cũng không ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra được Ngô Hồng Nhi tuy rằng nghiêm mặt, nhưng cũng chỉ là có ý đùa hần mà thôi. Bởi vậy hần cũng nói đùa hòa theo ý Ngô Hồng Nhi.

Ngô Hồng Nhi vốn đang làm ra vẻ tức giận, nghe Hồ Quốc Đống nói câu không mặt không da này lập tức khuôn mặt đỏ lên. Hồi hai người mới quen Hồ Quốc Đống ngay cả nói với cô một câu cũng nói lấp, hiện tại đã kết hôn vậy mà y như biến thành một người khác.

Thấy Ngô Hồng Nhi đỏ bừng cả mặt, Hồ Quốc Đống không nhịn được ôm chặt lấy cô vợ nhà mình hung hăng hôn một cái nói: “Hong Nhi, em thật là không chịu thua kém. Thăng Kiến Tân không chừng phải ghen tị anh nhiều lắm đó.”

Hồ Kiến Tân là thuộc nhóm anh em thân thiết của Hồ Quốc Đống, hai người cơ hồ là mặc một cái quần lớn lên. Không giống với tính tình hơi trầm của Hồ Quốc Đống, Hồ Kiến Tân có cái miệng như bôi dầu, đen cũng có thể nói thành trắng. Sau lại hai người trưởng thành, bởi vì nguyên nhân biết nói lời ngon tiếng ngọt, hần ta được con gái yêu thích bỏ xa Hồ Quốc Đống.

Hồi Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi làm mai, Hồ Kiến Tân đã sớm cưới được cô vợ xinh đẹp rồi, Hồ Quốc Đống coi trọng Ngô Hồng Nhi, lúc ngầm xin Hồ Kiến Tân chỉ bảo cũng bị Hồ Kiến Tân cười nhạo không ít. Nhưng hiện tại lại khác rồi, Hồ Kiến Tân tuy rằng còn đón dâu sớm hơn Hồ Quốc Đống, nhưng vợ hần ta đến bây giờ cũng chỉ sinh một cô con gái. Hồi Đản Đản mới sinh Hồ Kiến Tân cũng hâm mộ ghen tị không ít, hiện tại Ngô Hồng

Nhi lại mang thai, Hồ Quốc Đống gần như đã có thể tưởng tượng được bộ dáng ghen tị đố của Hồ Kiến Tân.

Thấy Dân Dân nhìn bọn họ cười ngây ngô, Ngô Hồng Nhi thẹn quá thành giận đẩy Hồ Quốc Đống một cái nói: "Tránh ra, nào có lấy cái này so sánh." Nói xong bế con qua, không để ý tới hân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: chương 51. Cai sữa

Oa, oa" tiếng khóc lực xuyên thấu cực mạnh từ trong sân nhà họ Hồ truyền tới, hai người Hồ Quốc Đống và Hồ Lão Đồ mới đi đến đầu hẻm đã nghe thấy tiếng khóc của Dân Dân, hai người nhìn nhau cười khò, thằng nhóc này lại bắt đầu náo loạn rồi.

Dân Dân sờ dĩ khóc như vậy, thuần túy là bởi vì Ngô Hồng Nhi bắt đầu cai sữa cho nó. Bởi vì sức khỏe tốt, dinh dưỡng bổ sung cũng đủ, sữa của Ngô Hồng Nhi vẫn rất dồi dào, cho nên tuy rằng lại mang thai, nhưng sữa cũng đủ cho Dân Dân ăn. Chẳng qua có lẽ là nguyên nhân mới mang thai hơi mệt, thai này rõ ràng khó khăn hơn hồi mang thai Dân Dân. Lúc nào cũng mệt rã rời không nói, đến giai đoạn sau lại bắt đầu nôn mửa.

Bởi vậy người nhà họ Hồ nhất trí quyết định muốn cho Dân Dân cai sữa. Thật ra lúc Ngô Hồng Nhi vừa biết lại có thai đã muốn cai sữa cho cu cậu rồi. Nhà họ Hồ giàu có, sữa mạch nha các loại cũng không phải không ăn nổi. Nhưng Dân Dân làm thế nào cũng không hợp tác. Vừa không cho cu cậu ăn nó sẽ khóc đến vang rung trời. Các loại biện pháp cai sữa cho trẻ con như bôi nước ớt..., Ngô Hồng Nhi đều thử lần lượt, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Vừa kéo một cái lại hơn nửa tháng. Thấy thai tượng của Ngô Hồng Nhi thật sự là không tốt lắm, Lý Quế Lan đành phải để cho Hồ Quốc Đống đưa Ngô Hồng Nhi đến nhà mẹ đẻ ở vài ngày, trẻ con ấy à, chỉ cần không thấy được cũng sẽ cai được.

Hôm nay là ngày thứ hai Ngô Hồng Nhi về nhà mẹ đẻ, ngày hôm qua thằng nhóc này đã như thế nào cũng không chịu ăn gì, vất vả lắm đợi đến buổi tối đói không có cách nào mới uống một chút sữa mạch nha, hiện tại đến giờ cu cậu ăn cơm lại gào lên. Có điều nhìn cu cậu khóc đến vang rung trời, hai cha con đều thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng làm âm ỉ suốt, nhưng có sức khóc to như vậy, xem ra chuyện cũng không lớn bao nhiêu.

Thấy hai cha con nhà họ Hồ trở về, Lý Quế Lan cũng không kịp chào hỏi, tiểu tổ tông này từ buổi sáng vừa mở mắt đã bắt đầu tìm mẹ nó, sau lại thấy như thế nào cũng không tìm thấy lại bắt đầu khóc lên, vô luận đồ như thế nào cũng vô dụng. Dân Dân này thật là cực cung của Lý Quế Lan, thấy cu cậu khóc như vậy, thật là sắp khóc nát lòng Lý Quế Lan rồi.

"Nếu không chúng ta đi đón Hồng Nhi lại cho bú hai ngày đi, Dân Dân này tính hết mức cũng mới hơn chín tháng nào có cai sữa sớm như vậy, như thế nào cũng phải trên mười tháng mà." Thấy cháu trai cá khóc như vậy, Lý Quế Lan cũng sắp không chịu nổi rồi, bởi vậy bèn thương lượng với hai cha con nhà họ Hồ.

"Cái này nào được mẹ, vốn thai tượng lần này của Hồng Nhi cũng không tốt lắm, bây giờ cô ấy căn bản không ăn được bao nhiêu thứ, sao có thể tiếp tục cho Dân Dân bú nữa. Hơn nữa bác sĩ người ta không phải cũng đã nói, Hồng Nhi mang thai lại cho Dân Dân bú, đối với Dân Dân cũng không tốt." Hồ Quốc Đống vừa nghe Lý Quế Lan nói như vậy bèn nói. Tuy rằng hân cũng xót con, nhưng hân cũng xót vợ mà.

"Đúng đó, bà chỉ toàn ra chủ ý ôi thiêu. Vất vả lắm mới kiên trì được một ngày, bà đón Hồng Nhi về phía trước không phải mất công vô ích ư. Lại nói tới qua Dân Dân không phải cũng đã ăn sữa mạch nha sao." Hồ Lão Đồ cũng không đồng ý. Trái với Hồ Quốc Đống suy nghĩ vì tình trạng sức khỏe của Ngô Hồng Nhi, Hồ Lão Đồ thì là cảm thấy nếu sớm hay muộn đều phải chịu cái tội này, cháu trai bây giờ cũng đã chịu một ngày rồi, như vậy kiên trì là tốt nhất. Bằng không hiện tại tuy rằng nó thôi khóc, về sau còn phải lại chịu tội. Dân ông dù sao vẫn lý trí hơn phụ nữ một chút.

Cơ mà nhìn thấy Dân Dân đầy mặt đều là nước mắt, Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống cho dù là tâm địa cứng rắn hơn nữa cũng không đành lòng. Đứa nhỏ này sinh ra đã béo núng nính, sau này bởi vì nguồn sữa dồi dào cũng nuôi được tốt, trên cánh tay trên bắp chân nhỏ đều là thịt, cả người đều là mỡ sữa, nhìn là làm cho người ta thích. Trong khoảng thời gian này tuy rằng vẫn không thể cai sữa thành công, nhưng giằng co một đoạn thời gian, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn này cũng gầy hẳn đi.

"Nếu không tôi đi tìm nhà lão Vương xin chút sữa dê xem sao?" Hồ Lão Đồ nói. Trong thôn có một nhà nuôi dê, sữa dê này tuy rằng không dễ uống cũng là thứ tinh quý, đương nhiên không thể xin không, cũng là phải cho người ta đồ. Trong thôn có mấy nhà con dâu không đủ sữa, lại không mua nổi sữa mạch nha gì gì đó bèn kiếm từ nhà họ Vương chút sữa dê nấu chút cháo linh tinh cho đứa nhỏ ăn.

"Mùi vị như vậy đứa nhỏ có thể uống được sao?" Sữa dê mùi nặng, có người lớn cũng không uống nổi, huống chi trẻ con. Lý Quế Lan lo lắng nói. Bà là thật lòng xót cháu trai, nếu không phải cha con nhà họ Hồ không đồng ý, bà đã muốn bế đứa nhỏ đi nhà có trẻ con đang bú sữa trong thôn xin cho cháu trai chút sữa uống rồi.

"Thử trước một chút đi, thật sự không được lại đi thôn bên cạnh hỏi thăm một chút xem thử có nuôi bò hay không." Hồ Lão Đồ nhìn cháu trai đầy mặt đều là nước mắt, trong lòng cũng là mềm nhũn. Thật sự không được, ông sẽ đem cái mặt mo này đi thôn phụ cận tìm xem có bò cái đang trong thời kỳ nuôi con bằng sữa mẹ hay không.

Cũng may tuy rằng sữa dê có mùi, nhưng Đản Đản cũng có thể uống chút sữa dê, hơn nữa ăn chút canh trứng gà hóp chút cháo thịt các loại, qua ba bốn ngày cuối cùng cũng khóc không ghê như vậy nữa.

Cảm thấy hòm hòm rồi, lúc này Hồ Quốc Đồng mới đi nhà họ Ngô đón Ngô Hồng Nhi trở về. Con cái của ba anh em nhà Ngô cũng là sinh một lứa lại một lứa, chị dâu hai của Ngô Hồng Nhi vừa sinh con, nhà anh Ba lại mang thai. Ngô Hồng Nhi thai tượng lại không phải tốt lắm, tuy rằng người nông thôn không yếu ớt như vậy, nhưng Thôi Vinh Mai cũng có chút bó tay.

Nếu không phải thật sự không có cách nào, Hồ Quốc Đồng cũng không nỡ đưa vợ đến nhà mẹ vợ. Mặc dù là con gái ruột, nhưng đồ ăn nhà họ Ngô lại kém xa nhà họ Hồ. Có quả trứng gà cũng phải hai chị em mỗi người một nửa. Lại cộng thêm bên cạnh nhiều cháu giương mắt nhìn như vậy, thường thường ngay cả nửa quả trứng gà Ngô Hồng Nhi cũng ăn không được vào miệng.

Lúc hai vợ chồng trở về, Thôi Vinh Mai gói cho chút dưa muối, lại cầm cho nửa rô trứng gà, lại ra sức dăn dò Hồ Quốc Đồng ăn xong lại mau mau qua lấy. Dưa muối Thôi Vinh Mai làm chua cay ngon miệng, Ngô Hồng Nhi hiện tại ăn rất hợp khẩu vị, chỉ cái này là có thể hóp một bát cháo ngô. Có điều thức ăn mặn gì gì đó cũng không ăn được nhiều lắm.

Người nhà chồng nghe được tin Ngô Hồng Nhi mang thai thuần túy chính là cao hứng, nhưng đến chỗ Thôi Vinh Mai lại không giống nhau. Đầu tiên bà chính là lo lắng, con cái vẫn là cách hai năm sinh là tốt nhất, hai đứa con cách nhau quá gần thứ nhất mệt người, thứ hai mang thai sinh con tới tấp như vậy cơ thể người mẹ cũng không chịu nổi. Bởi vậy lúc biết Ngô Hồng Nhi lại mang thai, Thôi Vinh Mai vừa cao hứng lại vừa lo lắng, chờ Ngô Hồng Nhi đến nhà mẹ đẻ ở lại lôi kéo cô dăn dò vài câu, chờ lần sau nhất định phải cách tuổi nhau hơn một chút.

Thôi Vinh Mai nói những lời này Ngô Hồng Nhi là vừa cảm động lại bất đắc dĩ. Cảm động là đây mới là mẹ ruột đó, vĩnh viễn đặt cô ở vị trí thứ nhất, bất đắc dĩ là đứa thứ hai hiện tại phòng chừng còn chưa to bằng hạt đậu tương đâu, bây giờ mẹ cô đã bắt đầu nghĩ tới đứa thứ ba rồi.

Thấy Hồ Quốc Đồng tới đón người, Ngô Hồng Nhi vô cùng dứt khoát đi luôn, cô ở tại nhà mẹ đẻ cũng không yên ổn, nhà mẹ đẻ hiện tại cũng là một đoàn rối loạn, bé cháu gái vừa mới ra đời, chị dâu ưỡn bụng to, bên dưới một chuỗi cháu trai, đây đều cần mẹ cô chiều cổ. Lại nói cô thật sự là nhớ Đản Đản, chờ Hồ Quốc Đồng vừa đến là vội vàng lôi kéo hân hoan hỏi tình huống của Đản Đản. Biết con hiện tại cuối cùng cũng không khóc ầm ĩ cả ngày nữa trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhõm. Có điều chờ hai người trở về nhà, vẫn là làm cho Ngô Hồng Nhi khóc một trận.

Mặc dù mới vài ngày không gặp, khuôn mặt của Đản Đản gầy vò gầy đi một vòng, hơn nữa thẳng nhóc này hiển nhiên đã bắt đầu hiểu chuyện, trước đây vừa thấy được Ngô Hồng Nhi là bắt đầu đi nhào lên trước, hiện tại cho dù Ngô Hồng Nhi vươn tay muốn bế nó, nó toàn trốn ra sau không ngừng.

Thấy con dâu đôi mắt đỏ đỏ rồi, Lý Quế Lan bèn an ủi: “Không sao đâu, hai ngày nữa thì tốt rồi, đứa nhỏ này hay hờn đây là trách con mấy ngày nay đi đây.” Đúng là tuy rằng Đản Đản đang trốn tránh Ngô Hồng Nhi, nhưng đôi mắt nhỏ kia lại không ngừng mà len lén nhìn về phía bên này. Ngô Hồng Nhi chú ý đến điểm này, sự khổ sở trong lòng mới giảm bớt một chút.

Mấy ngày sau đó Ngô Hồng Nhi vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí đồ dành con trai, biết bây giờ thẳng nhóc này bắt đầu uống sữa dê, còn đặc biệt dùng theo biện pháp kiếp trước, dùng bột trà nấu qua với sữa dê sau đó lại thêm đường mới đưa cho con trai uống. Buổi tối cũng vẫn ôm con ngủ. Trẻ con hay hơn hơn nữa cũng là vài ngày như vậy, không qua vài ngày hai mẹ con lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Đản Đản vừa cai sữa Ngô Hồng Nhi vừa nôn nghén, qua một phen lăn qua lăn lại này, cả nhà họ Hồ cũng có chút người ngã ngửa đổ. Đợi đến khi tình trạng của Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng khá hơn một chút, mùa hè đã đến cuối. Chỉ chớp mắt đã là thu hoạch vụ thu.

Lúc này nhà họ Hồ thật đúng là phát rầu rồi, chỉ gặt lúa mạch đã làm cho người mệt không thôi. Hiện tại mùa thu đồ phải thu hoạch nhiều hơn. Lúc gặt lúa mạch Ngô Hồng Nhi coi như là lao động khỏe mạnh, hiện tại rõ ràng không thể nào rồi. Trong nhà người thì già trẻ thì nhỏ. Càng làm cho người bất đắc dĩ là mười con lợn nhà họ Hồ nuôi hiện tại cũng đã nuôi được hơn nửa năm, Hồ Lão Đồ nuôi lợn ba bốn mươi năm, kinh nghiệm rất phong phú, lợn hơn nửa năm con nào cũng rất to béo mỡ màng, dĩ nhiên tuy rằng lợn không nhỏ, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm mổ lợn, chỉ là một mục cho lợn ăn này đã phải mất không ít thời gian.

Người nông thôn vì sao thích bé trai, chính là vì điều này. Trong nhà bé trai chờ được đến lúc làm việc thì sẽ không vất vả như vậy nữa. Như là nhà họ Hồ Lý Quế Lan tuy rằng sinh được nhiều, nhưng con gái bây giờ đều là của nhà người khác, đến ngày mùa ngày mùng hết thầy đều không giúp được gì. Nhà họ Hồ điều kiện tốt, bình thường còn không thấy cái gì, nhưng chờ tới khi cần nhân thủ lại bắt đầu khó khăn. Anh em họ nội, anh em con chú con bác tuy rằng đều có thể hỗ trợ, nhưng cũng phải trên cơ sở nhà người ra đã làm xong. Hơn nữa cho dù là người trong tộc tới hỗ trợ cho anh cũng tuyệt đối không có đạo lý giúp không.

Cũng may Hồ Đào Nhi gả đến ngay trong thôn, Hồ Hạnh Nhi gả đến trấn trên, hai người đều có thể qua đây giúp đỡ một chút. Chính là nhà họ Ngô, Ngô Xuyên Từ cũng lo đến việc của thông gia, chuẩn bị làm xong việc của mình thật sớm rồi đến hỗ trợ.

Có điều chuyện của nhà họ Hồ ở trong cái nhìn của họ không nhỏ, nhưng là ở trong thôn mà nói chỉ là chuyện nhỏ, năm nay là năm đầu tiên chia ruộng đến hộ, hơn nữa mưa thuận gió hoà, mùa màng cực kỳ tốt, bởi vậy năm nay là năm được mùa thu hoạch. Mấy cụ già nhìn ở trong mắt vui ở trong lòng, lương thực này thu được hơn năm ngoái ít nhất hai ba mươi phần trăm. Lão trưởng thôn vẫn luôn thấp thỏm, bây giờ lắc lư một cái yên tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: chương 52. Năm năm sau

Edit: Trạch Mỗ

“Thằng ranh mày đứng lại đó cho tao, mày còn chạy, mau đứng lại.” Một thiếu phụ hai lăm hai sáu tuổi đuổi theo một đứa trẻ từ một nhà chạy ra, đứa trẻ kia nhìn tầm bảy tám tuổi, mắt thấy thiếu phụ sắp đuổi kịp nó liền tăng nhanh tốc độ, lập tức lại kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Thiếu phụ không biết là một mối hay là sợ đứa trẻ chạy quá nhanh sẽ ngã sấp, chỉ thờ hờn hển đứng lại nói: “Mày, mày đứng lại, mẹ cam đoan không đánh mày.”

“Con không, mẹ, mẹ chỉ biết gạt người, lần trước chính là bị mẹ lừa như vậy.” Đứa trẻ con vừa nhìn là biết rất lanh lợi, con người quay tròn một vòng là có ý tưởng. Nó muốn đi trại nuôi lợn tìm ông nội nó, đợi buổi tối bà nội trở lại xem mẹ nó làm sao đánh nó. Đứa trẻ con cho sự thông minh tài trí của mình một trăm like, sau đó chạy xa nhanh như chớp.

Thiếu phụ thấy thực sự không đuổi kịp thằng nhóc búống bình này liền hô một tiếng từ xa: “Thằng ranh, có bản lĩnh mày cứ đừng trở về.” Sau đó thờ phi phò đi về nhà.

Thiếu phụ này không phải ai khác mà chính là Ngô Hồng Nhi, vừa rồi thằng nhóc búống bình đó chính là anh bạn trẻ Hồ Kiệt nhũ danh Đán Đán năm nào. Năm nay Hồ Kiệt đã bảy tuổi rồi. Dĩ nhiên bảy tuổi là phép tính nông thôn, Hồ Kiệt sinh cuối năm, hiện tại thật ra còn chưa tới tròn sáu tuổi đầu. Năm ngoái Ngô Hồng Nhi vừa muốn ném thằng nhóc búống bình này tới lớp Dục Hồng trong thôn, nhưng bởi vì sinh nhật muộn, trường học không chấp nhận. Chẳng qua Ngô Hồng Nhi quyết định năm nay nói cái gì cũng phải để cho nó đi học.

Sở dĩ thái độ Ngô Hồng Nhi kiên quyết như vậy, thuần túy là thằng nhóc này quá búống. Tuy rằng năm nay cu cậu mới bảy tuổi, nhưng bởi vì di truyền đáng người cao lớn của đàn ông nhà họ Hồ, thoát nhìn tầm như mười tuổi. Trẻ con tầm này chính là tuổi người chê chó ghét, cả ngày gây họa ở nhà thì cũng thôi, còn cả ngày gây họa ở bên ngoài. Vừa rồi Ngô Hồng Nhi đuổi theo cu cậu chạy cũng là bởi vì thằng nhóc này mới cùng mấy thằng cu tầm tuổi đánh nhau với người khác làm cho người ta tìm đến nhà.

Hai cha con Hồ Quốc Đồng lúc này đều không ở nhà, Lý Quế Lan cũng đi nhà con gái, trong nhà chỉ có Ngô Hồng Nhi cùng mấy đứa bé. Người ta mang theo đứa bé bị đánh khóc tìm đến nhà, lúc ấy Ngô Hồng Nhi giận điên luôn. Hồ Kiệt cũng không khóc, thấy sắc mặt mẹ nó không đúng đứng lên bỏ chạy luôn, bảy giờ bữa hộ mệnh trong nhà đều không ở đây, không chạy là đồ ngu.

Nói tới Hồ Kiệt tại thôn An Bình cũng được tính là một phương bá chủ. Mấy năm sau này Ngô Hồng Nhi lại sinh một trai một gái, con trai thứ của Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đồng nhỏ hơn Đán Đán gần hai tuổi, năm nay năm tuổi. Con gái đầu của hai người là năm ngoái sinh, hiện tại mới hơn một tuổi một chút, đang tập tễnh học đi.

Chẳng qua mặc dù bây giờ cũng có mấy cháu nội, nhưng Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ vẫn là thương yêu Hồ Kiệt nhất, có câu nói, cháu trai trưởng là sinh mạng của cụ ông cụ bà, những lời này đã miêu tả rất tốt trạng thái của Lý Quế Lan đối với chú trai cả. Bình thường có Lý Quế Lan nuông chiều, Ngô Hồng Nhi chỉ có thể làm người mẹ nghiêm khắc. Có điều hiển nhiên người mẹ nghiêm khắc Ngô Hồng Nhi làm được cũng không thành công cho lắm.

Bởi vì bữa hộ mệnh của Hồ Kiệt thật sự là quá cường đại, Lý Quế Lan tạm thời không nói, người nghiêm chỉnh như Hồ Lão Đồ đối với cháu trai cũng là người không có nguyên tắc, lúc Đán Đán ba bốn tuổi, Hồ Lão Đồ cũng đã hơn sáu mươi, nhưng là một bố to tuổi như ông còn thường xuyên quỳ trên mặt đất ngựa cười cho cháu trai nữa cơ. Hiện tại Đán Đán đã lớn, Hồ Lão Đồ cũng có tuổi, làm ngựa cười là không thể nào rồi, nhưng Hồ Lão Đồ cũng che chở cháu trai cả rất chặt chẽ.

Giống như là tình huống hôm nay vậy, Hồ Kiệt đánh người ta Hồ Lão Đồ sẽ chỉ nói, tốt, đánh tốt, cháu trai ông chính là có tâm huyết. Nếu người ta đánh Hồ Kiệt, ông sẽ dẫn ngay Hồ Kiệt tìm đến nhà người ta. Hồ Lão Đồ năm nay đã sắp bảy mươi rồi, ở trong thôn cũng tính là trưởng bối có tên tuổi, ông tìm đến nhà người ta, bất kể hai đứa trẻ đánh nhau là trách ai, người ta cũng phải đánh con nhà mình một trận để cho Hồ Lão Đồ người giận. Có thể nói từ Hồ Quốc Đồng còn có thể quản Hồ Kiệt một chút, thằng nhóc này quả thực không sợ trời không sợ đất.

Thấy Ngô Hồng Nhi tức giận đầy mặt trở về, Hồ Trác cẩn thận từng li từng tí dịch dịch bước chân nhỏ lẹ ra một khuôn mặt tươi cười lấy lòng với mẹ bé. Hồ Trác chính là con trai thứ hai của Ngô Hồng Nhi. Vừa rồi nếu không phải cậu bé đánh yểm trợ cho Hồ Kiệt, thằng nhóc kia cũng không có cách nào chạy nhanh như vậy.

Khác với Hồ Kiệt và Hồ Quốc Đồng cơ hồ là cùng một khuôn nẫu in ra, Hồ Trác trông giống Ngô Hồng Nhi hơn một chút. Tính tình đứa nhỏ này cũng trái ngược với Hồ Kiệt luôn nghịch ngợm, gây sự, cậu bé luôn là cười tít mắt, tuy rằng cũng đã năm tuổi, nhưng còn chưa từng đánh nhau với bọn nhỏ trong thôn, so với Hồ Kiệt không biết làm cho vợ chồng Ngô Hồng Nhi giảm đi bao nhiêu tâm tư.

Thấy thằng nhóc này đầy mặt lấy lòng, Ngô Hồng Nhi cũng không tức giận nổi, nhưng vẫn đe dọa nói: “Đừng tưởng rằng bây giờ nó chạy được là không có chuyện gì, chờ bố con trở về cũng không tha cho nó.”

“Đừng rồi, mẹ, mẹ cần gì tự mình động tay, còn đau tay đó, không bằng để bố con làm.” Hồ Trác từ nhỏ đã là đứa chuyên nịnh hót, bất kể là nịnh ai đều rất thuận buồm xuôi gió.

“Được rồi, giăng co lâu như vậy con có đói bụng không. Trong tủ còn bánh ngọt bác Hai con mang đến đây, mẹ đi lấy một miếng cho con.” Đối với cậu con trai thứ hai, Ngô Hồng Nhi luôn là không tức giận nổi.

Hồ Trác ở trước mặt anh trai và mẹ đều làm người tốt, yên tâm thoải mái cầm một miếng bánh ngọt cắn đến thơm ngon. Trong cái đầu nhỏ bé của cậu bé

đang tính toán đó, hôm nay giúp anh trai một phen, ngày mai có lẽ có thể mượn được cung của anh để chơi một chút. Bởi vì Hồ Trác còn nhỏ, cho nên Ngô Hồng Nhi còn không cho phép Hồ Trác cầm cái đó chơi. Bởi vậy trong nhà chỉ có Hồ Kiệt có một cái, có điều Hồ Trác đã lên chơi vài lần rồi.

“Mẹ, con muốn xem TV.” Ăn bánh ngọt xong, Hồ Trác tiếp tục đưa ra yêu cầu với Ngô Hồng Nhi. Mấy năm trước trong thôn đã kéo điện, năm thứ hai Hồ Lão Đồ liền mua TV về. Lúc mới mua về cả ngày trong nhà đều là người đông nghịt. Dù sao khi đó trong thôn vẫn chưa có gia đình nào mua TV, ngày nào đó có người đến chiếu bóng một lần, đi không sớm một chút sẽ không chiếm được ghế đầu. Bởi vậy có thể thấy được TV nhà họ Hồ có bao nhiêu hiếm lạ.

Chẳng qua bắt đầu từ năm trước trong thôn cũng bắt đầu lục tục có nhà mua TV rồi, nhà họ Hồ cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh người người chen chúc. Bởi vì sợ hai đứa nhỏ xem TV thời gian dài hỏng mắt, Ngô Hồng Nhi quy định thời gian hai đứa nhỏ xem TV, nếu như muốn xem thêm một chút thời gian còn phải xin.

“Chỉ cho xem một lát thôi, mẹ vào xem em.” Ngô Hồng Nhi mở ti vi cho con trai, rồi dặn dò. Thấy Hồ Trác ngoan ngoãn gật đầu, Ngô Hồng Nhi bèn rón rén vào phòng xem con gái út.

Con gái út của Ngô Hồng Nhi tên là Hồ Việt, tên cùng với hai đứa con trai bên trên có một ý nghĩa đều là kiệt xuất, trác việt. Thời gian Hồ Việt ra đời rất đúng lúc, cô bé vừa ra đời là bắt đầu kế hoạch hoá gia đình. Bởi vì nguyên nhân là con gái lại là đứa út, Hồ Quốc Đống vô cùng thương yêu cô con gái bé bỏng này, hồi đó lúc đặt tên cái tên gì mà Tâm Can, Bảo Bối đều nảy ra. Ước gì để cho mọi người khắp thiên hạ đều biết hẳn thương yêu con gái. Cuối cùng vẫn là Ngô Hồng Nhi nhìn không được nữa, theo tên của con thứ hai đặt cái tên Hồ Việt này.

Hồ Việt còn đang ngủ, vừa rồi bên ngoài Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Kiệt làm âm ỉ cho gà bay chó sủa cũng không quấy rầy cô bé. Chẳng qua tư thế ngủ của đứa nhỏ này có chút kỳ quái, cô bé nằm úp sấp trên giường gạch, cái mông nhỏ còn hơi hơi vênh lên, nhìn cực kỳ buồn cười.

Thấy con gái còn đang ngủ, Ngô Hồng Nhi thở phào nhẹ nhõm. Cầm sợi len bên cạnh lên tiếp tục đan áo len.

Mấy năm nay sự biến hóa của nhà họ Hồ thật ra rất lớn, len sợi cũng không có hiếm lạ như trước đây nữa. Phân đất năm ấy Hồ Lão Đồ liền bắt đầu nuôi lợn, năm thứ nhất cũng không dám nuôi quá nhiều chỉ nuôi mười con, chẳng qua chỉ là mười con cũng làm cho nhà họ Hồ kiếm lời không ít. Năm thứ hai là gan Hồ Lão Đồ cũng lớn hơn một chút, lập tức nuôi hơn hai mươi con. Dĩ nhiên việc đồng áng ông cũng không bỏ lại, có điều đến thời điểm gặt lúa mạch sẽ mời người đến hỗ trợ. Năm thứ hai chính sách của quốc gia càng mở cửa, tình hình của nhà họ Hồ năm thứ hai còn tốt hơn năm thứ nhất. Chẳng qua đến năm thứ ba tình huống đã không như vậy nữa rồi. Mới bắt đầu là mọi người nhát gan, để cho nhà họ Hồ chộp được tiền cơ này, về sau mấy năm nay mọi người thấy không có chuyện gì, là gan cũng đều lớn lên.

Nhà họ Hồ kiếm được tiền mọi người đều là biết, nói thật hàm lượng kỹ thuật nuôi lợn còn không bằng mổ lợn, ở nông thôn ai chưa từng nuôi lợn đâu. Bởi vậy thấy nhà họ Hồ kiếm được tiền, những người nóng mắt cũng nuôi mấy con theo, tuy rằng đều không nuôi nhiều bằng nhà họ Hồ, nhưng không thể không nói đây đối với nhà họ Hồ cũng coi như là một sự đã kích không nhỏ.

Khi đó làm cho Hồ Lão Đồ cũng lo âu không nhẹ, năm thứ ba ông nuôi lợn còn nhiều hơn năm thứ hai, nhưng thịt lợn xuống giá rõ ràng. Mất thấy lợn đều sắp xuất chuồng rồi, làm cho Hồ Lão Đồ lo lắng đến một đêm một đêm ngủ không yên.

Sau này vẫn là Ngô Hồng Nhi nhắc nhở một câu, giò thủ, tai lợn kho, móng lợn hầm của Hồ Lão Đồ làm đều là hàng tốt hạng nhất, vì sao không làm chút món kho để bán đây. Mấy năm nay trình độ cuộc sống của mọi người rõ ràng cao hơn trước đây rất nhiều, mấy năm trước khó mà nói, nhưng hai năm này đám món kho đó lấy ra nhất định sẽ có người mua.

Lời này của Ngô Hồng Nhi làm cho trong lòng Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống cũng đều nóng lên, vừa vặn lúc trước Hồ Hạnh Nhi đã sớm bắt đầu tính toán tự mình mở cửa hàng rồi, nhưng bắt đầu dĩ là nhà chồng nhà mẹ đẻ không ủng hộ. Bởi vậy chị liền đẻ ép tính tình xẹp lại vài năm. Hiện tại vất vả lắm cha chị động tâm tư này, chị quả thực là sử dụng sức lực toàn thân tới cổ động hai cụ nhà họ Hồ.

Không có người nhìn rõ ràng trần trên hơn Hồ Hạnh Nhi, hiện tại thật là khắp nơi đều có tiền, nếu lúc trước chị có thể mở cửa hàng quần áo, chỉ sợ hiện tại đã sớm kiếm được không ít tiền rồi, vạn nguyên hộ[1] cũng không nói chơi ý chứ.

[1]Vạn nguyên hộ: từ sinh ra những năm bảy mươi cuối thế kỷ hai mươi, chỉ gia đình có thu nhập hoặc tiền gửi ngân hàng từ mười nghìn NDT trở lên.

Bởi vậy cửa hàng thịt kho này ở dưới sự cổ động mạnh mẽ của Hồ Hạnh Nhi đã mở ra, tay nghề của Hồ Lão Đồ thật không phải bình thường, nhóm thịt kho đầu tiên vừa xuất ra là bán hết veo, Hồ Hạnh Nhi bèn ở trong cửa hàng hỗ trợ bán, miệng chị lại khéo, hai năm qua cửa hàng thịt kho lại càng náo nhiệt, bây giờ muốn mua được giò lợn kho được hoan nghênh nhất còn phải đi xếp hàng sớm.

Ba năm bán thịt kho, không chỉ là túi tiền của Hồ Lão Đồ ngay cả của Hồ Hạnh Nhi cũng phồng lên, thấy quả thực kiếm được tiền như vậy, Triệu Cường cũng thỉnh thoảng qua giúp một tay, hiện tại phần công việc xã mua bán kia của hắn có gần như tương đương không có. Mấy năm trước xã mua bán là kiểu ngao, nhưng hiện tại đủ loại cửa hàng nhỏ ùn ùn xuất hiện, xã mua bán đã sớm là quá khứ rồi.

Quầy hàng lớn, lợn nhà họ Hồ tự nuôi cũng có phần không đủ, chung quy cha con nhà họ Hồ chỉ có hai người, tính lực lớn hơn nữa cũng có hạn, hơn nữa Hồ Lão Đồ đã sắp bảy mươi tuổi rồi, bởi vậy hiện tại nhà họ Hồ không chỉ tự nuôi lợn, còn có thể thu mua từ chỗ thôn dân phụ cận, ngay cả đất trong nhà trừ hơn một mẫu chỉ chừa để trồng rau ra, cái khác đều cho người khác thuê trồng rồi.

Chính là bởi vì cuộc sống của nhà họ Hồ trôi qua thoải mái, cho nên Ngô Hồng Nhi tuy rằng đã hai mươi tám, nhưng nhìn còn không khác hai lăm hai sáu lăm. Ở nông thôn, nhất là những năm tám mươi trình độ kinh tế cực kỳ lạc hậu đây đã là rất khó được rồi.

Mở: giải thích một chút về vị trí của bé Hồ Việt, Hồ Việt là con út trong nhà nhưng xếp theo hàng con gái thì bé là con gái trưởng.

Còn có cách xưng hô gọi bố mẹ, cha mẹ cũng thay đổi rồi nhé, sự thay đổi thời đại. Lẽ ra thời trước nên gọi là thầy u mới hợp, hai mẹ đổi lại nhii????

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: chương 53. Dạy con

Edit: Trạch Mỗ

Quả nhiên mãi cho đến nên lúc ăn cơm tối, Hồ Kiệt mới đi theo Hồ Lão Đồ cùng về. Trong tay cu cậu còn cầm hai bao quẩy nếp, hiển nhiên là Hồ Lão Đồ mua cho.

Năm ngoái thôn An Bình mới mở một cửa hàng bán lẻ, bên trong bất kể là đồ dùng hàng ngày hay là đồ ăn vặt của trẻ con cái gì cũng bán, cái này rất tiện cho bọn trẻ con trong thôn, chỉ cần trong tay có tiền dư chúng nó nhất định sẽ đi mua đồ ăn vặt về. Cho dù là không có tiền, tìm ông nội bà nội cũng có thể cạ chút đồ ăn vặt ăn. Hồ Kiệt có tiền tiêu vặt nhưng không nhiều, đã bị cu cậu tiêu hết từ lâu rồi, có điều chỉ cần cu cậu làm nũng muốn ăn cái gì Hồ Lão Đồ cũng sẽ mua cho cu cậu.

Hồ Quốc Đống về trước hai ông cháu Hồ Lão Đồ một bước, đang ở trong sân nhìn con gái út tập đi, Ngô Hồng Nhi đã sớm nói cho Hồ Quốc Đống công tích vĩ đại của Hồ Kiệt. Thấy cha già nhà mình sắc mặt bất thiện, Hồ Kiệt trốn luôn ra sau Hồ Lão Đồ theo phản xạ có điều kiện. Hồ Quốc Đống thấy thế thần sắc càng thêm bất thiện.

Thời gian năm năm mang đến cho Hồ Quốc Đống sự thay đổi rất lớn, có đôi khi Ngô Hồng Nhi cũng không thể không cảm thán thời gian trôi qua thật sự là quá nhanh, lúc hai người mới gặp gỡ, bộ dáng Hồ Quốc Đống đồ sộ, nói lắp tựa hồ còn ở ngay trước mắt, chớp mắt một cái hán cũng đã ba mươi tuổi rồi. Tam thập nhi lập, Hồ Quốc Đống bớt đi sự ngây ngô u mê trước kia, thêm mấy phần chững chạc. Chẳng qua có lẽ là nguyên nhân cả ngày nuôi lợn, mổ lợn, phải làm những việc tốn sức, Hồ Quốc Đống nhìn càng thêm cường tráng hơn trước đây, cả người đứng ở nơi đó tựa như một con gấu đen to đùng. Dĩ nhiên đây là ý nghĩ trong lòng Ngô Hồng Nhi, chưa từng nói với người khác.

Hồ Quốc Đống to lớn hơn nữa cái mặt đen của hán vẫn rất có lực uy hiếp, Hồ Kiệt không sợ trời không sợ đất, mặc dù có ông nội cu cậu làm ô dù, nhưng vẫn không nhịn được sợ run cả người. Bàn tay kia của bố nhóc to như cái quạt cạ, tư vị đánh lên mông thật sự là “mát hôn”. Chỉ cần vừa nhìn thấy bàn tay kia của hán, Hồ Kiệt phản xạ có điều kiện lại muốn sờ mông.

Có điều Hồ Kiệt sợ Hồ Quốc Đống, Hồ Lão Đồ lại không sợ, ai bảo ông là cha Hồ Quốc Đống đây, năm đó ông cũng đánh Hồ Quốc Đống không ít. “Anh kéo cái bản mặt đó cho ai xem đấy, cả ngày chỉ biết dọa trẻ con, hỏi anh còn nhỏ tôi có dọa mày như vậy sao? Nhìn anh làm mấy đứa nhỏ sợ tới mức nào rồi kìa.” Hồi Hồ Lão Đồ còn trẻ là một người cứng rắn, từ thái độ của ông đối xử với Hồ Quốc Đống là có thể nhìn ra, Hồ Quốc Đống là dòng độc đinh, nhưng Hồ Lão Đồ lại chưa từng nuông chiều hán. Có điều bây giờ ông lớn tuổi rồi trái tim kia lại mềm nhũn, hơn nữa ngan ngữ nói rất đúng ôm cháu không ôm con, đối với cháu trai ruột cho dù là trái tim làm bằng sắt cũng có thể hòa tan. Thật ra trừ Hồ Kiệt co rúm một chút, hai đứa Hồ Trác và Hồ Việt chẳng có thay đổi gì, Hồ Việt được bố bế đặt vào xe tập đi, đôi chân nhỏ di chuyển rất ư là vui sướng. Cơ mà Hồ Lão Đồ cứ là cảm thấy con trai dọa đến cháu trai cháu gái.

Hồ Quốc Đống thấy cha hán lại che chở bèn nói: “Cha, cha không biết, thằng ranh này mang người đánh thằng cu nhà Hứa Nhị mặt mũi bầm dập, người ta cũng tìm đến nhà rồi.”

“Trẻ con có đứa nào không đánh nhau, hỏi anh còn nhỏ đánh nhau với thằng Kiến Tân còn ít hả? Bây giờ quan hệ không phải vẫn mật thiết khăng khít như thường. Anh đừng nói những lời vô nghĩa kia nữa, thằng Hứa Nhị đó nếu không phục anh cứ bảo nó đến tìm tôi.” Hồ Lão Đồ không may mắn để ý nói.

Rốt cuộc là gì càng già càng cay, Hồ Quốc Đống thua dưới tay cha hán. Chẳng qua hán vẫn là ngầm cho Hồ Kiệt một ánh mắt “thằng kia mày chờ đơ cho tao”, lúc này mới vào phòng bếp hỗ trợ cho Ngô Hồng Nhi. Hồ Lão Đồ ở bên ngoài, hán cũng không lo lắng bé Nha Nha không ai trông.

Hồ Kiệt thấy bố nhóc vào nhà rồi không nhịn được hoan hô một tiếng, sau đó gọi Hồ Trác ở bên cạnh qua đây ăn quẩy nếp, Hồ Trác nói nghĩa khí, Hồ Kiệt đương nhiên cũng không keo kiệt. Nói hiện tại bên Thượng Hải đang sốt xình xịch đó, Hồ Kiệt tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng có thể xem hiểu bảy tám phần. Cu cậu bội phục nhất Hứa Văn Cường, bình thường cũng là tự xưng là lão đại, đối với một đám tiểu đệ bên dưới đều vô cùng chiều cố, Hồ Trác là em trai ruột của cu cậu, lại đã cứu cu cậu một lần. Hai người đương nhiên là có phúc cùng hưởng rồi. Về phần bé Nha Nha, Hồ Kiệt bày tỏ, cu cậu mới không muốn chơi cùng đứa con gái bé tí chưa biết gì đâu.

“Đàn Đàn lại đây, con nói cho ông nội vì sao con đánh nhau với người ta?” Hồ Lão Đồ thấy con trai đi rồi, lúc này mới hỏi, tuy rằng ông là chiều cháu trai nhưng cũng không muốn để cho đứa nhỏ lớn lên sai lệch.

“Còn có gì, thằng Hứa Lượng kia bắt nạt em gái của Hồ Minh, Hồ Minh lại là tiểu đệ của con, em gái của nó chính là em gái của con, không dạy dỗ nó một trận sao được.” Hồ Kiệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Chờ nhìn cu cậu còn nhỏ tuổi, nhưng làm “đại ca” lại không hề qua loa.

Thấy cu cậu người nhỏ nhỏ làm ra một bộ dáng “anh đây to nhất”, Hồ Lão Đồ không nhịn được cười xoa xoa đầu Hồ Kiệt nói: “Thằng ranh này.” Cái

khác ông cũng không nói. Chỉ cần không vượt quá giới hạn, trẻ con đánh nhau nhất là bé trai đánh nhau, ở trong mắt người nông thôn thật đúng là không phải việc gì lớn, đừng nhìn Hồ Quốc Đống khi còn nhỏ y như quả trứng bí đập ba phát không ra quả rầm, nhưng hồi hán còn nhỏ cũng đánh nhau không ít.

Ngô Hồng Nhi thấy Hồ Quốc Đống xụ mặt tiến vào là biết ngay đây là lại chịu kích thích, nói ở nhà họ Hồ hai cụ nhìn con trai ruột Hồ Quốc Đống này và cháu trai ruột thật đúng là không cách nào so sánh được.

“Lại bị cha mắng?” Ngô Hồng Nhi mang theo vài phần cười trên nỗi đau của người khác nói. Bây giờ Hồ Kiệt có hai đại hộ pháp, hôm nay còn là Lý Quế Lan không ở nhà đó, nếu Lý Quế Lan ở nhà, không chừng hai người bọn họ còn bị mắng một trận.

“Thằng nhóc này thật là càng ngày càng khó quản, một mình nó còn khó chăm hơn hai đứa Nhị Đan và Nha Nha.” Nhị Đan là nữ danh của Hồ Trác, Nha Nha thì là nữ danh của Hồ Việt.

Nha Nha hiện tại mới hơn một tuổi một chút, vừa học đi xong, xe tập đi năm đó Hồ Kiệt dùng cũng là truyền cho Nha Nha, giờ con bé diên khùng này đang ngồi ở trên lác lư khắp sân đó. Con bé này cũng là đứa hấp tấp, chưa học đi xong đã muốn chạy rồi.

Nghे tiếng cười khanh khách của con gái trong sân, Ngô Hồng Nhi tròn mắt, ba tuổi thấy già, con bé này nhà bọn họ mặc dù mới hơn một tuổi, nhưng đã có thể nhìn ra một ít đặc trưng rồi, đứa nhỏ này hiển nhiên cũng không phải đứa làm cho người bớt lo, nói tới cũng là đứa thứ hai ngoan hơn một chút.

“Hồng Nhi em nói chúng ta đưa Đan Đan đến trấn trên đi học tiểu học thế nào?” Hồ Quốc Đống nói.

Tay Ngô Hồng Nhi run lên một cái, “Sao anh có loại suy nghĩ này, đưa đến trấn trên đi học phải có hộ khẩu thành thị, hộ khẩu thành thị này không phải nói có là có.” Bây giờ hộ khẩu thành thị thật sự rất quý giá, vừa nói lương thực hàng hoá anh ăn, đâu cũng có thể ngừng lên mấy phần.

“Chị Hai đã sớm đã nói với anh, chỗ anh rẻ có cửa. Trước đây anh luôn nghĩ con còn nhỏ, cho ra ngoài đi học cũng không yên lòng. Nhưng bây giờ ngẫm lại đi trấn trên học chính là tốt hơn ở trong thôn, không nói cái khác chỉ là hai đứa nhà chị Hai cũng hiểu biết hơn con nhà mấy chị gái khác nhiều lắm.” Gần đây Hồ Quốc Đống cũng là rối rắm, năm ngoái Hồ Hạnh Nhi đã từng đề cập vấn đề này với Hồ Quốc Đống, nhưng Hồ Quốc Đống vẫn do dự, chung quy đứa nhỏ quá nhỏ, nhà bọn họ cũng không có sống ở trấn trên, cũng không thể để Đan Đan ở nhà chị Hai. Bởi vậy Hồ Quốc Đống do dự nhiều lần, vẫn là từ chối Hồ Hạnh nhi.

Nhưng năm nay thằng cả nhà Hồ Hạnh Nhi thi đỗ trường trung học trọng điểm trong huyện làm cho Hồ Quốc Đống lại động tâm tư, mấy đứa nhỏ nhà chị cả trước đây ở trong thôn học tập cũng không tệ, nhưng đứa đầu và đứa thứ hai cũng đều chỉ học đến hết cấp hai, cấp ba không đứa nào không thi đỗ. Chênh lệch hiện ra rất rõ ràng ngay trước mắt Hồ Quốc Đống, tâm tư của hán lại động. Tuy rằng hán cũng chỉ là hết cấp hai, nhưng mà lại muốn để cho con mình học thêm mấy năm.

“Chẳng qua Đan Đan thật sự là quá nhỏ, nếu như đi trấn trên học, chúng ta ắt phải một người đi cùng, nhưng hai ta ai cũng không phân thân ra được, cha mẹ tuổi tác cũng lớn rồi.” Ngô Hồng Nhi cũng biết đứa nhỏ đi trấn trên học chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu. Nhưng bọn họ thật sự là không phân thân ra nổi. Hiện tại tất cả các việc trong trại lợn đều là Hồ Quốc Đống xử lý, Hồ Lão Đồ dù sao lớn tuổi rồi, bình thường cũng chỉ là ở một bên chỉ đạo một chút. Hiện tại trong thôn cũng có họp chợ, một tuần một lần họp chợ nhỏ, nửa tháng một lần họp chợ lớn, mỗi khi có chợ lớn, Hồ Lão Đồ vẫn muốn bày hàng bán thịt lợn, bình thường Hồ Quốc Đống cùng Hồ Lão Đồ còn phải đi trấn trên làm thịt lợn kho, hai cha con quả thực ước gì một người có bốn cái tay.

Lý Quế Lan cùng Ngô Hồng Nhi cũng không nhẹ nhàng, trong nhà ba đứa nhỏ, việc trong trong ngoài ngoài đều phải lo lắng, nhất là Lý Quế Lan, gia đình năm cô con gái, những chuyện bận tâm quả thực là một vụ tiếp một vụ. Vất vả lắm cuộc sống nhà cô thứ ba Hồ Lê Nhi tốt hơn, nhà cô thứ năm lại làm âm ỉ lên.

Hồ Mai Nhi sinh hai đứa con gái cũng không sinh ra con trai, chờ lúc chị đang định muốn sinh đứa thứ ba thì kế hoạch hoá gia đình rồi. Thật ra ở thành phố lớn kế hoạch hoá gia đình đã sớm bắt đầu rồi, nghiêm khắc mà nói, con gái nhà Ngô Hồng Nhi cũng vượt ra khỏi giới hạn. Nhưng nông thôn dù sao quản lý cũng không được nghiêm lắm, mới bắt đầu mọi người thậm chí không để ở trong lòng. Nhưng ai biết thoáng cái đã bắt chặt như vậy đâu, siêu sinh (sinh quá) là sẽ phạt tiền, rất nhiều gia đình muốn siêu sinh người đàn ông chủ gia đình đều trối tới ủy ban xã, tình huống nghiêm trọng thậm chí còn phải dỡ nhà.

Chồng Hồ Mai Nhi là gan không lớn, loại tình huống này hai người muốn đứa con nữa căn bản không có khả năng. Hồ Mai Nhi từ nhỏ đã bị nuôi đánh đá đáo đẽ, chị không cảm giác được được không có con trai có cái gì, cùng lắm thì kén rể cho con gái thôi. Nhưng mẹ chồng chị không phải là nghĩ như vậy, thế hệ trước đều coi trọng cái này, luôn cảm thấy là Hồ Mai Nhi làm cho con trai nhà họ chặt đứt dòng giống, luôn náo loạn trong nhà.

Việc này thường xuyên lặp lại làm cho Hồ Mai Nhi cũng là cả bụng tức giận, hơn nữa còn phải chăm sóc con cái, trên người cũng không thoải mái lắm. Chồng Hồ Mai Nhi cũng là người thương vợ, thấy tâm trạng chị kém bèn đến nhà mẹ vợ đón Lý Quế Lan để cho bà qua ở hai ngày. Có điều tính toán thời gian tâm tâm cũng nên về rồi.

“Thôi, chờ Đan Đan lớn hơn một chút, Nhị Đan cũng bắt đầu lên tiểu học lại cùng làm đi, thực sự không được chúng ta cũng mua nhà ở trấn trên, cùng lắm thì chạy hai đầu thôi. Chỗ chị Hai một mình chị ấy cũng bận không qua nổi, chúng ta đến trấn trên còn có thể giúp đỡ một chút.” Ngẫm lại tình huống trong nhà, Hồ Quốc Đống cũng không thể không đề ý tương rục rịch của mình xuống, hiện tại thật sự là không được. Chẳng qua cũng may hai đứa nhỏ đều nhỏ, cho dù là trì hoãn một hai năm cũng không có gì. Bằng thực lực của bọn họ bây giờ mà nói, cả nhà chuyển đến trấn trên thật đúng là có chút khó.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Trạch Mỗ

Thật ra cũng không phải nhà họ Hồ không có tiền chuyển đến trấn trên, chỉ là hiện tại nhà họ Hồ còn ở giai đoạn cất bước, nuôi lợn chính là một hạng mục lớn, nếu chuyển đến trấn trên trái lại bất lợi đối với sự phát triển về sau của nhà họ Hồ. Lại nói Hồ Lão Đồ cũng không thể rời bỏ con lợn ông nuôi cả đời.

Lần nói chuyện này của hai vợ chồng đã quyết định như vậy, về phần việc kiếm hộ khẩu cho hai đứa nhỏ đến trấn trên cũng tạm thời gác lại. Ngô Hồng cùng Hồ Quốc Đống bung com chiều lên bàn, bắt đầu gọi một nhà già trẻ ăn com.

Hồ Kiệt cùng Hồ Trác tuy rằng ăn không ít quẩy nếp, nhưng nghe thấy Ngô Hồng Nhi dọn com vẫn là hoan hô một tiếng chạy tới. Hồ Việt bây giờ đại khái cũng biết mẹ cô bé bày bàn là có ý gì rồi, thấy vậy cũng chuyển hai cái chân nhỏ múp múp bắt đầu chạy qua bên này. Chẳng qua vốn chân cô bé đã không vững vàng, hơn nữa có xe tập đi kim hãm, trên cơ bản cũng chỉ là di chuyển từ từ.

Vẫn là từ xa xa Hồ Quốc Đống nhìn thấy cô bé bắt đầu mếu máo vội vàng bế cô bé lên, lúc này mới không để cho cô bé rơi nước mắt. Nói tới Nha Nha mặc dù mới hơn một tuổi, nhưng tính tình của cô bé đã rất rõ ràng, đáng về Nha Nha không giống Ngô Hồng Nhi ngay cả tính tình cũng không giống. Nếu nhất định muốn tìm ra cô bé giống ai, tính tình Nha Nha trái lại càng giống bác gái cô bé Hồ Hạnh Nhi hơn một chút, là người nóng vội mười phần.

Hồ Kiệt và Hồ Trác đều đã lớn, ăn com hai đứa đều tự ăn, Ngô Hồng Nhi ôm Nha Nha bón cô bé ăn canh trứng gà, có điều hiển nhiên con bé này muốn tự mình ăn hơn, thỉnh thoảng đưa tay giặt thìa trong tay Ngô Hồng Nhi. Thật ra Nha Nha còn chưa có cai sữa, cơ mà chỉ là sữa đã sớm không đủ cho cô bé ăn rồi, hiện tại mỗi ngày cô bé đều được ăn một ít các loại như cháo gạo và canh trứng gà...

"Mẹ hôm nay vốn không phải nên về rồi, sao đến bây giờ cũng chưa trở về, cha ngài xem có cần để cho Quốc Đống đi đón một chút hay không?" Ngô Hồng Nhi vừa đầu tư đầu dưng với con bé, vừa nói với Hồ Lão Đồ.

"Không cần, nếu hôm nay không trở về hẳn là có việc vướng chân rồi. Cha đoán chừng chậm nhất là ngày mai cũng sẽ về." Hồ Lão Đồ không thêm đề ý nói. Ông rất tin tưởng sức chiến đấu của bà già nhà mình, không có mấy người có thể lấy được chỗ tốt trong tay bà.

Ngô Hồng Nhi thấy Hồ Lão Đồ nói như vậy ở trong lòng cũng là cười một tiếng. Nói tới mấy năm nay tính tình mẹ chồng trái lại càng lợi hại hơn, mấy anh con rể ở trước mặt mẹ chồng đều như chuột thấy mèo vậy.

"Hồ Kiệt ăn com từ từ." Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Hồ Quốc Đống nói. Ngô Hồng Nhi ngẩng đầu nhìn lên, đúng là thằng nhóc Hồ Kiệt này đang trộn cháo trong bát nghịch đây mà. Có lẽ là vừa mới ăn nhiều quẩy nếp, hai thằng nhóc bây giờ đều không có khẩu vị.

"Kêu gào cái gì mà kêu gào, ngay cả com cũng không để cho ăn từ từ." Hồ Lão Đồ che chở cháu trai liền trừng Hồ Quốc Đống một cái. "Mau ăn com đi, lát nữa không phải còn muốn làm đồ kho sao, chỗ chị Hai anh vẫn chờ đó." Vốn còn muốn thuận thế dạy dỗ con trai một trận, Hồ Quốc Đống ghen lời, cúi đầu húp cháo cũng lười lên tiếng.

"Ông nội ơi, ngày mai con cũng muốn đi trấn trên cùng." Hồ Kiệt vừa nghe Hồ Lão Đồ nói cái này lập tức nói luôn.

"Đàn Dân con không phải nói ngày mai muốn về nhà bà ngoại cùng mẹ sao?" Ngô Hồng Nhi thấy Hồ Kiệt nói như vậy bèn nói. Thằng nhóc này đi trấn trên chẳng hề khách khí, đời này đời nọ, mỗi lần Hồ Hạnh Nhi đều sẽ mua cho rất nhiều thứ trở về. Nhất là bây giờ hai đứa con trai nhà Hồ Hạnh Nhi đều đi học, đi cũng không ai mang theo cu cậu, đoán cũng đoán được nhất định là Hồ Hạnh Nhi cho cu cậu tiền để cho cu cậu lũng tuồng.

Vừa vặn ngày mai Ngô Hồng Nhi có việc muốn về nhà mẹ đẻ nên đã sớm nói với Hồ Kiệt để cho cu cậu đi cùng.

Nghe mẹ nhóc nói như vậy, trên mặt Hồ Kiệt liền lộ ra biểu tình thất vọng, tuy rằng nhà bà ngoại cũng chơi rất vui, nhưng hiển nhiên không có cách nào so sánh được với trấn trên.

Hồ Lão Đồ thấy cháu trai giương mắt nhìn ông, trên mặt cũng lộ ra biểu tình mất tự nhiên, tuy rằng ông cũng rất muốn mang theo cháu trai đi, nhưng cũng không thể ngay trước mặt con dâu nói không cho đứa nhỏ đi nhà bà ngoại chứ.

Thấy ông nội cũng không nói lời nào, Hồ Kiệt biết hoàn toàn hết cách rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ ủ rũ.

"Con là cái đồ không có lương tâm, bà ngoại con thương con vô ích rồi." Ngô Hồng Nhi cười mắng. Chẳng qua cô lại thuận thế gấp hai miếng đồ ăn chứng thích ăn cho hai đứa nhỏ.

Phải nói Ngô Hồng Nhi trước đây còn có chút yếu ớt, nũng nịu, nhưng mấy năm nay cô trên phải chăm sóc người già dưới phải chăm sóc trẻ nhỏ, giữa còn phải lo cho Hồ Quốc Đống, những yếu ớt, nũng nịu kia của mình đã sớm quên gần hết rồi. Ngay cả ăn com cũng phải đứa nhỏ và người già ăn đều ăn xong cô mới có tâm tư ăn. Cũng may Hồ Quốc Đống biết xót người, vẫn luôn không quên chiều cổ Ngô Hồng Nhi vài phần. Người một nhà ăn bữa

com vui vẻ hòa thuận, tạm thời những việc riêng của mỗi người không đề cập tới.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Ngô Hồng Nhi đã sửa soạn xong cho mấy tiểu tồ tông. Bởi vì hôm nay Hồ Quốc Đống muốn đi trấn trên cho nên bọn họ phải đi sớm một chút, bằng không sẽ không có ai đưa bốn mẹ con họ đi. Ngô Hồng Nhi đã học đi được xe đạp rồi, chẳng qua kỹ thuật cũng không có tốt lắm, lại nói cũng không lái được ba đứa nhỏ. Năm ngoái Hồ Quốc Đống vì để đi lại thuận tiện hơn nên đã mua một chiếc xe máy, lại ba đứa nhỏ cùng Ngô Hồng Nhi vừa đủ.

Ngô Hồng Nhi ngồi ở phía sau ôm Hồ Việt, phía trước hai đứa nhỏ Hồ Trác cùng Hồ Kiệt ngồi. Thả bốn mẹ con ở cửa nhà họ Ngô lại hẹn thời gian buổi tối tới đón người, Hồ Quốc Đống đi luôn. Không có cách nào, không phải Hồ Quốc Đống đến cửa nhà mẹ vợ mà lại không đi vào, thật sự là hôm nay hẳn có quá nhiều việc phải làm. Nếu lại dừng lại ở nhà họ Ngô một lát nữa buổi sáng đã trôi qua rồi.

Ngày hôm qua Hồ Kiệt còn không tỉnh không dậy, nhưng hôm nay vừa đến cửa nhà họ Ngô đã hoan hô một tiếng rồi lôi kéo em trai chạy tới nhà bà ngoại. Tuy rằng nhà họ Ngô không có thú vị như trấn trên, nhưng có mấy anh em họ ngoại tuổi tác đều tầm tầm Hồ Kiệt, bình thường chơi đùa nghịch ngợm với nhau cũng là rất tốt.

Ngô Hồng Nhi vừa sửa soạn đồ mang đến cùng với Thôi Vinh Mai nghe tiếng ra đón bọn họ, vừa hô với bóng lưng hai đứa bé: "Hồ Kiệt, Hồ Trác hai đứa các con chạy chậm một chút cho mẹ, nhìn dưới chân."

Thấy con gái nhà mình một bàn tay xách đồ, một tay khác còn phải bế con gái đang thấy hai anh trai chạy đi liền cũng giẫy dụa muốn xuống. Thôi Vinh Mai bèn đón lấy cháu gái nói: "Nào, để bà ngoại bế bé Nha Nha của chúng ta một cái."

Thôi Vinh Mai nhỏ hơn Lý Quế Lan vài tuổi, nhưng năm nay cũng hơn sáu mươi rồi. Nha Nha cũng không có gầy, Thôi Vinh Mai bế lên còn hơi khó nhọc: "Con bé này nhìn khô người không lớn, trái lại rất nặng tay."

"Chẳng phải vậy, cũng ăn nhiều. Hiện tại mỗi ngày trừ ăn sữa còn phải ăn không ít thứ, đã đuổi kịp Đản Đản hồi tám tuổi này rồi." Ngô Hồng Nhi có vẻ bất đắc dĩ nói. Có điều tuy rằng trên mặt là vẻ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại là vui vẻ. Con cái không bệnh không tai nạn là điều người làm cha làm mẹ hy vọng nhất.

"Hồng Nhi?" Hai mẹ con đang nói sôi nổi lại đột nhiên nghe thấy có người gọi Ngô Hồng Nhi.

Ngô Hồng Nhi ngẩng đầu nhìn, là một người phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, người phụ nữ này uốn tóc xoăn lộn to thịnh hành nhất khi ấy, trên người là một chiếc áo gió màu đỏ, bên dưới là quần jeans gót màu đen, trên chân còn đeo một đôi giày da. Trên mặt của cô ấy cũng trang điểm, son môi màu đỏ chót cực kỳ dễ khiến người khác chú ý. Một bộ này thật đúng là trang phục thịnh hành nhất thời bấy giờ. Đột nhiên nhìn thấy một người như vậy, Ngô Hồng Nhi một chốc một lát thật đúng là không nhận ra là ai.

Mấy năm nay cái cách mở cửa, xã hội thay đổi cũng vô cùng nhanh. Uốn tóc chính là vừa bắt đầu lưu hành, chẳng qua đây là lưu hành ở thành phố, ở nông thôn còn có rất ít người uốn. Hồ Hạnh Nhi năm ngoái đã uốn, còn từng khuyến khích Ngô Hồng Nhi, có điều đối với việc uốn tóc này, thái độ Hồ Quốc Đống hết sức kiên quyết, như thế nào cũng không chịu. Vừa lúc Ngô Hồng Nhi cũng không cảm thấy uốn tóc có gì tốt nên vẫn tết một cái bím tóc. Chẳng qua tóc Ngô Hồng Nhi vừa đen vừa bóng, cho dù không uốn cũng rất xinh đẹp.

"Là Lan Lan à?" Thôi Vinh Mai ngẩng đầu nhìn thấy Vương Lan bèn niềm nở nói. Hiện tại người trong thôn đều biết con bé Vương Lan này có tiền đồ rồi. Thôi Vinh Mai nhìn thấy cô ấy cũng rất nhiệt tình.

Nghe Thôi Vinh Mai nói Lan Lan, Ngô Hồng Nhi nhìn kỹ thật đúng là Vương Lan, chẳng qua mấy năm nay Vương Lan thay đổi rất lớn, nếu không nhìn kỹ thật đúng là không nhận ra được. Nói tới Ngô Hồng Nhi và Vương Lan đã rất nhiều năm không gặp nhau rồi, lúc trước hai người cũng là chị em chung đụng vô cùng tốt, chợt nhìn thấy Vương Lan, Ngô Hồng Nhi cũng là hết sức vui mừng: "Lan Lan, thật là bà ư, bà thay đổi thật sự là quá lớn rồi, một chốc một lát tôi cũng không nhận ra được."

Lúc Ngô Hồng Nhi nói lời này, Vương Lan vẫn đang đánh giá cô. Ngô Hồng Nhi tết một bím tóc, trang phục trên người tuy rằng không xuất chúng nhưng chất vải hiển nhiên cũng là tốt. Hai tay của cô trắng nõn, bên trên cũng không có bao nhiêu vết chai. Máu chót nhất là hai đầu lông mày cô không có bao nhiêu u sầu, thậm chí còn mang theo vài phần hồn nhiên như lúc chưa lập gia đình. Có thể thấy được cuộc sống mấy năm nay vẫn trôi qua không tệ.

Nha Nha vừa rồi thấy anh trai bọn họ chạy liền muốn đi vào theo, hiện tại thấy bà ngoại cùng mẹ chẳng ai nhúc nhích còn ở lại chỗ này nói chuyện, bèn căng người không ngừng muốn đi vào trong nhà. Thấy bộ dạng này của cô bé Ngô Hồng Nhi bèn nói: "Mẹ, ngài bế Nha Nha về trước đi, con cùng Lan Lan trò chuyện hai câu." Đã lâu không gặp như vậy rồi, Ngô Hồng Nhi cũng muốn trò chuyện vài câu với Vương Lan. Vương Lan hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, bằng không cũng sẽ không gọi cô lại.

Thôi Vinh Mai biết quan hệ của con gái nhà mình và Vương Lan vẫn luôn tốt, bởi vậy cũng không nói gì, nhận lấy đồ trong tay Ngô Hồng Nhi, bế con bé rồi về nhà trước.

"Đã lâu không gặp rồi, mấy năm nay vẫn tốt chứ." Cho dù ban đầu là khuê mật không có gì giấu nhau, lâu không gặp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Ngô Hồng Nhi cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nghe Ngô Hồng Nhi hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Vương Lan cũng không biết trả lời như thế nào. Cô trôi qua tốt sao? Nói thật một người phụ nữ bốn ba ở bên ngoài, nơi nào có thể trôi qua tốt chứ. Đã từng có khổ gì cô cũng đều chịu một gì cũng đều bị. Có điều cũng may hiện tại cô cũng lặn lội ra hình ra dạng rồi, ít nhất ở trong mắt người khác cô trôi qua hẳn là rất tốt.

"Cũng không tệ lắm, còn bà trôi qua vẫn tốt chứ?" Trên mặt Vương Lan mang vài phần tươi cười nói. Nói lời này nói nhiều lắm rồi, ngay cả cô cũng cảm thấy mình trôi qua rất tốt. Đúng vậy, rất tốt. Có chồng có con lại có tiền, bắt kể nhìn từ mặt nào cô cũng trôi qua rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Trạch Mỗ

Ngô Hồng Nhi thấy Vương Lan nói như vậy bèn cười nói: "Cũng không tệ lắm, hai năm qua chính sách tốt, cuộc sống của mọi người đều thoải mái không ít." Nghe Vương Lan nói cô ấy trôi qua tốt, Ngô Hồng Nhi trái lại cũng rất mừng cho cô ấy. Chẳng qua từ cách ăn mặc trang điểm của cô ấy cũng biết cô ấy trôi qua khá tốt.

Hồ Hạnh Nhi là người yêu cái đẹp, nhưng ăn mặc trang điểm so với Vương Lan vẫn là kém một khoảng, nhìn ra được Vương Lan thật sự là lẫn lộn ra hình ra dạng.

"Vừa rồi đó là con gái bà?" Vương Lan hỏi. Thật ra vừa rồi lúc Hồ Quốc Đống đưa bốn mẹ con Ngô Hồng Nhi tới đây Vương Lan đã nhìn thấy bọn họ, hai đứa bé trai không cần phải nói, diện mạo đứa nào cũng có phần giống cha mẹ, chỉ có con bé không giống hai người lắm. Hồ Quốc Đống không cần phải nói đứa nhỏ may mắn không giống hần, về phần Ngô Hồng Nhi tuy rằng cô cũng rất xinh đẹp, nhưng lại là một loại xinh đẹp khá ôn hòa, về phần con bé còn nhỏ tuổi ngũ quan đã xinh đẹp rất có tính xâm lược rồi.

"Đúng vậy, mới bé tí xíu như vậy mà đã nghịch như con khỉ, chẳng hề làm cho người bớt lo hơn hai thằng anh. Ba đứa quỷ nghịch ngợm này cũng không có lúc nào để cho người sống yên ổn cả." Trong âm thanh của Ngô Hồng Nhi mang theo vui vẻ chính cô cũng không có nhận thấy được, tuy rằng đang oán trách đứa nhỏ nghịch ngợm, nhưng đây lại làm sao không phải là một loại phương thức khoe khoang khác đây.

"Rất tốt, trẻ con nghịch ngợm một chút mới tốt, nhìn có sức sống." Nghĩ tới con trai nhu thuận nghe lời, nụ cười của Vương Lan có chút miễn cưỡng nói. Thật ra cô hi vọng con nhà mình có thể nghịch ngợm một chút, như vậy cô cũng sẽ không hối hận và đau khổ như vậy. Hồi đó con trai còn nhỏ như vậy cô đã vào thành phố, tuy rằng trong nhà có cha mẹ cô, hơn nữa hàng năm cô cũng sẽ gửi tiền về, nhà họ Vương nhất định sẽ không bạc đãi nó. Nhưng đứa nhỏ dù sao không phải đi theo bên cạnh cha mẹ ruột, còn nhỏ tuổi đã học được nhìn sắc mặt người khác. Cho dù là đối mặt với cô, đứa bé kia cũng mang theo vài phần lầy lợm cẩn thận từng li từng tí. Nó giống như một con chuột nhỏ luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, chỉ cần tình huống hơi có chút không đúng là sẽ lùi ngay đầu về trong hang.

"Bây giờ bà có mấy đứa con?" Ngô Hồng Nhi hỏi, mặc dù bây giờ đã kế hoạch hoá gia đình, nhưng tầm tuổi này bọn họ trên cơ bản cũng sẽ không chỉ có một đứa con, nói tới con cái Ngô Hồng Nhi bèn thuận miệng hỏi.

"Mấy năm nay vẫn luôn bận rộn, cũng không có lúc nào sinh thêm con, chờ cuối cùng cũng lẫn lộn ra hình ra dạng rồi, chính sách quốc gia cũng không cho phép. Tôi trái lại là một cá thể không có gì, nhưng anh rể bà cũng không thể vì sinh con mà bỏ việc được." Thật ra năm đầu tiên Vương Lan vừa đến thành phố cũng từng mang thai một đứa, nhưng tình huống của bọn họ khi đó sinh thêm con cũng không thực tế, bởi vậy hai người thương lượng cũng liền không muốn. Có điều chuyện này cũng không cần phải nói với Ngô Hồng Nhi. Thật ra Vương Lan rất tiếc nuối, cô thật sự rất muốn sinh thêm một bé gái, đáng tiếc không có cơ hội nữa rồi.

"Đúng vậy, bà xem trí nhớ tôi này, anh rể là sinh viên, quả nhiên là công việc nhà nước, cái này kiểm tra nghiêm nhất rồi. Có điều thẳng cu nhà bà hiểu chuyện như vậy, một đứa cũng hơn ba đứa này nhà tôi rồi." Ngô Hồng Nhi cười nói. Hiện tại chỉ cần là công nhân viên chức nhà nước chính thức, chỉ cần vừa sinh con thứ hai sẽ lập tức khai trừ, bởi vậy Vương Lan không sinh thêm con nữa, cũng là hợp lý.

"Đúng rồi lần này anh rể có trở về không, vợ chồng bà sẽ ở nhà mấy ngày?" Ngô Hồng Nhi cười nói.

"Đỗ Quân sau khi tốt nghiệp đại học thì ở lại trường, bây giờ là giảng viên đại học, anh ấy bận rộn công việc nên lần này không về cùng. Thật ra tôi cũng rất bận rộn, không ở nhà được mấy ngày, lần này trở về chủ yếu là muốn mang con tôi đi, tuổi của nó cũng không nhỏ, đi theo bên cạnh bọn tôi cũng có thể nhận được sự giáo dục tốt hơn. Đại khái ngày mai tôi sẽ chuẩn bị đi, nói tới hôm nay có thể gặp được bà cũng là vừa khéo." Vương Lan nói. Bây giờ giảng viên đại học cũng không có địa vị cao quý như đời sau, sinh viên tuy rằng đều là bao cấp phân phối, nhưng rất nhiều người vẫn không muốn ở lại trường học. Hơn nữa Đỗ Quân hiện tại cũng chỉ là giảng viên, chút tiền lương kia còn không đủ cho hần chi tiêu. Có điều phản công việc này của Đỗ Quân, ở trong thôn lại là cực kỳ vẻ vang, gần như có thể nói là tôn tại như thần. Bởi vậy lúc nói tới cái này ánh mắt Vương Lan tỏa sáng, trên mặt cũng phủ sắc thái tự tin. Cô tựa hồ đã có thể tưởng tượng được ánh mắt hâm mộ của Ngô Hồng Nhi.

Ấn tượng của Ngô Hồng Nhi đối với giảng viên đại học còn dừng lại ở kiếp trước, khi đó địa vị của giảng viên đại học thực là rất cao, bởi vậy thấy Vương Lan nói Đỗ Quân bây giờ là giảng viên đại học, cô thật sự rất mừng cho cô ấy. Hâm mộ trái lại có một chút xíu, những mà lại cũng không nhiều, dù sao loại sinh vật giảng viên đại học kia cách cô quá thực quá xa. Thử nghĩ bộ dạng Hồ Quốc Đống đứng trên bục giảng giảng bài, Ngô Hồng Nhi cảm thấy hình ảnh quá "đẹp", cô quá thực không dám nhìn.

"Oa, oa" hai người đang nói chuyện vui vẻ, tiếng khóc trẻ con lại truyền đến, Ngô Hồng Nhi vừa nghe là biết đây là đồ quý sứ kia nhà mình. Nghe thấy con bé khóc, Ngô Hồng Nhi cũng không có thời gian tiếp tục tán gẫu với Vương Lan nữa, bèn nói: "Lan Lan, tôi đi về trước xem đứa nhỏ một chút, buổi

chiều lúc nào không có chuyện gì tôi đi tìm bà trò chuyện một lát nhé." Nói xong gật gật đầu với Vương Lan, rồi chạy về nhà.

Vương Lan nhìn bóng dáng vội vã chạy của Ngô Hồng Nhi, không nhận được lác lác đầu, trước đây Hồng Nhi cũng là một người rất trong sáng, tươi mát, nhưng bây giờ đã không có gì khác biệt với nông phụ bình thường rồi. Mỗi ngày chính là vây quanh bếp bếp cùng chuyển động quanh con cái. Chẳng qua, Vương Lan nhớ tới bóng dáng cường tráng đưa mấy mẹ con đến kia, thật ra ấn tượng của Vương Lan đối với diện mạo của Hồ Quốc Đống cũng không sâu lắm, nhưng nhớ tới bộ dáng hần mỗi tay ôm một đứa con lại cảm thấy hết sức ấm áp. Thật ra nếu có thể, cô cũng không phải là muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy.

Bên này Ngô Hồng Nhi vội vàng vàng về đến nhà vừa nhìn, quả nhiên Nha Nha đang khóc đến ghê gớm. Hai đứa Hồ Kiệt và Hồ Trác vừa đến đã đi chơi cùng mấy anh em họ rồi, đầu còn nhớ được con bé nghịch ngợm này. Tuy rằng vừa rồi Thôi Vinh Mai bé không có chuyện gì, nhưng trẻ con đâu sao sợ người lạ, một chốc lát không thấy được khuôn mặt quen thuộc là khóc lên. Đứa nhỏ này khóc lên cũng là đứa to hòng, bằng không Ngô Hồng Nhi cũng sẽ không ở cổng mà còn nghe thấy rồi.

Thấy Ngô Hồng Nhi tiến vào, Thôi Vinh Mai vội vàng nói như thở phào nhẹ nhõm: "Mau đến xem thử đồ quý sứ này nhà các con, mẹ là hết cách rồi."

Ngô Hồng Nhi vội vàng đón lấy con, thấy trong phòng cũng không có người khác, còn tiện thể cho bú vài hớp sữa. Đứa nhỏ này buổi sáng còn chưa tỉnh ngủ đã bị bế dậy. Hiện tại ở trong ngực thơm tho của mẹ chỉ một lát sau đã ngủ rồi.

Đợi sau khi con ngủ, Ngô Hồng Nhi cẩn thận từng li từng tí đặt con lên giường gạch, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao còn cho bú sữa thế, tầm tầm cũng nên cai rồi?" Thôi Vinh Mai nói, Nha Nha cũng đã hơn một tuổi, chính là thời điểm tốt để cai sữa.

"Không cai được, vừa cai là khóc ghê gớm. Quốc Đống người nọ mẹ cũng không phải không biết, coi Nha Nha như sinh mạng, con bé vừa khóc người khác còn chưa thể nào, hần đã đầu hàng trước. Có điều cũng hòm hòm rồi, mỗi ngày con bé cũng chỉ là ăn vài hớp, món chính đã sớm đổi thành cái khác." Ngô Hồng Nhi nói.

"Ừ đúng, đứa nhỏ Quốc Đống này cái gì khác cũng tốt, chỉ là quá chiều con." Thôi Vinh Mai nói. Không chỉ là Nha Nha, chính là đứa cháu ngoại trai, Quốc Đống cũng chiều ghê lắm. Tuy rằng bình thường nhìn hần nghiêm khắc với hai đứa nhỏ, nhưng người sáng suốt vừa nhìn có thể nhìn ra đó không phải là nghiêm khắc mà, rõ ràng chính là xót ghê gớm.

"Hần chính là như vậy, ngài mới nhìn ra à." Ngô Hồng Nhi cười nói. Hồ Quốc Đống người này tuy rằng có bề ngoài thô lỗ, nhưng đối với trẻ con lại thương yêu hết mực, trừ phi bị Hồ Kiệt chọc tức không có cách nào mới muốn lấy đồ giày đánh người.

"Đúng rồi, vừa rồi con cùng Vương Lan ở bên ngoài nói chuyện những gì?" Thôi Vinh Mai hỏi. "Con đúng là không biết, lúc con Lan trở về, đồ mang về thật là không ít, bao lớn bao nhỏ không nói ngày hôm qua còn mua về cho hai người lão Vương một cái TV, xem ra thật là kiếm được tiền. Mọi người không biết hâm mộ bao nhiêu đâu. Còn có nghe nói chồng nó bây giờ còn là giảng viên đại học gì đó, nghe ra rất có thể diện. Sớm biết thế hồi đó con cũng nên tìm thanh niên trí thức, khi đó không phải có một người rất thích con tên là Hứa Thành gì gì đó sao. Năm đó cái người tên là Hứa Thành kia thi đại học còn thi được tốt hơn chồng con Lan đó." Nhìn thấy Vương Lan trở về nở mày nở mặt như vậy, Thôi Vinh Mai cũng không nhận được chua chát nói.

"Mẹ, ngài nói cái gì đó?" Ngô Hồng Nhi nghe xong lời Thôi Vinh Mai nói dở khóc dở cười nói. Vương Lan tuy rằng nở mày nở mặt trước người như vậy, nhưng sau lưng không biết chịu bao nhiêu đau khổ đâu. Tuy rằng mấy năm nay chính sách rộng rãi không ít, nhưng cá thể lại không phải dễ làm như vậy. Giống như là nhà họ Hồ, tay nghề của Hồ Lão Đồ và Hồ Quốc Đống là hàng thật giá thật, nhưng mỗi ngày cũng phải đi sớm về khuya nuôi lợn cho lợn ăn, làm thịt kho. Mỗi ngày gần như đều bận túi bụi. Dù dốc hết sức lực cả nhà như vậy, còn gặp vài lần rắc rối đó. Một người phụ nữ lẻ loi như Vương Lan có thể xông xáo ra thành tựu này hôm nay không chừng sau lưng chịu bao nhiêu đau khổ đấy.

Sống như vậy quá mệt mỏi, đời này Ngô Hồng Nhi chỉ muốn sống thoải mái dễ chịu, cha mẹ, con cái, chồng đều ở bên cạnh, cô đối với cuộc sống hiện tại đã rất hài lòng rồi.

"Mẹ cũng chỉ nói chút như vậy. Đứa nhỏ Quốc Đống kia cũng là không có chỗ xoi mói. Tuy rằng không bằng con Lan, nhưng con cũng là rơi vào trong ổ phúc rồi." Thôi Vinh Mai cũng biết lời chua loét của mình có chút không đúng bèn vội vàng nói. Nói tới anh con rể Hồ Quốc Đống này Thôi Vinh Mai cũng là rất hài lòng, đứa nhỏ này biết điều, hiểu thuận không nói, máu chốt nhất là đối tốt với con gái nhà mình. Đôi vợ chồng trẻ đã kết hôn bảy tám năm rồi, nhưng hiện tại vẫn thương Hồng Nhi như những ngày đầu. Quả thực giống như là đối xử với trong mắt vậy.

Người trong thôn cũng không có ai không hâm mộ Hồng Nhi nhà bà già được tốt, chẳng qua là Vương Lan vừa trở về nháy mắt đã dời đi sự chú ý của mọi người, làm cho Thôi Vinh Mai có chút chua chát mới nói lời nói này mà thôi.

"Mẹ ngài cũng biết, Lan Lan từ nhỏ đã nhiều chủ ý, so sánh với cô ấy con còn kém xa, cho dù là con đối mặt với tình huống giống như cô ấy chỉ sợ cũng không lăn lộn ra được bộ dáng bây giờ của cô ấy." Ngô Hồng Nhi rất có tự mình biết mình nói.

Thôi Vinh Mai suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất có đạo lý, bằng tính tình lười biếng này của con gái nhà mình, nếu quả thật gả cho thanh niên trí thức chỉ sợ cũng phải chịu tội lớn, nơi nào có được cuộc sống thoải mái như bây giờ, nghĩ đến đây chút cảm giác chua chát còn tồn tại trong lòng bà cũng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56

Edit: Trạch Mỗ

Buổi chiều Ngô Hồng Nhi bót chút thời gian đi tìm Vương Lan chơi một lát. Có điều tuy rằng hai người là khuê mật tốt khi còn nhỏ, nhưng mấy năm nay hai người cũng không có gặp mặt được mấy lần, cho nên cũng xa lạ rất nhiều. Nói chuyện cũng chỉ là nói một ít lời nói khách sáo hỏi họt, không có cảm giác không có gì giấu nhau như khi còn nhỏ nữa.

Không biết Vương Lan nghĩ như thế nào, nhưng Ngô Hồng Nhi lại là cảm thấy có chút xấu hổ cũng có chút hơi hơi không được tự nhiên, bởi vậy ngồi ở nhà họ Vương không đầy một lát cô đã thuận thể đi ra rồi. Hiện tại hai người thật sự không có gì để nói, những chuyện Vương Lan nói cô không có hứng thú, mà cô nói chuyện nhà chuyện cửa Vương Lan hiển nhiên cũng không sẵn lòng nghe.

Chẳng qua Ngô Hồng Nhi cũng đã nhìn ra cuộc sống bây giờ của Vương Lan quả là dễ chịu rồi, ngay cả mấy chị dâu nhà mẹ đẻ cô ấy cũng thay đổi sắc mặt năm đó, đối với cô em chồng này nịnh hót cực kỳ. Nói thật lần này Vương Lan cũng được cho là áo gấm về nhà, không chỉ mua TV cho hai cụ nhà họ Vương, còn mua rất nhiều đồ vật mới mẻ, nghe nói Vương Lan cho mẹ cô ấy một nghìn đồng ngay trước mặt mấy chị dâu, nói là cảm tạ cha mẹ già trước đây trợ cấp bọn họ, làm cho mấy chị dâu cô ấy vô cùng xấu hổ.

Bốn năm giờ chiều, Hồ Quốc Đống liền tới đón người. Mấy đứa cháu lớn một chút nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi vừa thấy Hồ Quốc Đống tới liền vây quanh hẳn không nhúc nhích. Xe máy này ở nông thôn hiếm lạ, Ngô Đống bọn họ hiện tại đều là con trai choai choai, chính là thời điểm thích những thứ này, tuy rằng không dám tự mình đi, nhưng cũng đều khát vọng có thể được Hồ Quốc Đống lái đi một vòng.

Từ trước tới nay người làm dưỡng Hồ Quốc Đống này ở trước mặt bọn nhỏ cũng không có ra vẻ, năm đó khi Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi đang là đối tượng kết hôn, Ngô Tây vẫn còn bé tí teo đã dám xin tiền tiêu vặt của dưỡng tương lai này, hiện tại thì càng khỏi phải nói rồi. Mấy đứa cháu nhà họ Ngô, một đám lớn nhỏ vây quanh bên người Hồ Quốc Đống, đều muốn xin hẳn lái chúng nó đi một vòng.

Hồ Nha Nha là đứa tính tình bá đạo, thấy bố bé bị vây, tuy rằng không biết đây là vì sao nhưng vẫn có cảm giác nguy cơ bị cướp đồ, oa một tiếng liền khóc lên.

"Chao ôi, con bé này, các anh trai đó là thích bố đấy." Ngô Hồng Nhi dở khóc dở cười bắt đầu dỗ con gái nhà mình, cuối cùng là làm cho Thôi Vinh Mai nằng các cháu một trận, "Mấy thằng ranh chúng mày đừng ở đó vây quanh dưỡng mày nữa, dưỡng bạn cả ngày rồi, còn không mau đi cho dưỡng nghỉ một lát."

Sau đó vội vàng tiếp đãi Hồ Quốc Đống nói: "Quốc Đống à, mệt lắm rồi nhì, mau lại đây nghỉ một lát. Mẹ đã trộn nhân sủi cào xong rồi, lát nữa các con ăn sủi cào xong hãy đi." Đối với con rể nhà mình, thái độ của Thôi Vinh Mai vẫn luôn rất tốt, còn tốt hơn cả mấy anh con trai. Người làm mẹ đều như vậy, đối tốt với con rể một chút hi vọng hẳn có thể nghỉ tới mình đối tốt với hẳn, đối tốt với con gái nhà mình hơn một chút.

"Mẹ, không sao. Con không mệt." Hồ Quốc Đống nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây của nhóm bé củ cải, đi tới bên cạnh Ngô Hồng Nhi bế lấy con gái bảo bồi đang đuổi tay muốn tìm hẳn. Thấy khỏe mắt con bé đều là nước mắt, Hồ Quốc Đống rất thuận thực dỗ con gái vài câu.

"Mẹ, sủi cào thì không cần. Mẹ con vừa từ nhà chị Năm con trở về, chị Năm con cũng về theo, chúng con vẫn là trở về mới ăn thôi." Nghe Thôi Vinh Mai nói muốn làm sủi cào, Hồ Quốc Đống bèn từ chối nói. Chiều hôm nay mẹ hẳn không chỉ về một mình, còn dẫn cô con gái thứ năm về. Bọn họ nói cái gì cũng phải về nhà ăn cơm.

Nói tới Lý Quế Lan vốn đã sớm nên trở về, nhưng bà trở về chậm một ngày không nói, còn dẫn con gái về, xem ra đây cũng là có chuyện. Ngô Hồng Nhi nghĩ đến đây liền có chút lo lắng. Hiện tại tuổi tác Lý Quế Lan cũng không nhỏ, nếu tức giận cũng không phải là đùa giỡn.

Nói tới nhà họ Hồ mặc dù không có chị em dâu gì, nhưng chuyện của mấy cô con gái này thật đúng là chưa từng ngừng. Đầu tiên là chuyện âm ỉ nhà Hồ Lê Nhi, vất vả lắm cả nhà Hồ Lê Nhi dựa vào bán rau cuộc sống khá dần lên, hai vợ chồng có trai cũng có gái, cuộc sống trôi qua cũng là hòa hòa thuận thuận, làm cho người nhà họ Hồ vẫn luôn lo lắng cho bọn họ cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó Hồ Mai Nhi trước giờ đều rất dễ người bót lo lại bởi vì không có con trai làm ấm lên. Nói thật, chuyện nhà Hồ Lê Nhi cũng không phải là chuyện lớn gì còn có thể sử dụng tiền để giải quyết. Nhưng chuyện nhà Hồ Mai Nhi thì không có cách nào giải quyết rồi, suy cho cùng Lý Quế Lan cùng Hồ Lão Đồ cũng không thể tự dung biến ra một thằng cháu ngoại cho con gái đi.

Nói tới thật là đầy giấy đều là nước mắt chua xót, đều nói nuôi con trai khó, nhưng nuôi con gái cũng không dễ dàng mà. Cho dù là cô ta đã sớm lấy chồng sinh con trong nhà cũng phải luôn lo lắng cho cô ta.

Biết tin tức chị út trở về, Ngô Hồng Nhi cũng không có tâm tình ở nhà ăn sủi cào, lại ngồi một lát rồi dắt con về nhà. Con gái nhà người ta mới lấy chồng hoặc nhiều hoặc ít có chút không thích ứng, luôn sẽ ở nhà mẹ đẻ thời gian không ngắn, nhưng Ngô Hồng Nhi lại là rất ít ở nhà mẹ đẻ, cho dù là hồi mới cưới cũng giống vậy. Nhiều năm như vậy Thôi Vinh Mai đã sớm quen rồi, cho nên biết con gái con rể không thể ăn sủi cào ở nhà tuy có chút tiếc nuối, nhưng rốt cuộc không nói gì.

Lúc một nhà năm khẩu về nhà, Lý Quế Lan bọn họ đã làm cơm chiều gần xong rồi, Hồ Kiệt cùng Hồ Trác nhìn thấy Lý Quế Lan lập tức nhào qua hô: "Bà nội, bà nội ơi cuối cùng bà đã về, con rất nhớ bà." Nha Nha tuy rằng đi đứng còn không lưu loát, nhưng cũng chuyển hai chân ngắn chạy về phía Lý

Quế Lan. Lý Quế Lan vừa nhìn thấy ba đứa nhỏ liền cao hứng đến không khép miệng lại được, sờ đứa này một cái ngấm đứa kia một cái, quả thực tựa như đã rất lâu không gặp rồi.

Mấy đứa nhỏ đều là Lý Quế Lan một tay chăm lớn, vô cùng thân với bà nội, tuy rằng lần này Lý Quế Lan mới đi nhà con gái út ở dăm ba ngày, nhưng bà cũng vô cùng nhớ mấy đứa nhỏ.

Thấy bộ dáng thân thiết này của bốn người, Hồ Mai Nhi không nhịn được nói: "Xem xem, mẹ chỉ là ở nhà chị vài ngày, không biết còn tưởng rằng bà ở một năm nửa năm nữa cơ. Chị đã nói để cho bà ở nhà chị thêm mấy ngày, nhưng thế nào bà cũng không chịu, kiên trì muốn trở về, có thể thấy được con gái này còn kém xa cháu nội." Tuy rằng trong nhà âm ỉ không thoải mái, nhưng trên mặt Hồ Mai Nhi vẫn là sang sảng, nếu không biết chi tiết, căn bản sẽ không nghĩ tới trong nhà chị có vấn đề.

"Xem xem, xem xem lại trêu mẹ. Mẹ đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn tranh giành tình cảm với mấy đứa nhỏ hay sao." Lý Quế Lan trêu đùa.

Con gái đầu nhà Hồ Mai Nhi đã bắt đầu đi học, bởi vậy chị cũng không có mang đến, trái lại con gái út của chị chỉ có nhỏ hơn Hồ Trác mấy tháng, cũng chưa đi học, bởi vậy chị chỉ mang con gái út đến. Mẹ chồng Hồ Mai Nhi tuy rằng ghét bỏ chị chưa sinh con trai cho nhà mình, nhưng đối với hai cháu gái lại cực kỳ tốt, bằng không Hồ Mai Nhi cũng sẽ không để đứa đầu nhà mình ở nhà rồi yên tâm đi ở nhà mẹ đẻ.

Lý Quế Lan cùng mấy cháu trai cháu gái âu yếm một lát, người một nhà mới bắt đầu ăn cơm chiều. Mấy đứa nhỏ còn nhỏ, đều là chỉ có ăn với chơi, chờ ăn xong rồi lại chạy ra ngoài chơi. Chỉ có Nha Nha có lẽ là bởi vì chơi mệt, bị Ngô Hồng Nhi dỗ ngủ rồi.

Thấy bọn nhỏ đều không ở bên cạnh, Hồ Lão Đồ mới hỏi: "Bé Năm, con là nghĩ như thế nào?"

Nói tới chuyện Hồ Mai Nhi lần này trở về mâu thuẫn với mẹ chồng cũng rất đơn giản, chẳng qua chỉ là mẹ chồng chị luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại muốn bảo bọn họ sinh thêm một đứa mà thôi.

Năm nay Hồ Mai Nhi cũng mới hơn ba mươi, chính là thời điểm tốt để sinh con. Nhưng chị lại không muốn, hiện tại thật sự là kiểm tra quá nghiêm, nếu mang thai bị đại đội bắt được lập tức sẽ phải bị đưa đến bệnh viện phá. Cho dù là vận khí tốt không bị bắt được, đứa nhỏ sinh ra muốn vào hộ khẩu cũng là khó càng thêm khó. Một khoản tiền phạt lớn như vậy, không giao ra được không chừng phải dỡ nhà.

Nhà chồng Hồ Mai Nhi tuy rằng không nghèo, nhưng cũng không giàu có. Cha mẹ chồng chị cũng đã cho bọn họ ra ở riêng từ lâu, hai vợ chồng bọn họ cũng không giống hai vợ chồng Hồ Lê Nhi có thể chịu được khổ, trong tay có nghề nghiệp có thể kiếm tiền, bình thường nguồn tiền phải dựa vào chút sản phẩm trong ruộng kia, không đói chết nhưng là không chống đỡ được. Nếu sinh thêm con nộp khoản tiền phạt kia, chỉ sợ cuộc sống sẽ khó khăn.

Mỗi lần mẹ chồng Hồ Mai Nhi nhắc đến chuyện sinh thêm con, chị đều lấy có phải nộp tiền phạt để ngăn bà ta. Dù sao khoản tiền phạt bốn con số ở nông thôn thật là khoản tiền lớn. Nhưng lần này mẹ chồng chị nói gần nói xa chính là nhà mẹ đẻ chị có tiền như vậy, bảo nhà mẹ đẻ chị đến trợ cấp chút có thể thế nào, khoản tiền phạt này ở trong mắt bọn họ là một số tiền lớn, nhưng ở trong mắt nhà họ Hồ chỉ là mưa bụi vân vân.

Hồ Mai Nhi vừa nghe liền tức giận, không cần nghĩ cũng biết bà mẹ chồng này của chị nhất định lại bị mấy chị em dâu xúi giục. Nghe ý đó của mẹ chồng chị còn có ý bảo chị đến cửa hàng thịt nhà họ Hồ ở trấn trên chia một bát canh, Hồ Mai Nhi lại càng xé mặt ngay tại chỗ.

Phải, chị Hai chị là làm việc trong cửa hàng thịt của nhà, hai năm qua kiếm được cũng không ít. Nhưng lúc mở cửa hàng hai vợ chồng người ta đúng là ra sức lớn, không nói cái khác, chỉ nói chỗ đó chính là anh rể Hai một tay tìm, mở được cửa hàng thịt Hồ Hạnh Nhi lại càng bỏ ra không ít tâm huyết. Trước đây ngay cả dặn con trai đi hỗ trợ cũng không nói, hiện tại thấy cửa hàng kiếm được tiền, bà ta lại nóng mặt.

Đừng nói nhà mẹ đẻ chị có em trai, cho dù là không có chị cũng sẽ không đi chiếm cái lợi này. Thật làm như chị không biết, còn không phải mấy đứa chị em dâu kia của chị dùng cờ hiệu của chị đi chiếm lợi bị chị Hai chị bẻ về, lúc này mới đẩy mẹ chồng chị tới.

"Cha, không có chuyện gì ngài đừng lo lắng, con ở nhà mấy ngày rồi về. Bằng không con sợ bây giờ con về sẽ đánh nhau với mẹ chồng và mấy chị em dâu con mất." Thấy Hồ Lão Đồ hỏi như vậy, Hồ Mai Nhi chẳng hề để ý nói. Vốn chị chỉ là tức giận, cũng không có ý định về nhà mẹ đẻ, dù sao trong nhà cũng không rời được người. Nhưng ai ngờ ngày hôm qua mẹ chồng chị vậy mà đã đi tìm mẹ chị nói, lúc này mới thật sự chọc giận chị. Ngày hôm qua đã âm ỉ với chồng chị một trận, kéo theo Lý Quế Lan cũng chưa về được. Hôm nay con tức của Hồ Mai Nhi vẫn chưa tiêu, thấy mẹ chị muốn trở về dứt khoát mang theo con gái út về cùng.

"Mẹ con vừa rồi cũng nói với cha rồi, nếu không con và chồng con sinh thêm một đứa, tiền phạt cha cho các con." Lý Quế Lan vừa trở về đã kể lại đầu đuôi sự việc với Hồ Lão Đồ. Hồ Lão Đồ không thể nhìn được con gái chịu âm ức bèn nói. Không phải là chút tiền phạt kia sao, Hồ Lão Đồ ông vẫn bỏ ra nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Hồ Mai Nhi vốn nói chuyện vẫn ‘cây ngay không sợ chết đứng’, nghe cha chị nói như vậy mặt đột nhiên đỏ bừng lên. Chị thật không có ý muốn nhờ người nhà mẹ đẻ giúp đỡ. Lại nói bây giờ còn ngay trước mặt em dâu, Hồ Mai Nhi cảm thấy mặt mình cũng nóng đến hừng hực.

"Cha, thật sự không cần, chúng con thật sự không có ý định sinh thêm con nữa. Hai đứa con gái của con đều rất nghe lời hiểu chuyện, sau này bất kể là đứa đầu hay là đứa thứ hai kén rể về, vẫn có người dưỡng già cho chúng con như thường." Hồ Mai Nhi nói.

"Aiz, thật ra mẹ thấy nếu không thừa dịp còn trẻ hãy sinh thêm một đứa, không phải là nộp chút tiền phạt thôi sao." Lý Quế Lan tuy rằng ở nhà chồng của con gái rất kiên cường, nhưng hiện tại trong nhà mình bà cũng là cảm thấy con gái sinh thêm một đứa thì tốt hơn, quả thực không được bế một đứa từ bên ngoài về cũng được. Không có con trai tóm lại sức mạnh không được đủ lắm.

Lần này bà ở nhà con gái út còn đề nén tính tình, nếu như là ở nhà con gái khác, bà mới sẽ không mềm yếu như vậy, xét đến cùng còn không phải nguyên nhân con gái bà chưa sinh con trai cho người ta không đủ tự tin. Tuy rằng quốc gia đã sớm khởi xướng nam nữ bình đẳng rồi, nhưng là thực sự có bao nhiêu người làm được nam nữ bình đẳng.

Ngô Hồng Nhi thấy thế cũng không khỏi thờ dài, đừng nói là hiện tại, cho dù là mấy chục năm sau cũng không có thực sự làm được nam nữ bình đẳng. Bây giờ cô cũng có chút may mắn, may mà lúc trước cái thai đầu tiên cô sinh được Đản Đản. Nếu cô không sinh được con trai chỉ sợ gặp phải tình huống còn nghiêm trọng hơn cả Hồ Mai Nhi. Dù sao mẹ chồng Hồ Mai Nhi có mấy người con trai, tuy rằng chị ấy không sinh cháu trai người khác sẽ sinh được. Chỗ nhà họ Hồ này Hồ Quốc Đồng nhưng là dòng độc đinh. Nghĩ đến đây Ngô Hồng Nhi đối với Hồ Mai Nhi không khỏi có chút cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Về phần vấn đề Hồ Lão Đồ nói cho con gái tiền, Ngô Hồng Nhi lại càng không hề nói cái gì. Thứ nhất cô biết hai cụ nhà họ Hồ cho dù trợ cấp con gái cũng sẽ không quá phận, tựa như hồi đó gia đình Hồ Lê Nhi khó khăn như vậy, Lý Quế Lan cũng không có cho bao nhiêu, dầu sao nhiều con gái như vậy mà, cho một đứa nhiều hơn đứa khác có ý kiến thì làm thế nào. Thứ hai đối với tiền bạc, cái nhìn của người đã hai đời làm người như Ngô Hồng Nhi đích thực không nặng như vậy. Thứ ba lúc trước khi anh Ba nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi đến tìm Ngô Hồng Nhi vay tiền, hai cụ nhà họ Hồ không hề nói cái gì, tuy rằng số tiền đó là hai vợ chồng tích góp, nhưng loại cha mẹ chồng sợ con dâu trợ cấp nhà mẹ đẻ, đối với con dâu đề phòng nghiêm ngặt từ thu có rất nhiều.

Bởi vậy Ngô Hồng Nhi còn an ủi Hồ Mai Nhi nói: "Đúng đó chị Năm, nếu không anh chị hãy sinh thêm một đứa, đến lúc đó cứ tới trong nhà ở, cũng không lớn chuyện lắm. Nhiều nhất chính là đứa nhỏ sinh ra vào hộ khẩu phiền toái một chút." Hiện tại kế hoạch hoá gia đình, trước khi đứa trẻ chưa sinh ra còn có thể làm cho sảy, nhưng sau khi sinh ra thì không có cách nào chỉ có thể phạt tiền.

Thấy em dâu nói như vậy, Hồ Mai Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, không có bởi vì tí chuyện này của chị làm cho nhà mẹ đẻ cũng không yên ổn là được. Bởi vậy Hồ Mai Nhi bèn nói: "Cần gì chứ, nếu sinh thêm lại là con gái thì sao. Cha, mẹ, hai người đừng chiều thói xấu này của bọn họ. Lần này ngài lấy tiền ra cho, không chừng bọn họ còn muốn có lần sau đây." Hồ Mai Nhi nói chuyện vốn luôn ngay thẳng, vừa rồi quá mất mặt, thấy em dâu cũng không có gì mất hứng, sắc mặt cũng mới bình thường lên.

Thấy con bé kia còn suy nghĩ thoáng hơn bọn họ, Hồ Lão Đồ dứt khoát cũng là không nói nữa, bèn nói: "Được, nếu con có gì khó xử, nhất định phải nói. Cái khác cha không dám cam đoan, nhưng chút tiền phạt kia cha vẫn lấy ra được."

"Aiz, " Hồ Mai Nhi cảm giác mũi hơi cay cay, mặc dù là người đã lập gia đình nhiều năm như vậy rồi, nhưng thật lòng thương yêu mình vẫn là cha mẹ ruột.

Đề tài này có phần nặng nề, thấy con gái nhà mình vảnh vảnh đỏ ngầu, Lý Quế Lan bèn nói sang chuyện khác nói: "Ồ nhà mấy ngày cũng tốt, ngày mai mây cứ theo cha mây cùng em trai mây đi trần trên chơi một chút. Chỗ chị Hai mây bận chân không chạm đất quả thực ước gì một người làm hai người dùng." Lý Quế Lan nói.

Mấy năm nay cuộc sống của mọi người đều thoải mái, không chỉ là người trần trên, cho dù là ở nông thôn cũng có người cách đầm ba bữa ăn thịt một lần. Thịt kho Hồ Lão Đồ làm chính gốc, làm người cũng khéo, lưu lượng khách thật sự không tệ.

Bây giờ còn xem như mùa ế hàng, đợi đến vào tháng chạp lúc tích trữ hàng tết đó mới thật sự gọi là bận rộn cơ. Năm ngoái Hồ Hạnh Nhi bận rộn đến mức kéo cả Triệu Cường cùng hai đứa con trai trong nhà qua làm nhân công. Lý Quế Lan và Ngô Hồng Nhi thật sự là bởi vì trong nhà trẻ con còn nhỏ không rảnh tay nổi, nếu trong nhà trẻ con lớn hơn một chút chỉ sợ Ngô Hồng Nhi cũng sẽ đi làm.

Mâu thuẫn trong nhà chính là vì cái này mà nên, Hồ Mai Nhi đâu còn có thể đi trần trên thêm loạn, bèn nói: "Mẹ, mẹ là ngựa mất con ở nhà an nhàn vài ngày có phải không, con cứ ở nhà ngồi ăn ngon uống ngon cả ngày đây, mới không đi tốn hơi sức đó đâu." Hồ Mai Nhi cười nói.

"Được được được, đồ con ranh lười này." Lý Quế Lan thấy chị nói như vậy liền cười nói, thật ra bà đề xuất để cho con gái nhà mình cùng đi cũng là sợ Tiểu Ngũ bởi vì cái này có ý kiến với gia đình, dù sao ý mẹ chồng nó nói gần nói xa Lý Quế Lan cũng là hiểu. Hiện tại thấy con bé này không có bộ dáng đề ý chút nào, Lý Quế Lan cũng thở phào nhẹ nhõm. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, đứa nào có ý kiến trong lòng người làm mẹ là bà cũng không yên.

Trò chuyện xong, bọn nhỏ cũng gần trở về. Chơi là chơi, nhưng chúng nó vẫn còn nhớ rõ ràng phải trở về xem TV. Ngay cả con bé thứ hai nhà Hồ Mai Nhi cũng không ngoại lệ, thật sớm đã xách ghế đầu nhỏ ngồi xuống chuẩn bị xem ti vi rồi.

Nhà Hồ Mai Nhi điều kiện tuy rằng không kém, nhưng cũng không có mua TV. Bình thường đều là đi xem ké nhà người ta hoặc là lúc trong thôn có người đến chiếu bóng mới có thể đã nghiền. Cho dù xem hiểu hay xem không hiểu, e rằng ngay cả quảng cáo bọn nó cũng có thể xem ngon lành, dĩ nhiên bây giờ quảng cáo cũng là rất ít ỏi.

Bọn nhỏ vây quanh ở trước ti vi xem ti vi, có Lý Quế Lan bọn họ trông, Ngô Hồng Nhi liền về phòng trông Nha Nha. Hiện tại đã có đèn điện, lúc không có việc gì cô còn có thể làm chút quần áo giầy gì đó cho con.

Con trai trong nhà nghịch ngợm, không được mấy ngày áo quần đã rách, Lý Quế Lan tuổi tác dù sao đã không nhỏ, bình thường làm việc nhà còn không có cái gì, nhưng làm quần áo gì đó đều là Ngô Hồng Nhi khéo tay nhanh nhẹn một tay làm ra. Cho nên mỗi ngày cô cũng là kim chỉ không rời tay, ngay cả thời gian buổi tối cũng không ngoại lệ. Có điều cũng may hiện tại đã có đèn điện, trong phòng rất sáng sủa, không cần lo lắng sẽ hại mắt.

Thấy Ngô Hồng Nhi vào phòng, Hồ Quốc Đống cũng bèn đi vào theo. Hấn và con gái cùng nằm ở trên giường gạch câu được câu chăng nói chuyện với Ngô Hồng Nhi. Bây giờ trong nhà nhiều con nhỏ, tuy rằng giường gạch trong nhà lớn, ba đứa nhỏ ngủ cũng không thành vấn đề, nhưng qua vài năm nữa Hồ Kiệt cùng Hồ Trác cũng sẽ lớn lên. Đứa nhỏ lớn cũng không thể vẫn ở cùng bố mẹ, cho nên bây giờ Hồ Quốc Đống đã tính toán xây phòng cho con rồi.

Hồ Lão Đồ cùng Lý Quế Lan cũng có chút hối hận, lúc trước khi xây nhà tuy rằng đất rộng xây nhà cũng rộng rãi thoáng mát, nhưng xây phòng hơi quá ít. Phòng có thể ngủ tổng cộng cũng chỉ ba gian, còn có một cái là ở trong chái nhà (gian nhỏ ở đầu nhà). Đừng nói các con gái về không ở đủ, chừng hai năm nữa cháu trai lớn thêm hai tuổi không tính con gái cũng sẽ không ở đủ rồi.

Hiện tại trong thôn cũng bắt đầu lưu hành bộ phòng (phòng nguyên bộ, bao gồm phòng vệ sinh, bàn ghế...), tuy rằng phòng không lớn bằng hiện nay, nhưng gian phòng nhiều, Hồ Lão Đồ nhìn thấy nhà nhà người ta mới xây liền có chút động lòng. Nền móng của ông còn đầy đủ hơn người khác một chút, không những muốn xây bộ phòng còn muốn xây nhà tầng. Mấy ngày nay đang đi loanh quanh khắp thôn tìm chỗ đó.

Mặc dù bây giờ rất nhiều gia đình đều là phá căn nhà mình đang ở đi, tiếp tục xây nhà mới ở bên trên để tiết kiệm tiền, nhưng căn nhà nhà Hồ Lão Đồ vẫn còn mới, phá đi còn không bằng giữ lại có lợi hơn. Lại nói nếu phá nhà đi tùy tiện tìm nhà bỏ trống nhà người khác ở, cũng không nhất định tiện. Hai cha con vừa thương lượng dứt khoát lại chọn một chỗ khác xây nhà mới. Dù sao trong nhà có hai bé trai, sau này hai đứa trưởng thành vừa lúc mỗi đứa một chỗ. Tuy rằng Hồ Kiệt cùng Hồ Trác lớn mới bảy tuổi, nhỏ mới năm tuổi, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới việc Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống tính toán sau này cưới vợ cho chúng nó.

Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi nói chính là chỗ hấn và Hồ Lão Đồ nhìn trúng. Đó là một căn nhà rách, trước đây ở là một lão già độc thân, sau này lão già độc thân mất, nhà này lại để không. Tuy rằng tường nhà đều sụp rồi, nhưng đất lại rất lớn, mấu chốt nhất là cách trại nuôi lợn cùng chỗ bọn họ ở hiện tại cũng gần, bất kể nhìn như thế nào cũng là quá thích hợp rồi.

Có điều bây giờ chỗ này sau khi lão già độc thân mất lại để lại cho cháu lão, hai cha con đang định nhờ người đến hỏi một chút đó.

Chuyện xây nhà Ngô Hồng Nhi cũng không hiểu, thấy Hồ Quốc Đống bảo tốt cô cũng không có ý kiến, ở nhà họ Hồ chuyện nhỏ đều là phụ nữ làm chủ, nhưng chuyện lớn cuối cùng gõ thước tay (để thỏa thuận công việc mua bán, ví với người chủ trì đã quyết định) vẫn là Hồ Lão Đồ, ngay cả Hồ Quốc Đống bây giờ cũng chỉ là nêu ra tham khảo ý kiến. Hồ Quốc Đống cũng không trông vào Ngô Hồng Nhi nói ý kiến có tính xây dựng gì, bọn họ cũng chỉ là trò chuyện giết thời gian giải buồn mà thôi.

Ngô Hồng Nhi không thể tránh khỏi cũng nhắc tới Vương Lan với Hồ Quốc Đống, đối với sự xa lạ của hai người bây giờ cô hơi thất vọng, đối với hình tượng nữ cường nhân như Vương Lan bây giờ cũng có chút hâm mộ. Tóm lại là cảm xúc rất sâu sắc.

Hồ Quốc Đống nghe Ngô Hồng Nhi nhắc tới Vương Lan, vốn đang còn chút buồn ngủ lập tức tỉnh táo hẳn. Hồ Quốc Đống không thích vị khuê mật kia của cô vợ nhà mình. Lúc trước khi hai người đang tìm hiểu nhau, tuy rằng Hồ Quốc Đống da mặt quá mỏng, nhưng cũng biết người tên Vương Lan kia churóng mất mình. Chính cô ta gả cho thanh niên trí thức thì thôi, còn muốn giới thiệu cho Hồng Nhi nhà mình một thằng. Cái thằng tên Hứa Thành kia vừa ý Hồng Nhi tuy rằng trước đây hấn không biết, nhưng kết hôn đã nhiều năm như vậy rồi, hấn cũng từ chỗ mẹ vợ nghe được chút tiếng gió, hiện tại hấn vừa nghe thấy trong giọng điệu của Ngô Hồng Nhi có chút ý hâm mộ, lập tức cảnh giác hẳn lên. Hồng Nhi sẽ không phải là hối hận chứ. Bằng không giọng điệu hơi mang hâm mộ và buồn bã là có ý gì.

Dù sao người ta là người sinh viên đại học đó, hiện tại nhất định rất vẻ vang, đâu có như thằng mỗ lợn như mình. Hồ Quốc Đống cũng không có tâm tình nghe Ngô Hồng Nhi kể Vương Lan bây giờ có khác biệt gì, tiện tay cầm lấy cuốn sách nói về kiến thức nuôi lợn mua mấy ngày hôm trước bắt đầu lật xem, hấn quyết định vẫn phải là phong phú thêm một chút tri thức. Lỡ như bây giờ Hồng Nhi thay đổi thẩm mỹ quan thích phản từ trí thức rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Trạch Mỗ

Thật ra hai người đã kết hôn kết lâu như vậy, sao Hồ Quốc Đống có thể không biết chút thẩm mỹ độc đáo kia của Ngô Hồng Nhi chứ. Lúc mới bắt đầu nhà họ Ngô tỏ ra tán thành mối hôn sự này, với lại còn là Ngô Hồng Nhi tự mình gặt đầu, Hồ Quốc Đống cũng hơi khó hiểu. Khi đó Ngô Hồng Nhi là cô gái xinh đẹp nổi tiếng mười dặm tám thôn này của bọn họ, không chỉ có con trai nông thôn nhìn chằm chằm, dù là đám thanh niên trí thức đến từ thành phố cũng giương mắt nhìn chằm chằm nữa cơ.

Hồ Quốc Đống tuy rằng điều kiện gia đình không kém, nhưng cái khác cũng không có chỗ nào xuất sắc lắm. Con gái trẻ bởi vì chưa chịu nổi khó khăn nhân gian, các cô quan tâm lại thường là bề ngoài vô dụng nhất, về phần gia đình điều kiện như thế nào, những cái đó ngược lại bị đặt ở phía sau. Nhìn theo tiêu chuẩn này, tổng hợp trình độ của Hồ Quốc Đống có thể đạt tiêu chuẩn trở lên hay không còn là vấn đề.

Hồi đó khi Hồ Kiến Tân trong nhóm anh em thân thiết của Hồ Quốc Đống biết đối tượng hẹn hò của Hồ Quốc Đống là Ngô Hồng Nhi không ít lần ngấm ngấm đã kích bảo hấn cắt đi đầu cho mất mẽ, đóa hoa tươi kia người ta cho dù là mất bị mù cũng sẽ không cảm đến bãi phân trâu là hấn đây. Mà kết quả hết lần này đến lần khác chính là làm cho mọi người bất ngờ.

Mặc dù là người làm mối nói, nhưng biểu hiện của Ngô Hồng Nhi sau khi kết hôn đã chứng minh, cô đích đích xác xác là vừa ý Hồ Quốc Đống mà không phải bức bách bởi áp lực trong nhà mới đồng ý hôn sự. Đoạn thời gian đó Hồ Kiến Tân cũng không ít lần nhìn chăm chăm vào Hồ Quốc Đống, dùng lời của hấn ta để nói chính là xem xem trên người Hồ Quốc Đống có điểm sáng nào bị hấn ta bỏ qua hay không.

Thật ra trong lòng Hồ Quốc Đống cũng không phải không kỳ quái, bởi vậy sau khi kết hôn hấn cũng âm thầm quan sát Ngô Hồng Nhi một phen. Thời gian dài, Hồ Quốc Đống cũng đã nhìn ra chút cửa ngõ rồi. Hồng Nhi nhà bọn họ tựa hồ vô cùng thích cơ thể này của hấn. Nhất là lúc hấn làm việc, ánh mắt cô gái này đều phát sáng quắc.

Sinh vật giống đực phô bày trước mặt sinh vật giống cái là thiên tính, cho dù là làm li ti nói như Hồ Quốc Đống cũng không ngoại lệ, lúc mới phát hiện vấn đề này, Hồ Quốc Đống cực kỳ thích làm việc ở trước mặt Ngô Hồng Nhi. Nhất là mùa hè gặt lúa mạch, hấn cực kỳ thích để trần làm việc trước mặt Ngô Hồng Nhi, muốn cho cô xem xem một thân bắp thịt này của mình. Mà không ngoài dự đoán của Hồ Quốc Đống, lần nào hấn cũng có thể nhận được ánh mắt sáng quắc của Ngô Hồng Nhi.

Cho đến lúc này Hồ Quốc Đống mới xác nhận mình thắng được người khác, thậm chí thắng được sinh viên cười được Ngô Hồng Nhi không phải là bởi vì cái khác, chính là bởi vì một thân sức lực và cơ thể cường tráng này. Đối với đam mê này của cô vợ nhà mình, Hồ Quốc Đống vẫn rất đặc ý, nếu không phải như vậy sao hấn có thể ôm người đẹp về chứ. Chính vì vậy mấy năm nay hấn cũng vẫn vô cùng chú ý giữ dáng người, dĩ nhiên thói quen thích phô bày trước mặt Ngô Hồng Nhi của mình cũng giữ lại. Có điều cũng bởi vì nguyên nhân này, mấy năm nay cơ thể Hồ Quốc Đống mới càng thêm cường tráng.

Chẳng qua thâm mỹ quan của con người luôn có thể thay đổi, tựa như thứ rất nhiều người lúc còn trẻ thích, sau khi trưởng thành không nhất định sẽ thích giống thế. Lần này Hồ Quốc Đống lại có cảm giác nguy cơ nhân nhật, hấn cảm thấy cách làm của mình trước đây có chút quá không có tính an toàn rồi, lỡ như Hồng Nhi đột nhiên không thích cơ thể cường tráng mà là thích người hào hoa phong nhã, hấn có thể làm sao. Bởi vậy ngay cả sách hấn vẫn luôn không có hứng thú gì, hấn cũng bắt buộc mình lật xem hai trang.

Ngô Hồng Nhi thấy đang nói chuyện Hồ Quốc Đống lại đọc sách liền có chút nghi hoặc. Hai quyển sách này là Hồ Hạnh Nhi mua về từ lâu trước đây, nhưng số lần Hồ Quốc Đống xem cũng không phải là nhiều lắm, dùng lời của hấn mà nói trên sách giảng còn không đúng bằng Hồ Lão Đồ nói đâu, tốn sức lực không duyên cớ. Hơn nữa Hồ Quốc Đống hiển nhiên cũng không phải người có khiếu đọc sách, đọc chưa xong hai trang đã buồn ngủ rồi, bởi vậy hai quyển sách này cho tới nay đã thành bài trí, không biết làm sao hôm nay hấn lại cầm lên.

"Sao thế? Lộn trong trại lợn của chúng ta gặp phải vấn đề?" Ngô Hồng Nhi nói, nếu không phải gặp vấn đề, làm sao lại đột nhiên đọc sách. Nghĩ đến đây cô lại hơi lo lắng, đối với nuôi lợn Hồ Lão Đồ quả thực chính là bách khoa toàn thư, vấn đề ngay cả ông cũng không biết, có thể thấy được thật sự rất nghiêm trọng.

"Không có, đây không phải là học tập một chút thôi sao." Hồ Quốc Đống có chút u oán nhìn Ngô Hồng Nhi một cái, sau đó buồn buồn nói.

Hồ Quốc Đống dùng ánh mắt đó nhìn đến Ngô Hồng Nhi cũng nổi da gà, bạn có thể thử nghĩ một người vạm vỡ dùng ánh mắt như vậy nhìn bạn, sẽ cảm giác như thế nào. Rõ ràng mới vừa rồi còn rất bình thường, sao lại đột nhiên lên cơn rồi, Ngô Hồng Nhi yên lặng nghĩ. Chẳng qua nghĩ đến vừa rồi cô nhắc tới Vương Lan, Ngô Hồng Nhi đột nhiên thông minh ra nghĩ tới không chừng Hồ Quốc Đống cho rằng mình hâm mộ Vương Lan, vì không đề cho gia đình mâu thuẫn cô bèn giải thích một nửa nói: "Lúc trước em và Lan Lan cũng là bạn tốt không có gì giấu nhau, không nghĩ tới bây giờ vậy mà xa lạ thành cái dạng này. Tuy rằng bây giờ cô ấy nhìn trông rất có tiền cũng rất hạnh phúc, nhưng lúc trước nhất định chịu rất nhiều khổ. Đồ Quân mặc dù là sinh viên đại học chi sớ cũng không giúp được cô ấy bao nhiêu việc. Có điều nhìn bộ dáng hảnh hái này của cô ấy bây giờ em lại cảm thấy có chút hâm mộ, anh nói em ở nhà cả ngày có phải quá vô dụng rồi hay không. Anh xem Vương Lan, chị Hai, chị Ba nhìn đều lợi hại hơn em rất nhiều."

Vừa nghe Ngô Hồng Nhi nói cái này, trên mặt Hồ Quốc Đống liền có chút xấu hổ, xem ra là hấn hiểu sai ý. "Hâm mộ cái gì, có đàn ông không có bản lĩnh mới đề cho đàn bà nhà mình ra ngoài kiếm tiền, em cứ ở trong nhà hưởng phúc là được." Chủ nghĩa đàn ông của Hồ Quốc Đống thể hiện hết sức rõ rệt trong những lời này. "Chị Hai, chị Ba đó là tình huống đặc biệt. Hồi chị Ba mới bắt đầu bán rau ngày nào không phải đi sớm về tối, nếu như có thể em cho rằng chị ấy không muốn nghỉ ngơi ở nhà? Về phần chị Hai chị ấy thuần túy là thích làm khổ." Hồ Quốc Đống nói.

Tuy rằng đã kết hôn bảy tám năm, nhưng quan hệ của hai vợ chồng vẫn tốt như vậy, đừng nói đánh nhau ngay cả cãi nhau giữa bọn họ đều rất ít có. Tuy nói có nguyên nhân Hồ Quốc Đống thật lòng yêu thích Ngô Hồng Nhi, nhưng cống hiến lớn nhất trong này lại là sự gìn giữ của Ngô Hồng Nhi đối với cuộc hôn nhân này của bọn họ.

Nói tới Hồ Quốc Đống, chủ nghĩa đàn ông trên người rất nặng, tuy rằng lời của hấn không nhiều, nhưng từ trong mỗi hành động của hấn lại có thể thấy rõ ràng. Nếu như là người tính tình hiếu thắng như Vương Lan, Hồ Hạnh Nhi không chừng còn thật là không tiếp tục sống được. Đời trước để lại cho Ngô Hồng Nhi cũng không nhiều thứ, nhưng lại cho cô một thứ vô cùng trân quý đó chính là lòng kiên nhẫn.

Có thể nói mấy năm nay trừ con cái, Ngô Hồng Nhi dành tất cả tâm tư lên người Hồ Quốc Đống, bằng không cho dù là Hồ Quốc Đống coi cô như châu như bảo hơn nữa, cũng sẽ không bảy tám năm ngay cả cãi nhau cũng rất ít có. Ở trong mắt Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi hào phóng dịu dàng lại biết đạo lý quan trọng, chưa bao giờ sẽ làm cho hấn mất mặt ở trước mặt người ngoài. Lúc hai người ở riêng với nhau, Ngô Hồng Nhi hơi yếu ớt, nhưng

cái này lại vừa vặn thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông của hắn. Nếu như nói ban đầu Hồ Quốc Đống coi trọng là bề ngoài của Ngô Hồng Nhi, hiện tại hắn thích lại là bản chất của cô hơn. Đàn ông chính là như vậy, chỉ cần ở trước mặt người ngoài bạn cho anh ta đủ mặt mũi, cho dù là lúc riêng tư bạn bảo anh ta quỳ bần giật anh ta cũng không phản đối.

Vương Lan dùng mồ hôi và máu của mình cố gắng phấn đấu ra một tương lai, mà Ngô Hồng Nhi lại là chồng của cô phấn đấu ra một tương lai cho cô. Hai người phụ nữ tính cách khác nhau sẽ có gặp gỡ khác nhau, người khác nhìn như thế nào không biết, nhưng như người uống nước ấm lạnh tự biết, bản thân trôi qua rồi cuộc như thế nào trong lòng bọn họ đều biết.

Mấy năm nay Ngô Hồng Nhi nói là ngậm trong hũ mật cũng không đủ, Hồ Quốc Đống coi cô trở thành thịt đầu quả tim mà yêu, tuy rằng trong nhà bận thành một nùi, có đôi khi vì chuyện trong trại lợn hắn phải bận rộn đến hơn nửa đêm, nhưng từ trước đến nay hắn cũng không nhớ Ngô Hồng Nhi đi theo bận rộn một lần. Bằng không mặc dù có lý do phải trông con, ở nông thôn lại có rất nhiều người vừa ra tháng đã cống con trên lưng ra đồng rồi.

Hồi đó khi nhà họ Hồ mở cửa hàng thịt, Hồ Lão Đồ vốn không có ý định để cho Hồ Hạnh Nhi nhúng tay vào, dù sao cũng là con gái đã gả ra ngoài. Tuy rằng thương yêu con gái, nhưng điểm này Hồ Lão Đồ phân biệt rất rõ ràng, xin tiền có thể, nhưng chuyện nhà mẹ đẻ gần như là không cho bọn họ nhúng tay vào. Giống như là Hồ Đào Nhi, chị gả ngay tại thôn, nhưng chuyện trại lợn cũng không có phần của chị.

Anh em ruột tính toán rõ ràng, đây chính là câu châm ngôn cổ đại truyền xuống, không thể không nói những lời này thật là có đạo lý, càng là thân thích càng dễ dàng gây ra mâu thuẫn trên mặt tiền nông. Cho nên Hồ Lão Đồ mặc dù có lúc sẽ trợ cấp mấy cô con gái, nhưng không cho bọn họ can thiệp vào vấn đề trong nhà.

Hồi đó chuyện cửa hàng thịt cũng giống như vậy, nếu trong nhà nhân tuyển có người thứ hai, Hồ Lão Đồ như thế nào cũng sẽ không để cho con gái nhà mình ra mặt. Tính tình Ngô Hồng Nhi không thích hợp làm việc này, Hồ Quốc Đống cũng kiên quyết không đồng ý, hơn nữa Hồ Hạnh Nhi thái độ kiên quyết, lúc này mới để cho chị làm.

Nhưng lúc trước phân chia cũng rõ ràng, chuyện trong cửa hàng của Hồ Hạnh Nhi nhà họ Hồ không can thiệp, nhà họ Hồ coi như nhà cung cấp, cung cấp nguồn hàng cho Hồ Hạnh Nhi, cửa hàng của Hồ Hạnh Nhi mở như thế nào, mở mấy chỗ đó đều là chuyện của chị. Dĩ nhiên Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống bình thường đến thăm trên cũng thường xuyên giúp Hồ Hạnh Nhi một tay, đây thuần túy là tình cảm.

Thấy Ngô Hồng Nhi trông vẫn còn có chút buồn bã, Hồ Quốc Đống bèn nói: "Hơn nữa, tuy rằng em không có tự mình đi ra ngoài xông xáo, nhưng em xem chúng ta bây giờ có thể sống được tốt như vậy còn không phải ý tưởng của em. Còn có cùng hồi chị Hai mở cửa hàng nếu không phải em nói cái gì mà sản tiêu (sản xuất và tiêu thụ) tách biệt, không chừng cha mình còn không mở cửa hàng đâu. Cho nên nói, công trạng của nhà chúng ta tính đến phải có hơn nửa phần của em."

Không phải là khi đó bởi vì trong nhà thật sự là không rành ra nhân thù, Hồ Lão Đồ lại không muốn để cho con gái mình trộn lẫn ở bên trong, cửa hàng thịt kho cơ hồ là không tính toán mở. Thịt lợn nhà bọn họ tuy rằng nhiều, nhưng cũng chỉ là giá cả thấp một chút mà thôi, khi đó đội sản xuất không thống nhất nuôi lợn, hơn nữa rất nhiều cửa hàng nhỏ phi quốc doanh cũng mở, bao nhiêu năm như vậy Hồ Lão Đồ cũng có mấy cửa, bán đi là hoàn toàn không có vấn đề.

Cuối cùng vẫn là Ngô Hồng Nhi nghĩ ra một biện pháp như vậy, sản tiêu tách biệt như vậy cũng không tính là trộn lẫn với nhau. Khi đó Hồ Hạnh Nhi cũng là rất mừng rỡ, nói thật chị cũng không thích dính dáng với nhà mẹ đẻ, đến lúc đó không chừng nhà mẹ đẻ nhà chồng chị trong ngoài không được lòng người. Hơn nữa bởi vì sớm có tâm tư mở cửa hàng, trong tay chị cũng tích góp được chút tiền, mở một cửa hàng hoàn toàn không thành vấn đề. Cứ như vậy cửa hàng thịt kho nhà họ Hồ lúc này mới khó khăn mở ra. Có thể nói có công lao rất lớn của Ngô Hồng Nhi, thật đúng là miễn cưỡng nói qua.

Tác giả có lời muốn nói: đàn ông giờ thủ đoạn nắm giữ thế giới, mà phụ nữ thông qua nắm giữ đàn ông mà nắm giữ thế giới. Ngô Hồng Nhi chính là một người phụ nữ như vậy, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Edit: Trạch Mỗ

Nghe Hồ Quốc Đống cố gắng dát vàng lên mặt cô, Ngô Hồng Nhi trợn trắng mắt, có thể tìm ra lý do như vậy để an ủi cô cũng thật khó cho Hồ Quốc Đống rồi. Có điều không thể phủ nhận chút buồn bã và tiếc nuối vừa mới sinh ra kia của Ngô Hồng Nhi đều bị làm rối lên không còn rồi.

Sau đó hai vợ chồng lại thảo luận một chút chuyện xây nhà rồi đến giờ ngủ, một đêm say nồng, vừa rạng sáng ngày hôm sau một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Giữa buổi sáng lúc Hồ Mai Nhi đang cùng Ngô Hồng Nhi làm áo bông cho Nha Nha, Hồ Đào Nhi xách chút đồ tới.

Hồ Đào Nhi là đứa con lớn nhất của hai cụ nhà họ Hồ, chị lớn hơn Hồ Quốc Đống mười bốn mười lăm tuổi. Hiện tại con trai cả nhà chị cũng bắt đầu làm mai rồi. Chẳng qua vừa biết em gái út tới chị lập tức xách mấy thứ này tới đây luôn. Đối với em trai em gái bên dưới chị luôn hết sức lo nghĩ, cho dù là

bây giờ con cái của bọn họ cũng không còn nhỏ rồi, nhưng chị vẫn không yên lòng.

Hồ Đào Nhi là khách quen của nhà họ Hồ, ngay cả Ngô Hồng Nhi cũng không coi chị là khách. Hồ Đào Nhi cũng không khách khí, vừa đến là nhận ngay lấy ghế đầu em dâu đưa qua ngồi thẳng xuống.

"Sao hôm nay mày có thời gian qua đây, không phải mấy ngày nay đang bận tìm đối tượng cho Thông Thông sao?" Lý Quế Lan nhìn thấy con gái cũng rất cao hứng nói. Vương Thông, thằng cả nhà Hồ Đào Nhi, năm nay đã hai mươi ba, nếu như đặt vào mấy năm trước cậu ta cũng là trai ế lớn tuổi. Chẳng qua mấy năm nay kết hôn phổ biến muộn hơn một chút, hai mươi ba nghe cũng không phải lớn lắm.

Vương Thông mặc dù là cháu ngoại, nhưng lúc trước cũng là lớn lên ở dưới mí mắt Lý Quế Lan, nếu nói thiên vị, tuy rằng kém hai cháu trai nhà mình, nhưng cậu ta dù sao cũng là đứa cháu đầu tiên, so với mấy đứa con nhà con gái khác mà nói, Lý Quế Lan tất nhiên là coi trọng cậu ta hơn một chút.

Vương Thông cưới vợ sinh con, Lý Quế Lan bọn họ cũng tính là có đời thứ tư, vì vậy đối với hôn sự của Vương Thông, Lý Quế Lan cũng rất coi trọng. Bình thường hay chú ý xem có cô nào thích hợp hay không. Mấy ngày hôm trước Hồ Đào Nhi đến nói chị chồng chị làm mai cho một đứa nhỏ rất tốt, bởi vậy bây giờ Lý Quế Lan liền lo lắng ở trong lòng.

Nha Nha được Lý Quế Lan ôm, cô bé cũng nghe không hiểu đám người lớn đang nói cái gì, cơ mà thấy bà nội và mẹ đều đang nhìn bác cả, cô bé cũng hai mắt sáng long lanh nhìn Hồ Đào Nhi.

Ba đứa nhỏ khác đều đã chạy ra ngoài chơi, hiện tại chỉ có một con bé con đi đứng chưa vững lại còn mồm mép chưa lưu loát, Hồ Đào Nhi cũng không sợ cháu gái bép xép ra ngoài, bèn nói: "Con bé đó không được, mấy ngày hôm trước con nhờ người đi hỏi thăm, nói là mẹ của đứa bé kia tác phong không đứng đắn lắm, tuy rằng đứa bé kia bất kể là điều kiện bản thân hay là điều kiện gia đình đều rất tốt, nhưng nề nếp gia đình như vậy, bất kể là ông nhà con hay là ông cụ đều không đồng ý." Hồ Đào Nhi nói.

Vương Thông là cháu đích tôn nhà họ Vương, hiện tại tuy rằng không coi trọng một bộ trưởng tử đích tôn kia, nhưng phần lớn người làm chị dâu cả này gia đình vẫn sẽ chọn lựa kỹ càng một phen, chung quy phía dưới còn có hai chú em chồng chưa kết hôn, nếu cưới phải người đàn bà quấy nhiễu gia đình không yên thì phiền toái rồi.

Vừa nghe cái này mặt Lý Quế Lan chính là kéo dài ra, vấn đề tác phong bất kể là ở đâu đều là vấn đề lớn, vốn bà còn nghĩ là bác của cháu ngoại giới thiệu hẳn là tầm tầm rồi, không nghĩ tới vậy mà xảy ra vấn đề như vậy. "Chị chồng mày là làm thế nào thế, sao lại giới thiệu cho đứa nhỏ một gia đình như vậy." Lý Quế Lan nói, nếu không phải Đào Nhi cẩn thận đi hỏi thăm một chút, nói không chừng sẽ thật sự thành. Lúc trước khi Hồ Đào Nhi nói với bà thật sự là rất hài lòng.

"Đúng vậy, mấy ngày hôm trước cha chồng con còn đặc biệt gọi chị chồng con trở về mắng một trận đấy." Hồ Đào Nhi nói, thật ra chị cũng rất tức giận, thật ra mới bắt đầu chị cũng rất hài lòng với điều kiện của cô gái kia, cô gái người ta là tốt nghiệp trung học, người cao ráo trông cũng không xấu, nghe nói tính tình cũng vô cùng thẳng thắn, có thể lo liệu gia đình được, rất phù hợp với thằng cả nhà bọn họ. Tính tình Vương Thông giống Vương Lập, tuy rằng kiên định chịu khó làm việc nhưng mà lại hơi chất phác, tìm đứa tính tình lành lẹ là thích hợp nhất quả đất rồi.

Ai biết sau khi lên nghe ngóng, tác phong của mẹ đứa bé kia vậy mà không đứng đắn lắm, con gái giống mẹ, cho dù điều kiện của cô ta có tốt hơn nữa Hồ Đào Nhi cũng không thể cưới về cho con trai nhà mình cô vợ không an phận. Bởi vì chuyện này, Hồ Đào Nhi cũng ghi hận chị chồng nhà mình. Đây chính là cháu ruột đó, làm sao có thể không để bụng như vậy chứ.

Thật ra chị chồng Hồ Đào Nhi cũng rất ám ức, nhà bọn họ ở đầu thôn đông, nhà cô gái kia ở đầu thôn tây, bình thường chuyện bên ngoài biết một ít, những chuyện bí mật này người làm việc cả ngày không hết việc như chị nơi nào biết, ai biết sẽ có chuyện như vậy, nếu sớm biết thế chị nhất định sẽ không làm mối đến nhà mẹ đẻ mình, chị cũng không phải bị điên.

"Việc mai mối chính là như vậy, mày cũng đừng có gấp, phải hỏi thăm cẩn thận rõ ràng. Hồi chúng mày tìm nhà chồng mẹ cũng là lo nát lòng nát dạ đấy." Lý Quế Lan thấy cảm xúc của con gái có chút suy sụp bèn nói. Việc mai mối này thật là một việc lớn, lúc này đã kết hôn cho dù là không thích hợp vì con cái cũng rất ít có lý hôn. Bao nhiêu gia đình đều là cứ có trời qua như vậy. Ly hôn ở nông thôn là một việc vô cùng mất mặt.

"Aiz, chẳng phải vậy, có điều thằng cả năm nay đã hai mươi ba rồi, con cũng là có chút nóng nảy. Vừa qua năm chính là hai mươi tư, bên dưới thằng hai cũng đến tuổi rồi, ngấm lại toàn phát rầu." Hồ Đào Nhi nói.

"Lần trước Hạnh Nhi không phải giới thiệu cho Thông Thông một cô gái sao, đợi ngày nào đó cha mày bọn họ đi trấn trên mẹ bảo lão hỏi lại một chút, mấy ngày hôm trước còn nghĩ cái đứa chị chồng mày giới thiệu hẳn là không tồi nên cũng không tiếp tục hỏi nữa." Lý Quế Lan nói.

"Nhà bên cạnh chị cả con có cô gái rất tốt, cũng không biết làm mai được nhà chồng chưa, trở về con cũng hỏi một chút." Hồ Mai Nhi thấy Hồ Đào Nhi bốc hỏa bèn nói.

"Được, cũng không phải nói muốn cô gái đó trông bao nhiêu xinh đẹp điều kiện gia đình tốt cỡ nào, chỉ cần tác phong đứng đắn hào phóng lành lẹ là được." Thấy Hồ Mai Nhi nói như vậy, Hồ Đào Nhi cũng không chối từ bèn nói.

Nói tới điều kiện nhà họ Vương mặc dù nói không phải là rất tốt, nhưng cũng không kém, nhà cửa là mới xây, trong nhà còn làm máy kéo, bốn cha con bình thường làm việc kiếm được cũng không ít, muốn tìm vợ cho con trai cả cũng không khó.

"Thôi, không nói cái này nữa. Nhà mày đó là xảy ra chuyện gì, con đâu, đều vớt ở nhà rồi?" Hồ Đào Nhi cũng lười nói những chuyện phiền lòng này nữa bèn hỏi.

"Còn không phải mẹ chồng em luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, không có chuyện gì em ở chỗ mẹ vài ngày rồi về. Em mang theo đứa thứ hai tới, bây giờ chạy ra ngoài chơi cùng bọn Đản Đản rồi, đứa đầu bây giờ đang đi học, để nó ở nhà em cũng không yên lòng." Hồ Mai Nhi nói, sắc mặt ngay cả thay đổi cũng không thay đổi. Chuyện này chị đã sớm nghĩ thoáng rồi, trong mệnh có cuối cùng sẽ có, trong mệnh không có chó cường cầu. Cho dù chị mượn tiền nhà mẹ đẻ nộp tiền phạt, nhưng không chừng sẽ lại sinh thêm đứa con gái nữa, như vậy còn không bằng cứ trôi qua như bây giờ thôi. Đương nhiên nếu sau này trong tay bọn họ dư dả, không chừng chị cũng sẽ nghĩ tới sinh thêm một đứa. Nhưng mấy năm này là không thể nào rồi.

Loại chuyện này Hồ Đào Nhi cũng không có cách nào nói cái gì, sáu chị em nhà bọn họ, chỉ có nhà tiểu Ngũ có hai đứa con gái, tuy rằng chị cảm thấy con gái rất tốt, nhìn là tri kỷ, nhưng lời này nói ra cũng có chút 'đừng nói chuyện không đau thắt lưng'. Bởi vậy chị bèn nói: "Mày cũng đừng âm ỉ với mẹ chồng mày suốt, thương lượng với chồng mày đi, nếu thiếu tiền cứ nói."

Hồ Mai Nhi gật gật đầu, chẳng qua chị lại hạ quyết tâm kiên quyết sẽ không vì sinh con mà thiếu món nợ. Thôn bọn họ cũng có người vì sinh con ngay cả nhà cũng bị người dỡ, mẹ chồng chị bình thường cũng không ít lần lấy cái này để giáo dục chị, nhưng chị cảm thấy thật đúng là không đáng giá.

"Theo chị ấy mà, tính tình hai ta vẫn còn mềm mỏng, nếu như là Hạnh Nhi chỉ sợ sớm đã âm ỉ lên rồi." Hồ Hạnh Nhi là quả ớt gió, bất kể là trước kia hay là bây giờ. Hiện tại tuy rằng đã điềm tĩnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ là điềm tĩnh hơn một chút trên mặt tuổi tác đã lớn mà thôi.

"Cũng không biết Nha Nha của chúng ta sau này có thể giống như bác Hai nó hay không." Nhìn đôi mắt to xoay tròn của cháu gái nhỏ, Hồ Đào Nhi có chút cảm thán nói.

Nha Nha không giống bố cô bé cũng không giống mẹ cô bé, bộ dáng kia có chín phần giống Hồ Hạnh Nhi, hai cô cháu đứng chung một chỗ, không biết còn tưởng rằng là hai mẹ con ruột cơ. Cũng chính vì như thế, Hồ Hạnh Nhi vô cùng thích cô cháu gái bé nhỏ này, hơn nữa chị cũng không có con gái, hoàn toàn coi cô cháu gái này như con gái mình mà yêu thương.

Phần yêu thương này ngay cả Triệu Cường có đôi khi cũng có ý kiến, nhà anh trai em trai hẳn sinh đều là con gái, bình thường cũng không thấy Hồ Hạnh Nhi đẻ bụng như vậy, quần áo đồ ăn vật y như không mất tiền cả ngày chuyển về nhà. Có điều ngại mặt mũi nên hẳn ngại nói trắng ra mà thôi.

Hồ Hạnh Nhi mới không thêm đề ý chút tâm tư nhỏ đó của hẳn đâu, tuy rằng đều là cháu gái, nhưng sao có thể giống nhau chứ. Đứa nhỏ Nha Nha này cùng chảy với chị đều là máu mủ nhà họ Hồ. Hơn nữa cháu gái nhà chồng chị đứa nào cũng lớn hơn cả con trai chị, đều đến tuổi tìm nhà chồng rồi, chẳng lẽ chị còn có thể đối xử giống như cháu gái nhỏ mới hơn một tuổi một chút.

Trước đây có lẽ chị còn có thể kiên trì một chút, nhưng hiện tại tiền này đều là chính chị kiếm được, chị dùng tiền mình kiếm được mua chút đồ cho cháu gái nhà mẹ đẻ ai dám có ý kiến. Cho dù là có ý kiến chị cũng không để ở trong lòng.

"Nhất thiết đừng, Nha Nha của chúng ta nếu giống bác Hai nó thì chính là lo không xong rồi, vẫn là giống mẹ nó mới tốt." Lý Quế Lan nói. Tính tình cô con gái thứ hai này thật là làm người đau đầu, nổi bật tâm ở trong lòng bà còn nhiều hơn bốn cô khác cộng lại, bà cũng không muốn cháu gái giống con Hai. Trong mắt thế hệ trước, con gái vẫn nên là tính tình mềm mại mới làm cho người yêu thích hơn.

Tính tình Hồ Hạnh Nhi ngạnh ngược ghê gớm, nhưng cuộc sống này theo Lý Quế Lan vẫn là sống như con dâu nhà mình mới là hưởng phúc nhất. Chỉ có một đứa cháu gái như vậy, Lý Quế Lan dĩ nhiên muốn để cho con bé trôi qua thoải mái dễ chịu.

"Xem mẹ nói kìa, trái lại con cảm thấy như chị Hai rất tốt, con đây là không làm được không có cách nào, Nha Nha nếu giống bác Hai con bé con cũng là rất cao hứng đấy." Tính cách Ngô Hồng Nhi là đã dưỡng thành từ đời trước rồi, đời này tuy rằng cô cố gắng thay đổi, nhưng hiệu quả cũng không phải là lớn lắm. Phụ nữ như Hồ Hạnh Nhi cả hai đời cô đều hâm mộ, nếu con gái có thể trở thành người như vậy, cô trái lại là vô cùng vui vẻ, ít nhất không cần lo lắng con bé sẽ chịu áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Edit: Trạch Mỗ

Người mẹ có thể nói con gái nhà mình không tốt, nhưng nếu người khác cũng nói như vậy, ý kiến trong lòng bà sẽ lớn. Bởi vậy nghe Ngô Hồng Nhi lời trong lời ngoài khen Hồ Hạnh Nhi, Lý Quế Lan tuy rằng miệng oán trách, nhưng nụ cười trên mặt làm sao cũng không nhịn được.

Hồ Đào Nhi cùng Hồ Mai Nhi liếc nhau, sau đó nhìn nhau cười. Cô em dâu này dỗ mẹ chị đến thật đúng là tài giỏi, vừa lúc gãi đến chỗ ngứa của bà. Chẳng qua em dâu nói ngọt chút cũng không có gì, nhà mẹ đẻ quan hệ hòa hợp đám con gái bọn họ này mới cao hứng đó.

"Cha con cùng Quốc Đống là đi trấn trên hay là đi trại lợn?" Hồ Đào Nhi hỏi.

"Không có, hai cha con bọn họ đi nói chuyện đất nền nhà rồi. Không phải là nhờ bác cả mày hỏi người cho sao, hiện tại vừa lúc đi bàn bạc giá tiền một chút." Bây giờ là mùa xuân thích hợp xây nhà, cho nên hai cha con nhà họ Hồ bây giờ đang muốn mau chóng mua chỗ đó về để xây nhà.

"Thật muốn xây nhà à, thật ra Đản Đản và Nhị Đản còn nhỏ tuổi, chừng hai năm nữa cũng được." Xây nhà ở nông thôn là chuyện lớn không thua gì cưới dâu, Hồ Đào Nhi cảm thấy căn nhà này của nhà mẹ đẻ cũng mới xây được hơn mười năm, bây giờ xây nhà mới là hơi sớm. Nhà mới xây xong, cái cũ sẽ bỏ hoang. Nhà cửa chỉ sợ không có hơi người, một khi không hơi người thì sẽ nhanh cũ nát.

"Cha mày muốn xây lên, tuổi tác hai chúng tao đều không nhỏ, nếu không xây xong nhà cho hai cháu mày, lỡ ngày nào đó đuổi chân, trong lòng cũng không yên." Lý Quế Lan nói. Người nông thôn đối với cái chết không có kiêng dè lắm, người có tuổi thậm chí đã sớm làm xong áo liệm của mình rồi. Lại nói tuổi Lý Quế Lan và Hồ Lão Đồ thật đúng là đều không nhỏ, năm nay Hồ Lão Đồ đã bảy mươi rồi. Lý Quế Lan cũng mất thấy đã đến bảy mươi. Tục ngữ có nói nhân sinh thất thập cổ lai hi, có lẽ ngày nào đó bệnh phát mất luôn.

Có điều người làm mẹ không kiêng dè, nhưng người làm con gái này lại không muốn nghe bà nói cái này. Hồ Đào Nhi nói đầu tiên: "Xem ngài nói là lời gì, năm nay ngài cũng chỉ mới hơn sáu mươi đã nói ra lời này. Ngài xem bà Hai con năm nay đã hơn tám mươi bước chân còn cực kỳ nhanh nhẹn đấy."

Ngô Hồng Nhi cũng liền vội vàng nói: "Đúng vậy, mẹ ngài còn phải bế cháu trai Đản Đản sinh cho ngài nữa đấy."

"Mày nhìn một cái mẹ chỉ nói một câu như vậy làm cho chúng mày nhiều ý kiến như vậy." Lý Quế Lan cười không khép được miệng nói. Thật ra bà cũng cảm thấy mình sống thêm thực tế hai mươi năm không thành vấn đề, nhưng hiện tại cảm thụ một chút sự quan tâm của con cái, trong lòng bà cũng là rất dễ chịu.

"Chẳng qua nhà này đúng là phải xây, sân trong nhà tuy rằng không nhỏ, nhưng phòng ngủ thật sự là quá ít. Đản Đản bọn họ cũng dần dần lớn lên, cũng không thể cứ ngủ cùng một chỗ với vợ chồng Hồng Nhi mãi, lại nói còn có Nha Nha đấy. Phòng ở trong nhà căn bản không đủ. Mấy chị em chúng mày trở về cũng không có chỗ ở." Lý Quế Lan bẻ ngón tay tính lý do trong nhà muốn xây nhà, nói tới vẫn là lúc trước tính sai. Chẳng qua điều này cũng chẳng trách hai cụ, mấy năm trước cũng không thịnh hành bộ phòng. Đầu là mấy gian nhà lớn rộng rãi thoáng mát.

Nghe Lý Quế Lan nói như vậy, Hồ Đào Nhi cũng cảm thấy lý do này nói được. Ngay cả chị bây giờ cũng không phải tập trung sức lực tích góp tiền chuẩn bị xây thêm một cái nhà sao. Nói trắng ra nhà cửa đối với người Trung Quốc thật sự là quá nặng. Nhất là gia đình trong nhà có con trai không có mấy cái nhà trong lòng cũng không yên được.

"Được, đến lúc đó để cho Vương Lập cùng mấy thằng trong nhà đều tới đây hỗ trợ." Hồ Đào Nhi cười nói. Nhà bọn họ ngay cả Tiểu Tam năm nay cũng mười tám rồi. Tiểu Tam là đứa duy nhất trong ba anh em thi đỗ trung học, hiện tại đang học lớp mười một. Chẳng qua lên đại học phỏng chừng hi vọng không lớn, bình thường ở nhà cũng là đứa nhỏ làm việc gì cũng chịu khó. Nhà bọn họ có máy kéo, đến lúc xây nhà đến hỗ trợ là thích hợp nhất quả đất rồi.

"Mày đến là không đau lòng. Có điều thật sự xây lên còn phải có một đoạn thời gian nữa cơ. Mảnh đất cha mày nhìn trúng phỏng chừng không dễ mua lắm, bác cả mày đi hỏi một chút giá tiền yêu cầu còn rất cao. Hẳn ta đòi một nghìn đồng đấy." Lý Quế Lan nói. Thật ra bọn họ sau đó cũng từng tính toán chỗ khác. Nhưng không phải chỗ quá nhỏ thì là vị trí không thích hợp. Nhà bọn họ muốn xây nhà hai tầng, chán hết nhà người khác, chẳng ai cho anh xây. Bây giờ mảnh đất nhìn trúng kia vừa không chênh lắm, cũng sẽ không bởi vì xây tầng mà cản ánh sáng của nhà người khác, thật sự là rất thích hợp.

"Đòi cao như vậy, thật là công phu sư tử ngoạm. Nếu không để cho cha chồng con nhờ người đi nói một chút?" Hồ Đào Nhi cũng là trong lòng cả kinh, tiền bay giờ đều có giá, một mảnh đất nền nhà đại khái cũng chỉ là hai ba trăm, chỗ lớn vị trí tốt năm sáu trăm coi như là cao nhất rồi. Chỗ này đối với nhà bọn họ mà nói là thích hợp, nhưng thật đúng là không đáng giá này.

"Cần gì cha chồng mày ra mặt chứ. Thực sự không được thì thay đổi, chỗ xây nhà này còn không dễ tìm sao." Cha chồng Hồ Đào Nhi trước đây là đội trưởng đội sản xuất thôn bọn họ, ở trong thôn coi như là có vài phần mặt mũi. Chẳng qua Lý Quế Lan cũng không muốn để cho thân gia đi chịu con tức kia.

Lý Quế Lan đoán không sai, một lát sau cha con nhà họ Hồ trở lại, quả nhiên chính là không trao đổi thành công. Tuy rằng giá cả cho thấp xuống một chút, nhưng vẫn phải tám trăm đồng. Giá này xa xa vượt ra khỏi dự trù của Hồ Lão Đồ. Hồ Lão Đồ dự tính mảnh đất này cũng chỉ là bốn năm trăm đồng. Đây cũng là bởi vì nguyên nhân mảnh đất này thật sự thích hợp.

Nếu không phải nhà ông muốn xây nhà tầng, chỗ nền nhà kia ngay cả ba trăm đồng ông cũng chẳng muốn bỏ ra, căn nhà đó tường ngoài sụp cả rồi, nói trắng ra cũng chỉ là một mảnh đất móng nhà. Thấy đối phương thái độ kiên quyết, Hồ Lão Đồ trực tiếp mở miệng liền định thành năm trăm đồng, vốn đang cho rằng hẳn ta nhất định không có ý kiến, không nghĩ tới người ta cứ cắn chết tám trăm đồng, như thế nào cũng không chịu nhả miệng.

Việc này làm cho Hồ Lão Đồ tức giận rồi, phải, ông không thiếu ba trăm đồng đó, nhưng đây cũng phải xem là chuyện gì. Thật coi ông là kẻ coi tiền như rác mà, vì một chỗ rách nát như vậy tiêu tám trăm đồng. Tiền nhà ông cũng không phải gió lớn thổi tới. Thấy thật sự là không nói nổi, tiếp tục sẽ khó coi, Hồ Lão Đồ bọn họ cũng trở về luôn.

Bác cả của Hồ Quốc Đồng cũng rất tức giận, vốn ông ta cho rằng chỉ là chuyện đất mồi, ai biết làm ra phiền toái lớn như vậy. Chỉ đành phải an ủi Hồ Lão Đồ nói: "Trước hết chú đừng có gấp, trong thôn lớn như vậy cũng không phải không có chỗ xây nhà. Cứ từ từ tìm là được." Ông ta không khuyên Hồ Lão Đồ tăng thêm giá tiền, chỉ một chỗ như vậy năm trăm đồng ông ta cũng cảm thấy nhiều. Thằng nhãi nhà họ Hồ kia chẳng phải là thứ tốt, đây thuần túy chính là rao giá trên trời, thật đúng là coi ngoài chỗ đó của nhà bọn họ ra, nhà lão Hồ bọn họ sẽ không xây nổi nhà.

Con tức giận của Hồ Lão Đồ cùng bác cả Hồ tạm thời không đề cập tới, lại nói nhà họ Hồ có nền nhà đó hiện tại cũng đang nói tới chuyện này đây. Thôn An Bình có hai họ lớn, một là họ Hồ, một họ khác là họ Vương. Họ khác tuy rằng cũng có nhưng mà lại vô cùng ít ỏi. Nhà họ Hồ cũng không ngoại lệ. Trong thôn An Bình họ Hồ tổng cộng cũng chỉ có hơn mười hộ.

Chủ gia đình này tên Hồ Đồng Hải, cha hẳn ta đã mất, trong nhà chỉ còn một mẹ già, chẳng qua mẹ hẳn ta cũng không ở cùng bọn họ, ở nhà anh trai hẳn

ta. Nhà hấn ta cũng không nhiều con, chỉ có hai đứa, đứa lớn là con gái, đứa nhỏ là con trai. Cũng chính vì như thế bọn họ không cần nền nhà khác, Hồ Lão Đồ mới có thể có năm chắc lớn như vậy ngay từ đầu.

"Bố nó, tôi xem nếu không cứ năm trăm đồng bán đi, cũng không ít đâu." Vợ Đỗ Đồng Hải nói. Không phải là không ít, hiện tại cho dù là cưới vợ lễ hỏi ba bốn trăm cũng không tính là ít, năm trăm là cao hết mức rồi. Mảnh đất này là của một ông chủ độc thân của Đỗ Đồng Hải, năm đó anh em nhà họ Đỗ lo liệu ma chay cho lão, chỗ lão để lại kia hai anh em nhà họ Đỗ liền chia nhau. Một mẫu đất kia của lão thuộc về anh cả nhà họ Đỗ. Những thứ còn lại bao gồm nền nhà đều thuộc về Đỗ Đồng Hải.

Một kẻ độc thân như lão già Đỗ có thể có thứ gì đáng tiền, ngay cả phòng ở cũng rách rưới, đáng tiền nhất cũng chính là chỗ nền nhà này, lúc trước Đỗ Đồng Hải cũng không muốn, nhưng là bắt buộc dĩ mẹ hấn ta ở tại chỗ anh cả, đương nhiên cũng sẽ thiên vị anh cả hấn ta, hấn ta cũng chỉ có thể nhận, dù sao cũng là đồ được không.

Muốn nói chỗ này năm trăm đồng thật đúng là không ít, nhưng mấy ngày hôm trước Đỗ Đồng Hải vừa nghe được tin tức nói nhà họ Hồ muốn xây nhà tầng, bởi vậy năm trăm đồng này hấn ta cũng là không hài lòng lắm. "Cô biết cái gì, nhà họ Hồ có tiền như vậy còn thiếu chúng ta chút này? Nhà họ là muốn xây nhà tầng, trừ chỗ này của chúng ta thật đúng là khó tìm chỗ thích hợp. Cô nhìn đi, qua mấy ngày nữa còn phải tới đây. Mấy trăm đồng chúng ta cảm thấy là khoản tiền lớn, nhưng ở trong mắt người ta còn không phải là mưa bụi. Tôi kéo thêm mấy ngày, tiền chúng ta làm một năm đều ra rồi." Đỗ Đồng Hải nói.

Cuộc sống của nhà họ Đỗ cũng không tốt lắm, năm trăm đồng nhà bọn họ một năm cũng chưa chắc có thể kiếm được nhiều như vậy. Nhưng con người thường chính là tham lam như vậy, nếu đã có chút hi vọng, sẽ muốn có được nhiều hơn.

Vợ Đỗ Đồng Hải ngầm lại cũng phải, nhưng phụ nữ lá gan đều nhỏ hơn nhiều. "Nếu lỡ như nhà họ Hồ từ bỏ thì làm thế nào, chỗ kia chúng ta toàn bỏ không, lần sau lại tìm một người chịu bỏ ra năm trăm đồng cũng không phải dễ dàng như vậy." Bấy giờ mọi người phần lớn đều là phá nhà cũ lại xây nhà mới trên nền móng nhà cũ, cũng chỉ là gia đình nhiều con trai mới ra ngoài mua đất nền nhà thôi.

"Cô cứ yên tâm đi, nhà họ Hồ một năm nuôi nhiều lợn như vậy, một đầu lợn đã bằng chút tiền này của chúng ta rồi." Đỗ Đồng Hải nói, tuy rằng trong lòng hấn ta cũng hơi thấp thòm, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến tám trăm đồng sắp sửa tới tay kia, hấn ta lại kiên định lòng tin.

"Đúng vậy, nhà họ Hồ hàng năm nuôi nhiều lợn như vậy, con gái thứ hai nhà họ còn mở cửa hàng ở trấn trên, mình nói cái này kiếm được bao nhiêu tiền chứ." Vợ Đỗ Đồng Hải nói. "Mình xem con dâu nhà bọn họ gần như chưa từng xuống đồng, đã ba con da thịt còn mịn như con gái. Khăng định cả ngày ăn ngon. Người ta đó mới là tiến vào trong ổ phúc đó. Đáng tiếc nhà lão Hồ cũng chỉ có một đứa con trai, bằng không lúc trước giới thiệu Tiểu Nhiễm qua cũng là tốt." Tiểu Nhiễm là em vợ của Đỗ Đồng Hải, bộ dạng cũng được, nhưng gả lại không được tốt lắm, cuộc sống hiện tại cũng là trôi qua khó khăn.

"Cô đẹp đi, Tiểu Nhiễm tuy rằng trông không xấu, nhưng so sánh với con dâu nhà họ Hồ người ta còn kém xa. Năm đó lúc Hồ Quốc Đống tìm vợ, thật sự là chọn đủ loại con gái. Cho dù Tiểu Nhiễm lớn hơn hai tuổi nữa, chỉ bằng tính tình của nó người ta cũng chường mắt." Đỗ Đồng Hải nói. Cô em vợ kia của hấn ta cũng chỉ có cái mặt còn có thể nhìn, cái khác chẳng có cái nào ra hồn.

Vợ Đỗ Đồng Hải suy nghĩ một chút, con dâu nhà họ Hồ cô ta cũng từng thấy, gặp người là ba phần cười, nhìn là vui vẻ, em gái nhà mình quả thực không cách nào so sánh được, ngay sau đó cũng không nói nữa. Chẳng qua nghĩ đến nhà họ Hồ có tiền như vậy, suy nghĩ khuyên chồng mình hạ thấp giá tiền một chút lại dễ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Edit: Trạch Mỗ

Song lần này nhà họ Đỗ nhất định tính sai rồi, Hồ Lão Đồ là người khôn khéo, Hồ Quốc Đống cũng không phải người ngu, người ta rõ ràng coi bọn họ là kẻ coi tiền như rác để thét giá, bọn họ lại như thế nào có thể ngu ngốc mắc mưu chứ.

Chẳng qua bởi vậy kế hoạch của nhà họ Hồ vốn đầu xuân sẽ xây nhà chỉ có thể gác lại. Thật sự là không có chỗ nào thích hợp, nếu không thì thái độ Đỗ Đồng Hải cũng không thể kiên quyết như vậy. Mấy năm nay mặc dù trong thôn xây nhà mới cũng không ít, nhưng nhà hai tầng này thật đúng là không có, xây ở đâu cũng là chuyện phiền toái. Chung quy nhà ai cũng không thể khoan nhượng một cái nhà hai tầng to đứng của anh che ở trước nhà chấn ánh sáng của nhà người ta. Anh là hạc trong bầy gà, nhưng người ta cũng không muốn làm gà mồi.

Sau đó Hồ Hạnh Nhi vất vả lắm mới rút ra thời gian rảnh về nhà cũng nghe nói sự việc này bèn cho cha chị ý kiến, hiện tại trấn trên có đất trống, hơn nữa tự xây nhà tầng cũng không ít, cha chị đại khái có thể đi trấn trên xây một chỗ. Thật ra có ý tưởng này Hồ Hạnh Nhi cũng có chút lòng riêng, nhà chị cũng chuẩn bị xây nhà tầng, hai đứa nhà chị đều không nhỏ. Đến lúc đó cùng nhà mẹ đẻ chị xây gần một chút, về sau chăm sóc lẫn nhau cũng tiện.

Lý do của Hồ Hạnh Nhi rất đầy đủ, sau này mấy đứa nhỏ muốn đi trấn trên học, chỗ ở phải có chuẩn bị. Còn nữa có nhà ở trấn trên sau này hai đứa Hồ Kiệt tìm vợ cũng rất dễ dàng.

Hai đứa cháu trai chính là xương sườn mềm của hai cụ Hồ Lão Đồ, nhắc tới cái này, Lý Quế Lan đầu tiên đã đồng ý vài phần rồi. Nhưng Hồ Lão Đồ lại không đồng ý, ông có cả sạp hàng lớn đều ở trong thôn đó, trại chăn lợn ông cũng xây ở trong thôn, bảo ông đến trấn trên ở ông cũng không chịu nổi. Có điều nghĩ đến hai đứa cháu trai trong nhà, ông lại hơi rối rắm.

"Cha, ngài năm nay đã bảy mươi rồi, về sau còn có thể làm mấy ngày, chỉ nói hiện tại, bình thường ngài ở trong trại chăn lợn cũng chỉ là đi bộ hai vòng, một ít việc nặng cũng đều là Quốc Đống bọn họ làm. Đã như vậy cho dù ngài ở trấn trên cũng không có gì, cũng khỏi phải ngài cả ngày chạy lên trấn trên." Hồ Hạnh Nhi bây giờ là người làm ăn, đoán ý qua lời nói và sắc mặt là lợi hại nhất, nhìn sắc mặt Hồ Lão Đồ chị bèn nói: "Cha đó, ngài không thể nhìn vấn đề bằng ánh mắt cũ của ngài, chỉ nói tới cửa hàng thịt kho và trại chăn lợn của chúng ta bây giờ đều phải lấy ánh mắt phát triển để nhìn, toàn dựa vào tự ngài làm, cho dù là cả ngày không ăn không uống cũng làm không xong. Chúng ta bây giờ có hơn năm mươi đầu lợn, một cửa hàng thịt kho, về sau nếu như là một trăm đầu lợn hai cửa hàng thậm chí nhiều hơn nữa. Ngài phải dần dần buông tay ra, về sau chỉ làm một tổng chỉ huy là được, hoàn toàn không cần nhìn chăm chăm cả ngày như vậy." Thật ra nếu không phải biết Hồ Lão Đồ không chịu thừa nhận mình già, Hồ Hạnh Nhi còn muốn nói thẳng ngài trực tiếp ở nhà dưỡng già giao cho Quốc Đống làm là được.

"Mấy học ở đâu nhiều cong cong vòng vòng như vậy," Hồ Lão Đồ hiển nhiên cũng động tâm, mấy năm nay ông cũng có phần lực bất tòng tâm rồi, việc nặng gần như đều giao cho con trai, cho dù là không làm việc nặng hơi bận rộn một chút ông cũng bị mệt không nhẹ. Dù sao cũng là cao tuổi, cho dù là không chịu thừa nhận mình già cũng không được.

Từ năm ngoái trại chăn lợn của bọn họ đã mời người đến hỗ trợ, nếu quả thật theo cách nói của con Hai, chỉ sợ ông càng không có tinh lực như vậy. Có điều có phải thật muốn làm cửa hàng lớn như vậy hay không, còn phải thương lượng với con trai một chút. Dù sao sau này chính là vũ đài của con trai rồi. Không thể không nói là tuổi tác bỏ lỡ Hồ Lão Đồ, nếu ông trẻ hơn mười mấy tuổi, chỉ sợ căn bản sẽ không có nhiều dự định như vậy.

Nghe cha chị nói như vậy, Hồ Hạnh Nhi gầy gầy lợn tóc uốn xoắn to của mình nói: "Xem ngài nói kia, mấy năm nay con cũng học tập không ít, cả ngày ôm sách đọc đó, dĩ nhiên không học được tốt bằng Hồng Nhi. Ngài hỏi thử Hồng Nhi xem trên sách có phải nói như vậy hay không." Nói thật đã tâm của Hồ Hạnh Nhi cũng không nhỏ, chẳng qua chị cũng biết cân lượng của mình, chỉ chút kiến thức trong bụng chị kia ngay cả Triệu Cường cũng không bằng, bởi vậy mấy năm nay chị cũng bỏ sung cho mình không ít. Cho dù là ban ngày mệt chân cũng không bước nổi, buổi tối cũng phải đọc sách một lúc.

Ừ, bạn khoan hãy nói đọc lâu như vậy thật đúng là có tác dụng. Chị không chỉ tự xem, bình thường có sách hay gì cũng cầm đến cho Ngô Hồng Nhi xem, chị nghĩ rõ ràng, nếu sau này trong nhà phát lên đầu óc vợ Quốc Đống không sáng tí nào cũng không tốt. Dù sao một thằng đàn ông như Quốc Đống cũng nghĩ không thông rất nhiều cong cong vòng vòng, vẫn là em dâu trong lòng có tính toán mới được.

Ngô Hồng Nhi cũng biết đây là ý tốt của Hồ Hạnh Nhi, mỗi lần chị cầm sách về, cô xem cũng vô cùng nghiêm túc, kinh nghiệm của Ngô Hồng Nhi chung quy nhiều hơn Hồ Hạnh Nhi một đời, thường thường còn có thể từ trong sách suy một ra ba đề xuất một chút trọng điểm hay. Điều này cũng làm cho Hồ Hạnh Nhi không thể không cảm thán thật sự là người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn vớt, rõ ràng chị bỏ thời gian, công sức nhiều hơn nhưng Hồng Nhi lại học tốt hơn chị. Cũng chính là hiện tại không có lớp học ban đêm linh tinh gì đó nếu có chỉ sợ Hồ Hạnh Nhi đã sớm đi đăng ký học rồi.

Hồ Lão Đồ ngẩng đầu nhìn nhìn con trai mình, thấy trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ đồng ý, bèn vỗ tay một cái nói: "Được, cứ quyết định như vậy. Cho dù sau này không ở để lại cho hai đứa nhỏ cũng tốt."

Hai cha con nhà họ Hồ đều là người mạnh mẽ vang dội, nếu đã quyết định, ngày hôm sau Hồ Quốc Đống đi ngay trấn trên tìm chỗ. Triệu Cường cũng đi theo, hai nhà định xây nhà cùng nhau cho dù là không ở cùng một chỗ, cách gần một chút cũng tốt.

Hiện tại trấn trên còn không giống như là đời sau toàn xây cao tầng, thật ra cũng giống như người nông thôn, trừ nhà nhà máy phân phối cho công nhân viên thì là tự tìm chỗ xây. Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường cuối cùng mỗi người lựa chọn một mảnh đất, cách nhau không xa nhưng mà lại không kề nhau. Chẳng qua hai người cũng đủ hài lòng rồi.

Hồ Hạnh Nhi xây ngôi nhà này là chuẩn bị cho con trai cả nhà mình, chị cũng không có ý muốn qua ở. Bọn họ bây giờ còn ở cùng cha mẹ chồng đó. Vốn hai cụ nhà họ Triệu ở cùng anh cả của Triệu Cường, sau khi Hồ Hạnh Nhi sinh hai đứa con, mẹ Triệu luyến tiếc cháu trai bèn chuyển đến ở cùng bọn họ. Nhà mới đương nhiên là giữ lại cho con trai, cũng không thể một đám già bọn họ chuyển qua đây để cho con trai ở nhà cũ chứ.

Đã chọn được chỗ là muốn xây nhà, nhà hai tầng người trong thôn cũng chưa từng xây, bởi vậy Hồ Quốc Đống cùng Hồ Hạnh Nhi đặc biệt tìm đội thầu trấn trên, có điều phụ vừa đều là anh em họ nội cùng con rể trong nhà của nhà họ Hồ. Hồ Hạnh Nhi xem như dính ké nhà mẹ đẻ. Chẳng qua chị cũng không chiếm lợi không, cơm trưa và cơm tối mỗi ngày đều là Hồ Hạnh Nhi lo. Mãn thầu to, nồi thức ăn to béo ngậy. Cho dù là nhà họ Hồ nuôi lợn cũng là một khoản chi phí không nhỏ.

Biết nhà họ Hồ xây nhà ở trấn trên, ba anh em nhà họ Ngô cũng đi theo tới đây hỗ trợ. Đây chính là việc lớn của nhà em gái ruột, nhất là còn ở trấn trên, nói tới đều rất có mặt mũi. Hiện tại vừa nói người thành phố, cảm giác cũng không giống nhau.

Có điều cho dù có nhiều người tới đây hỗ trợ như vậy, nhà họ Hồ vẫn còn có chút luống cuống tay chân. Hồ Quốc Đống đương nhiên phải ở chỗ xây nhà trông coi, chuyện trong trại lợn thì chỉ có thể giao cho Hồ Lão Đồ. Hồ Lão Đồ cũng bận rộn vô cùng, bình thường ông còn phải làm thịt kho mìn. Tuy nói có Hồ Hạnh Nhi và hai người giúp việc chị mời, ông cũng chỉ là cho gia vị ở giai đoạn nấu chín mà thôi, nhưng lần qua lần lại như vậy cái thân già cõi này của ông cũng không chịu nổi.

Vẫn là Hồ Quốc Đống quyết định thật nhanh mời thêm hai người tới trại lợn, việc vất vả cũng để cho Ngô Hồng Nhi tiếp nhận, Hồ Lão Đồ cuối cùng mới thờ phào nhẹ nhõm. Chẳng qua Lý Quế Lan cũng chỉ có thể lập tức nhận lấy chuyện ba đứa nhỏ. Cũng may hai đứa nhỏ trước đều lớn, chỉ một bé Nha Nha chưa tới hai tuổi cần chú ý đặc biệt.

Lúc nhà họ Hồ bận rộn khí thế ngất trời ước gì có thể vắt chân lên cổ mà chạy, Đỗ Đồng Hải ngồi không yên rồi. Nhà họ Hồ xây nhà động tĩnh lớn như vậy, căn bản không giấu được hàng xóm láng giềng. Hơn nữa ở nông thôn vốn cũng không có bí mật. Con rể cả nhà Hồ Lão Đồ cả ngày lái máy kéo kéo một đám người nhà họ Hồ buổi sáng đi buổi tối trở về. Gặp phải hàng xóm hỏi một câu, người nhà họ Hồ cũng sẽ toét miệng nói cho anh ta biết là xây nhà ở trấn trên đó, đây dù sao cũng là chuyện bốn phần có mặt mũi.

Vừa nghe nói nhà họ Hồ bắt đầu xây nhà ở trấn trên rồi, vợ Đỗ Đồng Hải liền đánh nhau một trận với Đỗ Đồng Hải, cô ta khuyên hấn ta đừng làm, hấn ta nhất định muốn làm. Hiện tại hay rồi người ta không mua. Chỉ bằng chỗ kia nhà bọn họ có thể bán được bốn trăm đồng đã là khó được rồi, huống chi là năm trăm đồng đây.

Đỗ Đồng Hải thấy vợ mình khóc lóc om sòm ở nhà trong lòng hấn ta cũng là bốc hỏa. Lúc trước nhà họ Hồ muốn mua mảnh đất nền nhà này của hấn ta người biết tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không ít, bây giờ hấn ta đi ở bên ngoài thậm chí đều cảm thấy ánh mắt người khác nhìn hấn ta là lạ, tựa hồ muốn nói nhìn mầy ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo đi, đáng đời.

Đi loang quanh ở nhà mấy ngày, Đỗ Đồng Hải có chút ngồi không yên rồi. Do dự nhiều lần, cuối cùng hấn cắt một bó rau hẹ đi đến nhà họ Hồ.

Nhà họ Hồ bây giờ chỉ có hai người Lý Quế Lan và Nha Nha, Hồ Kiệt và Hồ Trác đều chạy ra ngoài chơi rồi, Nha Nha ở một bên chấp chừng bước đi, Lý Quế Lan đang giặt quần áo ở dưới nhà chính. Thấy Đỗ Đồng Hải cầm một bó rau xanh đứng ở cửa do do dự dự không tiến vào, Lý Quế Lan bèn nói: "Cháu có việc à?"

Tuy rằng lúc trước Lý Quế Lan thăm mắng Đỗ Đồng Hải là đồ ranh con mắt dạy không ít, nhưng thấy hấn ta tới cửa bà vẫn là khuôn mặt tươi cười đón chào. Mấy ngày nay Lý Quế Lan tâm tình tốt, nhà mình đã xây nhà ở trấn trên rồi, đây là việc vui rất lớn đó.

"Thím ạ, cháu chỉ là tới thăm một chút, rau hẹ trong nhà lớn lên rất tốt, cầm qua đây cho ngài một ít." Đỗ Đồng Hải thấy thái độ Lý Quế Lan không tệ, bèn lúng túng cười nói.

Rau hẹ Lý Quế Lan cũng trồng không ít ở trong vườn, cũng không cần lắm. Chẳng qua bà vẫn cười nói: "Vậy thím liền nhận, trong nhà trẻ con đang ăn ỉ đòi ăn sủi cảo đó." Chỉ một bó rau hẹ căn bản không đáng giá mấy đồng, Lý Quế Lan nhận căn bản không có gì.

Thấy Lý Quế Lan nhận rau hẹ rồi, Đỗ Đồng Hải ấp úng nói: "Thím, nghe nói trong nhà xây nhà ở trấn trên rồi? Vậy trong thôn còn xây không?"

"Không xây, nhà Hạnh Nhi cũng muốn xây nhà, chúng ta bèn thuận tiện cùng nhau xây ở trấn trên." Thấy vẻ lúng túng trên mặt Đỗ Đồng Hải. Lý Quế Lan rút cuộc không nói ra lời khó nghe gì, tìm lý do ứng phó cho qua.

Đỗ Đồng Hải cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, rút cuộc không hỏi nổi nữa, bèn nói: "Vậy được, cháu đi trước. Cháu cũng chỉ là đi đến nơi này thuận tiện qua đây thăm một chút." Nói xong liền vội vã rời đi, tốc độ kia y như có con chó đuổi phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Edit: Trạch Mỗ

Thấy Đỗ Đồng Hải đi như chó đuổi phía sau, Lý Quế Lan hướng về phía bóng lưng hấn ta thăm mắng hai tiếng cho hả giận, sau đó tâm tình rất tốt hát í ưm.

Nha Nha thấy bà nội cô bé đột nhiên hát hai câu, ngẩng đầu lên một đôi mắt to nhấp nháy không ngừng, giống như đang khó hiểu vì sao bà cao hứng như vậy.

"Ai yo, cháu gái của bà, chơi ngoan nha, hôm nay bà nội làm thịt thịt ăn ngon cho Nha Nha của chúng ta." Thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc của Nha Nha gần như là một cái khuôn đúc ra với con Hai nhà mình, Lý Quế Lan liền cười nói. Tuy rằng bà cả ngày mắng Hồ Hạnh Nhi không để cho người khác bớt lo, nhưng đứa nhỏ càng là không để cho người khác bớt lo mới càng được người thích đấy. Trong năm cô con gái bà chiều nhất cũng chính là Hồ Hạnh Nhi, Nha Nha bất kể phương diện nào cũng giống Hồ Hạnh Nhi, cho nên Lý Quế Lan cũng rất thương yêu.

Nha Nha cái khác thì nghe không hiểu, nhưng đối với thịt thịt lại rất nhạy cảm. Thấy bà nội nói như vậy, cô bé có chút vui vẻ xác định nói: "Thịt thịt?"

"Đúng rồi, thịt thịt." Đừng nhìn Nha Nha nhỏ, nhưng cũng là đứa không thịt không vui. Y như hai thằng anh."Con bé này vừa nhìn chính là người nhà lão Hồ chúng ta." Lý Quế Lan cười nói, người nhà Hồ đều là không thịt không vui điển hình. Tương đối mà nói khẩu vị của Ngô Hồng Nhi nhẹ hơn một chút, có điều mấy đứa nhỏ hiển nhiên đều giống Hồ Quốc Đống, không có một đứa giống mẹ nó.

Tâm trạng tốt của Lý Quế Lan kéo dài đến tận buổi tối, cha con nhà họ Hồ cùng Ngô Hồng Nhi đều trở lại, Lý Quế Lan vẫn hát í ưm không ngừng. Hồ Lão Đồ thấy kỳ quái không thôi: "Bà đây là cao hứng cái nỗi gì?"

"Còn có thể cao hứng cái gì, tôi nói cho ông biết, sáng hôm nay thằng nhà họ Đỗ kia đến hỏi thăm chúng ta chuyện nền nhà, lúc trước không có hảo tâm, bây giờ hối hận rồi đi. Mới bắt đầu tôi thật là hận không thể đánh nó ra ngoài. Sau lại suy nghĩ một chút như vậy chưa hà giận, tôi dứt khoát mặt mày tươi cười nói với nó, còn nói cho thằng này xấu hổ, chạy còn nhanh hơn thỏ đấy." Lý Quế Lan vỗ đùi nói, có thể thấy được là hạnh diện vô cùng.

"Bà đó, vì chút chuyện nhỏ này cũng có thể cao hứng đến như vậy." Hiện tại Hồ Hạnh Nhi tiếp nhận chuyện trong nhà, cả người Hồ Lão Đồ đều nhẹ nhõm đi không ít, chẳng qua con người ông là không nhân hạ nô, thấy con dâu quản lý trại lợn rất tốt, cửa hàng thịt kho cũng không phải ngày nào cũng phải qua, trừ đi chợ bán thịt thì cả ngày trông ở chỗ nhà đang xây. Tuy rằng cháu, con rể cũng không để cho ông ra tay hỗ trợ, nhưng ông cũng không chịu ngồi yên cả ngày loanh quanh lung tung.

"Sao, thằng này chả phải thứ tốt, hiện tại hối hận tôi còn không thể cao hứng hai cái à. Tôi nói với ông ông chính là quá dễ nói chuyện, cứ phải giống như tôi mới được cơ." Lý Quế Lan nói. Con người Hồ Lão Đồ chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá coi trọng mặt mũi, nói trắng ra chính là chủ nghĩa đàn ông quá phá.

"Được được được, bà đúng, bà đúng." Cả đời Hồ Lão Đồ đều chưa từng nói được bà vợ này, hiện tại đương nhiên cũng không nói được.

"Nhà chúng ta xây thế nào rồi? Nói tới đã lâu như vậy tôi còn chưa qua chỗ đó một lần nào đâu." Lý Quế Lan nói. Xây nhà là chuyện lớn như vậy, không tận mắt chứng kiến vài lần trong lòng Lý Quế Lan thật đúng là không yên lòng. Trước đây hỏi xây căn nhà này bà đúng là theo từ đầu tới đuôi. Nhà cửa là việc lớn, nếu không chú ý nhìn chăm chăm, rất dễ dàng xây không tốt ở một số chỗ nào đó. Có điều làm cho người ta may mắn là bây giờ còn chưa có xuất hiện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu cùng với công trình bả đậu như đời sau. Nhưng trong nhà ba đứa nhỏ lớn nhất cũng mới bảy tuổi, cho dù là sót ruột hơn nữa Lý Quế Lan cũng không đi được hiện trường.

"Bà yên tâm, tuy rằng mời là đội thầu trên, nhưng làm việc bên dưới đều là người của chính chúng ta. Hơn nữa chủ thầu kia cùng với thằng Cường có quan hệ không tồi, tôi thấy căn nhà đó xây rất tỉ mỉ." Hồ Lão Đồ biết bà vợ nhà mình hay bận tâm lo nghĩ bèn nói.

Thật ra xây nhà là phải giám sát kỹ một chút, nếu công nhân hơi ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu một chút cũng rất dễ xảy ra vấn đề, nói chẳng hạn như chất trát không đồng đều... , tuy rằng không phải vấn đề lớn gì, nhưng làm cho người ta nhìn là ngứa mắt, dù sao nhà mới ai cũng muốn chỗ nào cũng tốt.

Hai cụ nhà họ Hồ trò chuyện rất hăng say, nhưng hai vợ chồng Hồ Quốc Đống bọn họ tối hôm nay lại rất ít lời, không có cách nào, đây là mệt.

Hồ Lão Đồ có thể nghỉ ngơi, Hồ Quốc Đống lại không được. Việc bản việc nặng gì đều do hắn làm. Mặc dù nói mời đội thầu, nhưng chuyển gạch và xi măng bên dưới đều là người của bọn họ, đội thầu người ta chỉ là làm một số việc quan trọng. Mặc dù nói người đến hỗ trợ không phải anh em họ nội thì là anh rể và anh vợ, nhưng bản thân Hồ Quốc Đống vẫn phải ra sức mà làm. Hơn nữa lúc dựng xà nhà làm mái nhà phòng giữa hắn còn phải nhìn chăm chăm từng li từng tí, thật là mệt không nhẹ. Nhất là dưới tình huống Triệu Cường là cái gổi thêm hoa.

Nhà nhà Hồ Hạnh Nhi là xây cùng nhà họ Hồ, như vậy hai nhà cùng nhau mua vật liệu số lượng lớn còn rẻ hơn một chút. Vốn Hồ Quốc Đống còn tưởng rằng nhà họ Triệu chỉ có Triệu Cường thể lực yếu hơn một ít, nhưng ai ngờ thì ra ba anh em nhà họ Triệu đều giống nhau, ở bên cạnh làm giám sát còn được, một túi xi măng là có thể đè bẹp bọn họ. So sánh lên Triệu Cường cũng coi như tốt, ít nhất còn có thể làm chút việc nặng.

Anh cả và anh Ba nhà họ Triệu chỉ tới hai ngày rồi không thấy tăm hơi, nói là bận rộn công việc không xin nghỉ được. Chỉ có Triệu Cường không có cách nào chỉ có thể cố ra sức mà làm. Thật ra nếu là việc nhà người khác hắn đã sớm chạy rồi, nhưng là thứ nhất công việc kia của hắn cũng là tương đương với không có, thứ hai đây là nhà nhà mình, cho dù là không muốn đến hơn nữa cũng phải đến. Bằng không Hồ Hạnh Nhi sẽ không tha cho hắn. Bây giờ Hồ Hạnh Nhi vẫn còn cần nhờ hai người anh em của hắn không dùng được đấy.

Có điều Triệu Cường rút cuộc là tăng thêm gánh nặng cho Hồ Quốc Đống, rất nhiều việc anh rể không làm được đều đặt ở trên người hắn. Mỗi ngày buổi tối trở về Hồ Quốc Đống đều mệt đến ước gì nằm luôn lên giường gạch không động.

Ngô Hồng Nhi cũng không khác biệt, trước đây đều là Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống trông coi một đồng việc của trại lợn. Bình thường Ngô Hồng Nhi nhiều nhất cũng chỉ là tính toán sổ sách một chút. Hiện tại vừa tiếp nhận toàn bộ quả thực đã rối loạn mấy ngày.

Thật ra cô cũng không cần phụ trách việc cho lợn ăn và dọn dẹp chuồng lợn cùng với mổ lợn, trong trại nuôi lợn đã mời mấy người gần đây lại tăng lên hai người, nhân thủ ngược lại là không thiếu. Chẳng qua mỗi ngày cô vừa phải mua lương thực cho lợn ăn, mổ lợn lại phải thống kê số lượng lợn hơi đưa đến trong quán cơm, số lượng thịt lợn đưa đến cửa hàng thịt kho, thậm chí là số lượng thịt lợn Hồ Lão Đồ đi chợ bán. Sau khi tính toán rõ ràng toàn bộ thu vào, phí tổn mới có thể tính ra nhà mình kiếm được bao nhiêu.

Nói thì đơn giản, nhưng là làm thì thật đúng là một đồng lớn việc. Gọi là mua lương thực cho lợn ăn, nhưng tình huống lương thực tốt xấu, giá tiền như thế nào đây đều là chuyện, hơn nữa vừa bắt đầu có phần không thuần thực, Ngô Hồng Nhi đã thức suốt mấy buổi tối rồi. Chính là bởi vì cô bận rộn thành như vậy, sửa cho Nha Nha cũng mất. Nha Nha cũng không nhỏ rồi, hiện tại cai sữa không có âm ỉ lớn như Đản Đản trước đây, chẳng qua trước khi ngủ cô bé vẫn sẽ muốn bú hai cái.

Đỗ con ngủ xong, Ngô Hồng Nhi đánh thức Hồ Quốc Đống đã nằm ngủ ở trên giường gạch nói, "Dậy ngâm chân một chút cho đỡ mệt rồi hẵng ngủ đi."

"Không được, lúc trở về đã rửa rồi, còn ngâm cái gì." Vừa rồi khi Hồ Quốc Đống về nhà toàn thân đều là xi măng cùng bùn đất, hắn trực tiếp dùng luôn nước lạnh tắm trong sân. Hiện tại trời ẩm dùng nước lạnh cũng không có gì.

"Vậy sao được, nước nóng em đã đun cho anh xong rồi, anh mau dậy, bằng không ngày mai sẽ khó chịu." Ngô Hồng Nhi đi ra bên ngoài bưng nước nóng vào sau đó nói. Hồ Quốc Đống làm việc nặng, nếu buổi tối không dùng nước nóng ngâm chân ngày mai sẽ càng mệt hơn.

Thái độ Ngô Hồng Nhi kiên quyết như vậy, Hồ Quốc Đống chỉ có thể xoay người dậy ngâm chân. Thấy cô lại lấy sổ sách ra bắt đầu lật xem bèn nói:

"Em vẫn tốt chứ, chuyện trong trại lợn có thể ứng phó được không? Nếu quá mệt mà nói em nhất định phải nói ra." Buổi tối mấy ngày nay sự vất vả của Ngô Hồng Nhi Hồ Quốc Đồng cũng là nhìn vào mắt, thật ra hẳn thật không muốn cô vợ nhà mình vất vả như vậy, phụ nữ ấy à, ở nhà trông con nấu cơm nấu nước thì cũng được, nếu phụ nữ cũng vất vả như vậy còn cần đàn ông làm gì.

Nhưng lần này là tình huống đặc thù, nhà bọn họ bây giờ một nhân thủ cũng không rảnh ra được. Không cho Ngô Hồng Nhi đi chẳng lẽ còn để cho Lý Quế Lan đi hay sao. Ít nhất Ngô Hồng Nhi còn đương tuổi khỏe mạnh.

Năm anh con rể nhà họ Hồ hiện tại đều đang hỗ trợ xây nhà đó, ngay cả Hồ Đào Nhi cũng đi giúp Hồ Hạnh Nhi nấu cơm. Ngô Hồng Nhi không thể không tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng không thể giao cho người ngoài mà.

"Không có chuyện gì, nào có mệt mỗi như vậy chứ, chẳng qua là mới tiếp nhận có chút không quen mà thôi. Chờ bọn anh bận rộn qua thời gian này là được rồi, chúng ta đều chịu đựng một chút." Thật ra Ngô Hồng Nhi tuy rằng trên thân thể cảm thấy mệt mỏi, nhưng tinh thần lại rất hăng hái. Mặc dù là phụ nữ, nhưng có sự nghiệp có chỗ có thể để cho cô tỏa sáng tỏa nhiệt cũng là rất hạnh phúc.

Trước sau cả hai đời Ngô Hồng Nhi đều chưa từng ra ngoài làm việc, hiện tại mặc dù là bận rộn việc nhà mình, nhưng tinh thần hăng hái cũng rất đầy đủ. Có điều mấy ngày nay cô cũng phát hiện một vài vấn đề ở trong trại nuôi lợn nhà mình, tuy rằng không lớn, nhưng tiếp tục phát triển lâu dài cũng dễ dàng nảy sinh vấn đề. Quy mô của bọn họ bây giờ còn nhỏ, nếu sau này quy mô lớn, những tật xấu nhỏ đó chính là vấn đề lớn.

Nói chẳng hạn như việc chọn mua lương thực, lương thực trong nhà đều là thu mua từ trong thôn, hiện tại lương thực không khan hiếm như mấy năm trước nữa rồi, bởi vậy rất nhiều gia đình đều sẽ có lương thực thừa. Nhà họ Hồ liền thu mua ngay tại thôn, vừa lúc cũng tiện. Nhưng lương thực này tốt xấu cũng chỉ là bằng một câu nói, trước đây Hồ Lão Đồ ngại mặt mũi người ta nói mấy câu cho dù là lương thực chất lượng không tốt lắm ông cũng sẽ thu, dù sao cũng tốn thất không bao nhiêu.

Mấy ngày này Ngô Hồng Nhi đã gặp phải một lần, chất lượng những lương thực đó vô cùng không tốt, bởi vậy cô liền muốn hạ giá một chút, cô vừa nói chuyện người ta đã nói: "Bố chồng mày lúc trước cũng không nói gì đâu." Cô hỏi người làm việc trong trại lợn, bọn họ nói đúng là như thế. Bởi vậy Ngô Hồng Nhi cũng chỉ có thể thôi.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Ngô Hồng Nhi lại cảm thấy vấn đề này cũng không tính là nhỏ, tuy rằng đời trước cô gần như không để lại cho cô cái gì, nhưng là chưa ăn qua thịt lợn cũng gặp qua lợn chạy, bất kể làm cái gì không có quy tắc nhất định là không làm ra được thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Trạch Mỗ

Chẳng qua bây giờ Ngô Hồng Nhi cũng không có ý định trực tiếp nói với Hồ Lão Đồ, thứ nhất cô còn trẻ, thứ hai cô tiếp nhận công việc trại nuôi lợn cũng chưa được vài ngày, nếu tùy tiện nêu ra ý kiến, chỉ sợ không chỉ công nhân viên trong trại nuôi lợn, ngay cả Hồ Lão Đồ cũng sẽ cảm thấy cô không chừng chặc. Hiện tại không giống như là đời sau, nhân tình có đôi khi còn quan trọng hơn cả tiền tài.

Có điều nếu đã tiếp nhận trại lợn, Ngô Hồng Nhi đương nhiên là muốn cố gắng hết sức làm tốt nó. Mấy năm trước có lẽ cô vẫn còn không để ý như vậy, nhưng cùng với con trẻ thì lớn lên, người già thì già đi, cô không thể coi thường. Trước đây hai vợ chồng bọn họ còn có thể dựa vào hai cụ nhà họ Hồ, nhưng bây giờ phải gánh vác gánh nặng sinh hoạt rồi.

Độ tuổi ba mươi là thời điểm tốt nhất của đời người, song cái tuổi này cũng là thời điểm vất vả nhất, trên có cha mẹ lớn tuổi phải phụng dưỡng, dưới có con nhỏ gào khóc đòi ăn, anh không làm không cố gắng, không phải ám ức con cái thì là người già chịu tội.

Nông thôn vì sao luôn có nhiều mâu thuẫn như vậy, nhất là giữa anh em ruột thịt, vì vấn đề dưỡng lão cho cha mẹ già, chuyện thường xuyên óc lợn đánh thành óc chó cang là gặp nhiều nên không thấy lạ. Nói trắng ra còn không phải cái nghèo gây ra, nếu tiền đủ có lẽ mâu thuẫn sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Người khác không nói, chỉ nói ba anh em nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi, trước đây khi ba anh em nhà họ Ngô chưa kết hôn quan hệ cực kỳ tốt, cho dù là chỉ có một miếng ăn, ba anh em cũng phải chia ra cùng ăn. Cho dù là ba anh em kết hôn cả rồi, còn thường xuyên ăn cơm cùng nhau cơ. Nhưng mấy năm nay cùng với tuổi tác hai cụ nhà họ Ngô tăng thêm, giữa ba anh em cũng dần dần có một chút ma sát nhỏ.

Mấy năm trước hòa bình của ba anh em là thành lập trên trụ cột hai cụ nhà họ Ngô còn làm việc được, không cần mấy đứa con cho tiền dưỡng già. Mấy năm nay hai cụ nhà họ Ngô tuy rằng còn làm việc được, nhưng mà lại không thể so với trước đây, thi thoảng cũng sẽ đau đầu nhức óc. Bởi vậy hiện tại hàng năm mấy anh em cũng bắt đầu cho cha mẹ lương thực và tiền tiêu vặt. Thậm chí là đậu hũ, dầu, cải thảo, thịt lợn ăn tết hết thảy đều phải cho, trong chuyện này liền có vấn đề nhà ai chiếm lợi nhà ai thua thiệt.

Quan trọng nhất là con cái nhà ba anh em đều không nhỏ rồi, cần phải lên tiểu học cần phải lên cấp hai, đây cũng là tiền cả. Ở nông thôn con trai đến trên mười bảy mười tám nếu anh còn chưa xây nhà giữ lại cho nó lúc cưới vợ dùng thì có thể sẽ muộn. Bởi vậy tuy rằng con cái nhà ba anh em nhà họ Ngô còn xa xa chưa tới tuổi cưới vợ, nhưng ba cô con dâu nhà họ Ngô lại cũng đã bắt đầu tích góp vốn cưới vợ cho con rồi.

Tiền ở nông thôn hầu như tất cả đều là kiếm từ trong đất, căn bản không có mấy người có thể làm nghề phụ. Ba anh em nhà họ Ngô cũng không ngoại lệ, tất cả đều là kiếm ăn trong ruộng đất. Thiếu phụ nông thôn bình thường một xu tiền cũng hận không thể bỏ thành hai nửa mà tiêu, cắt chút thịt lợn cũng phải tính toán lại tính toán. Như vậy trên vấn đề dưỡng lão không nổi lên ma sát mới là lạ.

Có điều cũng may ma sát thì cứ ma sát, ba anh em nhà họ Ngô cũng đều nhớ tình nghĩa anh em, bình thường nhà ai có việc gì cũng đều sẽ vận thành một sợi dây thừng. Tuyệt đối chưa xảy ra loại chuyện đánh thành một đoàn như nhà người khác. Chẳng qua khi gặp phải vấn đề tiền nong, giữa mấy chị em dâu lại không chung đụng vui vẻ bằng mấy năm trước, nhất là chị dâu Ba của Ngô Hồng Nhi lại là người giỏi về gây lộn hiếu thắng.

Anh em trong nhà quan hệ tốt như vậy còn có thể xuất hiện loại chuyện này, cũng nói cho Ngô Hồng Nhi một đạo lý, tiền không quan trọng, nhưng cũng không phải không quan trọng như vậy. Có đôi khi có tiền rất nhiều vấn đề đều sẽ giải quyết rất dễ dàng. Nếu trong nhà giàu có, nhất định sẽ không chỉ bởi vì mấy cân đậu hũ, một miếng thịt lợn mà cãi cọ không thoải mái.

Dĩ nhiên nhà họ Hồ cũng chỉ có một anh con trai, sẽ không xuất hiện loại chuyện anh em ruột vì dưỡng già cho cha mẹ mà đánh thành một đoàn. Nhưng Ngô Hồng Nhi lại có ba đứa con, tuy rằng cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới muốn làm phú ông lớn gì, nhưng mà lại cũng không thể tha thứ mấy đứa nhỏ nhà mình sau này vì một chút tài sản cha mẹ để lại, vì ai dưỡng già cho cha mẹ mà đánh đầu rơi máu chảy.

Con người Ngô Hồng Nhi thật ra rất mâu thuẫn, một mặt cô quả là không mang chí lớn. Chỉ cần có ăn có uống cuộc sống thoải mái là cô đã thấy đủ. Nhưng về mặt khác tự tôn của cô lại mạnh vô cùng, sống lại một đời cô hi vọng các mặt của mình cho dù không đến được hoàn mỹ, nhưng có thể đạt tới tốt đẹp.

Bởi vậy kết hôn bảy tám năm tới nay cô vẫn luôn một lòng một dạ ở nhà trông con, trong nhà chuyện trại nuôi lợn cô cũng không phải là quan tâm quá nhiều. Nhưng hiện tại trại nuôi lợn thiếu nhân lực, mà sau khi cô lại phát hiện trại chăn lợn vậy mà có nhiều vấn đề như vậy, cho dù là vì tương lai trong nhà cô cũng không thể không cố gắng làm việc, tranh thủ cuộc sống giàu có sau này.

Thật ra Ngô Hồng Nhi có loại ý nghĩ này cũng không thể không nói Ngô Hồng Nhi cũng chịu một chút tác dụng tẩy não của Hồ Hạnh Nhi cùng Vương Lan, có hai vị nữ cường nhân ở bên cạnh, vì không bị làm nền chẳng hề có chút ánh sáng nào, Ngô Hồng Nhi cũng chỉ có thể hăng hái thôi.

Cho tới bây giờ Ngô Hồng Nhi còn nhớ rõ buổi chiều ngày đó lúc cô đi tìm Vương Lan nói chuyện phiếm, ánh mắt có vẻ thâm lương cùng bất đắc dĩ kia của cô ấy. Tuy rằng Vương Lan bây giờ là người phụ nữ có vài phần thành công, nhưng cô ấy vẫn không dám có thái độ lắm mặt mày nào. Cô ấy nhất định phải đảm bảo mình đủ ưu tú, ưu tú đến cho dù cô ấy là một cô nông dân nhưng vẫn có thể xứng với người chồng sinh viên và bây giờ là giáo sư đại học. Cô ấy nhất định phải thành công để cho người nhà chồng ngưỡng mộ mà không phải là nhìn xuống mình.

Mà lý do của Hồ Hạnh Nhi đơn giản hơn cũng trực tiếp hơn, thật ra gả đến trần trên áp lực của chị rất lớn. Vừa bắt đầu lúc còn chưa sinh con chị không có công việc, mỗi ngày chỉ có thể nhìn mẹ chồng cùng chị em dâu vội đến vội đi, việc nhà trên cơ bản chính là một mình chị gánh vác, dù sao trong nhà chỉ có một người rảnh rỗi là chị.

Khi đó tính tình đánh đá hình thành ở nhà chị thực là không dám dùng ra chút nào, nhiều nhất là trút giận với Triệu Cường ở trong phòng mình. Nhưng khi đó Triệu Cường cũng là người không đứng đắn cả lơ phất phơ, sau lại sinh hai đứa nhỏ tình trạng của chị mới tốt hơn một chút. Hiện tại chị làm thông ngày thông đêm như vậy trừ vì kiếm tiền chính là vì để cho mọi người xem xem, Hồ Hạnh Nhi chị mặc dù là cô gái nông thôn, tuy rằng chỉ lên đến hết cấp hai, nhưng chị đích thực không hề kém người khác.

Có hai câu chuyện chăm chỉ như vậy ở bên cạnh, Ngô Hồng Nhi bị kích thích cũng không thể tránh được. Nói trắng ra mọi người cố gắng như vậy cũng là vì để cho mình sống được tốt hơn, địa vị ở nhà cao hơn một chút, nắm đàn ông trong nhà mình chắc hơn.

Khi xưa có tục ngữ cấm bà chị thê bất hạ đường (người vợ cùng trải qua khó khăn, vất vả thì không được bỏ), nhưng lại có mấy người thực sự làm được đâu. Cho dù là Hồ Quốc Đống cả ngày nâng niu Ngô Hồng Nhi trong lòng bàn tay, Ngô Hồng Nhi cũng không dám cam đoan sau này lỡ nhà họ Hồ thật sự phát đạt đến trình độ nhất định Hồ Quốc Đống có thể thay lòng đổi dạ hay không.

Có thể nói trong khoảng thời gian này nội tâm Ngô Hồng Nhi là cực kỳ phức tạp, ban ngày cô bận vất vả chân lên cổ không có thời gian suy nghĩ miên man, buổi tối vừa yên tĩnh lại không ngủ được, cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Một mặt cô muốn sống thoải mái dễ chịu, về mặt khác lại biết muốn cuộc sống thoải mái thì phải gánh vác trọng trách, dù sao trước khổ sau ngọt mới phải.

Hồ Quốc Đống ban ngày làm việc mệt mỏi, rửa chân xong nằm lên giường ngủ luôn. Nhưng Ngô Hồng Nhi trần trọc thế nào cũng không ngủ được. Bên tai đệm tiếng gáy của Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi thờ dãi.

Mà thôi, bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, vẫn nên làm tốt việc trước mắt trước đi, chuyện trong trại lợn có thể giải quyết từng chút một, dù sao đây cũng không phải là chuyện một lần là xong. Như thế nào cô cũng phải làm thật tốt hai năm, chờ tích cóp đủ tiền cho bọn nhỏ là cô có thể nghỉ ngơi rồi.

"Sao còn chưa ngủ, có phải gặp phải chuyện gì khó xử hay không?" Ngô Hồng Nhi không ngủ được trở mình liên tục, Hồ Quốc Đống tuy rằng ngủ rất sâu, nhưng bây giờ cũng đã tỉnh. Thật ra hẳn đã sớm chú ý tới, buổi tối mấy ngày nay Hồng Nhi ngủ cũng không tốt, bởi vậy hẳn có chút bận tâm có phải trong trại lợn có chuyện gì khó xử hay không.

Tuy rằng trại lợn trong nhà cũng không phải là lớn lắm, Hồ Lão Đồ không có chuyện gì cũng đi vài vòng, nhưng mấy năm nay Hồ Quốc Đống cũng biết, việc của chỗ này thật ra rất vụn vặt, một chốc một lát cũng không phân chia rõ ràng được. Hơn nữa Ngô Hồng Nhi tuy rằng rất rộng rãi, nhưng suy cho cùng vẫn còn trẻ, thật sự gặp phải những kẻ không biết xấu hổ kia chỉ sợ cô thật đúng là không biết làm thế nào. Hồ Quốc Đống xót vợ xót đến vô cùng, nói thật nếu không phải lúc trước Ngô Hồng Nhi tự mình đề xuất muốn giúp đỡ, Hồ Quốc Đống trái lại tình nguyện cô tiếp tục ở nhà. Lo liệu việc nhà là

được rồi.

"Đánh thức anh à, "Ngô Hồng Nhi có chút áy náy, dù sao ban ngày Hồ Quốc Đống đã rất mệt mỏi, bà vai cùng trên đùi hẳn đều là ứ bầm mệt mỏi, bây giờ còn đánh thức hẳn. Bởi vậy Ngô Hồng Nhi cũng không định nói ra suy nghĩ lung tung của mình làm cho Hồ Quốc Đống phiền lòng bèn nói: "Không có việc lớn gì, chỉ là gần đây hơi mệt một chút. Anh mau ngủ đi, ngày mai còn phải bận rộn một ngày đấy."

"Nếu là có chuyện gì thì nói với anh, đừng tự gượng gượng. Thực sự không được em nói với cha cũng được." Hồ Quốc Đống đương nhiên không tin lời Ngô Hồng Nhi, ôm cô vào trong lòng vỗ nhẹ hai cái. Bình thường Ngô Hồng Nhi chính là đồ Nha Nha ngủ như vậy.

"Anh đã nói không để cho em đi, em cứ nhất định không nghe. Bây giờ mệt chưa, nếu không muốn làm em cứ nói thẳng, hiện tại nhà bên kia cũng sắp lên xà nhà rồi, chờ lên xà nhà xong, có bọn anh rể và anh vợ trông ở đó, anh cũng có thể rảnh tay một chút." Hồ Quốc Đống vừa vỗ lưng Ngô Hồng Nhi, vừa nói. Chẳng qua rõ ràng hẳn cực kỳ mệt mỏi, chưa vỗ được Ngô Hồng Nhi ngủ, chính hẳn lại ngủ mất.

Nhìn vẻ mặt say ngủ của Hồ Quốc Đống, Ngô Hồng Nhi đột nhiên cảm thấy mình đây mới thật là không có việc gì tìm phiền toái cho mình, vô cùng già mồm. Cũng chính là cô được Hồ Quốc Đống nuông chiều mới có thể rồi rắm mình rồi cuộc nên làm nữ cường nhân hay là người phụ nữ bé nhỏ. Như là chị dâu cô cùng mấy chị chồng không phải đều là bị cuộc sống bắt buộc, không thể không như thế sao. Giống như là Hồ Lê Nhi trước đây ai cũng nhìn không ra chị là người có khiếu làm ăn, nhưng hiện tại tự chị có thể làm sạp rau dưa ở trong chợ thì hẳn chợ có tiếng có miếng. Nếu người ta đều có thể làm được, cô đương nhiên cũng có thể.

Nghĩ thông suốt điều này, Ngô Hồng Nhi thở phào nhẹ nhõm. Cô len lén nhéo lên lưng Hồ Quốc Đống một cái, thấy hẳn ngủ say như chết, lúc này mới như hả giận nói: "Đều là lỗi của anh."

Tác giả có lời muốn nói: vẫn là cảm thấy là lạ, không biết cảm giác suy nghĩ của mình viết ra được hay chưa. Ngô Hồng Nhi vốn là người phụ nữ bé nhỏ, nhưng bây giờ cô bắt đầu thay đổi rồi. ..

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Trạch Mỗ

Đã nghĩ thông suốt, tối hôm nay Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng ngủ một giấc ngon, sáng sớm ngày hôm sau, sau mấy ngày mệt mỏi cô cũng có vài phần thần thái sáng láng. Hồ Quốc Đống tuy rằng không biết hai câu vô ý thức đêm qua của mình làm cho cô nghĩ thông suốt, nhưng trong lòng cũng buông lỏng vài phần, vội vàng ăn sáng xong thì ai đi làm việc người ấy.

Có lẽ là nguyên nhân tâm trạng khác biệt, hôm nay xử lý những việc lật vật trong trại nuôi lợn, Ngô Hồng Nhi không cảm thấy vất vả bao nhiêu, càng là lo lắng ngược lại khơi dậy mấy phần ý chí chiến đấu của cô. Đối mặt với những người đưa cò lung ta lung tung, Ngô Hồng Nhi cũng có thể cho mấy khuôn mặt tươi cười.

Hiện tại không giống như là đời sau có đủ loại thức ăn chăn nuôi, Hồ Lão Đồ bọn họ đều là dùng đủ loại lương thực cộng thêm cỏ cắt từ bờ ruộng tới cho lợn ăn. Có điều bằng vốn vạy mấy người nhà họ Hồ kia cho dù là không ăn không uống cũng không đủ cho lợn ăn, bởi vậy bình thường nhà họ Hồ cũng sẽ thu một ít từ trong thôn.

Nhưng loại vật cò này mọc khắp nơi đều có, bởi vậy giá tiền nhà họ Hồ thu không cao, cắt một ngày đại khái cũng có thể đổi được mấy hào. Chẳng qua người nông thôn đều chịu được khổ, cho dù là chút tiền này cũng rất tính toán. Dù sao hiện tại một xu có thể mua một que kem, hơn một đồng có thể mua một cân thịt lợn. Tay chân nhanh nhẹn làm một hai ngày cũng có thể kiếm đủ tiền một cân thịt lợn. Ngoài ra bọn trẻ con choai choai vì đổi tiền tiêu vặt cũng thường xuyên sẽ đi cắt cỏ đổi tiền, bởi vậy trại lợn tuy rằng không tính là quy mô gì lớn lắm, nhưng bình thường đủ loại chuyện tiền qua tiền lại thật đúng là không ít.

Trước đây đều là hai cha con nhà họ Hồ trả tiền, bọn họ tuy rằng khôn khéo, nhưng đàn ông ấy à, đối với một ít tiền trình cũng không để ý, vốn nên là trả chín hào nếu như không có tiền lẻ không chừng sẽ trả luôn một đồng. Mấy xu cũng sẽ trả thành hào. Nhưng Ngô Hồng Nhi thì không như vậy, trải qua mấy ngày cò kẻ mặc cả cùng cánh phụ nữ nông thôn, Ngô Hồng Nhi cảm thấy miệng mình cũng đã lưu loát hơn không ít.

Hơn mười ngày nháy mắt đã trôi qua, căn nhà hai tầng của nhà họ Hồ cũng xây được hơn nửa, kết cấu của cả tầng đã hiện ra, tiếp đó chính là làm khung cửa, lắp cửa sổ, trát xi măng... Bất kể nói như thế nào, cuối cùng Hồ Quốc Đống cũng có thể thở ra một hơi rồi.

Sau khi lên xà nhà xong, Hồ Quốc Đống cùng mọi người thương lượng nghỉ mấy ngày; dù sao làm liên tục thời gian dài như vậy, ai cũng không phải là làm bằng sắt. Ngay cả cường tráng như Hồ Quốc Đống cũng đều gầy vài vòng. Lại nói nhà cũng cần hong khô một chút. Cũng chính vì như thế, từ trong bận rộn Hồ Hạnh Nhi cũng thoát thân trở về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Hai nhà xây nhà tuy rằng đều không phải là mời người ngoài, nhưng Hồ Hạnh Nhi dù sao cũng là con gái đã gả ra ngoài, xây nhà cũng là nhà của nhà lão Triệu bọn họ, lại nói trong những người này còn có anh trai nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi đó, người ta xây nhà cho nhà em gái em rể người ta còn nói được,

nhưng nhà chị chồng em gái cũng xây cho thì không nói được rồi. Bởi vậy tuy rằng com trưa đều là Hồ Hạnh Nhi lo liệu, nhưng chị vẫn về nhà mẹ đẻ để xem có cần cho chút tiền công hay không, chung quy làm thời gian dài như vậy. Nhất là nhà chồng chị cả chị, trừ thằng Ba còn đang đi học, ba cha con đều đi hỗ trợ.

Bình thường không so không biết, vừa làm một cái, Hồ Hạnh Nhi phát hiện người nhà chồng chị đứng nhìn bình thường giống người như ai, nhưng đến lúc dùng tới họ thì cả đám chuẩn nhanh hơn cả thỏ. Phải nói đáng tin vẫn là người nhà mẹ đẻ. Bởi vậy trong lòng Hồ Hạnh Nhi cũng buồn bực, nhà mẹ đẻ tôi giúp nhân tình xây nhà cho nhà lão Triệu các người rồi, làm sao cũng không thể để cho người ta làm không cho chút.

Lý Quế Lan cùng Hồ Lão Đồ nghe con gái vừa nói ý về nhà đẻ thương lượng chuyện này, hai người cũng rơi vào trầm mặc. Lý Quế Lan suy nghĩ một chút nói: "Không cần đâu, trong thôn mình xây nhà nhà ai không phải phụ trách bữa com trưa sau đó cho hộp thuốc lá là được. Lại nói cũng không phải là người ngoài. Trả tiền cũng không biết đổi chiều trả bao nhiêu." Cũng không phải Lý Quế Lan keo kiệt, nhưng trong thôn thật đúng là chưa từng có tiền lệ này, vốn người ta đến hỗ trợ cho chính là muốn nhân tình, một khi trả tiền lại có vẻ xa lạ rồi.

Hồ Lão Đồ ngẫm nghĩ, nhà mình xây là nhà tầng, nhưng lại ở trần trên, hơn nữa còn có nhà con gái thứ Hai xây cùng, quả thực lao lực hơn nhà người ta không ít, vốn ông còn nghĩ có nên đưa chút đồ qua cho mỗi nhà hay không, nhưng con gái đề xuất trả chút tiền cũng không hẳn không phải là cách hay.

Hồ Hạnh Nhi đề xuất trả thù lao đương nhiên là có lý do của chị. "Mẹ, ngài ngẫm lại nếu chỉ có mấy anh rể em rể con thì cũng thôi, nhưng còn có anh trai nhà mẹ đẻ Hồng Nhi nữa đây. Lại nói làm việc nặng nhọc khổ cực thời gian dài như vậy, chúng ta không bày tỏ một chút, thậm chí Ba con còn không ra ngoài nói bậy. Nhà chúng ta còn chưa xây xong đâu, về sau còn cần người ta ra sức. Theo con chúng ta cũng không trả nhiều, mỗi người trả tầm năm mươi đồng, phòng chừng cũng đã quá mừng rồi."

Hơn hai mươi người, mỗi người cho năm mươi, con gái trả mình cũng phải trả, cộng lại tổng cộng hơn hai ngàn đồng đấy. Nhà mình xây nhà xây không đến hai tháng mỗi người đã kiếm một trăm đồng, Lý Quế Lan suy nghĩ một chút cũng xót, mặc dù vất là vất một chút, nhưng tiền này cũng tới quá dễ dàng rồi nhỉ.

"Cái con này mày cũng quá hào phóng rồi, một số tiền lớn như vậy mày nói cho là cho. Công nhân trong thành phố một tháng mới kiếm được mấy đồng thôi. Theo mẹ mỗi nhà tổng cộng cho năm mươi đồng là hết mức rồi." Chẳng phải là bây giờ công nhân trong thành phố một tháng cũng chỉ kiếm được ba bốn mươi đồng. Hơn bốn mươi cũng tính là tiền lương cao rồi. Nếu trả như Hồ Hạnh Nhi nói, làm cu li một tháng có thể kiếm được năm mươi đồng, hơn nữa buổi trưa còn lo một bữa cơm, quả thực còn tốt hơn làm công nhân.

Thấy biểu tình xót ruột kia của mẹ mình, Hồ Hạnh Nhi vô cùng vui vẻ, "Mẹ, nhà hai tầng ở trần trên này đã xây lên rồi, ngài còn xót chút tiền kia. Ngài nghe con, cho thân thích mà cầm đi ít con cũng không dễ đưa. Người khác không nói chỉ nói anh rể Ba con, người ta bỏ lại sạp rau trong nhà qua hỗ trợ còn không phải dựa vào được chút tình cảm kia, người ta hai tháng còn không kiếm được năm mươi đồng sao?" Sạp rau nhà Hồ Lê Nhi đứng nhìn chỉ chiếm một góc nhỏ ở chợ, thậm chí ngay cả cửa hàng bán lẻ chính thức cũng không có, chỉ có một cái lều, nhưng bởi vì hai vợ chồng thành thực, rau cũng chăm sóc tốt, buôn bán cũng rất được. Đừng nói hai tháng kiếm được năm mươi, một tháng cũng có thể vượt quá năm mươi rồi.

Sáng sớm mỗi ngày Lý Chấn Lương cùng Hồ Lê Nhi kéo rau đến chợ trước sau đó liền vội vã qua đây hỗ trợ, buổi tối làm xong còn phải vội vàng đi dọn quán, cũng rất cực khổ. Nói thật không cho cũng không sao, nếu là thật trả thù lao năm mươi đồng này thật đúng là xấu hổ.

Có điều ngẫm lại thời gian này tiêu tiền như nước chảy, Lý Quế Lan cũng xót ruột không thôi, mặc dù mình là có chút tiền, mấy năm nay cũng kiếm được không ít, nhưng cũng không chịu nổi tiêu như vậy. "Chúng mầy đó, một đứa biết kiếm việc hơn một đứa, nhà người ta xây nhà mới tiêu mấy đồng, chúng ta cũng đã gấp nhà người khác mấy lần rồi." Nhà họ Hồ cùng nhà họ Triệu đều không phải là thiếu tiền, bởi vậy nhà cửa cũng là làm sao làm cho long trọng thì làm thế đó, dùng cũng đều là tài liệu tốt, giá tiền đương nhiên cũng là lên rồi.

Chẳng qua tuy rằng miệng nói như vậy, Lý Quế Lan vẫn lấy tiền ra, vô cùng xót ruột đưa cho Hồ Quốc Đống để cho hắn cùng Hồ Hạnh Nhi đi đưa cho các nhà, Hồ Hạnh Nhi bận ghé góp, hôm nay rút ra một ngày trở về đã vô cùng không dễ dàng rồi, nếu đã quyết định trả tiền, còn không bằng giải quyết sớm một chút.

Tuy rằng cái cách mở cửa rồi, nhưng người nông thôn vẫn không có thói quen đem tiền gửi ngân hàng sinh lãi, bọn họ luôn cảm thấy giấu tiền ở trong nhà mình mới có cảm giác an toàn nhất. Bởi vậy hơn một ngàn đồng tuy rằng không ít, nhưng Lý Quế Lan cũng là lấy ngay từ trong nhà ra hết sức dễ dàng. Nói thật nếu không phải mấy năm nay tiền kiếm được không ít, để ở nhà không an toàn lắm, Lý Quế Lan quả thực hận không thể để tất cả tiền giấu ở trong nhà. Gửi vào ngân hàng luôn cảm thấy như tiền đó không phải là của mình.

Hồ Quốc Đống cùng Hồ Hạnh Nhi cầm tiền liền trực tiếp đưa đến từng nhà. Vốn chuyện này nên là đàn ông ra mặt, nhưng dù sao cũng đều là người nhà mẹ đẻ của Hồ Hạnh Nhi, người ta chịu hỗ trợ cũng là nể mặt Hồ Hạnh Nhi, bởi vậy Hồ Hạnh Nhi đi qua còn nói được. Nếu Triệu Cường đi không chừng người ta còn cảm thấy không được tự nhiên đâu.

Lần này đưa tiền qua, trừ mấy anh con rể nhà họ Hồ từ chối mãi, người khác ngược lại đều tiếp nhận vô cùng vui vẻ. Dù sao trong thôn xây nhà từ trước đến nay chưa từng xây lâu như vậy, hơn nữa còn vừa xây liền hai nơi. Tuy rằng com trưa mỗi ngày bữa nào cũng không thiếu thịt, nhưng vẫn rất mệt. Hơn nữa vừa bận rộn liền thời gian dài như vậy, việc nhà mình cũng không thể tránh khỏi làm trễ nải. Cho nên cho dù đều là thân thích, rất nhiều người ngẫm cũng không phải là không có câu oán trách.

Nhất là Trần Hương Chi, chị ta vốn đã hay tính toán hiếu thắng, thấy chồng mình mỗi ngày mệt như chó chết, ngoài đau lòng cũng có chút thâm oán em gái chồng không biết làm người. Ngô Tân Hội và Ngô Hồng Nhi là anh em ruột, nhưng là Hồ Hạnh Nhi lại chả có quan hệ gì với hắn, dựa vào cái gì mỗi ngày phải làm việc mệt sống mệt chết chứ, chi biết sai bảo anh trai ruột còn mình làm người tốt. Chị ta vốn đã hạ quyết tâm đợi lúc lại có việc nhất định không cho chồng mình đi, nhưng chờ đến lúc Hồ Quốc Đống đưa một trăm đồng tiền kia đến, oán khí gì chị ta cũng mất rồi.

Hàng năm bọn họ một sống một chết chăm sóc chút đất kia mới có thể kiếm bao nhiêu, làm việc hai tháng có thể kiếm được một trăm đồng thật không ít

rồi. Bởi vậy không đợi Ngô Tân Hội nói chuyện, chị ta vội vàng bày tỏ lần sau có việc tiếp tục gọi, đều là người một nhà không cần khách khí. Làm cho Ngô Tân Hội lúng túng không thôi, vừa rồi vợ mình còn đối với người ta mãi không phải mặt không phải mặt.

Cũng may mấy năm nay Hồ Quốc Đống cũng biết tính tình Trần Hương Chi, biết chị ta tuy rằng tính toán, hiếu thắng, nhưng tâm địa cũng không xấu, đoán chừng là xót anh vợ rồi, cũng chỉ cười cười cho qua.

Chờ hai chị em nhà họ Hồ làm việc xong đã nửa buổi chiều rồi, chung quy ở nhà ai cũng phải ngồi một lát mới có thể đi, vừa chậm trễ một ngày đã trôi qua. Hồ Hạnh Nhi dứt khoát cũng không về thôn về thẳng trấn trên luôn, Hồ Quốc Đống lái xe máy đưa chị đến trấn trên cũng chỉ là chuyện hơn mười phút. "Đúng rồi, chị Hai. Hồng Nhi muốn tìm chỗ học một chút kế toán, chị giúp hỏi thăm một chút đi." Đưa Hồ Hạnh Nhi đến cửa nhà, Hồ Quốc Đống đột nhiên nhớ tới lời vợ mình treo bên miệng suốt mấy ngày nay, bèn nói với Hồ Hạnh Nhi.

☆

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Trạch Mỗ

Nghe Hồ Quốc Đống nói vậy, Hồ Hạnh Nhi cười nói: "Vợ cậu còn rất có lòng. Vừa khéo, chị cũng đang định tìm một chỗ học một chút đó, chờ qua đợt bận này, chị tìm thử sau đó hai người bọn chị cùng nhau học." Hồ Hạnh Nhi cười nói. Chị luôn vô cùng coi trọng việc học tập, chẳng qua bây giờ chị dựa vào đọc sách đã không thể thỏa mãn yêu cầu của chị, bởi vậy chị cũng vẫn tính toán chuyện tìm một chỗ học tập. Không nghĩ tới Hồng Nhi lại có cùng suy nghĩ với chị.

Hồ Quốc Đống nghe Hồ Hạnh Nhi nói như vậy bèn cười nói: "Được chị Hai, vậy em liền giao cho chị nhé." Hồ Quốc Đống tuy rằng cảm thấy cô vợ nhà mình cùng chị Hai thuần túy là không có việc gì tìm việc làm, nhưng thấy bộ dáng tin tưởng tràn đầy của hai người, rốt cuộc là không đành lòng đá kích hai người. Ngô Hồng Nhi còn trẻ thì thôi. Nhưng Hồ Hạnh Nhi bây giờ đã sắp bốn mươi còn cả ngày già yếu như thế, thật là tình lực dư thừa. Như chị cả hẳn là Hồ Đào Nhi cũng chỉ lớn hơn Hồ Hạnh Nhi hai ba tuổi, nhưng bây giờ đã bắt đầu cuống cuống vội vàng tìm vợ cho con trai, bắt đầu làm chuẩn bị bé cháu rồi.

"Được, giao cho chị đi. Nhưng mà cũng phải chờ một chút, hiện tại chị thật là bận rộn đến mức bó tay rồi." Hồ Hạnh Nhi cười nói. Hiện tại cũng không như đời sau đầy đường đều là đủ loại các lớp đào tạo, bây giờ muốn tìm chỗ học tập còn phải nhờ cửa, hiện tại nhà mới xây được một nửa, Hồ Hạnh Nhi nào có tâm tình đi làm việc này.

"Được, cho dù bây giờ chị tìm được thì Hồng Nhi cũng chưa rảnh tay được, Nha Nha còn chưa rời được mẹ nó đâu. Con bé đó ban ngày mẹ trông còn được, buổi tối phải Hồng Nhi trông, nếu không có thể khóc đến đau đầu ghê gớm." Hồ Quốc Đống có vẻ bất đắc dĩ nói. Con bé Nha Nha kia là đứa út lại là con gái, Hồ Quốc Đống cũng là chiều chuộng vô cùng, con nhóc bé tí vồn vện mới cao bằng hai đầu người, tính tình đã lớn lối vô cùng.

Nha Nha và Hồ Hạnh Nhi trông như cùng một khuôn đúc ra, hơn nữa nhà Hồ Hạnh Nhi cũng chỉ có hai thằng nhóc nghịch ngợm, bởi vậy Hồ Hạnh Nhi đối với cô cháu gái nhỏ này còn thân thiết hơn cả đối với hai thằng nhà mình bèn nói: "Ồ phải, Nha Nha mới bao lớn chứ. Thật ra nếu không phải chúng ta vội vàng xây nhà, để cho Hồng Nhi ở nhà trông Nha Nha đến ba bốn tuổi mới được. Hồng Nhi vừa bận rộn như vậy Nha Nha lại phải chịu ảm ức rồi."

Giọng điệu này của Hồ Hạnh Nhi, không biết còn tưởng rằng hiện tại trông đứa trẻ không phải là bà nội ruột của nó mà là mẹ kế đấy. May mà Lý Quế Lan không nghe thấy những lời này, bằng không thế nào cũng phải cho con gái nhà mình hai cái vả mới được. Ngực khí ghét bỏ trắng trợn này là thế nào, phải biết sáu chị em Hồ Hạnh Nhi bọn họ đều là Lý Quế Lan bà một tay cắt một tay nước đá trông lớn. Sao đến bây giờ trông cháu gái ruột nhà mình lại trở thành để cho đứa nhỏ chịu ảm ức rồi.

"Được rồi, trời cũng không còn sớm, cậu mau về đi. Chị nhớ chuyện này rồi." Hai người hàn huyên một lát, thấy trời thật sự là không còn sớm, Hồ Hạnh Nhi bèn đuổi Hồ Quốc Đống trở về. Trở về trẻ người trong nhà cũng lo lắng.

Hồ Hạnh Nhi chậm rãi về đến nhà, hôm nay hai cụ nhà họ Triệu ở nhà con gái, trong nhà chỉ có Triệu Cường. Triệu Cường cũng không làm việc khác, hẳn đang rất tự đắc vui vẻ xem TV. Thấy Hồ Hạnh Nhi về bèn chào hỏi: "Về rồi? Việc xong xuôi rồi?"

Triệu Cường thật ra bây giờ còn tính là có công việc, suy cho cùng hẳn làm ở xã mua bán đã sắp hai mươi năm rồi, có điều trong xã mua bán kia vắng như chùa bà Đanh, đi cũng vô dụng, cũng chỉ là một đám người ngồi một chỗ nói chuyện phiếm uống nước trà. Sở dĩ bây giờ hẳn còn kiên trì mỗi ngày đi chấm công, chẳng qua là vì một khoản tiền bồi thường duy nhất sau này khi xã mua bán đóng cửa kia mà thôi.

Năm nay Triệu Cường mới bốn mươi tuổi, đợi đến lúc hẳn về hưu còn có hai mươi năm, cho dù là hẳn có thể kiên trì hai mươi năm, xã mua bán kia cũng không kiên trì nổi, bởi vậy hẳn cũng không chờ chút tiền bảo hiểm lao động và tiền hưu kia nữa. Dứt khoát mỗi ngày làm việc ở cửa hàng thịt kho. Thật ra đám trẻ tuổi trong xã mua bán bọn họ đều sớm đã bắt đầu tự tìm lối thoát rồi, cũng chỉ là mấy người lớn tuổi còn kiên trì, chuẩn bị kiên trì đến về hưu.

Tuy rằng trên công việc cần thể lực Triệu Cường là cận bã, mấy ngày này bị hoàn toàn ngược đãi cũng không ít. Nhưng không thể không nói trên cách đối nhân xử thế Triệu Cường lại thật sự có tài, đầu óc cũng đủ linh hoạt, lần này trả thù lao cũng là hẳn đề xuất trước, bằng hiệu quả ngày hôm nay, không thể không nói quyết định này của Triệu Cường không sai.

"Đúng rồi, mệt chết đi được. Sao sớm như vậy anh đã về rồi." Hồ Hạnh Nhi nhìn thấy bộ dáng thanh thoi này của Triệu Cường trái lại không nói cái gì, tuy rằng Triệu Cường này cống hiến trong thời gian ngắn không quá lớn, nhưng hẳn cũng đã dùng hết sức lực. Mấy ngày lên xà nhà đó buổi tối trở về hẳn mệt ngủ thẳng căng.

"Đi cửa hàng nhìn một chút cũng không có việc gì thì về. Mấy ngày nay anh cũng là mệt chết rồi, em thử nhìn xem trên tay này của anh còn có mấy chỗ thịt ngon không?" Triệu Cường giờ một đôi tay đáng thương nói. Triệu Cường từ nhỏ đã lớn lên ở trấn trên, nhà họ Triệu điều kiện cũng không kém, trừ sau khi chia ruộng đến làm hộ hai ngày cho cha vợ, thật đúng là chưa từng chịu tội lớn như vậy.

Hồ Hạnh Nhi đối với chuyện hai người anh em của hẳn chỉ đi giúp hai ngày rồi vội bỏ chạy không thấy tâm hơi tức giận không thôi, Triệu Cường trái lại rất lý giải, thật ra nói thật nếu không phải nhà này là của nhà mình, hẳn cũng chạy sớm rồi. Còn đừng nói ba anh em bọn họ từ nhỏ đến lớn còn chưa từng chịu tội lớn như vậy đâu, nhà bọn họ ở bây giờ cũng không phải nhà mình xây, nhà ba anh em nhà họ Triệu ở đều là đơn vị phân cho.

"Cũng nên để cho anh chịu chút khổ, đây chính là xây nhà cho nhà lão Triệu anh, anh xem Quốc Đống lại xem anh đi, anh còn không biết xấu hổ nói mình đáng thương ư." Hồ Hạnh Nhi cười trêu ghẹo Triệu Cường.

Triệu Cường ngấm lại cậu em vợ xách túi vội hai trăm cân như xách giỏ rau thăm rùng mình một cái, thức thời chuyển đề tài này, bèn nói: "Chuyện hôm nay em làm thế nào rồi, đưa xong tiền chưa?"

"Đưa qua rồi, hầy, đừng nói anh đoán còn rất chuẩn." Hồ Hạnh Nhi cười nói. Nếu là không đưa chút tiền này qua sợ rằng trong lòng người ta sẽ thật tích tụ không thoải mái.

"Xời, anh là ai chứ, lần này chúng ta cho tiền, về sau lại có cái gì cần hỗ trợ cũng dễ mở miệng." Triệu Cường nói, tuy rằng căn nhà mới đó của nhà mình đã xây được một nửa phải hong mấy ngày tạm thời không thể tiếp tục khởi công, nhưng làm xong còn phải có một thời gian kha khá nữa, đến lúc đó cũng phải nhờ người ta làm việc. Nếu mọi người tâm không cam tình không nguyện không siêng năng làm việc cho, hẳn đi đâu mà khóc. So sánh với chút tiền xây nhà kia, cho chút tiền công này thì tính là cái gì chứ.

"Xem như lần này anh làm đúng, tối hôm nay em đích thân xuống bếp làm hai món khao anh một chút, thế nào?" Hồ Hạnh Nhi thấy bộ dạng vênh vác này của hẳn, bèn trêu ghẹo nói. Triệu Cường người này á, mặc dù việc nặng không làm được, nhưng trong bụng ý tưởng vật vãnh thật đúng là một chuỗi một chuỗi.

"Được rồi, miễn cưỡng cho em cơ hội thể hiện này, làm thật tốt nhé." Triệu Cường y như ông lớn khoát tay với Hồ Hạnh Nhi.

Hồ Hạnh Nhi lườm hẳn một cái, xắn tay áo đi phòng bếp nấu cơm. Tài nấu nướng tốt này là tổ truyền của nhà họ Hồ, món ăn khác còn không coi là gì, làm món thịt bất kể là đàn ông nhà họ Hồ hay là con gái nhà họ Hồ làm đều là ngon bậc nhất. Có điều hai năm này Hồ Hạnh Nhi rất bận rộn, số lần xuống bếp cũng ít đi, trên cơ bản đều là bà cụ nhà họ Triệu nấu cơm.

Cơm canh người già thích ăn đều là bớt dầu bớt muối hơn nữa đã đặc lại còn mềm, đừng nói ba cha con nhà họ Triệu, ngay cả cha Triệu ăn cơm con dâu làm nhiều năm như vậy cũng mỗi ngày cũng có chút nuốt không trôi.

Bởi vậy hai đứa trẻ nhà họ Triệu tan học về gặp Hồ Hạnh Nhi làm cơm ở phòng bếp, đều nhin không được hoan hô một tiếng, "A, sao hôm nay là mẹ nấu cơm thế."

"Bà nội mày hôm nay không phải đi nhà cô mày sao, mẹ mày không làm cơm chẳng lẽ để bố mày làm à, mau rửa tay đi." Triệu Cường từ trong nhà đi ra thấy hai thằng nhóc nói như vậy thì cười mắng. Tuy rằng Triệu Cường quả thực chả ra dáng chồng, nhưng việc nấu cơm này thật đúng là chưa từng làm. Bởi vậy nói lời này đến hẳn cũng rất đúng lý hợp tình.

Hai thằng nhóc nhà họ Triệu bình thường bị cha mẹ nhà họ Triệu sắp nâng lên tận trời rồi, bởi vậy cũng chẳng sợ Triệu Cường vẫn hi hi ha ha. Triệu Cường không phải người nghiêm túc, bình thường cùng hai cậu con trai cũng không lớn không nhỏ. Hai thằng nhóc này bình thường cũng chỉ sợ Hồ Hạnh Nhi.

"Được rồi, mau mau đi rửa tay, chúng ta ăn cơm thôi." Hồ Hạnh Nhi ho khan một tiếng, hai thằng nhóc cùng với cả Triệu Cường đều yên lại.

"Gần đây học tập thế nào hai đứa?" Mấy ngày nay Hồ Hạnh Nhi vẫn bận việc trong cửa hàng cùng chuyện nhà cửa nhà mình, cũng không chú ý việc học tập của hai đứa nhỏ, hiện tại vất vả lắm mới thoải mái bên hỏi.

"Vẫn như vậy thôi." Triệu Minh cũng chính là con trai lớn của Hồ Hạnh Nhi nói. Hiện tại cậu đang học lớp mười một, gần đây bài tập cũng là rất căng thẳng. Có điều đứa nhỏ này thông minh từ nhỏ, học tập cũng vẫn luôn rất tốt, bởi vậy hỏi tới tình hình học tập cũng vẫn luôn là không đứng đắn cả lơ phất phơ như vậy, Hồ Hạnh Nhi cũng quen rồi.

"Còn mày, gần đây có chăm chỉ học tập hay không? Mẹ đã nói với mày nếu mày không thi đỗ trung học thì tới thôn bà ngoại mày làm ruộng đi. Dù sao trong nhà sẽ không để cho mày ăn không ngồi rồi." Tương đối với con trai lớn, Hồ Hạnh Nhi lo lắng con trai út hơn, thằng nhóc này từ nhỏ đã bị chiều không đứng đắn, học tập cũng không vững vàng như thằng cả, nếu học từ té hai ngày có thể thi tốt một chút, nếu không học từ té thành tích kia sẽ y như ngồi máy bay, lập tức rơi xuống vùn vụt. Qua không tới một tháng nữa sẽ thi lên cấp ba rồi, Hồ Hạnh Nhi cũng là rất lo lắng, hiện tại thi trung học không thi đỗ là không thi đỗ, không giống như là đời sau như còn có thể tìm trường tư thục hoặc là bỏ ra ít tiền là có thể lên.

Không ai hiểu tầm quan trọng của kiến thức hơn Hồ Hạnh Nhi, bởi vậy chị thật sự là tâm tâm niệm niệm ngóng trông hai con đều có thể thi đỗ đại học, bình thường mỗi ngày chị đều phải nhắc đi nhắc lại, khoảng thời gian trước chị bận rộn không có thời gian nhắc cái này, hiện tại vừa thả lỏng lại nghĩ tới.

Triệu Lượng chớp chớp mắt với cha mình và anh trai, ý bảo hai người bọn họ Hồ Hạnh Nhi lại bắt đầu rồi, còn làm một động tác đáng thương sau lưng Hồ Hạnh Nhi. Chặng qua trước mặt Hồ Hạnh Nhi cậu nhóc lại là trình trọng cam đoan nói: "Con biết rồi, mẹ, mẹ đã nói đến tám trăm lần rồi. Con biết không thi đỗ trường cấp ba tốt thì không lên nổi đại học tốt cũng sẽ không có tiền đồ, con cam đoan nhất định học tập thật tốt còn không được sao. Chúng ta mau ăn cơm đi. Trong khoảng thời gian này ăn cơm bà nội làm dạ dày con đã sắp ầm ứ chết rồi."

Hồ Hạnh Nhi thấy bộ dáng nháy mắt ra hiệu của cậu nhóc, cũng không khỏi bị chọc cười, mắng một câu thẳng ranh nhưng cũng không cầu nhàu nữa, một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Edit: Trạch Mỗ

Lúc Hồ Quốc Đống về đến nhà trời đã không còn sớm, chẳng qua bây giờ thời tiết ẩm nên trời cũng không tối thui. Buổi tối Ngô Hồng Nhi cũng không có làm cái khác, cán một ít mì sợi, cộng thêm sốt rau hẹ trứng gà rán, thấy Hồ Quốc Đống trở về, cô vội vàng nói: "Về rồi? Vậy em nhanh chóng đi nấu mì." Bởi vì không biết Hồ Quốc Đống mấy giờ trở về, cho nên tuy rằng mì sợi đã cán xong, nước sốt cũng làm xong, nhưng mì sợi lại chưa nấu.

Nấu mì sợi xong một nhà bảy miệng ăn ngồi ở trước bàn cơm bắt đầu ăn cơm. Vừa rồi hai đứa nhỏ Hồ Kiệt cùng Hồ Trác trước khi ăn cơm đã kêu đói, nhất định đòi ăn đào tồ Hồ Hạnh Nhi mang đến, Lý Quế Lan bị hai đứa nhỏ nhè nhào mỗi đứa cho mấy cái, hiện tại ăn cơm hai đứa nhỏ đều không ăn nhiều lắm. Hai cụ nhà họ Hồ cũng không ăn nhiều, trái lại mình Hồ Quốc Đống ăn trọn ba tô mới buông đũa xuống.

Hiện tại chính là thời điểm hân ăn nhiều, hơn nữa gần đây lại làm việc thể lực suốt, cho nên Ngô Hồng Nhi cũng không lo hân no quá, trái lại hỏi: "Ăn no chưa, có cần nấu thêm một bát cho anh hay không?" Sức ăn của Hồ Quốc Đống vẫn luôn rất lớn, bởi vậy cả người nhìn cũng khỏe mạnh.

"Không cần đâu, ăn no rồi." Hồ Quốc Đống lau lau miệng tỏ vẻ đã ăn no rồi. Sau đó nói một chút chuyện đưa tiền hôm nay với Hồ Lão Đồ.

"Nói tới vẫn là Hạnh Nhi suy nghĩ chu đáo." Nghe Hồ Quốc Đống kể lại tình hình hôm nay, Hồ Lão Đồ liền cảm thán nói. Ông già rồi, bây giờ cũng không có suy nghĩ nhiều như trước đây. Hơn nữa hiện tại thói đời này cũng không giống trước đây, một chốc một lát không thể nghĩ tới cũng là rất có khả năng. Như hồi bọn họ còn trẻ, xây nhà cho nhà khác giữa trưa lo bữa cơm lại cho thêm hộp thuốc lá đã không tệ rồi, nơi nào có thể nghĩ tới đòi tiền chứ. Cơ mà ngẫm lại cũng phải, bây giờ mọi người đều giàu có, cái hộp thuốc lá kia cũng sẽ không được người nhìn vào mắt. Hồi ông còn trẻ đó cũng là thứ tốt.

"Trong nhà hân là có mấy đầu lợn sắp xuất chuồng rồi, Đợi ngày mai chúng ta mổ đưa đến quán ăn trần trên mấy đầu, chỗ Hạnh Nhi cũng phải để lại một chút. Còn lại một đầu ngày kia là chợ lớn đi bán." Hồ Lão Đồ nói.

"Cha, việc buôn bán chỗ chị Hai con thịnh vượng như vậy, quán ăn trần trên hợp tác cũng vẫn muốn để cho chúng ta thêm số lượng, nếu không thì đừng đi chợ bán nữa." Hồ Quốc Đống nói. Giả bán lẻ thịt lợn đương nhiên là cao hơn một chút, nhưng Hồ Lão Đồ dù sao có tuổi rồi, đi chợ một ngày trở về cũng phải mệt quá chừng, bởi vậy Hồ Quốc Đống liền không muốn bán lẻ nữa. Dù sao cũng không kiếm thêm được mấy đồng. Chút tiền đó nuôi thêm hai đầu lợn là có.

Hồ Lão Đồ là tay lão luyện đã qua nhiều năm, bắt kê là mổ lợn hay là cắt thịt đều vô cùng chuẩn xác. Lúc bán thịt ở chợ căn bản không cần dùng cân, chỉ dựa vào một đôi tay có thể cảm giác không chênh lệch nhiều lắm, chênh lệch không bao nhiêu. Ngón tuyệt kỹ này của ông Hồ Quốc Đống cũng chưa học được hoàn toàn, đây là kinh nghiệm mấy thập niên mới luyện thành.

"Đúng rồi cha, sau này ở trần trên chúng ta cũng có nhà rồi, theo con thấy không bằng chúng ta cũng thuê một sạp bán thịt tươi ở chợ, có thể thoải mái hơn ngồi đi chợ mỗi ngày nhiều, phòng chừng buôn bán cũng sẽ tốt hơn." Ngô Hồng Nhi nói. Cô suy nghĩ chu đáo hơn Hồ Quốc Đống một chút, Hồ Lão Đồ đến tuổi này rồi còn cả ngày nghĩ tới đi chợ bán thịt thì không phải là để ý chút tiền đó, phòng chừng chính là không bỏ xuống được phần tay nghề này, thay vì cả ngày đi chợ còn không bằng mở quầy hàng bán thịt tươi ở chợ trần trên. Cửa hàng thịt kho của Hồ Hạnh Nhi cùng sạp rau của Hồ Lê Nhi đều ở cùng chỗ đó, sau này cũng dễ trông nom. Bình thường bọn họ đưa thịt đến sạp hàng cho, hai cụ sẽ bán ở đó một chút, có thể thoải mái hơn bây giờ cả ngày chạy lặn lội mấy thôn nhiều.

Trước đây Ngô Hồng Nhi không đề cập tới là bởi vì nhà mình ở trong thôn, mỗi ngày đi lên trần trên không tiện, hiện tại trần trên cũng đã có nhà, sang năm hai đứa nhỏ chắc cũng sẽ đi trần trên học tiểu học, có cái sạp cho hai cụ giết thời gian đúng là quá thích hợp rồi. Bằng không cho dù bọn họ ở tại trần trên cũng không ở yên được.

Cho dù là đời sau rất nhiều người già đã ở trong thành phố hơn nửa đời người, khi về già cũng muốn về trong thôn để dưỡng lão, nguyên nhân chủ yếu cũng chính là ở tại trần trên không thú vị mà thôi.

Hồ Quốc Đống nghe Ngô Hồng Nhi nói như vậy cũng cảm thấy có lý, lần này xây nhà ở nội thành nguyên nhân chủ yếu nhất chính là vì tính toán cho ba đứa nhỏ sau này đi học ở trấn trên, nhưng sự nghiệp của bọn họ bây giờ coi như là vừa mới cất bước, hần và Hồng Nhi như thế nào cũng không thể rời khỏi thôn, cho dù là ở trấn trên cũng phải thường xuyên trở về. Trước đây hần tính toán là hần cùng Hồng Nhi mang theo hai thằng đến trấn trên ở, buổi sáng đưa hai thằng đến trường, lại về thôn. Về phần cha mẹ hần thì vẫn ở trong thôn thuận tiện trông Nha Nha.

Hiện tại vừa suy nghĩ như vậy vẫn là ý kiến của Hồng Nhi thỏa đáng. Cả nhà bọn họ đều chuyển đến trấn trên. Hai cụ bán thịt tươi ở chợ cũng sẽ không bận lắm, thuận tiện cũng có thể đưa đón trẻ con. Có việc làm như vậy cũng không cần lo lắng hai cụ sẽ không ở quen. Hần và Hồng Nhi mỗi ngày chạy về thôn là được. Như vậy cũng đỡ cho bọn họ vừa phải lo lắng trẻ nhỏ, cũng phải lo lắng người già. Hai đầu đều không yên tâm. Ở chợ đó vừa có chị Hai hần cũng có chị Ba hần, cũng không cần lo lắng hai cụ không có ai trông nom. Nghĩ như vậy thật đúng là một lần hành động bao nhiêu cái được.

Tuy rằng chị cả hần ở ngay trong thôn, nhưng để lại hai cụ ở trong thôn Hồ Quốc Đống cũng thật là không yên lòng, tục ngữ đã nói nuôi con dưỡng già, bỏ cha mẹ già ở trong thôn bản thân hần đi trấn trên ở, đoán chừng sẽ bị nước miếng của mọi người dìm chết.

Nói thật gần đây Hồ Quốc Đống cũng thật là lo lắng, trước đây chưa trải qua chuyện này còn chưa có cái gì, hiện tại vừa nhiều việc hần cũng đã phát hiện người trong nhà thật sự là quá ít, hần vừa phải chăm nhỏ cũng phải lo già, mà hai việc này hết lần này tới lần khác lại có chút mâu thuẫn, thật đúng là làm cho hần hết sức bất đắc dĩ. Thật ra cửa hàng nhà bọn họ sớm nên hoạt động lớn hơn rồi.

Năm ngoái Hồ Hạnh Nhi đã đề nghị mở một cửa hàng nữa, Hồng Nhi cũng đề xuất có thể làm thịt kho nhà bọn họ thành các loại đồ hộp, không cần bình thủy tinh, dùng túi chân không đóng gói là được, thời gian để cũng dài. Tuy rằng Hồ Quốc Đống không trải qua thời gian học tập bao lâu, sự khôn khéo trong xương lại là có, chỉ một đề nghị này của Hồng Nhi cũng có thể thấy được giá trị khổng lồ trong đó. Nếu đề nghị này của Hồng Nhi có thể được mà nói, như vậy thịt kho nhà bọn họ sẽ không chỉ có thể chiếm cứ một vị trí ở trấn trên to cỡ lòng bàn tay này, thậm chí có thể tiêu thụ đi các nơi khắp cả nước.

Chỉ cần vừa nghĩ đến đây Hồ Quốc Đống liền không nhịn được cảm xúc sục sôi, bây giờ hần mới ba mươi tuổi, chính là thời điểm gây dựng sự nghiệp, triển vọng tốt như vậy sao hần có thể không kích động. Nhưng hiện thực lại không thể không để cho hần tạm thời thỏa hiệp, trong nhà người già trẻ nhỏ, cho dù hần có năng lực đó cũng không có phương pháp hoạt động cửa hàng lớn như vậy. Nếu sang năm có thể thu xếp xong người già và trẻ con, hần cũng có thể vung tay mở rộng quy mô làm thật lớn một phen rồi.

Nghe Hồ Quốc Đống nói như vậy, hai cụ nhà họ Hồ liếc mắt nhìn nhau. Thật ra tính toán của bọn họ vốn chính là hai vợ chồng Hồ Quốc Đống bọn họ mang theo hai thằng cu đến trấn trên ở, Nha Nha để ở nhà cho hai cụ trông. Tuy rằng luyến tiếc cháu trai, nhưng cũng không thể không suy xét vì tương lai của hai đứa nhỏ, bọn họ cày ruộng kiếm ăn cả đời, đương nhiên hi vọng cháu trai có thể có tương lai tốt.

Bây giờ suy nghĩ một chút đề nghị của hai con, Lý Quế Lan là có chút động tâm trước tiên. Hai cháu trai lớn đều là một tay bà chăm lớn, tách khỏi hai đứa chúng nó chỉ sợ buổi tối bà ngay cả ngủ cũng không yên. Hơn nữa Nha Nha cũng còn nhỏ, tách khỏi mẹ ruột chỉ sợ cũng sẽ làm ảm ỉ.

Thấy trên mặt Lý Quế Lan có chút buồn lòng, Ngô Hồng Nhi bèn tiếp tục nói: “Mẹ, đợi đến sang năm Nha Nha cũng đã ba tuổi rồi, con đã hỏi chị Hai trấn trên cũng có trường mầm non, đến lúc đó đưa Nha Nha đến đó, cha con bán thịt, ngồi ở đó tính tiền là được. Bình thường lúc không bận còn có thể tán gẫu cùng chị Hai và chị Ba con.”

Vụ này Ngô Hồng Nhi đã từng hỏi thăm Hồ Hạnh Nhi, hiện tại trấn trên đã có trường mầm non, tuổi Nha Nha tuy rằng hơi nhỏ, nhưng đưa qua cũng không có gì, trẻ con tầm như con bé cũng có, trấn trên có rất nhiều gia đình vợ chồng công nhân viên cha mẹ già cũng không cách nào trông con cho, đều là làm như vậy. Bán thịt tươi không giống với bán rau, chắc sẽ không bận rộn như vậy. Lý Quế Lan đưa đón trẻ con hàng ngày cũng không thành vấn đề.

“Lão già, ông hãy nói đi?” Lý Quế Lan đẩy rõ ràng chính là động tâm rồi, thấy Hồ Lão Đồ không nói chuyện bèn hỏi.

Hồ Lão Đồ cũng biết Quốc Đống vẫn muốn mở rộng quy mô trại chăn lợn, con Hai cũng làm ảm ỉ muốn mở chi nhánh suốt, nếu sớm hơn mười năm nữa Hồ Lão Đồ cảm thấy ông nhất định hai tay tán thành, hỏi ông còn trẻ cũng là nỗi danh đảm nghĩ đảm làm. Nhưng mấy năm này dù sao ông đã có tuổi, cũng có chút lực bất tòng tâm rồi.

Chẳng qua ông vẫn không sẵn lòng chịu già lắm, cả ngày đi chợ bán thịt không ngừng nói trắng ra cũng chính là thể hiện ông không chịu già. Năm nay ông cũng mới bảy mươi tuổi, hoàn toàn còn làm được. Có điều chỉ có trong lòng Hồ Lão Đồ biết, tuy rằng trên mặt ông già vờ rất tốt, nhưng ông đúng là có chút làm không đáng rồi. Mỗi lần đi chợ về ngày hôm sau đều mệt đến không bò dậy được. Nếu không phải như vậy, trong khoảng thời gian xây nhà này, ông cũng sẽ không giao công việc cho cô con dâu cái gì cũng không hiểu lắm, bản thân phụ trách đại diện là được.

Hiện tại đề nghị này của con dâu nói tới thật đúng là không tệ, mỗi ngày bán thịt ở chợ hai vợ chồng già bọn họ có thể trông trẻ con thuận tiện cũng có thể giải buồn, có điều nếu như vậy, chỉ sợ ông sẽ phải giao hoàn toàn trại chăn lợn vào trong tay con trai rồi. Hồ Lão Đồ làm người cường thế, bây giờ buông tay hoàn toàn, trong lòng ông vừa không yên tâm cũng không cam lòng lắm, sao ông không sinh muộn mấy năm đây.

Có điều nhìn con trai và con dâu đang chờ câu trả lời của ông, nhìn bà vợ về mặt tán đồng bên cạnh, lại nhìn hai cháu trai ngồi cạnh TV cãi nhau ầm ỉ cùng cháu gái nhỏ ngồi ở trong lòng mẹ dụi mắt, ông thờ dài. Thật ra sắp xếp như vậy cũng rất tốt, bình thường ông còn có thể dạy ba đứa nhỏ một chút, tay nghề của họ Hồ bọn họ nên truyền xuống lứa tiếp theo rồi.

Nghĩ như vậy vài phần không cam lòng kia trong lòng ông cũng đã không còn rồi. Hơn nữa dù sao ông cũng còn có thể kiếm tiền phải không, ít nhất bán thịt lợn ở chợ trấn trên sẽ kiếm được tiền hơn đi chợ bán, còn thoải mái hơn. Bởi vậy ông bèn nói: “Được, cứ quyết định như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 67: chương 67. Thợ xây

Edit: Trạch Mỗ

Hồ Lão Đồ vỗ bàn một cái, sự việc cứ quyết định như vậy. Có điều bây giờ nhà mới của nhà họ Hồ ở trần trên ngay cả tường ngoài cũng chưa xây đâu, nếu dựa theo kế hoạch của bọn họ chỉ sợ phải một năm sau rồi, hiện tại mấu chốt là xây nhà quan trọng hơn. Chờ phòng ở hong tẩm tẩm rồi, người nhà họ Hồ lại bắt đầu làm việc rộn lên.

Hiện tại đã đến mùa hè cho dù là người ở trong phòng cũng nóng quá chừng, càng đừng nói đến người làm việc ngoài trời, chẳng qua có lẽ là nguyên nhân có một trăm đồng tiền công kia, lòng nhiệt tình của mọi người đều khá dồi dào. Người nông thôn đều thành thực, thu tiền của người ta, lại không làm việc tử tế cho người ta, bọn họ thực là không làm ra được chuyện như vậy. Sợ mọi người bị nóng, Hồ Hạnh Nhi hầm cả ngày mấy nồi canh đậu xanh to dùng qua cho mọi người giải nóng, thỉnh thoảng còn mang mấy thùng nước có ga và kem hộp qua, tuy rằng nóng nhưng trong lòng mọi người lại là mát mẻ.

Đến khi vào mùa thu, mắt thấy sắp phải thu hoạch vụ thu, nhà của nhà họ Hồ cuối cùng cũng xây xong, ngôi nhà hai tầng xinh xắn, trên dưới hai tầng đều là phòng bộ, mỗi tầng đều có ba phòng ngủ, trừ đó ra còn có phòng bếp. Có điều nhà họ Hồ không giống người thành phố, đặt WC ở trong phòng, bởi vậy ở trong sân còn chái nhà đã xây xong cùng WC. Trước đây lúc ở trong thôn bởi vì phòng ở không đủ, cho nên chái nhà cũng làm phòng ngủ, nhưng hiện tại chỗ rộng, chái nhà coi như phòng bếp, ở bên trong còn xây một cái nồi lớn, tiện cho bình thường làm thịt kho gì gì đó.

Trừ cái đó ra bên cạnh nhà vệ sinh trong sân còn xây một phòng tắm riêng biệt, may mà sân lớn nếu không thì căn bản là không thành được. Ở trước phòng ở chính, để lại một mảnh đất vuông vắn, đây là để lại về sau dùng trồng hoa trồng rau. Dĩ nhiên Lý Quế Lan cũng không tính toán trồng hoa ở trong đó, bà định trồng chút rau thường hay ăn. Ở trong góc còn có thể dựng giàn nho vừa có thể có chỗ râm lại có thể đỡ thềm, bao nhiêu chỗ tốt. Trồng hoa trồng cỏ giống như Hồ Hạnh Nhi ở trong mắt Lý Quế Lan thuần túy là lãng phí đất đai, không ai có thể hiểu hơn Lý Quế Lan chút kiểu cách kia của cô con gái thứ hai nhà mình.

Nhà đã xây xong, nhưng cũng không thể tùy tiện dọn vào, phải chọn ngày hoàng đạo, lại nói phòng ở chưa hong được nửa năm căn bản không có cách nào ở, Hồ Lão Đồ dứt khoát quyết định sang năm trời âm sẽ chuyển vào. Vừa lúc cũng không chậm trễ hai đứa nhỏ tháng chín đi học ở trần trên.

Thu hoạch vụ thu cũng là lúc nhà họ Hồ bận rộn, tuy rằng đất nhà bọn họ đều cho người khác thuê trồng rồi, nhưng lúc này cũng phải thu lương thực. Hiện tại sản lượng lương thực cao, trừ nộp lương thực cùng nhà mình ăn còn có thể thừa lại một ít, bởi vậy rất nhiều gia đình đều sẽ lựa chọn bán một chút lương thực, bán cho nhà họ Hồ không cần đi bán không nói, giá tiền nhà bọn họ cho cũng phải chăng, bởi vậy ở thôn An Bình, rất nhiều người cũng bằng lòng bán cho nhà bọn họ.

Lần này Hồ Quốc Đống quyết tâm muốn mở rộng quy mô trại lợn, bởi vậy trừ thu lương thực trong thôn còn muốn đi ngoài thôn thu, trong nhà không có mấy kéo bình thường đều là dùng của Vương Lập, lần này thu lương thực cũng dùng nhiều hơn mấy ngày, việc này làm cho Hồ Quốc Đống rất ngại, nếu không phải vừa xây nhà, sang năm lại chuẩn bị làm lớn một trận, tiền trong tay thật sự là không dư dả lắm, hẳn đã định mua mấy kéo rồi. Dù sao sau này số lần dùng đến là càng ngày càng nhiều.

Có lẽ là nhìn ra cậu em vợ xấu hổ, Vương Lập vỗ một phát lên đầu thằng này cười nói: “Cậu có gì mà xấu hổ, anh là anh rể cậu cũng không phải là người khác. Lại nói tiền đâu không phải cậu bỏ ra sao?” Vương Lập lớn hơn Hồ Quốc Đống rất nhiều, con trai cả của anh ta cũng chỉ kém Hồ Quốc Đống bảy tám tuổi, năm đó khi Vương Lập và Hồ Đào Nhi kết hôn, Hồ Quốc Đống còn nhỏ mà, bởi vậy Vương Lập quả thực coi Hồ Quốc Đống như nửa con trai mà nhìn.

“Nếu cậu xấu hổ, chờ sang năm lúc thằng cả kết hôn người làm cậu như cậu bỏ thêm chút tiền là được.” Vương Lập nói. Trải qua ngàn chọn vạn tuyển của Hồ Đào Nhi, đối tượng của Vương Thông cuối cùng cũng tìm được, là cô gái thôn bên cạnh, đứa nhỏ kia tuy rằng cũng chỉ học hết cấp hai, nhưng hào phóng lanh lẹ cũng có khả năng, người nhà họ Vương đều rất thích, hiện tại đã đính hôn chỉ chờ sang năm vừa vào xuân thì sẽ kết hôn, dù sao hai đứa cũng đều không nhỏ.

Hồ Hạnh Nhi trái lại cũng làm mối cho một cô gái làm việc tại cửa hàng thịt kho của bọn họ, tuy rằng trông xinh đẹp cũng coi mở, nhưng có lẽ là duyên có đã ở trần trên một khoảng thời gian, vừa nhìn thì không phải là người làm việc ở trong ruộng, Hồ Đào Nhi không nhìn trúng, cuối cùng tự mình đích thân ra trận chọn được một cô.

Người nông thôn kết hôn thích chọc cậu, lại nói lại là một thôn ai cũng đều quen biết, cho dù Vương Lập không nói, đến lúc đó Hồ Quốc Đống cũng phải móc ra không ít. Hiện tại mọi người trong tay dư dả rồi, gặp được loại chuyện vui kết hôn này chọc cũng lợi hại hơn nhiều. Lại nói nhà họ Hồ là hộ giàu nổi tiếng trong thôn, Hồ Quốc Đống lại là ông cậu duy nhất, chỉ sợ đến lúc đó hẳn cũng sẽ bị ăn không dậy nổi.

“Được, đến lúc đó em nhất định cho nó bao đồ to.” Hồ Quốc Đống cười nói. Hồi còn nhỏ Vương Thông thích nhất đi theo sau mông Hồ Quốc Đống, giữa hai người thay vì nói là cậu cháu còn không bằng nói là anh em, nhắc tới hôn sự của cậu chàng Hồ Quốc Đống cũng rất cao hứng.

“Đừng rồi anh rể, khoảng thời gian trước Vương Thông nói với em muốn đi trần trên học thợ xây, anh thấy thế nào?” Vương Thông xây nhà cho nhà họ Hồ gần nửa năm, tuy rằng bình thường đều là làm một ít công việc thể lực, nhưng cũng không ít lần đi theo làm trợ thủ bên cạnh mấy anh thợ xây đặc biệt

tiền tiền mới đến xây nhà kia, có đôi khi có hứng người ta cũng sẽ chỉ đạo cậu chàng đôi lần, có điều tình túy sẽ chẳng ai nói, bây giờ mọi người đều còn có mấy phần ý nghĩ dạy dỗ đối chết sự phụ, đối với tay nghề của mình trông khá nghiêm.

Trước đây còn không coi là cái gì, nhưng mấy năm nay thợ xây lại càng ngày càng nổi tiếng, không chỉ là xây nhà còn có cửa hàng các kiểu, chỉ mấy người nhà họ Hồ mới tới kia quanh năm suốt tháng kiếm được còn nhiều hơn công nhân, mặc dù là hơi vất vả, nhưng người nông thôn từ nhỏ đã xuống đồng, trên người đều là sức lực, chút vất vả này không thấm vào đâu.

Nhìn như vậy, trong lòng Vương Thông cũng có chút rục rịch, cậu ta cũng đã là người hơn hai mươi, mắt thấy sắp phải thành gia lập nghiệp, chỉ trông vào chút sản vật trong đất kia không đối chết nhưng không chống đỡ được, thấy thợ xây kiếm được tiền như vậy cậu ta liền động tâm tư muốn học chút tay nghề. Chẳng qua cậu ta không nói với cha mẹ trước mà là nói với Hồ Quốc Đống trước.

Hồ Quốc Đống về nhà khó tránh khỏi nói một chút với Ngô Hồng Nhi, không nghĩ tới Ngô Hồng Nhi trái lại rất tán thành, đôi sau đại biểu hai loại kẻ có tiền một là ông chủ than đá, một kẻ khác chính là chủ thầu, Ngô Hồng Nhi là tới từ đời sau, đương nhiên biết mặc dù bây giờ chỉ là một anh thợ xây, nhưng triển vọng lại là rất tốt. Chủ thầu tuy rằng nghe chính là ý nhà giàu mới nổi, nhưng còn có thể có một loại cách nói khác đó chính là ông trùm bất động sản, nếu Vương Thông có thể lẫn lộn ra hình ra dạng, không chừng sau này còn có tiền đồ hơn bọn họ nhiều. Nếu không phải ba ông anh trai nhà mẹ đẻ cô tuổi tác đều không nhỏ, không chừng cô cũng sẽ khuyến khích bọn họ làm việc này đấy.

Dĩ nhiên Ngô Hồng Nhi cũng không thể nói huých toẹt với Hồ Quốc Đống, em là đời sau xuyên đến, anh yên tâm việc này nhất định kiếm được tiền các kiểu con đà điểu, cô chỉ có thể dẫn dắt từng bước từng bước để cho Hồ Quốc Đống cảm thấy làm việc này thật sự rất khá, còn đừng nói Hồ Quốc Đống trải qua Ngô Hồng Nhi vừa dẫn dắt như vậy, thật đúng là hiểu ra vài phần.

Trái với những lời vô vị của Ngô Hồng Nhi, Hồ Quốc Đống thì suy nghĩ nhiều hơn một chút, bình thường hẳn cũng là thường xuyên đi trấn trên, tình hình của trấn trên hẳn cũng biết rất rõ ràng, sự thay đổi mấy năm nay thật sự không nhỏ, có mấy cửa hàng mới mở chính là xây lên trong mấy năm này. Bởi vậy nhu cầu lượng thợ xây thật đúng là không nhỏ, ngay cả bọn họ lần này cũng là Hồ Hạnh Nhi nhờ người mới tìm được mấy người tay nghề tốt, nếu Vương Thông thật sự có thể học được về sau nhất định không kém rồi.

Về phần chuyện công việc vừa bận vừa mệt này lại bị Hồ Quốc Đống bỏ quên, hiện tại làm gì không bận không mệt đâu, cày cấy ngoài đồng mỗi ngày còn phải sờ phân người đấy, xây nhà cũng không thể còn bận hơn việc này nhỉ, về phần mệt chỉ cần muốn lẫn lộn ra hình dạng thì làm gì cũng vất vả, Vương Thông không phải là trẻ con nữa rồi, kiêng dè cái này kiêng dè cái kia thì chẳng thành được cái gì.

Hôm nay Vương Lập nhắc tới Vương Thông, Hồ Quốc Đống bèn nói một chút chuyện này với anh ta, dù sao mình cảm thấy không tệ hơn nữa, cũng chỉ là cậu nó, rốt cuộc thế nào còn phải người làm cha nó là Vương Lập định đoạt.

Vương Lập nghe Hồ Quốc Đống phân tích sự việc một chút cũng cảm thấy không tồi, tuy rằng đời này anh ta đã là như vậy rồi, nhưng cũng ngóng trông con trai có thể có tiền đồ, bởi vậy ba đứa nhỏ đều tạo điều kiện cho chúng học lên, có điều mấy đứa này hiển nhiên cái gần kia không ở trên phương diện học tập, trừ đứa thứ ba miễn cưỡng thi đỗ cấp ba, đứa thứ nhất và đứa thứ hai chả đứa nào đỗ. Hiện tại thằng cả có ý nghĩ như vậy cũng rất không tồi, có thể học môn tay nghề cho dù là sau này xây nhà cho người ở trong thôn cũng được mà. Chung quy vẫn hơn chỉ dựa vào chút sản vật trong đất kia. Về phần học không được hoặc là không lẫn lộn ra bộ dáng gì cũng không có gì, không phải còn có đất sao, cày cấy thì lại quay về làm ruộng là được thôi.

“Anh cảm thấy cũng được, thật ra cho dù không được tốt như Quốc Đống cậu nói cũng không có gì, đứa nhỏ thêm một môn tay nghề là chuyện tốt, cho dù sau này chỉ xây nhà ở trong thôn cũng được mà. Mấy năm nay trong thôn xây nhà cũng rất nhiều.” Chẳng phải vậy, trong thôn này trẻ con một lứa một lứa đều đang lớn lên, đều phải cưới vợ sinh con không xây nhà làm sao được đây. Vương Lập cũng biết chỗ tốt của việc có một môn tay nghề, người khác không nói chỉ nhìn cha vợ anh ta, hiện tại nuôi lợn mở cửa hàng không phải là làm đến phong sinh thủy khởi sao, trước đây ông còn không bằng ông cụ nhà mình đâu.

“Chẳng qua cái thằng này vẫn là thân với cậu, chuyện này không nói với người làm cha như anh vậy mà nói với cậu trước.” Vương Lập cười nói: “Nếu đã như vậy, anh cũng là một chuyện không phiền hai chủ, nhờ cậu tìm cho nó người có thể tin được, đi theo người ta học từ tế một chút. Đời sau này thằng này nếu thật sự lẫn lộn ra được hình dạng, để cho nó cảm ơn người làm cậu là cậu thật từ tế.” Nhà Hồ Quốc Đống vừa xây nhà, đám thợ xây tay nghề tốt kia như thế nào cũng quen biết vài người, Vương Lập cũng bèn thuận thế nói.

“Được, em về hỏi thăm một chút, học chừng nửa năm cũng có thể thành nghề tự mình làm, đến lúc đó có thể kiếm được tiền vừa lúc cưới vợ.” Hồ Quốc Đống rất sáng khoái nói. Cháu ngoại ruột của mình, hẳn đương nhiên sẽ hết lòng hết dạ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: chương 68. Khảo sát

Edit: Trạch Mỗ

Gặt lúa mạch vừa qua, Hồ Quốc Đống tìm người quen, rồi đóng gói Vương Thông đưa đến đội thầu nổi tiếng ở trấn trên, ở đó không chỉ có thể học tay nghề, bình thường làm phụ hồ còn có thể kiếm tiền, làm hơn nửa năm chờ đến lúc cậu ta kết hôn tay nghề học tâm tâm không nói, còn có thể tích góp

chút tiền riêng cưới vợ, cái này đã rất tốt rồi. Đương nhiên ở đây cũng phải trên cơ sở Vương Thông không phải hạng dốt nát. Bằng không cho dù cho cậu ta điều kiện tốt hơn nữa cũng vô dụng.

Vương Thông trái lại rất cao hứng, tuy rằng cậu ta đã thôi học bắt đầu làm việc từ rất sớm, nhưng tiền nong trong nhà đều là Hồ Đào Nhi thống nhất quản lý cho, trong tay cậu ta cũng không có bao nhiêu tiền. Cũng không phải cậu ta muốn tích góp tiền riêng, nhưng bây giờ suy cho cùng cậu ta đã tìm được vợ, bình thường mua chút đồ cho con gái người ta đều phải xin mẹ cậu, thật sự là hơi ngại. Bây giờ trong tay có thể có chút tiền công tuy rằng không nhiều nhưng cũng là không thể tốt hơn rồi.

Tiền bước cháu trai, Hồ Quốc Đống bèn bắt đầu suy xét đề nghị của Ngô Hồng Nhi. Nói thật việc này tính khả thi thật đúng là có, không phải hấn khoắc lác, thịt kho nhà bọn họ chỉ cần đã ăn qua thì chưa từng có ai nói không ngon, nhất là giò lợn kho, tai lợn kho cùng giò thủ. Những cái này tuy rằng không phải là thịt ngon gì, nhưng làm ra được rất ngon.

Cửa hàng ở trấn trên buôn bán cũng vô cùng tốt, cơ mà cũng có nhược điểm, thứ này cho dù có thể để được một khoảng thời gian cũng không lâu được. Bởi vậy khai thác thị trường là rất khó khăn, bọn họ cũng chỉ có thể vón vện giới hạn trong trấn trên nho nhỏ này, ngay cả thành phố cũng không thể đi, chi phí vận chuyển linh tinh thật sự là quá lớn, nhất là vào mùa hè căn bản là không thể được.

Có lẽ có thể dạy dỗ mấy đồ đệ để cho bọn họ đi mở chi nhánh, nhưng nếu không phải người quen biết nhà họ Hồ cũng không bằng lòng truyền phần tay nghề này ra, nếu người ta học tay nghề tự mình đi mở tiệm, bọn họ đi đâu khóc đây? Hồ Quốc Đống đi là lựa chọn tốt nhất, nhưng vấn đề lại tới nữa, Hồ Quốc Đống đi bỏ lại một nhà già trẻ làm thế nào, cũng không thể ngay cả cội nguồn cũng không cần chứ.

Nếu quả thật có thể dựa theo lời Ngô Hồng Nhi làm thành đồ hộp hoặc là túi chân không đóng gói, tình hình vậy là không thể tốt hơn rồi, phụ cận bọn họ sẽ có thể mở nhà máy, sau đó mở rộng nguồn tiêu thụ từng chút từng chút, tiếp theo tiêu thụ đến các nơi trên toàn quốc, không chừng ‘thịt kho Hồ gia’ bọn họ còn có thể trở thành nhãn hiệu nổi tiếng toàn quốc nữa đây. Chỉ cần nghĩ đến đây, Hồ Quốc Đống thậm chí có chút kích động ngủ không yên.

Bởi vì vẫn luôn hợp tác với Hồ Hạnh Nhi, Hồ Quốc Đống bèn nói ý tưởng của mình cho Hồ Hạnh Nhi và Triệu Cường đầu tiên. Nghe Hồ Quốc Đống nói xong, Triệu Cường vỗ đùi cũng không ngừng nói tốt. “Quốc Đống ý tưởng này của cậu không tồi, nếu quả thật có thể làm được, thịt kho của chúng ta không chừng thật sự có thể bán chạy khắp cả nước đây.” Triệu Cường đứng nhìn mồm mép tép nhảy, làm việc thể lực cũng chả ra sao, nhưng đầu óc lại rất nhanh nhạy, nghe Hồ Quốc Đống nói như vậy, trong đầu anh ta đã xoay xoay mấy ý tưởng rồi.

Nếu dựa theo ý tưởng của Hồ Quốc Đống, bọn họ thậm chí có thể đạt tới sản tiêu nhất thế, trong nhà đã có trại nuôi lợn hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề nguyên liệu, đến lúc đó lại mở một cái xưởng gia công đồ gia công, về phần anh ta và Hồ Hạnh Nhi thì chuyên môn phụ trách tiêu thụ. Triệu Cường cảm thấy bằng năng lực của mình và vợ, ra sức mà kiếm lớn một phen tuyệt đối không thành vấn đề.

Cũng không phải Triệu Cường có nhiều tự tin, mà là hiện tại trên thị trường loại thực phẩm chín chân không này thật sự là quá ít, chỉ có mấy loại hương vị cũng không phải tốt lắm, hơn nữa giá cả không thấp, căn bản không có cách nào thỏa mãn yêu cầu của mọi người, bạn thử nghĩ xem Trung Quốc nhiều người như vậy, không mua nhiều, chỉ cần mỗi nhà mua của bọn họ một cái giò lợn thì có bao nhiêu lợi nhuận. Chỉ cần nghĩ đến cái này, Triệu Cường thậm chí có thể nghĩ tới một đoàn tiền nối tiếp đuổi nhau nhào về phía mình.

“Có điều Quốc Đống chúng ta cũng không thể mù quáng xuống tay, theo anh hai ta tốt nhất đi ra ngoài khảo sát một chút, loại nhà máy này ở phương nam chắc không ít, chờ khảo sát xong, chúng ta hẳn quyết định cụ thể làm như thế nào. Về phần khôi công xưởng tuyển chọn các kiểu cũng không cần lo lắng, chú út anh tuy rằng đã về hưu, nhưng vẫn có vài phần mặt mũi, hơn nữa hiện tại chính phủ đang ra sức cổ vũ kinh tế cá thể đấy, không chừng không chỉ sẽ không làm khó chúng ta, còn có thể cho chút trợ giúp.” Triệu Cường tuy rằng bị ý nghĩ của mình kinh diễm vô cùng, nhưng cũng may đầu óc còn rất minh mẫn, đầu tiên là đưa ra hai điểm mấu chốt.

“Đúng vậy, em cũng nghĩ như vậy, chúng ta đi khảo sát một chút trước, nếu như có thể tìm được mấy thợ có kinh nghiệm về là tốt nhất. Nếu quả thật muốn làm như vậy thì sẽ không phải là một số lượng nhỏ rồi. Đến lúc đó không chừng chúng ta còn phải đi vay.” Tính cách Hồ Quốc Đống tương đối vững chắc, suy nghĩ cũng nhiều hơn. Nếu quả thật muốn làm cửa hàng lớn như vậy, chỉ sợ lấy ra tất tiền vốn quan tài của cha mẹ già trong nhà cũng không đủ, đi vay là tất nhiên. Nhưng là nông dân ý mà, trong xương vẫn thích vững chắc một chút. Cho nên không phân tích sự việc rõ ràng kế hoạch cũng đã làm xong hết, hẳn là như thế nào cũng sẽ không bắt đầu.

Trong nhà già trẻ lớn bé, bản thân ham muốn nhất thời thoả mái tiêu hết tiền, bảo bọn họ có thể làm sao? Bởi vậy Hồ Quốc Đống cũng dự định cùng Triệu Cường đi khảo sát một chút.

Sở dĩ đi cùng Triệu Cường, thứ nhất là bọn họ trước đây chính là hợp tác cùng nhau, thứ hai anh chàng Triệu Cường này thật sự có vài phần khôn vặt, đi cùng anh ta quá thích hợp rồi còn gì. Dù sao đến phương nam lạ nước lạ cái, vẫn phải có một người thông minh giúp đỡ.

Hồ Hạnh Nhi vốn cũng là người gan lớn, nếu không phải chị là con gái không tiện đi xa nhà, không chừng chị còn muốn đi cùng Hồ Quốc Đống và Triệu Cường. Vốn chị đã cảm thấy hiện tại chỉ có một cửa hàng tuy rằng kiếm tiền cũng không ít, nhưng vẫn có chút không đủ. Mở một cái nữa hoàn toàn cũng có thể. Nhưng không nghĩ tới chị vẫn chỉ là dừng lại ở giai đoạn mở thêm một cửa hàng, hai người này vậy mà đã nghĩ tới xa như vậy rồi. Chỉ là một thị trấn có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, khắp cả nước có nhiều thị trấn như vậy, nếu thật là thành, bọn họ được kiếm bao nhiêu. Ngẫm tính toán một chút mấy con số này, tự Hồ Hạnh Nhi lại bị mình làm cho sợ ngây người.

Đồng thời với nội tâm kích động, Hồ Hạnh Nhi bèn nâng chuyện tìm một chỗ học tập cùng Ngô Hồng Nhi lên lịch làm việc trong ngày, nếu mở rộng bọn họ nhất định là phải mời rất nhiều công nhân, đến lúc đó những khoản mục kia như thế nào cũng sẽ không còn cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể tính toán rõ ràng như bây giờ. Bất kể khoản mục nào khác cũng không thể giao vào tay người khác, Hồ Hạnh Nhi hạ quyết tâm, thừa dịp trong khoảng thời gian hai người đi phương nam nhất định phải tập trung tìm xem có chỗ có thể học tập hay không.

Hai người Hồ Quốc Đống và Triệu Cường ăn nhip với nhau, cũng không trì hoãn nữa, chuẩn bị thu xếp những việc trong tay một chút, tuần sau sẽ đi, bây

giờ còn là mùa thu, nếu thuận lợi không chừng sang năm vừa vào xuân bọn họ có thể làm một trận lớn luôn. Triệu Cường nói để anh ta mua vé, Hồ Quốc Đống liền vội vã đi về nhà. Triệu Cường không thành vấn đề, chuyện trong cửa hàng giao cho Hồ Hạnh Nhi là được, Hồ Quốc Đống thì không được, chuyện lớn chuyện nhỏ trong trại lợn nhiều như vậy, tuy rằng bây giờ Ngô Hồng Nhi cũng có thể bắt đầu rồi, nhưng kinh nghiệm của cô dù sao vẫn ít, hơn nữa lần này hẳn không chắc chắn đi thời gian bao lâu đâu, phải thu xếp trong nhà thỏa đáng.

Ngô Hồng Nhi vốn đang bận rộn trong trại lợn, thấy Hồ Quốc Đống trở lại, bèn nghênh đón nói: “Thương lượng với anh về thế nào rồi?” Ngô Hồng Nhi cũng cảm thấy hợp tác với Triệu Cường tốt nhất, cũng không phải cô bắt công, mà là từ Triệu Cường ra, mấy ông anh về khác đều không có can đảm làm lớn một trận, trừ anh về Hai mấy anh về khác gìn giữ cái đã có có thừa, nhưng tự mình mở mang bờ cõi chỉ sợ cũng rất khó rồi.

“Rất tốt, bọn anh quyết định tuần sau sẽ đi, bây giờ anh về Hai đã đi mua vé tàu rồi. Mấy ngày này tranh thủ thời gian xử lý chuyện trong nhà một chút, thuận tiện lại sửa soạn chút quần áo gì đó cho anh.” Hồ Quốc Đống cười nói.

“Nhanh như vậy à, bây giờ đã sắp vào đông rồi, đến lúc đó trời băng đất tuyết, còn không bằng sang năm vào xuân hăng đi.” Ngô Hồng Nhi nói.

“Xem em nói ngốc chưa kia, bây giờ đi nếu thuận lợi không chừng đầu xuân sang năm chúng ta có thể khởi công, nếu chờ sang năm mới đi thì chờ làm xong lại sắp mùa đông rồi, còn phải kéo dài một năm. Kém một năm này chính là một năm việc đấy.” Hồ Quốc Đống cũng phát hiện, cô vợ nhà mình có đôi khi rất khôn khéo, có đôi khi cũng có chút hồ đồ.” Hơn nữa, lạnh sợ gì, chúng ta đi là phương nam, không chừng còn nóng cơ.”

Nghe hẳn nói như vậy, Ngô Hồng Nhi cũng không tiếp tục khuyên nữa, thật ra Hồ Quốc Đống nói cũng hợp lý, hiện tại một năm chính là một năm việc, nếu chậm một năm không chừng tình thế vốn đang rất tốt cũng mất. Suy cho cùng sự thay đổi mấy năm nay thật sự là quá nhanh.

Mấy ngày sau Hồ Quốc Đống thừa dịp ở nhà bèn làm tất cả những việc nặng trong nhà và trại lợn, sợ mình không ở nhà sẽ có chuyện lớn gì còn dặn dò kỹ càng nếu xảy ra vấn đề gì thì đi tìm hai người Hồ Đào Nhi cùng mấy anh họ trong tộc hỗ trợ, Ngô Hồng Nhi cũng là nhất nhất đáp ứng, nhưng Hồ Lão Đồ lại vỗ một phát lên đầu Hồ Quốc Đống. “Thằng ranh, thằng cha mày còn ở đây, mày đến mức không yên lòng như vậy sao, đừng quên mày cũng là thằng cha mày dạy dỗ ra.”

Hồ Quốc Đống bị vỗ một cái đầu óc cũng tỉnh táo vài phần, hẳn quả thực là có chút thái quá rồi. Cha mẹ hẳn đều ở đây, cũng sẽ không có chuyện lớn gì. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hẳn đi xa nhà không chừng thời gian còn rất dài, lúc này mới không yên lòng cái này không yên lòng cái kia lại nhai không dứt. Thật ra trong lòng hẳn cũng là có chút khản trương, bị Hồ Lão Đồ vỗ một phát như vậy, trái lại đã trấn định vài phần.

Bởi vì phải chuẩn bị đi tàu hỏa mấy ngày, Ngô Hồng Nhi cùng Lý Quế Lan chuẩn bị cho Hồ Quốc Đống và Triệu Cường không ít đồ ăn ở trên tàu. Chì là trứng gà đã nấu chừng hai mươi quả. Ngoài ra còn có bánh trứng gà nướng, tương ớt, dưa muối, bột đậu sò, trứng vịt muối nhà mình làm. Nếu không phải quả thực không có cách nào mang nữa, Lý Quế Lan không chừng còn có thể cho hai người mang thêm móng lợn kho gì đó. Cho dù là như vậy, cũng cho hai người họ mang theo chút tai lợn kho nhà mình làm, cái này có thể ăn nguội, hơn nữa cũng sẽ không chiếm nhiều chỗ lớn. Có mấy thứ này bọn họ ở trên tàu mua cái bánh bao là có thể ăn no rồi.

Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường mang theo túi lớn túi nhỏ cả nhà chuẩn bị cho, mang hi vọng cùng thấp thỏm bước lên chuyến tàu đi phương nam.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 69. Trở về

Edit: Trạch Mỗ

Hồ Quốc Đống bọn họ vừa đi, Ngô Hồng Nhi cũng là vô cùng rối ren một đoạn thời gian, mới bắt đầu tạm tạm, nhưng đã đến mùa đông lại bận rộn, mùa đông chính là thời kì mổ lợn, tuy rằng trại lợn nhà bọn họ bình thường cũng mổ lợn, nhưng đến mùa đông trong tháng chạp vẫn là cao điểm nhất trong một năm. Một người phụ nữ như Ngô Hồng Nhi, cho dù là giỏi giang hơn nữa, rất nhiều chuyện khó tránh khỏi cũng có chút luống cuống tay chân.

Cũng may thịt lợn nhà họ Hồ cũng không cần tự tìm nguồn tiêu thụ, chỉ cần vừa mổ thông báo một tiếng trấn trên sẽ có quán ăn chuyên tới đây lấy. Một phần còn lại thì để lại làm thịt kho. Chỗ Hồ Hạnh Nhi cũng bận rộn đến mức luống cuống tay chân, năm hết tết đến cũng là thời điểm thịt kho bán nhanh nhất, thậm chí bây giờ trấn trên làm việc vui cũng có người đến đặt một số lượng lớn, chung quy cái này có thể giảm đi không ít việc đấy.

Nhất là vợ chồng công nhân viên trẻ, trong tay bọn họ không thiếu tiền nhưng lại căn bản không có thời gian chuẩn bị đồ tết, mua chút đồ ăn sẵn vừa bót việc lại tiện, bởi vậy vừa vào tháng chạp lưu lượng khách trong cửa hàng liền rất lớn hơn nữa số lượng mỗi người yêu cầu cũng không ít. Ngay cả Hồ Lão Đồ nói là đã bắt đầu dường giả cũng vẫn bận rộn không dứt. Bởi vậy tuy rằng Hồ Hạnh Nhi nhờ người tìm được chỗ có thể học tập, nhưng căn bản không có thời gian đi, rơi vào đường cùng chỉ có thể tạm thời buông tha mùa xuân sang năm lại đi học.

Cũng may tháng chạp qua được hơn nửa, Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng nhẹ nhõm, có điều Hồ Hạnh Nhi vẫn không có cách nào nghỉ ngơi, hiện tại mọi người đang là thời điểm làm đồ tết, phòng chừng chị thật sự thả lỏng lại được khéo phải đợi đến ba mươi tết. Chẳng qua cho dù là bận rộn Hồ Hạnh Nhi cũng cao hứng, đây cũng đều là tiền đấy.

Triệu Cường bọn họ đi vào mùa thu, vốn mọi người đoán chừng cho dù là chậm một tháng cũng là trở lại rồi, nhưng không nghĩ tới mãi cho đến tháng

chạp hai người cũng chưa về, cũng may hai người đánh điện báo về nói cuối năm nhất định trở về, bằng không Ngô Hồng Nhi cũng sẽ lo lắng hai người mang không đủ tiền dùng rồi.

Ở nhà cần phải tiết kiệm, ra ngoài thì phải mang nhiều chi phí đi đường, vì không để cho hai người gặp phải khó khăn ở bên ngoài, Hồ Quốc Đống mang không ít tiền, thậm chí Ngô Hồng Nhi còn khâu mấy trăm đồng trong quần áo trong của hắn để ngừa ngộ nhỡ, nhưng lúc này đã gần ba tháng rồi, cả nhà cũng rất lo lắng.

Hiện tại không giống như đời sau cái gì cũng rất thuận tiện, chỉ cần gọi điện thoại dùng nói là ở vùng khác cho dù là nước ngoài xa hơn nữa cũng không ngại. Hai người cũng chỉ gửi một lần điện báo về, vì tiết kiệm tiền cũng chỉ gửi mấy chữ ngắn ngủn mà thôi. Tuy rằng trên cũng có điện thoại, nhưng phòng chừng vì tiết kiệm tiền cũng không bỏ được mà gọi.

Qua hai mươi tháng chạp vẫn không thấy bóng dáng hai người, Lý Quế Lan lại bắt đầu cảm râm cả ngày, “Ông nói thử xem hai đứa nhỏ này sao vẫn chưa trở về, thật là sốt ruột chết mất, nếu không thì gửi điện báo cũng được mà. Cũng không biết người trong nhà sẽ lo lắng sao, thật là người lớn như vậy mà chẳng hiểu chút chuyện nào cả. Lúc trước cũng không nên để cho hai người đi, thật là lo chết tôi rồi.”

Lý Quế Lan cầu nài, Hồ Lão Đồ cũng phiền lòng, thấy bà chưa xong bên nói: “Được rồi được rồi, sao bà còn chưa xong thế. Hai đứa nhỏ đi ra ngoài là đi làm việc lớn, cũng không phải đi chơi. Lại nói hai đứa chúng nó đã bao nhiêu tuổi rồi, bà còn lo lắng người khác đem bán hai đứa chúng nó hay sao.” Nếu là con gái Hồ Lão Đồ không chừng còn có thể lo lắng, nhưng hai thằng to lộc ngọc, thằng Triệu Cường kia cũng đã hơn bốn mươi, cũng không thể cứ coi bọn họ là trẻ con chứ.

Chẳng qua cho dù Hồ Lão Đồ trấn định hơn nữa, đến hai mươi lăm tháng chạp còn không thấy bóng dáng hai người, cả người cũng có chút luống cuống. Người Trung Quốc bất kể tình huống gì, đến tết nhất định phải về nhà, bây giờ đã đến lúc này rồi còn chưa trở về sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ.

Mấy chị con gái nhà họ Hồ cùng người nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi cũng đều lo lắng không thôi, cho dù là không có thời gian đến nhà họ Hồ thăm một chút cũng phải thỉnh thoảng nhờ gửi tin hỏi thăm Hồ Quốc Đống bọn họ rốt cuộc đã về chưa. Thôi Vinh Mai và Ngô Xuyên Từ vô cùng lo lắng cho anh con rể, ngày hai mươi ba tháng chạp hai cụ còn đặc biệt tới nhà họ Hồ một chuyến. Hồ Quốc Đống là trụ cột của nhà họ Hồ, nếu lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì, bầu trời của nhà họ Hồ cũng sụp rồi.

Ngô Hồng Nhi tuy rằng cố gắng hết sức trấn an cha mẹ nhà mẹ đẻ cùng cha mẹ chồng, nhưng trong lòng mình cũng không phải không khẩn trương. Hiện tại không giống như đời sau, ở vùng ngoài lỡ như xảy ra chuyện gì, ngay cả tung tích cũng không truy tìm được. Cô cũng là ngủ không yên một đêm lại một đêm, ban ngày trên mặt còn phải làm ra vẻ rất bình tĩnh để an ủi hai cụ.

Cũng may buổi tối hai mươi sáu tháng chạp cuối cùng Hồ Quốc Đống cũng xách túi lớn túi nhỏ trở về. Khi hắn xách túi lớn túi nhỏ vào nhà, mấy người đang ăn cơm tối chính là yên tĩnh, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện. Vẫn là Nha Nha gọi hai tiếng mọi người mới lấy lại tinh thần.

Hồ Quốc Đống cả người có vẻ có chút chật vật, mặc trên người một chiếc áo bông cũ nát, nhưng có thể là bị móc vào chỗ khác một cái, bông bên trong đều lọt ra ngoài. Càng thêm khoa trương là trên người hắn đeo một túi quần áo siêu cấp lớn, bên trong căng phồng, không biết đựng là cái gì. Trừ cái đó ra trong tay còn cầm mấy cái túi nhỏ.

Lúc ở nhà Hồ Quốc Đống tuy rằng cũng không trắng, nhưng cả người khôi sắc lại là rất tốt, nhưng bây giờ trên mặt hắn mang một ít râu lún phún, trên mặt cũng là vừa đen vừa xám, vừa nhìn là biết chịu không ít khổ.

Lý Quế Lan cùng Ngô Hồng Nhi rơi nước mắt ngay tại chỗ, Hồ Lão Đồ thấy hai người phụ nữ rơi nước mắt bên nói: “Đây không phải là trở về rồi sao, hai người rơi nước mắt cái nỗi gì, vợ Quốc Đống chị mau chóng đun nước tắm rửa cho nó, còn có bà nó bà mau chóng làm thêm chút cơm cho Quốc Đống đi, phòng chừng đứa nhỏ còn đói bụng đấy.” Hồ Lão Đồ tuy rằng còn ra vẻ đại gia trưởng, nhưng lúc nói chuyện trong cổ họng cũng mang âm rung. Hồ Quốc Đống là dòng độc đinh của ông, tuy rằng bình thường ông biểu hiện rất bình thường, nhưng trong lòng không biết lo lắng thế nào đâu.

Hai người phụ nữ cũng biết bây giờ không phải là lúc rơi nước mắt, nhanh chóng lau khô nước mắt đi làm việc. Hồ Quốc Đống đúng là vừa mệt vừa đói, chờ hắn tắm rửa xong lại ăn một tô lớn mì đầy lu lu, cả người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này ở bên ngoài hơn ba tháng, đối với Hồ Quốc Đống và Triệu Cường mà nói thật đúng là một thử nghiệm vô cùng khác biệt. Lần này hai người ở bên ngoài coi như là đã gặp nhiều cảnh đời rồi. Bình thường hai người đều cho rằng mình lẫn lộn tương đối khá, nhưng ra bên ngoài vừa nhìn mới phát hiện thì ra mình chẳng là cái thứ gì.

Hai người bình thường tự xưng là khôn khéo ở bên ngoài lại y như thằng ngu, mới đi ra ngoài đã bị lừa, may mắn lúc đó hai người để ý, bằng không phòng chừng vừa ra ngoài đã phải gửi điện báo về nhà báo gửi tiền rồi. Dĩ nhiên mấy trăm đồng Ngô Hồng Nhi khâu trong quần áo cho cũng có tác dụng rất lớn.

Ngay từ đầu đã bị lừa, hai người cũng cẩn thận hơn, sau này cuối cùng cũng tìm được nhà máy muốn tìm, nhưng chuyện của nhà máy người ta đều là cơ mật, hai người bọn họ lạ nước lạ cái đi đâu khảo sát đây. Về phần vừa ra khỏi cửa liền gặp quý nhân, loại tình huống đó thuần túy chính là lừa người. Hai người mất sức chín trâu hai hổ làm việc trong xưởng gia công tương tự suốt một tháng, thế mới lần mò được một chút biện pháp. Sau lại tìm mấy móc liên hệ thợ các kiểu các kiểu lại trì hoãn hơn nửa tháng, lúc này đã vào tháng chạp rồi.

Sau đó hai người lại khảo sát thị trường một chút, mấy cửa hàng bán đồ ăn nhanh có tiếng ở phương nam cũng đều đi ném thử, sau đó lại vung tay mua sắm một phen, lúc này mới bước lên chuyến tàu trở về. Đồ ở phương nam mới mẻ hơn cũng rẻ hơn ở đây nhiều. Rất nhiều quần áo đồ chơi bán ở chỗ bọn họ cực kỳ đắt, ở phương nam quả thật chính là giá cả thảo. Rẻ như vậy cho dù là đàn ông cũng không nhịn được vung tay mua sắm một phen. Nói thật, hai người đều có chút động tâm tư muốn làm lái buôn rồi, nhưng ngẫm lại cái đó tuy rằng có thể tạm thời kiếm một chút, nhưng rốt cuộc lại không

ổn định bằng việc làm ăn nhà mình, hai người lại đề tâm tư xuống.

Có điều bởi vì đồ hai người mua thật sự là quá nhiều, tiêu hết tiền trên người đến bảy tám phần, cuối cùng gom góp cả buổi mới gom ra được tiền hai vé tàu, ở trên tàu trừ trước khi lên tàu mua mấy cái màn thầu thì đói bụng suốt. Sau lại đến thành phố vẫn là Triệu Cường tìm người quen vay ít tiền cuối cùng hai người mới đến nhà.

Chẳng qua những khó khăn đó Hồ Quốc Đồng lại không nói với người trong nhà, nếu để cho mẹ và vợ hẳn biết hẳn ở trên tàu đói bụng rỗng rã hai ngày phỏng chừng lại đau lòng rơi nước mắt.

Ăn uống no đủ, Hồ Quốc Đồng liền mở túi quần áo của mình ra cho bọn họ xem đồ mình mua về. Đoán chừng là sợ làm bản đồ bên trong, bên trong túi quần áo còn bọc một tầng, mở tầng bên trong đó ra trong đó đủ loại đồ liền lộ ra.

Nói thật tuy rằng bề ngoài nhìn không có gì, nhưng đồ vật bên trong lại thật sự là không ít, có áo bành tô, quần áo bông, áo len cùng với quần áo trẻ em đủ kiểu, còn có một bó đồ đồng hồ đeo tay cùng với món đồ chơi nhỏ cho trẻ em. Đương nhiên cũng không thiếu được đặc sản phương nam. Tràn đầy một đồng lớn như vậy làm cho mấy người đều sợ ngây người.

Hồ Quốc Đồng cầm lấy một chiếc áo bành tô màu nâu đưa cho Lý Quế Lan nói: "Mẹ, đây là mua cho ngài." Sau đó lại cầm lấy một chiếc màu xám đậm đưa cho Hồ Lão Đồ bảo ông thử xem có vừa người không. Về phần cái màu đỏ thẫm kia là để lại cho Ngô Hồng Nhi. Mấy đứa nhỏ nhìn thấy nhiều đồ như vậy đã sớm 'wow' một tiếng nhào qua rồi.

Lý Quế Lan vuốt áo bành tô chế tác tinh xảo trong tay không nhịn được nói: "Cái đứa này sao con mua nhiều đồ như vậy, cái này tiêu hết bao nhiêu tiền." Loại áo bành tô này Lý Quế Lan cũng đã gặp ở trên trên, phải gần hai trăm đồng cơ, nhưng lại không đẹp bằng cái này, con trai bà mua nhiều như vậy rất cuộc tiêu hết bao nhiêu tiền. Có điều tuy rằng miệng nói như vậy, bà vẫn không nhịn được mặc lên người, chỉ cần là phụ nữ, thì không có người không thích quần áo mới.

"Mẹ ơi cái này ở miền nam rất rẻ, xưởng gia công trang phục bên đó khắp nơi đều có. Mẹ xem con còn mua những thứ khác cho mọi người nữa nè, còn có các loại áo len. Ngài đều thử xem." Hồ Quốc Đồng cười nói.

Nói xong hẳn nhìn Ngô Hồng Nhi bên cạnh một cái nói: "Anh cũng mua cho bọn nhỏ không ít thứ, em cũng cho ba đứa nhỏ thử xem." Thời gian dài như vậy không gặp, Hồ Quốc Đồng cũng rất nhớ Ngô Hồng Nhi, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể nhìn mấy cái, dù sao người già trẻ con đều ở đây.

Bởi vì trong nhà nhiều trẻ con, Hồ Quốc Đồng mua quần áo trẻ em cũng không ít, thậm chí Nha Nha mới hai tuổi cũng có không ít quần áo mới, quần áo trẻ em nhỏ nhỏ đồ thẫm, hồng nhạt vừa nhìn là thấy vô cùng đáng yêu. Ba đứa nhỏ ở đâu từng thấy cái này, hai thằng nhóc căn bản không cần Ngô Hồng Nhi hỗ trợ đã bắt đầu mặc vào trên người từ lâu rồi, ngay cả Nha Nha bởi vì thời gian dài không nhìn thấy Hồ Quốc Đồng có chút sợ người lạ, trong tay nhỏ cũng nắm chặt hai đóa hoa cài đầu nhỏ làm thế nào cũng không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: chương 70. Quà tặng

Edit: Trạch Mỗ

Ba đứa nhỏ tuy rằng bình thường cũng là ăn mặc không lo, nhưng bất kể là quần áo và đồ chơi phần lớn đều là nhà mình làm, giống như hai đứa Hồ Kiệt và Hồ Trác món đồ chơi hiếm lạ nhất bây giờ cũng chỉ là một cây cung mà thôi, bây giờ thấy nhiều loại đồ chơi còn không sắp vui mừng điên rồi. Cả nhà vui đùa âm ỉ, cuối cùng vẫn là Lý Quế Lan thấy con trai đầy mặt đều là một mồi, mất sức lực cả buổi mới đỡ được ba tiểu tử tông ngủ.

Một đêm ngủ ngon, Hồ Quốc Đồng tuy rằng gần đây rất mệt, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ ngủ một giấc thật ngon, mặc dù chưa trở lại hoàn toàn bình thường, nhưng cũng trở lại bình thường sáu bảy phần. Buổi sáng vừa cạo râu xong, cả người tốt hơn bộ dáng chật vật hôm qua rất nhiều, gần như hai người khác nhau.

Bởi vì mẹ vợ bên đó còn lo lắng, cho nên tuy rằng hôm nay đã hai mươi bảy tháng chạp, nhưng Hồ Quốc Đồng vẫn quyết định hôm nay cùng Ngô Hồng Nhi về nhà mẹ đẻ một chuyến, bằng không chỉ sợ hai cụ ngay cả tết cũng không xong, thuận tiện cũng phải đưa đồ mua cho nhà họ Ngô qua, tết ấy à, cũng chỉ ham muốn vui vẻ.

Hồ Quốc Đồng cũng mua cho Thôi Vinh Mai và Ngô Xuyên Từ mỗi người một chiếc áo bành tô, về phần ba chị dâu của Ngô Hồng Nhi mỗi người mua một cái khăn quàng cổ, ba ông anh trai mỗi người một cái thắt lưng, bọn nhỏ thì là mỗi đứa một cái đồng hồ đeo tay, lớn hơn một chút có cặp sách văn phòng phẩm linh tinh, mấy đứa nhỏ hơn một chút thì mua mấy món đồ chơi. Dĩ nhiên không thiên vị, mấy ông anh rể cũng đều là mỗi người một cái thắt lưng, con cái của bọn họ bên này phần lớn đều lớn rồi, đồ chơi không có mua, nhưng mà lại mua mấy cái cặp sách, về phần mấy bà chị gái hẳn lại đều mua quần áo cho. Cũng không phải hẳn thiên vị thân thích nhà mình bên này, nhưng hẳn cũng không thể đi mua quần áo cho chị dâu nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi phải không.

Ngay cả khăn quàng cổ kia cũng đều là Triệu Cường bảo mua cho, mấy hào một cái rất rẻ, cũng chính là ý nghĩa như vậy. Hồ Quốc Đồng tuy rằng bình

thường đi nhà cha vợ quả biểu đều mang rất hậu, nhưng rốt cuộc không nghĩ chu đáo như Triệu Cường. Thật ra con người đôi khi cũng không phải quan tâm chút đồ kia, nhìn chỉ là thể diện kia mà thôi. Lại nói khăn quàng cổ này tuy rằng ở bên kia mới mấy hào một cái nhưng mà lại cũng rất đẹp, là kiểu đáng bọn họ bên này không có.

Ba đứa nhỏ trong nhà đều bị đồ chơi mới mẻ Hồ Quốc Đống lấy ra mê hoặc ánh mắt, bởi vậy lúc nghe nói bố mẹ muốn đi nhà bà ngoại chẳng đứa nào là hết muốn đi theo như trước đây. Trái lại khi Hồ Quốc Đống chọn từ trong đồ chơi kia cho cháu trai cháu gái của Ngô Hồng Nhi làm cho cho ba đứa nhỏ oa oa khóc lớn.

Ba đứa nhỏ nhà họ Hồ một đứa giữ của hơn một đứa, hiện tại thấy bố nó muốn lấy đồ vốn thuộc về chúng nó đi, ba đứa nhỏ duỗi cánh tay như thế nào cũng không cho lấy. Hồ Quốc Đống chỉ cần vừa đưa tay ba đứa nhỏ sẽ khóc luôn.

Nhiều tháng không gặp con như vậy, Hồ Quốc Đống cũng là nhớ ghê gớm, tối qua vừa trở về hai thằng mỗi đứa ôm lấy một chân hân, ôm hân đến trái tim cũng mềm nhũn rồi. Còn có con bé trong nhà, bé gái hai tuổi gần như là không nhận người, thời gian dài không gặp như vậy cơ hồ cũng không nhận ra bố rồi, mới bắt đầu nhìn thấy Hồ Quốc Đống còn né một cái, Hồ Quốc Đống thấy vậy trong lòng chua ối là chua.

Thấy ba đứa nhỏ khóc thành cái dạng này, nếu là trước đây Hồ Quốc Đống đã sớm đen mặt rồi, nhưng bây giờ chỉ là thương lượng nhẹ nhàng với ba đứa, “Con xem các con có nhiều như vậy mà, chia cho anh chị em nhà bà ngoại một ít cũng vẫn còn có rất nhiều.” Cuối cùng vẫn là Ngô Hồng Nhi kiên quyết lấy mấy cái từ bên trong ra, hai người mới thu thập đồ đầy đủ.

Thu thập linh tinh lang tang cũng được đầy một túi to, Hồ Quốc Đống vốn đang định mua thêm chút đồ khác nữa, nhưng Ngô Hồng Nhi từ chối. Đứng nhìn đồ phương nam rẻ, nhưng những thứ này cộng lại cũng không ít tiền, tuy rằng Hồ Quốc Đống không thêm đề ý cái này, nhưng Ngô Hồng Nhi không thể thiếu được cổ ký ý nghĩ của cha mẹ chồng.

Đến nhà họ Ngô, Ngô Hồng Nhi lấy tất đồ ra, Thôi Vinh Mai cầm cái áo bành tô kia cao hứng không khép được miệng, ngay cả Ngô Xuyên Từ tuy rằng không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt cũng là vô cùng vui vẻ, đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện, Hồ Quốc Đống đi ra ngoài mua đồ cho cha vợ bọn nhỏ không có gì, nhưng không nghĩ tới còn có anh trai chị dâu. Mặc dù chỉ là một cái khăn quàng cổ một cái thắt lưng thôi, nhưng đây chính là kiểu đáng bên này không có, vừa nhìn là thấy rất tinh xảo.

Thôi Vinh Mai cũng là vui vẻ, bà đến số tuổi này rồi mà còn chưa từng mặc quần áo tốt như vậy đâu, những người tầm tuổi Thôi Vinh Mai hơn nửa đời người trôi qua thật là vô cùng khổ, khi còn nhỏ là loạn lạc, vất vả lắm không đánh giấc nữa lại là một phen giầy vò mãi cho đến mấy năm nay gần đây mới có ngày lành. Có điều cũng chính vì như vậy sự tiết kiệm tận trong xương của bọn họ cũng đã thành thói quen, bình thường ngay cả tết nhất cũng rất ít mặc đồ mới, cho dù là mặc cũng chỉ là cắt chút vải tự làm mà thôi.

“Cái này bao nhiêu tiền chứ, còn tiêu số tiền này làm gì, mua cho cha mẹ con là được, quần áo của mẹ còn nhiều mà, nếu không hai đứa cầm về cho mẹ con mặc đi.” Thôi Vinh Mai nói.

“Mẹ, đây là mua cho ngài, cha mẹ con cũng đều có mà. Ngài giữ lại mặc là được, thứ này ở phương nam rẻ hơn chỗ chúng ta nhiều, nếu ngài mặc thấy tốt, sang năm có lẽ con còn phải đi phương nam một lần nữa, đến lúc đó lại mua cho ngài.” Hồ Quốc Đống cười nói.

“Thế nào, sang năm còn muốn đi à, con đi một chuyến này ba tháng liền, trong nhà đều lo lắng không thôi, thế nào còn muốn đi?” Thôi Vinh Mai vừa nghe con rẻ nói không chừng sang năm còn phải đi, trong lòng liền luống cuống, ngay cả quần áo mới vẫn cầm trong tay vuốt ve cũng bỏ xuống.

“Mẹ ngài yên tâm lần này đã bàn bạc xong mọi chuyện tâm tâm rồi, cho dù là sang năm lại đi cũng sẽ không nán lại lâu như năm nay, vài ngày cũng sẽ trở lại.” Hồ Quốc Đống nói. Sang năm nếu lại đi thì chính là đi xem máy móc cùng với mời thợ, có điều cái này trong lòng hân và Triệu Cường cũng đều đã có cơ sở, cũng chỉ là cuối cùng lại đi xác nhận một chút mà thôi.

“Vậy thì được.” Thôi Vinh Mai vừa nghe Hồ Quốc Đống nói như vậy, trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhõm, con rẻ là đứa có tiền đồ, tuy rằng bà lo lắng nhưng cũng không thể vậy khốn tay chân con nhà người ta.

Ngô Hồng Nhi thấy hai người bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy cũng là khẽ cười, nói tới kẻ tử sau khi kết hôn, Thôi Vinh Mai đối với anh con rẻ Hồ Quốc Đống này còn tốt hơn con gái ruột thịt là cô rất nhiều, mới bắt đầu Ngô Hồng Nhi còn có chút lo lắng ghen tỵ, trái lại bị Thôi Vinh Mai cố đầu cô mắng cho một trận: “Con ngu này, vì sao mẹ đối với Quốc Đống tốt như vậy, còn không phải muốn để cho nó nể tình mẹ đối với nó tốt như vậy mà coi trọng mày thêm vài phần mà thôi.” Nói tới đây cũng là một phần tâm lòng của người mẹ.

Thời gian Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi nán lại nhà họ Ngô cũng không lâu, dù sao hôm nay đã hai mươi bảy tháng chạp rồi, mắt thấy sắp tết bắt kẻ là nhà ai cũng đều vô cùng rối ren, bởi vậy tuy rằng Thôi Vinh Mai cực lực giữ hai người bọn họ ở lại ăn cơm trưa, nhưng Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi vẫn là đi luôn không ăn cơm trưa. Về phần đồ cho trẻ con cùng anh trai chị dâu thì để tất ở chỗ hai cụ nhờ bọn họ chuyển giao, hiện tại mọi người đều bận rộn, hai người Ngô Hồng Nhi cũng không kịp đưa qua từng nhà.

Hai người trái lại là đi thoải mái, không hay biết bởi vì hai người không nói rõ mấy thứ này rốt cuộc là thuộc về ai, ba cô con dâu nhà họ Ngô còn nổi lên một trận mâu thuẫn nữa cơ. Mặc dù đồ của đám người lớn đều không khác nhau nhiều lắm, nhưng còn có kiểu dáng khác biệt mà, hơn nữa đồng hồ, đồ chơi cho mấy đứa nhỏ cũng không phải một kiểu dáng, Trần Hương Chi lại là người hay chọn tốt, chỉ là hộp đựng bút mua cho mấy đứa cháu trai lớn chị ta cũng nhìn thích, dù sao trẻ con nhà chị ta cũng bắt đầu lên lớp Dục Hồng rồi, chẳng ai có thể nói thứ này không phải cho trẻ con nhà chị phải không.

Có điều sự việc này cũng chẳng ai nhắc tới với Ngô Hồng Nhi, để cho Thôi Vinh Mai mắng ba cô con dâu một trận mới yên tĩnh. Dù sao quá mất mặt rồi phải không, con rẻ có ý tốt mang qua cho nhiều đồ mới mẻ như vậy, mấy đứa không có tiền đồ này còn chỉ nhìn chút đồ này ở trong mắt không rút ra được.

Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Quốc Đống về đến nhà, Hồ Đào Nhi đã ngồi ở nhà rồi, đang cùng Lý Quế Lan lục lọi quần áo Hồ Quốc Đống mua về. Hồ Đào Nhi cũng là cả ngày lo lắng cho em trai, hiện tại vừa nghe nói em trai đã trở về lập tức tới đây luôn. Tuy rằng vô hạt, nhưng chỉ cần biết hai người bọn họ không có chuyện gì cũng là không lo lắng nữa, bây giờ nhìn thấy Hồ Quốc Đống mang về nhiều nhiều đồ mới mẻ như vậy, đang xem đến háo hức đạt dào đây nè.

Hồ Đào Nhi thấy em trai em dâu trở về cũng không khách khí, lấy một bộ quần áo màu đỏ mận bèn nói: “Quốc Đống chị nhìn trúng bộ quần áo này này, hôm nay chị lấy đi luôn nhé.” Mùa xuân sang năm Hồ Đào Nhi sẽ phải làm mẹ chồng, đang lo mặc quần áo gì đây, không nghĩ tới đang buồn ngủ em trai lại đưa gối đầu đến cho, bộ quần áo này bất kể là màu sắc hay là kiểu dáng đều rất thích hợp, vừa vặn mặc lúc con trai làm việc vui.

Hồ Quốc Đống là chị một tay chăm lớn, khi còn nhỏ chỉ riêng tã đã không biết thay cho hần bao nhiêu, cho nên tuy rằng Hồ Đào Nhi chưa bao giờ chiếm món lợi lớn của nhà mẹ đẻ, nhưng bộ quần áo này lại không có gì. Hơn nữa nhìn kiểu dáng như vậy vừa nhìn là biết mua cho chị, mấy cô em gái khác đều còn trẻ, Hạnh Nhi cũng không thích mặc quần áo như thế, chỉ có chị mặc là thích hợp nhất.

“Cầm đi đi, đây chính là mua cho chị cả chị.” Thấy Hồ Đào Nhi vui thích thử quần áo, Hồ Quốc Đống cũng không nịn được bội phục Triệu Cường, đám quần áo gì gì đó này trừ mua cho Ngô Hồng Nhi đều là Triệu Cường chọn cho, bây giờ nhìn xem đều còn rất hợp tâm ý mọi người. Hần cũng không có phần bản lĩnh này. Triệu Cường dù sao làm ở xã mua bán nhiều năm như vậy, nhìn người rất chuẩn, ngay cả kích cỡ cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ là lớn một chút, cái này cũng không có gì, người nông thôn mua quần áo tình nguyện lớn một chút cũng không muốn nhỏ, lớn có thể sửa nhỏ hơn, nhỏ thì không có cách nào sửa lại.

“Chị cả, em cùng anh rể Hai còn chọn cho Thông Thông bộ quần áo, còn mua một mảnh vải lớn màu đỏ thắm cho vợ cháu ngoại trai, vừa lúc để cho chúng nó mặc khi kết hôn, chẳng qua lúc trở lại đồ nhiều quá nên để ở chỗ chị Hai, buổi chiều em sẽ đi qua lấy một chuyến.” Hồ Quốc Đống nói. Vương Thông là đứa cháu ngoại trai kết hôn đầu tiên, cho nên Hồ Quốc Đống bèn thiên vị mua thêm cho cháu ngoại trai một bộ quần áo, thấy vải đỏ phương nam đẹp bọn họ cũng mua một ít, có điều đồ đặc quả thực quá nhiều, hần bèn để một túi quần áo ở nhà Hồ Hạnh Nhi. Bên trong đó trừ một bộ quần áo mua cho Vương Thông, thì đều là vải vóc. Trừ mua cho cô dâu còn có cho người trong nhà, đều gói cùng một chỗ này.

“Không sao, cũng không gấp gáp, mừng hai đứa cho Hạnh Nhi chúng nó cảm về cho cũng được.” Hồ Đào Nhi không chút khách khí nói. “Mẹ, xem xem đứa đầu tiên chính là được nhờ nhì, Vương Thông nhà chúng ta ngay cả quần áo mới cũng không cần mua.” Đúng là đứa đầu tiên được nhờ, đứa vai dưới kết hôn đầu tiên mọi người đều còn mới mẻ mà, không riêng gì nhà mẹ đẻ bên này, nhà chồng bên kia cũng là cực kỳ coi trọng. Chờ sau này Vương Thông sinh con, đứa nhỏ này lại là đứa đầu tiên trong đám vai dưới cũng bắt mắt vô cùng. Có lẽ là nguyên nhân con trai trưởng sắp kết hôn, sang năm có lẽ là có thể bế cháu, Hồ Đào Nhi nhìn hơn hớn hớn kỳ.

“Lớn được nhờ cái gì, chờ đến lúc Đản Đản cùng Nhị Đản kết hôn, thằng anh trai như Thông Thông còn không phải là phải móc tiền, mảy tính thử Đản Đản của chúng ta chỉ tiết kiệm tiền mừng tuổi đã phải tiết kiệm bao nhiêu.” Lý Quế Lan nói. Ở nông thôn có chú trọng, chỉ cần là không kết hôn bất kể lớn nhỏ, kết hôn, sinh con, tiền mừng tuổi hết thấy đều không cần cho. Trái lại chỉ cần anh kết hôn rồi, cho dù là làm em trai, lúc anh chị kết hôn sinh con anh cũng phải gửi phần tiền lễ.

“Đúng là tính toán như vậy nhà chúng con còn thua thiệt lớn đấy.” Hồ Đào Nhi làm bộ vô cùng xót ruột nói, một phòng người đều cười lên ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: chương 71. Khí thế ngất trời

Edit: Trạch Mỗ

Rốt cuộc Hồ Quốc Đống không đi được nhà Hồ Hạnh Nhi, sáng hôm nay vốn trời nhìn đã không tốt lắm, sau khi ăn cơm trưa xong thì trời tuyết, mới bắt đầu còn là hạt tuyết không lớn, nhưng rơi được một lát chẳng những không nhỏ đi trái lại càng lớn hơn.

Hồ Quốc Đống thì không có gì, có điều mấy mẹ con Lý Quế Lan làm thế nào cũng không yên tâm để hần đi, dù sao xe máy cũng không phải an toàn lắm. Khoảng thời gian trước một tháng thôn bên cạnh cũng bởi vì say rượu không cẩn thận lái xuống cống, bị ngã máu chảy cả đầu. Hiện tại lại có tuyết rơi, vẫn nên yên ổn mà ở nhà đi, dù sao thứ đó đặt ở đây cũng sẽ không mất.

Trái lại Ngô Hồng Nhi cảm thấy vô cùng may mắn, may mà Hồ Quốc Đống bọn họ trở về kịp thời bằng không tuyết rơi ở trên đường thì sẽ chịu khổ lớn rồi, mặc dù phần lớn chặng đường đều ngồi tàu, nhưng quãng đường đi bộ cũng có một phần. Đi gặp phải tuyết khác với cái lạnh bình thường của mùa đông. Đôi chân kia của Hồ Quốc Đống vốn có chút bị cồng, nếu lại dính tuyết chỉ sợ cũng phải chịu tội lớn.

Mấy ngày sau chính là chuẩn bị ăn tết, ăn tết đơn giản chính là luộc thịt lợn, rán thịt viên, rán đậu hũ, rán củ từ, làm tám bát lớn... , thịt lợn nhà họ Hồ có sẵn, những thứ khác chuẩn bị thì càng đơn giản hơn, về phần thịt lợn kho gì đó càng là ngày nào cũng phải làm, nước kho trong nhà cũng có sẵn, chỉ cần làm nhiều một chút là được.

Lúc bọn Hồ Quốc Đống chưa về, Lý Quế Lan cả ngày lo lắng hần không thể quanh quẩn trong nhà, cũng chỉ có lúc bận rộn mới có thể tạm thời không

suy nghĩ vẫn vơ, bởi vậy đồ trong nhà đều chuẩn bị xong từ lâu, mấy ngày còn lại cũng chỉ là làm một chút tổng vệ sinh đơn giản mà thôi.

Năm mới rất nhanh đã tới, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, từ hai mươi bảy tháng chạp bắt đầu tuyết rơi đến ba mươi tết trời cũng chưa tốt lên, vát và lấm tuyết ngừng không được nửa ngày lại rơi tiếp. Cũng may đến mừng một tết ông trời trái lại cho sắc mặt tốt, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nhưng tục ngữ đã nói, tuyết rơi không lạnh bằng tuyết tan, chúc tết đầu năm mọi người cũng chỉ là đi mấy nhà rồi rúc ở nhà không ra cửa. Buổi chiều trái lại mọi người đều đi ra ngoài, cánh đàn ông tìm một chỗ chơi bài, cánh phụ nữ thì ngồi với nhau nói chút chuyện nhà chuyện cửa, tháng giêng là thời điểm thanh nhàn nhất trong một năm của nông dân. Bình thường chưa qua tháng giêng mọi người sẽ chưa bắt đầu làm việc.

Mùng hai tháng giêng, mấy chị con gái nhà họ Hồ đều trở về. Bắt đầu từ năm thứ ba sau khi kết hôn, Ngô Hồng Nhi liền sửa lại thời gian về nhà mẹ đẻ, đổi thành mùng bốn tháng giêng. Như vậy không xung đột với năm chị em nhà họ Hồ cũng không xung đột với ba chị em dâu nhà họ Ngô, bởi vậy hôm nay Ngô Hồng Nhi cùng Hồ Quốc Đống đều ở nhà tiếp đãi thân thích.

Hàng năm đến qua đến lại thật ra cũng không có gì, đơn giản chỉ là ăn uống chè chén mà thôi. Trái lại đồ Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường mua về làm cho mọi người hiếm lạ vô cùng. Không riêng gì Hồ Quốc Đống, Triệu Cường cũng mua vài thứ về cho mấy chị em nhà họ Hồ, anh ta đã nhớ nhắc nhở Hồ Quốc Đống mua đồ cho nhà cha vợ, đương nhiên sẽ không quên mình rồi. Nói tới cách làm người, Triệu Cường có thể bỏ xa Hồ Quốc Đống ba con phố lớn.

Cánh phụ nữ com nước xong xuôi thì bắt đầu nói chuyện phiếm, chủ đề chẳng qua chỉ là nhà Hồ Đào Nhi sắp làm việc vui cùng với nhà họ Hồ sắp chuyển đến trấn trên. Còn về phần cánh đàn ông, chủ đề đàm luận cũng cao thâm hơn một chút, đều là kiến thức bọn Hồ Quốc Đống đi ra ngoài lần này cùng với tính toán mùa xuân sang năm sẽ làm nhà máy.

Mấy anh con rể nhà họ Hồ đều là loại hình kiên định chịu khó, ngay cả Hồ Mai Nhi khoảng thời gian trước làm âm ỉ kịch liệt với nhà chồng cũng không thể không nói chồng chị là người tốt. Nhưng cũng chính vì như vậy, bọn họ có lẽ có thể sống tốt, nhưng mà lại không có quyết đoán nhiều lắm, cả đời cũng chỉ là như vậy. Lý Chân Lương lúc còn trẻ bị mài giũa, hiện tại hai vợ chồng trừ trông rọt ra coi như là có nghề nghiệp, chẳng qua cũng chỉ là hơi giàu, tuy rằng không lo ăn uống nhưng là phát tài lớn lại là không có khả năng. Nhà Hồ Đào Nhi có cái máy kéo bình thường cũng có thể kiếm chút tiền tiêu vặt, về phần cô Tư, cô Năm còn lại thuần túy chính là kiếm ăn trong ruộng đất.

Thấy Hồ Quốc Đống bọn họ thương lượng cái này, chồng cô Tư cô Năm cũng vênh lỗ tai lên nghe, bọn họ cũng muốn từ trong đó tìm ra con đường kiếm tiền. Hiện tại Vương Lập lớn tuổi rồi không có sức lực kia, nhưng bọn họ đều còn nhỏ tuổi mà, hiện tại chính là thời điểm làm việc. Mất thấy em vợ cùng anh rể Hai làm đến phong sinh thủy khởi, bọn họ cũng thấy thèm. Đàn ông chất phác hơn nữa cũng có mộng phát tài.

Hồ Lão Đồ tuy rằng không thích trộn lẫn việc làm ăn nhà mình cùng mấy anh con rể, nhưng bây giờ đã làm cùng nhà con Hai, như thế nào cũng ràng buộc không tách rời rồi, bởi vậy ông cũng buông ra mấy phần. Cũng muốn nghĩ mấy biện pháp kiếm tiền cho mấy anh con rể. Theo Triệu Cường, nếu như hai anh em đồng hao này đầu óc linh hoạt hơn một chút đại khái có thể đi phương nam bên kia làm một trận lớn, ở bên kia chỉ cần đầu óc linh hoạt cũng chịu được khổ có thể nói ở chỗ nào cũng có thể kiếm được tiền. Thực sự không được qua lại làm lái buôn cũng được. Nhưng hai ông em đồng hao này của anh ta không phải anh ta nói lời bần chừn, làm việc thì được, nhưng muốn làm buôn bán thật đúng là hơi kém.

Đối với ông bố vợ Hồ Lão Đồ này, Triệu Cường cũng là say rồi, con rể chọn người nào cũng chất phác, chịu khó, con gái lại dạy dỗ nào cũng đáo để lanh lẹ, rõ ràng chính là vì không để cho con gái nhà mình chịu áy náy. Lúc trước nếu không phải xảy ra biến số là anh ta, chỉ sợ năm anh con rể nhà họ Hồ đều một dạng. Về phần quả ót gió Hồ Hạnh Nhi này chỉ sợ cũng sẽ càng đánh đá hơn.

Thương lượng đến thương lượng đi dù là Triệu Cường một bụng tâm nhàn cũng chưa tìm được việc cho hai ông em đồng hao có thể làm. Cuối cùng mọi người chỉ có thể thương định chung chung đến lúc đó đều tới hỗ trợ, sau này cửa hàng nhà họ Hồ lớn rồi, nhất là đã mở nhà máy, như thế nào cũng phải có mấy người nhà ở trong đó, mấy anh con rể này chính là thí sinh tốt nhất. Tuy rằng anh em họ nội của Hồ Quốc Đống một đồng lớn, nhưng nào có thân bằng anh rể ruột đây.

Mùng hai chiều đãi con gái con rể, mừng ba hóa vàng cho các cụ, mừng bốn Ngô Hồng Nhi trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, sau lại là đi lại thân thích cô di chú bác mấy ngày, tháng giêng đã qua hơn nửa. Bình thường đều là phải nghỉ hết cả một tháng giêng mới bắt đầu làm việc, nhưng năm nay vừa mới qua mười lăm, Hồ Quốc Đống bọn họ đã bắt đầu làm việc.

Làm nhà máy đầu tiên phải làm chính là xây nhà xưởng, tìm một địa điểm thích hợp mới là đúng lý. Hồ Quốc Đống bọn họ không chọn nhà xưởng ở thôn An Bình, bởi vì thôn An Bình mặc dù là đại bản doanh của bọn họ, nhưng giao thông suy cho cùng không tiện lắm.

Bọn họ chọn nhà máy ở bên cạnh đường quốc lộ lớn, nơi này vừa vặn ở giữa thôn bọn họ cùng trấn trên, bất kể là đi về thôn hay là trấn trên đều rất thuận tiện. Có điều chọn chỗ dễ dàng, nhưng lấy được chỗ này lại khó, cũng may trong nhà Triệu Cường có người quen, hơn nữa hiện tại chính sách bên trên chính là khuyến khích gây dựng sự nghiệp, bởi vậy sau khi mất một phen công sức, rốt cuộc là đã lấy được. Chẳng qua bất kể là Hồ Quốc Đống hay là Triệu Cường cũng cảm giác mình chân đã chạy gầy không ít.

Kiểm chỗ xong, trời vừa âm áp nhà xưởng liền xây dựng khí thế ngất trời. Lần này không thể so với lúc xây nhà năm ngoái chỉ là hai cái nhà tầng, lần này quy mô rất lớn, bởi vậy Hồ Quốc Đống cũng không tìm thân thích hoặc là anh em họ tới đây như năm ngoái mà là đặc biệt mời người tay nghề tốt, tính tiền theo ngày, cơm trưa cũng không quản, cũng tính một lượt trong tiền lương. Dĩ nhiên trong đám người quen có người muốn tới đây làm phụ hồ, bọn họ cũng hoan nghênh. Việc trông coi và tính tiền công là Vương Lập và Ngô Tân Hội cùng làm. Vương Lập lão luyện thành thục, Ngô Tân Hội có chút khôn khéo vặt, hai người đi chung là không còn gì tốt hơn.

Trong nhà đang xây nhà xưởng, Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường lại rầu rĩ vì một chuyện khác. Tuy rằng hai nhà bình thường đều không thiếu tiền, nhưng bây giờ vừa tiêu pha, tiền trong tay làm thế nào cũng không đủ. Hiện tại xây nhà xưởng sau này còn phải mua máy móc, thuê công nhân. Lại nói trại nuôi lợn trong nhà cũng phải mở rộng quy mô. Trại nuôi lợn nhà họ Hồ dùng bây giờ vẫn là chỗ nuôi lợn tập thể trong thôn trước kia, tuy rằng không

nhỏ, nhưng nuôi năm sáu mươi đầu lợn cũng là hết cỡ, mở rộng số lượng hơn nữa căn bản không đủ chỗ. Bởi vậy trại nuôi lợn này cũng phải xây lại. Thậm chí qua một khoảng thời gian nữa còn phải mua một đám lợn con nữa, trong nhà tuy rằng cũng có lợn nái nhưng căn bản không đủ, cho dù là trước đây đến mùa xuân cũng đều phải mua một nhóm nữa. Số lượng lợn nhiều, thu mua lương thực cũng phải theo kịp, bằng không mua cũng vô dụng.

Tính toán như vậy cái nào cũng cần dùng tiền, cho dù nhà họ Hồ ở thôn An Bình có thể được xưng là nhà giàu số một, nhưng ở cái niên đại vạn nguyên hộ cũng vô cùng hiếm thấy này. Nhà bọn họ cho dù là có tiền hơn nữa có thể có bao nhiêu đây. Vốn quan tài của hai cụ nhà họ Hồ thậm chí tiền riêng của Ngô Hồng Nhi cũng đều góp vào cũng chỉ vừa ba vạn mà thôi.

Về phần chỗ Triệu Cường, vì kiếm tiền anh ta ngay cả bản lĩnh năm đó nhất định đòi cưới Hồ Hạnh Nhi khóc lóc om sòm lẫn lộn với mẹ anh ta cũng đều dùng tới rồi, lại cộng thêm khoản bồi thường duy nhất anh ta từ chức xã mua bán cho, vốn cưới vợ cho hai cậu con trai hai vợ chồng bọn họ tích cóp nhiều năm như vậy tính toán hết nước hết cái gom được hai vạn. Triệu Cường cũng muốn đi chỗ anh trai em trai thử xem, nhưng mà lại bị Hồ Hạnh Nhi giới nước lạnh.

Cha mẹ Triệu Cường lấy tiền dưỡng già ra đã làm cho hai chị em dâu cắn răng nghiêng lợi rồi, nếu Triệu Cường lại đi vay tiền chỉ sợ trong nhà sẽ đánh nhau to. Nói thật hai cụ nhà họ Triệu nếu không phải chỉ có hai cháu trai là Đại Bảo cùng Nhị Bảo, Triệu Cường lại một mực nói vì tiền cho con trai, hai cụ như thế nào cũng sẽ không lấy hết tiền ra. Đứng nhìn chỉ có năm nghìn đồng, nhưng là hai cụ lại tích cóp một đời, hiện tại giá trị của năm nghìn đồng là hết sức kinh người, đều có thể mua hai căn nhà không nhỏ ở trấn trên.

Hai nhà cộng lại cũng chỉ có năm vạn đồng, tuy rằng có thể giải quyết rất nhiều chuyện, nhưng còn thiếu không ít. Thật ra hai nhà vốn còn có thể gom góp nhiều hơn một chút. Nhưng năm ngoài đều mới xây nhà, hơn nữa bất kể là trại lợn hay là cửa hàng trấn trên đều phải giữ lại một chút tiền mặt, bởi vậy ước chừng ít đi hơn một vạn.

Bên trong thân thích trái lại cũng có thể gom một chút, nhưng cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi, Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường cắn răng dứt khoát chút tiền này cũng không cần nữa, đi vay đi. Hiện tại đi vay còn là chuyện mới mẻ, ở trong thôn vừa nói nhà ai đi vay đó chính là chuyện vô cùng mất mặt, có điều lần này bọn họ coi như là bất cứ giá nào rồi, dù sao đã dùng cả tiền vốn quan tài của các cụ rồi, không thành công hai người bọn họ ngay cả cuộc sống cũng không qua nổi nữa, còn sợ gì mất mặt.

Vừa nghĩ như vậy hai người trái lại đều có vài phần quyết đoán, đem nhà xưởng mới xây cùng hai cái nhà tầng trấn trên mới xây đi thế chấp, cầu ông xin bà, cuối cùng cũng vay được mười vạn đồng. Lúc này cuối cùng cũng không thiếu tiền rồi, mà Hồ Quốc Đống cùng Triệu Cường ở quanh vùng này coi như là có tiền tuổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72. Mắng người

Edit: Trạch Mỗ

Vào niên đại tiền gửi ngân hàng trung bình mỗi nhà không đến được một nghìn, tiền lương hàng tháng của công nhân viên chức đã biên chế cũng chỉ có mấy chục này, mười vạn đồng đối với người bình thường mà nói quả thực chính là con số thiên văn. Vay một số tiền lớn như vậy, cũng là hai người Hồ Quốc Đống tâm tính tốt, nếu như là người tâm tính kém, trước tiên không nói bởi vậy mà sinh ra áp lực tâm lý, chỉ sợ chỉ là bởi nghị luận của người khác cũng sẽ luống cuống rồi.

Cũng may hiện tại Hồ Quốc Đống và Triệu Cường hoàn toàn không có thời gian cố kỵ cái nhìn của người khác, tiền vừa đến tay bọn họ đã bắt đầu các loại rồi ren. Nhà họ Hồ trừ Lý Quế Lan phải ở nhà trông trẻ con, thật có thể nói là nam nữ già trẻ đồng thời ra trận.

Trong lúc rồi ren, Triệu Cường mang theo Hồ Hạnh Nhi lại đi phượng nam một chuyến, vốn phải là Hồ Quốc Đống đi, nhưng một đồng việc trong nhà việc nào cũng không rời được hắn, hơn nữa Hồ Hạnh Nhi cực lực bày tỏ mình muốn đi, bởi vậy hai người liền cùng đi. Lần này hai người đi cũng là vì công việc, trừ quyết định hoàn tất máy móc và thợ, hai người còn định xem thử có khách hàng tiềm năng gì hay không. Lần ra ngoài này đối với Hồ Hạnh Nhi mà nói là thu hoạch cực lớn, mở ra cho chị một cánh cổng mới, đây cũng là nói sau.

Ngô Hồng Nhi quản lý toàn bộ tài chính trong nhà, bất kể là tiền lương công nhân hay tiền mua máy móc, hết thảy đều đặt ở chỗ Ngô Hồng Nhi, cô cũng có thể nói là trách nhiệm trọng đại. Tuy rằng đã kết hôn được thời gian không ngắn, nhưng Ngô Hồng Nhi thật đúng là chưa học được tính nết của rất nhiều phụ nữ nông thôn đã kết hôn, cũng chính là từ khi tiếp quản trại lợn tới nay cô mới đánh đá hơn vài phần.

Không có cách nào không ghê gớm không được á, rất nhiều dân quê bạn nói nhẹ nhàng với cô ta, cô ta căn bản nghe không vào, chỉ có bạn thét người ta hai tiếng mới được thôi. Ngô Hồng Nhi vất vả lắm mới đuổi đi một bà con đến kết toán tiền lương, thở ra một hơi dài.

Nhà máy của nhà họ Hồ gần như đã làm xong, hiện tại chính là thời điểm kết toán tiền công. Từ lúc nhà họ Hồ bắt đầu xây nhà xưởng quy mô lớn tới nay, lao động khỏe mạnh quanh vùng tới đây tìm việc làm không ít, đầu năm nay ở nông thôn lao động khỏe mạnh nhân rồi thật đúng là không ít, tìm được việc ở đây có thể kiếm tiền còn gần nhà, rất nhiều người đều muốn làm, không phải là bỏ ra tí sức thôi sao.

Ngay cả chị dâu nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi cũng đến chỗ Ngô Hồng Nhi đi cửa sau, cũng xin cho anh em nhà mẹ đẻ bọn họ đến làm việc. Loại việc này đều là trả công theo ngày, không chừng sẽ gặp phải một hai kẻ lười biếng dùng mảnh lối. Mà nông thôn chính là chỗ này không tốt, giữa rất nhiều người đều là quan hệ dây mơ rễ má, ngay cả từ chối cũng không dễ.

Thấy Ngô Hồng Nhi mày chau mặt ủ, vừa lúc Hồ Quốc Đống đi vào nói: “Đây là thế nào?”

“Không thế nào cả, đây không phải là vừa kết toán tiền công cho bọn họ sao, anh em nhà mẹ đẻ chị dâu Ba em cả ngày lười biếng dùng mảnh lối, trả tiền cho y trong lòng cũng không thoải mái.” Tay Ngô Hồng Nhi rất chặt, cũng không phải cô tham tiền, mấu chốt là trên loại chuyện này nếu tay không xiết chặt một chút thì mất không phải là một tí một tẹo. Bấy giờ tiền của bọn họ rất căng thẳng, hơn nữa lại vay một khoản lớn như vậy, Ngô Hồng Nhi bây giờ là một xu quả thực hận không thể bẻ thành hai nửa tiêu mới được.

“Vi ít chuyện không đến mức như vậy, trả cho anh ta đỡ cho chị dâu em oán trách em.” Hồ Quốc Đống làm việc trong nhà xưởng cả ngày đương nhiên biết người Ngô Hồng Nhi nói kia là ai, có điều đạo trong thân thích, không đáng vì chút tiền này mà xảy ra mâu thuẫn, bởi vậy Hồ Quốc Đống bèn nói. Dù sao tiền công của y tổng cộng cũng chỉ mấy chục đồng mà thôi.

“Cái này không thể được, lần này trả, còn lần tiếp theo. Mấy ngày hôm trước chị dâu Ba em còn tìm em nói đợi nhà máy của chúng ta mở muốn để cho anh em nhà mẹ đẻ chị ấy đến làm việc nữa đây, như vậy sao được, chờ bớt chút thời gian em phải nói một chút với anh Ba em, nếu không nói một chút với mẹ em cũng được.” Bọn họ bây giờ chính là thời điểm bắt đầu sự nghiệp, sợ nhất chính là các thứ không có nguyên tắc, lại nói anh em nhà mẹ đẻ chị dâu Ba cô thật đúng là không phải hạng tốt lành gì, cả ngày không đứng đắn, làm sao cô có thể giữ con sâu làm rầu nồi canh như vậy ở trong nhà máy. Nếu là tìm những công nhân như vậy, bọn họ không đóng cửa đã coi như không tệ rồi.

Bởi vì là người nhà mẹ đẻ của cô, Hồ Quốc Đống đương nhiên khó mà nói cái gì, bởi vậy Ngô Hồng Nhi đã tính toán, nói một chút với anh Ba cô trước, nếu vẫn không có tác dụng cô sẽ về nhà nói một chút với mẹ cô. Tuy rằng mẹ cô nhìn bình thường rất ôn hòa, nhưng mấy chị con dâu vẫn bắt chẹt được. Chị dâu Ba cô cũng chỉ là miệng lưỡi ghê gớm mà thôi, thật ra không làm được chủ gia đình.

“Chẳng qua lần này chúng ta phải chịu chút thua thiệt, vẫn phải phát tiền công mấy ngày này cho y.” Ngô Hồng Nhi nhìn sổ nhớ trong tay, thầm tính toán một chút, vừa lúc có thể dùng sự việc này giết gà dọa khỉ. Có ví dụ này, có người còn muốn lười biếng dùng mảnh lối trong lòng cũng có cái chán nhiep.

“Thật nên để cho người khác tới xem thử bộ dáng bà chủ tham tiền này của em.” Hồ Quốc Đống thấy bộ dáng Ngô Hồng Nhi cảm bàn tính tính lách ta lách tách cười nói. Bàn tính của Ngô Hồng Nhi là đặc biệt tìm bố chồng Hồ Đào Nhi học. Ông cụ Vương từng là đội trưởng đội sản xuất trong thôn, một tay bàn tính lách ta lách tách rất lợi hại, tính công điểm, chia tiền, chia lương thực cho người trong thôn một lần cũng chưa từng sai. Đó cũng là một môn tuyệt kỹ. Ngô Hồng Nhi liên tục ở chỗ Hồ Đào Nhi hơn nửa tháng cuối cùng cũng nèo được ông cụ Vương truyền thụ cho cô mấy chiêu.

“Hừ, còn tốt hơn kẻ tiêu tiền vung tay quá trán như anh nhiều.” Ngô Hồng Nhi lườm Hồ Quốc Đống một cái sau đó nói. Con người Hồ Quốc Đống quá mức chủ nghĩa đàn ông, bình thường lại quá sĩ diện, muốn bảo hấn tính toán chi ly với người khác là hoàn toàn không có khả năng, cho nên vấn đề quản lý tiền nong, vẫn phải là cô làm. Thật ra đàn ông trong thôn phần lớn như vậy, không phải hấn không để ý chút tiền đó, chỉ là ngại mặt mũi mà thôi.

“Đúng vậy, nhờ có nương tử đại nhân rồi, bên này tiểu nhân có lễ.” Hồ Quốc Đống hành một lễ quái dị cho Ngô Hồng Nhi, sau đó cười nói.

“Được rồi, mau đi làm việc đi, đừng lè mề ở đây quấy rối em nữa.” Ngô Hồng Nhi thấy hấn không đứng đắn, cũng không muốn để cho hấn quấy rối cô nữa, trong tay mình còn một đồng việc đây này.

Trong tay Hồ Quốc Đống thật ra việc càngh nhiều hơn, nán lại không đầy một lúc thì đi. Hiện tại mấy ngày này hai người đều bận, có thể trò chuyện được vài câu coi như là khó được rồi.

Ngô Hồng Nhi lại bận rộn một đoạn thời gian, tính toán tiền lương của mọi người tằm tằm rồi, lúc này mới bớt chút thời gian đi tìm Ngô Tân Hội một chuyện. Hiện tại ba anh em nhà họ Ngô cũng đều làm việc ở đây, dĩ nhiên tiền lương cũng phát cho bọn họ như bình thường. Có điều tương đối với người khác chỉ cần làm việc là được, ba anh em nhà họ Ngô còn phải chú ý trông coi, dù sao loại việc xây đắp này chỉ cần một người lười biếng dùng mảnh lối không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn. Tuy rằng nơi này chỉ là nhà xưởng, nhưng cũng không thể lơ là.

Thấy Ngô Hồng Nhi tới đây, Ngô Tân Hội vội vàng buông việc trong tay xuống qua đây nói: “Đây là thế nào, em gái?” Khoảng thời gian trước Ngô Tân Hội đi theo Hồ Quốc Đống vào thành phố tìm máy móc, sau khi trở về lại vội vàng lắp đặt, cả ngày xoay quanh, hơn nữa cậu em vợ anh ta cả ngày đi muộn về sớm, anh ta thật đúng là không chú ý đến thằng này thành tai họa ở đây rồi.

“Là như vậy anh Ba, em đây không phải là đang tính tiền công sao, đưa anh em nhà mẹ đẻ chị dâu Ba đó anh cũng biết, lần này thời gian ngắn coi như thôi. Nhưng lần trước chị dâu Ba còn muốn xin em cho y sau này đến nhà máy làm, anh phải nói trước với chị dâu một chút, y cũng không đứng đắn được việc cho lắm. Nếu là toàn làm như vậy, cái nhà máy này nhà chúng em cũng không cần mở nữa.” Ở trong nhà Ngô Hồng Nhi được chiều chuộng từ nhỏ, hơn nữa quan hệ của cô và ba ông anh trai đều vô cùng tốt, bởi vậy cô nói hết sức thẳng thắn, cũng không có quanh co lòng vòng. Không phải cô không nói tình cảm, chuyện lười biếng dùng mảnh lối này lây truyền, không chừng một người có thể kéo theo một nhóm lớn.

Ngô Tân Hội vừa nghe, con giận dữ nổi lên. Em gái ruột so sánh với cậu em vợ không có bộ dáng đứng đắn đương nhiên là em gái thân thiết hơn, nói thật gần đây anh ta cũng là đi sớm về muộn, mặc dù mới bắt đầu là cùng anh rể nhà họ Vương trông coi giám sát, nhưng sau này anh ta bởi vì miệng lưỡi coi như lưu loát nên vẫn luôn đi theo Hồ Quốc Đống chạy bên ngoài, rất ít khi xuất hiện ở trong nhà máy, tuy rằng anh ta cũng nghe vợ anh ta nhắc tới một câu cậu em vợ là làm việc ở đây, nhưng thật đúng là không để ý y lắm, có điều khi đó anh ta còn đặc biệt dặn dò vợ anh ta bảo cậu em vợ làm việc tử tế, ngàn vạn lần đừng làm cho Hồng Nhi khó coi, không nghĩ tới mới được mấy ngày như vậy, Hồng Nhi đã tìm tới. Dù như vậy còn tính toán sau này đến nhà máy làm, đây không phải là vì kiếm tiền, thuần túy chính là đặt mặt mũi anh ta xuống đất dẫm mả.

“Được, chuyện này anh đã biết, cô đừng quản. Tiền công trong khoảng thời gian này cô cũng đừng phát cho nó, CBN thẳng ôn này lại ngứa da rồi, chị dâu cô cũng là đầu óc chỉ dùng làm trang sức.” Ngô Tân Hội nói không hề khách khí.

“Đừng, xem anh nói kia, tiền lương trong khoảng thời gian này như thế nào cũng phải đưa, nhưng là anh Ba anh cũng biết, nhà máy này của chúng em sắp khởi công rồi, bằng bộ dáng đó của y dù thế nào em sẽ không dùng nữa.” Ngô Hồng Nhi nói. Cô thật sự là muốn trợ cấp nhà mẹ đẻ, nhưng người nhà mẹ đẻ không cho cô mặt mũi cũng đừng trách cô trở mặt. Hơn nữa người này chẳng phải là người nhà mẹ đẻ của cô. Ba anh trai cô vì sợ người khác nói lời ong tiếng ve, làm việc cũng nhiều hơn người khác nhiều. Ngay cả năm chị em nhà họ Hồ cũng chẳng nói được điều gì.

“Được, chuyện này cô đừng quản, về anh nói với chị dâu cô.” Ngô Tân Hội trấn an em gái vài câu, trở về sẽ tính sổ với vợ anh ta.

Ngô Tân Hội trở về đồ ập xuống mắng luôn Trần Hương Chi một trận, tuy rằng ở bên ngoài Trần Hương Chi có vẻ hết sức lợi hại, nhưng chị ta thật đúng là không làm được chủ Ngô Tân Hội. “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng để đám người vợ vãn nhà mẹ đẻ cô ở chỗ đó nhà Hồng Nhi, đây là lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng, có một lần nữa để cho tôi biết xem tôi đánh cô thế nào.” Ngô Tân Hội rất tức giận nói.

Điều kiện nhà mẹ vợ không tính là tốt, nhất là cậu em vợ cũng đã hai lần hai sáu, trong nhà con cái cũng hai đứa rồi nhưng còn cả ngày không đứng đắn. Lúc trước hai vợ chồng đó siêu sinh tiêu phí gần hết chút của cải hai vợ chồng cha vợ tích góp, bởi vậy Trần Hương Chi thỉnh thoảng giúp đỡ nhà mẹ đẻ một phen, anh ta cũng không nói gì chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng lần này Trần Hương Chi xem như thọc eo Ngô Tân Hội rồi.

Bị Ngô Tân Hội mắng một trận dồn dập, Trần Hương Chi một mặt là xấu hổ một mặt lại mắng em trai kém cỏi, bình thường chị ta còn có thể nói nhao nhao vài câu, nhưng Ngô Tân Hội thật sự nổi giận chị ta cũng không dám cãi, bởi vậy chị ta lau nước mắt không ngừng. Thỉnh thoảng mới phàn bác một câu yếu ớt “Người vợ vãn cái gì chứ, đó là em trai em.”

Hai vợ chồng Thôi Vinh Mai vốn đang ở phòng cách vách trông trẻ con, nghe con trai đang nổi giận với con dâu, hai cụ kinh ngạc nhìn nhau, hai vợ chồng này lại là vì cái gì? Nhưng hai vợ chồng cãi nhau, bọn họ là cha mẹ già cũng không thể nhìn không, đồ cháu trai ngoan ngoãn xem TV, Thôi Vinh Mai cùng Ngô Xuyên Từ đi ra bên ngoài, Thôi Vinh Mai rít lên một tiếng nói: “Thằng Ba, ranh con nhà mày đêm hôm khuya khoắt la hét cái gì đấy, không thể nói chuyện từ từ à?”

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: chương 73. Phong sinh thủy khởi

Edit: Trạch Mỗ

Thấy quấy rầy đến hai cụ, Ngô Tân Hội lại hung hăng trừng mắt nhìn Trần Hương Chi một cái, nhưng đến cùng không tiếp tục nói nữa, theo anh ta chuyện này có thể không cho mẹ anh ta biết tốt hơn vẫn nên không cho mẹ anh ta biết, mẹ ruột đương nhiên bên nhà vợ con gái, chỉ bằng tính tình nóng nảy kia của Thôi Vinh Mai thế nào cũng phải hung hăng mắng vợ anh ta một trận. Lại nói còn có Ngô Xuyên Từ đấy, cha anh ta nếu nổi giận, anh ta sẽ thế nào cũng phải đánh nhau với vợ anh ta, bởi vậy Ngô Tân Hội vội vàng nói với hai cụ nhà họ Ngô ở bên ngoài: “Mẹ, không có chuyện gì, chỉ khác khẩu đối câu, chúng con không cãi nhau đâu. Hai ngài đi nghỉ ngơi đi.”

Ở nông thôn hai vợ chồng cãi nhau rất bình thường, nếu cứ sống yên ổn với nhau mới làm cho người khác khó hiểu đấy. Bởi vậy thấy con trai nói như vậy hai cụ nhà họ Ngô cũng không nói gì nữa. Bọn họ ngược lại không phải quan tâm vì sao con trai cãi nhau. Chỉ là đêm hôm khuya khoắt làm ồn ào như vậy nói cho cùng khó coi mà thôi.

Bây giờ Trần Hương Chi cũng biết sợ rồi, ngay cả nước mắt cũng chẳng buồn lau cứ một mực giương mắt nhìn như vậy, chờ Thôi Vinh Mai bọn họ lại trở về phòng, trái tim vẫn luôn nhắc lên mới để xuống. Thật ra chị ta cũng không muốn quản mấy chuyện rồi bởi đó của nhà mẹ đẻ, nhưng mỗi lần về nhà mẹ đẻ mẹ chị ta cũng không có một lần nào không khóc lóc kể lể với chị ta, rốt cuộc là mẹ ruột chị ta, chị ta cũng đành thuận tay giúp một phen, nào biết cái thằng kia không cố gắng như vậy. Có điều trong lòng Trần Hương Chi cũng có chút oán trách em gái chồng, nhà họ Hồ gia nghiệp lớn, đâu có thiếu chút tiền ấy cho em trai chị ta.

Chút tâm tư nhỏ mọn đó của chị ta, Ngô Tân Hội liếc mắt nhìn là có thể thấy rõ, nói đến cùng ấy à, cô vợ này của anh ta tuy rằng nhìn rất khôn khéo, bình thường giữa mấy chị em dâu cũng quen thói chiếm lợi, nhưng trên thực tế lại là không có bụng dạ nhất, đừng nói chị dâu cả dù là chị dâu Hai cũng có thể đem bán cô ta. Chẳng qua rốt cuộc là vợ mình, Ngô Tân Hội chỉ tiếp tục đe dọa nói: “Cô đó là tâm tư gì, cô làm như tiền nhà Hồng Nhi là gió lớn thổi tới không bằng, dựa vào cái gì để cho cô lấy không chiếm không. Hơn nữa nhà Hồng Nhi nhưng còn có một khoản vay lớn nữa đấy, sao cô không suy nghĩ một chút cho con bé. Chuyện thẳng Tường đi nhà máy nhà Hồng Nhi làm việc thì khỏi phải nói nữa, tiền công mấy ngày này tôi bỏ ra.”

Đây không phải là ruột thịt chính là kém chút, chỉ nói Ngô Tân Hội chỉ cần suy nghĩ một chút đến khoản tiền lớn nhà Ngô Hồng Nhi mắc nợ kia trong lòng vẫn luôn nhắc lên, bình thường lúc tiêu tiền cũng là nhìn chằm chằm đến số sao, hận không thể một xu tiền bỏ thành hai nửa mà tiêu. Mà người chị dâu Trần Hương Chi này thì kém hơn nhiều.

Trong lòng Trần Hương Chi cho dù có nhiều ý kiến hơn nữa, chủ gia đình đã lên tiếng chị ta cũng chỉ có thể nhận. Ngậm lại ngay cả tiền công mấy ngày

này của anh em chị ta cũng phải nhà mình bỏ ra, chị ta lại tiếc. Cho dù là em trai ruột, chị ta cũng tiếc chút tiền đó nhà mình. Có điều nhìn gương mặt đen kìa của Ngô Tân Hội, cuối cùng chị ta không dám nói cái gì nữa.

Bởi vì chuyện này, chừng mấy ngày Ngô Tân Hội vẫn chưa cho Trần Hương Chi sắc mặt tốt, chị ta ở nhà đèn bù cẩn thận từng li từng tí mấy ngày, cuối cùng mới làm cho thái độ Ngô Tân Hội chuyển biến tốt vài phần. Thấy thái độ Ngô Tân Hội tốt rồi, Trần Hương Chi mới nổi giận đùng đùng về nhà mẹ đẻ mắng cho thẳng em trai kém cỏi kia một trận. Thằng này phàm là không chịu thua kém một chút, chị ta cũng không cần thiết vừa cười làm lành lại đèn tiền như vậy.

Lại nói chỗ Ngô Hồng Nhi, có cái ví dụ thẳng em vợ của Ngô Tân Hội, lúc tuyển công nhân, những người vốn trong lòng còn chút tính toán liền bỏ hết chút tính toán nhỏ nhặt đó. Ngô Hồng Nhi ngay cả mặt mũi chị dâu nhà mẹ đẻ cô cũng dám không cho, thì càng đừng nói bọn họ không phải người thân hay bạn bè rồi. Đương nhiên liên quan đến thân thích, trong lòng cũng đều cân nhắc vài phần, thủ đoạn này của Ngô Hồng Nhi cũng thật sự phát ra tác dụng giết gà dọa khỉ rồi.

Bận rộn hơn nửa năm, đợi đến giữa hè đã qua, nhà máy nhà họ Hồ cuối cùng cũng khai trương. Bởi vì là một trong mấy doanh nghiệp tư nhân lớn số lượng không nhiều lắm của trấn trên, ngày khai trương mấy lãnh đạo phụ trách kinh tế của trấn trên còn đặc biệt đến tặng bóc một phen, bây giờ đã tắt nước đã cải cách mở cửa, đối với hành động tự gây dựng sự nghiệp bọn họ cũng phải công khai ủng hộ.

Thịt kho nhà họ Hồ lấy cái tên vô cùng bình thường, chỉ gọi là “Lão Hồ gia”, Ngô Hồng Nhi nghĩ tới cuộc chiến hàng nhái và cuộc chiến nhãn hiệu tràn ngập ở đời sau, còn đặc biệt cẩn thận đi đăng ký trước. Cục Công Thương hiện tại rất ít người có ý thức này, lúc bọn họ đi đăng kí, còn dẫn tới người khác đặc biệt nhìn mấy lần.

Nhà máy tuy rằng đã khai trương, nhưng bây giờ còn chưa có đơn đặt hàng, cũng không dám làm quá nhiều. Lần này chủ yếu là lần đầu tiên làm thử một chút, thuận tiện để cho đám công nhân quen thuộc mấy móc một chút. Dù sao tuy rằng tất cả đóng gói các kiểu đều là dựa vào mấy móc, nhưng mổ lợn, làm thịt kho vẫn toàn là sức người cả. Vừa bắt đầu cũng không làm được số lượng lớn.

Thịt kho nhà họ Hồ chia làm mấy bộ phận, có mấy loại giò lợn kho, tai lợn kho, giò thủ. ..., lại đóng trong túi chân không, cũng có đóng trong hộp, đương nhiên cũng có không chế biến bảo quản mà trực tiếp bán tươi. Mà cửa hàng đã đóng cửa nửa năm kia của Hồ Hạnh Nhi cuối cùng cũng khai trương lại lần nữa.

Chẳng qua bây giờ người ở bên trong đã không phải là hai vợ chồng Hồ Hạnh Nhi mà đổi thành hai cụ nhà họ Hồ vừa mới chuyển đến trấn trên ở. Tháng chín bọn nhỏ sẽ khai giảng, Hồ Quốc Đống tốn bao sức lực chạy hộ khẩu cho ba đứa nhỏ trong nhà đến trấn trên, năm nay vừa lúc Hồ Kiệt lên lớp một, Hồ Trắc đi học trước một năm. Về phần Nha Nha cũng bị đưa vào trường mầm non. Hai cụ ở trong cửa hàng này vừa bán thịt lợn tươi, cũng bán thịt kho, dĩ nhiên đồ ăn đóng hộp và đóng gói trong túi chân không nhà xưởng sản xuất cũng bán ở đây. Buồn bán thật là thịnh vượng vô cùng, mỗi ngày người đến người đi quả thực quá mức náo nhiệt.

Về phần hai vợ chồng Hồ Hạnh Nhi cùng Triệu Cường, ngay từ lúc nhóm mẫu thử làm ra đã cầm đồ đi lôi kéo mỗi hàng rồi, bạn đừng nói thật đúng là để cho bọn họ tìm được mấy đơn đặt hàng, tuy rằng không tính là lớn lắm, nhưng nhà máy cuối cùng cũng khai trương rồi.

Bây giờ mọi người đều thành thực, bên trong cũng đều là để thử tốt, tuyệt đối không phải loại thương nhân lòng dạ hiểm độc đời sau kia có thể so sánh. Hơn nữa thịt kho nhà họ Hồ mấy năm nay coi như là xông xáo ra mấy phần danh tiếng, đơn đặt hàng của mấy nhà máy lớn trấn trên phát phúc lợi tết Trung thu mười lăm tháng tám đều được Triệu Cường dựa vào cái lưới không xương của mình mang về.

Người khác rất là bội phục đối với Triệu Cường, dù sao đơn đặt hàng của mấy nhà máy lớn trấn trên cộng lại cũng không tính là nhỏ lắm. Nhưng cái này ở trong cái nhìn của Triệu Cường thật đúng là không có gì, trấn trên vốn chính là đại bản doanh của anh ta, nếu như ngay cả mấy đơn đặt hàng của trấn trên cũng không lấy được anh ta mới thật là mất mặt đấy.

Mục tiêu tạm thời của anh ta là chiếm cứ một vị trí trong thành phố, sau đó chính là trong tỉnh, thậm chí toàn quốc, xông ra khỏi Trung Quốc cũng là có khả năng. Bây giờ Triệu Cường cả người đều tràn đầy ý chí chiến đấu, quả thực có thể nói là toả sáng mùa xuân thứ hai cũng không đủ, ngay cả mái tóc vốn thỉnh thoảng có mấy sợi tóc trắng cũng đều đen ra, về phần Hồ Hạnh Nhi còn ý chí chiến đấu sức sôi hơn cả Triệu Cường, mới bắt đầu chị chỉ là một người nông thôn, tuy nói gả đến trấn trên hơn hai mươi năm, nhưng gặp phải tràng diện lớn cả người cũng có chút sợ hãi rụt rè. Nhưng sau khi đi theo Triệu Cường ra ngoài mấy lần, khí tràng cả người chị đều biến đổi. Cả người cũng bắt đầu phát triển theo phương hướng nữ cường nhân rồi.

Lần trước trên đường đi phương nam, Hồ Hạnh Nhi còn bắt liên hệ được với một nhân viên phục vụ trên tàu hỏa, ban đầu hai người chỉ là tùy tiện hàn huyên đôi câu, ai dè sau lại nói tới hai người lại là đồng hương, thấy lại có duyên phận như vậy, cuối cùng hai người vậy mà gọi nhau chị em. Lúc ấy cũng chỉ cho là bình thường, nhưng thời gian lâu dài, trong lòng Hồ Hạnh Nhi cũng có tính toán nhỏ nhặt của mình.

Đầu năm nay ngồi tàu hỏa quả thực chính là chịu tội, thường chỉ là gặm chút mần thầu nguội ngắt hoặc là kiên trì đến ga mới có thể mua chút đồ ăn. Đường xá gần cảm chút đồ từ nhà lên là được, nếu là liên tục ngồi chừng mấy ngày thì là tội lớn. Trên tàu cũng có bán đồ ăn, nhưng vừa đắt lại khó ăn, đâu có so được với thịt kho nhà bọn họ. Trong lòng Hồ Hạnh Nhi tính toán nếu thịt kho nhà bọn họ có thể gửi bán ở trên tàu, một chuyến mười mười chuyến một trăm, cả nước nhiều tàu hỏa như vậy, chỉ cần mỗi người mua một túi hoặc một hộp, chị liền kiếm gấp bội rồi.

Có điều Hồ Hạnh Nhi cũng không ngốc, tuy rằng chị và cô nhân viên phục vụ người ta bình thường gọi chị em em, nhưng thật sự dính đến loại chuyện này cũng không thể tùy tiện nhờ người ta hỗ trợ, bởi vậy chị dứt khoát coi như là tặng đồ cho em gái nhà mình ném thử đồ ăn ngon, thuận tiện cũng mượn vào danh nghĩa cô nhân viên phục vụ cho mấy người bạn cô ta quen biết một chút.

Bởi vì chị là tình cờ gặp được trên tàu, hơn nữa Hồ Hạnh Nhi cũng biểu hiện chỉ là cho cô ta ném thử đồ ăn ngon, cô nhân viên phục vụ cũng không nghĩ ngờ gì, thấy Hồ Hạnh Nhi còn hào phóng chia cho mấy người bạn của cô ta, ngược lại rất có thể diện, trong lòng lại thân thiết với Hồ Hạnh Nhi hơn vài phần, cảm thấy chị đồng hương này không tệ. Thật ra cô ta nào biết, lần này Hồ Hạnh Nhi ngồi chuyến tàu này thuần túy là nhằm vào cô ta mà đến.

Sự việc không khác dự đoán của Hồ Hạnh Nhi nhiều lắm, chờ thêm không bao lâu, cô nhân viên phục vụ kia liền bí mật bắt đầu liên lạc với Hồ Hạnh Nhi, có điều cô ta cũng không phải bán ở trên tàu hỏa như Hồ Hạnh Nhi nghĩ, chỉ là lúc bọn họ ăn đồng nghiệp trên tàu nhìn thấy, thứ này quả thực rất ngon, lại nói cũng dễ dàng lưu giữ. Làm việc ở trên xe lửa đều là công nhân viên chức biên chế chính thức, cũng không thiếu chút tiền ấy, bởi vậy trái lại đều nhờ cô ta mang hộ một chút.

Hồ Hạnh Nhi tuy rằng trong lòng hơi thất vọng, nhưng trên mặt lại cười khanh khách. Dù sao thời gian dài tường chi đụng vào cũng không ít, lúc này mới tính là cái gì, “Cái này đâu cần dùng tiền mua chứ, em không phải là đánh vào mặt chị sao, đây đều là đồ nhà mình, em muốn bao nhiêu cứ việc lấy đi.” Tiếc trẻ con không bày được sỏi, bây giờ Hồ Hạnh Nhi cũng hào phóng rồi, phải biết trước đây chị là không bỏ được. Đây đều là thịt hàng thật giá thật mà.

Cô nhân viên phục vụ cũng không phải người da mặt dày, các đồng nghiệp nhờ cô ta mua cô ta tất nhiên phải trả tiền rồi, chẳng qua phần của cô ta thực sự không đỡ được sự nhiệt tình của Hồ Hạnh Nhi, cũng không có trả tiền.

Bởi vậy thường xuyên qua lại Hồ Hạnh Nhi thật đúng là thành công rồi. Lại một lần lúc cô nhân viên phục vụ lại đến bên hỏi Hồ Hạnh Nhi nhà máy của bọn họ quy mô có bao lớn, chính quy hay không chính quy, có thể gửi bán ở trên tàu hỏa hay không. Thấy sự tình rất cuộc thành rồi, trong lòng Hồ Hạnh Nhi kích động nhảy bùm bùm không ngừng, nhưng chị vẫn bắt buộc mình làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Xem em nói kìa, bọn chị đây chính là nhà máy chính quy, giấy phép gì đó đều đã làm toàn bộ, ngay cả nhãn hiệu này của bọn chị cũng đã đăng ký rồi. Không phải chị khoác lác, tay nghề của lão Hồ gia bọn chị đúng là tổ truyền xuống, nghe nói tổ tiên nhà bọn chị là ngự trù đây, nếu em không tin thì đi hỏi thăm một chút, người trấn trên biết cũng không ít. Nếu là thật có thể thành, chị sẽ cảm ơn em từ tể.” Hồ Hạnh Nhi chém gió không làm bản nháp, thật ra tổ tiên chị không phải là ngự trù gì, trái lại tổ truyền là mổ lợn là thật. Nhưng Ngô Hồng Nhi nói rất đúng, đồ này á phải có xuất xứ mới có giá cơ, ai có thể nói chắc chắn lão tổ tông nhà bọn họ không phải ngự trù.

Một phen lần qua lần lại này Hồ Hạnh Nhi lấy được đơn đặt hàng không nhỏ như của Triệu Cường, Triệu Cường nhìn bộ dáng há hê đắc chí của Hồ Hạnh Nhi bèn nói: “Em được đấy, đồng chí Hồ Hạnh Nhi.”

“Vậy còn phải nói, anh chờ xem, nếu là hiệu quả tốt, đơn đặt hàng sau này mới là cuộn cuộn không ngừng đấy.” Hồ Hạnh Nhi hất đầu vô cùng kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: chương 74. Chuyển loại

Edit: Trạch Mỗ

Hai vợ chồng Triệu Cường và Hồ Hạnh Nhi ra trận đầu đã báo cáo thắng lợi, làm cho Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi đang áp lực rất lớn coi như là được uống thuốc an thần. Nói thật làm lớn như vậy mọi người trong lòng ai cũng không nắm chắc, đều là không chắc chắn. Số vay mười vạn đồng đặt ở trên đầu, nếu không phải Hồ Quốc Đống là người đàn ông vững vàng, chỉ sợ cũng bị đè cong lưng rồi.

Lại nói năm nay quả thực là một năm nhà họ Hồ vô cùng bận rộn, vừa vào xuân trong nhà liền vội vàng xây dựng nhà xưởng, tranh thủ lúc rảnh rỗi còn phải giúp một nhà Hồ Đào Nhi tổ chức hôn lễ cho đứa cháu ngoại đầu tiên của nhà họ Hồ là Vương Thông. Đợi đến hôn lễ xong lại là nhà máy mới khai trương lại là mời chào đơn đặt hàng, vẫn không có thời gian nghỉ ngơi.

Hai vợ chồng Triệu Cường mỗi ngày chạy xung quanh mời chào đơn đặt hàng, Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi cũng không nhàn rỗi. Năm nay trại chăn lợn tuy rằng đã mở rộng quy mô, nhưng lợn con mới nuôi bây giờ còn chưa xuất chuồng, xa xa không kịp nhu cầu trong nhà xưởng. Đầu tiên đặt trước mặt Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi một vấn đề chính là thu mua lợn sống, cũng may ở nông thôn hầu như nhà nào cũng nuôi lợn, thu mua cũng không khó khăn lắm, chỉ cần đi thêm mấy thôn có thể thỏa mãn nhu cầu hiện tại. Có điều cũng phải chọn lựa kỹ càng, lỡ như lợn bị bệnh bọn họ không nhìn ra thì hỏng việc.

Nhưng đó cũng không phải kể lâu dài, chung quy bọn họ xông xáo ra được thành tựu, sau này nhu cầu đối với lợn sống số lượng sẽ càng lúc càng lớn, hàng năm chỉ là thu lợn đã là một vấn đề lớn. Hơn nữa bây giờ Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi càng ngày càng bận rộn không thoát ra được. Trong nhà xưởng một chuyện lại một chuyện, trại chăn lợn trong nhà bây giờ căn bản không lo nổi, vẫn là Hồ Đào Nhi trông nom giúp.

Cho nên hôm nay Hồ Quốc Đống bèn thương lượng với Ngô Hồng Nhi, có phải chuyển trực tiếp trại chăn lợn cho một nhà Hồ Đào Nhi hay không. Dù sao nhà mình bây giờ cũng không lo nổi. Đề nghị này của Hồ Quốc Đống Ngô Hồng Nhi cũng tán thành, nhưng nghĩ tới cha chồng trong nhà, cô cười khổ nói: “Chỗ cha chỉ sợ không đồng ý.”

Không phải là không đồng ý, Hồ Lão Đồ đã làm ở đó cả một đời, mới bắt đầu là làm cho nhà nước sau lại là làm cho nhà mình, nhưng ông vẫn chưa từng rời đi. Có thể nói cũng chính là dựa vào nuôi lợn ông mới xây dựng tốt nền móng cho bọn nhỏ trong nhà, bằng không Hồ Quốc Đống cùng Hồ Hạnh Nhi cũng không có khả năng có thành tựu bây giờ.

Những người già đều nhớ tình cũ, tuy rằng cả nhà họ Hồ bây giờ đều đã chuyển đến trấn trên, nhưng Hồ Lão Đồ cách thăm bữa nửa tháng vẫn sẽ đi trại

lợn chom một chút đấy, nếu ông biết Hồ Quốc Đống có ý tưởng đẩy trại lợn ra ngoài trong lòng nhất định không đồng ý, cho dù người tiếp nhận là con gái ruột của ông cũng giống vậy, chung quy nếu đẩy cho nhà Hồ Đào Nhi, cái trại lợn này là họ Vương không phải họ Hồ rồi.

Hồ Quốc Đống nghe Ngô Hồng Nhi nói như vậy cũng rất nhứt đầu, mấy năm nay ông cù càng thêm gàn bướng, lại còn ngoan cố, muốn thông qua ông ấy phỏng chừng còn khó hơn lên trời. Nhưng cho dù là khó cũng phải thử một chút, hiện tại hẳn thật sự là không phân thân ra được, đẩy trại lợn cho Hồ Đào Nhi dù sao vẫn hơn người ngoài.”Chờ lúc mọi người đều ở đây chúng ta nói với cha một chút, nếu như cha đánh anh mà nói còn có thể có người trợ giúp.” Hồ Quốc Đống cười nói.

“Đúng rồi, nếu không để cho chỗ các anh của em cũng nuôi nhiều lợn một chút, xem loại hình thức này bây giờ nhu cầu đối với lợn sống của chúng ta càng lúc càng lớn. Đem tiền này cho người khác kiếm còn không bằng cho người trong nhà.” Hồ Quốc Đống nói. Bản tính của mấy ông anh vợ hẳn cũng rất hiểu rõ, và lại giữa thân thích giúp đỡ lẫn nhau vốn là rất bình thường.

Thật ra Ngô Hồng Nhi cũng sớm đã từng có ý nghĩ này, nhà họ Ngô tuy rằng không xem là khó khăn, nhưng cũng chỉ là gia đình bình thường, có cơ hội kiếm tiền đương nhiên cô không quên được anh em nhà mình. Có điều nhà mình tuy rằng bình thường cũng nuôi lợn, nhưng cũng không có quy mô gì, một năm nuôi hai đầu đã coi như không tệ rồi. Nuôi dưỡng quy mô lớn trong nhà một không có kinh nghiệm hai không có tài lực. Chẳng qua nghĩ đến trại nuôi lợn trong nhà vừa mới nhắc tới, trong lòng Ngô Hồng Nhi bỗng nhiên chợt động, đột nhiên nhớ tới một vụ đọc được ở trong sách mấy ngày hôm trước.

“Anh nói chúng ta như thế này thì thế nào, trại nuôi lợn của chúng ta vẫn khoác tên nhà họ Hồ chúng ta, chỉ là giao quyền quản lý ra, như vậy phỏng chừng cha mình cũng sẽ không có bao nhiêu ý kiến rồi.” Nói xong còn tìm quyển sách mình xem lúc đó ra cho Hồ Quốc Đống xem thử.

Gần đây Hồ Quốc Đống cũng đọc không ít sách, cùng với quy mô nhà máy càng lúc càng lớn, không đọc sách thật không có biện pháp. Bởi vậy hẳn vừa đọc cũng cảm thấy không tệ, bọn họ vẫn lo lắng cũng chẳng qua chỉ là Hồ Lão Đồ không nỡ cái trại lợn này họ khác mà thôi, hiện tại trại lợn vẫn là của nhà họ Hồ bọn họ, nhưng công việc bình thường bọn họ hết thấy không quản. Dĩ nhiên lợn sống sau cùng do bọn họ thu mua, điều này cũng không có gì khó khăn, vốn chính là tính toán như vậy.

“Chao ôi, vợ em thật giỏi.” Hồ Quốc Đống hưng hăng mà hôn lên mặt Ngô Hồng Nhi một cái, có chút cao hứng nói. Có biện pháp này sẽ không sợ ông cù trong nhà không đồng ý. Có thể nói một vấn đề khó khăn nhất xem như giải quyết rồi.

“Anh làm gì vậy, cũng không phải ở nhà, lỡ như có người nhìn thấy thì làm sao, thật là càng ngày càng không chú ý rồi.” Ngô Hồng Nhi vội vàng đẩy Hồ Quốc Đống ra nói. Tuy rằng người khác tiến vào sẽ gõ cửa nhưng lỡ như bị người khác nhìn thấy cũng là không tốt.

“Đã là vợ chồng già rồi em còn thẹn thùng cái gì, ở phương nam, tình nhân trẻ hôn nhau ở trước mặt mọi người cũng có đấy.” Giải quyết được một vấn đề khó khăn không nhỏ, tâm tình Hồ Quốc Đống cũng vô cùng tốt, bèn trêu ghẹo Ngô Hồng Nhi vài câu.

“Tới địa ngục đi, đang nói chuyện đứng đắn với anh đấy, sao lại nói tới lời hoang đường này.” Ngô Hồng Nhi nói. Cô vuốt vuốt tóc, nghiêm túc nói “Đúng rồi, chuyện lần trước anh rêu Hai nói mở rộng chủng loại anh cảm thấy thế nào?” Trước đó không lâu lúc bốn người gặp nhau, Triệu Cường nói một ý kiến của mình, anh ta muốn mở rộng chủng loại một chút. Bọn họ đều là bán sản phẩm thịt lợn, nhưng xem từ phản hồi của thị trường, bọn họ hiển nhiên đã mất một bộ phận thị trường. Mặc dù bây giờ điều kiện của mọi người vẫn không tốt lắm, nhưng cũng có không thích ăn thịt lợn mà thích ăn thịt gà. Bởi vậy ý tưởng của Triệu Cường là bọn họ thêm sản phẩm thịt gà.

Phải nói nuôi gà nhanh hơn nuôi lợn, hơn nữa chi phí cũng nhỏ. Mà căn cứ vào chút kinh nghiệm ít ỏi đời sau của Ngô Hồng Nhi, đây cũng là một chỗ rất kiếm được tiền, cái gì mà chân gà kho, đùi gà kho, cổ gà kho, khung gà kho, thậm chí trứng kho, quả thực so với điểm có thể bán trên người lợn cũng nhiều hơn. Hơn nữa cái này cũng rẻ hơn thịt lợn một chút, cũng phù hợp nhu cầu đại chúng hơn. Phải biết rằng đời sau lúc giá hàng tăng cao một quả trứng kho cũng chỉ một đồng. Một đồng khi đó còn không đáng giá bằng một hào bây giờ.

“Trước đây chúng ta cũng chưa từng làm, cũng không biết hiệu quả trên thị trường có tốt không.” Hồ Quốc Đống cũng biết chi phí của sản phẩm thịt gà thấp hơn lợn, hơn nữa thị trường rộng lớn hơn, nhưng tay nghề truyền thống của nhà họ là thịt lợn kho, Hồ Lão Đồ tuy rằng cũng biết kho thịt gà, hương vị cũng không tồi, nhưng rốt cuộc không phải là chính cống nhất.

“Nếu không mình thử xem, trước tiên xem thử hiệu quả thế nào? Thật ra em cảm thấy thịt gà cha mình làm cũng ăn rất ngon. Nhất là cái chân gà kho kia không hề kém cạnh móng lợn kho.” Ngô Hồng Nhi nói, những thứ đó ở đời sau cũng không thấy ăn ngon bao nhiêu, nhưng còn không phải là rất nhiều người mua.

“Được, thử xem đi. Dù sao chúng ta cũng mở rộng quy mô rồi, cũng chỉ là chuyện nuôi thêm một đám gà thôi.” Thật ra lúc Triệu Cường nói Hồ Quốc Đống cũng có chút động lòng. Bây giờ bị Ngô Hồng Nhi khuyến khích một tí đã lập tức đồng ý luôn. Nuôi gà đơn giản, ở nông thôn nhà nào cũng có. Thu trước một chút gà trưởng thành thử xem, nếu hiệu quả tốt, có thể mở trại nuôi gà. Có ví dụ trại lợn ở đây, đến lúc đó để cho tất cả chị gái hẳn làm trại nuôi gà cũng được.

“Vừa tính toán như vậy việc chúng ta cần phải làm thật đúng là nhiều nhỉ. Ngẫm lại cũng mệt đến sợ.” Hồ Quốc Đống lười biếng duỗi duỗi cánh tay ra, cảm thấy cả người mệt cực kỳ. Ngẫm lại hẳn đã rất lâu cũng chưa nghỉ ngơi từ trễ rồi, kể từ Tết vẫn luôn bận rộn, hiện tại mắt thấy lại sắp vào mùa đông, một năm lại đã qua hơn nửa rồi.

“Chẳng phải vậy, em cũng mệt mỏi ghê gớm, chúng ta chờ lúc nào thời tiết tốt nghỉ ngơi một ngày dẫn người già trẻ con đi ra ngoài chơi một chút đi.” Ngô Hồng Nhi nói. Ngày nào cô cũng bận rộn, đã rất lâu không gần gũi với con cái rồi. Mỗi ngày lúc ra cửa bọn nhỏ còn chưa dậy, về đến nhà bọn nhỏ đều ngủ cả. Tiểu Nha Nha còn nhỏ như vậy, tiếp tục như vậy sẽ xa lạ với cô mất.

Kiểm tiền mặc dù quan trọng, nhưng so sánh với con cái vẫn là kém hơn. Ngô Hồng Nhi cũng sẽ không làm một nữ cường nhân vì tiền ném con qua một

bên. Lại nói Hồ Hạnh Nhi chạy trời nam biển bắc như vậy cũng là bởi vì nguyên nhân con cái trong nhà đều lớn cả rồi.

“Được, chúng ta cũng nghỉ một ngày.” Hồ Quốc Đống cười nói. “Mấy ngày hôm trước thằng ranh Đản Đản kia không phải là hét muốn đi vườn bách thú gì đó trong thành phố sao, chúng ta cũng dẫn bọn họ đi xem một chút. Theo anh trẻ con cũng chính là nghịch ngợm vớ vẩn, đi vườn bách thú cái gì, lộn trong trại lộn của chúng ta còn nhiều hơn nhiều.” Hồ Quốc Đống nói. Tuy rằng trong miệng hắn nói đứa nhỏ nhà mình không tốt, nhưng trên mặt lại mang ý cười. Có thể thấy được cũng là rất thương yêu đứa nhỏ này.

“Anh cứ chiều nó đi, anh quên chuyện mấy ngày hôm trước thằng nhóc này đánh nhau gọi phụ huynh rồi? Lần sau tự anh đi em không đi đâu.” Ngô Hồng Nhi nói. Hồ Quốc Đống chiều con, tuy rằng miệng luôn là nói đứa nhỏ cái này không tốt cái kia không tốt, nhưng mà lại là xin gì được nấy, đứa nhỏ muốn cái gì cũng cho, hơn nữa có ông bà nội cưng chiều, bởi vậy thằng nhóc này từ nhỏ đã là tiểu bá vương, đi học lại càng đánh nhau không ít, lúc này mới mấy ngày đã gọi phụ huynh mấy lần rồi.

“Bé trai đánh nhau không có gì, ai mà không lớn lên như vậy, theo anh cũng chính là giáo viên trấn trên quá chú ý, ở trong thôn chúng ta đánh nhau hơn nữa cũng không thấy giáo viên tìm đến nhà.” Hồ Quốc Đống nói, hắn thấy bé trai đánh nhau thật không có gì, hắn cũng là đánh nhau từ nhỏ đánh tới lớn.

“Chính là anh cả ngày dạy như vậy, thằng nhóc này mới cả ngày đánh nhau đấy. Sau này anh cũng không thể nói như vậy nữa.” Ngô Hồng Nhi lườm Hồ Quốc Đống một cái sau đó nói.

Vốn mọi nhà đều là cha nghiêm mẹ hiền, Quốc Đống tuy rằng bề ngoài trông rất nghiêm khắc, trông cũng rất có lực chấn nhiếp với bọn nhỏ. Mới bắt đầu bọn nhỏ đều còn rất sợ hắn, nhưng thời gian dài cũng đều phát hiện bản chất của hắn nên chẳng ai sợ hắn nữa. Đáng thương Ngô Hồng Nhi vốn là người mẹ hiền, nhưng cũng không thể không gánh vác trọng trách ‘người mẹ nghiêm khắc’.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: chương 75. Lại là hai năm

Edit: Trạch Mỗ

Mặc dù bận rộn lu bù nhưng cuối cùng Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi cũng rút ra một ngày đưa già trẻ lớn bé trong nhà đi ra ngoài chơi một lần, đương nhiên cũng đi vườn bách thú Đản Đản tâm tâm niệm niệm, nhưng vườn bách thú lúc này thật lòng không có gì đẹp mắt, động vật bên trong không nhiều, đều là chủng loại vô cùng thường gặp, trẻ con nông thôn thật đúng là không lạ gì. Với lại còn thối hoắc, dùng lời Đản Đản để nói còn không thú vị bằng trại nuôi lợn nhà bọn họ đâu.

Có điều thời gian thả lỏng khó có được này cả nhà trái lại đều rất quý trọng, ăn luôn cơm tối ở hiệu ăn bên ngoài rồi mới trở về nhà. Chẳng qua trên đường trở về, hai ông bà cụ lẩm bẩm quá đất lại còn ăn không ngon suốt. Dùng lời Hồ Lão Đồ để nói so sánh với đồ ông làm thật là kém xa. Ngay cả Lý Quế Lan cũng nói những món ăn đó còn không ngon bằng bà làm đâu.

Bây giờ Hồ Lão Đồ đã rất ít cầm muối, trong nhà chủ yếu đều là Lý Quế Lan nấu cơm, làm nhiều năm như vậy, Lý Quế Lan cũng coi như có vài phần tay nghề, cái này bà cũng không tính là nói mạnh miệng. Hiệu ăn bây giờ đều là tay nghề vừa mới học ra, cũng không đáng nói tốt bao nhiêu, đơn giản là không tiếc bỏ dầu bỏ muối mà thôi.

Sau khi chơi đùa một ngày này, Hồ Quốc Đống cùng Ngô Hồng Nhi liền đem toàn bộ tinh thần vui đầu vào trong công việc, tuy rằng thành tích bọn họ tạm thời đạt được cũng không tệ lắm, nhưng hiện tại bọn họ cũng chỉ là đứa trẻ còn chưa đầy tuổi, ngay cả đi đường cũng chưa vững, bây giờ bọn họ chủ yếu chính là phải học được đi đường vững vàng.

Vừa bận rộn như vậy đảo mắt lại là hai năm, hai năm sau, “Lão Hồ gia” đã không phải là một nhà máy bình thường ở trấn trên năm đó có thể so sánh rồi. Lúc trước chính là muốn làm lớn, cho nên nhà xưởng xây rất lớn, hiện tại cũng không xây thêm nhà xưởng. Có điều lại phân chia thành hai mảng lớn, một phần là gia công sản phẩm thịt lợn, một phần là gia công sản phẩm thịt gà.

Sản phẩm của Lão Hồ gia nhiều chủng loại, sản phẩm thịt lợn có giò lợn kho, tai lợn kho, giò thủ... , năm nay còn mới đẩy ra lap xưởng phong vị, sản phẩm thịt gà thì càng nhiều chủng loại hơn, chỉ là một món trứng kho có thể mang đến cho nhà họ Hồ lợi nhuận không nhỏ.

Hồi đó sau khi Triệu Cường đề xuất tiến quân vào ngành sản phẩm thịt gà, hai vợ chồng Hồ Quốc Đống cũng không có tùy tiện tiến vào ngay, khảo sát gần một năm, cho đến khi sau khi xác nhận ngành sản xuất này thật sự có thể có lợi nhuận, năm ngoái bọn họ mới bắt đầu sản xuất. Lúc này “Lão Hồ gia” đã mở ra danh tiếng nhất định, hơn nữa sản phẩm thịt gà rẻ hơn rõ rệt so với sản phẩm thịt lợn, bởi vậy sản phẩm vừa đưa ra thị trường đã gần như bán cháy hàng.

Mấy năm này “Lão Hồ gia” mở rộng quy mô, cho dù là hai vợ chồng Hồ Quốc Đống bận không thờ nổi cũng không làm xong, bởi vậy Hồ Quốc Đống

sau khi tranh được sự đồng ý của ông cụ, đem trại nuôi lợn vốn của nhà họ Hồ nhận thầu cho Hồ Đào Nhi, anh Cả và anh Hai nhà mẹ đẻ Ngô Hồng Nhi cũng hùn vốn làm trại nuôi lợn, có điều cũng là đăng ký dưới danh nghĩa nhà họ Hồ. Anh Ba của Ngô Hồng Nhi đối với nuôi lợn không có hứng thú, anh ta đi cùng con đường của Triệu Cường, tuy rằng xa xa không thể so sánh được với Triệu Cường, nhưng bây giờ cũng tính là lăn lộn phong sinh thủy khởi rồi. Ít nhất tiền kiếm được đủ cho Trần Hương Chi không tính toán tranh giành chọn thứ tốt từng tí một nữa.

Về phần trại nuôi gà, bởi vì cần số lượng rất lớn, chị Ba cùng anh cả nhà bác cả Hồ Quốc Đống phân biệt mở một cái. Hai vợ chồng Chị Tư chị Năm Hồ Quốc Đống tuy rằng không nuôi lợn nuôi gà nhưng cũng làm trường nhóm nhỏ trong nhà xưởng, hiện tại cuộc sống cũng khá khá. Bởi vì tích góp đủ tiền, hai năm này Hồ Mai Nhi cũng định sinh thêm một đứa, cũng không phải là trọng nam khinh nữ, mà là thật sự là sợ sự già yếu của mẹ chồng chị, có lẽ là thấy thái độ chị cường rắn nhà mẹ đẻ cũng trợ giúp, cuối cùng mẹ chồng chị cũng không làm khó đi làm khó lại bắt chị sinh thêm một đứa, có điều lại có một ý nghĩa kỳ quặc hơn, vậy mà nghĩ tới đem thẳng Hai nhà chị dâu cả cho vợ chồng chị làm con thừa tự.

Sau khi Hồ Mai Nhi nghe lời mẹ chồng chị nói muốn tốt cho bọn họ quả thực đỡ khóc đỡ cười, bây giờ cũng không phải cổ đại còn nói cái gì mà cho làm con thừa tự, lại nói thẳng cháu kìa của chị năm nay đã mười chín, mất thấy sắp cưới vợ, cho một đứa như vậy tới làm con thừa tự không phải nuôi con dưỡng già thuần túy là tìm tổ tông cho mình đấy. Chờ chị chị xây nhà cưới vợ cho người ta, người ta phải mong đi mất, chị đi đâu mà khóc. Nhưng nhìn một bộ tư thái nếu không làm như vậy chính là làm cho nhà bọn họ đoạn tử tuyệt tôn của mẹ chồng, Hồ Mai Nhi máu nóng bốc lên đầu quyết định sinh thêm đứa nữa.

Hồ Mai Nhi bây giờ cũng không thiếu chút tiền phạt ấy, tiền lương em trai trả cho hai vợ chồng chị không thấp, một năm có thể kiếm đủ tiền, chị cảm thấy cũng chính bởi vì vậy chị dâu chị mới động tâm tư này, nếu không phải chị dâu chị có ý nghĩ này, mẹ chồng chị cũng sẽ không có ý tưởng như vậy.

Nhưng chị lại không để cho bọn họ như nguyện, tiền của chị dựa vào cái gì để cho người khác hưởng, cho dù là ném xuống nước còn có thể nghe được tiếng vang, hơn nữa chị cũng nghe sinh viên người ta nói, việc sinh con trai sinh con gái này dựa vào là đàn ông chứ không phải là phụ nữ, bằng không sao năm chị em nhà họ Hồ bọn họ chỉ có một mình chị không có con trai đây, nếu đứa thứ ba lại là con gái, chị phải nói một chút với mẹ chồng.

Lại nói chỗ nhà họ Hồ, tuy rằng lúc trước Hồ Lão Đồ vô cùng không muốn, nhưng “Lão Hồ gia” chung quy đã thành một xí nghiệp gia tộc, có điều tuy rằng bên trong phần lớn đều là người nhà, nhưng cổ phần lại là của hai người Hồ Quốc Đống và Triệu Cường, Triệu Cường cũng chỉ có hai mươi phần trăm mà thôi, hoàn toàn không uy hiếp được Hồ Quốc Đống, dĩ nhiên Triệu Cường cũng không nghĩ tới muốn nhiều cổ phần hơn, hồi đó lúc mới bắt đầu hai người đã nói rõ, Hồ Quốc Đống phụ trách sản xuất, Triệu Cường phụ trách tiêu thụ, hai người phân công hợp tác không ai cản trở ai. Triệu Cường nói trắng ra chỉ là đại lý của “Lão Hồ gia” mà thôi, chẳng qua hồi đó lúc mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, anh ta không chỉ bỏ tiền vào, còn bận rộn cùng không ít mới cho anh ta hai mươi phần trăm cổ phần mà thôi.

Bởi vì quy mô của “Lão Hồ gia” liên tục mở rộng, năm ngoài Hồ Quốc Đống bèn đi tới các trường đại học kiếm mấy sinh viên về, tuy rằng mấy năm nay bọn họ coi như là đã từng trải và có kinh nghiệm rồi, nhưng so với người có bản lĩnh thật sự cũng còn kém xa. Sinh viên lúc này quốc gia phân phối trọn gói, nhưng cũng không phải là không có người muốn độc lập ra ngoài gây dựng sự nghiệp, “Lão Hồ gia” phát triển thế tốt, hơn nữa tiền lương đủ cao, bởi vậy người tới cũng không ít.

Hiện tại quản lý trong nhà máy, kế toán còn có hướng dẫn kỹ thuật của trại nuôi lợn, trại nuôi gà tất cả đều là mời về từ bên ngoài, những nhân viên hướng dẫn kỹ thuật kia cũng đều là xuất thân chính quy hẳn hoi, so với loại chỉ trông vào kinh nghiệm như bọn Hồ Quốc Đống không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Năm ngoài Triệu Cường cũng đã thành lập công ty của mình, hiện tại anh ta và Hồ Hạnh Nhi một người là lão tổng một người là phó tổng, dưới tay quản lý không ít người. Hơn nữa năm ngoài con trai cả của Hồ Hạnh Nhi không phụ sự mong đợi của mọi người thi đỗ đại học, con trai thứ cũng đã vào trung học trọng điểm, bộ dáng xuân phong đắc ý của hai người kia quả thực huênh hoang không ai bằng.

Trái ngược với sự điệu cao của hai vợ chồng Triệu Cường, hai vợ chồng Hồ Quốc Đống lại điệu thấp hơn, hiện tại Hồ Quốc Đống vẫn quản lý phần lớn những việc trong nhà máy, nhưng cũng chỉ là quyền quyết sách việc lớn mà thôi, một ít việc nhỏ quản lý bên dưới có thể giải quyết, căn bản không cần tới hần động tay. Về phần Ngô Hồng Nhi, vừa bắt đầu cô quản lý chính là tài vụ của công ty, bởi vậy vẫn khoác tên quản lý tài vụ, có điều bây giờ công ty có chuyên quản lý tài vụ, cô cũng chỉ là đeo cái tên mà thôi, nếu so chuyên nghiệp Ngô Hồng Nhi xa xa không bằng người ta, bởi vậy bắt đầu từ năm nay Ngô Hồng Nhi đã dần dần buông tay. Chẳng qua tên Ngô Hồng Nhi vẫn treo ở đây, cô cũng không muốn nhất thời an nhàn về nhà làm bà nội trợ toàn chức, tuy rằng các cụ có câu “Cầm bả chi thể bất hạ đường” (người vợ vượt qua gian khổ với chồng không được bỏ), nhưng nếu cô quá thật thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, Hồ Quốc Đống có ngoại tình thì cũng không có cách nào. Đời trước cái khác không xem nhiều, loại phim truyền hình máu cùn này cô xem nhiều nhất.

Hiện tại Ngô Hồng Nhi cũng có kế hoạch của mình, một mặt là trở về gia đình chăm sóc người già trẻ con, một mặt khác thì là tiếp tục đào tạo chuyên sâu, hiện tại đã có chỗ học tập chuyên môn rồi, đầu năm nay cô đăng ký một lớp học chuẩn bị học tập chính thống một chút. Cô nhất định phải không ngừng nâng cao bản thân.

Ngô Hồng Nhi đây cũng là bất đắc dĩ mà làm, hai cụ nhà họ Hồ lớn tuổi rồi, mùa đông năm ngoài Hồ Lão Đồ vẫn luôn khỏe mạnh bị một trận bệnh nặng, nằm viện liên tục hơn nửa tháng, tuy rằng sau khi xuất viện nhìn hết thấy đều rất bình thường, nhưng vẫn làm cho sáu chị em nhà họ Hồ hoảng sợ. Các cụ có nói “bảy mươi ba, tám mươi tư” là hạn của người già, dễ dàng bị bệnh nặng nhất, rất nhiều người đều là qua đời vào hai năm tuổi này, ông cụ vừa vận đến cái tuổi bảy mươi ba này, nhất định phải chăm sóc cẩn thận.

Sáu người con của nhà họ Hồ nặc dù bây giờ đều lăn lộn ra hình ra dạng, nhưng Hồ Lão Đồ vẫn là Định Hải Thần Châm của bọn họ, khi ông cụ ngã bệnh, mọi người đều kéo căng thật chặt dây cung trong đầu, ngay cả cửa hàng hai cụ vẫn mở để giết thời gian cũng bị bọn họ đẩy ra không cho mở nữa, hiện tại hai cụ cũng chỉ là đi loanh quanh không mục tiêu, ông cụ tìm người chơi cờ tướng, bà cụ tán gẫu với người khác chuyện nhà chuyện cửa....

Chính vì vậy, Ngô Hồng Nhi cũng chỉ có thể lại gánh vác trọng trách trong nhà, Nha Nha nhỏ nhất năm nay mới bốn tuổi, bình thường đi nhà trẻ các kiểu cũng toàn dựa vào Ngô Hồng Nhi làm, về phần mấy đứa Đàn Đàn tuổi tác cũng đều không tính là lớn, bình thường trời âm u đổ mưa cũng phải đi đón. Cũng may bây giờ trong nhà đã có ô tô, Ngô Hồng Nhi tuy rằng vẫn chưa học được đi xe đạp, nhưng lái xe lại được Hồ Quốc Đống tự tay dạy được rồi, bình thường tuy rằng phải đón ba đứa nhỏ nhưng cũng rất dễ dàng.

Người làm mẹ là Thôi Vinh Mai không ít lần trêu đùa Ngô Hồng Nhi, năm đó lúc học lái xe đạp dạy thế nào cũng không học được, hóa ra là chờ ở chỗ này đây. Chẳng qua lúc nói lời này Thôi Vinh Mai là hết sức đặc ý, nhà con gái điều kiện tốt, còn không quên lôi kéo ba đứa nhà mình, bây giờ nhà họ coi như là phát lên rồi, hiện tại ai không hâm mộ bà. Bởi vì lúc trước bác gái của Ngô Hồng Nhi làm mối cho Ngô Hồng Nhi mối hôn sự này, quan hệ hai chị em dâu luôn không trôi chảy gặp ghềnh cuối cùng trái lại hòa hợp lên rồi.

Ngắm lại lần trước lúc về nhà mẹ đẻ nhìn thấy bộ dáng của mẹ và bác gái cô, Ngô Hồng Nhi cũng không nhịn được muốn cười, mẹ cô á chính là tính tình như vậy, tuy rằng miệng như gao gặm, nhưng bụng lại tốt. Hiện tại hai chị em dâu già vui vẻ như vậy, cô cũng mừng cho họ.

Lúc mẹ chồng nâng dâu hai người Ngô Hồng Nhi cùng Lý Quế Lan đang ở trong nhà nói chuyện phiếm xem TV, Hồ Hạnh Nhi đột nhiên xông vào, trên mặt còn ngân ngấn nước mắt, làm cho mẹ chồng nâng dâu hai người giật mình, vội vàng đứng phát lên.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tiền căn hậu quả

Edit: Trạch Mỗ

Hai năm qua Hồ Hạnh Nhi càng lợi hại hơn, tuy rằng đã là người hơn bốn mươi tuổi, nhưng cũng đích thực là kiểu mẫu cao cấp, khí thế lớn, hoàn toàn là bộ dáng nữ cường nhân, bộ dáng đầy mặt đều là nước mắt này thật đúng là rất lâu chưa thấy rồi. Ban đầu Hồ Hạnh Nhi vừa gả đến nhà họ Triệu bị khinh bỉ không ít, nhưng khi đó cũng không thấy chị khóc chạy về. Nhiều nhất là sau khi trở về mới rơi nước mắt.

“Chao ôi, đây là thế nào?” Lý Quế Lan vội vàng kéo Hồ Hạnh Nhi nói. Ngô Hồng Nhi cũng liền vội vàng đứng lên một mặt ân cần, cô có năm bà chị chồng, nhưng chung đụng tốt nhất với hai vợ chồng Hồ Đào Nhi và Hồ Hạnh Nhi, nhất là hai vợ chồng Hồ Hạnh Nhi hơi có chút tình hữu nghị chiến đấu cách mạng. Tuy rằng hai chị em chênh lệch mười mấy tuổi, nhưng Hồ Hạnh Nhi tâm tính trẻ trung, Ngô Hồng Nhi làm người ôn hòa, hai người nói chuyện rất hợp.

“Mẹ, con không sống cùng Triệu Cường nữa, con muốn ly hôn với anh ta.” Hồ Hạnh Nhi khóc nói. Hồ Hạnh Nhi quần áo hơi xốc xếch, tóc luôn được xử lý hợp thời trang cũng rồi bù, mặt cũng sưng lên, so với nữ cường nhân bình thường trang điểm tinh xảo mặc một thân đồ công sở lái xe con thì kém xa.

Lý Quế Lan thấy Hồ Hạnh Nhi vừa mở miệng đã là đề tài khiếp sợ như vậy, bèn nóng nảy nói: “Xảy ra chuyện gì, sao lại đòi ly hôn, thằng ranh kia làm loạn ở bên ngoài?”

Ở trong thôn lúc ấy còn có người đàn ông không đứng đắn ý có mấy đồng tiền gian dúi với người khác, hiện tại nhà mấy anh con rể cũng có tiền rồi, trong đó có bản lĩnh nhất chính là Triệu Cường mà làm cho Lý Quế Lan lo lắng nhất cũng là anh ta. Đứa nhỏ này có bản lĩnh, miệng cũng dẻo quẹo, hai đứa nhỏ hồi còn trẻ không ít lần vì cái này mà cãi nhau, tuy rằng đứa nhỏ kia từ trước đến nay chưa từng quá giới hạn, nhưng bình thường cũng thích trêu đùa gì đấy với mấy cô gái trẻ trong xã mua bán. Sau này vẫn là Hạnh Nhi làm âm ỉ một trận dữ dội, hai người mới yên.

Nhưng tình hình bây giờ lại không giống, thằng Cường bây giờ tuy rằng lớn tuổi rồi, nhưng cũng mới hơn bốn mươi tuổi, hơn nữa có một đôi mắt đào hoa, nhìn cũng không phải là già lắm. Mẫu chốt nhất là đầu năm nay thay đổi rồi, thanh niên trước đây xem giai cấp xem nhân phẩm, hiện tại lại xem ai có tiền nhất, vì tiền làm ra chuyện gì thật đúng là không nói chính xác được.

Đàn ông ấy à, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp cứ y như con mèo ngửi thấy mùi tanh, Hạnh Nhi nhà mình cũng hơn bốn mươi rồi, nào có nhìn làm cho người thích như con gái trẻ tuổi. Hơn nữa đứa nhỏ này tính tình vừa thẳng lại vừa cứng, một chút lời mềm mại cũng không biết nói, trong lòng Lý Quế Lan đã có dự cảm, hai đứa nhỏ này đang kìm nén, giờ đây nhanh như vậy đã đến rồi. Thấy con gái nhà mình vừa khóc vừa kêu muốn ly hôn, Lý Quế Lan trái lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm rốt cuộc đã tới.

Con gái nhà mình nhà mình biết, đây nhất định không xảy ra chuyện lớn gì, nếu thật sự xảy ra chuyện lớn gì, thằng Cường thật có đầu đuôi với người khác, con bé này làm sao khóc suốt suốt trở về, đã sớm đánh lên tận cửa rồi.

“Nói một chút đi, chuyện gì xảy ra?” Lý Quế Lan thở dài một hơi nói. Hiện tại bà có chút may mắn lão già đi ra ngoài chơi cờ với người ta rồi, bằng không chỉ bằng tính tình càng già càng nóng nảy của lão, chỉ sợ máu nóng bốc lên đầu rồi.

“Mẹ, đoạn thời gian trước con bận rộn chuyện thằng Hai, nhất thời không có thời gian đi công ty, tên khốn kiếp Triệu Cường kia liền tìm một người trẻ tuổi làm thư ký, không phải là con ranh con chưa nứt mắt thôi sao, đứa bé đó còn nhỏ hơn Đại Bảo đấy, con cũng không để trong lòng. Có điều phỏng chừng hai người đó cũng làm không ít chuyện mất mặt, sau lưng con nghe được không ít người xì xầm. Trong lòng con cũng liền nổi lên chút nghi ngờ, hôm nay con bèn đánh bắt ngờ Triệu Cường, ai ngờ con đi vào hai người đó đều hận không thể dán vào một chỗ. Con chất vấn anh ta, đồ không biết xấu hổ kia còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói chỉ là đồng nghiệp, còn cái gì mà chỉ đạo một phen, còn nói cái gì mà con không hiểu chuyện y như cọp cái. Nói ra con cũng cảm thấy anh ta mất mặt, số tuổi đó của anh ta cũng có thể làm cha người ta rồi.” Hồ Hạnh Nhi ngược lại không tiếp tục khóc nữa, đầy mặt đều là con giận dữ. “Anh ta còn nói con là cọp cái già, bảo con cút, anh ta cho dù không bảo con cút con còn không muốn sống cùng anh ta nữa đâu.”

Thấy Ngô Hồng Nhi ngồi ở một bên, chị cảm hận nói một câu: “Hồng Nhi chị nói với em, đàn ông không một thằng tốt, em cũng trông chặt Quốc Đống một chút, bằng không không chừng nó làm ra chuyện gì ở bên ngoài rồi đấy.” Hồ Quốc Đống hiện tại cũng mới hơn ba mươi, chính là độ tuổi tốt nhất của một người đàn ông, hơn nữa giá trị con người của Hồ Quốc Đống bây giờ, đám con gái trẻ nhào lên chỉ có thể nhiều hơn Triệu Cường chứ không thể ít hơn Triệu Cường.

“Nói bấy cái gì đấy, nào có nói chuyện với em đâu mà như vậy, mà chê em trai mà sống quá tốt phải không?” Lý Quế Lan thấy Hồ Hạnh Nhi không giữ mồm mềnh. “Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đừng nằng nằng Cường như nằng con trai mày. Thằng Cường bây giờ cũng là nhân vật rồi, trước mặt người mày phải cho nó mặt mũi, hôm nay mày làm ầm ĩ với nó ngay trước mặt đám người công ty, nó cho dù là muốn nói hai câu mềm mỏng cũng không nói ra được.” Lý Quế Lan hận rên sất không thành thép nói: “Còn có tao không phải đã nói với mày, đừng một lòng một dạ đặt trên việc kiếm tiền, chăm lo trong nhà nhiều một chút, phụ nữ giỏi giang hơn nữa quan trọng nhất vẫn là gia đình, vẫn là chồng và con cái. Mày nói xem mày cả ngày bận rộn ở bên ngoài, thằng Cường cũng bận rộn, hai đứa chúng mày không xa cách mới lạ.”

Lý Quế Lan cũng không cho lời Hồ Hạnh Nhi nói muốn ly hôn là thật, đừng nói thằng Cường lần này không gây ra chuyện thật, cho dù là gây ra chuyện thật, hai người này cũng không ly hôn được, hai người này đã là người đến tuổi có con cháu rồi, nếu không phải Đại Bảo lên đại học, không chừng hai người cháu nội cũng đã bế. Cái tuổi này ly hôn ai cũng mất mặt, hơn nữa niên đại này chung quy bảo thủ, hai vợ chồng cho dù là đánh nhau vỡ đầu cũng không có người sẽ dễ dàng ly hôn.

Có điều Triệu Cường tuy rằng không có thật sự làm ra chuyện gì, nhưng Hồ Hạnh Nhi ầm ĩ thành cái dạng này phòng chừng anh ta cũng thực sự có tâm tư xấu xa gì, bởi vậy tuy rằng miệng mắng con gái, Lý Quế Lan vẫn nói: “Mày ở lại trong nhà vài ngày trước đã, chờ Quốc Đống trở về, để cho nó đi tìm thằng Cường nói chuyện. Lát nữa cha mày trở về gọt một chút hăng nói, ông ấy tính tình lớn, không chừng có thể cầm dao phay đi tìm thằng Cường.” Lý Quế Lan nói. Lúc Hồ Hạnh Nhi vừa kết hôn, Triệu Cường không đứng đắn, Hồ Hạnh Nhi tức giận trở về nhà mẹ đẻ, Hồ Lão Đồ còn không phải cầm dao phay đi tìm cha Triệu Cường. Hồi còn trẻ thì không sao, nhưng bây giờ Lý Quế Lan cũng không thể để cho lão già lại làm ầm ĩ như vậy nữa.

Hồ Hạnh Nhi đương nhiên cũng biết tình trạng sức khỏe của ông cụ không thể so được với năm đó, gật gật đầu.

“Chị Hai, em dẫn chị đi rửa mặt, tỉnh táo một chút, phòng chừng lát nữa cha cũng sẽ trở lại thôi.” Ngô Hồng Nhi thấy Hồ Hạnh Nhi đã bình phục lại cảm xúc bèn nói. Vừa rồi cô vẫn không nói xen vào, tuổi cô rốt cuộc là ít, chuyện như vậy thật đúng là không có cách nào khuyên nhủ. Chẳng lẽ cô muốn ủng hộ Hồ Hạnh Nhi kiên quyết ly hôn sao, chỉ sợ như vậy Hồ Quốc Đống cũng sẽ có ý kiến với cô, dù sao ở niên đại này ly hôn thật đúng là không có khả năng lắm, cho dù là lỗi của bên nam, nếu thật sự ly hôn Hồ Hạnh Nhi cũng không kiếm được cái gì tốt. Nhưng khuyên Hồ Hạnh Nhi nên giận, Ngô Hồng Nhi cảm thấy cô không nói ra được. Cô cảm thấy ngoại tình trên tinh thần cũng chẳng khác ngoại tình thật sự là mấy, cô cũng không cảm thấy bởi vì chưa xảy ra chuyện thật, Triệu Cường là có thể tha thứ.

Lý Quế Lan ăn muối còn nhiều hơn bọn họ ăn cơm, làm gì tốt nhất đối với con gái, bà nhất định biết. Thấy Lý Quế Lan trấn an Hồ Hạnh Nhi được rồi, nhưng cũng không bảo Hồ Hạnh Nhi về nhà, hiển nhiên là muốn xả giận cho con gái, Ngô Hồng Nhi bèn đề xuất dẫn Hồ Hạnh Nhi đi rửa mặt.

Hồ Lão Đồ cùng Hồ Quốc Đống chân trước chân sau trở lại ngay, nghe Hồ Hạnh Nhi nói một chút chuyện đã xảy ra, Hồ Lão Đồ trái lại không xách dao phay tìm tới cửa như hồi còn trẻ. Ông gọi Hồ Quốc Đống vào trong phòng dặn dò vài câu, Hồ Quốc Đống chưa ăn cơm tối đã ra cửa tìm Triệu Cường.

Triệu Cường nhìn thấy Hồ Quốc Đống tới cửa cười khở một tiếng nói: “Anh biết ngay tối hôm nay cậu sẽ qua, xem, ngay cả cái này anh cũng chuẩn bị xong rồi.” Triệu Cường chỉ chỉ đồ nhắm cùng rượu trắng trên bàn nói. Chỗ khoe miệng Triệu Cường bị rách, hiện tại đã kết thành vảy máu, trên mặt còn có một vết dấu móng tay rất dài, đừng nhìn Hồ Hạnh Nhi ở nhà khóc đến sưng cả hai mắt, nhưng lúc đối với Triệu Cường chị chẳng hề chịu chút ảm ức nào, đi lên cho anh ta luôn mấy phát.

Thấy Hồ Quốc Đống nhìn chăm chăm mặt anh ta, Triệu Cường nói: “Tính tình đó của chị Hai cậu cậu còn không biết, cô ấy không phải là dễ chọc, tuy rằng anh nói với cô ấy mấy câu nặng lời, nhưng cô ấy cũng chẳng chừa cho anh chút mặt mũi nào. Hai ngày nữa anh còn có một vụ làm ăn lớn phải bàn đây, bây giờ cũng đừng nghĩ rồi.” Nếu không phải Hồ Hạnh Nhi thực sự không cho anh ta mặt mũi, Triệu Cường cũng sẽ không bảo chị cút. Nói thật Triệu Cường tuy rằng không vượt giới hạn gì thật, nhưng trong nháy mắt Hồ Hạnh Nhi tiến vào đó anh ta cũng không phải không chột dạ. Vốn là nếu Hồ Hạnh Nhi không phải làm ầm ĩ kịch liệt như vậy, anh ta nhất định nhận lỗi trước rồi.

Hồ Quốc Đống ngồi xuống, Triệu Cường rót cho hai người mỗi người một ly rượu trắng, hai người uống một chén trước, sau đó Triệu Cường mới nói: “Quốc Đống, anh cũng không nói láo, anh đúng là động tâm, dù sao cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy một bộ dạng nhìn cậu như nhìn thiên thần cũng quá thực khiến người ta động tâm, cậu cũng là đàn ông nhất định có thể hiểu. Nhưng anh cũng chỉ là trêu đùa giải trí với cô ta mà thôi, cũng không muốn làm chuyện vượt quá giới hạn gì. Hồi còn trẻ anh anh cũng không ngoại tình hiện tại lại càng sẽ không rồi. Anh có ngày hôm nay chị Hai cậu cũng đi theo chịu không ít khổ, hơn nữa cô ấy còn sinh hai đứa con trai có tiền đồ là Đại Bảo Nhị Bảo cho anh, anh dù cho là súc sinh cũng sẽ không làm như vậy. Ngày mai anh sẽ đi theo chịu đòn nhận tội với chị Hai cậu. Hôm nay anh thật sự là bị chị Hai cậu chọc tức, ngay trước mặt bao nhiêu người như vậy cô ấy đi lên cho luôn anh một cái tát, về mặt thể diện anh thật sự là không qua được, thế mới nói mấy câu nặng lời.” Triệu Cường nói xong tự mình lại uống một chén, uống hai chén to rượu trắng Triệu Cường cũng có chút ngất ngư rồi.

Nói thật tư lượng của Triệu Cường rất tốt, dù sao mấy năm nay cũng rèn luyện ra được. Người Trung Quốc chỉ thích làm việc trên bàn rượu, anh không có tư lượng chuyện gì cũng không làm được. Nhưng trước khi Hồ Quốc Đống đến anh ta đã uống không ít, hiện tại đã ngã say rồi.

Hồ Hạnh Nhi mạnh mẽ giỏi giang là người rất có sức quyến rũ, nhưng thời gian lâu dài điểm sáng trên người chị cũng giảm bớt không ít, lúc này bên cạnh có tiểu mỹ nhân dịu dàng, thanh tú lền cực kỳ làm cho người thích rồi, Triệu Cường không thể không nói nếu không phải hôm nay Hồ Hạnh Nhi cho anh ta một đòn cảnh tỉnh, không chừng anh ta thật đúng là khi tiết tuổi già khó giữ được rồi. Nhưng lời này lại không thể nói với cậu em vợ, anh ta cũng có chút may mắn may mà hôm nay đến là cậu em vợ, nếu như là cha vợ chỉ sợ anh ta sẽ thật sự phải chịu không nổi rồi.

Thấy Triệu Cường mượn vào say rượu tỏ rõ lòng trung thành, Hồ Quốc Đống cũng không nói gì nữa, cùng Triệu Cường uống một bữa rượu, tâm tâm lúc nên đi hẳn đứng dậy hưng hăng mà nện cho Triệu Cường một đấm, sau đó nói: “Ngày mai anh đến nói với chị Hai tôi đi.”

Triệu Cường xoa xoa chỗ bị đánh, thật đau, thẳng nhóc này xuống tay thật hiểm. Triệu Cường hướng về phía bóng dáng Hồ Quốc Đống mắng một câu thẳng ranh, nhưng anh ta cũng biết một đấm này của Hồ Quốc Đống xem như bỏ qua chuyện này, suy cho cùng anh ta không làm ra chuyện vượt giới hạn thật. Về phần chỗ cô vợ nhà mình, Triệu Cường nhức đầu không thôi, chỗ Hồ Hạnh Nhi khổ nhục kể cũng không có tác dụng mà.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: chương 77. Thăm dò

Edit: Trạch Mỗ

Sau khi Hồ Quốc Đống đi, một mình Triệu Cường lại uống một lát, thật ra anh ta cũng không biết mình đây là thế nào, hiện tại nhà, xe, tiền hết thấy đều đã có, đi ra ngoài người khác cũng luôn rất cung kính gọi một tiếng Triệu tổng, có lẽ chính là bởi vì như vậy mới làm cho anh ta càng ngày càng lừng lừng nhỉ.

Thật ra vừa rồi trước khi Hồ Quốc Đống đến, Triệu Cường đã suy nghĩ rất nhiều, cô gái trẻ kia đương nhiên không thể so với Hồ Hạnh Nhi, mặc dù bây giờ Hồ Hạnh Nhi cũng không trẻ nữa, nhưng so với anh ta cũng trẻ hơn rất nhiều, nhưng là đàn ông mà, chính là tiện như vậy, luôn nghĩ tới trong nhà có đồ chưa đồ, bên ngoài có màu bay phấp phới mới được.

Nhưng bây giờ lại ngẫm lại có ý nghĩa gì đâu, thời điểm khó khăn nhất cùng anh ta đi tới là Hạnh Nhi, sau này anh ta già rồi, nằm ở trên giường gạch không đi được, ở bên anh ta cũng sẽ là Hạnh Nhi, vậy anh ta còn giằng vò cái gì. Hôm nay hai cái tát kia của Hồ Hạnh Nhi lập tức đánh cho đầu óc đang u mê của anh ta tỉnh táo. Đùng nói còn có một đấm đó của Hồ Quốc Đống.

Thằng Hồ Quốc Đống này nghịch ngợm hay gây chuyện, có lẽ có người sẽ cảm thấy cậu em vợ Hồ Quốc Đống này chỉ đấm anh ta một quả vẫn là nhẹ, dù sao còn có người nhà mẹ đẻ đánh con rể không thành thật ở bên ngoài vào bệnh viện. Nhưng Triệu Cường rõ ràng nhất, nếu Hồ Quốc Đống không phải nghĩ anh ta sau này còn phải tiếp tục sống cùng Hạnh Nhi, hơn nữa anh ta cũng không thật sự gây ra chuyện gì, là tuyệt đối không tha cho anh ta.

Thật ra Triệu Cường hi vọng Hồ Quốc Đống đánh anh ta một trận cơ, như vậy ngày mai anh ta đi nhà cha vợ không chừng còn có thể được chút đồng tình, có lẽ Hồ Hạnh Nhi thấy anh ta đáng thương vừa sót ruột sẽ tha cho anh ta. Hiện tại anh ta không bị thương chút nào, ngày mai muốn đón Hồ Hạnh Nhi về sẽ phải chịu khổ lớn rồi.

Một mình Triệu Cường uống say mềm, nhưng ngày hôm sau vẫn dậy thật sớm đi nhà họ Hồ.

Có lẽ là biết hôm nay Triệu Cường sẽ tới, cả nhà nhà họ Hồ đều ở nhà, trừ Ngô Hồng Nhi đưa trẻ con đi, Ngô Hồng Nhi biết hôm nay còn có âm ỉ, vì để tránh cho quá mức khó coi nhân cơ hội đưa trẻ con bên tránh đi. Cũng không phải cô không muốn ra mặt cho Hồ Hạnh Nhi, chỉ là miệng Hồ Hạnh Nhi tuy rằng vẫn là hết muốn ly hôn, nhưng ai cũng biết bọn họ không ly hôn được, hôm nay Triệu Cường tới đây cũng chỉ là bị dạy dỗ một trận mà thôi.

Cô là em, nếu cô ở đây phỏng chừng Triệu Cường xấu hổ Hồ Hạnh Nhi cũng mất tự nhiên, còn không bằng né tránh tự tại. Hồ Quốc Đống là em trai ruột đương nhiên phải ở bên cạnh rồi, một cô em dâu như cô nên tránh thì phải tránh.

Như trong dự liệu của Hồ Hạnh Nhi, Triệu Cường vừa đến, trước tiên bị Hồ Lão Đồ dạy dỗ một trận, sau đó lại là Lý Quế Lan dùng tình cảm để đã động dùng lý lẽ để đã động, “Cường từ à, bao nhiêu năm như vậy chúng ta vẫn coi con như con trai ruột thịt, hồi đó khi con kết hôn cam đoan như thế nào, nhất định sẽ đối xử với Hạnh Nhi thật tốt, con chính là đối xử như vậy sao. Hồi đó Hạnh Nhi nhà chúng ta gả cho con quả thực có chút trào cao, nhưng cũng không phải chúng ta vùi vào, hơn nữa kể từ sau khi các con lấy nhau, Hạnh Nhi của chúng ta ở nhà lo liệu việc nhà cho con, sinh con dưỡng cái cho con, hiếu kính cha mẹ già cho con, có một chút nào có lỗi với con? Được rồi, hiện tại các con đã lớn, con cũng tiền đồ rồi, lại muốn đá bà vợ già, con cũng không ngẫm lại lúc trước các con khó khăn như vậy, là ai đi theo con cùng chịu đựng, ai đi theo con chạy xung quanh trời nam đất bắc.” Lý Quế Lan nói làm cho lòng người chưa xót, Hồ Hạnh Nhi cũng ở một bên lau nước mắt. Cha con nhà họ Hồ thì ở một bên cau mày, con mắt dao găm cũng sắp lạng lạng Triệu Cường rồi.

Ngay cả Triệu Cường cũng có chút không nhìn được hoài nghi mình có phải làm chuyện tội ác tày trời thiên lỗi đánh xuống gì hay không. Thật ra cái đó á, Hồ Hạnh Nhi không phải là người chịu ảm ức, hồi đó vừa kết hôn chị đã nắm giữ quyền tài chính trong nhà, hai bên cha mẹ đều bình ực chị. Chuyện Triệu Cường sợ vợ các đồng nghiệp cũ xã mua bán trước đây cũng đều biết. Cũng chỉ là mấy năm nay vào nam ra bắc, mới vất vả hơn. Nhưng cũng rất nhanh đã tốt lên rồi.

Chẳng qua ai bảo anh ta làm chuyện đuối lý đây, Triệu Cường một câu cũng không dám cãi lại, chờ mẹ vợ cùng cha vợ dạy dỗ xong, lại trái một câu tha cho anh ta lần này, phải một câu thật sự không hề làm cái gì nhận lỗi với Hồ Hạnh Nhi. Ngô Hồng Nhi đưa con về, Triệu Cường đang vây quanh Hồ Hạnh Nhi lấy lòng như tiểu thái giám bên cạnh Từ Hi thái hậu ý.

Hai vợ chồng ăn cơm trưa ở nhà họ Hồ, tuy rằng còn gương mặt lạnh lùng, nhưng Hồ Hạnh Nhi rốt cuộc đi theo Triệu Cường trở về. Vốn Lý Quế Lan là định giữ Hồ Hạnh Nhi ở thêm vài ngày, nhưng Hồ Hạnh Nhi cự tuyệt. Hôm nay đã là thứ sáu, con trai út của chị hôm nay trở về, chị đâu thể ở nhà mẹ đẻ được. Đưa nhỏ lên cấp ba bài tập rất căng thẳng, trở về một chuyến cũng không dễ dàng. Cho nên tuy rằng hận không thể xé xác Triệu Cường, nhưng Hồ Hạnh Nhi vẫn đi về.

Tiền hai vợ chồng Hồ Hạnh Nhi đi, Ngô Hồng Nhi vẫn có chút không yên lòng, không thể không nói, sự việc Hồ Hạnh Nhi này có chút làm cho cô một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Hồ Hạnh Nhi nhà mẹ đẻ cứng rắn, em trai cũng có tiền đồ, Triệu Cường mặc dù bây giờ cũng là đã một ông chủ lớn, nhưng đây cũng là trên cơ sở anh ta là con rể của nhà họ Hồ. Chung quy danh tiếng “Lão Hồ gia” bây giờ cũng xông ra rồi, nếu Hồ Hạnh Nhi cùng Triệu Cường thật sự tan vỡ, đối với nhà họ Hồ không có gì, nhưng chỉ sợ sự nghiệp của Triệu Cường cho dù không đến cuối cũng phải chịu dao động rất lớn.

Nhưng nắm một quân bài tốt như vậy, đối mặt với Triệu Cường suất tý nữa là ngoại tình, Hồ Hạnh Nhi cũng chỉ là làm ồn ào, Triệu Cường bị nhà họ Hồ dạy dỗ một trận. Nếu nhân vật chính của sự việc này đổi thành mình thì sao. Ba anh em nhà mẹ đẻ mình hiện tại đều là dựa vào nhà họ Hồ, ba đứa con của mình cũng còn nhỏ, mấu chốt nhất là Hồ Quốc Đống trẻ hơn Triệu Cường nhiều, cho dù là hai người thật sự ly hôn, hẳn cũng chưa chắc không tìm được người tốt hơn mình.

Nếu ngoại tình là Hồ Quốc Đống mà nói, chỉ sợ cô ngay cả tự tin làm âm thầm một trận cũng không có ý chứ. Người nhà mẹ đẻ đại khái cũng sẽ giống như là người nhà họ Hồ, tuy rằng tức giận nhưng cũng sẽ khuyên cô vì con cái như thế nào cũng không thể ly hôn nhà.

Kết hôn với Hồ Quốc Đống lâu như vậy tới nay, Ngô Hồng Nhi từ trước đến giờ chưa từng suy nghĩ về mối quan hệ của hai người. Trước đây cô chưa từng yêu đương, đời này cô và Hồ Quốc Đống cũng là xem mặt rồi quen biết. Lúc trước cuộc hôn nhân này là cô gắt đầu, nhưng khi đó chỉ có thể nói cô không ghét Hồ Quốc Đống, có lẽ cũng có một chút xiu thích lập lòe nước đôi, nhưng nhất định không bay lên đến độ cao yêu.

Sau khi kết hôn giữa hai người cũng từng cãi vã, nhưng Hồ Quốc Đống ăn nói vụng về, cô cũng không phải loại làm nhảm không ngừng kia, bởi vậy bình thường cho dù là ngôn ngữ bất hòa, nói mấy câu rồi không ai nói nữa. Chiến tranh lạnh giữa bọn họ phần lớn cũng là lấy Hồ Quốc Đống chủ động tìm đề tài vụng về về kết thúc.

Không thể không nói, Hồ Quốc Đống là một người chồng tốt, hẳn chưa từng để cho Ngô Hồng Nhi vì kẻ sinh nhai trong nhà mà phải suy nghĩ, cũng chưa từng đánh Ngô Hồng Nhi, lúc Ngô Hồng Nhi mang thai hẳn thậm chí không nỡ để cô xuống ruộng làm việc, mấy năm nay giúp đỡ nhà họ Ngô cũng chưa từng nói câu oán hận gì. Ngay cả Thôi Vinh Mai cũng luôn nói Ngô Hồng Nhi là rơi vào trong ổ phúc.

Ngô Hồng Nhi cũng vẫn cho là như vậy, tuy rằng cho tới bây giờ cô chưa từng nói thích, nhưng cô biết so với cái thích mơ hồ lúc vừa kết hôn, tình cảm bây giờ của cô đối với Hồ Quốc Đống sâu hơn trước đây nhiều. Có lẽ là tình yêu, có lẽ là tình yêu pha lẫn tình thân.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ, Hồ Quốc Đống có lẽ cũng sẽ vượt quá giới hạn, có lẽ cô cũng chỉ có thể đối mặt bị động như vậy. Ngô Hồng Nhi cảm thấy từ đầu đến chân chỗ nào cũng không thoải mái. Tuy rằng mấy năm nay cô không hề dừng lại nỗ lực nâng cao bản thân, nhưng nhiều người ưu tú hơn cô lắm, không chừng sẽ có một người tốt hơn xuất hiện bên cạnh Hồ Quốc Đống đây. Triệu Cường đã hơn bốn mươi rồi, còn có cô gái trẻ hai mươi tuổi nhào lên mà.

Thật ra Ngô Hồng Nhi cũng là người trong cuộc u mê, Triệu Cường tuy rằng hơn bốn mươi, nhưng anh ta từ nhỏ chưa từng chịu khổ, được bảo dưỡng thỏa đáng nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi. Hơn nữa trông anh ta nhã nhặn tuấn tú, một đôi mắt đào hoa càng là cực kỳ giành được ánh mắt người. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân tính chất công việc, anh ta bình thường luôn là âu phục giày da, ra vào một số nơi xa hoa, anh ta như vậy có thể thu hút lực chú ý của con gái trẻ cũng không khó hiểu.

Trái lại Hồ Quốc Đống, anh chàng nông thôn hàng thật giá thật, làn da ngăm đen thân thể cường tráng, năm đó lúc hai người làm mai người nhà họ Ngô còn suýt chút nữa bởi vì cái mặt già dặn của hắn không đồng ý việc hôn nhân như vậy. Mấy năm nay Hồ Quốc Đống tuy rằng không xuống đồng nữa rồi, nhưng trên cơ bản hắn không phải ở trại nuôi lợn, trại nuôi gà thì là ở phân xưởng kiểm tra, bình thường cơ hội ngồi ở văn phòng cũng cực ít, bởi vậy hắn nhìn thật đúng là không trẻ hơn Triệu Cường bao nhiêu. Triệu Cường ra vào đều là trong thành phố, địa phương lớn trong tỉnh, mà còn Hồ Quốc Đống, tuy rằng giá trị con người còn cao hơn Triệu Cường rất xa, nhưng bình thường một cái mô tô nát, hơn nữa luôn quanh quẩn ở trên trên, đối với con gái trẻ thật đúng là không có bao nhiêu lực hấp dẫn. Dù sao hiện tại không cần kiếm công điểm nữa, ngay cả ở nông thôn cô gái điều kiện tốt còn muốn chọn người trắng nõn nà đây. Giống con gấu đen bụi như Hồ Quốc Đống, trừ phi có tiền đến cảnh giới nhất định nếu không thì không thể làm cho người khác dễ dàng động tâm.

Có điều cái đầu thông minh lạnh lợi của Ngô Hồng Nhi bây giờ không thể nghĩ tới những điều này, bởi vì trong đầu có chuyện, cho nên cô liên tiếp không tập trung, buổi tối ăn cơm cũng không ăn bao nhiêu. Thấy bộ dáng này của cô, sau khi về phòng mình, Hồ Quốc Đống không nhịn được hỏi: “Hồng Nhi, em đây là làm sao, có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

Nhìn thấy khuôn mặt hơn mạng theo lo lắng của Hồ Quốc Đống trước mặt, trong lòng Ngô Hồng Nhi lại càng rối bời, nhưng đây dù sao cũng là chỉ mình nghĩ ngợi lung tung, Ngô Hồng Nhi cũng không thể nói với Hồ Quốc Đống, bởi vậy cô bèn có vẻ khó chịu nói: “Không có chuyện gì, chỉ là có chút không thoải mái mà thôi.”

Thấy Ngô Hồng Nhi cau mày, Hồ Quốc Đống còn tưởng rằng cô thật sự là bị bệnh bèn nói: “Nếu không chúng ta đi bệnh viện khám xem, là chỗ nào không thoải mái? Chỗ nào không thoải mái cứ nói đừng chịu đựng.” Nói xong còn sờ sờ đầu cô xem thử có phải sốt lên hay không.

“Không cần, em không có bao nhiêu chuyện, cha mẹ vừa ngủ, hôm nay bọn họ cũng già rồi một ngày rồi. Trong nhà chị Hai xảy ra chuyện hai cụ nhất định cũng không yên tâm nổi, sao có thể để chuyện nhỏ này của em làm phiền bọn họ.” Do dự một chút, Ngô Hồng Nhi vẫn quyết định mở miệng thăm dò Hồ Quốc Đống một chút. Mặc dù biết như vậy không đúng, nhưng Ngô Hồng Nhi cảm thấy trong lòng cô như đang ở cùng một tiểu ác ma, không thử thăm dò một phen căn bản không yên tâm được.

Chương 78: chương 78. Hồ Quốc Đồng bày tỏ lòng trung thành

Hồ Quốc Đồng cũng không có nghe ra ý trong lời nói của Ngô Hồng Nhi, thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy cũng chỉ là cho rằng cô lo lắng cho Hồ Hạnh Nhi, bèn an ủi nói: “Phải nói anh rể Hai cũng chỉ điểm này không tốt, lúc còn trẻ đã không đứng đắn, trước đây là bị chị Hai quản chặt, hiện tại phòng chừng chị Hai cũng là bận bịu trong nhà ngoài nhà, không cần thận buông lỏng khiến cô chủ cho anh ấy, thế mới lại xảy ra chuyện này. Có điều em cũng đừng quá lo lắng, trong lòng anh rể Hai nắm chắc sẽ không gây ra chuyện lớn lắm, hơn nữa chuyện lần này cũng nhắc nhở cho chị Hai, chuyện như vậy là sẽ không xảy ra nữa.” Hồ Quốc Đồng không nói, lần này Hồ Hạnh Nhi nhất định sẽ không tha cho Triệu Cường, càng đừng nói lần sau.

Hồ Quốc Đồng là người trong nhà biết chuyện nhà mình, Hồ Hạnh Nhi không phải dễ chọc, Triệu Cường cũng không nhẫn tâm như vậy, hơn nữa lòng dạ của một người đàn ông như Hồ Quốc Đồng cũng thoáng hơn phụ nữ, chỉ cần không thật sự xảy ra chuyện, dạy dỗ một trận rồi qua, dù sao cũng không thể để cho chị Hai hấn thật sự ly hôn. Nếu bọn họ thái độ kiên quyết bảo hai người ly hôn, không chừng người đầu tiên không đồng ý chính là Hồ Hạnh Nhi.

Hồ Hạnh Nhi theo cùng Triệu Cường dãi nắng dầm mưa, hiện tại cuối cùng tạo ra chút tiếng tăm, quả đào có sẵn sao có thể để cho người khác hưởng không. Chị cũng không ngốc.

Nhưng lúc này Hồ Quốc Đồng nhẹ nhàng buông quơ lại lập tức đã kích trái tim vốn vô cùng yếu ớt của Ngô Hồng Nhi, con tức trong lòng cô lập tức bốc lên, Hồ Quốc Đồng nói như vậy có phải là hấn cũng cho rằng, chỉ cần không làm thật, tình thần ngoại tình gì gì đó cũng không coi là chuyện gì hay không. “Vậy ý của anh là chỉ cần không thật sự xảy ra chuyện chúng ta sẽ không cần lo lắng, lần này chị Hai phát hiện sớm không có gì, nhưng ai có thể bảo đảm không có lần sau đây?” Ngô Hồng Nhi tuy rằng cực lực đè nén, nhưng vẫn có thể từ trong lời của cô nghe ra một chút bức tức.

Hồ Quốc Đồng có ngốc cũng nhìn ra cảm xúc của vợ mình bất thường, lúc đối mặt với Ngô Hồng Nhi, Hồ Quốc Đồng luôn có chút trực giác của động vật nhỏ, hấn cảm thấy nếu mình trả lời không tốt câu hỏi này rất có khả năng sẽ khiến cho vợ có ý kiến lớn hơn nữa, bèn hơi mang cần thận nói: “Hồng Nhi em đây là làm sao?” Ngô Hồng Nhi tính tình ôn hòa, rất ít nổi giận rõ ràng như vậy. Chẳng qua Hồ Quốc Đồng cũng có chút nghi hoặc, dù sao ngoại tình cũng không phải là hấn, sao Hồng Nhi phản ứng lớn như vậy.

Nghĩ đến đây Hồ Quốc Đồng đột nhiên linh quang chợt lóe, có lẽ Hồng Nhi là sợ hấn cũng sẽ ngoại tình giống như anh rể mới có thể phản ứng lớn như vậy? Nghĩ tới khả năng này, Hồ Quốc Đồng thật là vừa buồn cười vừa tức giận. Nhiều năm như vậy tâm tư hấn đối với Ngô Hồng Nhi thế nào, là người đều có thể nhìn ra được, thật sự là nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Đừng nói đi ra ngoài tìm tiểu tam, bình thường người khác nhìn Ngô Hồng Nhi thêm hai cái, trong lòng hấn còn chưa loét đây nè. Mấy năm nay Ngô Hồng Nhi thay đổi cũng rất lớn, tuy rằng cũng đã ba mươi, nhưng nhìn như gái trẻ hai lăm hai sáu, bình thường cũng rất bắt mắt.

Có điều ngoài tức giận hấn cũng có chút cao hứng, ít nhất địa vị của mình ở trong lòng Ngô Hồng Nhi không thấp phải không. Hồ Quốc Đồng biết lúc này nhất định phải tỏ rõ quyết tâm, bằng không không chừng Ngô Hồng Nhi sẽ không cho hấn sắc mặt tốt rất lâu, lại nói mình chả làm cái gì, thuần túy là bị tai bay vạ gió của Triệu Cường, mới chết oan như vậy. Thắng Hồ Kiến Tân kia nói đúng, phụ nữ chẳng có ai không nhạy cảm, đa nghi. Khoảng thời gian trước Hồ Kiến Tân cười ghẹo vài câu với một cô bé trong xưởng bọn họ, nhưng bị vợ hấn ta cầm dao phay đuổi chạy suốt cả thôn nữa cơ. Hồi đó Hồ Kiến Tân bị đánh đầu đầy u còn có chút đắc ý khoe khoang với Hồ Quốc Đồng nữa đấy, tuy rằng bị đánh, nhưng điều này cũng chứng minh vợ hấn ta để ý hấn ta phải không.

Thấy Hồ Quốc Đồng hỏi cô làm sao, Ngô Hồng Nhi cũng biết mình đây là cảm xúc có chút mất khống chế, bởi vậy cô bèn nói: “Em đoán chừng là nghĩ nhiều về chuyện của chị Hai, bây giờ đầu rất đau, em đi ngủ một lát.” Nói xong cô muốn ngủ luôn. Không ngờ lại bị Hồ Quốc Đồng kéo lại.

“Hồng Nhi em đừng lo lắng, anh tuyệt đối sẽ không làm bậy ở bên ngoài giống anh rể Hai, nhiều năm như vậy em còn không biết trong lòng anh cũng chỉ có một mình em. Em ngẫm thử anh cũng không thể so sánh với anh rể Hai, gái trẻ có lẽ sẽ yêu thích anh ấy, nhưng tuyệt đối sẽ không yêu thích anh.” Vì để cho Ngô Hồng Nhi yên tâm, ngay cả lời tự bôi đen mình Hồ Quốc Đồng cũng nói ra.

Hồ Quốc Đồng vừa thốt lên câu tương tự với bảm đảm này xong, nước mắt Ngô Hồng Nhi ào một cái rơi xuống. Hồ Quốc Đồng vội vàng ôm chặt vợ mình vào trong lòng nói: “Anh nói em hôm nay sao không thích hợp như vậy, thì ra em vẫn luôn lo lắng cái này. Yên tâm, anh cam đoan nhất định một trái tim đồ hướng về Hồng Nhi, người khác nhìn một cái anh cũng sẽ không nhìn. Em cũng không ngẫm lại anh cũng đã hơn ba mươi, trong nhà trên có già dưới có trẻ, bình thường cũng phần lớn là phải chui vào phần xưởng chui vào trại nuôi lợn, toàn mặc quần áo lao động, lái con kích ghê, quả thực ngay cả anh Ba em còn không bằng đấy, em sợ cái gì.” Hồ Quốc Đồng tuy rằng ít nói, nhưng không chịu nổi có đồng đội heo là Hồ Kiến Tân. Bình thường sẽ luôn truyền thụ cho hấn mấy chiêu, hiện tại Hồ Quốc Đồng đều dùng để trấn an Ngô Hồng Nhi.

Nhắc tới cũng là kỳ quái, tính cách của Hồ Quốc Đồng và Hồ Kiến Tân đúng là hai cực đoan, tuy rằng hai người là cùng tộc, nhưng quan hệ huyết thống giữa hai người đã xa lác xa lơ rồi. Từ nhỏ Hồ Kiến Tân đã trêu mề chọc chố, Hồ Quốc Đồng lại là tính tình chừng chặc, nhưng hết lần này tới lần khác hai người lại như hận không thể mặc chung một cái quần.

Hiện tại nhà họ Hồ đã phát lên, trong nhà mở nhà máy lớn như vậy, Hồ Kiến Tân không hề biết cái gì gọi là ngưng tay nài quả mướp đến tìm Hồ Quốc Đồng nhờ vả. Hồ Kiến Tân tuy rằng hơi lười cá, nhưng làm việc cũng là người có năng lực, hiện tại trong nhà xưởng cũng lộn lộn lên chức trưởng nhóm nhỏ rồi.

“Có điều vợ ơi em cả ngày suy nghĩ lung tung như vậy cũng không được đâu, em phải tin tưởng anh chứ, nhiều năm như vậy còn chưa đủ để em tin tưởng anh à.” Hồ Quốc Đống vỗ nhẹ Ngô Hồng Nhi nói.”Theo anh thấy, anh rể Hai chính là bình thường quá nhiều tiền trong túi, hơn nữa đi ra đi vào xe đón xe đưa, đám người ham hư vinh kia liền nghĩ thấy được mùi tanh chứ sao. Em lại nhìn anh đi, khắp người tổng cộng cũng không có bao nhiêu tiền, hỏi chúng ta vừa kết hôn anh đã giao hết tiền riêng cho em rồi. Anh bây giờ á, trái lại là lo lắng em nhờ đâu không cần anh thì sao, anh sẽ thành cả người và của đều không còn rồi.” Hồ Quốc Đống hôm nay nói rất nhiều, một mực thao thao bất tuyệt giải thích với Ngô Hồng Nhi.

Con người Hồ Quốc Đống từ nhỏ đã cố chấp, hồi đó lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Hồng Nhi hẳn đã nhận chắc rồi, cho tới bây giờ cũng chưa hề dao động mây may. Tuy rằng Hồ Quốc Đống nói với Ngô Hồng Nhi mình chỗ nào cũng không được, nhưng hẳn bây giờ như thế nào cũng tính là một doanh nhân vô cùng nổi tiếng ở vùng này, bởi vậy cũng thật sự có gái trẻ tiếp cận hẳn. Nhưng những người này ham muốn một người đàn ông hơn ba mươi tuổi như hẳn cái gì, còn không phải là vì tiền của hẳn? Hẳn hiện tại có con trai có con gái, vợ vừa xinh đẹp vừa sẵn sàng, nếu không biết đủ nữa thật là đáng bị trời phạt rồi.

Ngô Hồng Nhi nghe Hồ Quốc Đống thao thao bất tuyệt, trong lòng chua chua ngọt ngọt, cho tới bây giờ cô không biết Hồ Quốc Đống biết ăn nói như vậy. Nhưng có cam đoan của Hồ Quốc Đống, trái tim vẫn nhắc lên của Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng buông xuống. Chẳng qua cô vẫn dùng tay véo eo Hồ Quốc Đống nói: “Em cũng nói cho anh biết, nếu anh thật sự dám làm loạn lung tung ở bên ngoài, em sẽ không như chị Hai đánh một trận mắng một trận coi như xong, em nhất định sẽ ly hôn, em mới bắt kể anh rốt cuộc là có chuyện thật hay là chỉ làm dáng một chút thôi đâu.”

“Anh biết ngay em không chỉ là bình dân chua nhỏ mà còn là con cọp cái nhỏ.” Hồ Quốc Đống nói, hẳn tuyệt đối sẽ không phản bội Ngô Hồng Nhi, vì vậy đối với sự uy hiếp của Ngô Hồng Nhi cũng không nói cái gì trái lại nhỏ giọng trêu mấy câu.

Có lẽ là nguyên nhân đã giải quyết được một tâm sự, Ngô Hồng Nhi cuối cùng cũng ngủ ngon, ngày hôm sau liền dậy thật sớm làm một bữa ăn sáng phong phú. Nhà họ Hồ hiện tại có bảy miệng ăn, bốn người lớn ba đứa nhỏ, nhất là Nha Nha bây giờ mới bốn tuổi, bởi vậy buổi sáng cô bé là ăn canh trứng gà tươi non mềm, về phần họ đều là bánh quẩy, bánh quai chèo, cháo, dưa góp, trứng gà luộc, bánh quẩy là mua ở bên ngoài, mấy năm nay trấn trên làm mưa bán nhỏ càng ngày càng nhiều, chỗ cách nhà bọn họ không xa là có chỗ bán bữa sáng, một đồng bánh quẩy đủ cho cả nhà ăn.

Trên hàng ăn sáng còn có bán sữa đậu nành, nhưng Hồ Trác và Hồ Kiệt chẳng đứa nào thích cái vị đó, bởi vậy Lý Quế Lan bèn đặt sữa bò cho ba đứa nhỏ trong nhà, mỗi ngày mỗi đứa một bát. Phải nói tiêu chuẩn cuộc sống của nhà họ Hồ bây giờ cũng thật không tệ, xa xa theo kịp tiêu chuẩn của bậc trung đời sau.

Người già đều thức dậy sớm, hơn nữa bình thường hai vợ chồng Hồ Quốc Đống đều bận rộn, bởi vậy đều là Lý Quế Lan dậy làm bữa sáng, hai ngày nay bởi vì những chuyện phiền lòng kia của Hồ Hạnh Nhi hai cụ cũng là bốc lên chút hỏa, buổi tối lẫn qua lộn lại ngủ không yên, bởi vậy buổi sáng thức dậy hơi muộn, bà vừa đi ra thấy Ngô Hồng Nhi đã làm xong bữa sáng bèn nói: “Hồng Nhi sao không ngủ thêm một lúc, sớm như vậy đã thức dậy rồi. Mẹ không phải đã nói, các con bây giờ mệt nhọc, buổi sáng ngủ thêm một lát, bữa sáng này giao cho mẹ làm là được.”

Mấy năm này quan hệ mẹ chồng nàng dâu của Lý Quế Lan và Ngô Hồng Nhi cũng chung đụng không tồi, hơn nữa giữa hai người không có người khác khích bác, Ngô Hồng Nhi cũng hiểu thuận, bởi vậy mấy năm nay Lý Quế Lan đối xử với Ngô Hồng Nhi không khác con gái nhà mình lắm. Nếu là mẹ chồng nhà người khác cũng chưa chắc sẽ nói lời này với con dâu.

“Không có chuyện gì, hôm nay con cũng là dậy sớm nên thuận tay làm thôi. Hai ngày này mẹ cũng nghỉ ngơi không tốt lắm, ngài mới nên nghỉ ngơi nhiều hơn đây.” Ngô Hồng Nhi nói, Lý Quế Lan cũng đã lên bảy mươi rồi, nhưng con gái này đều là nợ, cả đời lo lắng không xong. Đêm qua Ngô Hồng Nhi cời bỏ khúc mắc, đối với Lý Quế Lan càng hiểu thuận hơn và phần.

“Ài, chị Hai con từ nhỏ đến lớn chính là đứa có chủ ý, mẹ cũng không lo lắng cho nó quá nhiều, con đường này đều là tự mình chọn, nó bây giờ đã là người sắp làm mẹ chồng, sao có thể lo lắng cho nó nữa đây, mẹ ày à, bây giờ chỉ lo Đản Đản, Nhị Đản cùng Nha Nha của chúng ta là được.” Lý Quế Lan thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy, bèn vỗ vỗ bà vai Ngô Hồng Nhi nói.

Mồ: oa, mọi người đã thấy bìa mới của cnhp chưa? Cảm ơn các bạn designer rất nhiều :X

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: chương 79. Ngoại truyện 1

Edit: Trạch Mỗ

Hồ Hạnh Nhi vừa sinh ra đã là cô bé xinh đẹp, người khác đều nói con bé này biết lớn, tuy rằng cha mẹ chị đều trông không tính là xuất chúng lắm, nhưng con bé này giống toàn ưu điểm của hai người, vừa nhìn chính là người đẹp bại hoại. Cô gái xinh đẹp ai chả thích, bởi vậy tuy rằng mẹ chị sau khi sinh một đứa con gái lại sinh ra chị, nhưng chị vẫn được chiều chuộng, không giống như là đứa thứ hai nhà người ta chính là đứa cha không thương mẹ không yêu.

Sau đó mẹ chị lại liên tiếp sinh ra ba đứa con gái nữa, khi đó ngay cả Hồ Hạnh Nhi cũng cảm thấy chị đời này là không có mệnh em trai rồi, niên đại đó, ở nông thôn trong nhà không có bé trai là sẽ bị người xem thường, bởi vậy Hồ Hạnh Nhi đã dưỡng thành một bộ tính tình đanh đá, ở trong thôn cho dù là

bọn con trai cũng không dám trêu chọc chị.

Chị và Triệu Cường chính là quen biết nhau ở xã mua bán, năm ấy cha Triệu Cường cũng mới nhờ người chạy thẳng cu nhà mình vào xã mua bán, Triệu Cường đẹp trai, miệng lại ngọt, không chỉ có là đám con gái của xã mua bán, ngay cả cô gái lớn, nằng dẫu trẻ tới nơi này mua đồ đều thích ngắm anh ta.

Năm hai người mới gặp gỡ ấy, Hồ Hạnh Nhi hai mươi tuổi, bởi vì đến tuổi, Lý Quế Lan cùng Hồ Lão Đồ đang bận tìm nhà chồng cho chị, bởi vậy định cắt chút vải làm cho chị bộ quần áo mới. Bọn trẻ con bấy giờ rất ít khi có đồ mới, thường thường đều là đồ thứ nhất mặc cho đồ thứ hai mặc, đồ thứ hai mặc xong lại cho đồ thứ ba. Hồ Hạnh Nhi là đồ thứ hai, bởi vậy cũng thường xuyên mặc quần áo cũ của chị gái chị, bởi vậy mẹ chị nói đến làm quần áo mới cho chị, Hồ Hạnh Nhi bèn nài mẹ chị cho đi cùng. Con gái hai mươi tuổi chính là thời điểm thích làm đẹp, trong lòng chị tính toán không chừng tâm tình mẹ chị tốt, chị còn có thể làm thêm một chiếc áo khoác ngoài mặc nữa cơ.

Lúc này viên chức xã mua bán cũng không giống như là đời sau tuân theo khách hàng là Thượng Đế, hiện tại bọn họ thực là lớn nhất, động một cái là nhìn người bằng nửa con mắt. Hồ Hạnh Nhi vừa ý một mảnh vải bông, liền bảo người bán hàng kia lấy đến cho xem một chút, nhưng người ta nhìn cũng không nhìn chị một cái chỉ nói: “Mua được thì mua, không mua nổi thì dẹp đi, xem cái gì mà xem?” Nói ra như vậy cũng là người mới tới, bình thường cũng kiêu ngạo như gà trống choai.

Thấy cô nhân viên bán hàng này nhìn chị y như nhìn đồng rác rưởi, tính tình kia của Hồ Hạnh Nhi lập tức vọt lên, xắn tay áo liền muốn đánh nhau với người ta, cô nhân viên bán hàng kia cũng không phải dạng vừa, thấy Hồ Hạnh Nhi như vậy chẳng những không lui về phía sau, còn nhào lên. Lý Quế Lan vừa lôi kéo Hồ Hạnh Nhi vừa nhận lỗi với nhân viên bán hàng người ta, nhưng trong lòng cũng không phải không tức giận, bởi vậy dưới tay cũng chỉ kéo bên kia để cho bên mình đánh, mãi cho đến lúc bọn Triệu Cường đều tới đây, hai người mới thật sự bị kéo ra.

Hai người đều là con gái, cho dù là đánh nhau cũng không thật sự xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là đầu tóc hơi nhếch nhác một chút. Thấy Triệu Cường cùng lãnh đạo bọn họ đều đã tới, cô nhân viên bán hàng như là đã tìm được tổ chức, đôi mắt đỏ lên, nhưng vẫn cứng cổ. Hồ Hạnh Nhi cũng không yếu thế chút nào, bộ dáng như là một con gà trống choai chiến đấu. Chị ngũ quan xinh đẹp, tết hai bím tóc dày bóng mượt, tuy rằng quần áo trên người không ra làm sao, nhưng vẫn hết sức thu hút ánh mắt người. Chính như vậy Triệu Cường liếc mắt một cái đã nhìn vào trong mắt. Lúc này cô gái xinh đẹp như vậy thật đúng là hiếm thấy mà.

Mặc dù tuy nói là nhân viên bán hàng người ta không đứng, nhưng lúc này đều như vậy, vị lãnh đạo nhỏ kia tránh nặng tìm nhẹ nói người bán hàng hai câu, Hồ Hạnh Nhi cũng cứng cổ nói nhún nhường với nhân viên bán hàng, trái lại mảnh vải chị vừa ý kia bán rẻ hơn cho chị hai mươi phần trăm. Sau đó một đám người liền cầm vải đi luôn.

Hồ Hạnh Nhi lúc này quả thực rất làm cho người ta kinh diễm, nhưng chỉ có dựa vào một mặt này cũng sẽ không làm cho Triệu Cường động tâm. Anh ta hiện tại có một phần công việc tốt, cũng có mấy cô gái tuổi trẻ xinh đẹp tỏ vẻ hảo cảm với anh ta, phần kinh diễm này tuy rằng bay lên bọt nước ở trong lòng anh ta, nhưng rất nhanh đã lắng lại. Anh ta là một người thành phố, đương nhiên cũng phải giống như anh cả anh ta tìm một cô gái thành phố.

Về phần Hồ Hạnh Nhi thì càng không để Triệu Cường ở trong lòng, lúc ấy chị còn đang tức giận mà, nào có tâm tình nhìn người bên cạnh đâu. Hơn nữa trên đường trở về chị lại bị mẹ chị răn dạy, cả người đều ỉu xiu.

Nhưng vận mệnh chính là trùng hợp như vậy, hai người sau đó lại đụng phải, lần này Hồ Hạnh Nhi lại không giống như lúc gặp mặt lần trước, chị đang mặc quần áo mới làm, bên cạnh còn đi theo không ít người, có một cậu thanh niên trẻ tuổi đi theo bên cạnh, hai người rất rõ ràng cho thấy đang tìm hiểu, cùng gia đình ra ngoài chơi.

Nhắc tới cũng lạ, trước đó không lâu Hồ Hạnh Nhi vừa đánh nhau với một nhân viên bán hàng ở đây, lẽ ra phải là sẽ xấu hổ tiến vào mới phải, hết lần này tới lần khác chị là một bộ dáng có lý chẳng sợ, cứ thế làm cho Tiểu Vu đánh nhau với chị lần trước tức không chịu được. Tiểu Vu kia cũng là thẳng tính, thấy Hồ Hạnh Nhi không chút nào khách khí bảo cô ta lấy một cái khăn quàng cổ đỏ, phì một tiếng trái lại bật cười. Cô ta ở chỗ này thực là thấy rõ ràng, người đàn ông đi theo sau Hồ Hạnh Nhi kia đang nhe răng nhếch miệng đấy, vừa nhìn chính là không nở mua cái này. Cái khăn quàng cổ đỏ này cũng không rẻ, thêm chút nữa cũng có thể làm cái quần rồi. Tiểu Vu hơi có chút cười trên nỗi đau của người khác, ai bảo cô dữ với tôi, người ta thì ngay cả cái khăn quàng cổ cũng tiếc mua cho cô.

Có lẽ là không đánh không quen, hai người lần này gặp mặt trái lại quan hệ tốt lên. Tiểu Vu chớp chớp mắt với Hồ Hạnh Nhi ý bảo chị nhìn phía sau, Hồ Hạnh Nhi tròn mắt nhìn phía sau, giả vờ không nhìn thấy. Có điều cái khăn quàng cổ kia rốt cuộc là chị không lấy nữa. Người đàn ông này là đối tượng hẹn hò của chị, là ở thôn bên cạnh, trong nhà bốn đứa con trai, hẳn ta là đứa đầu, hai người gặp mặt một lần cảm thấy đều tầm tạm, lúc này ra ngoài chơi, có điều bây giờ trong lòng Hồ Hạnh Nhi đã không muốn nữa, đồ này cũng là không cần phải mua nữa.

Không nói cái khác, người này quá keo kiệt, hai người lần đầu tiên đi ra ngoài, lẽ ra không cần mua thứ đắt tiền gì, nhưng mua cái khăn tay hay khăn quàng cổ cũng không tính là khác người lắm. Nhưng người ta thì tốt rồi, từ buổi sáng đi ra ngoài đến bây giờ buổi trưa chỉ để cho bọn họ mỗi người ăn bát mì hoa màu, ngay cả cái mìn thầu cũng không bỏ được cho người ta ăn. Hồ Hạnh Nhi đề xuất tới xã mua bán xã đi dạo một chút, sắc mặt của hẳn ta đều thay đổi.

Hồ Hạnh Nhi trái lại không để ý nhà hẳn ta có tiền hay không, nhưng ngay cả công phu mặt mũi cũng không làm, điều này Hồ Hạnh Nhi thật chướng mắt, hai bên cùng tới nhiều người như vậy, hẳn cũng thật không biết xấu hổ chỉ để cho ăn chút mì hoa màu. Bởi vậy vừa rồi chị chính là có ý.

Động tác nhỏ của hai người bị Triệu Cường nhìn vào trong mắt, anh ta có chút buồn cười lại cảm thấy cô bé này không tệ, tuy rằng trông như cây pháo nhỏ đốt phát là nổ, nhưng cũng không phải không có mưu trí như vậy. Tiểu Vu này ở chỗ bọn họ là nổi tiếng khó chung đụng, hiện tại hai người trái lại bởi vì đánh một trận coi như là đã có liên quan. Có điều trong lòng anh ta còn có chút ghen tỵ, anh ta cũng không phải người ngu đương nhiên nhìn ra được đây là đang làm gì, cô gái này ánh mắt quá kém, người đàn ông kia vừa nhìn là biết không được.

Mượn cơ hội lần này, Triệu Cường quanh co vòng vèo hỏi thăm người đi cùng Hồ Hạnh Nhi một chút địa chỉ nhà Hồ Hạnh Nhi, không thể không nói,

Triệu Cường lúc này trong lòng là có chút ý tưởng nhỏ nhen, tuy rằng gần đây trong nhà cũng đã bắt đầu làm mai cho anh ta, nhưng thật đúng là chưa gặp được người vừa xinh đẹp lại hoạt bát như Hồ Hạnh Nhi. Mặc dù là gái nông thôn, nhưng điều này cũng không sao cả.

Thật sự làm cho Triệu Cường quyết định là vào một năm sau, lúc này cách mạng văn hóa đã bắt đầu rồi. Không thể tránh khỏi nhà họ Triệu cũng chịu chút ảnh hưởng, tuy rằng nhà bọn họ không có chuyện gì, nhưng chú út anh ta lại là sinh viên đại học, thím út cũng là giáo viên, hai vợ chồng đều bị chút tội nhỏ, vốn nhà họ Triệu đã chọn trúng cho Triệu Cường một đối tượng làm giáo viên tiểu học, lần này cũng không thành. Không phải bọn họ lạnh bạc, dù sao ai cũng không muốn rắc rối phải không, lại nói Triệu Cường vẫn chẳng để ý người ta lắm, cô gái kia trông bình thường, đừng nói so sánh với Hồ Hạnh Nhi, cho dù là so sánh với chị dâu anh ta cũng kém xa.

Tuy rằng đã qua hơn một năm, nhưng anh ta đối với Hồ Hạnh Nhi là càng ngày càng rục rịch. Bởi vì biết bây giờ Tiểu Vu và Hồ Hạnh Nhi chung đụng không tệ, bởi vậy sau khi anh ta quanh co vòng vèo biết được Hồ Hạnh Nhi còn chưa về nhà chồng, bèn nhờ Tiểu Vu làm người mai mối.

Con người Tiểu Vu tính tình thẳng thắn cũng thích tham gia náo nhiệt, thấy Triệu Cường nói như vậy lập tức liền trêu ghẹo nói: “Thằng này lúc nào thì có ý nghĩ này, nói, anh nhóm ngó Hạnh Nhi nhà chúng tôi đã bao lâu rồi?”

Triệu Cường cười hi hi, mắt đào hoa sáng ngời, Tiểu Vu nhìn đến niệm Phật không ngừng, nói nếu không phải cô ta đã sớm có nhà chồng, nói không chừng cũng động tâm, bây giờ cái thảo ngon lành, chỉ có thể để cho con lợn Hồ Hạnh Nhi này ừn rồi.

Hồ Hạnh Nhi vừa nghe tin tức Tiểu Vu truyền đến, đầu óc còn có chút mông lung, Triệu Cường này là ai chị thật đúng là không biết, nhưng thấy Tiểu Vu khen Triệu Cường đến trên trời có dưới đất không, trong lòng chị cũng có một chút xiu dao động. Hồ Hạnh Nhi năm nay đã hai mươi mốt rồi, ở thôn bọn họ có thể được xem là cô gái lớn tuổi, nhưng hai năm qua giới thiệu nhà chồng cho chị chị cũng không ưng lắm, không phải chê người ta bộ dạng không tốt thì là chê người ta ăn nói vụng về, nếu không thì là chê người ta keo kiệt. Làm cho Lý Quế Lan tức quá thực là bó tay, chị làm như mình là hoàng tử tuyền phi ý, nhiều yêu cầu như vậy, có thể làm việc nuôi dưỡng gia đình là được rồi, bởi vậy cảm râm Hồ Hạnh Nhi không ít. Hồ Hạnh Nhi đây cũng là bị cảm râm sợ rồi, Triệu Cường này điều kiện mọi mặt đều tốt, chị bèn lên gặp mặt người ta một lần.

Không thể không nói, lá gan Hồ Hạnh Nhi rất lớn, vợ chồng trẻ bây giờ phần lớn đều là người làm mai giới thiệu, tự tìm hiểu kiểu này thật đúng là không nhiều, nếu như bị người khác biết được cũng không được thanh danh tốt gì.

Chờ sau đó hai người bí mật hẹn gặp, Hồ Hạnh Nhi đối với Triệu Cường đương nhiên là rất hài lòng, Triệu Cường đối với Hồ Hạnh Nhi cũng vừa lòng, không có cách nào Hồ Hạnh Nhi là thật sự xinh đẹp, chỉ là điểm này đã cho chị thêm không ít điểm, về phần tính tình không tốt, điểm này cũng là bị anh ta tạm thời xem nhẹ, ‘kết hôn xong cô ấy cũng không thể vẫn như vậy đi’, Triệu Cường vui thích nghĩ.

Bí mật gặp vài lần, đều đã hài lòng, hai người liền ai về nhà người ấy tìm người trong nhà ngả bài. Hai người là chỉ ra qua lại bí mật như vậy kết hôn rồi cuộc không tốt, truyền ra cũng không dễ nghe, qua đường sáng là không còn gì tốt hơn rồi. Có điều hai người này cũng không biết tin tức này vừa phát ra, đối với hai nhà mà nói đều là con địa chấn lớn.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: chương 80. Ngoại truyện 2

Edit: Trạch Mỗ

Trong cái nhìn của nhà họ Triệu, thằng Triệu Cường này thuần túy là điên rồi. Nhà họ Triệu tổng cộng ba anh con trai, tuy rằng mẹ Triệu chiều con trai út, cha Triệu coi trọng con trai cả, nhưng điều này cũng không có nghĩa hai cụ không thích Triệu Cường. Nói thật ra, Triệu Cường dẻo miệng, con người cũng biết xử lý các mối quan hệ, đả ngộ ở nhà không hề kém cạnh hai anh con trai khác.

Mẹ Triệu không đồng ý đầu tiên, từ trước đến giờ bà chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một cô con dâu nông thôn, con trai mình đẹp trai, công việc cũng danh giá, dù rằng đối tượng giới thiệu khoảng thời gian trước không được, nhưng vẫn có rất nhiều sự lựa chọn tốt hơn, đột nhiên nhảy ra một con bé nông thôn, cho dù Triệu Cường khen Hồ Hạnh Nhi thành một đóa hoa mẹ Triệu cũng không thể chấp nhận.

Cha Triệu cũng không đồng ý, tuy rằng cuộc sống của nhà mình bây giờ cũng không phải là dễ chịu lắm, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức hi sinh hôn sự của thằng Hai, em trai ông là em trai ông, ông là ông.

Nhưng bất kể hai cụ là khuyên là mắng hay là đánh, hết thảy không có tác dụng. Triệu Cường cũng là người tính tình cứng đầu, anh không đồng ý tôi vẫn cứ xác định chắc chắn. Hiện tại chỗ tốt của Hồ Hạnh Nhi bị phóng to vô hạn, ngay cả một số khuyết điểm nhỏ cũng trở nên đáng yêu hẳn lên.

Nhà họ Hồ phản đối Hồ Hạnh Nhi gặp phải cũng không ít, tuy rằng điều kiện của Triệu Cường so với bất kỳ một đối tượng nào Lý Quế Lan giới thiệu cho con gái cũng tốt hơn, lại là người thành phố. Nhưng bất kể là Hồ Lão Đồ hay Lý Quế Lan đối với cửa hôn sự này lại không hề coi trọng lắm. Lý Quế Lan càng có khuynh hướng con gái nhà mình tìm một người như con rể cả, làm người thành thật bốn phần, vừa nhìn chính là người tử tế chăm lo cho gia đình.

Thật ra nhà họ Hồ mặc dù là dân quê, nhưng điều kiện cũng khá tốt, của cải đầy, dung mạo con gái cũng là một đóa hoa, bởi vậy cũng không phải là không có người giới thiệu đối tượng trên cho Hồ Hạnh Nhi, nhưng trong cái nhìn của người thế hệ trước, nòi nào úp vung nấy, môn đăng hộ đối các cụ truyền xuống là cực kỳ có đạo lý, tuy rằng người làm cha mẹ không cho rằng con gái nhà mình không xứng với người thành phố, nhưng thật sự gả đến trên trên, con gái nhà mình nếu bị ảm ức, muốn cho con bé chỗ dựa sẽ khó khăn. Nếu gả ở nông thôn, bắt kể là ai cũng phải cho nhà họ Hồ ông, cho Hồ Lão Đồ ông vài phần mặt mũi phải không.

Hồ Lão Đồ tuy rằng nhìn lợi hại nhưng mà lại cực kỳ thương yêu con gái, thấy Hồ Hạnh Nhi một bộ dáng xác định chắc chắn kiên quyết không thỏa hiệp, Hồ Lão Đồ cũng bó tay. Lý Quế Lan cả ngày làm công tác tư tưởng cho con gái, quan hệ chị em dâu, quan hệ mẹ chồng nàng dâu sau này thậm chí quan hệ vợ chồng bà đều phân tích, nhưng Hồ Hạnh Nhi vẫn cứ cắn chết không nhả ra. Lý Quế Lan lại nhờ người giới thiệu đối tượng xem mắt khác cho chị, chị nếu không phải kiên quyết không gả, nếu không thì là gắp rồi nhưng không đồng ý.

Hồ Hạnh Nhi mặc dù biết mẹ chị nói có lý, nhưng chị lại không cho rằng mình kém người khác, từ nhỏ chị chính là cô gái xuất sắc nhất trang An Bình, con gái trên trên trừ sinh ra tốt hơn chị một chút, lại tốt được đến đâu.

Hai người này vừa giảng co liền lại giảng co nửa năm. Cuối cùng nhà họ Triệu không đỡ nổi trước, mới bắt đầu Triệu Cường còn nói đạo lý với cha mẹ anh ta, cuối cùng dứt khoát làm âm thầm một khúc hai nháo ba tuyệt thực. Tiểu Vu vừa nói với anh ta, trong nhà Hồ Hạnh Nhi một mực liên tiếp đề cho chị đi xem mắt không ngừng, anh ta còn tiếp tục chậm chạp như vậy, mọi chuyện đều đầu vào đấy rồi.

Hai cụ nhà họ Triệu không khuyên được con trai, hơn nữa chú út nhà họ Triệu cũng qua khuyên nhủ hai cụ, tình thế bây giờ người thành phố còn không nhất định có cuộc sống dễ chịu như dân quê đâu. Dưới hai phương giáp công, người nhà họ Triệu cuối cùng cũng gật đầu. Vì để trên mặt dễ nhìn, bọn họ vẫn là đặc biệt tìm mẹ Tiểu Vu làm bà mối, chung quy hiện tại tự do yêu đương vẫn rất hiếm thấy, như thế nào cũng phải tìm bà mối qua con đường quang minh chính đại.

Thấy người nhà họ Triệu tới cửa, thái độ còn rất thành khẩn, hơn nữa đứa nhỏ Triệu Cường này cũng đích thật là tuấn tú lịch sự, tính tình nhìn rất tốt, con người cũng hết sức linh hoạt, kết duyên với con gái nhà mình cũng xứng đôi, qua nửa năm nữa Hồ Hạnh Nhi đã hai mươi hai rồi, tìm khắp thôn cũng không ra được mấy cô chưa chồng cùng tuổi chị, cuối cùng hai cụ nhà họ Hồ cũng liền gật đầu. Nhưng Lý Quế Lan vẫn vô cùng căm tức, đập Hồ Hạnh Nhi hai phát, oán giận nói: “Về sau mày bị ảm ức cũng đừng có trở về khóc với tao.”

Nếu đã đồng ý, hôn sự của hai người dứt khoát liền định vào cuối năm, dấu sao tuổi của hai đứa cũng đều không nhỏ. Vì không để cho con gái nhà mình bị người nhà chồng khinh thường, về mặt đồ cưới chuẩn bị cho Hồ Hạnh Nhi người nhà họ Hồ cũng mất một phen công sức rất lớn, ngay cả tiền lễ hỏi nhà họ Triệu cho cũng cho của hồi môn lại một phần không thiếu. Trừ nhiều đó ra, gia cụ, xe đạp, quần áo, chăn lại càng một thứ cũng không thiếu, nhẫn vàng Lý Quế Lan đặc biệt cho các con gái cũng chọn một cái lớn nhất xinh đẹp nhất cho Hồ Hạnh Nhi. Về mặt đồ cưới Hồ Hạnh Nhi không hề ít hơn chị dâu chị, lại càng xa xa mà vượt qua em dâu chị một đoạn lớn. Em dâu của Hồ Hạnh Nhi kết hôn muộn hơn chị nửa năm, khi đó người thành phố đã cái gì cũng bắt đầu bằng phiếu rồi, nói đến còn không trôi qua tốt bằng dân quê nhà chị đâu.

Lúc Lý Quế Lan chuẩn bị đồ cưới cho con gái Hai, gọi tất ba cô con gái chưa kết hôn cùng đã kết hôn trở về, “Chúng mày cũng đừng trách mẹ không công bằng, Hạnh Nhi đây là không có cách nào, sau này gả đến trên trên đi cuộc sống của nó cũng khó khăn lắm đấy. Tuy rằng cho nó nhiều, nhưng cũng không nhiều đến đâu, mẹ đã tích góp cho chúng mày cả rồi, sau này cũng không thể thiếu chúng mày. Chi Đào Nhi chịu thiệt một chút, nhưng mày cũng là chị cả, thôi nhường các em một chút. Đợi gả xong mấy con quý tử này mẹ sẽ bù cho mày.” Lý Quế Lan nói.

Hồ Đào Nhi là gả cùng thôn, hiện tại đã sinh đứa thứ nhất rồi, lúc chị kết hôn không mua xe đạp cho chị, khi đó trong thôn căn bản không thịnh hành cái này, bây giờ mua cho Hồ Hạnh Nhi, Lý Quế Lan chỉ sợ chị có ý kiến.

Hồ Đào Nhi là chị cả trong nhà, em trai em gái bên dưới đều là một tay chị chăm bẵm. Chị đương nhiên sẽ không vì cái này mà tính toán chi ly. Ngay cả chị em dâu chị khích bác ở bên tai cũng bị chị vụn lại. Chị cả như mẹ, lời này không phải là làm bộ, cho dù trong lòng chị không thoải mái chị cũng không thể biểu hiện ra ngoài để cho người chê giễu. Hiện tại thấy mẹ chị nói như vậy, trong lòng chị chút không thoải mái duy nhất đó cũng không còn. Hạnh Nhi nếu gả tới trên trên, như thế nào cũng không thể để cho người khác khinh thường phải không. Hồ Hạnh Nhi cứ như vậy trước tết liền gả đến trên trên.

Cuộc sống sau khi lập gia đình cũng không có thoải mái như Hồ Hạnh Nhi tưởng tượng, chị và Triệu Cường chung sống với nhau khá tốt, nhưng bắt kể là cha Triệu hay mẹ Triệu đều không thích chị. Chị dâu chị cùng em dâu vào cửa sau chị đối với cô chị em dâu này là chị cũng không để ý lắm. Đây cũng không tính là cái gì, làm cho trong lòng Hồ Hạnh Nhi khó chịu nhất là người nhà họ Triệu đều có công việc, bình thường chỉ mình chị ở nhà nhàn rỗi, cũng chỉ là nấu một chút cơm, làm một chút việc nhà, điều này làm cho Hồ Hạnh Nhi luôn lòng dạ vô cùng cao hết sức không thích ứng.

Chị lại muốn về thôn làm việc, nhưng mà lại bị mẹ chị mắng cho trở về. Con gái gả ra ngoài như hắt nước ra ngoài, sao chị có thể ở nhà suốt chứ. Có thể nói có một đoạn thời gian như vậy cuộc sống của Hồ Hạnh Nhi hết sức buồn khổ. Nhưng không thể không nói Triệu Cường đích thật là một người rất tốt, vừa hài hước lại thú vị. Hồ Hạnh Nhi có thể nói là đau cũng vui vẻ. Tuy rằng không thích ứng nhưng chị cũng không hối hận.

Ông trời không tính là bạc đãi Hồ Hạnh Nhi, kết hôn không bao lâu chị liền mang thai, lúc này nhà họ Triệu còn chưa có cháu trai, chỉ có một cháu gái nhỏ anh trai Triệu Cường sinh, vì vậy đối với cái thai này của chị nhà họ Triệu trái lại dành cho sự coi trọng cực lớn. Nhất là sau khi Hồ Hạnh Nhi sinh con trai, em dâu ngay sau đó sinh một đứa con gái.

Chẳng qua thực tế sau đó lại cho Hồ Hạnh Nhi một kích, sau khi chị sinh đứa thứ nhất lại mang thai đứa thứ hai, một lần lúc Tiểu Vu đến nhà họ Triệu làm khách, mịt mờ nhắc một chút với chị chuyện Triệu Cường ở bên ngoài không thành thật. Thật ra lúc này có thể là cái gì không thành thật đây, vấn đề tác phong đúng là rất nghiêm trọng, nếu như bị người tố cáo, Triệu Cường bị mất việc không nói, không chừng còn phải bị phê đầu(*). Bởi vậy anh ta không phải tác phong có vấn đề đâu, nhiều nhất chỉ là giống như hỏi chưa kết hôn, thỉnh thoảng đùa giỡn đôi câu với gái trẻ mà thôi.

(*)Phê đầu: phê phán đầu tranh, thuật ngữ cách mạng văn hóa Trung Quốc, tên gọi tắt của đầu tư phê tu. Thường áp dụng hình thức “đại hội phê phán”, “tiểu hội phê phán”, “đi điều phố”, “vũ đầu”, “văn công vũ vệ” để tiến hành.

Phê đầu chính là đối với người hoặc chuyện không hài lòng, được sự cho phép của mọi người, cộng đồng chỉ ra chỗ sai lầm, sau đó bày ra trên mặt bàn mọi người cùng nhau tiến hành phê bình đối với người hoặc chuyện này.

Nhưng chỉ là như vậy, rất nhiều người bao gồm Hồ Hạnh Nhi cùng Tiểu Vu trong đó đều không chịu được, thời đại này nói cho cùng là vô cùng bảo thủ. Hồ Hạnh Nhi lòng dạ cao lại kiêu ngạo, đầu thế chịu được cái này. Hôm đó Triệu Cường trở về Hồ Hạnh Nhi liền phát tác. Tuy rằng gả cho Triệu Cường xem như là gả cao, nhưng chị vẫn sẽ không chịu con tức này. Mắng sấp mặt Triệu Cường một trận, cũng may chị còn nhớ lời mẹ chị nói, đánh nhau hơn nữa cũng không thể đánh mặt, đàn ông đều sĩ diện, nhất là như Triệu Cường càng sĩ diện.

Triệu Cường mới bắt đầu còn có chút không rõ, nói thật anh ta bây giờ chưa hề có tự giác đã kết hôn sinh con, bình thường ở bên ngoài như thế nào vẫn như thế đó, bởi vậy lúc này mới làm cho Tiểu Vu không thể nhịn được nữa cáo trạng.

Lần này Hồ Hạnh Nhi ở nhà họ Triệu có thể nói là đại phát thù uy (đại phát oai phong giống cái), sau khi trừng trị Triệu Cường một trận, ôm con ưỡn bụng trở về nhà mẹ đẻ. Tuy rằng trước đây Lý Quế Lan từng nói với chị về sau bị ám ức cũng không thể về nhà tổ khổ, nhưng đây cũng chỉ là nói dối, chẳng lẽ còn thật không cho chị trở về hay sao.

Hồ Hạnh Nhi vừa làm trận âm ỉ này, cũng làm cho Triệu Cường giật mình, bình thường nhìn nhiều nhất cũng chỉ là quả ót nhỏ, ai ngờ vậy mà là con cộp mẹ, nhưng điều này cũng không có cách nào khác, cộp mẹ cũng là chính anh ta cầu tới. Hơn nữa trong bụng cộp mẹ còn có nhai con nhà anh ta đấy. Hơn nữa chị “hiệp Thiên Tử để lệnh chư hầu” mang cả thắng cả đi, một ngày không nhìn thấy cháu trai, cha Triệu mẹ Triệu liền có thể ăn luôn anh ta ý chứ.

Trời đất chứng giám, Triệu Cường cảm thấy mình oan uổng hơn ai hết, anh ta không hề làm cái gì mà, Hồ Hạnh Nhi đây đều là nghe được tin đồn từ đâu. Nói thật lúc này Triệu Cường thật đúng là không có ngoại tình, Hồ Hạnh Nhi còn đẹp hơn hoa, lại sinh cho anh ta con trai mập mạp, bây giờ anh ta đang xuân phong đắc ý đây, vợ nhà què thì thế nào, không hề kém cạnh hai nàng dâu khác của nhà họ Triệu. Bình thường thật trong nhà ăn đều là ở đâu ra, còn không phải cha vợ anh ta trợ giúp, bằng không chỉ bằng chút phiếu thịt kia trong nhà, bọn họ sao có thể một tháng ăn được mấy bữa sùi cào đây. Nhưng anh ta cọt nhà quen rồi, không chút nào ý thức được một số hành vi nào đó của mình đã không thích hợp một nhân sĩ đã kết hôn làm nữa. Bởi vậy chịu một trận mắng cũng không tính là ám ức.

Hồ Hạnh Nhi trở về nhà mẹ đẻ, Triệu Cường lập tức vui vẻ đi theo qua, nhận lỗi với sếp mới đón được vợ con về. Mới bắt đầu anh ta trái lại muốn có khí phách một chút, nhưng không đợi anh ta có khí phách, để gầy của cha Triệu đã tới rồi, con trai mặc dù quan trọng, nhưng so sánh với cháu trai thì còn kém xa.

Chờ sau khi Hồ Hạnh Nhi sinh đứa thứ hai, chị dâu chị lại sinh con Hai, Hồ Hạnh Nhi xem như hoàn toàn được cha Triệu mẹ Triệu thích, Triệu Cường khi vừa kết hôn đã không bắt chẹt được Hồ Hạnh Nhi, đợi đến sau đó chỉ có thể bị quản rồi. Có đôi khi anh ta cũng hối hận, lúc trước sao không nhìn ra con bé này là quả ót gió sắc người như vậy đây, nhưng phần lớn thời gian anh ta lại rất đắc ý, đáng về ghê gớm này của Hồ Hạnh Nhi thật đúng là làm cho người ta thích, tính tình hợp vô cùng.

Một đôi hoan hi oan gia, lúc mới bắt đầu cũng không có được bao nhiêu người coi trọng, quá trình cũng có chút đau khổ, nhưng kết quả ngược lại vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: chương 81. Bọn nhỏ

Edit: Trạch Mỗ

Sao Ngô Hồng Nhi có thể không biết lời này cũng chính là Lý Quế Lan nói với cô. Miếng thịt rơi xuống từ trên người mình sao có thể nói mặc kệ là mặc kệ. Người khác đều nói Lý Quế Lan có phúc khí, chồng có bản lĩnh, trai gái càng là một đứa lợi hại hơn một đứa, mấu chốt nhất là còn đều hiếu thảo, không hay biết bà vì mấy chị con gái này lo lắng cũng không ít.

Trong nhà con gái nhiều, phiền toái cũng là nhiều. Nếu là con trai ư, làm sao cũng sẽ không bị thua thiệt nhiều, nhưng con gái này thì không nhất định rồi, chung quy không phải dưới mí mắt, chỉ sợ không chú ý một cái con gái sẽ bị ám ức. Cùng với sự lớn lên của Nha Nha, lòng Ngô Hồng Nhi càng ngày càng ưu tư. Tuy rằng con gái mới lên nhà trẻ, Ngô Hồng Nhi đã cảm thấy bận tâm vượt xa hai cậu con trai rồi.

Nói tới nơi này con gái đều là nợ, mấy năm nay hơi thoải mái một chút, Lý Quế Lan còn có lòng khuyên nhủ Ngô Hồng Nhi sinh thêm một đứa, tuy rằng trong nhà đã có ba đứa, nhưng nhà họ Hồ chung quy ít nhân khẩu, lại không phải không trả nổi chút tiền phạt ấy. Trong mắt thế hệ trước, con cháu nhiều mới là phúc khí cơ. Nhưng Ngô Hồng Nhi lại không có ý định sinh thêm, trong nhà ba đứa này đã làm cho cô bận tâm không thôi rồi. Chỉ một mình thằng nhóc Đan Đan kia đã đủ cho cô nhức đầu rồi.

“Đúng rồi, tối qua Đan Đan nói với mẹ, cô giáo gọi phụ huynh đấy, ngày hôm qua nó thấy con sắc mặt cũng không tốt lắm nên không dám nói cho con,

không ngờ len lén nói với mẹ. Hôm nay con dành thời gian đi một chút. Nói tới lần này thật không trách Đản Đản của chúng ta, là người khác chọc nó trước. Con cũng đừng mắng nó suốt, xem làm cho nó sợ tới mức cũng không dám nói thật với con.” Ngô Hồng Nhi vừa nghĩ tới đây, lại nghe Lý Quế Lan nói.

Được, lại đòi nợ nữa rồi. Nói tới Đản Đản chính là quỷ gây sự, một tuần không gọi phụ huynh một lần nó sẽ không sống yên được.” Mẹ, ngài đừng nghe nó giả bộ đáng thương với ngài, lần nào ở nhà nó cũng nói không trách nó, nhưng sự thật đều không phải. Bây giờ con cũng sắp không còn mặt mũi nào gặp chủ nhiệm lớp chúng nó rồi.” Ngô Hồng Nhi cười khổ nói. Đứa nhỏ Đản Đản này cũng không biết giống ai, từ nhỏ đã thích đánh nhau, vấn đề có thể không cần dùng nắm đấm để giải quyết, nó vẫn cứ thích dùng nắm đấm để giải quyết.

Ngô Hồng Nhi thậm chí từng hỏi riêng người cùng thôn, hỏi Hồ Quốc Đồng còn nhớ hay không rằng cũng đánh nhau, nhưng mà lại là một đứa nhỏ vững chắc đáng, người khác không chọc hắn, hắn sẽ không động thủ, bộ dáng thế này của thằng nhóc này thật đúng là không biết giống ai. Sau đó vẫn là thế hệ trước nói, không chừng là giống ông nội nó, hồi Hồ Lão Đồ còn trẻ chính là người hiếu chiến. Trước đây ông còn từng cùng mấy anh thanh niên trong thôn chụp bao tải vào bọn giặc ngoại xâm nữa đấy, lá gan không phải lớn bình thường.

“Đây thì có cái gì, nếu con ngại đi thì cứ đưa mẹ qua, mẹ còn phải nói với chủ nhiệm lớp chúng nó nữa đấy, sao dám học sinh kia cứ đánh nhau với đứa nhỏ nhà chúng ta. Tiểu Kiệt và Tiểu Trác nhà chúng ta đều là đứa bé ngoan. Con xem năm nào không được hạng nhất đây.” Lý Quế Lan bởi thế mà cảm thấy vinh hạnh. Hai cháu trai đúng là làm cho bà vô cùng kiêu ngạo, hai đứa nhỏ này hàng năm đều là hạng nhất, đừng nhìn Đản Đản nghịch ngợm gây sự, nhưng đầu óc cũng rất thông minh, thuộc về loại hình làm cho giáo viên vừa yêu vừa hận.

“Thôi để con tự mình đi đi, mấy ngày nay sức khỏe cha con cũng không tốt lắm, trong nhà nào có rồi được ngài đây.” Ngô Hồng Nhi cũng không dám để cho Lý Quế Lan đi cùng, bà nội cưng chiều cháu trai này không chừng nói với giáo viên người ta cái gì nữa đấy.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đang nói chuyện, cả nhà cũng đều đã thức dậy, thấy mọi người dậy cả rồi, mẹ chồng nàng dâu hai người cũng thôi không nói gọi mọi người mau ăn cơm. Nhớ tới cuộc nói chuyện đêm qua, Ngô Hồng Nhi nhìn thấy bộ dáng còn buồn ngủ của Hồ Quốc Đồng, vậy mà còn có chút ngượng ngùng, hai vợ chồng kết hôn đã mười năm rồi, sự ngượng ngùng này thật đúng là hiếm thấy. Cũng may Ngô Hồng Nhi nhân cơ hội gọi mọi người ăn cơm che dấu qua.

Sau khi xoi cơm cho mấy đứa nhỏ xong, Ngô Hồng Nhi đưa cho Hồ Quốc Đồng một quả trứng gà, hai vợ chồng nhìn nhau cười, trái lại thân mật hơn bình thường vài phần.

Nhưng sự ngọt ngào của đôi vợ chồng trẻ lại làm cho Nha Nha bất mãn, cô bé đang vội ăn cơm mà. Tuy rằng đã bốn tuổi có thể tự mình ăn cơm, nhưng cô bé vẫn ăn dính đầy người đầy bàn, bởi vậy buổi sáng phần lớn thời gian vẫn là Ngô Hồng Nhi bón cơm, bởi vì lát nữa cô bé còn phải đến trường.” Mẹ ơi, mẹ ơi.” Con bé vô cùng bất mãn, trước đây mẹ cô bé đều là bón cho cô bé đầu tiên, sao hôm nay lại cho bố trứng trứng chứ.

Nghe thấy tiếng bất mãn của con bé, Ngô Hồng Nhi vội vàng bung canh trứng gà chuyên nấu cho con bé lên, bón cho cô bé một miếng. Về phần hai thằng Hồ Kiệt cùng Hồ Trác, căn bản không cần người lớn lo, tự mình ăn cũng rất ngon lành. Bởi vì nguyên nhân cô giáo muốn gọi phụ huynh, Hồ Kiệt từ lúc đi ra đã rất chột dạ, liên tục liếc trộm Ngô Hồng Nhi, trông thấy Ngô Hồng Nhi tâm tình không tệ, cu cậu len lén thở phào nhẹ nhõm.

Nói tới Hồ Kiệt không sợ ông nội bà nội cũng không sợ bố, vậy mà sợ nhất là Ngô Hồng Nhi dịu dàng dằn dằn, Hồ Quốc Đồng tức giận nhiều nhất cho cu cậu một bữa lươn xào một chút là qua, Ngô Hồng Nhi tức giận vậy sẽ đáng sợ rồi, mẹ không chỉ sẽ khấu trừ tiền tiêu vặt của cu cậu, ngay cả đồ ăn vặt cũng không cho cu cậu ăn, đáng sợ nhất là hoàn toàn không để cho cậu đi chơi, toàn bắt cu cậu chết dí ở nhà làm bài tập, ngay cả TV cũng không để cho xem, đây đối với Hồ Kiệt mà nói là chuyện đáng sợ nhất quả đất rồi.

Bộ dáng dè dặt đó của Hồ Kiệt làm sao có thể giấu được Ngô Hồng Nhi, nhưng Ngô Hồng Nhi cũng không thể mắng cu cậu trước mặt hai cụ, hai cụ chính là ô dù của thằng nhóc này, thường thường cô cái gì cũng còn chưa mở miệng, hai cụ đã đau lòng ghé góm rồi. Có điều tiền tiêu vặt tuần này của Hồ Kiệt chắc chắn không còn rồi.

Hồ Kiệt vừa thở phào nhẹ nhõm cũng không biết có một chuyện bí hiểm như vậy chờ đợi cu cậu đâu, chờ ăn cơm xong, Hồ Quốc Đồng liền đi, Ngô Hồng Nhi cũng mang theo ba đứa nhỏ đưa chúng nó đi học. Đưa hai cậu con trai đến trường học trước, sau đó lại đưa Nha Nha đến nhà trẻ, Ngô Hồng Nhi nhìn trời còn sớm bên đi dạo ở bên ngoài mua chút đồ vụn vặt, lúc này mới lại đi trường học. Đầu buổi sáng cô Triệu có hai tiết, nếu như đi sớm cô cũng không tìm được người.

Nói tới chuyện trẻ con đánh nhau cũng đều là chuyện nhỏ, trẻ con lúc này đều nhiều, cũng đều chắc nịch, hoàn toàn không giống đám con một đời sau, tất cả đều là đái ngô của tiểu công chúa tiểu vương tử, bởi vậy hai đứa nhỏ đánh nhau chỉ cần không có chuyện lớn phụ huynh bình thường đều sẽ không quản. Có điều kẻ tái phạm như Hồ Kiệt, thực sự làm cho chủ nhiệm lớp tức không còn cách nào nên vẫn gọi phụ huynh.

Nhìn thấy cô Triệu chủ nhiệm lớp của Hồ Kiệt, Ngô Hồng Nhi lập tức cười nói: “Cô Triệu, cô xem lại thêm phiền toái cho cô rồi.” Nhờ phúc của Hồ Kiệt, Ngô Hồng Nhi cùng cô Triệu quả thực quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn nữa. Không qua thời gian bao lâu lại có thể gặp mặt một lần. Ngô Hồng Nhi gặp cô Triệu mặt cũng nóng bừng.

Cô Triệu thấy Ngô Hồng Nhi cũng là cười khổ, nói thật ra cô đối với đứa nhỏ Hồ Kiệt này thật là vừa yêu vừa hận, đứa nhỏ này thông minh đúng là thông minh, nhưng mà lại không thích động não cho lắm, ở trong mắt cu cậu vấn đề có thể dùng vũ lực giải quyết cũng không phải là vấn đề. Nhất là về mặt chung đụng với bạn học, người khác có lẽ sẽ dùng lý phục người, nhưng cu cậu lại thích dùng nắm tay phục người. Bởi vậy đứa nhỏ này luôn đánh nhau không ngừng.

Nhưng không thể không nói cô Triệu rất thích đứa nhỏ này, bởi vậy tuy rằng thường xuyên gọi phụ huynh, nhưng cũng chỉ là thường xuyên nghiên cứu thảo luận với Ngô Hồng Nhi nên dạy trẻ con như thế nào mà thôi, chuyện dùng lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị phản nản với phụ huynh đứa nhỏ cái này không tốt cái kia không tốt như giáo viên khác là tuyệt đối sẽ không xảy ra ở trên người cô Triệu.

Lần này cô Triệu theo thường lệ cũng là nói một chút nguyên nhân Hồ Kiệt đánh nhau lần này với Ngô Hồng Nhi, nói trắng ra cũng không phải việc lớn gì, bé trai đều như vậy, không ai phục ai mà thôi. Nói xong chuyện này hai người lại thăm khảo một chút vấn đề giáo dục trẻ con, lúc này Ngô Hồng Nhi mới cáo từ ra về.

Trước đây cô cũng là nghĩ tới có nên biếu cho cô Triệu chút đồ hay không, nhưng các thầy cô giáo đầu năm nay đều rất ngay thẳng, là loại làm tấm gương sáng thực sự kia, nếu cho đồ trái lại không tốt, bởi vậy mỗi lần cô đều là tay không mà đến. Có điều ngày tết cô vẫn sẽ dẫn con qua chúc tết gì đó cho cô Triệu. Đến lúc đó tặng chút đồ qua chính là lễ phép. Nói tới Ngô Hồng Nhi thật sự cảm thấy rất xấu hổ, thời gian cô Triệu tiêu phí trên người một mình Hồ Kiệt cũng có thể kham nổi cả lớp rồi.

Thấy Ngô Hồng Nhi đi rồi, một giáo viên mới tới bèn hỏi: “Cô Triệu, người đó là ai vậy, cô ấy vậy mà tự lái xe riêng đến đó, bộ quần áo cô ấy mặc trên người lần trước em đã thấy ở cửa hàng lớn trong thành phố phải mấy trăm đồng cơ, còn có đôi giày kia, chỗ chúng ta cũng không có bán. Thật có tiền, một thân của cô ấy cũng có thể bằng tiền lương một năm của chúng ta rồi.”

Giáo viên mới tới này họ Vương là học sinh trung chuyên(*) vừa tốt nghiệp, có chút ái mộ hư vinh nho nhỏ, đến trường tiểu học làm giáo viên cũng là nhờ người mới vào được, dù sao hiện tại sinh viên đại học cũng nhiều rồi, học sinh trung chuyên cũng không được ưa chuộng như trước đây nữa. Vừa này Ngô Hồng Nhi vừa tiến vào trông mắt cô ta đã không chuyển động nổi rồi, trước đây hồi đi học ở trong thành phố cô ta cũng thường xuyên đi dạo phố, đám quần áo này tuy rằng không mua nổi, nhưng cũng đã gặp.

(*)Trung chuyên: tương tự các trường dạy nghề ở mình, tức là sau chín năm bắt buộc, ba năm cấp ba đào tạo nghề.

Cô Triệu biết chi tiết nhà Ngô Hồng Nhi, lúc đi thăm hỏi các gia đình cô từng đến nhà họ Hồ, đương nhiên biết bố Hồ Kiệt là chủ doanh nghiệp tư nhân, “Lão Hồ gia” nổi tiếng chính là của nhà hân. Nhưng cô không thích nói người dài ngắn, bèn chỉ nói là nói: “Đó là mẹ của Hồ Kiệt lớp chúng tôi.” Nói xong liền tiếp tục soạn bài không để ý tới cô ta nữa.

Đầu óc cô Vương chuyển chuyển ghi cái tên này vào trong lòng, lại tìm người khác nghe ngóng hỏi thăm, nhà họ Hồ là ở trấn trên, hỏi thăm kỹ càng, rất nhanh cô ta liền biết rõ tình hình nhà họ Hồ. Hai đứa con trai của nhà họ Hồ đều đang học tiểu học, đợi đến lúc chủ nhiệm giáo đạo(**) phân lớp cho cô ta, cô ta liền chọn lớp Hồ Trác đang học. Mặc dù chỉ là dạy ngữ văn cũng không phải là chủ nhiệm lớp, nhưng cô ta nghĩ đến cũng rất tốt, mình nói như thế nào cũng là giáo viên của đứa nhỏ nhà họ Hồ, nhờ đâu sau này có thể được chỗ tốt gì đây.

(**)Chủ nhiệm giáo đạo: Chủ quản giáo dục chịu trách nhiệm thiết lập các công việc hàng ngày cho trường học...

Cô Tiểu Vương và cô Triệu thì không giống nhau, trong xương của cô Triệu đều là dạy học dạy người, ở trong cái nhìn của cô Tiểu Vương dạy học dạy người quan trọng, mình sống được tốt cũng quan trọng như vậy. Có điều không thể không nói, cô ta chọn cho mình một quần bài hồng, nếu cô ta làm giáo viên cho Hồ Kiệt không chừng thật có thể hưởng chút lợi nhỏ, nhưng hết lần này tới lần khác cô ta chọn là Hồ Trác, chẳng qua đây đều là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: chương 82. Hợp tác

Edit: Trạch Mỗ

Đứa nhỏ Hồ Trác này hoàn toàn không giống Hồ Kiệt, phảng phất như mưu trí của cả nhà đều mọc trên người nó, từ nhỏ đã tinh quái, tương đối mà nói hai đứa nhỏ Hồ Kiệt cùng Nha Nha là kém hơn một chút. Hai đứa nhỏ kia đều là người lòng dạ ngay thẳng lại còn thờ phụng lấy nắm đấm phục người, thật là làm cho Ngô Hồng Nhi đau đầu đau ghê gớm. Hồ Kiệt còn thôi, một con nó như Nha Nha cũng như vậy, thật là bó tay. Theo Ngô Hồng Nhi bé gái nên tính cách dịu dàng một chút thì tốt hơn, nhưng đứa nhỏ này bất kể là tướng mạo hay là tính tình đều giống cô Hai của con bé.

Sau khi từ trường học đi ra, Ngô Hồng Nhi thở dài, nói tới con cái thật là gánh nặng làm cho người ta ngọt ngào, bất kể là mấy chị chồng hay là các chị dâu nhà mẹ đẻ, ai cũng vì con cái bận tâm không ít. Có điều cho dù là gánh nặng bọn họ cũng đều vui vẻ chịu đựng.

Ngô Hồng Nhi ngẫm lại hôm nay không có chuyện gì nữa bèn định bớt chút thời gian về nhà mẹ đẻ một chuyến. Nói tới cháu trai cả nhà mẹ đẻ cô năm nay cũng mười tám rồi, chính là tuổi học cấp ba sắp thi đại học, nhưng thằng nó này gần đây đang ở trong nhà làm cách mạng với cha mẹ cậu ta cơ đấy, năm ngoái lúc lên cấp ba thằng nó này lại không muốn học nữa, nhất định đòi đi Thâm Quyển tự mình làm thuê, bị Ngô Tân Quốc đánh cho một trận ếp xuống, nhưng cấp ba mặc dù là học, nhưng vẫn cả ngày nghĩ tới đi ra ngoài.

Cuối thập niên tám mươi cùng đầu thập niên chín mươi quả thật là thời kỳ dễ gây dựng sự nghiệp nhất, rất nhiều người đều đi ra ngoài làm thuê hi vọng có thể một đêm phát giàu, vừa nói ai con cái nhà ai đi ra ngoài làm việc, người khác đều rất hâm mộ, cũng chính vì như thế rất nhiều thanh niên trẻ tuổi mới dón hết sức lực muốn đi ra ngoài xông xáo ra một phen thiên địa.

Thật ra nào có vẻ vang như ngoài mặt đâu, bất cứ việc gì thành công không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ. Hơn nữa gây dựng sự nghiệp cũng không phải dễ dàng như vậy, chung quy nhà bọn họ coi như là điển hình gây dựng sự nghiệp thành công rồi. Chỉ nói Triệu Cường, đừng xem anh ta cả ngày gọn gàng đẹp đẽ, nhưng anh ta từng uống đến xuất huyết dạ dày ở trên bàn rượu.

Ngô Hồng Nhi biết rõ, không có tri thức cho dù là may mắn buôn bán lời tí tiền, nhưng vẫn không phải là kế lâu dài. Bởi vậy cô đối với chính sách gây thêm gộc của anh cả mình trái lại rất tán đồng, mười tám tuổi thực ra cũng không có quá nhiều năng lực suy xét, cho dù cháu thật sự không muốn đi học, cũng phải học cấp ba xong, rồi mới suy xét cái khác.

Bởi vậy lần này Ngô Hồng Nhi muốn trở về xem thử, nếu có thể mà nói khuyên nhủ đứa nhỏ này. Mấy đứa lớn Ngô Đông bọn họ đều là Ngô Hồng Nhi một tay chăm bẵm. Đối với lời của người cô này là cô vẫn nghe vào. Nói trắng ra đứa nhỏ này hiện tại đang đứng ở thời kỳ phản nghịch vô cùng nổi tiếng ở đời sau, cậu nhóc có lẽ hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, chỉ là người ta sao mình cũng vậy mà thôi.

Bữa trưa của Nha Nha là ăn ở trường mầm non, hai bé trai buổi trưa cũng không cần đưa, trường tiểu học cách nhà họ Ngô cũng không xa lắm, hai đứa chúng nó buổi sáng thuần túy là được nhờ từ Nha Nha, bằng không Ngô Hồng Nhi cũng sẽ không đưa chúng nó. Bé gái phải nuông chiều, bé trai nuôi thả là được rồi.

Về nhà nói với Lý Quế Lan một tiếng, Ngô Hồng Nhi liền đi về nhà mẹ đẻ. Đi sớm về sớm còn có thể kịp đón Nha Nha tan học.

Hiện tại cái nhà của nhà họ Ngô cũng đập đi xây mới lại. Tuy rằng không phải nhà hai tầng, nhưng cũng là phòng bộ lưu hành nhất bây giờ, hơn nữa sân lớn rộng rãi, nhìn không kém nhà của Ngô Hồng Nhi bọn họ ở trên trời.

Thấy Ngô Hồng Nhi trở về, Thôi Vinh Mai vội vàng ra đón nói: “Sao hôm nay có thời gian qua đây?” Thấy trong tay cô xách túi lớn túi nhỏ, Thôi Vinh Mai liền nói: “Không phải đã nói với mày rồi sao, không cần mỗi lần tới đều mua nhiều đồ như vậy, mẹ cũng chả thiếu cái gì, mấy anh trai mày hiếu thuận lắm đấy.” Thôi Vinh Mai bây giờ cũng già rồi, tóc bạc quá nửa. Nhưng bởi vì mấy con trai bây giờ đều trôi qua không tệ, đối với hai vợ chồng già bọn họ cũng đều hiếu thuận, bởi vậy bà trái lại còn béo hơn cả trước đây.

Thôi Vinh Mai nói cho cùng nhỏ tuổi hơn Lý Quế Lan bọn họ, tuy rằng cũng sắp bảy mươi rồi, nhưng đi đứng lại vẫn vô cùng nhanh nhẹn, nhận lấy đồ Ngô Hồng Nhi xách trong một tay, không hề cảm thấy cố sức, vẫn đi hết sức vững vàng.

“Cũng không có mua gì, chỉ mua chút sữa bột gì đó, ngải và cha con giữ lại uống dần.” Ngô Hồng Nhi cười nói: “Mấy chị dâu con đều không ở nhà sao?”

“Không ở nhà, anh Ba mày không phải là bận rộn sao, chị Ba mày cũng không nghỉ ngơi được, hôm nay vất vả lắm mới nghỉ ngơi một ngày đã về nhà mẹ đẻ rồi, hai đứa nhỏ cũng không cần mẹ lo, tan học về thẳng nhà bà ngoại chúng nó. Hôm nay mày đến thật đúng là không khéo, nếu biết mày qua đây hẳn là báo chúng nó ngày khác hằng đi.” Thôi Vinh Mai nói: “Có điều anh Cả anh Hai mày chắc đều ở trại nuôi lợn đấy, chờ buổi trưa gọi chúng nó về nhà ăn cơm.”

Hai người Ngô Tân Quốc và Ngô Tân Thiết kết hội làm một cái trại nuôi lợn, bình thường bốn người đều ở đó. Thịnh thoảng bận quá, mấy người sẽ đều đến chỗ Thôi Vinh Mai ăn cơm. Trước đây Trần Hương Chi có lẽ còn có thể nói xiên nói xẹo vài câu, nhưng bây giờ đã kiếm được tiền, tâm mắt của chị ta cũng rộng lên, không để những thứ này vào trong mắt nữa. Mấu chốt nhất là chị ta còn trông cậy vào Ngô Tân Hội giúp đỡ em trai chị ta đấy. Tuy rằng thằng đó kém cỏi lần trước làm cho chị ta mất mặt lớn như vậy, nhưng suy cho cùng là em trai ruột, cũng không thể để cho gã ngay cả cái bánh bột ngô cũng không đủ ăn chứ.

Chẳng qua Trần Hương Chi cũng đã có kinh nghiệm, bình thường liền đặt em trai chị ta ở dưới mí mắt, gã vừa không tử tế cho luôn hai cái vạ. Kiếm được tiền cũng chỉ đưa tiền cho mẹ chị ta, cuối cùng là nắm được thằng này. Cô em dâu kia của chị ta cũng là người khôn khéo, thấy chị ta làm như vậy chẳng những không có ý kiến, trái lại đặc biệt đến cảm tạ chị ta một phen.

Bởi vì anh em nhà mẹ đẻ được nhờ từ nhà chồng, vì một hai bữa cơm chị ta cũng ngại không nói cái gì. Bởi vậy hiện tại nhà họ Ngô có thể nói là đoàn kết chưa từng có.

“Lần này con tới cũng không có bao nhiêu việc, để cho các anh làm việc đi, con chỉ là lo lắng cho Đông Đông, nó còn làm ầm ĩ ở nhà ư?” Ngô Hồng Nhi nói. Ba cái cháu nhà mẹ đẻ, Đông Nam Tây cô đều vô cùng thân, mấy đứa còn lại tuy rằng cũng thân, nhưng rốt cuộc là kém một chút. Chung quy không phải tự tay nuôi lớn.

“Đúng vậy, bây giờ đang ở nhà đấy, nói cái gì cũng không chịu đi học. Anh cả mày tức không còn cách nào để cho nó làm việc ở trại nuôi lợn đấy. Việc gì vất vả để cho nó làm việc đó, nói để cho nó chịu chút khổ sẽ biết lợi ích của đi học.” Thôi Vinh Mai nói, Ngô Đông là trưởng tôn, Thôi Vinh Mai cũng vô cùng xem trọng, chỉ riêng đứa nhỏ này cả ngày làm ầm ĩ, làm cho bà cũng hết cách. Mấy ngày hôm trước lại làm ầm ĩ không đi học nữa.

“Lát nữa con đi nói chuyện với đứa nhỏ này một chút, nói như thế nào cũng phải học xong cấp ba chứ. Mẹ nói xem đứa nhỏ này giống ai.” Ngô Hồng Nhi thờ dãi, nhà họ Ngô bọn họ cũng không có đứa nhỏ bướng bỉnh như vậy, hồi Ngô Đông còn nhỏ rất nghe lời, cũng hết sức trông nom cho em trai em gái bên dưới, nhưng không nghĩ tới lại bướng bỉnh ở chuyện này, như thế nào cũng không xoay chuyển được.

“Cũng được, từ nhỏ nó đã nghe lời mày, mày nói với nó nói không chừng lại được.” Thôi Vinh Mai thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy liền cao hứng nói. Như vậy quả thực hận không thể cô đi qua ngay lập tức.

Thấy Thôi Vinh Mai đầy mặt hy vọng nhìn mình, Ngô Hồng Nhi thờ dãi, nhìn cũng chưa đến thời gian ăn cơm trưa, liền nghĩ đi một chuyến cũng không tệ, bèn ra cửa. Trại nuôi lợn nhà họ Ngô ở ngay trong thôn, cũng chỉ là chuyện vài bước đường. Chẳng qua Thôi Vinh Mai lại không đi qua, lát nữa bà cần phải nấu cơm rồi.

Có điều Ngô Hồng Nhi tính toán tốt, nhưng mà lại không đi thành, vừa ra khỏi cửa lại bị gọi lại. Ngô Hồng Nhi nhìn lại, là Vương Lan. Ngô Hồng Nhi ngăn ra, hai người đã rất lâu chưa gặp, cô về nhà mẹ đẻ cũng rất thường xuyên, nhưng Vương Lan lại rất ít trở về. Bạn thân ngày xưa, bây giờ nhìn cũng

rất xa lạ.

Ngô Hồng Nhi ngắm đánh giá Vương Lan, gần như mỗi một lần gặp Vương Lan, sự thay đổi của cô ấy đều không nhỏ. Lần trước cô ấy còn uốn tóc, tô son môi, một bộ dáng vô cùng thời thượng, nhưng hôm nay cô ấy lại chỉ mặc một bộ đồ công sở, trên mặt cũng không trang điểm khoa trương như lần trước nữa, song nhìn trái lại càng có khí thế hơn. Nếu như nói trước kia cô ấy còn là hiền lộ tài năng, như vậy hiện tại cô ấy đã có thể thu lại hào quang của mình rồi.

Lúc Ngô Hồng Nhi đánh giá Vương Lan, Vương Lan cũng đang quan sát Ngô Hồng Nhi. Nhìn cách ăn mặc của Ngô Hồng Nhi, Vương Lan cũng tin tưởng lời của mẹ cô, xem ra nhà chồng Hồng Nhi quả thực là phát lên rồi. “Lão Hồ gia” kia thật đúng là họ Hồ đó của Hồ Quốc Đống. Chỉ một bộ trang phục này của cô ấy người bình thường cũng không mặc nổi. Trước đây cô cho rằng cái gì đắt mặc cái đó, cái gì thịnh hành mặc cái đó mới tính là tốt. Nhưng hai năm nay mới phát hiện điều này cũng không đúng, lúc trước không chừng mình gây ra bao nhiêu chê cười đâu. Chẳng qua là ngại mặt mũi mọi người đều không nói với cô mà là chê cười ở sau lưng cô mà thôi.

“Đúng lúc hôm nay gặp phải bà ở đây, tôi đang định đi tìm bà một chuyến đấy, thế nào có thời gian không, nếu như có thời gian mà nói chúng ta tâm sự một chút.” Vương Lan nói trước.

Tìm cháu mình nói chuyện cũng không phải việc lớn gì, thấy Vương Lan nói như vậy Ngô Hồng Nhi liền nói: “Cũng không có việc gì lớn, nếu không tôi nhà tôi đi, trong nhà chỉ có mình mẹ tôi.” Vương Lan vừa nhìn là biết không phải là muốn chỉ nói chuyện phiếm, Ngô Hồng Nhi liền nói.

“Được.” Thấy Ngô Hồng Nhi nói như vậy, Vương Lan liền đồng ý. Nói chuyện ở nhà mẹ đẻ cô quả thực không tiện lắm. Mấy năm nay tuy rằng quan hệ với chị dâu nhà mẹ đẻ đã làm lạnh, nhưng vết rách dù sao vẫn còn đó, bình thường còn thôi, bây giờ cô muốn bàn chính sự cũng không muốn để cho bọn họ quấy rối.

Thôi Vinh Mai vốn đang thắc mắc sao Ngô Hồng Nhi lại quay về, nhưng thấy Vương Lan phía sau cô bèn cười nói: “Lan Lan tới à, thật là càng lớn càng xinh đẹp, thím cũng sắp không nhận ra được rồi.” Đúng là mỗi lần trở về Vương Lan đều thay đổi không nhỏ.

“Thím à, ngài mới là nhìn càng ngày càng trẻ đấy.” Vương Lan nói.

“Con bé này miệng chính là ngọt, hai đứa trò chuyện, thím đi nấu cơm, lát nữa ở đây ăn cơm nhé.” Thôi Vinh Mai được Vương Lan dỗ vô cùng cao hứng nói. Bất kể là phụ nữ bao nhiêu tuổi, cũng không có ai không thích khen mình trẻ tuổi.

Thấy Thôi Vinh Mai đi ra ngoài rồi, Vương Lan liền nói: “Thím vẫn là tính tình trước đây.”

“Đúng vậy, chính bà ấy cũng thường xuyên nói tính tình này là không thay đổi được.” Ngô Hồng Nhi khẽ cười nói.

“Hồng Nhi, tôi cũng không nói nhiều lời, hôm nay tìm bà là có chuyện, lần này tôi trở về không định đi nữa. Trước đây ở bên ngoài tôi cũng kiếm được một ít tiền, thế nào có muốn hợp tác một chút hay không.” Vương Lan còn có kinh doanh ở bên ngoài, nhưng cũng chỉ còn sót một chút ăn hoa hồng thôi. Hiện tại cô định làm một cuộc ở quê. Nhưng thứ nhất cô không quen người, thứ hai tiền vốn trong tay cũng không dư dả lắm, tìm bạn hợp tác là không còn gì tốt hơn. Nhưng cô đã rất lâu không về quê, nhân mạch có thể dùng được lại càng ít, nhà họ Hồ quả là một lựa chọn tốt.

Nghĩ đến đây Vương Lan có chút buồn cười, lúc trước cô vô cùng chú trọng Hồ Quốc Đống, cảm thấy một thằng mỗ lợn không có tiền đồ gì. Nhưng hiện thực chính là thích đùa giỡn con người, hiện tại Hồ Quốc Đống người ta đã là doanh nhân nổi tiếng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: chương 83. Từ chối

Edit: Trạch Mỗ

Ngô Hồng Nhi nghe thấy Vương Lan nói như vậy, cả người đều là ngẩn ra, Vương Lan làm ăn ở bên ngoài làm được có bao lớn cô không biết, nhưng nhìn khí thế của cô ấy bây giờ là biết nhất định không nhỏ được. Bây giờ cô ấy đang là thời điểm trẻ tuổi, có khả năng, không biết vì sao muốn trở về.

Theo Ngô Hồng Nhi, chỗ bọn họ thật ra cũng không phải là địa phương gây dựng sự nghiệp tốt lắm, tuy rằng thuộc về tỉnh lỵ, nhưng nội trong hai mươi ba mươi năm sau vẫn chỉ là thành thị tuyến hai tuyến ba, tiềm lực không nhỏ, nhưng so với địa phương trước kia cô ấy ở vẫn kém xa.

Về nghỉ ngơi trên mặt Ngô Hồng Nhi rất rõ ràng, Vương Lan rất dễ dàng nhìn ra ngay. “Ở bên ngoài nhiều năm như vậy, không muốn phiêu bạt nữa, muốn ở gần cha mẹ tôi hơn, bọn họ cũng lớn tuổi rồi, ở gần bên tận hiếu một chút.” Vương Lan nhân nhặt cười nói, nhưng nụ cười đó lại có chút lạnh còn có chút châm chọc.

“Anh rể cũng về sao?” Ngô Hồng Nhi cười hỏi.

“Không, anh ấy không trở lại. Hai người chúng tôi đã ly thân rồi, bây giờ ly hôn không tốt với con cái, chờ đứa nhỏ lên đại học tại tôi lại cân nhắc vấn đề

này.” Vương Lan hỏi hột nói. Tựa hồ nhân vật chính căn bản không phải là cô.

Thật ra bắt đầu từ năm ngoái cô đã có suy nghĩ tách ra rồi, nhưng rốt cuộc bản khoản đưa nhỏ còn nhỏ, nhưng năm nay đưa nhỏ đã đầy mười tuổi, miễn cưỡng xem như người lớn. Nói chuyện thâu đêm với con trai một lần, Vương Lan mới chính thức đề xuất tách ra với Đỗ Quân. Có điều mang danh tiếng cha mẹ ly hôn, suy cho cùng ảnh hưởng không tốt đối với con cái. Bởi vậy hai người đã thương lượng chờ sau khi con lên đại học mới ly hôn. Cha mẹ cô đã lớn tuổi rồi, nếu biết cô ly hôn nhất định lo lắng không thôi, bởi vậy Vương Lan đề xuất hoãn lại vài năm cũng là sợ cha mẹ lo lắng. Ở trong thôn con gái nhà ai ly hôn, cả nhà đều sẽ bị người bàn tán mãi.

Thấy Ngô Hồng Nhi một vẻ kinh ngạc lại không biết nên nói như thế nào, Vương Lan liền cười nói: “Bà làm gì làm ra dáng vẻ này, là tôi nói ra, cũng không phải là như bà nghĩ.” Thấy bộ dáng đó của Ngô Hồng Nhi, Vương Lan biết ngay cô ấy nghĩ sai, có lẽ rất nhiều người đều cho rằng Đỗ Quân là sinh viên đại học, một người phụ nữ nông thôn chẳng là cái thứ gì như cô, cho dù ly hôn cũng phải là Đỗ Quân nói ra, cô một khố hai nháo ba thất cô không đồng ý mà thôi. Thật ra nào chứ, hiện tại nhà họ Đỗ chỉ mong cô vĩnh viễn là con dâu nhà họ Đỗ thôi, nhưng ai có thể nghĩ tới chứ, lúc trước cô vì kết hôn với Đỗ Quân mà tuyệt thực không ăn không uống, hiện tại cô lại chường mắt Đỗ Quân.

Ly hôn là cô nói ra, ngay từ đầu Đỗ Quân còn không đồng ý. Nhưng sau khi một nhà ba khẩu bọn họ thẳng thắn nói chuyện với nhau, anh ta mới đồng ý quyết định này. Nhưng hai người cũng chỉ là tạm thời tách ra, ly hôn còn phải đợi thêm mấy năm nữa. Cái tên Đỗ Quân này lấy từ ý quân tử đoạn chính, tuy rằng ở một số phương diện không biết nói như thế nào, nhưng Đỗ Quân quả thực chưa từng có ý vứt bỏ người vợ căm bả này là cô như người khác, coi như là phù hợp với cái tên này.

Mấy năm nay cô ở bên ngoài cũng nghe nói không ít chuyện giữa thanh niên trí thức và con gái nông thôn, nói thật kết quả cô có được bây giờ đã rất tốt rồi. Còn có người bị vứt bỏ ở trong thôn vẫn không có tin tức đấy.

Ngô Hồng Nhi có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Cô nghĩ tới giữa Đỗ Quân và Vương Lan có lẽ sẽ có vấn đề, nhưng không nghĩ tới đã đến nông nổi sắp ly hôn rồi.

“Được rồi, vấn đề này chúng ta sau này nói tiếp, hiện tại trước tiên nói một chút về chuyện hợp tác, mấy năm nay tôi ở bên ngoài cũng kiếm được không ít, mấy năm gần đây tôi ở bên ngoài là làm bất động sản, bây giờ vẫn muốn tiếp tục làm cái này, thế nào, nhà bà có ý nghĩ này hay không, nếu chúng ta có thể hợp tác là không còn gì tốt hơn rồi.” Vương Lan nói. Cuộc hôn nhân này với Đỗ Quân, đối với Vương Lan mà nói đã thành gánh nặng, hiện tại tuy rằng còn chưa ly hôn, nhưng đã nói rõ về sau, cả người cô đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Bây giờ cô còn trẻ, có rất nhiều rất nhiều thời gian tới tìm hạnh phúc của mình. Không chừng rất nhanh sẽ có thể tìm được mùa xuân thứ hai của mình. Nếu không tìm thấy cứ sống như vậy cũng không tồi.

Thấy bộ dáng trịnh trọng của Vương Lan, Ngô Hồng Nhi cũng tạm thời bỏ đi tâm tư hóng hớt, nghiêm trang nói: “Chúng tôi bây giờ chỉ sợ còn chưa có thực lực tiến quân vào lĩnh vực bất động sản, mấy năm nay tuy rằng lợi nhuận không ít, nhưng vẫn luôn khuếch trương, tài chính trong tay cũng không dư dả, hơn nữa ở trong vòng mười năm cũng hoàn toàn không có kế hoạch phát triển theo phương diện khác. Hợp tác chỉ sợ là không được, đầu tiên về mặt tài chính là không cho phép. Nếu bà muốn tìm đối tác quen thuộc mà nói, có lẽ có thể hợp tác với nhà chồng chị Hai tôi. Tài chính trong tay bọn họ đầy đủ, trên tay cũng có nhân mạch, làm việc này thích hợp hơn cả rồi.” Ngô Hồng Nhi và Hồ Quốc Đống gần đây không có ý phát triển theo phương hướng khác, xí nghiệp của bọn họ bây giờ cũng chỉ là vừa cất bước mà thôi. Nói tới “Lão Hồ gia” cũng chỉ là một đứa trẻ vừa ra đời, còn có thị trường rộng lớn hơn nữa chờ bọn họ đấy. Bất động sản quả thực là một hạng mục đầu tư rất tốt, nhưng mà lại không thích hợp với bọn họ. Tham thì thâm, chỉ cần làm tốt việc hiện tại, tiền kiếm được là đủ rồi.

Ngô Hồng Nhi suy nghĩ rất rõ ràng, tuy rằng bất động sản quả thật rất kiếm được tiền, mà trong một khoảng thời gian rất dài trong tương lai đây đều là một hạng mục vô cùng kiếm được, rất nhiều ô môn bất động sản đời sau chẳng phải là bắt đầu từ như vậy. Nhưng đạo lý tham thì thâm cô càng hiểu hơn, nếu cái nào cũng muốn làm, không chừng chẳng làm tốt được cái nào.

Thấy Ngô Hồng Nhi liệu lý rõ ràng như thế, Vương Lan không khỏi có chút cảm thán si biệt ba ngày thật làm nhìn với cặp mắt khác xưa, xem ra mấy năm nay Ngô Hồng Nhi cũng học hành không ít. Có điều nếu cô ấy đã nói như vậy, Vương Lan cũng không cưỡng cầu, thấy Ngô Hồng Nhi nói có thể giới thiệu Triệu Cường cho cô quen biết, Vương Lan cũng gật gật đầu, cô vốn chính là vì tìm kiếm bạn hợp tác, người này không được còn có người khác. Thực sự không thích hợp tự cô làm một mình cũng không phải không thể, chỉ là tài chính hơi eo hẹp mà thôi.

“Được, tôi cũng chỉ là nêu ra một chút, bà trở về thương lượng với người nhà một chút, nếu bằng lòng thì tới nhà tìm tôi, mấy ngày nay tôi ở nhà mẹ đẻ.” Vương Lan cười nói.

“Được, sẽ cho bà câu trả lời nhanh nhất có thể.” Ngô Hồng Nhi cũng cười nói. Nói xong cái này cô lại không biết nói cái gì nữa, nói tới hỏi hai người còn nhỏ thân thiết đến mức hận không thể chui cùng một cái ổ chăn, hiện tại trừ những lời liên quan đến công việc cô thậm chí không biết nói cái gì nữa.

“Được rồi, trời cũng không còn sớm, tôi về trước đây, mẹ tôi vẫn chờ tôi ăn cơm đấy, bà cũng làm việc của mình đi.” Lại ngồi một lát, Vương Lan liền cười cáo từ. Ngô Hồng Nhi thấy cô ấy nói như vậy, cũng không tiếp tục giữ cô ấy nữa, liền đưa cô ấy ra cửa.

Vương Lan đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu “Hồng Nhi, bà cảm thấy những năm này trôi qua hạnh phúc không?”

“Hả?” Ngô Hồng Nhi nhất thời không kịp phản ứng.

“Không có gì, tôi đi về trước đây.” Vương Lan thấy cô không nghe rõ, cũng không tiếp tục hỏi nữa, khoát khoát tay rời đi. Thật ra vấn đề này nào cần phải hỏi chứ, Hồng Nhi vừa nhìn là biết trôi qua rất tốt, tuy rằng Hồng Nhi bây giờ nhìn cũng rèn luyện ra rồi, nhưng hai người vừa nhìn là không giống nhau. Cô là có khả năng, nhưng trong xương lại có một chút tang thương, mà trong đôi mắt Hồng Nhi rõ ràng không có những thứ đó.

Vương Lan cười khổ một tiếng, nếu trước đây cô còn có thể khuyên mình nói không hối hận, dù sao đã từng hạnh phúc. Nhưng hiện tại có một đối lập rõ ràng là Ngô Hồng Nhi, cô cũng không lừa được mình nữa. Thật có chút hối hận mà. Thật ra cũng không biết trong lòng đang ôm cái dạng gì, cô còn

từng đặc biệt đi hỏi thăm một chút người đàn ông từng mai mối với cô, tuy rằng xa xa không bằng nhà họ Hồ, nhưng cuộc sống gia đình cũng trôi qua đặc sắc sinh động. Nếu lúc trước không lấy Đỗ Quân, có lẽ...

Song Vương Lan rất nhanh đã cắt đứt ý nghĩ này, bây giờ nghĩ cái này còn có ý nghĩa gì. Còn không bằng ngắm lại nên mở công ty như thế nào, làm sao lập một phen thiên địa đây. Cô bây giờ quan trọng nhất chính là kiếm tiền.

Vương Lan đi được một lúc, Thôi Vinh Mai mới từ phòng bếp đi ra. Thấy Ngô Hồng Nhi ngồi một mình ở đó, bà bèn nói “Vương Lan đi rồi? Nó tìm mày có chuyện gì thế?”

“Không có gì, là chuyện công việc.” Ngô Hồng Nhi không nói tí mĩ, một câu qua loa cho xong.

“Con bé đó á, cũng là đứa tâm lớn. Hai ngày trước thím mày còn khóc với mẹ nữa cơ, nói Vương Lan không chừng sắp ly hôn rồi. Còn là nó đề xuất. Con rě bà ấy còn viết thư về nhà muốn nhờ thím mày khuyên nhủ, nhưng thím mày cũng đã khuyên, thái độ con bé rất kiên quyết. Còn nói chờ yên ổn lại, cũng mang con về.” Thôi Vinh Mai nói. Vì sự việc này, mẹ Vương Lan cũng bận tâm không ít. Dừng lời của bà ấy để nói, đứa nhỏ này chính là đến đòi nợ.

Thấy trên mặt Ngô Hồng Nhi không có bao nhiêu kinh ngạc, Thôi Vinh Mai biết ngay cô đây là đã biết, nghĩ đến đây bà thở dài, may mà con gái nhà mình hồi đó không theo thanh niên trí thức kia, bằng không bà cũng phải bận tâm không xong. Nghĩ đến đây bà lại vui vẻ lên.

Hai mẹ con cùng nhau làm cơm trưa, đến giờ cơm hai người Ngô Tân Quốc, Ngô Tân Thiết mới trở về, đằng sau còn đi theo Ngô Đông, Ngô Tân Quốc vì để cho cậu chàng chịu đau khổ, công việc để cho cậu chàng làm đều khá nặng, thằng con trai bình thường vô cùng hoạt bát, hiện tại có chút ỉu xìu.

Ăn cơm trưa xong, Ngô Hồng Nhi gọi một mình Ngô Đông vào trong phòng nói chuyện một lát, đến giữa chiều thì đi về. Mà Ngô Đông chờ ngày hôm sau sau khi Ngô Hồng Nhi đi, liền trở về trường học. Thật ra Ngô Hồng Nhi cũng không có nói cái khác với Ngô Đông, cô chỉ là yêu cầu Ngô Đông nhất định phải học xong cấp ba, nếu học tốt, nghỉ đông và nghỉ hè cô sẽ nhờ người dẫn cậu ta đi phương nam xem thử. Nếu tốt nghiệp trung học cậu ta còn kiên quyết như vậy, bọn họ cũng sẽ không miễn cưỡng cậu ta tiếp tục đi học nữa.

Theo Ngô Hồng Nhi thấy, ngăn cản không bằng khai thông. Nếu Ngô Đông kiên quyết như vậy, còn không bằng để cho cậu nhóc đi xem một chút, như vậy cậu ta sẽ biết cái gì quan trọng nhất. Dù sao chỗ bọn Triệu Cường cũng có nhân viên nghiệp vụ thường xuyên đi phương nam.

Thật ra Ngô Hồng Nhi đâu có biết, mấy ngày này Ngô Đông bị cha cậu ta chinh cho sớm đã có chút dao động rồi, trong xưởng nuôi lợn việc gì bản việc gì mệt đều để cho cậu ta làm, cậu ta cũng có phần không chịu nổi. Nếu không phải như vậy, đâu thể để cho Ngô Hồng Nhi khuyên cậu ta trở lại trường học dễ dàng như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: chương 84. Hai việc vui

Edit: Trạch Mỗ

Buổi tối sau khi trở về nhà, Ngô Hồng Nhi nói một chút với Hồ Quốc Đống, quả nhiên Hồ Quốc Đống và Ngô Hồng Nhi quyết định giống nhau, đối với tiến quân vào ngành bất động sản cũng không có bao nhiêu ý tưởng. Bọn họ hiện tại quy mô không nhỏ, nhân lực các mặt cũng đều có chút không đủ, chen bừa vào một ngành nghề khác, trái lại không quan trọng bằng làm thật tốt công việc trước mắt.

Về phần chỗ Triệu Cường thế nào; Hồ Quốc Đống cũng gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta suy xét một chút. Nói tới tiền trong tay Triệu Cường không ít, ở vùng này cũng coi như có chút nhân mạch. Nhưng rốt cuộc muốn làm hay không còn phải suy tính một phen. Nói tới bọn họ sở dĩ thận trọng như vậy cũng là bởi vì cái nghề bất động sản này tiền kỳ đầu tư vốn không nhỏ không nói, tính phiêu lưu cũng quá lớn. Nói tới vẫn là bọn họ làm cái này vững chắc nhất.

Quả nhiên sau khi Triệu Cường nhận điện thoại, cũng không có lập tức cho câu trả lời, bảo là muốn suy xét một chút. Điều này cũng không ngoài dự đoán của Hồ Quốc Đống, nói xong chuyện này bọn họ cũng bỏ xuống.

Nói xong chuyện đứng đắn, Ngô Hồng Nhi lại nhắc đến với Hồ Quốc Đống tình trạng bây giờ của Vương Lan, không khỏi có chút thốn thốn. Vương Lan năm đó yêu oanh oanh liệt liệt, hiện tại kết thúc cũng nhanh chóng. Nói tới Vương Lan quả thật là một người vô cùng quyết đoán. Có điều đầu năm nay, có thể để cho một người phụ nữ quyết định ly hôn, có thể thấy được cô ấy cũng là thực sự không nhịn nổi nữa. Vương Lan nhất định chịu không ít khổ.

Đầu năm nay thật sự không phổ biến ly hôn, làm cho Ngô Hồng Nhi khắc sâu ấn tượng nhất là một vụ việc xảy ra ở trang An Bình một năm trước. Mấy năm nay chính sách quốc gia rộng rãi rồi, rất nhiều người đều nghĩ biện pháp kiếm tiền, nhà họ Hồ kiếm được không ít, nhưng cũng không chỉ là nhà họ Hồ kiếm được tiền. Trong thôn ai can đảm cản trở, cho dù là không kiếm được nhiều tiền, kiếm chút tiền trình lại là rất dễ dàng.

Nhân vật chính của câu chuyện là một gia đình họ Vương trong thôn, nói tới còn là bản gia cùng nhà chồng Hồ Đào Nhi. Người đàn ông chủ nhà này bởi

vì tay nghề không tệ, mấy năm trước mở quán cơm nhỏ ở trần trên, việc làm ăn cũng coi như náo nhiệt, mấy năm nay cũng kiếm được ít tiền. Nhưng cộng khổ dễ dàng, đồng cam lại khó khăn. Có tiền tầm mắt cũng mở rộng ra, nam chủ nhân nhà này lại tìm một người ở bên ngoài, dần dần thậm chí ngay cả nhà cũng không trở về nữa.

Người đàn ông chủ gia đình đã có ngoại tâm, ngay cả tiền cũng không cầm về nhà, ba đứa nhỏ trong nhà toàn dựa vào một mình chị dâu nhà họ Vương nuôi nấng. Bình thường hai vợ chồng người đánh cũng đã đánh âm ỉ cũng đã âm ỉ, hồi đó Hồ Đào Nhi còn đi khuyên nhủ giúp, nhưng vẫn không có hiệu quả gì. Chị dâu nhà họ Vương tức tới mức sinh bệnh nặng một trận, suýt chút nữa không gắng gượng lại được.

Nhưng dù là như vậy, chị dâu nhà họ Vương cũng không muốn ly hôn. Dùng lời của chị ta để nói, nếu chị ta không ly hôn, bọn nhỏ còn có chỗ dựa vào, nhưng nếu chị ta ly hôn, bọn nhỏ có thể sẽ chịu khổ. Đúng vậy, cho dù là ly hôn, nhà họ Vương cũng sẽ không để cho chị ta mang con đi, lại nói cho dù để cho chị ta mang con đi, một người phụ nữ như chị ta cũng không có năng lực nuôi ba đứa nhỏ. Chị ta bây giờ không tính là lớn tuổi lắm, nếu như một thân một mình có lẽ còn có thể tái giá, nhưng nếu mang theo ba đứa nhỏ, chỉ sợ tái giá cũng khó khăn. Nhưng nếu để con lại ở nhà họ Vương, một mình chị ta đi, có người cha không đáng tin như vậy, chỉ sợ ba đứa nhỏ sẽ đáng thương.

Bởi vậy tuy rằng muôn vàn khó khăn, nhưng chị dâu Vương vẫn không ly hôn, trong nhà có đất, bình thường chị ta tìm thêm việc làm, tốt xấu gì bọn nhỏ còn có thể ăn được miếng cơm nóng. Lần trước lúc Ngô Hồng Nhi về thôn An Bình gặp chị ta một lần, một người trước kia còn rất mượt mà, hiện tại đã gầy thành một bộ xương rồi. Nhìn lại làm cho lòng người chua xót. Hồ Đào Nhi thương tình chị ta, thấy chị ta cũng có thể làm, liền để cho chị ta giúp việc ở trong trại nuôi lợn, có số tiền này tốt xấu gì có thể cung cấp được cho bọn nhỏ đi học.

Ngẫm lại những chuyện này, Ngô Hồng Nhi liền không khỏi có chút may mắn, vẫn là ánh mắt của cô tốt, liếc mắt một cái là vừa ý luôn anh chàng Hồ Quốc Đống cao to đen hôi này, bằng không cuộc sống bây giờ nào có tự tại như vậy. Nếu năm đó cô giống như Vương Lan, gả cho thanh niên trí thức, chỉ sợ hiện tại sẽ phải ngậm mình trong thuốc nước đắng rồi. So sánh với Vương Lan, Ngô Hồng Nhi rốt cuộc là dịu dàng hơn một chút, thiếu đi chút mạnh dạn đi đâu. Nếu như gặp phải người đàn ông như chị dâu Vương, lại càng khốc cũng không có chỗ để khóc.

Hồ Quốc Đống cảm giác được rõ ràng Ngô Hồng Nhi hôm nay ân cần hơn không ít, tuy rằng không biết vì sao, nhưng việc này không gây trở ngại hẳn tìm chút phúc lợi cho mình, đi ngủ thật sớm.

Qua vài ngày Triệu Cường đưa tin cho Hồ Quốc Đống bọn họ, vẫn không có dự định tham gia chuyện đó với Vương Lan. Mới bắt đầu Triệu Cường quả thực có lòng chen một chân, nhưng mấy ngày nay Hồ Hạnh Nhi đang bởi vì sự kiện đoạn thời gian trước mà chiến tranh lạnh với anh ta ở nhà, lại phải hầu hạ thái tọa đại nhân trong nhà, lại phải bận rộn chuyện của công ty, anh ta thật là ước gì một đầu có thể chia làm hai.

Năm nay Triệu Cường dù sao đã hơn bốn mươi, tuy rằng bề ngoài nhìn còn rất trẻ, nhưng rốt cuộc lớn tuổi rồi. Hơn nữa Hồ Hạnh Nhi bây giờ ở nhà ngay cả cơm cũng không chịu làm, cả ngày cơm nguội canh lạnh, Triệu Cường cảm thấy mình thật là thê thảm không thôi, vốn cho rằng đón được vợ về là được, ai ngờ con trai út ở nhà còn ồn, con trai út vừa đi, anh ta sống thật là khổ không thể tả.

Vừa lung tung beng như vậy, anh ta cũng không có lòng dạ nào làm cái kia, có điều Triệu Cường cũng không phải chỉ là bởi vì như vậy mà từ chối, chính anh ta khảo sát một phen không nói, còn đặc biệt thương lượng một chút với con trai cả học đại học ở vùng khác. Con trai cả là sinh viên, biết hơn anh ta nhiều, bởi vậy đối với ý kiến của con trai cả, Triệu Cường cũng rất coi trọng.

Theo quan điểm của con trai anh ta, nhà bọn họ mặc dù bây giờ đúng là có chút tiền, nhưng căn cơ dù sao cũng mỏng, cái nghề bất động sản này tuy rằng lợi nhuận lớn, nhưng rủi ro cũng lớn. Nếu triển vọng của “Lão Hồ gia” không tốt thì cũng thôi, bọn họ có thể đánh cược một keo. Nhưng triển vọng của “Lão Hồ gia” tốt như vậy, hoàn toàn không cần thiết mạo hiểm. Nếu Triệu Cường có tâm đó, còn không bằng bỏ thêm sức lực ở trên mình “Lão Hồ gia”, tranh thủ đẩy nó khắp cả nước, tranh thủ thị phần lớn hơn nữa, thu được lợi ích lớn hơn nữa. Cứ như vậy, Triệu Cường tuy rằng trong lòng còn có chút không cam, nhưng rốt cuộc vẫn bỏ qua.

Sau khi Vương Lan biết tin tức này, cũng không thất vọng nhiều lắm, thật ra bạn hợp tác cô có thể lựa chọn không ít, cô vừa trở về đã có người ném ra cành oliu, lúc trước cô nói chuyện này với Ngô Hồng Nhi cũng chỉ là ý tưởng rất đột ngột. Thật ra mấy ngày nay ở nhà, cô cũng không định bận rộn chuyện công việc, thuận tiện là ở nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian mà thôi.

Chuyện giữa cô và Đỗ Quân vừa mới có kết quả, cho dù là lòng dạ cô rộng rãi hơn nữa cũng không có tâm tình tập trung tinh thần vào luôn bây giờ, cô ở nhà trong khoảng thời gian này thứ nhất là muốn nghỉ ngơi một chút, thứ hai là muốn làm xong chuyện chuyển trường cho con. Đứa nhỏ hiện tại đã mười tuổi, bởi vì từ nhỏ đã lớn lên ở nhà họ Vương, bởi vậy cô và Đỗ Quân thương lượng sau này con vẫn cứ tiếp tục đi theo cô, dĩ nhiên Đỗ Quân nếu như muốn thăm con, Vương Lan cũng sẽ không ngăn cản. Có điều đứa nhỏ nếu đã đi theo cô, thì phải chuyển trường. Vương Lan chuẩn bị chuyển con trai tới một trường tiểu học trọng điểm của thành phố này. Chẳng qua bây giờ cũng không giống như là đời sau, đi học phải xem hộ khẩu, không phải anh muốn học ở đâu là có thể học ở đấy. Bởi vậy vì con trai Vương Lan cũng coi như mất một phen công sức. Rất lâu mới có tin chính xác.

Vương Lan dù sao cũng là Vương Lan, Ngô Hồng Nhi truyền lại tin tức không được vài ngày, cô lại đi luôn. Lần này không đi quá xa. Mấy bạn hợp tác cô thấy được đều ở chỗ này, vốn kế hoạch của cô chính là làm một cuộc lớn ở trong thành phố, chung quy vũ đài trong thành phố cũng lớn hơn một chút.

Sau khi Vương Lan đi, sinh hoạt của Ngô Hồng Nhi bọn họ lại khôi phục yên bình, trừ Triệu Cường thỉnh thoảng nhớ tới sẽ đáng tiếc một phen, người khác thì coi chuyện này như con gió thoảng qua không để lại dấu vết. Bọn họ thật sự là quá bận rộn, trong nhà tất cả mọi chuyện lớn nhỏ liên tiếp không ngừng, thường xuyên sẽ nhảy ra một chút.

Rất nhanh lại qua hơn nửa năm, nửa năm này nhà họ Hồ xảy ra hai chuyện vui. Chuyện vui đầu tiên chính là Triệu Cường cuối cùng cũng dễ dàng được Hồ Hạnh Nhi có chút sắc mặt tốt rồi, dùng lời của anh ta để nói, dư chấn trong nhà cuối cùng đã qua. Nói tới Triệu Cường nửa năm này cũng chịu khổ lớn rồi, vốn lúc trước anh ta cho rằng Hồ Hạnh Nhi nhiều nhất cũng chỉ là tức giận vài ngày, dần dần sẽ không có chuyện gì nữa. Nhưng là ai ngờ lần này Hồ Hạnh Nhi hiển nhiên là muốn để cho anh ta một bài học nhớ đời. Bình thường con trai ở nhà còn ồn, chờ con trai vừa đi mặt Hồ Hạnh Nhi lập tức sầm xuống luôn.

Trước đây Hồ Hạnh Nhi tuy rằng đánh đá, nhưng việc trong nhà chưa hề để cho Triệu Cường tổn tâm sức, giặt đồ nấu cơm trong nhà việc nào cũng thỏa đáng. Cho dù là lúc chị bận rộn nhất cũng không ngoại lệ. Hàng ngày Triệu Cường chỉ cần làm việc của mình là được rồi. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần là việc của Triệu Cường Hồ Hạnh Nhi tất cả đều mặc kệ, bình thường trừ đi làm thì là dạo phố, làm tóc, may mắn bây giờ không có chỗ làm đẹp, bằng không chỉ sợ Triệu Cường muốn gặp Hồ Hạnh Nhi một lần cũng khó.

Triệu Cường làm cháu trai rông rã hơn nửa năm, khổ nhục kể các kiểu đều đã dùng, cuối cùng vẫn là anh ta nào là thề thốt nào là cam đoan mới miễn cưỡng làm cho Hồ Hạnh Nhi cho về mặt tươi tắn. Đương nhiên cho dù là như vậy bình thường ở nhà cuộc sống làm lão thái gia cũng không còn rồi, không chỉ như thế còn phải như Tiểu Lý Tử bên cạnh lão phật gia, cả ngày đi theo bên cạnh Hồ Hạnh Nhi như chó săn.

Chuyện vui thứ hai chính là cô năm nhà họ Hồ Hồ Mai Nhi mang thai. Hiện tại trong thôn xét kế hoạch hoá gia đình vô cùng nghiêm, dỡ nhà cũng có, nhưng vẫn không ngăn được bước chân muốn sinh con của mọi người, mấy năm nay nhà Hồ Mai Nhi cũng cóp được chút tiền, nộp tiền phạt là dư dả.

Lúc trước Hồ Mai Nhi muốn sinh đứa thứ ba là để bịt miệng mẹ chồng chị, nhưng bây giờ đã mang thai, chị cũng không thể không cần phải không. Bởi vì trong thôn thật sự là kiểm tra quá nghiêm, chị liền tới nhà mẹ đẻ ở. Chờ chị sinh con rồi, lại nộp tiền phạt trong thôn cũng sẽ không quản được nữa. Dù sao nhà cửa nhà họ Hồ cũng lớn.

Thật ra trong thôn việc sinh thêm con này rất nhiều lúc cũng chỉ là mở một con mất nhắm một con mất, anh dưới mí mắt đương nhiên không được, nhưng nếu anh trốn ra ngoài cho dù là biết anh lại muốn siêu sinh người khác cũng sẽ không đuổi theo bắt. Dù sao đều là bà con chòm xóm phải không.

Nguyên nhân vì hai chuyện vui này, trên dưới nhà họ Hồ cũng đều quanh quẩn không khí vô cùng vui vẻ, trong nhà cũng rất náo nhiệt. Ngay cả Hồ Lão Đồ gần đây tình trạng sức khỏe không tốt lắm cũng tinh thần lên không ít. Thêm đỉnh nhập khẩu là chuyện tốt, tuy rằng không phải là người nhà họ Hồ bọn họ, nhưng dù sao cũng là con gái của nhà họ Hồ bọn họ phải không.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: chương 85. Ngoại truyện ba

Edit: Trạch Mỗ

Rất nhiều năm sau Vương Lan nhớ lại cả đời này của mình vẫn cảm thấy có rất nhiều cảm xúc, cô là đứa trẻ nông thôn, nhưng những việc cô trải qua lại không yên bình như một đứa trẻ nông thôn bình thường. Là bắt đầu từ khi nào đây, Vương Lan có đôi khi sẽ nghĩ, có lẽ chính là từ khi gả cho Đỗ Quân, bắt đầu từ năm anh ta thi lên đại học đó.

Năm Đỗ Quân thi đỗ đại học đối với Vương Lan mà nói là một việc vui vô cùng to lớn, khi đó cô cảm thấy thậm chí còn vui vẻ hơn cả lúc hai người bọn họ kết hôn năm đó. Lúc hai người bọn họ kết hôn, là do nhà họ Vương làm, bởi vì đường xá xa xôi cùng với các loại nguyên nhân khác, người nhà Đỗ Quân không chỉ không thể đến tham gia hôn lễ thậm chí ngay cả tiền lễ hỏi cũng không bỏ ra, người nhà họ Vương tức giận dứt khoát lấy tình thế chiều con rể tới nhà làm hôn lễ, Đỗ Quân mặc dù đối với hôn lễ nông thôn không hiểu lắm, nhưng cũng loáng thoáng cảm giác được cái gì, bởi vậy đoạn thời gian đó anh ta cũng là không được tự nhiên.

Đỗ Quân khó chịu, lại thêm người nhà họ Vương tức giận, Vương Lan bị kẹp ở giữa có thể nói là trong ngoài không được lòng người. Bởi vậy lúc kết hôn vui mừng có, nhưng khó chịu cũng có.

Sau này Vương Lan không nhận được bắt đầu hôn nhân, có lẽ cuộc hôn nhân này của cô và Đỗ Quân ngay từ ban đầu đã tiên đoán được kết thúc. Nhưng cô khi đó ngây thơ mà, cảm thấy dầu gì còn có tình yêu, cho dù là khổ hơn nữa mệt hơn nữa cô cũng có thể qua.

Đỗ Quân học đại học năm thứ nhất, Vương Lan và anh ta suốt cả một năm không có gặp mặt, khi đó đứa nhỏ thật sự là quá nhỏ, căn bản không rời được cô. Hơn nữa cô còn phải ra đồng kiếm công điểm, thật là hận không thể mọc thêm hai cái tay. Khi đó thời khắc hạnh phúc nhất chính là lúc Đỗ Quân gửi thư về, mặc dù là hai tờ giấy mỏng manh, nhưng Vương Lan vẫn cảm thấy ngọt ngào. Lúc này bọn họ quá khó khăn, thậm chí ngay cả bưu phí cũng là tiết kiệm từ trong kẽ răng ra. Đỗ Quân tuy rằng thi đỗ đại học, nhưng một tháng cũng chỉ có chút trợ cấp đó, vòn vẹn đủ cho mình ăn cơm mà thôi. Về phần Vương Lan càng là cái gì cũng phải dựa vào chính mình.

Thật ra Vương Lan không phải không oán trách, lẽ ra bọn họ khó khăn như vậy, trong nhà Đỗ Quân như thế nào cũng phải trợ cấp bọn họ một chút. Nhưng vì Đỗ Quân cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thực sự làm cho Vương Lan cảm thấy đau lòng là vào lễ mừng năm mới, vốn hai người đã hơn nửa năm không gặp rồi, lại nói đứa nhỏ hiện tại cũng đã biết bò, nhưng còn chưa từng gặp bố đâu, vốn hai người đều thương lượng xong rồi, Tết năm nay Đỗ Quân về nhà họ Vương, nhưng cha mẹ chồng chẳng biết mặt của cô lấy lý do nhiều năm không ăn tết cùng con trai giữ con trai lại.

Sau đó lại là một năm, nghỉ hè năm nay Đỗ Quân đã trở lại một lần, lúc này con của bọn họ cũng đã bắt đầu tập tễnh học đi. Tính ra hai người đã có trọn cả một năm không gặp rồi. Vương Lan cảm thấy không chỉ là con trai, ngay cả mình nhìn Đỗ Quân cũng có chút xa lạ. Nghe anh ta nói những lời mình nghe không hiểu, nghe anh ta nói những người mình không quen biết, Vương Lan vô cùng hoảng hốt, sợ hai người từ đây xa lạ thêm nữa.

Lúc này đã có chuyện con gái nông thôn bị thanh niên trí thức vứt bỏ xảy ra rồi, tuy rằng vẫn biểu hiện rất bình thường, nhưng Vương Lan vẫn hoảng hốt từng con từng con. Cũng chính là vì phần hoảng hốt này, làm cho Vương Lan không nhận được nói ra muốn đi cùng Đỗ Quân.

Trên mặt Đỗ Quân lại lần nữa lộ ra vẻ khó xử, tuy rằng đã là sinh viên, nhưng trong tay anh ta vẫn không dư dả, phòng ở trong nhà vẫn vô cùng chật hẹp, nhất là cùng với anh em kết hôn sinh con trong nhà lại càng thêm không đủ chỗ ở. Tết năm ngoái về nhà ở, đoạn thời gian đó, phòng khách xếp mấy cái giường mới miễn cưỡng ở đủ. Anh ta cũng muốn vợ con bầu bạn bên cạnh, nhưng thật sự là không có cách nào. Bây giờ gian giữa trong nhà là cha mẹ anh ta mang theo hai đứa cháu trai cùng nhau ở, anh ta đón Vương Lan về cũng không thể để cho cô và cha mẹ anh ta ngủ cùng nhau ở gian giữa nhà.

Bởi vậy Đỗ Quân chỉ có thể trấn an Vương Lan nói: “Lan lan, em đợi thêm một chút nữa, rất nhanh anh sẽ tốt nghiệp rồi, đến lúc đó kiếm được tiền nhất định đón hai mẹ con em qua, bây giờ trong nhà thật sự là quá khó khăn.”

Thấy Đỗ Quân khó xử như vậy, trong lòng Vương Lan tuy rằng khó chịu, nhưng mà lại cũng không có cách gì. Tính hướng trong nhà Đỗ Quân cô cũng biết.

Lần nghỉ hè này Đỗ Quân ở nửa tháng rồi đi, Vương Lan và con trai vẫn ở lại trong nhà. Tuy rằng tâm tình vẫn không tốt, nhưng lúc này trái tim Vương Lan là yên ổn, tuy rằng Đỗ Quân thay đổi, nhưng anh ta không có thay lòng đổi dạ. Điều này cô có thể cảm giác được rõ ràng.

Thật ra bề ngoài của Đỗ Quân cũng không phải là tốt nhất trong mấy thanh niên trí thức năm đó, nhưng Vương Lan vẫn vừa ý anh ta, bởi vì trên người Đỗ Quân có một thứ người khác không có, đó chính là quân tử đoan chính, đúng như tên của anh ta, Vương Lan có lòng tin anh ta sẽ không bởi vì trở thành sinh viên liền vứt bỏ mẹ con cô.

Nhưng một năm sau đó Vương Lan lại không xác định cho lắm, bởi vì số lần Đỗ Quân gửi thư về càng ngày càng ít, hơn nữa mỗi lần gửi thư về đều sẽ viết đến một người tên là Trần Triều Ca, giữa những hàng chữ Vương Lan đều có thể cảm giác được sự thương thức của Đỗ Quân đối với cô ta. Tuy rằng còn xa xa chưa đến tư tình nam nữ, nhưng vẫn làm cho cô hoảng hốt không thôi.

Không thể không nói Vương Lan là có chút cố chấp lại còn to gan, sau khi cảm giác được sự bất thường của Đỗ Quân cô liền cảm một chút tiền tiết kiệm ven ven có trong tay đi tìm Đỗ Quân, thậm chí ngay cả điện báo cũng không gửi. Cô cũng không rõ, mình rốt cuộc là vì cho Đỗ Quân niềm vui bất ngờ hay là muốn cho anh ta kinh sợ.

Vương Lan đột nhiên xuất hiện, quả thực làm cho Đỗ Quân kinh ngạc, tuy rằng thầm trách Vương Lan không cho anh ta tin tức trước, nhưng thấy vợ rất lâu không gặp đến anh ta cũng có chút cao hứng.

Chỉ là lần đầu tiên Vương Lan tới địa phương xa như vậy, còn là thành thị lớn như thế, cô đối với cái gì cũng ngạc nhiên, cái gì cũng hiếm lạ. Đỗ Quân dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm, ăn đồ ăn vừa đắt vừa khó ăn Vương Lan không nhận được kinh hô thành tiếng. Thật ra Vương Lan lúc này vô cùng khẩn trương, cô cảm thấy mình chính là một đứa quê mùa, cô không có cách nào giảm bớt sự bối rối trong lòng mình chỉ có thể dùng cách nói chuyện lớn tiếng để che dấu.

Trong lòng bàn tay đỏ mọng, Vương Lan lúc này khó được không để ý sắc mặt Đỗ Quân, cũng không chú ý đến anh ta hơi xấu hổ. Đúng là xấu hổ, Đỗ Quân vẫn luôn cảm thấy Vương Lan tuy rằng xuất thân nông thôn, nhưng cũng là cô gái thẳng thắn cởi mở, so với người thành phố không hề thua kém chút nào, nhưng hôm nay anh ta mới ý thức được, rốt cuộc là có bất đồng.

Ban ngày bọn họ trôi qua ở trường Đỗ Quân, nhưng buổi tối lại không thể tiếp tục qua như vậy. Lại nói Vương Lan còn chưa từng gặp người trong nhà Đỗ Quân, bởi vậy Đỗ Quân bèn dẫn Vương Lan trở về nhà.

Con dâu xấu sắp gặp cha mẹ chồng, Vương Lan vô cùng khẩn trương, cô xách trong tay đặc sản mang đến thỉnh thoảng lại kéo quần áo mình, bộ quần áo này là lúc cô đi ra ngoài mới làm, đã rất nhiều năm cô chưa từng làm quần áo mới rồi, bởi vì lần này đến tìm Đỗ Quân liền khế cần mới mua chút vải làm một bộ. Nhưng mặc dù là quần áo mới làm cô vẫn cảm thấy hình như hơi ngắn.

Dự cảm của Vương Lan rất chuẩn, cô không hề nhận được sự hoan nghênh lớn lắm. Điều kiện nhà họ Đỗ cũng không phải là tốt lắm, nhà ở lại càng vô cùng chật hẹp, Vương Lan đến bất ngờ, trong lòng mọi người đều có chút mất hứng. Hơn nữa Vương Lan là người nông thôn, tuy rằng trước đây trợ giúp Đỗ Quân rất lớn, nhưng cha mẹ nhà họ Đỗ vẫn cảm thấy Vương Lan xa xa không xứng với con trai mình.

Thật ra lúc Đỗ Quân vừa thi lên đại học, mẹ Đỗ Quân đã bắt đầu oán trách con trai, vì sao muốn cưới cô vợ nông thôn, nếu không phải như vậy, bằng điều kiện của anh ta cưới cái gì dạng không được. Thậm chí bà ta còn từng ngầm khuyên Đỗ Quân, bỏ Vương Lan, anh ta kết hôn ở nơi khác, người khác căn bản không biết, trở về lại cưới một cô tốt hơn. Dù sao chuyện như vậy mấy năm nay cũng không ít. Nhưng bắt buộc dĩ Đỗ Quân kiên quyết không đồng ý, mẹ Đỗ Quân không trách con trai, trái lại trách lên đầu cô con dâu này.

Bà ta nhìn không thấy sự rộng rãi thanh thoát trên người Vương Lan, có thể nhìn thấy chỉ là vẻ quê mùa và không phóng khoáng rõ ràng kia, bởi vậy bà ta đối với Vương Lan hoàn toàn không có sắc mặt tốt. Đêm hôm đó Vương Lan và Đỗ Quân cùng nhau trải chăn đệm nằm dưới đất ở nhà họ Đỗ, bây giờ là đầu hè, ngả ra đất nghỉ cũng không lạnh, nhưng vẫn làm cho Vương Lan có chút không được tự nhiên. Dù sao cha mẹ chồng cũng ở trong này, tuy rằng ở nông thôn vào mùa hè cũng thường xuyên cùng nhau ở trên nóc nhà hóng mát, nhưng còn chưa từng có chuyện nàng dâu lần đầu tiên tới nhà cũng chỉ có thể ngủ cùng cha mẹ chồng ở gian giữa đâu. Thật ra cha Đỗ Quân trái lại nói để cho hai chị em dâu của anh ta cùng với Vương Lan ở tạm một chút, để cho anh em Đỗ Quân cùng đi gian giữa, nhưng hiển nhiên người ta không đồng ý.

Buổi tối Vương Lan nằm ở trên sàn nhà trải một lớp đệm mỏng, nghĩ một chút tới việc mình bị cười nhạo khi đi vệ sinh không biết xả nước, lại nghĩ một chút sự lạnh nhạt của người nhà họ Đỗ đối với cô, không nhận được chảy nước mắt. Hiện tại cô không nhận được nghĩ tới Ngô Hồng Nhi, năm đó lúc Ngô Hồng Nhi lần đầu tiên tới nhà chồng, là cha chồng cô ấy đích thân xuống bếp, một bộ đủ tám bát lớn, phần vừa ý ấy trong thôn đều truyền khắp.

Hiện tại tuy rằng con cô cũng không nhỏ rồi, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên tới cửa. Nhà chồng ngay cả thức ăn mặn cũng tiếc lắm, cho dù là làm một chút thịt muối cô mang đến.

Vương Lan không có nán lại bao lâu liền trở về, thậm chí cô đã quên mục đích mình đến lần này là vì cô Trần Triều Ca kia, nhà chồng đối xử lạnh nhạt cùng thực tế tàn khốc làm cho cô hết sức chán nản, chán nản đến mức thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc hôn nhân này của mình rốt cuộc là đúng hay là sai.

Vương Lan muốn trở về, Đỗ Quân cũng không giữ lại, sự không được tự nhiên và sự ám ức Vương Lan chịu anh ta biết, nhưng anh ta cũng không có cách nào, chỉ có thể không ngừng an ủi “Chờ thêm hai năm nữa thì tốt rồi, anh tốt nghiệp kiếm được tiền, chúng ta sẽ dễ chịu.”

Đối với thành thị hiểu biết một chút, bây giờ Vương Lan đã có chút nghi ngờ đối với bản kế hoạch Đỗ Quân vẽ cho cô, cô cũng biết ở cái thành phố này muốn có một chỗ ở là gian nan cỡ nào, cho dù là sau khi Đỗ Quân tốt nghiệp dựa vào chút tiền lương kia bọn họ có thể sinh sống sao. Vương Lan phát hiện, Đỗ Quân tựa hồ cũng không có tốt như mình tưởng tượng.

Sau khi Vương Lan về nhà, qua rất lâu mới trở lại bình thường. Nhưng nhìn con trai dần dần lớn lên, trong lòng cô một ý niệm lại bắt đầu nảy sinh. Sau này bọn họ nên làm cái gì bây giờ, loại tình huống đó của nhà họ Đỗ, cho dù là Đỗ Quân tốt nghiệp thì có thể như thế nào đây, chẳng lẽ để cho con trai và mình cùng nhau chịu tội sao? Không thể, cô không thể, cho dù cô có thể chịu đựng, cũng không muốn con trai chịu đựng.

Bởi vậy chờ sau khi trong thôn phân ruộng đến họ, Vương Lan lại hạ quyết định, cô muốn đi ra ngoài làm việc, không thể ở nhà nữa. Mùa xuân năm ấy, cô gửi gắm con trai cùng đất được chia cho mẹ cô, cầm chút tiền cô tích góp cùng mẹ cô cho, bước lên hành trình mới.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: chương 86. Cơm tắt niên

Edit: Trạch Mỗ

Lại là một năm giao thừa, động tĩnh tối nay của nhà họ Hồ hơi lớn. Trước đây cũng chỉ là bốn người lớn ba đứa bé cùng nhau, nhưng hôm nay người cũng có chút đêm không xuê. Đầu tiên là một nhà Hồ Đào Nhi, hai vợ chồng Hồ Đào Nhi và Vương Lập, ngoài ra còn có ba đứa cháu ngoại trai, ba cô cháu dâu, còn có hai chất ngoại. Ông cụ và bà cụ nhà họ Vương hai năm trước đã mất, bởi vậy cũng không cần ăn bữa cơm đoàn viên ở nhà. Hồ Đào Nhi cùng Vương Lập thương lượng liền đều đến nhà họ Hồ.

Sau đó chính là một nhà bốn khẩu Hồ Hạnh Nhi, Triệu Cường hiện tại đang trong giai đoạn lấy lòng vợ, thấy đám chị em của Hồ Hạnh Nhi đều tới, anh ta cũng liền tới theo. Về phần trong nhà anh ta, không phải còn có anh em sao. Lại nói cha mẹ anh ta cũng không để ý cái này, nhiều nhất là thấy cháu trai cả không ở nhà, mắng anh ta vài câu. Chờ ăn cơm tắt niên sai hai thằng con trở về là được rồi.

Hai vợ chồng Hồ Lê Nhi và Lý Chấn Lương thì càng khỏi phải nói, năm đó Lý Chấn Lương bị lão già trong nhà tay trắng đuổi ra khỏi nhà, bình thường ngay cả cổng nhà cũ nhà họ Lý cũng không vào, huống chi là ăn bữa cơm đoàn viên.

Hồ Mai Nhi vốn là ở nhà mẹ đẻ dưỡng thai, bởi vậy nhà chị không ngoại lệ một nhà bốn người cũng đều ở nhà họ Hồ. Thấy mấy chị em đều ở đây, Hồ Bình Nhi bên thương lượng với mẹ chồng một chút dứt khoát cùng tới nhà mẹ đẻ. Bọn họ vốn đã ra ở riêng rồi, bởi vậy mẹ chồng cũng không quản nhiều, hơn nữa hai vợ chồng bọn họ bây giờ đều làm việc dưới quyền anh em nhà mẹ đẻ, hiện tại chồng chị còn đang quản lý ít người, tất cả đều là nhờ nhà mẹ đẻ, mẹ chồng chị cũng không có lập trường quán.

Vừa tính toán như vậy, tròn hơn ba mươi miệng ăn, bảy ba bàn lớn mới miễn cưỡng ngồi đủ. Nhiều người như vậy, may mắn nhà họ Hồ năm đó xây nhà lớn, phòng cũng nhiều, bằng không còn sợ không đủ chỗ đâu. Hồ Lão Đồ thấy các con gái con rể đều tới, cao hứng không khép miệng lại được. Không để ý lớn tuổi như thế rồi, kiên quyết đòi xuống bếp nấu cơm, ngay cả Hồ Quốc Đống cũng đuổi sang một bên.

Hai năm nay sức khỏe Hồ Lão Đồ vẫn không tốt lắm, tuy rằng chưa bị bệnh nặng gì, nhưng chút bệnh vặt luôn không ngừng. Suy cho cùng lớn tuổi rồi, con cái tuy rằng quan tâm cũng không có cách nào. Bởi vậy chỉ có thể lúc ông cụ còn khỏe mạnh cố gắng hết sức ở bên ông bầu bạn. Đây cũng là nguyên nhân năm chị em nhà họ Hồ nhất trí đến nhà mẹ đẻ qua giao thừa.

Mấy năm nay nhà họ Hồ điều kiện tốt lên, bọn nhỏ cũng đều là mặc quần áo thịnh hành nhất bây giờ. Cuối cùng không giống như trước đây, mặc ba năm mới ba năm cũ. Hồ Lão Đồ cùng Lý Quê Lan đều mặc áo bông con dâu mới làm, cảm thấy cuộc sống này hạnh phúc đến không thể tin được là thật. Trước đây cuộc sống của bọn họ khó khăn cỡ nào chứ, bây giờ thì cứ y như nằm mơ vậy.

Cơm tắt niên đương nhiên là rất phong phú, trên bàn tràn đầy chồng chất đều là đồ ăn. Bọn nhỏ ăn uống no đủ chạy ra ngoài chơi cả rồi, tối hôm nay pháo tét đẹt đẹt, sớm đã thả rông trái tim đám con trai rồi. Về phần con gái, liền do con gái nhà Lê Nhi dẫn ra ngoài.

Đại Nữu nhà Hồ Lê Nhi bây giờ cũng lớn thành cô gái lớn rồi, có lẽ là nguyên nhân khi còn nhỏ điều kiện gia đình khó khăn, đứa nhỏ này vô cùng hiểu chuyện, bây giờ cô bé đang học cấp ba, thành tích rất tốt, thầy cô giáo đều nói, thi lên đại học tuyệt đối không thành vấn đề. Giao thừa con gái cho cô bé trông, mọi người đều yên tâm.

Bọn nhỏ đi chơi rồi, đám người lớn liền ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Tiêu điểm của cánh phụ nữ chủ yếu ở trên bụng Hồ Mai Nhi. Bất kể nói như thế nào, mọi người đều hi vọng thai này Hồ Mai Nhi sinh con trai. Cũng không phải trọng nam khinh nữ, chủ yếu là sinh con trai, chuyện phiên lòng của Hồ Mai Nhi còn có thể bỏ đi chút.

Hồ Đào Nhi bây giờ cũng không nhỏ rồi, mắt thấy đã sắp năm mươi tuổi. Hai năm qua ba cậu con trai của chị đều đã kết hôn, con dâu cả và con dâu hai đều đã sinh cháu trai cho chị, con dâu út vừa cưới vào cửa trong tháng chạp, mặc dù bây giờ còn chưa mang thai, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn. Chờ gia đình con trai út có con cái, chị xem như hoàn toàn giải phóng rồi.

Có điều duy nhất làm cho Hồ Đào Nhi cảm thấy không được hoàn mỹ chính là, chị đã sinh ba đứa con trai, hai cô con dâu trong nhà cũng đều là sinh con trai, bởi vậy chị yêu thích con gái, yêu thích ghê gớm. Bất kể là gặp Nha Nha hay là đứa nhỏ nhà em gái đều hận không thể ôm về nhà mình nuôi. Bởi vậy lúc nghe thấy Hồ Hạnh Nhi nói có thể tìm người xem thử cho Hồ Mai Nhi trong bụng rốt cuộc là trai hay gái, Hồ Đào Nhi liền nói: “Xem cái gì mà xem, Mai Nhi đã năm tháng rồi, chẳng lẽ là con gái còn có thể phá bỏ? Cứ như vậy đi, nếu như là con gái nó không muốn thì tao nuôi, tao trông mà thêm con gái, trông mà thêm lắm đấy, nếu không phải Hồng Nhi không bỏ được, tao đã muốn ôm Nha Nha về nuôi rồi.”

“Xem chị Cả chị nói kia, cái gì mà con gái con trai, là con gái em vẫn thích như thường, em mới không nỡ ôm con gái cho chị nuôi đâu. Chị muốn con gái là không được rồi, còn không bằng trông cậy vào mấy cháu dâu sinh con gái cho chị bế.” Hồ Mai Nhi rất lạnh lẽo nói. Các chị cũng không phải là con gái sao, còn không vẫn đến nhà mẹ đẻ qua giao thừa như thường, so với con trai có cái gì khác biệt? Chị mới không trọng nam khinh nữ đâu, sinh thêm một đứa cũng không phải vì sinh con trai.

Những lời này của chị, làm cho mặt con dâu Ba của Hồ Đào Nhi đỏ rần, dù sao cũng là con dâu mới, bây giờ da mặt còn rất mỏng. Có điều tuy rằng Hồ Mai Nhi nói như vậy, mẹ chồng rõ ràng cũng rất yêu thích con gái, nhưng cô ta vẫn muốn sinh con trai trước cho chắc chắn rồi lại nói. Cô ta và Vương Trí đều là công nhân viên chức biên chế nhà nước, chỉ có thể sinh một đứa, như vậy vẫn là sinh con trai tốt nhất. Về phần cháu gái đẻ cho hai chị dâu sinh là được, dù sao nhà họ Vương cũng không phải không có tiền.

Năm đó Vương Thông chuyên đi theo thợ xây người ta học tay nghề hai năm, sau khi học thành trở về mới bắt đầu cũng không có cái gì kiếm được bao nhiêu, chỉ là đi theo làm dưới quyền người ta. Sau lại nhà họ Vương nhận trại nuôi lợn nhà họ Hồ, trong nhà người tuy nhiều nhưng cũng bận rộn tới mức tối mui, Vương Lập thấy vậy vốn đang định bảo con trai bỏ nghề, về nhà làm. Nhưng Vương Thông tiếc, kiên trì hai năm, hai năm này bất động sản thoắt cái nổi lên, hai năm này tay nghề của Vương Thông cũng rèn luyện không tệ, cũng bèn lập một đội thầu. Tuy rằng không kiếm được nhiều bằng doanh nghiệp bất động sản người ta, nhưng hiện tại nói tới chủ thầu cũng là đại biểu người có tiền rồi.

Về phần hai cậu con trai khác của nhà họ Vương, cậu thứ hai giúp việc trong trại nuôi lợn, cậu thứ ba bởi vì là tốt nghiệp cấp ba, cũng coi như là trí thức hiếm có của nhà họ Vương, bởi vậy Vương Lập nhờ người tìm cho con trai một công việc chính thức, tuy rằng kiếm được ít tiền, nhưng nói ra cũng rất có thể diện. Cậu thứ ba nhà họ Vương là con út, trong nhà giàu có, cậu và di Hai lại càng là người có tiền nổi tiếng ở trấn trên, bởi vậy cũng không thiếu cậu ta chút tiền đó, mấu chốt nhất là thể diện. Bởi vì công việc tốt, bởi cảnh gia đình tốt, vợ cậu ta còn là con gái thành phố, Hồ Đào Nhi bọn họ mua nhà cho con trai út ở trong thành phố, bình thường chỉ có hai vợ chồng trẻ ở.

Chẳng qua mặc dù là con gái thành phố, nhưng ở trước mặt một phòng trưởng bối này, cô vợ của cậu thứ Ba nhà họ Vương lại cũng không dám có một chút kiêu ngạo nào, chẳng những như thế miệng còn ngọt ghê gớm, nịnh Lý Quế Lan cao hứng đến không khép miệng lại được. Vợ của cậu ba nhà họ Vương gọi là Hứa Tinh, bây giờ là giáo viên tiểu học, gia đình mặc dù là ở trấn trên, nhưng trong nhà cũng không tính là khá giả lắm, có điều cô ta còn nhỏ tuổi lại rất biết giải quyết các mối quan hệ, đồ cả nhà đều vô cùng cao hứng. Ngay cả hai chị dâu đối với cô ta cũng là vui vẻ hòa nhã.

Cánh phụ nữ bên này nói một vài chuyện phiếm lung ta lung tung, cánh đàn ông ở bên kia dựng một bàn mạt chược đánh bài, có điều hiển nhiên mọi người cũng không có đặt quá nhiều tâm tư đánh bài, trong miệng cũng là nói một vài cách kinh doanh.

Gần đây Vương Thông nhận mấy đơn hàng, kiếm được không ít tiền, thật là xuân phong đắc ý, nhưng ở trước mặt các trưởng bối cũng không dám lên mặt, trái lại nói một chút việc gần đây nhận với mấy trưởng bối, dù sao ở đây tùy tiện lôi ra một người kinh nghiệm cũng nhiều hơn cậu ta.

Triệu Cường nghe mấy đơn hàng cậu ta nhận, cảm thấy rất tốt, thỉnh thoảng lại gật gù đầu, gần đây Triệu Cường khá thành thực, tuy rằng Hồ Hạnh Nhi gần đây bắt đầu cho anh ta khuôn mặt tươi cười rồi, nhưng anh ta vẫn ở thời kỳ quan sát, bởi vì phải biểu hiện thật tốt. Bởi vậy chỉ bảo cháu ngoại trai cả một chút còn có thể cợt được tí hảo cảm của vợ.

Hứa Tinh thấy bọn họ ở chỗ này thảo luận náo nhiệt như thế, thừa dịp người khác không chú ý chọt cậu ba nhà họ Vương một cái. Thấy vợ cậu ta chọt cậu ta một cái, Vương Trí quay đầu nhìn cô ta một cái đầy mặt khó hiểu. “Làm gì?” Bởi vì là tháng chạp vừa kết hôn, Vương Trí đang là thời điểm tình cảm nhiệt liệt, nhìn cô ta mắt cũng sáng lên.

Thấy bộ dạng này của cậu ta, Hứa Tinh đau đầu, rõ ràng đã nói với cậu ta, muốn để cho cậu ta nói một chút với dưỡng Hai giúp em tìm công việc giúp em họ mình, lúc đó cậu ta đã đồng ý rồi, sao bây giờ lại quên không còn một nỗi. Hiện tại mọi người đang thảo luận việc này, xem ý dưỡng Hai sang năm còn muốn mở rộng quy mô của công ty, đây không phải là chuyện một câu nói thôi sao.

Thấy Vương Trí khẽ cười với cô ta, vỗ vỗ tay cô ta rồi lại bắt đầu tiếp tục xem bài, cô ta quả thực muốn khóc. Có đôi khi cảm thấy Vương Trí rất không khéo, sao bây giờ cảm thấy ngốc như vậy chứ. Cô ta đã cam đoan với di Hai rồi, vì thế di Hai cô ta còn mua cho cô ta cái áo khoác dạ nữa cơ.

Có điều thấy bộ dạng này của Vương Trí, cô ta cũng không tiện nói cái gì, đành phải bất mãn quay lại chỗ ngồi, dù sao một nàng dâu mới như cô ta như thế nào cũng không thể tự mình mở miệng đi.

Thật ra Hứa Tinh không biết chút khôn vặt này của cô ta người khác đã sớm nhìn vào mất rồi, một phòng người này ai mà không phải người thành tinh, một cô gái trẻ kinh nghiệm sống chưa nhiều như cô ta cho dù có bụng dạ hơn nữa có thể có bao nhiêu đây. Chẳng qua thấy không ảnh hưởng toàn cục

chẳng ai lật tẩy mà thôi. Về phần Vương Trí cũng không nhất định là quên thật, rất có thể chính là giả trư ăn hổ. Dù sao nhà họ Hồ và nhà họ Triệu đều có tiền, nhà họ Vương bọn họ cũng không ngoại lệ, cô di chú bác tới làm thân thích đi cửa sau thật là không ít, mọi người cũng không biết ứng phó qua bao nhiêu lần rồi.

Thấy hai vợ chồng này giờ trò khôn vặt, mọi người cũng chỉ là cười một tiếng cho qua, toàn bộ không để ở trong lòng. Sóng gió một đời đều đã qua, ai còn để ý chút tâm tư này đây.

Đột nhiên bên ngoài ùng một tiếng pháo vang, làm cho người trong phòng sợ hết hồn, biết là đám con trai ở bên ngoài quấy rối, mọi người đều cười nắc nẻ một tiếng, tiếp tục nói chuyện. Nhìn khung cảnh đám người thân náo nhiệt, lại nghe tiếng trẻ con chơi đùa cười ha ha ở bên ngoài, Ngô Hồng Nhi đột nhiên cảm thấy cả đời này của mình thật sự rất thỏa mãn. Trong cuộc sống có lẽ có một chút trắc trở, có lẽ sẽ gặp được một chút không vui, nhưng đây cũng không có gì, dù sao cũng chính là những chua ngọt đắng cay này mới tạo thành cuộc sống thật sự.

Thấy Hồ Quốc Đồng nhìn về phía cô, Ngô Hồng Nhi và hắn nhìn nhau khẽ cười, đời này có trưởng bối thương cô, có anh chị em hòa thuận, có con nghịch ngợm đáng yêu, còn có hắn coi cô như báu vật, vậy là đủ rồi.

Tác giả có lời muốn nói: tuy rằng đã kết thúc, nhưng ngoại truyện còn có một chút, tiếp sau của Vương Lan cùng với bọn nhỏ nhà Ngô Hồng Nhi, hắn là còn có năm chương đi.

Trạch mỗ: Chúc mọi người năm mới vui vẻ, mạnh khỏe và thành công!!!

Đến đây là kết thúc chính văn rồi đó, còn bốn ngoại truyện nữa thôi. hihi

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 87. Ngoại truyện bốn

Edit: Trạch Mỗ

Vương Lan mặc dù dựa vào tính thần mạnh dạn đi ra ngoài, nhưng trong lòng thực ra cũng rất bối rối. Lần đi ra ngoài này cô đem đi toàn bộ tiền tích góp, thậm chí ngay cả khoản tiền riêng cuối cùng của mẹ cô cũng lấy ra. Dưới cội lòng mang thấp thỏm, trước tiên cô đi tìm Đỗ Quân. Phụ nữ luôn hy vọng người đàn ông của mình có thể chống một vùng trời cho cô ấy.

Đỗ Quân nhìn thấy Vương Lan đến, đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau khi nghe được ý nghĩ của Vương Lan anh ta liền bắt đầu cực lực phản đối. Mọi người bây giờ đối với cá thể là vô cùng kỳ thị, nhất là sinh viên đại học như Đỗ Quân, trong xương bọn họ đều có một loại ngạo khí ăn sâu.

Đỗ Quân không biết tại sao anh ta càng ngày càng không hiểu Vương Lan, Vương Lan trước kia sáng sủa và hiểu biết, nhưng cô bây giờ nóng lòng theo đuổi danh lợi, hoàn toàn không có gì khác biệt với những người phụ nữ nông thôn nhìn thấy ở nông thôn trước kia. Đỗ Quân cảm thấy Vương Lan như vậy hết sức xa lạ, Vương Lan trong ấn tượng của anh ta phải là bộ dáng như Trần Triều Ca, tự tin, kiêu ngạo, tựa hồ trên người của cô đều đang phát sáng. Có điều cho dù Vương Lan hiện tại làm cho anh ta rất thất vọng, Đỗ Quân vẫn không có ý vứt bỏ vợ, dù sao vào thời điểm khó khăn nhất trong đời anh ta, là Vương Lan giúp anh ta một tay. Trần Triều Ca có thể làm bạn tâm hồn của anh ta, nhưng tuyệt đối không thể là vợ của anh ta.

Vì vậy Đỗ Quân dần lại tính tình nói với Vương Lan: “Lan Lan, thêm nữa năm nữa anh sẽ tốt nghiệp. Nếu như không có gì bất trắc mà nói anh hẳn là sẽ được giữ lại trường, đến lúc đó chúng ta sẽ có thể nhẹ nhõm hơn rồi, em về quê hẳn nại một chút trước, chờ sau khi anh tham gia công tác hết thầy cũng sẽ khá hơn. Kinh doanh là tuyệt đối không được, sau này anh sẽ là nhà giáo, vợ của anh sao có thể làm cá thể đây.”

Thấy trong mắt Đỗ Quân hiện lên sự không kiên nhẫn, đột nhiên Vương Lan cảm thấy có chút bị thương, Đỗ Quân tựa hồ chưa từng nghĩ tới sau này làm thế nào, cô làm thế nào, con làm thế nào. Nghĩ tới đây đột nhiên cô lại có mấy phần tức giận, “Mặt mũi, mặt mũi có thể đáng mấy đồng, Đỗ Quân anh có từng nghĩ tới mặt mũi có thể làm cho chúng ta có chỗ ở hay không chưa, mặt mũi có thể làm cho chúng ta có cơm ăn sao? Phải, sau này anh là giáo viên, nhưng anh có từng nghĩ tới chỉ bằng chút tiền lương kia của anh có thể nuôi được em và con hay không chưa? Chẳng lẽ sau này em và con vẫn ở nhà mẹ đẻ, sau này anh vẫn ở nhà ngủ dưới đất? Nhưng tại sao nhà mẹ em phải nuôi con cho anh, đứa bé kia họ Đỗ không phải họ Vương. Anh lại có biết em và con bình thường ở nhà mẹ đẻ phải chịu bao nhiêu xem thường hay không. Chẳng lẽ em là thích chịu khổ trời sinh hay sao.” Nói đến sau cùng, Vương Lan thậm chí có chút cuồng loạn, sau khi nói xong không đợi Đỗ Quân nói chuyện đã khóc chạy mất.

Vương Lan thực ra rất giận Đỗ Quân, sau khi tốt nghiệp Đỗ Quân không phải là không có lựa chọn khác, dù sao hiện tại rất nhiều chỗ đều thiếu người. Nhưng hết lần này tới lần khác anh ta lựa chọn làm giáo viên, nghề này vinh quang nhưng tiền lương rất ít ỏi, đối với cái nhà ba khẩu này của bọn họ mà nói tàn khốc đến nhường nào.

Mặc dù sau đó hai người đã hòa hảo nhưng giữa hai người rốt cuộc vẫn để lại vết rách, trường học của Đỗ Quân ở phía đông thành phố, Vương Lan bèn tìm một chỗ tạm thời an thân ở phía tây thành phố. Bởi vì tiền trong tay không nhiều lắm, lại nói còn phải giữ lại một bộ phận tiền làm tiền vốn, cho nên chỗ ở của cô cũng không tốt. Một gian phòng không lớn, bên trong trừ một cái giường ngay cả cái ghế cũng không có.

Để cho Vương Lan may mắn nhất chính là bây giờ không phải như mấy năm trước, khi đó ra ngoài không có thư giới thiệu căn bản không ra được, càng

đừng nói tìm chỗ ở. Nhưng cho dù là như vậy cũng phải Đỗ Quân đứng ra bảo đảm cho Vương Lan, chủ cho thuê nhà người ta thấy Đỗ Quân là sinh viên đại học, lại là người địa phương mới cho Vương Lan thuê phòng.

Sự cố chấp của Vương Lan làm cho Đỗ Quân có chút tức giận, nhưng những lời cô nói ngày đó làm cho anh ta có chút xấu hổ. Sinh viên đại học bây giờ cũng là con cưng của trời, kiêu ngạo vô cùng. Sau khi tầng nội khổ kia bị Vương Lan kéo ra, Đỗ Quân thậm chí có chút không có cách nào đối mặt. Dàn xếp cho Vương Lan xong, lại kín đáo đưa cho cô hai mươi đồng rồi vội vã rời đi.

Sau đó Vương Lan nhớ lại, cũng chính là lúc này, cô mới bắt đầu lạnh tâm với Đỗ Quân thì phải. Chẳng qua bây giờ Vương Lan lại không có tâm tư suy nghĩ cái này. Cô muốn vội vàng tìm việc làm hoặc là làm một chút buôn bán nhỏ. Tiền trong tay cô cũng không nhiều. Mỗi ngày ăn, mặc, ở, đi lại, cái gì cũng phải cần tiền.

Hai năm sau đó Vương Lan luôn gầy dựa ở mức đủ ăn đủ mặc, cô từng bán giá đồ, từng bày hàng vỉa hè, thậm chí còn từng làm thuê rửa bát trong quán cơm nhỏ cho người ta chỉ vì tiết kiệm tiền một bữa cơm. Về phần nhà họ Đỗ, có lẽ không biết Vương Lan đã vào thành phố, hoàn toàn chưa từng xuất hiện. Sau khi Vương Lan vào thành phố được nửa năm Đỗ Quân như nguyên ở lại đại học làm giảng viên. Có lẽ anh ta từng gầy gù bởi vì lời của Vương Lan, nhưng rốt cuộc vẫn theo tâm ý của mình.

Có điều những chuyện này Vương Lan cũng không quan tâm nữa, hai năm qua cô luôn bận rộn, số lần gặp mặt Đỗ Quân cũng có thể tính được. Hiện tại cuối cùng cô cũng đã có đủ tiền chuẩn bị mở một cửa hàng bán quần áo. Bởi vì là thành phố lớn, hiện tại nơi này đã hết sức náo nhiệt, Vương Lan cảm thấy triển vọng của cửa hàng bán quần áo rất tốt, liền nhanh tay nhanh mắt mua một cửa hàng, chuẩn bị bán quần áo. Vì để lựa chọn kiểu dáng mới, thậm chí cô một mình ngồi tàu hỏa rất lâu đi nhà máy gia công ở phương Nam.

Thời gian hai năm mang đến cho Vương Lan rất nhiều thứ, cô bây giờ đã sớm không phải là cô gái nhà quê vào thành phố ngay cả đi toa- lét cũng không biết năm đó nữa rồi. Cô bây giờ khôn khéo lỗi đời, lá gan lại càng lớn hơn. Nếu trước kia cô đúng là không dám một thân một mình đi phương Nam.

Đến năm thứ năm sau khi Vương Lan vào thành phố, dựa vào một nguồn lực mạnh dạn đi đầu và không sợ khổ, dưới tên Vương Lan đã có bảy tám cửa hàng bán quần áo. Trừ chỗ đó ra cô còn góp cổ phần ở chỗ khác, mấy năm này cô vào nam ra bắc cũng kết được không ít bạn, trong đó lợi hại nhất là một người tên là Vương Nam. Hai năm trước đã xây nhóm địa ốc đầu tiên trong thành phố này, lúc ấy bởi vì tiền trong tay anh ta không thuận lợi lắm, Vương Lan bèn cho anh ta vay một ít, mặc dù tiền cho vay không nhiều lắm, nhưng bây giờ tiền lãi Vương Lan được chia đã nhiều hơn cả tiền vốn của cô rồi. Hơn nữa ở trong tiểu khu này, Vương Lan còn nhờ anh ta để lại một nhà ba phòng hai sảnh(*) cho cô.

(*)Ba phòng hai sảnh: ba phòng ngủ, hai phòng khách.

Thực ra từ rất lâu trước đây Vương Lan đã có năng lực mua nhà rồi, nhưng thứ nhất mấy năm này cô đang trong giai đoạn gây dựng sự nghiệp, thời gian ở nhà gần như không có, thứ hai cô cũng không muốn để cho người nhà chồng được lợi. Năm đó cô là một nàng dâu mới tới cửa ngay cả gian phòng ở cũng không có, thậm chí còn phải ngả ra đất nghỉ ở trong gian giữa cùng với cha mẹ chồng, cái loại khuất nhục này cô vẫn nhớ rõ ràng.

Mới bắt đầu biết lúc biết cô đang tự làm ăn, đám người nhà họ Đỗ đều ra vẻ xấu hổ khi quen biết với cô, hiện tại tình thế tốt rồi, quốc gia đối với hộ cá thể không những không có tiếp tục chèn ép ngược lại bắt đầu ủng hộ, Vương Lan cô đi ra ngoài cũng coi như một nhân vật rồi, bọn họ trái lại muốn hái quả đào có sẵn. Nghe xem mẹ chồng cô nói: “Hồi đó mẹ biết ngay con là đứa tốt, sau này mẹ á cũng là đi theo các con đường già thôi.”

Trước kia Vương Lan chỉ cho là dân quê mới bất cứ giá nào, nhưng cô lại không biết thì ra người thành phố giờ trò không biết xấu hổ da mặt lại càng dày hơn. Có lẽ cả nhà họ Đỗ đều đang ngóng trông Vương Lan mua nhà, thuận tiện đón hai vợ chồng già nhà họ Đỗ ra ngoài ở ý chứ. Hiện tại phòng ốc nhà họ Đỗ lại càng chật hẹp hơn. Đời thứ ba của nhà họ Đỗ đã lớn cả rồi, có trai có gái, trước kia còn có thể ở cùng cha mẹ, nhưng hiện tại rất cuộc không thuận tiện cho lắm.

Càng họa vô đơn chí chính là hai năm trước chị Cả của Đỗ Quân từ nông thôn trở lại, chị ta cũng là thanh niên trí thức, có điều không có vận số tốt như Đỗ Quân, không thể thi lên đại học, vì vậy cho tới bây giờ mới trở về. Nhưng một không có công việc, hai không có nhà ở, hiện tại vị ở cùng một chỗ, nhà họ Đỗ quả thực thành một mớ bòng bong.

Đỗ Quân trái lại có thể xin phòng cho công nhân viên chức dùng, nhưng tư lịch của anh ta còn kém, ngay cả rất nhiều giáo sư già còn không có cơ, anh ta không biết phải xếp hàng tới khi nào. May mà trong trường học đều có ký túc xá giáo viên, bốn giáo viên một gian phòng, anh ta ở tại nơi đó còn thuận tiện hơn ở trong nhà.

Trước kia bởi vì tình hình như thế, nên Vương Lan chưa mua nhà, nhưng hiện tại cô định đón con trai vào thành phố, con trai cô đã không nhỏ rồi, ở nhà mẹ đẻ cũng bắt đầu đi học lớp trước (**), có tầng quan hệ này của Đỗ Quân, cô đang tìm người, chạy hộ khẩu cho đứa nhỏ rất dễ dàng.

(**)Học lớp trước: tương đương với lớp lớn mầm non, ngày xưa, trẻ em đi học loại lớp học này dưới loại tình huống không đi học nhà trẻ, học lớp trước một năm để thích ứng với việc học ở tiểu học. Ngày nay, để chuẩn bị cho con vào tiểu học, các phụ huynh thường cho con học loại lớp này.

Thực ra Vương Lan đã muốn đón con tới từ rất lâu rồi, mấy năm này số lần cô về nhà rất ít, cùng với con trai cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa cha mẹ cô cũng đã lớn tuổi, giao cho anh trai và chị dâu cô cũng không yên tâm, mặc dù mấy năm này anh trai và chị dâu rất hòa khí với cô, nhưng bởi vì bận quá nên luôn lần lữa, nhưng bây giờ thật sự không thể kéo dài được nữa, đứa nhỏ đã bắt đầu đi học, thật sự nếu không đón đến sợ rằng đến lúc đó không chỉ sẽ không theo kịp còn có thể sinh ra khoảng cách với những đứa trẻ khác. Dù sao trẻ con từ nông thôn tới chung quy sẽ bị người xem thường.

Loại xem thường này Vương Lan đã rất quen, nhưng cô vẫn không muốn xảy ra ở trên người con mình. Vì vậy cô bèn mua một căn nhà. Nhà không nhỏ, có ba phòng hai sảnh, nhưng theo Vương Lan thấy vẫn còn có chút bí bách, dù sao ở nông thôn loại nhà rộng rãi thoáng mát kia đã ăn sâu tận xương tủy rồi, cho dù cô đã ở thành phố năm năm vẫn không đổi được thói quen này.

Có điều cô lại không muốn mua cái lớn hơn nữa, nếu không nhất định lại chọc ra thị phi gì nữa đâu. Ba gian phòng, bọn họ một gian, con trai một gian, phòng còn lại thì làm thư phòng. Thư phòng, thứ đồ tiêu tư sản này, Đỗ Quân thế nhưng rất ủng hộ.

Nhà thi mua ở khu thành tây chỗ Vương Lan ở, vị trí cách trường Đỗ Quân khá xa. Nhưng nơi này thứ nhất cách cửa hàng quần áo của cô gần, thứ hai nơi này có một trường tiểu học rất tốt, thứ ba nơi này cách nhà cũ của nhà họ Đỗ rất xa, có thể rời xa cái tổ thị phi nhà họ Đỗ kia. Gần đây vì nhà cửa, người nhà họ Đỗ lại càng thêm náo nhiệt, bởi vì khoảng thời gian trước ông chồng nông thôn và con gái của chị gái Đỗ Quân cũng đã vào thành phố. Nhà họ Đỗ lại chật chội không thể tả, quả thực ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Dứt khoát cô liền trốn bọn họ xa xa. Dù sao nơi này của cô người nhà họ Đỗ đừng mơ tiến vào, Vương Lan cô chẳng phải là kẻ ăn chay.

Về phần Đỗ Quân, quan hệ của hai người mấy năm này càng cứng nhắc hơn. Từ trường của hai người rõ ràng không hợp, Đỗ Quân chê cô con buôn, cô chê Đỗ Quân kiêu cách, hai người cơ hồ vừa mở miệng là sẽ cãi vã, trái lại mỗi bên sống một nơi có thể thoải mái hơn một chút. Mua nhà rồi anh ta muốn về thì về, không muốn thì ở lại trường đi.

Vương Lan cũng nói không rõ mình đối với cuộc hôn nhân này rốt cuộc có ý nghĩ gì, nhưng cô chỉ biết một điều đó chính là cô tuyệt đối không ly hôn, bằng không cô sẽ cảm thấy mình kiên trì nhiều năm như vậy quả thực giống như là một truyện cười.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 88. Ngoại truyện năm

Sau khi nhà mới sắp xếp xong, Vương Lan đặc biệt trở về nhà một chuyến đón con trai qua. Con trai của Vương Lan năm nay đã tám tuổi, trẻ con tuổi đó ở nông thôn đã có thể làm không ít việc. Năm đó đứa nhỏ sinh ra mặc dù Đỗ Quân không có nhìn thấy đầu tiên, nhưng vẫn hết sức kịp thời lấy được tên gửi về, anh ta lấy tên cho con là Đỗ Duệ, cũng chính là ý nghĩa nhìn xa trông rộng.

Bé Đỗ Duệ từ nhỏ đã ở bên cạnh bà ngoại ông ngoại, mặc dù hai vị lão nhân đều rất thương cậu, nhưng dù sao cũng là kiếm sống ở dưới tay cậu mợ, cậu ta còn bé tí tí đã học được nhìn sắc mặt người khác từ lâu. Sau đó Vương Lan kiếm được tiền, hàng năm cũng gửi về nhà mẹ đẻ không ít tiền, anh trai chị dâu nhà mẹ cô đối với Đỗ Duệ cũng tốt hơn không ít. Nhưng tính tình Đỗ Duệ đã hình thành rồi, hiện tại mặc dù đối mặt với Vương Lan cũng là một bộ dáng cẩn thận từng li từng tí. Vương Lan thấy vậy lòng chưa xót không thôi.

Cô thậm chí cảm thấy đau khổ lớn nhất của đời mình chỉ sợ cũng là đây. Cho dù là năm đó trong tay cô nắm cầm chín xu, một mình giẫy dụa ở trong xó nhỏ của thành phố, cũng chưa từng làm cho cô đau khổ như thế. Vì vậy Vương Lan đặc biệt bỏ xuống hết thảy trong tay, thậm chí cố gắng nhân nhượng Đỗ Quân, một nhà ba người hòa thuận chơi khắp cả thành phố lớn này. Bây giờ, cô không cần tiền, chỉ là một người mẹ bị áy náy xâm chiếm, cô muốn cố gắng hết khả năng để bù đắp cho con trai.

Chơi suốt hơn nửa tháng, thái độ của Đỗ Duệ đối với Vương Lan cuối cùng cũng không cẩn thận từng li từng tí như trước nữa, thậm chí thấy thứ mình thích cũng sẽ thể hiện ra nguyện vọng muốn có, nếu trước kia người khác cho cái gì cậu ta sẽ lấy cái đó, tuyệt đối sẽ không mở miệng đòi trước.

Chờ Đỗ Duệ thích ứng cuộc sống trong thành phố tầm tầm rồi, Vương Lan liền dẫn cậu bé trở về nhà cũ nhà họ Đỗ. Đỗ Duệ lớn đến như vậy, còn chưa từng gặp ông nội, bà nội và các cô các chú, bất kể nói như thế nào, cũng phải để cho đứa nhỏ gặp một chút.

Nhà cũ nhà họ Đỗ ở khu lão thành của thành phố này, hồi Vương Lan mới đến còn có thể yêu thích ngõ như vậy, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không thể vào mắt rồi. Tiểu khu bọn họ ở là chỗ mới nhất, so sánh với nơi này không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Nhưng chỉ là phòng ốc không được Vương Lan để vào mắt như vậy, hai anh em khác nhà họ Đỗ vì tranh giành phòng khách đến gần như muốn đánh nhau vỡ đầu.

Bởi vì Đỗ Quân đã nói trước nguyên nhân về nhà thăm hỏi, người nhà họ Đỗ rất đông đủ. Anh trai và chị dâu, em trai, em dâu, cùng chị em gái của Đỗ Quân, lại thêm con cái của mỗi nhà, gian nhà vốn đã rất chật hẹp lại càng thêm chật chội.

Em gái của Đỗ Quân đối với Vương Lan không có sắc mặt tốt gì, có lẽ là nguyên nhân con út trong nhà, tính tình của cô ta không tốt, nhất là người đàn bà nhà quê như Vương Lan cô ta lại càng xem thường, hiện tại Vương Lan lẫn lộn ra hình ra dạng, vậy mà đối với cô em chồng là cô ta đây không thêm che giấu sắc mặt, mỗi lần thấy Vương Lan cô ta đều phải nói đều hai tiếng. Vừa thấy bọn họ đi vào liền âm dương quái khí nói: “Yo, tôi tưởng là ai cơ, đây không phải là người bạn rận nhà chúng ta sao?”

Vương Lan không phải là dễ chọc, nhưng hôm nay mang theo con, cô cũng không muốn gây lộn với cô em chồng, chỉ là nhàn nhạt liếc cô ta một cái rồi quay đầu về phía cha Đỗ mẹ Đỗ gọi một tiếng. Sau đó bảo Đỗ Duệ gọi ông nội bà nội.

Trừ em gái Đỗ Quân, thái độ của người khác đối với một nhà ba người bọn họ cũng không tệ lắm, va chạm những năm này bọn họ cũng đều biết Vương Lan là người không dễ chọc. Ngay cả mẹ Đỗ cũng không nhìn Vương Lan mắt không phải là mắt mũi không phải là mũi nữa, ngược lại đối một bộ mặt tươi cười.

Lúc ăn trưa mẹ Đỗ nói với Vương Lan: “Tiểu Lan à, con xem Duệ Duệ cũng đã tới, mẹ và cha con có phải qua trông con cho con hay không, dù sao đứa nhỏ này vừa tới, cái gì cũng không quen thuộc, chúng ta...”

“Không cần đâu mẹ, tính độc lập của Duệ Duệ từ nhỏ đã tốt, hiện tại đều tự làm cơm. Chúng con sẽ chăm sóc tốt thằng bé.” Vương Lan từ chối không chừa lại chút đường lui nào. Cô cũng không cảm thấy mình có lỗi, cô vẫn luôn là người như vậy, anh kính tôi một thước, tôi kính anh một trượng. Người khác đối xử với cô thế nào, cô sẽ đối xử với người khác như thế.

Vương Lan từ chối không chút do dự như vậy, trong lúc nhất thời mẹ Đỗ có chút không xuống đài được, ở trong lòng hung hăng mà mắng hai tiếng, bà ta kéo một nụ cười hết sức khiên cưỡng nói: “Như vậy à.”

Bữa cơm sau đó mọi người đã có chút ăn không viết vị rồi, chờ sau khi cơm nước xong xuôi Vương Lan cũng lười ở lại khó chịu nữa, dứt khoát dẫn con đi luôn. Đỗ Duệ mặc dù là cháu nội ruột, nhưng dù sao đây mới là lần đầu tiên gặp mặt, chả khác người xa lạ nhiều lắm, cái gọi là máu mủ tình thân ở trong mắt người nhà họ Đỗ chỉ là chuyện cười mà thôi. Dù sao nếu quả thật thương đứa cháu trai này làm sao ông bà nội, chú, bác, các cô ngay cả một thứ cũng không nở cho đứa nhỏ, cho dù là cái kẹo đây.

Hai người đi ra cửa, Đỗ Quân bèn nói: “Lan Lan, em có thể sau này về nhà không dùng thái độ như thế hay không?” Mỗi lần về nhà đều như đánh giặc, chính Đỗ Quân cơ hồ cũng không muốn trở lại. Nhưng anh ta cũng không thể nói cha mẹ mình, chỉ có thể nói Vương Lan thôi.

Vương Lan dặt bàn tay nhỏ bé của Đỗ Duệ, cười như không cười nói: “Vậy anh muốn để cho em dùng loại thái độ nào đối đãi bọn họ?” Nói xong cũng không đợi Đỗ Quân trả lời, trực tiếp dắt con đi luôn.

Hai năm sau việc làm ăn của Vương Lan càng lớn hơn nữa, sau đó cô lại đầu tư liên tiếp mấy lần bất động sản, lợi nhuận cũng không tệ. Dĩ nhiên trong thời gian này sự trợ giúp của Vương Nam đối với cô cũng không nhỏ. Nói tới giữa hai người thật là có chút duyên phận, hai người là đồng hương, có điều Vương Nam khá hơn Vương Lan một chút, điều kiện gia đình anh ta rất tốt, đi tới thành phố này cũng chỉ là bởi vì công việc cần. Có điều vận mệnh của anh ta cũng rất nhấp nhô, vợ anh ta mất sớm, chỉ để lại một cô con gái, một người đàn ông như anh ta vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi nấng con hết sức cực khổ, có điều mấy năm này cuối cùng cũng phát lên. Vì vậy nhìn thấy một người phụ nữ như Vương Lan khó khăn như vậy, anh ta cũng sẵn lòng giúp một tay.

Đợi đến ngày sinh nhật mười tuổi của Đỗ Duệ, đứa nhỏ này đột nhiên nói với Vương Lan: “Mẹ, mẹ và bố ly hôn đi.”

“Tại sao nói như vậy?” Vương Lan rất khiếp sợ nói. Thực ra cô cũng biết cuộc hôn nhân của cô và Đỗ Quân nên chấm dứt từ lâu, nhưng trước kia cô không cam lòng hơn nữa có con, hiện tại sự không cam lòng của cô đã mài hết rồi, nhưng vì con cô vẫn duy trì cuộc hôn nhân này. Con không thể không có bố, cô không thể ích kỷ như trước đây.

“Nếu như là vì con, hoàn toàn không cần thiết. Mẹ ạ, sau này con đi theo mẹ, và lại con cũng nhớ bà ngoại rồi.” Mặc dù mới mười tuổi, nhưng có lẽ là nguyên nhân trưởng thành sớm, Đỗ Duệ đã hiểu rất nhiều thứ, sau khi nhận thấy được quan hệ của bố mẹ, cậu đã có ý định này, nhưng dù sao cậu cũng là đứa bé vẫn có chút do dự, bây giờ cuối cùng cậu cũng nói ra rồi.

“Được, con ngoan, chờ sau này chúng ta trở về nhà, chúng ta đi tìm bà ngoại.” Vương Lan đã rất lâu chưa chảy nước mắt rồi. Nhưng hiện tại cô lại ôm Đỗ Duệ ra sức khóc một trận. Tựa hồ là muốn làm một kết thúc cho cuộc hôn nhân hơn chục năm nay.

Ngày hôm sau, Vương Lan liền tới trường Đỗ Quân tìm anh ta, nhìn thấy Vương Lan, Đỗ Quân vô cùng kinh ngạc, nói tới hai người đã rất lâu không gặp rồi, Vương Lan lại càng không biết bắt đầu từ lúc nào đã không còn xuất hiện ở trường anh ta nữa.

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc đó của Đỗ Quân, Vương Lan khẽ mỉm cười sau đó nói: “Có thời gian rảnh không, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Hai người tìm một chỗ khá yên tĩnh ngồi xuống, Vương Lan cũng không có do dự liền nói: “Đỗ Quân, chúng ta ly hôn đi.”

Đỗ Quân lấy làm kinh hãi vừa định nói chuyện lại bị Vương Lan ngắt lời, “Anh đừng nói nghe em nói trước, thực ra em biết bao lâu nay anh vẫn không đề cập tới ly hôn là vì không làm trái với lương tâm của mình, dù sao năm đó em giúp anh không ít. Nhưng anh cũng biết bao lâu nay cuộc hôn nhân của chúng ta thực ra đã sớm tồn tại trên danh nghĩa rồi, anh có từng tính chúng ta đã bao lâu không cùng nhau ăn cơm hay không?” Vương Lan cười khổ một cái tiếp tục nói.

“Bây giờ suy nghĩ một chút thực ra chúng ta kéo dài như vậy đối với cả hai người đều không tốt, có lẽ sau này chúng ta còn có thể tìm được hạnh phúc của mình đây. Em đã nói chuyện với Duệ Duệ rồi, sau này con đi theo em, trong khoảng thời gian này em xử lý một chút chuyện làm ăn trong tay rồi chuẩn bị về quê. Nếu như anh không để ý mà nói, chúng ta hãy chờ hai năm nữa hẵng làm thủ tục, dù sao Duệ Duệ còn nhỏ, cha mẹ ly dị đối với thằng bé cũng không tốt lắm. Chờ thằng bé lên cấp hai, chúng ta sẽ chính thức ly hôn. Dĩ nhiên nếu như anh muốn ly hôn ngay bây giờ cũng không sao, em nghe nói Trần Triều Ca mấy năm này trôi qua cũng không tốt lắm.”

Đỗ Quân nghe được những lời này của Vương Lan trong lòng thờ phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút chua xót. Đúng là cuộc hôn nhân của bọn họ có vấn đề rất lớn, có đôi khi anh ta cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng cho tới bây giờ anh ta chưa từng nghĩ tới ly hôn, anh ta vẫn luôn nhớ cô gái khi anh ta đôi bụng sẽ luôn len lén nhét cho anh ta hai cái bánh bột ngô ấy, nhớ cô gái vì để cho anh ta lên đại học không tiếc cãi nhau kịch liệt với người nhà ấy.

Cho nên mặc dù vấn đề giữa bọn họ càng ngày càng nhiều, nhưng anh ta vẫn chưa từng nghĩ tới ly hôn. Nhưng bây giờ nghe những lời của Vương Lan, anh ta đột nhiên cảm thấy mình trước kia có lẽ nghĩ sai rồi, Lan Lan bây giờ cần không phải là trách nhiệm của mình, có lẽ tách ra đối với hai người thích hợp nhất, dù sao hiện tại cô ấy xuất sắc như vậy, muốn tìm được một người thích hợp hơn anh ta cũng không khó. Thực ra hai người bọn họ có lẽ vừa bắt đầu đã sai lầm, vì vậy anh ta liền nói: “Được, có điều đợi thêm mấy năm nữa hẵng làm việc này nhé, đối với Duệ Duệ cũng tốt. Anh và Trần Triều Ca thật không có gì, bất kể em có tin hay không.” Đỗ Quân thừa nhận mình thương thức Trần Triều Ca, nhưng mà lại chưa từng làm chuyện có lỗi với Vương Lan.

“Được, cảm ơn anh anh Quân. Gần đây em sẽ xử lý hết chuyện làm ăn ở đây, qua một thời gian nữa sẽ về quê. Căn nhà chúng ta ở bây giờ kia cứ để lại cho anh đi. Coi như là em cảm ơn anh nhân nhượng em bấy lâu.” Vương Lan nói. Điều kiện nhà họ Đỗ cô biết, trên mặt tiền tài Đỗ Quân cũng không phải là một người khôn khéo lắm, nếu như sau này anh ta tái hôn, có một cái nhà sẽ dễ dàng hơn, dù sao anh ta cũng là cha của Duệ Duệ, dù sao cũng là người cô đã yêu nhiều năm như vậy. Cô có thể tàn nhẫn với người nhà họ Đỗ, nhưng không thể tàn nhẫn với Đỗ Quân.

“Không, không cần.” Đỗ Quân thấy Vương Lan nói như vậy có chút mặt đỏ ửng tai nói. Bấy nhiêu năm đồ đạc trong nhà đều là Vương Lan mua sắm, anh ta thậm chí ngay cả học phí của con cũng chưa từng bỏ ra, hiện tại đâu thể lấy nhà chứ. Mặc dù anh ta biết nếu như người trong nhà biết anh ta từ chối sau này sẽ làm âm ỉ vô cùng kịch liệt, dù sao một cái nhà so với tài sản của Vương Lan cũng chẳng là cái gì, nhưng anh ta vẫn không thể lấy, bất kể nói như thế nào làm chồng của Vương Lan, cha của Duệ Duệ, anh ta vô cùng thất trách. Nếu như lấy cái nhà này chỉ sợ cả đời anh ta cũng không thể yên tâm.

Thấy Đỗ Quân nói như vậy, Vương Lan cũng không nói cái gì nữa, cái nhà này cô sẽ không bán, sau này cũng sẽ viết lên tên Duệ Duệ, nếu như Đỗ Quân cần thì để lại cho anh ta.”Trời cũng không sớm nữa, em còn có rất nhiều việc phải làm, em đi trước đây.” Vương Lan đứng lên nói.

Nhìn bóng lưng Vương Lan, đột nhiên Đỗ Quân nói: “Lan Lan, em hối hận không?”

Hối hận không? Vương Lan cũng không chỉ một lần từng hỏi mình câu hỏi này, mới bắt đầu quả thực cô hối hận, nhất là lúc một thân một mình khó khăn sinh tồn. Nhưng hiện tại sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cảm thấy mình thực ra cũng không hối hận, nếu như không phải là Đỗ Quân, cô cũng sẽ không yêu một cuộc oanh oanh liệt liệt như vậy, nếu như không phải là Đỗ Quân, cô cũng sẽ không có đứa con hiểu chuyện như Duệ Duệ, nếu như không phải là Đỗ Quân, có lẽ cô bây giờ cũng chỉ là một người phụ nữ nông thôn, cả ngày suy nghĩ mảy mấu đất trong nhà có thể có thu hoạch tốt hay không, làm sao cũng sẽ không có thành tựu như bây giờ. Vì vậy cô cười cười với Đỗ Quân nói cho anh ta biết, cho dù kết cục cuối cùng là ly hôn, nhưng cô vẫn không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 89. Ngoại truyện sáu

Châm ngôn nói rất hay, con cái đều là nợ, Ngô Hồng Nhi cảm thấy ba đứa nhỏ này nhà bọn họ cũng đều là tới đòi nợ.

Hãy nói Hồ Kiệt đi, từ nhỏ đứa nhỏ này đã được ông bà nội che chở chặt chẽ, ngay cả người làm mẹ là Ngô Hồng Nhi nói một tiếng đứa nhỏ không tốt cũng còn sẽ bị quở trách. Có lẽ nguyên nhân là cháu nội đầu tiên, bất kể là Hồ Lão Đồ hay là Lý quế Lan đối với cháu này đều cực kỳ coi trọng.

Năm đó khi Hồ Lão Đồ bệnh tình nguy kịch, Hồ Kiệt đang học đại học ở bên ngoài, bởi vì chưa gặp được cháu trai, Hồ Lão Đồ liền một mực không chịu nhắm mắt. Mọi người nhìn đều hiểu, Hồ Lão Đồ đây là chờ cháu trai đây mà. Ước chừng chờ đủ hai ngày, gặp được cháu trai mặt đầy phong sương từ trường học vội vã đi về, lúc này Hồ Lão Đồ mới hài lòng nhắm mắt lại.

Có chuyện này có thể nhìn ra được, từ nhỏ đến lớn Hồ Kiệt thật sự có thể nói là tập hợp hàng vạn hàng nghìn sự cưng chiều khắp một thân. Hồ Quốc Đống lúc nhỏ Hồ Lão Đồ cầm đề gậy và dao thái tận tay dạy Quốc Đống mổ lợn làm đồ ăn, nhưng đến đời cháu nội này ông lại không nhẫn tâm được nữa.

Lúc Hồ Kiệt sắp lên đại học trong nhà đã có những ý kiến khác nhau, những năm này việc kinh doanh của nhà họ Hồ càng ngày càng lớn, cái danh hiệu “Lão Hồ gia” này trên toàn quốc cũng có thể tính là chiếu trên, Ngô Hồng Nhi cảm thấy thậm chí so sánh với “Lão Can Ma”... đời sau cũng cao hơn mấy cấp bậc. Nhưng chính là bởi vì như vậy, trong nhà mới càng cần nhân lực.

Bởi vì Hồ Quốc Đống một lòng muốn để cho Hồ Kiệt học quản lý, Hồ Kiệt là con trai trưởng của hắn, tiếp nhận sự nghiệp gia đình là bình thường hơn cả rồi. Nhưng Hồ Quốc Đống nghĩ như vậy không có nghĩa là Hồ Kiệt cũng nghĩ như vậy, đứa nhỏ này không riêng gì bộ dáng giống y chang Hồ Quốc Đống, ngay cả thân thể cũng giống vô cùng, từ nhỏ cu cậu đã nghịch ngợm, lúc ở trường học chính là tiêu bá vương, chỉ thích múa đao nghịch thương, cơ hồ đánh khắp toàn trường không đối thủ. Vì vậy đợi đến lúc chuẩn bị lên đại học, Hồ Kiệt nói cái gì cũng phải học trường quân đội.

Cũng bởi vì chuyện này, Hồ Quốc Đống, kẻ thương con hạng nhất cũng thật sự nổi giận, cảm thấy thất vọng nhất định muốn quát cho cu cậu đang hoang đi học quản lý mới thôi. Nhưng Hồ Kiệt cũng là đứa cứng đầu, bất kể anh đánh thế nào, chủ ý tôi đã quyết định chính là không thay đổi. Đến cuối cùng Hồ Lão Đồ xót cháu trai nên lên tiếng: “Đứa nhỏ thích cái gì thì học cái đó, sao có thể cứ ép con như vậy. Thăng đầu không được không phải là còn có thăng thứ hai sao?”

Lúc này sức khỏe Hồ Lão Đồ đã vô cùng không tốt, ông đã mở miệng, cho dù là Hồ Quốc Đống cũng không thể nói gì. Cùng lúc đó Ngô Hồng Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm. Nói thật với tính tình này của Hồ Kiệt thật không thích hợp kinh doanh lắm, thằng nhóc này từ nhỏ đã là đứa cô chấp, thăng bé kinh doanh không chừng bị người xoi tái.

Hồ Kiệt mặc dù giống Hồ Quốc Đống, nhưng tính tình lại không giống, Hồ Quốc Đống mặc dù ít nói, nhưng trong lòng cũng là người vô cùng có chủ ý. Nhưng Hồ Kiệt lại thật ứng với câu nói “Đầu óc ngu si tứ chi phát triển” kia. Tính tình này không thích hợp làm kinh doanh, nhưng nếu như đi quân đội không chừng sẽ có hiệu quả không tệ. Có lẽ là nguyên nhân bị thế hệ trước ảnh hưởng, theo Ngô Hồng Nhi thấy, sự tính toán trong quân đội luôn ít hơn một chút. Tính tình như Hồ Kiệt không chừng ở trong đó còn có thể lẫn lộn ra hình ra dạng.

Quả nhiên, thằng nhóc Hồ Kiệt này kể từ khi vào được trường quân đội quả thực như là cá lội vào biển rộng, rất nhanh đã không còn bóng dáng. Cũng không biết rốt cuộc là trường học bận rộn hay là chính cậu bận rộn, dù sao là quanh năm suốt tháng Ngô Hồng Nhi cũng không gặp được Hồ Kiệt mấy lần.

Cũng may đứa nhỏ Hồ Trác là đứa hiểu chuyện, thằng nhóc này từ nhỏ nhiều mưu trí. Lúc cậu nhóc còn rất nhỏ đã biết lấy lòng hai bên giữa hai người anh Cả cậu và Ngô Hồng Nhi, hai phe đều cho là người tốt. Đến khi lên đại học, cậu nhóc cũng không để cho người nhà bận tâm, xuôi chèo mát mái thi đỗ đại học trọng điểm quốc gia chuyên ngành quản lý, thành tích xuất sắc không nói còn học thêm mấy tính cảm được hai học vị.

Bắt đầu kể từ khi Hồ Trác lên lớp mười hai, Hồ Quốc Đống vẫn luôn thấp thỏm lo lắng, thấy con trai út nghe lời hiểu chuyện cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn cũng sợ con trai út lại làm ra chuyện không muốn tiếp nhận chuyện trong nhà, muốn đi học trường quân đội. Lúc này Hồ Lão Đồ đã qua đời, song Lý Quế Lan vẫn còn, hai năm qua bà lại càng thương yêu cháu trai hơn nữa, nếu như Hồ Quốc Đống lại lấy roi da quát, Lý Quế Lan sẽ có thể quát hần. Cậu bà lớn tuổi càng gần bước lợi hại hơn.

Có điều Hồ Quốc Đống hiển nhiên yên tâm hơi sớm rồi, mắt thấy Hồ Trác sắp tốt nghiệp đại học, trong lòng Hồ Quốc Đống an ủi một trận, mấy năm này hẳn càng ngày càng bận rộn, cơ hội chung đụng với Ngô Hồng Nhi càng ngày càng ít, chờ sau khi Hồ Trác tốt nghiệp hẳn lại dấn dấn hai năm nữa, không chừng có thể về hưu rồi.

Phải nói hiện tại người Hồ Quốc Đống hâm mộ nhất không phải là người khác, chính là anh rể hai của hắn Triệu Cường. Tuổi Triệu Cường bây giờ cũng không nhỏ, mấy năm trước anh ta đã giao công ty cho hai đứa con trai, bình thường lúc không có việc gì liền dẫn Hồ Hạnh Nhi đi chơi khắp nơi, cuộc sống trôi qua thật không phải dễ chịu bình thường. Con mình nhỏ, có điều mắt thấy thằng nhóc này sắp tốt nghiệp đại học, trong lòng Hồ Quốc Đống cũng quá vui thích, không quá mấy năm nữa, mình cũng có thể giải thoát rồi.

Song làm cho Hồ Quốc Đống không nghĩ tới chính là, Hồ Trác rõ ràng không có ý nghĩ tiếp nhận việc làm ăn của gia đình, không đợi tốt nghiệp cậu nhóc đã vơ vét mấy bạn học cùng chung chí hướng từ trong trường học, ý chí chiến đấu sục sôi chuẩn bị muốn gây dựng sự nghiệp.

Sinh viên đại học bây giờ đã không đáng giá như là đời trước, quốc gia cũng sẽ không bao cấp phân phối nữa, công việc của mọi người đều là tự tìm. Xí nghiệp lớn như là "Lão Hồ gia" rất nhiều người vót nhọn đầu chen chúc cũng muốn đi vào, nhưng hiển nhiên Hồ Trác không nằm trong phạm vi này. Cậu chuẩn bị tự mình tạo dựng một công ty IT, thế giới tương lai máy tính mới là vương đạo. Vì ước mơ từ nhỏ đến lớn này, cậu đã chuẩn bị nhiều năm rồi.

Nhà người ta là vì tài sản trong nhà đánh nhau vỡ đầu, nhưng nhà mình lại là căn bản không ai muốn tiếp nhận, sau khi biết được điều này, Hồ Quốc Đống cực kỳ buồn bực. Sau khi con trai cả tốt nghiệp đại học liền bắt đầu quanh năm suốt tháng không trở về nhà, ngay cả người làm cha này là hắn cũng không biết vị trí cụ thể bây giờ của nó.

Con trai út từ nhỏ đến lớn vẫn luôn để cho người hết sức bớt lo cho dù hắn cắt sinh hoạt phí của nó mà vẫn cứ tập trung sức lực muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, kiên quyết không chịu trở về. Hồ Quốc Đống tức giận trên mặt đồng thời trong lòng cũng có mấy phần đắc ý, thằng nhóc này đủ bạo gan, vừa nhìn chính là con trai của Hồ Quốc Đống hẳn.

Hai đứa con trai không trông chờ rồi, Hồ Quốc Đống liền đặt tâm tư lên người công chúa nhỏ nhà mình. Lúc Hồ Việt mới ra đời điều kiện nhà họ Hồ đã rất tốt rồi, từ nhỏ cô bé đã xuôi chèo mát mái muốn sao không cho trắng, hơn nữa Hồ Quốc Đống đối với cô con gái rượu duy nhất này hết sức thiên vị, chiều cho con bé này một thân tính tình.

Hồ Việt trông giống Hồ Hạnh Nhi, xinh đẹp rạng ngời, tính tình cũng giống Hồ Hạnh Nhi là vừa gấp vừa gáp. Con gái như vậy Hồ Quốc Đống không nỡ để tiếp nhận trọng trách của mình. Theo hắn thấy con gái nhà mình từ nhỏ chính là nuôi lớn như châu như bảo, sao có thể chịu khổ như vậy đây.

Trông coi một xí nghiệp lớn đúng là rất nỏ mảy nỏ mặt, nhưng đằng sau đó lại là sự mệt mỏi không kể xiết. So với con gái nhà mình trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, Hồ Quốc Đống càng muốn để cho con bé trở thành một đại tiểu thư không buồn không lo hơn, mỗi ngày chỉ suy nghĩ một chút làm sao có thể sinh hoạt tốt hơn là được.

Nhưng nếu như Hồ Quốc Đống có cách nghĩ này mà nói, chồng của Hồ Việt chính là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Nếu như không cẩn thận một cái, bé Nha Nha nhà mình không chừng còn rơi vào kết quả cả người và tài đều mất. Đến khi Hồ Việt bắt đầu lên đại học, Hồ Quốc Đống lại bắt đầu rầu rĩ, rốt cuộc tìm cho công chúa nhỏ nhà mình đối tượng như thế nào đây. Tốt nhất là trong công ty nhà mình, trừ có thể giúp cha vợ là hắn ra, hẳn còn có thể theo dõi thằng này thật sát sao.

Không để ý nghĩ đến con gái nhà mình sắp giao vào tay một người đàn ông khác, Hồ Quốc Đống lại có chút xót xa nhàn nhạt, bảo bồi mình chiều chuộng hai mươi năm đâu có bỏ được giao cho người khác đây. Mặc dù hắn và Ngô Hồng Nhi đều cực kỳ muốn bé cháu, hai đứa Hồ Kiệt và Hồ Trác đều không trông cậy vào được, Hồ Việt chính là cơ hội duy nhất, nhưng Hồ Quốc Đống vẫn không muốn con gái nhà mình lấy chồng quá sớm. Tối thiểu cũng phải giữ lại đến hai mươi bảy hai mươi tám tuổi á. Vì vậy trong công ty một nhóm rất lớn thanh niên ưu tú đều cảm nhận được tính tình của chủ tịch nhà mình hay thay đổi, một ngày trước còn âm áp như mưa thuận gió hoà, sau một ngày lại trở thành cuồng phong bạo vũ rồi.

Cô bé Hồ Việt này, mặc dù bề ngoài là một đại mỹ nhân ánh sáng bắn ra bốn phía, nhưng tính tình lại là ngây thơ mười phần, dĩ nhiên đây là ý kiến của Hồ Quốc Đống, bất kể nhìn thế nào cũng cảm thấy con gái nhà mình là tốt nhất. Nhưng theo Ngô Hồng Nhi thấy đứa nhỏ này chính là trong đầu thiếu sợi dây cung, mặc dù rất nhiều phương diện đều giống Hồ Hạnh Nhi, nhưng rất rõ ràng chỗ khôn khéo kia trong xương Hồ Hạnh Nhi con bé không được di truyền tí nào. Vì con bé này Ngô Hồng Nhi cũng là lo nát lòng, trái ngược với hai đứa Hồ Kiệt cùng Hồ Trác lên đại học đều đi rất xa, đại học của Hồ Việt sẽ phải gần hơn rồi, chỉ ở trong tỉnh, cách nhà họ Hồ cũng chỉ là hai giờ đường xe, có điều trường này cũng là trọng điểm quốc gia, khá tốt rồi.

Hồ Việt cũng không biết người trong nhà vì cô mà bận tâm nhiều đến vậy, kỳ nghỉ đông năm thứ hai đại học trở về liền lập bắp nói với Hồ Hạnh Nhi bây

tỏ cô đang yêu. Cô không dám nói với hai vợ chồng Hồ Quốc Đống, chỉ nói cho Hồ Hạnh Nhi. Nói tới trong nhà nhiều thân thích như vậy, Hồ Hạnh Nhi yêu thương Hồ Việt nhất, sự chung đụng giữa hai người tựa như mẹ con cũng tựa như khuê mật. Có nói thầm thì cái gì Hồ Việt nhất định nói cho Hồ Hạnh Nhi.

Trên mặt Hồ Hạnh Nhi một vẻ bình thường cùng với Hồ Việt chia sẻ tình yêu ngọt ngào của cô bé, ngày hôm sau lại hùng hù hỏ hỏ đi tìm Hồ Quốc Đống. Trừ thằng thứ ba nhà Hồ Mai Nhi ra, Hồ Việt là đứa nhỏ nhất ở nhà họ Hồ bên này, ở nhà tất nhiên cũng là muôn vàn chiều chuộng. Hồ Hạnh Nhi đối với cô cháu gái này hiểu rất sâu, mặc dù con bé nói bạn trai nhỏ kia của nó chỗ nào cũng tốt, nhưng Hồ Hạnh Nhi vẫn không yên tâm, dù sao nghe ý của con bé ngốc kia, đứa nhỏ này rõ ràng chính là cạo đầu quang gánh một đầu nhiệt[1], nhà trai người ta bên kia thế nhưng rất thụ động, ai biết đối với con bé là thật lòng hay là giả dối. Giữa nam nữ đang gái theo đuổi trước đúng là dễ dàng xảy ra vấn đề nhất. Nhà người ta như thế nào chị không xen vào, nhưng cháu gái nhà mình, Hồ Hạnh Nhi lại không nhẫn tâm con bé chịu cái khổ này. Bọn họ nhất định phải lên lút đi nhìn thử, nếu đứa bé kia nhân phẩm không được, dao sắc chặt đứt rồi là tốt nhất.

[1]Cạo đầu quang gánh một đầu nhiệt: ý chỉ hai bên một bên tình nguyện, một bên không đồng ý; trong tình yêu chỉ một bên nhiệt tình, một bên lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Chị Nông Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.